

In tali nunquam lassat venatio sylva.
A.D.1884.

George

EDITIO TERTIA AMERICANA, EX ...
Priori emendatior, cum Notis aliquot adjectis.

CANTABRIGIÆ, MASS.

E TYPIS UNIVERSITATIS.

SUMPTIBUS J. A. CUMMINGS ET W. HILLIARD.

Hilliard et Metcalf Typographis.

MDCCCXX.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ ἙΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΙΖΟΝΑ.

SIVE

COLLECTANEA GRÆCA MAJORA.

AD USUM

ACADEMICÆ JUVENTUTIS

ACCOMMODATA.

CUM

NOTIS PHILOLOGICIS,

QUAS

PARTIM COLLEGIT, PARTIM SCRIPSIT

ANDREAS DALZEL, A. M.

SOCIUS REGIAE SOCIETATIS EDINENSIS;
ET NUPER IN ACADEMIA JACOBI VI. SCOTORUM REGIS LITT. GR. PROF.
EIDEMQUE A SECRETIS ET BIBLIOTHECARIUS.

TOMUS II.

COMPLECTENS EXCERPTA

EX

VARIIS POETIS.

EDITIO TERTIA AMERICANA, EX QUINTA EDINENSI.
Priori emendatior, cum Notis aliquot adjectis.

CANTABRIGIÆ, MASS.

E TYPIS UNIVERSITATIS.

SUMPTIBUS J. A. CUMMINGS ET W. HILLIARD.

Hilliard et Metcalf Typographis.

MDCCCXX.

PRAEFATIO

PRIORIS EDITIONIS.

Fuit jamdiù mihi persuasissimum, nihil ad ætatem juvenilem verâ Linguæ Græcæ cognitione imbuendam plus collaturum, quàm ut Præceptores, perpetuis interpretationibus Latinis repudiatis, annotationum philologicarum usum adoptarent. Sed vix priùs ejusmodi annotationes in Excerpta ex Poëtis Græcis vel seligere vel conscribere instituceram, quàm statim senserim, necesse fore ut eas multò copiosiores, quàm quæ in priore volumine Scriptores orationis solutæ comitantur, exhiberem. Et quamvis inficias ire nequeam, sed potiùs lubens confitear, comprobationem, qua exceptus fuerat hujus operis tomus prior, effecisse ut posterioris editionem detrectare honestè non possem; magna tamen laboris suscepti difficultas et perpetua, qua tenebar, sollicitudo ne, quibus priores mei conatus placuerant, eorum spem frustrarer; aliæque rationes, quas supervacaneum foret hìc enumerare, multò majorem, quàm voluissem, operi moram fecère. Hanc igitur excusationem faciles, ut spero, accipient Præceptores humanissimi, qui me per epistolas vel aliter monuerunt, volumen hoc alterum se jampridem desiderare;—quod qualecunque demùm sit, illis nunc tandem summâ cum observantiâ dicatum volo.

Excerpta Poëtica, quæ hìc exhibentur, ejus generis sunt, quæ ad afficiendos animos Juvenum Poëtas Græcos evolvendi desiderio aptissima viderentur. Typis descripta sunt ex editionibus, quæ curâ eruditorum hominum perpolitæ nuperrimè prodierunt, et quæ ferè habentur optimæ.

In Annotationibus, nisi quòd multò sunt uberiores, eadem ferè methodus atque in priore tomo observata est. Quæ selecta sunt ex diversis editoribus vel interpretibus, eorum singula, quantâ potui diligentiâ, singulis suis auctoribus adscribenda curavi; ne tacitus mihi arrogare viderer, quæ fuerunt à viris eruditis jam occupata. Atque simul, ne aliquid difficultatis sive à me sive ab aliis non expeditum relinqueretur, summam quoque curam adhibui. Fieri potest ut quibusdam nimius videar in lectoribus relegandis ad libros, qui non nisi paucorum studiosorum manibus contrectandi veniunt. Sed monstrandum erat iter iis, qui majores progressus facere cuperent in studiis hisce elegantioribus; atque subsidia necessaria aliquatenùs indicanda. Quamvis enim hæ annotationes ad usum Studiosæ Juventutis præcipuè sint accommodatæ, et cum doctis hominibus nil nisi nota communicent, ex iis tamen Magistri juniores nonnihil adjumenti possint derivare. Et ne, in tantâ rerum exiguarum abundantiâ, omne genus oblectamenti omninò abesset, passim adspersæ sunt breves aliquot narrationes et animadversiones, ad poëtas et poëticas venustates aliasque res, potiùs quàm ad mera vocabula, pertinentes, quæ dapes has, parùm lautas, aliquâ suavitate condirent.

Atque hæc sunt, quæ in universum præmonenda habui. Cæterorum singula in suis locis memorata invenientur. Nunc igitur valeas, Lector benevole; atque sinas me repetitos hosce conatus ad cognitionem Linguæ longè omnium nobilissimæ promovendam, in clientelam tuam et fidem commendare. Scr. Edinburgi, in Acad. Jac. VI. Scotorum Regis, Prid. Non. Maii, MDCCXCVII.

PRAEFATIO

SECUNDAE EDITIONIS.

Indulgentia, qua excepta est apud eruditos Præceptores prior hujus poëtici voluminis editio, effecit ut, redintegratis viribus, hanc novam eorundem favore digniorem reddere conarer. Enarranti enim mihi priorem editionem propriis discipulis multa errata typographica in textu, multosque defectus in notis occasio deprehendendi data est. Illa ut tollerem, hos ut supplerem strenuè laboravi. Vereor tamen ne utriusque generis quædam adhuc restent: Verùm hoc confirmare audeo, librum longè quam antehac, præsertim in notis, absolutiorem nunc evasisse. Conatus autem mei multum debent duobus doctissimis mihique amicissimis viris, quorum nomina* benignus Lector in procemio ad notas infrà commemorata inveniet.

Quoniam sequentia ex variis poëtis Excerpta se ex optimis quibusque editionibus, quæ comparari possent, desumpta esse præ se ferunt, Lector forsan primo intuitu mirabitur, quare Euripidis Medeam, uti nuper edita fuit à viro eruditissimo RICARDO PORSON, hic non sequutus sim. Ejus rei ratio nequaquam certè est, quòd ea editio à me parvi habeatur; illam è contrario longè omnium præstantissimam esse nemo est qui negabit: sed deficere jam coeperant prioris editionis exemplaria, et contextus hujus novæ totus typis expressus est, antequam Medea Porsoniana lucem aspexisset. Annotationes verò meas, tum ad hanc Tragœdiam, tùm ad Sophoclis Œdipum Tyrannum, variis Porsoni criticis ani-

* Thomas Young et Jacobus Tate.

madversionibus, ex omnibus quatuor Tragœdiis quas ipse jam ediderat, locupletare, quod facilè ignoscet vir humanissimus, haud dubitavi. Nam vix prodierat prior hujus tomi editio, cum MATTHAEUS RAINE, S. T. D. Scholæ Carthusianæ apud Londinenses Archididascalus dignissimus, cujus summa doctrina atque liberalitas notiores sunt quàm ut meo indigeant præconio, ad me misit imprimis Hecubam, deindè Orestem, utramque ab amico suo recèns editam. In his non vulgaris literatoris sed superioris ordinis critici manum statim sensi; et simul intelligere gavisus sum, in animo esse editori doctissimo cæteras quoque singulas Euripidis fabulas, eodem modo adornatas, in publicum proferre; opusque institutum tandem claudere observationibus quibusdam in varia Scenicorum Poëtarum metra. Haud ita multò pòst, Phœnissas quoque comparavi, tum Medeam, denique Hecubam iterum editam, cum Supplemento ad Præfationem, in quo multa egregia de tribus præcipuis metris Tragicis, citiùs quam sperabamus, lucem viderunt. Omnia hæc diligenter evolvi; et quos ex iis fructus perceperim Lectori notas in Œdipum Tyrannum et Medeam inspicienti apparebit.

Optandum fuit ut editori acutissimo non solùm critici sed et interpretis munere fungi placuisset; præsertim cum ex exemplis, quamvis paucissimis, quæ in hoc genere protulit, nullus relictus est dubitandi locus, quin partes hujus pari successu ac illius sustinuisset. Utcunque sit, magnas certè gratias à doctis hominibus jam meretur, majores meriturus, si curriculo tam feliciter incepto insistat, donec orbi literato demonstraverit ille, si quis alius, adhuc esse suum Angliæ BENTLEIUM; et forsan, quod ad subactum attinet judicium, etiam Bentleio majorem.

Quod si semel, prope initium sequentium in Medeam annotationum, Criticum eximium, ob exteræ gentis æmulum nimio aceto ab illo perfusum, leviter perstringere ausus sim;

id non factum interpretabitur, famam ipsius vellicandi gratiâ, sed ideo quòd virum valdè cupidus essem videndi, qui se eruditissimum reique criticæ ac metricæ peritissimum ostenderit, eundem quoque præditum ingenio leni atque mansueto.

Tu interea, candido Lector, favere perge humilioribus hisce laboribus, eo consilio ab initio susceptis et jam denuò renovatis, ut docili juventuti ad Græcæ Poëseôs intelligentiam et amorem viam faciliorem munirent. Vale. Scr. Edinburgi, Id. Aug. A. D. 1802.

LECTORI S.

Tibi in manus hanc Quintam Editionem Vol. Sec. Collect. Græc. Maj. tradens, nihil fere habeo de quo te monitum esse velim. Tanta est hujus operis ad promovenda studia Græcarum Literarum utilitas, et tam latè ac benè nota, ut mea neque auctoritas neque solicitudo plus valeant quam nomen ejus solum. Curam hujus Editionis ut susciperem, et beneficia, quæ olim ab Auctore in me cumulata essent, et instantia librariorum, quorum maximè interest ne liber, ad muniendas vias Græc. Lit. accommodatus, in lucem scatens erroribus maculisque plenus unquam prodeat, effecerunt. Tu igitur hanc accipe, aliquatenùs, ut spero, purgatiorem quam priorem, et studia illi diligenter impende.

G. Dunbar.

Scr. Edinburgi, Kal. Jun. MDCCCXVI.

INDEX eorum quæ in hoc secundo volumine continentur.

[☞ Observabit Lector Poëmata minora sub finem hujus Delectûs distinctiùs nunc ordinata esse, omnibus tamen servatis quæ continebat prior editio. Et ne interiores paginæ titulorum, qui singulas libri partitiones indicant, vacuæ iterùm relinquerentur, iis ubique inseruntur EPIGRAMMATA quædam adscriptitia; sed, ut eorum interpretatio juvenilia ingenia exerceat, nullis annotationibus instructa.]

PARS PRIMA.

EXCERPTA HEROICA.

I. Ex HOMERO.

III. Ex APOLLONIO RHODIO.

PARS SECUNDA.

EXCERPTA TRAGICA.

I. E SOPHOCLE.

II. Ex EURIPIDE.

PARS TERTIA.

EXCERPTA BUCOLICA.

I. E THEOCRITO.

II. E BIONE.

III. E MOSCHO.

PARS QUARTA.

EXCERPTA LYRICA.

I. ODÆ.

II. SCOLIA.

III. PÆANES.

PARS QUINTA.

EXCERPTA MISCELLANEA.

I. HYMNI.

II. SENTENTIÆ.

III. EPIGRAMMATA.

CUM res gestæ et eventus, quæ veræ Historiæ subjiciuntur, non sint ejus amplitudinis in qua anima humana sibi satisfaciat, præsto est Poësis, quæ facta magis heroica confingat. Cum Historia vera successus rerum minimè pro meritis virtutum et scelerum narret, corrigit eam Poësis, et exitus et fortunas secundum merita et ex lege Nemeseôs exhibet. Cum Historia vera obvia rerum satietate et similitudine animæ humanæ fastidio sit, reficit eam Poësis, inexpectata et varia et vicissitudinum plena canens. Adeo ut Poësis ista non solùm ad delectationem, sed etiam ad animi magnitudinem et ad mores conferat. Quare et meritò etiam divinitatis cujuspiam particeps videri possit, quia animum erigit et in sublime rapit; rerum simulachra ad animi desideria accommodando, non animum rebus (quod Ratio facit et Historia) submittendo.

BACON. *de Augm Scient. Lib.* ii. 13.

ANALECTA GRÆCA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS PRIMA.

EXCERPTA HEROICA.

ΛΕΟΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ,

Εἰς Ὅμηρον.

ΑΣΤΡΑ μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλα σελήνης,
  Ἄξονα δινήσας ἔμπυρος ἠέλιος·
Ὑμνοπόλους δ' ἀγεληδὸν ἀπημάλδυνεν Ὅμηρος,
  Λαμπρότατον Μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ,

Εἰς τὸν αὐτόν.

ΤΙΣ ποθ' Ὁμηρείης μεγάλης ὀπός ἐστιν ἀπειθής;
Τίς χθὼν, τίς δὲ θάλαττα μάχην οὐκ οἶδεν Ἀχαιῶν;
Δῆμος ὁ Κιμμερίων, πανδερκέος ἄμμορος αἴγλης
Ηελίου, Τροίης ὄνομ' ἔκλυεν· ἔκλυεν Ἄτλας
Οὐρανὸν εὐρύστερνον ἔχων ἐπικείμενον ὤμοις.

ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ,

Εἰς Ἡσίοδον.

ΛΟΚΡΙΔΟΣ ἐν νέμεϊ σκιερῷ νέκυν Ἡσιόδοιο
  Νύμφαι κρηνιάδων λοῦσαν ἀπὸ σφετέρων,
Καὶ τάφον ὑψώσαντο· γάλακτι δὲ ποιμένες αἰγῶν
  Ἔῤῥαναν, ξανθῷ μιξάμενοι μέλιτι.
Τοίην γὰρ καὶ γῆρυν ἀπέπνεεν, ἐννέα Μουσῶν
  Ὁ πρέσβυς καθαρῶν γευσάμενος λιβάδων.

I.

* EX HOMERO.

[Juxta Edit. ΕΝ ΟΞΟΝΙΑι, Ετει ᾳ ώ: IV. TOM. 4to.]

Hic omnes sine dubio, et in omni genere eloquentiæ procul a se reliquit. Quinct. x. 1.

† ΤΗΣ

ΤΟΥ ʽΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ʽΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ, Α.

ΑΝΔΡΑ μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε·
Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω·
Πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν,
Αρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων·
Αλλ' οὐδ' ὧς ἑτάρους ἐῤῥύσατο ἱέμενός περ,
Αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο,
Νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος Ηελίοιο
Ησθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
Τῶν ἁμόθεν γε, θεὰ, θύγατερ Διὸς, εἰπὲ καὶ ἡμῖν.
Ενθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
Οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν·
Τὸν δ' οἶον, νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικὸς,

Νύμφη πότνι' ἔρυκε Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Εν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
Αλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἶκόνδε νέεσθαι
Εἰς Ιθάκην, οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
Καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι· θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες,
Νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχὲς μενέαινεν
Αντιθέῳ Οδυσῆϊ, πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι.
Αλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας,
Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
Οἱ μὲν δυσομένου ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος,
Αντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης.
Ενθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ολυμπίου ἀθρόοι ἦσαν.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
Τόν ῥ' Αγαμεμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ορέστης·
Τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθεὶς ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα·
Ω πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται·
Εξ ἡμέων γάρ φασι κάκ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν.
Ὡς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ μόρον Ατρείδαο
Γῆμ' ἄλοχον μνηστὴν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον, ἐπεὶ πρό οἱ εἴπομεν ἡμεῖς,
Ἑρμείαν πέμψαντες ἐΰσκοπον Αργειφόντην,
Μήτ' αὐτὸν κτείνειν, μήτε μνάασθαι ἄκοιτιν·
Εκ γὰρ Ορέσταο τίσις ἔσσεται Ατρείδαο,
Ὁππότ' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἧς ἱμείρεται αἴης.
Ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας· ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη·
Ω πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
Καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ·

Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
Αλλά μοι ἀμφ' Οδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ,
Δυσμόρῳ, ὃς δὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχει,
Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης·
Νῆσος δενδρήεσσα· θεὰ δ' ἐν δώμασι ναίει
Ατλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅστε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
Μακρὰς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι.
Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει·
Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι
Θέλγει, ὅπως Ιθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Οδυσσεὺς,
Ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι
Ἧς γαίης, θανέειν ἱμείρεται· οὐδέ νυ σοί περ
Εντρέπεται φίλον ἦτορ, Ολύμπιε· οὔ νύ τ' Οδυσσεὺς
Αργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων,
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Πῶς ἂν ἔπειτ' Οδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,
Ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δ' ἱρὰ θεοῖσιν
Αθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
Αλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἀσκελὲς αἰεὶ
Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν,
Αντίθεον Πολύφημον, ὅου κράτος ἐστὶ μέγιστον
Πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη,
Φόρκυνος θυγάτηρ, ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
Εν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
Εκ τοῦ δὴ Οδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.
Αλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἵδε περιφραζώμεθα πάντες
Νόστον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
Ὃν χόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων,
Αθανάτων ἀέκητι θεῶν, ἐριδαινέμεν οἶος.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ω πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
Εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσι,
Νοστῆσαι Ὀδυσῆα δαΐφρονα ὅνδε δόμονδε,
Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα διάκτορον Ἀργειφόντην
Νῆσον ἐς Ὠγυγίην ὀτρύνομεν, ὄφρα τάχιστα
Νύμφῃ ἐϋπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βουλὴν,
Νόστον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νέηται.
Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκηνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρα οἱ υἱὸν
Μᾶλλον ἐποτρύνω, καί οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείω,
Εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
Πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, οἵτε οἱ αἰεὶ
Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.
Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἠμαθόεντα,
Νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἤν που ἀκούσῃ,
Ἠδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.
Ὣς εἰποῦσ', ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο·
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
Ἡρώων, τοῖσίντε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα·
Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ, ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,
Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου· παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
Εἰδομένη ξείνῳ, Ταφίων ἡγήτορι, Μέντῃ.
Εὗρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπειτα
Πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
Ἥμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὓς ἔκτανον αὐτοί.
Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες,
Οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
Οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
Νίζον, καὶ προτίθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.

Τὴν δὲ πολὺ πρῶτος ἴδε Τηλέμαχος θεοειδής·
Ἧστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι φίλον τετιημένος ἦτορ,
Οσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἴποθεν ἐλθὼν
Μνηστήρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείη,
Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἴσιδ' Ἀθήνην·
Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ
Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν· ἐγγύθι δὲ στὰς
Χεῖρ' ἕλε δεξιτερὴν, καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Χαῖρε, ξεῖνε· παρ' ἄμμι φιλήσεαι· αὐτὰρ ἔπειτα
Δείπνου πασσάμενος μυθήσεαι, ὅττεό σε χρή.
Ὣς εἰπὼν ἡγεῖθ', ἡ δ' ἕσπετο Παλλὰς Ἀθήνη·
Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
Εγχος μέν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
Δουροδόκης ἔντοσθεν ἐΰξόου, ἔνθά περ ἄλλα
Εγχε' Οδυσσῆος ταλασίφρονος ἵστατο πολλά·
Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσσας,
Καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
Μνηστήρων· μὴ ξεῖνος, ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ,
Δείπνῳ ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν,
Ηδ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν·
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων·
Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας
Παντοίων, παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα·
Κῆρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπῴχετο οἰνοχοεύων.
Ες δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·

Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν·
Σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν·
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα, χεῖρας ἴαλλον.
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο
Μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει,
Μολπή τ' ὀρχηστύς τε· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
Κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκε
Φημίῳ, ὅς ῥ' ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ.
Ητοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν·
Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Αγχι σχὼν κεφαλήν, ἵνα μὴ πευθοίατο ἄλλοι·
Ξεῖνε φίλ', εἰ καί μοι νεμεσήσεαι, ὅ, ττι κεν εἴπω;
Τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδή,
Ῥεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν,
Ανέρος, οὗ δή που λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ,
Κείμεν' ἐπ' ἠπείρου, ἢ εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει.
Εἰ κεῖνόν γ' Ἰθάκηνδε ἰδοίατο νοστήσαντα,
[illegible]ντες κ' ἀρησαίατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι,
Η ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε.
Νῦν δ' ὁ μὲν ὣς ἀπολ[illegible] κακὸν μόρον, οὐδέ τις ἡμῖν
Θαλπωρή, εἴπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Φῆσιν ἐλεύσεσθαι· τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ.
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Τίς; πόθεν εἷς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Ὁπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
Ηγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
Οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Ηὲ νέον μεθέπεις, ἢ καὶ πατρώϊός ἐσσι
Ξεῖνος; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
Αλλοι, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·
Μέντης Αγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι
Υἱὸς, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
Νῦν δ' ὧδε ξὺν νηΐ κατήλυθον ἠδ' ἑτάροισι,
Πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
Ες Τεμέσην μετὰ χαλκόν· ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον.
Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος,
Εν λιμένι Ῥείθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.
Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι
Εξ ἀρχῆς, εἴπερ τε γέροντ' εἴρηαι ἐπελθὼν
Λαέρτην ἥρωα· τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
Ερχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πήματα πάσχειν,
Γρηΐ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἥ οἱ βρῶσίν τε πόσιν τε
Παρτιθεῖ, εὖτ' ἄν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν,
Ἑρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο.
Νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι,
Σὸν πατέρ'· ἀλλά νυ τόν γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.
Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Οδυσσεὺς,
Αλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
Αγριοι, οἵ που κεῖνον ἐρυκανόωσ' ἀέκοντα.
Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
Αθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι ὀΐω,
Οὔτε τι μάντις ἐὼν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
Οὔτι ἔτι δηρόν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης
Εσσεται, οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσι·
Φράσσεται, ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος παῖς εἶς Οδυσῆος.
Αἰνῶς γὰρ κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
Κείνῳ· ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι,
Πρίν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθά περ ἄλλοι
Αργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλῃς ἐνὶ νηυσίν.

Ἐκ τοῦδ', οὔτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον, οὔτ' ἐμὲ κεῖνος.
  Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Τοιγὰρ ἐγώ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·
Μήτηρ μέν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι· αὐτὰρ ἔγωγε
Οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε·
Νῦν δ', ὃς ἀποτμότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,
Τοῦ μ' ἔκ φασι γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεείνεις.
  Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Οὐ μέν τοι γενεήν γε θεοὶ νώνυμνον ὀπίσσω
Θῆκαν· ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγείνατο Πηνελόπεια.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Τίς δαίς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ;
Εἰλαπίν', ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν·
Ὥστέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι
Δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
Αἴσχεα πόλλ' ὁρόων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.
  Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ξεῖν', ἐπεὶ ἂρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς,
Μέλλεν μέν ποτε οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
Ἔμμεναι, ὄφρ' ἔτι κεῖνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν·
Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοί, κακὰ μητιόωντες,
Οἳ κεῖνον μὲν ἄϊστον ἐποίησαν περὶ πάντων
Ἀνθρώπων· ἐπεὶ οὔ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην,
Εἰ μετὰ οἷς ἑτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
Ἠὲ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε·
Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
Ἠδέ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω·
Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο·
Ὤχετ' ἄϊστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε
Κάλλιπεν· οὐδ' ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω
Οἶον, ἐπεί νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.

Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
Ἠδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσι,
Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
Ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον, οὔτε τελευτὴν
Ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
Οἶκον ἐμόν· τάχα δή με διαῤῥαίσουσι καὶ αὐτόν.
Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη·
Ὢ πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀποιχομένου Ὀδυσῆος
Δεύῃ, ὅ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
Εἰ γὰρ νῦν ἐλθὼν, δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσι
Σταίη, ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
Τοῖος ἐὼν, οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα,
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
Ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο·
Ὤχετο γὰρ κἀκεῖσε θοῆς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεὺς,
Φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὄφρα οἱ εἴη
Ἰοὺς χρίεσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὁ μὲν οὔ οἱ
Δῶκεν, ἐπεί ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας·
Ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἐμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς·
Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεὺς,
Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
Ἤ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἠὲ καὶ οὐκὶ,
Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
Ὅππως κεν μνηστῆρας ἀπώσεαι ἐκ μεγάροιο.
Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων·
Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
Μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων·
Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι.
Μήτηρ δ', εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,
Ἂψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο.
Οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα

Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι.
Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἴκε πίθηαι·
Νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν, ἥτις ἀρίστη,
Ερχεο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο·
Ην τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς
Εκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι.
Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἐλθὲ, καὶ εἴρεο Νέστορα δῖον·
Κεῖθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον·
Ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Εἰ μέν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς,
Η τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν.
Εἰ δέ κε τεθνειῶτος ἀκούσῃς, μηδέ τ' ἐόντος,
Νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σῆμά τέ οἱ χεῦαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι
Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε· καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς,
Φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Ὅππως κεν μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι
Κτείνῃς, ἠὲ δόλῳ, ἢ ἀμφαδόν· οὐδέ τί σε χρὴ
Νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσί.
Η οὐκ ἀΐεις, οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ορέστης
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
Αἴγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα;
Καὶ σὺ, φίλος, μάλα γάρ σ' ὁρόω καλόν τε μέγαν τε,
Αλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη,
Ηδ' ἑτάρους, οἵ πού με μάλ' ἀσχαλόωσι μένοντες.
Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ξεῖν', ἤτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
Ὥστε πατὴρ ᾧ παιδὶ, καὶ οὔποτε λήσομαι αὐτῶν.
Αλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
Οφρα λοεσσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ,

Δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίῃς, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
Τιμῆεν, μάλα καλὸν, ὅ τοι κειμήλιον ἔσται
Ἐξ ἐμεῦ· οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο·
Δῶρον δ', ὅ, ττι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγει,
Αὖτις ἀνερχομένῳ δόμεναι οἶκόνδε φέρεσθαι,
Καὶ μάλα καλὸν ἑλών· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὄρνις δ' ὣς ἀνόπαια διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ
Θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ ἑ πατρὸς
Μᾶλλον ἔτ', ἢ τὸ πάροιθεν· ὁ δὲ, φρεσὶν ᾗσι νοήσας,
Θάμβησεν κατὰ θυμόν· ὀΐσσατο γὰρ θεὸν εἶναι.
Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπῴχετο ἰσόθεος φώς·
Τοῖσι δ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτὸς, οἱ δὲ σιωπῇ
Εἵατ' ἀκούοντες· ὁ δ' Ἀχαιῶν νόστον ἄειδε
Λυγρὸν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
Τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια·
Κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο,
Οὐκ οἴη, ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο.
Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη·
Δακρύσασα δ' ἔπειτα προσηύδα θεῖον ἀοιδόν·
Φήμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας,
Ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τά τε κλείουσιν ἀοιδοί·
Τῶν ἕν γέ σφιν ἄειδε παρήμενος· οἱ δὲ σιωπῇ
Οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαύε' ἀοιδῆς
Λυγρῆς, ἥτέ μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
Τείρει· ἐπεί με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον·
Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ

Ανδρὸς, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Αργος.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Μῆτερ ἐμὴ, τί τ' ἄρ' αὖ φθονέεις, ἐρίηρον ἀοιδὸν
Τέρπειν, ὅππη οἱ νόος ὄρνυται; οὔ νύ τ' ἀοιδοὶ
Αἴτιοι, ἀλλά ποθι Ζεὺς αἴτιος, ὅστε δίδωσιν
Ανδράσιν ἀλφηστῇσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ.
Τούτῳ δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν·
Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
Ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.
Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν·
Οὐ γὰρ Οδυσσεὺς οἶος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ
Εν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο.
Αλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,
Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
Εργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἄνδρεσσι μελήσει
Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
Ἡ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἶκόνδε βεβήκει·
Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
Ες δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ,
Κλαῖεν ἔπειτ' Οδυσῆα φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον
Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Αθήνη.
Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα,
Πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι.
Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·
Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
Νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα, μηδὲ βοητὺς
Εστω· ἐπεὶ τόγε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ
Τοιοῦδ', οἷος ὅδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν.
Ηῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κιόντες
Πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω,
Εξιέναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας,
Ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Εἰ δ' ὕμμιν δοκέει τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον

Ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσσαι,
Κείρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἐόντας,
Αἴκέ ποθι Ζεὺς δῷσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες,
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.
Τὸν δ' αὖ Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
Τηλέμαχ', ἦ μάλα δή σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
Ὑψαγόρην τ' ἔμεναι, καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν.
Μή σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
Ποιήσειεν· ὅ τοι γενεῇ πατρώϊόν ἐστι.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ἀντίνο', εἴπέρ μοι καὶ ἀγάσσεαι, ὅ, ττι κεν εἴπω;
Καί κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι, Διός γε διδόντος, ἀρέσθαι.
Ἦ φῂς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι;
Οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευέμεν· αἶψά τέ οἱ δῶ
Ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τιμηέστερος αὐτός.
Ἀλλ' ἤτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι
Πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἠδὲ παλαιοί·
Τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς·
Αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἄναξ ἔσομ' ἡμετέροιο,
Καὶ δμώων, οὕς μοι ληΐσσατο δῖος Ὀδυσσεύς.
Τὸν δ' αὖ Εὐρύμαχος Πολύβου παῖς ἀντίον ηὔδα·
Τηλέμαχ', ἤτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
Ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν·
Κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις, καὶ δώμασιν οἶσιν ἀνάσσοις.
Μὴ γὰρ ὅγ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅστις σ' ἀέκοντα βίηφι
Κτήματ' ἀποῤῥαίσει, Ἰθάκης ἔτι ναιεταώσης.
Ἀλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἔρεσθαι·
Ὁππόθεν οὗτος ἀνὴρ, ποίης δ' ἐξ εὔχεται εἶναι
Γαίης· ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα·
Ἠέ τοι ἀγγελίην πατρὸς φέρει ἐρχομένοιο,
Ἦ ἐὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἱκάνει;

Οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινε
Γνώμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῷ εἰς ὦπα ἐῴκει.
  Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Εὐρύμαχ', ἦτοι νόστος ἀπώλετο πατρὸς ἐμοῖο·
Οὔτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, εἴποθεν ἔλθοι,
Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἥν τινα μήτηρ
Ες μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξερέηται.
Ξεῖνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος ἐκ Τάφου ἐστὶ,
Μέντης δ' Αγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχεται εἶναι
Υἱός· ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.
  Ὣς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγνω.
Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν.
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε·
Δὴ τότε κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος.
Τηλέμαχος δ', ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς
Ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
Ενθ' ἔβη εἰς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.
Τῷ δ' ἄρ' ἅμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
Εὐρύκλει', Ὦπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
Τήν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν,
Πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν, ἐεικοσάβοια δ' ἔδωκεν.
Ισα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν·
Εὐνῇ δ' οὔποτ' ἔμικτο, χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός.
Ἡ οἱ ἅμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καί ἑ μάλιστα
Δμωάων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα.
Ὤϊξεν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο·
Ἕζετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἔκδυνε χιτῶνα·
Καὶ τὸν μὲν γραίης πυκιμηδέος ἔμβαλε χερσίν.
Ἡ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
Πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λέχεσσι,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνῃ
Αργυρέῃ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.

Ἔνθ' ὅγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ,
Βούλευε φρεσὶν ᾗσιν ὁδὸν, τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.

*Ἐκ τῆς ὉΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

43—269.

Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργειφόντης·
Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια· τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο.
Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.
Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης.
Πιερίην δ' ἐπιβὰς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ·
Σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα, λάρῳ ὄρνιθι ἐοικὼς,
Ὅστε κατὰ δεινοὺς κόλπους ἁλὸς ἀτρυγέτοιο
Ἰχθῦς ἀγρώσσων, πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ·
Τῷ ἴκελος πολέεσσιν ὀχήσατο κύμασιν Ἑρμῆς.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐοῦσαν,
Ἔνθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοειδέος ἤπειρόνδε,
Ἤϊεν, ὄφρα μέγα σπέος ἵκετο, τῷ ἔνι νύμφη
Ναῖεν ἐϋπλόκαμος· τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν.
Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὀδμὴ
Κέδρου τ' εὐκεάτοιο, θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει,
Δαιομένων· ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ,
Ἱστὸν ἐποιχομένη, χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινεν.
Ὕλη δὲ σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα,
Κλήθρη τ', αἴγειρός τε, καὶ εὐώδης κυπάρισσος.
Ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,

Σκῶπές τ', ἴρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι
Εἰνάλιαι, τῇσίντε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν.
Ἡ δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο
Ἡμερὶς ἡβώωσα, τεθήλει δὲ σταφυλῇσι.
Κρῆναι δ' ἑξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ,
Πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη.
Αμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου, ἠδὲ σελίνου,
Θήλεον· ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
Θηήσαιτο ἰδὼν, καὶ τερφθείη φρεσὶν ᾗσιν.
Ενθα στὰς θηεῖτο διάκτορος Αργειφόντης.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἑῷ θηήσατο θυμῷ,
Αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλυθεν· οὐδέ μιν ἄντην
Ηγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψὼ, δῖα θεάων.
Οὐ γάρ τ' ἀγνῶτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
Αθάνατοι, οὐδ' εἴτις ἀπόπροθι δώματα ναίει.
Οὐδ' ἄρ' Οδυσσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμεν,
Αλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος· ἔνθα πάρος περ,
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Εν θρόνῳ ἱδρύσασα φαεινῷ, σιγαλόεντι·
Τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόῤῥαπι, εἰλήλουθας,
Αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
Αὔδα, ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
Αλλ' ἕπεο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω.
Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
Αμβροσίης πλήσασα· κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε διάκτορος Αργειφόντης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε, καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ,
Καὶ τότε δή μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα, θεὰ, θεόν; αὐτὰρ ἐγώ τοι
Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω· κέλεαι γάρ.

Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλουσαν·
Τίς δ' ἂν ἑκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἁλμυρὸν ὕδωρ,
Ἄσπετον; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἵτε θεοῖσιν
Ἱερά τε ῥέζουσι, καὶ ἐξαίτους ἑκατόμβας.
Ἀλλὰ μάλ' οὔπως ἔστι Διὸς νόον Αἰγιόχοιο
Οὔτε παρὲξ ἐλθεῖν ἄλλον θεὸν, οὔθ' ἁλιῶσαι.
Φησί τοι ἄνδρα παρεῖναι ὀϊζυρώτατον ἄλλων
Τῶν ἀνδρῶν, οἳ ἄστυ πέρι Πριάμοιο μάχοντο
Εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν
Οἴκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο,
Ἥ σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμόν τε κακὸν, καὶ κύματα μακρά.
Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσε.
Τὸν νῦν σ' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν ὅττι τάχιστα·
Οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἶσα φίλων ἄπο νόσφιν ὀλέσθαι,
Ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὣς φάτο· ῥίγησεν δὲ Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Σχέτλιοί ἐστε, θεοὶ, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
Οἵτε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
Ἀμφαδίην, ἤν τίς τε φίλον ποιήσετ' ἀκοίτην.
Ὣς μὲν ὅτ' Ὠρίων' ἕλετο ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς,
Τόφρα οἱ ἠγάασθε θεοὶ ῥεῖα ζώοντες,
Ἕως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἁγνὴ
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν.
Ὣς δ' ὁπότ' Ἰασίωνι ἐϋπλόκαμος Δημήτηρ,
Ὧι θυμῷ εἴξασα, μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ· οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ.
Ὣς δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε, θεοὶ, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα
Οἶον· ἐπεί οἱ νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ

Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσε.
Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἠδὲ ἔφασκον
Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα.
Ἀλλ' ἐπεὶ οὔπως ἔστι Διὸς νόον Αἰγιόχοιο
Οὔτε παρεξ ἐλθεῖν ἄλλον θεὸν, οὐδ' ἁλιῶσαι·
Ἐῤῥέτω, εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· πέμψω δέ μιν οὔπῃ ἔγωγε·
Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι,
Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Αὐτάρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
Ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
Οὕτω νῦν ἀπόπεμπε, Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν,
Μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Ἀργειφόντης.
Ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα πότνια νύμφη
Ἤϊ', ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.
Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὗρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὄσσε
Δακρυόφιν τέρσοντο· κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
Νόστον ὀδυρομένῳ, ἐπεὶ οὐκέτι ἥνδανε νύμφη.
Ἀλλ' ἤτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκῃ
Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ.
Ἤματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἠϊόνεσσι καθίζων,
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσεφώνεε δῖα θεάων·
Κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν
Φθινέτω· ἤδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
Ἀλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμὼν, ἁρμόζεο χαλκῷ
Εὐρεῖαν σχεδίην· ἀτὰρ ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῇ
Ὑψοῦ, ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' ἠεροειδέα πόντον.

Αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν
Ενθήσω μενοεικέ', ἅ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι·
Εἵματά τ' ἀμφιέσω· πέμψω δέ τοι οὖρον ὄπισθεν,
Ὡς κε μάλ' ἀσκηθὴς σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι,
Αἴ κε θεοί γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Οἵ μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῖναί τε.
Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Οδυσσεὺς,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Αλλο τι δὴ σὺ, θεὰ, τόδε μήδεαι, οὐδέ τι πομπὴν,
Ἡ με κέλεαι σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες ἐῖσαι
Ωκύποροι περόωσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ.
Οὐδ' ἂν ἐγὼν, ἀέκητι σέθεν, σχεδίης ἐπιβαίην,
Εἰ μή μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι,
Μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
Η δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσὶ, καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς·
Οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι;
Ιστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
Ὅρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι,
Μή τι τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Αλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἅσσ' ἂν ἐμοί περ
Αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρειὼ τόσον ἵκοι.
Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.
Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἡγήσατο δῖα θεάων
Καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο·
Ἶξον δὲ σπεῖος γλαφυρὸν θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνήρ·
Καί ῥ' ὁ μὲν ἔνθα κάθιζεν ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη
Ἑρμείας· νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν,
Εσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν·

Αὐτὴ δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος θείοιο,
Τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμωαὶ καὶ νέκταρ ἔθηκαν.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Καλυψὼ, δῖα θεάων·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Οὕτω δὴ οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἰέναι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης.
Εἴγε μὲν εἰδείης σῇσι φρεσὶν, ὅσσα τοι αἶσα
Κήδε' ἀναπλῆσαι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι,
Ενθάδε αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
Αθάνατός τ' εἴης· ἱμειρόμενός περ ἰδέσθαι
Σὴν ἄλοχον, τῆς αἰὲν ἐέλδεαι ἤματα πάντα.
Οὐ μέν θην κείνης γε χερείων εὔχομαι εἶναι,
Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν· ἐπεὶ οὔπως οὐδὲ ἔοικε
Θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Πότνια θεὰ, μή μοι τόδε χώεο· οἶδα καὶ αὐτὸς
Πάντα μάλ', οὕνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια
Εἶδος ἀκιδνοτέρη, μέγεθός τ', εἰς ἄντα ἰδέσθαι·
Ἡ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως.
Αλλὰ καὶ ὧς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἤματα πάντα
Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι, καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι.
Εἰ δ' αὖ τις ῥαίῃσι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
Τλήσομαι, ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν·
Ηδη γὰρ μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόγησα
Κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.
Ὣς ἔφατ'· ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν.
Ελθόντες δ' ἄρα τώγε μυχῷ σπείους γλαφυροῖο,
Τερπέσθην φιλότητι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Αὐτίχ' ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἕννυτ' Ὀδυσσεύς·
Αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη,

Λεπτὸν, καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ
Καλὴν, χρυσείην· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην·
Καὶ τότ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μήδετο πομπήν.
Δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσι,
Χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
Στειλειὸν περικαλλὲς, ἐλάϊνον, εὖ ἐναρηρός·
Δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον ἐΰξοον· ἦρχε δ' ὁδοῖο
Νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
Κλήθρη τ', αἴγειρός τ', ἐλάτη τ' ἦν οὐρανομήκης,
Αὖα πάλαι, περίκηλα, τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξ', ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
Ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψὼ, δῖα θεάων.
Αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα, θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον·
Εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ,
Ξέσσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε.
Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψὼ, δῖα θεάων.
Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα, καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοισι·
Γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν.
Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνὴρ
Φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
Τόσσον ἐπ' εὐρεῖαν σχεδίην ποιήσατ' Ὀδυσσεύς.
Ικρια δὲ στήσας, ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι,
Ποίει· ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα.
Εν δ' ἱστὸν ποίει, καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ·
Πρὸς δ' ἄρα, πηδάλιον ποιήσατο, ὄφρ' ἰθύνοι.
Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι,
Κύματος εἶλαρ ἔμεν· πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
Τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Ἱστία ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τά.
Εν δ' ὑπέρας τε, κάλους τε, πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ.
Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν.
Τέτρατον ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.
Τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου δῖα Καλυψὼ,

Αὐτὴ δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος θείοιο,
Τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμωαὶ καὶ νέκταρ ἔθηκαν.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Καλυψὼ, δῖα θεάων·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Οὕτω δὴ οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἰέναι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης.
Εἴγε μὲν εἰδείης σῇσι φρεσὶν, ὅσσα τοι αἶσα
Κήδε' ἀναπλῆσαι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι,
Ενθάδε αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
Αθάνατός τ' εἴης· ἱμειρόμενός περ ἰδέσθαι
Σὴν ἄλοχον, τῆς αἰὲν ἐέλδεαι ἤματα πάντα.
Οὐ μέν θην κείνης γε χερείων εὔχομαι εἶναι,
Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν· ἐπεὶ οὔπως οὐδὲ ἔοικε
Θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Πότνια θεὰ, μή μοι τόδε χώεο· οἶδα καὶ αὐτὸς
Πάντα μάλ', οὕνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια
Εἶδος ἀκιδνοτέρη, μέγεθός τ', εἰς ἄντα ἰδέσθαι·
Ἡ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως.
Αλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἤματα πάντα
Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι, καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι.
Εἰ δ' αὖ τις ῥαίησι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
Τλήσομαι, ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν·
Ηδη γὰρ μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόγησα
Κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.
Ὣς ἔφατ'· ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν.
Ελθόντες δ' ἄρα τώγε μυχῷ σπείους γλαφυροῖο,
Τ[illegible]σθην φιλότητι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
[illegible] φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
[illegible] τε χιτῶνά τε ἕννυτ' Ὀδυσσεύς·
[illegible]ᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη,

Λεπτὸν, καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ
Καλὴν, χρυσείην· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην·
Καὶ τότ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μήδετο πομπήν.
Δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσι,
Χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
Στειλειὸν περικαλλὲς, ἐλάϊνον, εὖ ἐναρηρός·
Δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον ἐΰξοον· ἦρχε δ' ὁδοῖο
Νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
Κλήθρη τ', αἴγειρός τ', ἐλάτη τ' ἦν οὐρανομήκης,
Αὖα πάλαι, περίκηλα, τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξ', ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
Ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψὼ, δῖα θεάων.
Αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα, θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον·
Εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ,
Ξέσσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε.
Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψὼ, δῖα θεάων.
Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα, καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοισι·
Γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν.
Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνὴρ
Φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
Τόσσον ἐπ' εὐρείαν σχεδίην ποιήσατ' Ὀδυσσεύς.
Ικρια δὲ στήσας, ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι,
Ποίει· ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα.
Εν δ' ἱστὸν ποίει, καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ·
Πρὸς δ' ἄρα, πηδάλιον ποιήσατο, ὄφρ' ἰθύνοι.
Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι,
Κύματος εἶλαρ ἔμεν· πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
Τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Ἱστία ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τά.
Εν δ' ὑπέρας τε, κάλους τε, πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ.
Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν.
Τέτρατον ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.
Τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου δῖα Καλυψὼ,

Εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα.
Ἐν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο
Τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦια
Κωρύκῳ· ἐν δέ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλά.
Οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε.
Γηθόσυνος δ' οὔρῳ πέτασ' ἱστία δῖος Ὀδυσσεύς.

*Ἐκ τῆς ὉΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

24—71.

Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
  Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
Ξεῖνος ὅδ', οὐκ οἶδ' ὅστις, ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ,
Ἠὲ πρὸς ἠοίων, ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων·
Πομπὴν δ' ὀτρύνει, καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι.
Ἡμεῖς δ', ὡς το πάρος περ, ἐποτρυνώμεθα πομπήν.
Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅτις κ' ἐμὰ δώμαθ' ἵκηται,
Ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει, εἵνεκα πομπῆς.
Ἀλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν
Πρωτόπλοον· κούρω δὲ δύω, καὶ πεντήκοντα,
Κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.
Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ
Ἐκβητ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα,
Ἡμέτερόνδ' ἐλθόντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω.
Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δώματα καλὰ
Ἔρχησθ', ὄφρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις φιλέωμεν·

Μηδέ τις ἀρνείσθω· καλέσασθε δὲ θεῖον ἀοιδὸν
Δημόδοκον· τῷ γάρ ῥα θεὸς πέρι δῶκεν ἀοιδὴν,
Τέρπειν, ὅππη θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Σκηπτοῦχοι· κήρυξ δὲ μετῴχετο θεῖον ἀοιδόν.
Κούρω δὲ κρινθέντε δύω, καὶ πεντήκοντα,
Βήτην, ὡς ἐκέλευσ', ἐπὶ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον, ἠδὲ θάλασσαν,
Νῆα μὲν οἵ γε μέλαιναν ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν,
Εν δ' ἱστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νηῒ μελαίνῃ·
Ηρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι,
Πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν·
Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὥρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα
Βάν ῥ' ἴμεν Αλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
Πλῆντο δ' ἄρ' αἴθουσαί τε, καὶ ἕρκεα, καὶ δόμοι ἀνδρῶν
Αγρομένων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι, ἠδὲ παλαιοί.
Τοῖσιν δ' Αλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἱέρευσεν,
Οκτὼ δ' ἀργιόδοντας ὕας, δύο δ' εἰλίποδας βοῦς·
Τοὺς δέρον, ἀμφί θ' ἕπον, τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινήν.
Κήρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον ἀοιδόν,
Τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθόν τε, κακόν τε,
Οφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.
Τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον,
Μέσσῳ δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας·
Κάδδ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν
Αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἑλέσθαι
Κήρυξ· πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον, καλήν τε τράπεζαν,
Πὰρ δὲ δέπας οἴνοιο, πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα, προκείμενα, χεῖρας ἴαλλον.

485—563.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς·
  Δημόδοκ', ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων·
Η σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε, Διὸς παῖς, ἢ σέ γ' Απόλλων·
Λίην γὰρ κατὰ κόσμον Αχαιῶν οἶτον ἀείδεις,
Ὅσσ' ἔρξαν τ', ἔπαθόν τε, καὶ ὅσσ' ἐμόγησαν Αχαιοί·
Ὥστε που ἢ αὐτὸς παρεὼν, ἢ ἄλλου ἀκούσας.
Αλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον
Δουρατέου, τὸν Επειὸς ἐποίησεν σὺν Αθήνῃ,
Ὃν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν, δόλον, ἤγαγε δῖος Οδυσσεὺς,
Ανδρῶν ἐμπλήσας, οἳ Ιλιον ἐξαλάπαξαν.
Αἴ κεν δή μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς,
Αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
Ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν.
  Ὣς φάθ'· ὁ δ' ὁρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' ἀοιδὴν,
Ενθεν ἑλὼν, ὡς οἱ μὲν ἐϋσσέλμων ἐπὶ νηῶν
Βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
Αργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἀμφ' Οδυσῆα
Εἵατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππῳ·
Αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
Ὣς ὁ μὲν εἱστήκει· τοὶ δ' ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον,
Ἥμενοι ἀμφ' αὐτόν· τρίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλὴ,
Ηὲ διατμῆξαι κοῖλον δόρυ νηλέϊ χαλκῷ,
Η κατὰ πετράων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρας,
Η ἐάαν μέγ' ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι,
Τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν·
Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ
Δουράτεον μέγαν ἵππον, ὅθ' εἵατο πάντες ἄριστοι
Αργείων, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
Ηειδεν δ', ὡς ἄστυ διέπραθον υἷες Αχαιῶν,
Ἱππόθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες.

Αλλον δ' ἄλλῃ ἄειδε πόλιν κεραϊζέμεν αἰπήν·
Αὐτὰρ Οδυσσῆα προτὶ δώματα Δηϊφόβοιο
Βήμεναι, ἠΰτ' Αρηα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα
Νικῆσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μεγάθυμον Αθήνην.
Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός· αὐτὰρ Οδυσσεὺς
Τήκετο· δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
Ὅστε ἑῆς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν,
Αστεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ·
Ἡ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα,
Αμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει· οἱ δέ τ' ὄπισθεν
Κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον, ἠδὲ καὶ ὤμους,
Εἴρερον εἰσανάγουσι, πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζύν·
Τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί·
Ὡς Οδυσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν.
Ενθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
Αλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατ', ἠδ' ἐνόησεν,
Ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν·
Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·
Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγειαν,
Οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἀείδει.
Εξ οὗ δορπέομέν τε, καὶ ὤρορε θεῖος ἀοιδὸς,
Εκ τοῦδ' οὔπω παύσατ' ὀϊζυροῖο γόοιο
Ὁ ξεῖνος· μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν.
Αλλ' ἄγ', ὁ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες,
Ξεινοδόκοι καὶ ξεῖνος· ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω.
Εἵνεκα γὰρ ξείνοιο τάδ' αἰδοίοιο τέτυκται,
Πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τά οἱ δίδομεν φιλέοντες.
Αντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται
Ανέρι, ὅστ' ὀλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεσσι.
Τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,

'Ο, ττι κέ σ' εἴρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιόν ἐστιν.
Εἴπ' ὄνομ', ὅ, ττι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε, πατήρ τε,
Αλλοι θ', οἳ κατὰ ἄστυ, καὶ οἳ περιναιετάουσιν.
Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων,
Οὐ κακὸς, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται,
Αλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεί κε τέκωσι, τοκῆες.
Εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν, δῆμόν τε, πόλιν τε·
Οφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν,
Οὐδέ τι πηδάλι' ἐστὶ, τά τ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν·
Αλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν·
Καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πίονας ἀγροὺς
Ανθρώπων· καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἁλὸς ἐκπερόωσιν,
Ηέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι· οὐδέ ποτέ σφιν
Οὔτε τι πημανθῆναι ἔπι δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι.

572—586.

Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
'Οππῃ ἀπεπλάγχθης τε, καὶ ἅστινας ἵκεο χώρας
Ανθρώπων· αὐτούς τε, πόλεις τ' εὖ ναιεταώσας·
Η μὲν ὅσοι χαλεποί τε, καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι·
Οἵ τε φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
Εἰπὲ δ', ὅ, τι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ,
Αργείων, Δαναῶν, ἠδ' Ιλίου οἶτον ἀκούων.
Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεῦξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον
Ανθρώποις, ἵνα ᾖσι καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή.
Η τίς τοι καὶ πηὸς ἀπώλετο Ιλιόθι πρὸ,
Εσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς, ἢ πενθερὸς, οἵ τε μάλιστα
Κήδιστοι τελέθουσι, μεθ' αἷμά τε καὶ γένος αὐτῶν;
Η τίς που καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδὼς,
Εσθλός; ἐπεὶ οὐ μέν τι κασιγνήτοιο χερείων
Γίνεται, ὅς κεν, ἑταῖρος ἐὼν, πεπνυμένα εἰδῇ.

*ΤΗΣ

ΤΟΥ ʻΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ʻΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ, Ι.

ΤΟΝ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς·
Αλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Ητοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ
Τοιοῦδ', οἷος ὅδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν.
Οὐ γὰρ ἔγωγέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι,
Η ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωνται ἀοιδοῦ,
ʻΗμενοι ἑξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτου καὶ κρειῶν· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι·
Τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι.
Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόεντα
Εἴρεσθ', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στοναχίζω.
Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;
Κήδε' ἐπεί μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ οὐρανίωνες.
Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὄφρα καὶ ὑμεῖς
Εἴδετ'· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα, φυγὼν ὕπο νηλεὲς ἦμαρ,
ʻΥμῖν ξεῖνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων.
Εἴμ' Οδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν
Ανθρώποισι μέλω, καί μευ κλέος οὐρανὸν ἵκει·
Ναιετάω δ' Ιθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ
Νήριτον, εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπές· ἀμφὶ δὲ νῆσοι
Πολλαὶ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλῃσι,

Δυλίχιόν τε, Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος·
Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται
Πρὸς ζόφον, (αἱ δέ τ' ἄνευθε πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε,)
Τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὔτι ἔγωγε
Ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
Η μέν μ' αὐτόθ' ἔρυκε Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Εν σπέεσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
Ὣς δ' αὔτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
Αἰαίη, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
Αλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων
Γίνεται, εἴπερ καί τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον
Γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκήων.
Εἰ δ' ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπω,
Ὃν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντι.
Ιλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν,
Ισμάρῳ· ἔνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτούς·
Εκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
Δασσάμεθ', ὡς μήτις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
Ενθ' ἤτοι μὲν ἐγὼ διερῷ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
Ηνώγεα· τοὶ δὲ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπίθοντο.
Ενθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα
Εσφαζον παρὰ θῖνα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.
Τόφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνευν,
Οἵ σφισι γείτονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους,
Ηπειρον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων
Ανδράσι μάρνασθαι, καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα.
Ηλθον ἔπειθ', ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ,
Ηέριοι· τότε δή ῥα κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη
Ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθωμεν.
Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θοῇσι·
Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.
Οφρα μὲν ἠὼς ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,

Τόφρα δ' ἀλεξάμενοι μένομεν πλέονάς περ ἐόντας·
Ημος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
Καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Αχαιούς.
Ἑξ δ' ἀφ' ἑκάστης νηὸς ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι
Ωλονθ'· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε, μόρον τε.
Ενθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
Ασμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιέλισσαι,
Πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑτάρων τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι,
Οἳ θάνον ἐν πεδίῳ, Κικόνων ὕπο δηϊωθέντες.
Νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
Λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
Αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσιαι, ἱστία δέ σφιν
Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἲς ἀνέμοιο.
Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθεμεν δείσαντες ὄλεθρον,
Αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προερύσσαμεν ἤπειρόνδε.
Ενθα δύω νύκτας, δύο τ' ἤματα, συνεχὲς αἰεὶ,
Κείμεθ', ὁμοῦ καμάτῳ τε, καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
Αλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐϋπλόκαμος τέλεσ' ἠὼς,
Ἱστοὺς στησάμενοι, ἀνά θ' ἱστία λεύκ' ἐρύσαντες,
Ἥμεθα· τὰς δ' ἄνεμός τε, κυβερνῆταί τ' ἴθυνον.
Καί νύ κεν ἀσκηθὴς ἱκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Αλλά με κῦμα, ῥόος τε, περιγνάμπτοντα Μάλειαν,
Καὶ βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων.
Ενθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισι
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
Γαίης Λωτοφάγων, οἵτ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν.
Ενθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν, καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ·
Αἶψα δὲ δεῖπνον ἕλοντο θοῇς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιό τ' ἐπασσάμεθ', ἠδὲ ποτῆτος,
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάρους προΐην πεύθεσθαι ἰόντας,
Ανδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας,

Οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.
Οἱ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγεν ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν.
Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μήδονθ' ἑτάροισιν ὄλεθρον
Ἡμετέροις, ἀλλά σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.
Τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
Οὐκ ἔτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι·
Αλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι
Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστου τε λαθέσθαι.
Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκῃ,
Νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας.
Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους
Σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκειάων,
Μή πώ τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθηται.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ενθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων,
Ἱκόμεθ', οἵ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν,
Οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν·
Αλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
Πυροὶ, καὶ κριθαὶ, ἠδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν
Οἶνον ἐριστάφυλον, καί σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες·
Αλλ' οἵγ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίουσι κάρηνα,
Εν σπέσσι γλαφυροῖσι· θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
Παίδων ἠδ' ἀλόχων· οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι.
Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται
Γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν, οὔτ' ἀποτηλοῦ,
Ὑλήεσσ'· ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσιαι γεγάασιν
Αγριαι· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει·
Οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, οἵτε καθ' ὕλην
Αλγεα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες.
Οὔτ' ἄρα ποίμνῃσιν καταΐσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν,

Αλλ' ἥγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα,
Ανδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας.
Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες πάρα μιλτοπάρῃοι,
Οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἔνι τέκτονες, οἵ κε κάμοιεν
Νῆας ἐϋσσέλμους, αἵ κεν τελέοιεν ἕκαστα,
Αστε' ἐπ' ἀνθρώπων ἱκνεύμεναι· οἷά τε πολλὰ
Ανδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περόωσι θάλασσαν·
Οἵ κέ σφιν καὶ νῆσον ἐϋκτιμένην ἐκάμοντο.
Οὐ μὲν γάρ τι κακή γε, φέροι δέ κεν ὥρια πάντα·
Εν μὲν γὰρ λειμῶνες ἁλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας
Ὑδρηλοὶ, μαλακοί· μάλα κ' ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶεν.
Εν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ
Εἰς ὥρας ἀμῷεν· ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας.
Εν δὲ λιμὴν εὔορμος, ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν,
Οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι,
Αλλ' ἐπικέλσαντας μεῖναι χρόνον, εἰσόκε ναυτέων
Θυμὸς ἐποτρύνῃ, καὶ ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται.
Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
Κρήνη ὑπὸ σπείους· περὶ δ' αἴγειροι πεφύασιν.
Ενθα κατεπλέομεν, καί τις θεὸς ἡγεμόνευε
Νύκτα δι' ὀρφναίην· οὐδὲ προὐφαίνετ' ἰδέσθαι·
Αὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, οὐδὲ σελήνη
Οὐρανόθεν προὖφαινε· κατείχετο γὰρ νεφέεσσιν.
Ενθ' οὔτις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
Οὔτ' οὖν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα ποτὶ χέρσον
Εἰσίδομεν, πρὶν νῆας ἐϋσσέλμους ἐπικέλσαι.
Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ καθείλομεν ἱστία πάντα·
Εκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
Ενθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ημος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν.
Ωρσαν δὲ νύμφαι, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο,
Αἶγας ὀρεσκῴους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι.

Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
Εἱλόμεθ' ἐκ νηῶν· διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες
Βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.
Νῆες μέν μοι ἕποντο δυώδεκα, ἐς δὲ ἑκάστην
Ἐννέα λάγχανον αἶγες· ἐμοὶ δὲ δέκ' ἔξελον οἴῳ.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ, ἐς ἠέλιον καταδύντα,
Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα, καὶ μέθυ ἡδύ.
Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρὸς,
Ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι
Ηφύσαμεν, Κικόνων ἱερὸν πτολίεθρον ἑλόντες.
Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν, ἐγγὺς ἐόντων,
Καπνόν τ', αὐτῶν τε φθογγὴν, οἴων τε, καὶ αἰγῶν.
Ημος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ημος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος, μετὰ πᾶσιν ἔειπον·
Αλλοι μὲν νῦν μίμνετ' ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι·
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηΐ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισιν
Ελθὼν, τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οἵτινές εἰσιν·
Η ῥ' οἵγ' ὑβρισταί τε, καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
Ηὲ φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
Ὡς εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔβην· ἐκέλευσα δ' ἑταίρους,
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Αλλ' ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ', ἐγγὺς ἐόντα,
Ενθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ σπέος εἴδομεν, ἄγχι θαλάσσης,
Ὑψηλὸν, δάφνῃσι κατηρεφές· ἔνθα δὲ πολλὰ
Μῆλ', ὄϊές τε, καὶ αἶγες ἰαύεσκον· περὶ δ' αὐλὴ
Ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισι,
Μακρῇσίν τε πίτυσσιν, ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισιν.
Ενθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὅς ῥά τε μῆλα
Οἶος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους

Πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμίστια ἤδη.
Καὶ γὰρ θαῦμ' ἐτέτυκτο πελώριον· οὐδὲ ἐῴκει
Ανδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι
Ὑψηλῶν ὀρέων, ὅ τε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων.
Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους
Αὐτοῦ πὰρ νηΐ τε μένειν, καὶ νῆα ἔρυσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἑτάρων δυοκαίδεκ' ἀρίστους
Βῆν· ἀτὰρ αἴγεον ἀσκὸν ἔχον μέλανος οἴνοιο,
Ἡδέος, ὅν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱὸς,
Ἱρεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ισμαρον ἀμφιβεβήκει·
Οὕνεκά μιν σὺν παισὶ περισχόμεθ', ἠδὲ γυναικὶ,
Ἁζόμενοι· ᾤκει γὰρ ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι
Φοίβου Ἀπόλλωνος· ὁ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα·
Χρυσοῦ μέν μοι δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα·
Δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας,
Ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδέ τις αὐτὸν
Ηείδει δμώων, οὐδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
Αλλ' αὐτὸς, ἄλοχός τε φίλη, ταμίη τε μί' οἴη.
Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρὸν,
Ἓν δέπας ἐμπλήσας, ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα
Χεῦ'· ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει,
Θεσπεσίη· τότ' ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.
Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦϊα
Κωρύκῳ· αὐτίκα γάρ μοι ὀΐσατο θυμὸς ἀγήνωρ,
Ανδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκὴν,
Αγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδότα, οὔτε θέμιστας.
Καρπαλίμως δ' εἰς ἄντρον ἀφικόμεθ', οὐδέ μιν ἔνδον
Εὕρομεν, ἀλλ' ἐνόμευε νομὸν κατὰ πίονα μῆλα.
Ελθόντες δ' εἰς ἄντρον ἐθηεύμεσθα ἕκαστα·
Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, στείνοντο δὲ σηκοὶ
Αρνῶν ἠδ' ἐρίφων· διακεκριμέναι δὲ ἕκασται
Ερχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,

Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι· νᾶον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα,
Γαυλοί τε, σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.
Ενθ' ἐμὲ μὲν πρώτισθ' ἕταροι λίσσοντ' ἐπέεσσι,
Τυρῶν αἰνυμένους ἰέναι πάλιν· αὐτὰρ ἔπειτα
Καρπαλίμως ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
Σηκῶν ἐξελάσαντας, ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ·
Αλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν,
Οφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἴ μοι ξείνια δοίη·
Οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ἑτάροισι φανεὶς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι.
Ενθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν· ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν· μένομέν τέ μιν ἔνδον
Ἥμενοι, ἕως ἐπῆλθε νέμων· φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
Ὕλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη·
Εκτοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν·
Ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσσύμεθ' ἐς μυχὸν ἄντρου.
Αὐτὰρ ὅγ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα,
Πάντα μάλ', ὅσσ' ἤμελγε· τὰ δ' ἄρσενα λεῖπε θύρηφιν,
Αρνειούς τε, τράγους τε, βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας,
Οβριμον· οὐκ ἂν τόν γε δύω καὶ εἴκοσ' ἄμαξαι
Εσθλαί, τετράκυκλοι, ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν·
Τόσσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσιν.
Ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας,
Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ.
Αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος,
Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκε·
Ἥμισυ δ' αὖτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἴη
Πίνειν δαινυμένῳ, καί οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα,
Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσιδεν, εἴρετο δ' ἡμέας·
Ω ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;
Η τι κατὰ πρῆξιν, ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε,
Οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα, τοί τ' ἀλόωνται

Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
Ὡς ἔφαθ᾽· ἡμῖν δ᾽ αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
Δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον.
Αλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ἡμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες Αχαιοὶ
Παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Οἴκαδε ἱέμενοι, ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα
Ηλθομεν· οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μητιάασθαι.
Λαοὶ δ᾽ Ατρείδεω Αγαμέμνονος εὐχόμεθ᾽ εἶναι,
Τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστί·
Τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν, καὶ ἀπώλεσε λαοὺς
Πολλούς· ἡμεῖς δ᾽ αὖτε κιχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα
Ἱκόμεθ᾽, εἴ τι πόροις ξεινήϊον, ἠὲ καὶ ἄλλως
Δοίης δωτίνην, ἥτε ξείνων θέμις ἐστίν.
Αλλ᾽ αἰδεῖο, φέριστε, θεούς· ἱκέται δέ τοί εἰμεν.
Ζεὺς δ᾽ ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε, ξείνων τε,
Ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ᾽ αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ᾽ αὖτις ἀμείβετο νηλέϊ θυμῷ·
Νήπιος εἶς, ὦ ξεῖν᾽, ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας,
Ὅς με θεοὺς κέλεαι ἢ δειδίμεν, ἢ ἀλέασθαι.
Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχου ἀλέγουσιν,
Οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰμεν.
Οὐδ᾽ ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδοίμην
Οὔτε σεῦ, οὔθ᾽ ἑτάρων, εἰ μὴ θυμός με κελεύει.
Αλλά μοι εἴφ᾽, ὅπη ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα·
Η που ἐπ᾽ ἐσχατιῆς, ἦ καὶ σχεδὸν, ὄφρα δαείω.
Ὡς φάτο πειράζων· ἐμὲ δ᾽ οὐ λάθεν εἰδότα πολλά·
Αλλά μιν ἄψορρον προσέφην δολίοις ἐπέεσσι·
Νέα μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Πρὸς πέτρῃσι βαλὼν, ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,
Ακρῃ προσπελάσας· ἄνεμος δ᾽ ἐκ πόντου ἔνεικεν·
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ᾽ οὐδὲν ἀμείβετο νηλέϊ θυμῷ·

Ἀλλ' ὅγ' ἀναΐξας ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλε·
Σὺν δὲ δύω μάρψας, ὥστε σκύλακας, ποτὶ γαίῃ
Κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
Τοὺς δὲ διαμελεϊστὶ ταμὼν ὡπλίσσατο δόρπον·
Ἤσθιε δ', ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν
Ἔγκατά τε, σάρκας τε, καὶ ὀστέα μυελόεντα.
Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχέθομεν Διῒ χεῖρας,
Σχέτλια ἔργ' ὁρόωντες· ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμόν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν,
Ἀνδρόμεα κρέ' ἔδων, καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων,
Κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων.
Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμὸν,
Ἆσσον ἰὼν, ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Οὐτάμεναι πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσιν,
Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν.
Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον·
Οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλάων
Χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέθηκεν.
Ὣς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ ἤμελγε κλυτὰ μῆλα,
Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα,
Σὺν δ' ὅγε δ' αὖτε δύω μάρψας ὡπλίσσατο δεῖπνον.
Δειπνήσας δ' ἄντρου ἐξήλασε πίονα μῆλα,
Ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἂψ ἐπέθηχ', ὡς εἴ τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη.
Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα
Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην κακὰ βυσσοδομεύων,
Εἴπως τισαίμην, δοίη δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
Ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή.
Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῷ,
Χλωρὸν, ἐλαΐνεον· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὄφρα φοροίη

Αὐανθέν· τὸ μὲν ἄμμες ἐΐσκομεν εἰσορόωντες,
Ὅσσον θ' ἱστὸν νηὸς ἐεικοσόροιο μελαίνης,
Φορτίδος, εὐρείης, ἥτ' ἐκπεράᾳ μέγα λαῖτμα·
Τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον πάχος εἰσοράασθαι.
Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστὰς,
Καὶ παρέθηχ' ἑτάροισιν, ἀποξῦναι δ' ἐκέλευσα.
Οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστὰς
Ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ.
Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,
Ἥ ῥα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή.
Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον,
Ὅστις τολμήσειεν, ἐμοὶ σὺν μοχλὸν ἀείρας,
Τρίψαι ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἑλέσθαι,
Τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
Ἑσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων·
Αὐτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα,
Πάντα μάλ'· οὐδέ τι λεῖπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
Ἤ τι ὀϊσσάμενος, ἢ καὶ θεὸς ὣς ἐκέλευσεν.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας,
Ἑζόμενός δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας,
Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα,
Σὺν δ' ὅγε δ' αὖτε δύω μάρψας ὡπλίσσατο δόρπον.
Καὶ τότ' ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παραστὰς,
Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο·
  Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα·
Ὄφρ' εἰδῇς, οἷόν τι ποτὸν τόδε νηῦς ἐκεκεύθει
Ἡμετέρη· σοὶ δ' αὖ λοιβὴν φέρον, εἴ μ' ἐλεήσας
Οἴκαδε πέμψειας· σὺ δὲ μαίνεαι οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς.
Σχέτλιε, πῶς κέν τίς σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἵκοιτο
Ἀνθρώπων πολέων; ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
  Ὣς ἐφάμην· ὁ δ' ἔδεκτο καὶ ἔκπιεν· ἥσατο δ' αἰνῶς

Ἡδὺ ποτὸν πίνων· καί μ' ᾔτεε δεύτερον αὖτις·
  Δός μοι ἔτι πρόφρων, καί μοι τεὸν οὔνομα εἰπὲ
Αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ᾧ κε σὺ χαίροις.
Καὶ γὰρ Κυκλώπεσσι φέρει ζείδωρος ἄρουρα
Οἶνον ἐριστάφυλον, καί σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει·
Ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀποῤῥώξ.
  Ὣς ἔφατ'· αὐτάρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἴθοπα οἶνον·
Τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων, τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
Καὶ τότε δή μιν ἔπεσσι προσηύδων μειλιχίοισι·
  Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγώ τοι
Ἐξερέω· σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον, ὥς περ ὑπέστης.
Οὖτις ἔμοιγ' ὄνομ' ἐστ'· Οὖτιν δέ με κικλήσκουσι
Μήτηρ, ἠδὲ πατὴρ, ἠδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι.
  Ὣς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλέϊ θυμῷ·
  Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι,
Τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τόδε τοι ξεινήϊον ἔσται.
  Η, καὶ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα
Κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα· καδδέ μιν ὕπνος
Ἥρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος,
Ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι· ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων.
Καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
Εἵως θερμαίνοιτο· ἔπεσσί τε πάντας ἑταίρους
Θάρσυνον, μή τίς μοι ὑποδδείσας ἀναδύη.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλάϊνος ἐν πυρὶ μέλλεν
Ἅψασθαι, χλωρός περ ἐὼν, διεφαίνετο δ' αἰνῶς,
Καὶ τότ' ἐγὼν ἆσσον φέρον ἐκ πυρὸς, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Ἵσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
Οἱ μὲν, μοχλὸν ἑλόντες ἐλάϊνον, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ,
Ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς
Δίνεον· ὡς δ' ὅτε τις τρυπῷ δόρυ νήϊον ἀνὴρ
Τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι
Ἁψάμενοι ἑκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεί·

Ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυριήκεα μοχλὸν ἑλόντες
Δινέομεν, τὸν δ' αἷμα περίῤῥεε θερμὸν ἐόντα.
Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμὴ,
Γλήνης καιομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν, ἠὲ σκέπαρνον,
Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα,
Φαρμάσσων· τὸ γὰρ αὖτε σιδήρου τε κράτος ἐστίν·
Ὡς τοῦ σίζ' ὀφθαλμὸς ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ.
Σμερδαλέον δὲ μέγ' ᾤμωξεν· περὶ δ' ἴαχε πέτρη.
Ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσσύμεθ'· αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
Ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἵματι πολλῷ·
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔῤῥιψεν ἀπὸ ἕο χερσὶν ἀλύων.
Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπυεν, οἵ ῥά μιν ἀμφὶς
Ὤκεον ἐν σπήεσσι δι' ἄκριας ἠνεμοέσσας·
Οἱ δὲ βοῆς ἀΐοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος·
Ἱστάμενοι δ' εἴροντο περὶ σπέος, ὅ, ττι ἑ κήδοι·
  Τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας,
Νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ ἀΰπνους ἄμμε τίθησθα;
Η μή τίς σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
Η μή τίς σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ, ἠὲ βίηφι;
  Τοὺς δ' αὖτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
Ω φίλοι, Οὖτίς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βίηφιν.
  Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
Εἰ μὲν δὴ μήτις σε βιάζεται, οἶον ἐόντα,
Νοῦσόν γ' οὔπως ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι.
Αλλὰ σύ γ' εὔχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι.
  Ὡς ἄρ' ἔφαν ἀπιόντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
Ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μῆτις ἀμύμων.
Κύκλωψ δὲ στενάχων τε, καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι,
Χερσὶ ψηλαφόων, ἀπὸ μὲν λίθον εἷλε θυράων·
Αὐτὸς δ' εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο, χεῖρε πετάσσας,
Εἴ τινά που μετ' ὄεσσι λάβοι στείχοντα θύραζε·
Οὕτω γάρ πού μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.

Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο,
Εἴ τιν' ἑταίροισιν θανάτου λύσιν, ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ
Εὑροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον,
Ὥστε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
Ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
Αρσενες ὄϊες ἦσαν ἐϋτρεφέες, δασύμαλλοι,
Καλοί τε, μεγάλοι τε, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχοντες·
Τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι,
Τῆς ἔπι Κύκλωψ εὗδε, πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδὼς,
Σύντρεις αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκε,
Τὼ δ' ἑτέρω ἑκάτερθεν ἴτην, σώοντες ἑταίρους.
Τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ' ὄϊες φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε,
Αρνειὸς γὰρ ἔην, μήλων ὄχ' ἄριστος ἁπάντων,
Τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεὶς
Κείμην· αὐτὰρ χερσὶν ἀώτου θεσπεσίοιο
Νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμην τετληότι θυμῷ.
Ὣς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ημος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Καὶ τότ' ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα·
Θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκοὺς,
Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο· ἄναξ δ' ὀδύνῃσι κακῇσι
Τειρόμενος, πάντων οἴων ἐπεμαίετο νῶτα
Ορθῶν ἑσταότων· τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν,
Ὥς οἱ ὑπ' εἰροπόκων οἴων στέρνοισι δέδεντο.
Ὕστατος ἀρνειὸς μήλων ἔστειχε θύραζε,
Λαχμῷ στεινόμενος, καὶ ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι.
Τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
Κριὲ πέπον, τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μήλων
Ὕστατος; οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἰῶν,
Αλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεαι τέρεν' ἄνθεα ποίης,
Μακρὰ βιβάς· πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις·
Πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι
Ἑσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος· ἦ σύγ' ἄνακτος

Ὀφθαλμὸν ποθέεις; τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσε,
Σὺν λυγροῖς ἑτάροισι, δαμασσάμενος φρένας οἴνῳ,
Οὖτις, ὃν οὔπω φημὶ πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον.
Εἰ δὴ ὁμοφρονέοις, ποτιφωνήεις τε γένοιο,
Εἰπεῖν, ὅππη κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει·
Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος, ἄλλυδις ἄλλῃ
Θεινομένου, ῥαίοιτο πρὸς οὔδεϊ· καδδὲ ἐμὸν κῆρ
Λωφήσειε κακῶν, τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὖτις.
Ὣς εἰπὼν, τὸν κριὸν ἀπὸ ἕο πέμπε θύραζε.
Ἐλθόντες δ' ἠβαιὸν ἀπὸ σπείους τε, καὶ αὐλῆς,
Πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην, ὑπέλυσα δ' ἑταίρους.
Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα, πίονα δημῷ,
Πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὄφρ' ἐπὶ νῆα
Ἱκόμεθ'· ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἑτάροισι φάνημεν,
Οἳ φύγομεν θάνατον· τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες.
Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ εἴων, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἑκάστῳ,
Κλαίειν· ἀλλ' ἐκέλευσα θοῶς καλλίτριχα μῆλα
Πόλλ' ἐν νηῒ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῗσι κάθιζον·
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
Καὶ τότ' ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων κερτομίοισι·
Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταίρους
Ἔδμεναι ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ κρατερῆφι βίηφι.
Καὶ λίην σέ γε μέλλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα·
Σχέτλι'· ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἅζεο σῷ ἐνὶ οἴκῳ
Ἐσθέμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ὣς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα χολώσατο κηρόθι μᾶλλον·
Ἧκε δ' ἀποῤῥήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο·
Κὰδδ' ἔβαλε προπάροιθε νεὼς κυανοπρῴροιο,
[Τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἱκέσθαι.]
Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
Τὴν δ' αἶψ' ἤπειρόνδε παλιῤῥόθιον φέρε κῦμα,

Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ χείρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν
Ωσα παρέξ· ἑτάροισι δ' ἐποτρύνας ἐκέλευσα
Εμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν,
Κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον.
Αλλ' ὅτε δὴ δὶς τόσσον ἅλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,
Καὶ τότε δὴ Κύκλωπα προσηύδων· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·
Σχέτλιε, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθιζέμεν ἄγριον ἄνδρα;
Ὃς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος, ἤγαγε νῆα
Αὖτις ἐς ἤπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθ' ὀλέσθαι.
Εἰ δὲ φθεγξαμένου τευ, ἢ αὐδήσαντος ἄκουσε,
Σύν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλὰς, καὶ νήϊα δοῦρα,
Μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλών· τόσσον γὰρ ἵησιν.
Ὣς φάσαν· ἀλλ' οὐ πεῖθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,
Αλλά μιν ἄψορρον προσέφην κεκοτηότι θυμῷ·
Κύκλωψ, αἴ κέν τίς σε καταθνητῶν ἀνθρώπων
Οφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαωτὺν,
Φάσθαι, Οδυσσῆα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι,
Υἱὸν Λαέρτεω, Ιθάκῃ ἔνι οἰκί' ἔχοντα.
Ὣς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οἰμώξας ἠμείβετο μύθῳ·
Ω πόποι, ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει.
Εσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε,
Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο,
Καὶ μαντευόμενος κατεγήρα Κυκλώπεσσιν·
Ὅς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω,
Χειρῶν ἐξ Οδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.
Αλλ' αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην
Ενθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν·
Νῦν δέ μ' ἐὼν ὀλίγος τε, καὶ οὐτιδανὸς, καὶ ἄκικυς,
Οφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἐπεί μ' ἐδαμάσσατο οἴνῳ.
Αλλ' ἄγε δεῦρ', Οδυσεῦ, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω,
Πομπήν τ' ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν Εννοσίγαιον·

Τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμὶ, πατὴρ δ' ἐμὸς εὔχεται εἶναι·
Αὐτὸς δ', αἴ κ' ἐθέλῃσ', ἰήσεται, οὐδέ τις ἄλλος,
Οὔτε θεῶν μακάρων, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Αἲ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
Εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἄϊδος εἴσω,
Ὡς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων.
Ὣς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἄνακτι
Εὔχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Κλῦθι, Ποσείδαον, γαιήοχε, κυανοχαῖτα·
Εἰ ἐτεόν γε σός εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὔχεαι εἶναι,
Δὸς μὴ Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον οἴκαδ' ἱκέσθαι,
Υἱὸν Λαέρτεω, Ἰθάκῃ ἔνι οἰκί' ἔχοντα.
Ἀλλ' εἴ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐϋκτίμενον, καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ὀψὲ κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους,
Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, εὕροι δ' ἐν πήματα οἴκῳ.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Κυανοχαίτης.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐξαῦτις πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας,
Ἧκ' ἐπιδινήσας· ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον·
Κὰδ δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὼς κυανοπρῴροιο,
Τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἱκέσθαι·
Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
Τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα περ ἄλλαι
Νῆες ἐΰσσελμοι μένον ἀθρόαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Εἵατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεί·
Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν ἐν ψαμάθοισιν,
Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑλόντες,
Δασσάμεθ', ὡς μήτις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
Ἀρνειὸν δ' ἐμοὶ οἴῳ ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι,
Μήλων δαιομένων, δόσαν ἔξοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ

Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει,
Ῥέξας, μηρί᾽ ἔκηον· ὁ δ᾽ οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
Αλλ᾽ ἄρα μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
Νῆες ἐΰσσελμοι, καὶ ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ, ἐς ἠέλιον καταδύντα,
Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ᾽ ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ημος δ᾽ ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Καὶ τότ᾽ ἐκοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ημος δ᾽ ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Δὴ τότ᾽ ἐγὼν ἑτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσα
Αὐτούς τ᾽ ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
Οἱ δ᾽ αἶψ᾽ εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῗσι κάθιζον·
Ἑξῆς δ᾽ ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ενθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
Ασμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.

*Ἐκ τῆς ῾ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Λ.

1—43.

Αὐτὰρ ἐπεί ῥ᾽ ἐπὶ νῆα κατήλθομεν, ἠδὲ θάλασσαν,
Νῆα μὲν ἂρ πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα δῖαν·
Εν δ᾽ ἱστὸν τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηῒ μελαίνῃ·
Εν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ
Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Ἡμῖν δ᾽ αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρῴροιο
Ικμενον οὖρον ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.
Ἡμεῖς δ᾽ ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα,
Ἥμεθα· τὴν δ᾽ ἄνεμός τε, κυβερνήτης τ᾽ ἴθυνε.
Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ᾽ ἱστία ποντοπορούσης·
Δύσετό τ᾽ ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.

Ἡ δ' ἐς πείραθ' ἵκανε βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο·
Ενθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε, πόλις τε,
Ηέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ηέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
Οὐδ' ὁπότ' ἂν στείχῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Οὔθ' ὅταν ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται·
Αλλ' ἐπὶ νὺξ ὀλοὴ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι.
Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα
Εἱλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὖτε παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο
Ηομεν, ὄφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη.
Ενθ' ἱερήϊα μὲν Περιμήδης, Εὐρύλοχός τε,
Εἶχον· ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Βόθρον ὄρυξα, ὅσον τε πυγούσιον, ἔνθα καὶ ἔνθα·
Αμφ' αὐτῷ δὲ χοὰς χεόμεν πᾶσιν νεκύεσσιν,
Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνον.
Πολλὰ δὲ γουνούμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
Ελθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
Ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρήν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν ὄϊν ἱερευσέμεν οἴῳ
Παμμέλαν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισι.
Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχωλῇσι λιτῇσί τε, ἔθνεα νεκρῶν,
Ελισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα
Ες βόθρον, ῥέε δ' αἷμα κελαινεφές· αἱ δ' ἀγέροντο
Ψυχαὶ ὑπ' ἐξ Ἐρέβευς νεκύων κατατεθνειώτων,
Νύμφαι τ', ἠΐθεοί τε, πολύτλητοί τε γέροντες,
Παρθενικαί τ' ἀταλαί, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι·
Πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν,
Ανδρες ἀρηΐφατοι, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες·
Οἳ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,
Θεσπεσίῃ ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει.

386—639.

Ηλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Αγαμέμνονος Ατρείδαο
Αχνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ', ὅσσαι ἅμ' αὐτῷ
Οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
Εγνω δ' αἶψ' ἐμὲ κεῖνος, ἐπεὶ πίεν αἷμα κελαινόν·
Κλαῖε δ' ὅγε λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἴβων,
Πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων·
Αλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἶς ἔμπεδος, οὐδέ τι κῖκυς,
Οἵη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσά τ' ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
  Ατρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Αγάμεμνον,
Τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
Ηέ σέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
Ορσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμήν;
Ηέ σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
Βοῦς περιταμνόμενον, ἠδ' οἰῶν πώεα καλά,
Ηὲ περὶ πτόλιος μαχεούμενον, ἠὲ γυναικῶν;
  Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
Οὔτ' ἐμέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
Ορσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμὴν,
Οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου·
Αλλά μοι Αἴγισθος τεύξας θάνατόν τε, μόρον τε,
Εκτα, σὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ, οἰκόνδε καλέσσας,
Δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.
Ὡς θάνον οἰκτίστῳ θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
Νωλεμέως κτείνοντο, σύες ὣς ἀργιόδοντες,
Οἵ ῥά τ' ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
Η γάμῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ.
Ηδη μὲν πολέων ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλησας,

Μουνὰξ κτεινομένων, καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
Αλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ,
Ὡς ἀμφὶ κρητῆρα, τραπέζας τε πληθούσας,
Κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὄπα Πριάμοιο θυγατρὸς,
Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις
Αμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων
Βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ· ἡ δὲ κυνῶπις
Νοσφίσατ', οὐδέ μοι ἔτλη, ἰόντι περ εἰς Αΐδαο,
Χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν, σύν τε στόμ' ἐρεῖσαι.
Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
Ἥτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληται·
Οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον ἀεικὲς,
Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον· ἤτοι ἔφην γε
Ασπάσιος παίδεσσιν, ἰδὲ δμώεσσιν ἐμοῖσιν,
Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· ἡ δ' ἔξοχα λύγρ' εἰδυῖα
Ἧι τε κατ' αἶσχος ἔχευε, καὶ ἐσσομένῃσιν ὀπίσσω
Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ατρέος εὐρύοπα Ζεὺς
Εκπάγλως ἤχθηρε, γυναικείας διὰ βουλὰς,
Εξ ἀρχῆς· Ἑλένης μὲν ἀπωλόμεθ' εἵνεκα πολλοί·
Σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρη δόλον ἤρτυε τηλόθ' ἐόντι.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
Τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἤπιος εἶναι,
Μηδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφαυσκέμεν, ὅν κ' εὖ εἰδῇς,
Αλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι.
Αλλ' οὐ σοίγ', Οδυσεῦ, φόνος ἔσσεται ἔκ τε γυναικός·
Λίην γὰρ πινυτή τε, καὶ εὖ φρεσὶ μήδεα οἶδε,
Κούρη Ικαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
Η μέν μιν νύμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς,
Ερχόμενοι πόλεμόνδε· παῖς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ,
Νήπιος, ὅς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ,

Ολβιος· ἦ γὰρ τόν γε πατὴρ φίλος ὄψεται ἐλθὼν,
Καὶ κεῖνος πατέρα προσπτύξεται, ἣ θέμις ἐστίν·
Ἡ δ' ἐμὴ οὐδέ περ υἷος ἐνιπλησθῆναι ἄκοιτις
Οφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
Αλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι·
Κρύβδην, μηδ' ἀναφανδὰ, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξίν.
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἴ που ἔτι ζώοντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,
Η που ἐν Ορχομενῷ, ἢ ἐν Πύλῳ ἠμαθόεντι,
Η που πὰρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ·
Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ορέστης.
  Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ατρείδη, τί με ταῦτα διείρεαι; οὐδέ τι οἶδα,
Ζώει ὅγ', ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.
  Νῶϊ μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω στυγεροῖσιν
Ἑσταμεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Ηλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πηληϊάδεω Αχιλῆος,
Καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀμύμονος Αντιλόχοιο,
Αἴαντός θ', ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε, δέμας τε,
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
Εγνω δὲ ψυχή με ποδώκεος Αἰακίδαο,
Καί ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
  Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
Σχέτλιε, τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
Πῶς ἔτλης Αϊδόσδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
Αφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἴδωλα καμόντων;
  Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ω Αχιλεῦ, Πηλέος υἱὲ, μέγα φέρτατ' Αχαιῶν,
Ηλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, εἴ τινα βουλὴν
Εἴποι, ὅπως Ιθάκην ἐς παιπαλόεσσαν ἱκοίμην·
Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Αχαιΐδος, οὐδέ πω ἀμῆς
Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακά· σεῖο δ', Αχιλλεῦ,

Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω·
Πρὶν μὲν γάρ σε ζωὸν ἐτίομεν, ἶσα θεοῖσιν,
Αργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν,
Ενθάδ' ἐών· τῷ μήτι θανὼν ἀκαχίζευ, Αχιλλεῦ.
Ὣς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ' Οδυσσεῦ·
Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ
Ανδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη,
Η πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
Αλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαυοῦ μῦθον ἔνισπε,
Η ἕπετ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, ἦε καὶ οὐκί.
Εἰπὲ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἴ τι πέπυσσαι,
Η ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
Η μιν ἀτιμάζουσιν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
Οὕνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε.
Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο,
Τοῖος ἐών, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
Πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Αργείοισιν.
Εἰ τοιόσδ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ,
Τῷ κέ τεῳ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
Οἳ κεῖνον βιόωνται, ἐέργουσίν τ' ἀπὸ τιμῆς.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ητοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔτι πέπυσμαι·
Αὐτάρ τοι παιδός γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
Αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλης ἐπὶ νηὸς ἐΐσης
Ηγαγον ἐκ Σκύρου μετ' ἐϋκνήμιδας Αχαιούς.
Ητοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλάς,
Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων·
Νέστωρ τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νεικέσκομεν οἴω.
Αὐτὰρ ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην μαρνοίμεθ' Αχαιοί,
Οὔποτε ἐς πληθὺν μένεν ἀνδρῶν, οὐδ' ἐν ὁμίλῳ,
Αλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων·

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον, χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα,
Ἑσταότ' ἐν λίμνῃ· ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ·
Στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι·
Ὁσσάκι γὰρ κύψει' ὁ γέρων, πιέειν μενεαίνων,
Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.
Δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατακρῆθεν χέε καρπὸν,
Ογχναι, καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
Συκαῖ τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι·
Τῶν ὁπότ' ἰθύσει' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
Τάσδ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα.
Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν·
Ητοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε,
Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
Ακρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε κραταιῒς
Αὖτις, ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.
Αὐτὰρ ὅγ' ἂψ ὤσασκε τιταινόμενος· κατὰ δ' ἱδρὼς
Ἐῤῥεεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.
Τὸν δὲ μέτ', εἰσενόησα βίην Ἡρακληείην,
Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην,
Παῖδα Διὸς μεγάλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.
Αμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰωνῶν ὣς,
Πάντοσ' ἀτυζομένων· ὁ δ', ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικὼς,
Γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῆφιν ὀϊστὸν,
Δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἐοικώς.
Σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ,
Χρύσεος ἦν τελαμών· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
Αρκτοι τ', ἀγρότεροί τε σύες, χαροποί τε λέοντες,
Ὑσμῖναί τε, μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε.
Μὴ τεχνησάμενος, μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο,
Ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἐῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ.

Εγνω δ' αὐτίκα κεῖνος, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι,
Καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
  Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
Α δεῖλ', ἦ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάζεις,
Ὅνπερ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο.
Ζηνὸς μὲν παῖς ἦα Κρονίονος, αὐτὰρ ὀϊζὺν
Εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολὺ χείρονι φωτὶ
Δεδμήμην, ὁ δέ μοι χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀέθλους·
Καί ποτέ μ' ἐνθάδ' ἔπεμψε κύν' ἄξοντ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
Φράζετο τοῦδέ τί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ Αΐδαο·
Ἑρμείας δέ μ' ἔπεμψεν, ἰδὲ γλαυκῶπις Αθήνη.
  Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη δόμον Αϊδος εἴσω.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, εἴ τις ἔτ' ἔλθοι
Ανδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο.
Καί νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς ἔθελόν περ,
Θησέα, Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·
Αλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν,
Ηχῇ θεσπεσίῃ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει,
Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
Εξ Αϊδος πέμψειεν ἀγαυὴ Περσεφόνεια.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κιὼν, ἐκέλευον ἑταίρους
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῗσι κάθιζον.
Τὴν δὲ κατ' Ωκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο·
Πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος.

*Ἐκ τῆς ὉΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.

205—230.

Ὣς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
Σήματ' ἀναγνούσης, τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς·
Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
Δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆϊ, κάρη δ' ἔκυσ', ἠδὲ προσηύδα·
Μή μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ, ἐπεὶ τά περ ἄλλα μάλιστα
Ἀνθρώπων πέπνυσο· θεοὶ δ' ὤπαζον ὀϊζὺν,
Οἳ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε
Ἥβης ταρπῆναι, καὶ γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι.
Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χώεο, μηδὲ νεμέσσα,
Οὕνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα·
Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
Ἐῤῥίγει, μή τίς με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
Ἐλθών· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν.
Οὐδέ κεν Ἀργείη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
Εἰ ᾔδη, ὅ μιν αὖτις ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
Ἀξέμεναι οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδ' ἔμελλον.
Τὴν δ' ἤτοι ῥέξαι θεὸς ὤρορεν ἔργον ἀεικές·
Τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἑῷ ἐγκάτθετο θυμῷ
Λυγρὴν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵκετο πένθος.
Νῦν δ', ἐπεὶ ἤδη σήματ' ἀριφραδέως κατέλεξας
Εὐνῆς ἡμετέρης, τὴν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει,
Ἀλλ' οἶοι σύ τ' ἐγώ τε, καὶ ἀμφίπολος μία μούνη,
Ἀκτορὶς, ἥν μοι δῶκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιούσῃ,
Ἣ νῶϊν εἴρυτο θύρας πυκινοῦ θαλάμοιο,
Πείθεις δή μευ θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα.

* Ἐκ τῆς ὉΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Παραβολαί τινες καὶ Ἀπογραφαὶ ἐκλεκτοί.

I.

ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ.

† 1. Δ, 333—340.

Ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
Ἤθελον εὐνηθῆναι, ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες.
Ὡς δ' ὁπότ' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνοὺς,
Κνημοὺς ἐξερέῃσι καὶ ἄγκεα ποιήεντα
Βοσκομένη, ὁ δ' ἔπειτα ἑὴν εἰσήλυθεν εὐνὴν,
Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
Ὡς Ὀδυσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει.

‡ 2. Ε, 391—398.

Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη
Ἔπλετο νηνεμίη· ὁ δ' ἄρα σχεδὸν εἴσιδε γαῖαν,
Ὀξὺ μάλα προϊδὼν, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς.
Ὡς δ' ὅταν ἀσπάσιος βίοτος παίδεσσι φανείη
Πατρὸς, ὃς ἐν νούσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
Δηρὸν τηκόμενος, στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων,
Ἀσπάσιον δ' ἄρα τόν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
Ὡς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη.

|| 3. Ζ, 102—109.

Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα,
Ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον,
Τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισι·

Τῇ δέ θ' ἅμα Νύμφαι, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο,
Ἀγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
Πασάων δ' ὑπὲρ ἥγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα,
Ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
Ὡς ἥγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμής.

* 4. Ζ, 229—235.

Τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καδδὲ κάρητος
Οὔλας ἧκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
Ἴδρις, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει·
Ὡς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.

† 5. Κ, 407—417.

Βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
Εὗρον ἔπειτ' ἐπὶ νηῒ θοῇ ἐρίηρας ἑταίρους
Οἴκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόρτιες περὶ βοῦς ἀγελαίας
Ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται,
Πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι· οὐδέτι σηκοὶ
Ἴσχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσι
Μητέρας· ὣς ἐμὲ κεῖνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
Δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
Ὡς ἔμεν, ὡς εἰ πατρίδ' ἱκοίατο καὶ πόλιν αὐτῶν
Τρηχείης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτράφεν, ἠδ' ἐγένοντο.

‡ 6. Π, 15—21.

Κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε, καὶ ἄμφω φάεα καλὰ,
Χεῖράς τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.

Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει,
Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Μοῦνον, τηλύγετον, τῷ ἔπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ·
Ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα δῖος ὑφορβὸς
Πάντα κύσεν περιφύς, ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα.

* 7. T, 515—524.

Αὐτὰρ ἐπὴν νὺξ ἔλθῃ, ἕλῃσί τε κοῖτος ἅπαντας,
Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ
Ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.
Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη, χλωρηῒς ἀηδὼν,
Καλὸν ἀείδῃσιν, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,
Δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν,
Ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνὴν,
Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὅν ποτε χαλκῷ
Κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο ἄνακτος·
Ὡς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα.

† 8. X, 299—309.

Οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον, βόες ὣς ἀγελαῖαι,
Τὰς μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν,
Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται.
Οἱ δ', ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
Ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θορῶσι,
Ταὶ μέν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἵενται,
Οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδέ τις ἀλκὴ
Γίγνεται, οὐδὲ φυγή· χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρῃ·
Ὡς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
Τύπτον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικὴς,
Κράτων τυπτομένων· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.

* 9. X, 381—389.

Πάπτηνεν δ' Ὀδυσεὺς καθ' ἑὸν δόμον, εἴτις ἔτ' ἀνδρῶν
Ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
Τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσι
Πεπτεῶτας πολλούς· ὥστ' ἰχθύας, οὕσθ' ἁλιῆες
Κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης
Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ· οἱ δέ τε πάντες
Κύμαθ' ἁλὸς ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
Τῶν μέν τ' ἠέλιος φαέθων ἐξείλετο θυμόν·
Ὣς τότ' ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.

† 10. X, 401—406.

Εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοις νεκύεσσιν,
Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον· ὥστε λέοντα,
Ὅς ῥά τε βεβρωκὼς βοὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο·
Πᾶν δ' ἄρα οἱ στῆθός τε, παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν
Αἱματόεντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι·
Ὣς Ὀδυσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.

‡ 11. Ψ, 233—239.

Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίως γῆ νηχομένοισι φανείη,
Ὧντε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
Ῥαίσῃ, ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῷ·
Παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἤπειρόνδε
Νηχόμενοι, πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη·
Ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
Ὣς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσοροώσῃ.

II.

ΑΠΟΓΡΑΦΑΙ.

* 1. B, 1—13.

Ἦμος δ᾽ ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Ὤρνυτ᾽ ἄρ᾽ ἐξ εὐνῆφιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱὸς,
Εἵματα ἑσσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ᾽ ὤμῳ·
Ποσσὶ δ᾽ ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
Βῆ δ᾽ ἴμεν ἐκ θαλάμοιο θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην.
Αἶψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε
Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς.
Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ᾽ ἠγείροντο μάλ᾽ ὦκα.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ᾽ ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ᾽ ἐγένοντο,
Βῆ ῥ᾽ ἴμεν εἰς ἀγορὴν, παλάμῃ δ᾽ ἔχε χάλκεον ἔγχος,
Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύω κύνες ἀργοὶ ἕποντο.
Θεσπεσίην δ᾽ ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
Τὸν δ᾽ ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο.

† 2. B, 420—434.

Τοῖσιν δ᾽ ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἀκραῆ, ζέφυρον, κελάδοντ᾽ ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Τηλέμαχος δ᾽ ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
Ὅπλων ἅπτεσθαι· τοὶ δ᾽ ὀτρύνοντος ἄκουσαν·
Ἱστὸν δ᾽ εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
Στῆσαν ἀείραντες· κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν·
Ἕλκον δ᾽ ἱστία λευκὰ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσιν.
Ἔπρησεν δ᾽ ἄνεμος μέσον ἱστίον· ἀμφὶ δὲ κῦμα
Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ᾽ ἴαχε, νηὸς ἰούσης·
Ἡ δ᾽ ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
Δησάμενοι δ᾽ ἄρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν,
Στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο·

Δεῖδον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀειγενέτῃσιν,
Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκώπιδι κούρῃ.
Παννυχίη μέν ῥ' ἦγε καὶ ἠῶ πεῖρε κέλευθον.

* 3. Δ, 71—75.

Φράζεο, Νεστορίδη, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Χαλκοῦ τε στεροπὴν καδδώματα ἠχήεντα,
Χρυσοῦ τ', ἠλέκτρου τε, καὶ ἀργύρου, ἠδ' ἐλέφαντος.
Ζηνός που τοιῇδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.
Ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.

† 4. Ε, 291—296.

Ὣς εἰπὼν, σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον,
Χερσὶ τρίαιναν ἑλών· πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας
Παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
Σὺν δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἔπεσε, Ζέφυρός τε δυσαὴς,
Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων.

‡ 5. Ζ, 41—46.

Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
Οὔλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη·
Τῷ ἔνι τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἤματα πάντα.

‖ 6. Ζ, 149—161.

Γουνοῦμαί σε, ἄνασσα· θεός νύ τις, ἦ βροτὸς ἐσσί;
Εἰ μέν τις θεός ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,

Αρτέμιδί σε ἔγωγε, Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
Εἶδός τε, μέγεθός τε, φυήν τ', ἄγχιστα ἐΐσκω.
Εἰ δέ τις ἐσσὶ βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσι,
Τρισμάκαρες μὲν σοίγε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Τρισμάκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμὸς
Αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται, εἵνεκα σεῖο,
Λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν.
Κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων,
Ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἶκόνδ' ἀγάγηται.
Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
Οὔτ' ἄνδρ', οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.

* 7. Η, 81—132.

——————Αὐτὰρ Οδυσσεὺς
Αλκινόου πρὸς δώματ' ἴε κλυτά· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
Ὥρμαιν' ἱσταμένῳ, πρὶν χάλκεον οὐδὸν ἱκέσθαι·
Ὥστε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν, ἠὲ σελήνης,
Δῶμα καθ' ὑψερεφὲς μεγαλήτορος Αλκινόοιο.
Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλάδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ες μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο·
Χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον·
Αργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ,
Αργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσέη δὲ κορώνη.
Χρύσειοι δ' ἑκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν,
Οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
Δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Αλκινόοιο,
Αθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρως ἤματα πάντα.
Εν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ες μυχὸν ἐξ οὐδοῖο διαμπερές· ἔνθ' ἐνὶ πέπλοι
Λεπτοὶ εὔννητοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
Ενθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἑδριόωντο,
Πίνοντες καὶ ἔδοντες· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον.

Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν
Ἕστασαν, αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι.
Πεντήκοντα δέ οἱ δμωαὶ κατὰ δῶμα γυναῖκες·
Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπὸν,
Αἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι καὶ ἠλάκατα στρωφῶσιν
Ἥμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο·
Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
Τόσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν
Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν· ὣς δὲ γυναῖκες
Ἱστὸν τεχνῆσαι· πέρι γάρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη
Ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα, καὶ φρένας ἐσθλάς.
Ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
Τετράγυος· περὶ δ' ἕρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
Ἔνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθόωντα,
Ὄγχναι, καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
Συκαῖ τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι.
Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἐπιλείπει
Χείματος, οὐδὲ θέρευς, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
Ζεφυρίη πνείουσα, τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
Ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ,
Αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλὴ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
Ἔνθα δέ οἱ πολύκαρπος ἀλωὴ ἐῤῥίζωται·
Τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
Τέρσεται ἠελίῳ· ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσιν,
Ἄλλας δὲ τραπέουσι· πάροιθε δέ τ' ὄμφακές εἰσιν,
Ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσιν.
Ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον
Παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανόωσαι·
Ἐν δὲ δύω κρῆναι, ἡ μέν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
Σκίδναται, ἡ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἵησι
Πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
Τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.

* 8. M, 39—52.

Σειρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι, αἵ ῥά τε πάντας
Ανθρώπους θέλγουσιν, ὅ, τις σφέας εἰσαφίκηται.
Ὅστις ἀϊδρείῃ πελάσῃ, καὶ φθόγγον ἀκούσῃ
Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ, καὶ νήπια τέκνα,
Οἴκαδε νοστήσαντι, παρίσταται, οὐδὲ γάνυνται.
Αλλά τε Σειρῆνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ,
Ἥμεναι ἐν λειμῶνι· πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς
Ανδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν.
Αλλὰ παρὲξ ἐλάαν· ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων,
Κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, μήτις ἀκούσῃ
Τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν, αἴ κ' ἐθέλῃσθα.
Δησάντων σ' ἐν νηῒ θοῇ χεῖράς τε, πόδας τε,
Ορθὸν ἐν ἱστοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω·
Οφρα κε τερπόμενος ὄπ' ἀκούῃς Σειρήνοιϊν.

† 9. M, 85—107.

Ενθα δ' ἐνὶ Σκύλλη ναίει, δεινὸν λελακυῖα·
Τῆς ἤτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς,
Γίνεται, αὐτὴ δ' αὖτε πέλωρ κακόν·* οὐδέ κέ τίς μιν
Γηθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
Τῆς ἤτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι·
Ἓξ δέ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες· ἐν δὲ ἑκάστῃ
Σμερδαλέη κεφαλὴ, ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες,
Πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλεῖοι μέλανος θανάτοιο.
Μέσση μέν τε κατὰ σπείους κοίλοιο δέδυκεν,
Εξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου·
Αὐτοῦ δ' ἰχθυάᾳ, σκόπελον περιμαιμώωσα,
Δελφῖνάς τε, κύνας τε, καὶ εἴποθι μεῖζον ἕλῃσι
Κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγάστονος Αμφιτρίτη.

* κακόν· Wolf. Rom. κακός· Edin. Clark. P.

Τῇ δ' οὔπω ποτὲ ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται
Παρφυγέειν σὺν νηΐ· φέρει δέ τε κρατὶ ἑκάστῳ
Φῶτ' ἐξαρπάξασα νεὼς κυανοπρῴροιο.
Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψει, Οδυσσεῦ,
Πλησίον ἀλλήλων· καί κεν διοϊστεύσειας.
Τῷ δ' ἐν ἐρινεός ἐστι μέγας, φύλλοισι τεθηλώς·
Τῷ δ' ὕπο δῖα Χάρυβδις ἀναῤῥοιβδεῖ μέλαν ὕδωρ.
Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναροιβδεῖ
Δεινόν· μὴ σύ γε κεῖθι τύχοις, ὅτε ῥοιβδήσειεν·
Οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ενοσίχθων.

* 10. N, 96—112.

Φόρκυνος δέ τίς ἐστι λιμὴν, ἁλίοιο γέροντος,
Εν δήμῳ Ιθάκης· δύο δὲ προβλῆτες ἐν αὐτῷ
Ακταὶ ἀποῤῥῶγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι·
Αἵτ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα
Εκτοθεν· ἔντοσθεν δὲ ἄνευ δεσμοῖο μένουσι
Νῆες ἐΰσσελμοι, ὅταν ὅρμου μέτρον ἵκωνται.
Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη·
Αγχόθι δ' αὐτῆς, ἄντρον ἐπήρατον, ἠεροειδὲς,
Ἱρὸν νυμφάων, αἳ Νηϊάδες καλέονται.
Εν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασι
Λάϊνοι· ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι.
Εν δ' ἱστοὶ λίθεοι περιμήκεες, ἔνθα τε Νύμφαι
Φάρε' ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Εν δ' ὕδατ' ἀενάοντα· δύω δέ τέ οἱ θύραι εἰσίν·
Αἱ μὲν πρὸς Βορέαο, καταιβαταὶ ἀνθρώποισιν,
Αἱ δ' αὖ πρὸς Νότου εἰσὶ, θεώτεραι· οὐδέ τι κείνη
Ανδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδός ἐστιν.

II.

* EX HESIODO.

HESIODUS—vir perelegantis ingenii, et mollissimâ dulcedine carminum memorabilis, otii quietisque cupidissimus; ut tempore tanto viro (Homero) *ita operis auctoritate proximus.*

VELL. PATERC. HIST. LIB. I.

† ΕΚ ΤΩΝ

ἩΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΕΡΓΩΝ καὶ ἩΜΕΡΩΝ.

[JUXTA EDIT. THOMÆ ROBINSON. OXON. 1737. 4to.]

1—201.

ΜΟΥΣΑΙ Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι,
Δεῦτε δὴ, ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι·
Ὅν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε,
Ῥητοί τ' ἄρρητοί τε Διὸς μεγάλοιο ἕκητι.
Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥεῖα δὲ βριάοντα χαλέπτει·
Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει·
Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει.
Κλῦθι ἰδὼν ἀΐων τε· δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας
Τύνη· ἐγὼ δέ κε Πέρσῃ ἐτήτυμα μυθησαίμην.
Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύω· τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,
Ἡ δ' ἐπιμωμητή· διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
Σχετλίη· οὔτις τήνγε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Ἀθανάτων βουλῇσιν ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν.
Τὴν δ' ἑτέρην, προτέρην μὲν ἐγείνατο νὺξ ἐρεβεννὴ,
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
Γαίης ἐν ῥίζῃσι καὶ ἀνδράσι, πολλὸν ἀμείνω.
Ἥ τε καὶ ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
Εἰς ἕτερον γάρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
Πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι ἠδὲ φυτεύειν,
Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι· ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων,
Εἰς ἄφενον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' ἔρις ἥδε βροτοῖσι.
Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων,
Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ·
Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
Νείκε' ὀπιπτεύοντ', ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα.
Ωρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε,
Ὧ τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται
Ὡραῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτὴν,
Τοῦ κε κορεσσάμενος νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
Κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις. Σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται
Ὧδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νεῖκος
Ἰθείῃσι δίκαις, αἵτ' ἐκ Διός εἰσιν ἄρισται.
Ηδη μὲν γὰρ κλῆρον ἐδασσάμεθ'· ἀλλά τε πολλὰ
Ἁρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
Δωροφάγους, οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι·
Νήπιοι· οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντὸς,
Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.
Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
Ῥηΐδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσαιο,
Ὥς τέ σε κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀεργὸν ἐόντα.
Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο,
Εργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.

Αλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε χολωσάμενος φρεσὶν ᾗσιν,
Ὅττι μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
Τοὔνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Κρύψε δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὖθις ἐῢς πάϊς Ιαπετοῖο
Εκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς πάρα μητιόεντος
Εν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
Τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ιαπετιονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδὼς,
Χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας,
Σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι.
Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακὸν, ᾧ κεν ἅπαντες
Τέρπωνται κατὰ θυμὸν, ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
Ὣς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ἥφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅττι τάχιστα
Γαῖαν ὕδει φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν,
Καὶ σθένος, ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὦπα ἐΐσκειν
Παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον· αὐτὰρ Αθήνην
Εργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν·
Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῆν Αφροδίτην,
Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας.
Εν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Ἑρμείην ἤνωγε διάκτορον Αργειφόντην.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι.
Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Αμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς.
Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη.
Αμφὶ δέ οἱ Χάριτές τε θεαὶ, καὶ πότνια Πειθὼ
Ὅρμους χρυσείους ἔθεσαν χροΐ· ἀμφὶ δὲ τήνγε
Ὧραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
Πάντα δέ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Αθήνη.
Εν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Αργειφόντης
Ψεύδεά θ' αἱμυλίους τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Τεῦξε, Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου. Εν δ' ἄρα φωνὴν

Θῆκε θεῶν κῆρυξ, ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα
Πανδώρην· ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσσεν,
Εἰς Επιμηθέα πέμπε πατὴρ κλυτὸν Αργειφόντην
Δῶρον ἄγοντα θεῶν ταχὺν ἄγγελον. Οὐδ' Επιμηθεὺς
Εφράσαθ' ὥς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς, μήποτε δῶρον
Δέξασθαι πὰρ Ζηνὸς Ολυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν
Εξοπίσω, μήπου τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.
Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,
Νούσων τ' ἀργαλέων, αἵτ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν.
Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι.
Αλλὰ γυνὴ χείρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα
Εσκέδασ'· ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Μούνη δ' αὐτόθι Ελπὶς ἐν ἀῤῥήκτοισι δόμοισι
Ενδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χείλεσιν, οὐδὲ θύραζε
Εξέπτη· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο,
Αἰγιόχου βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
Αλλα δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.
Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα.
Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ
Αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
Σιγῇ· ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητίετα Ζεύς.
Οὕτως οὔτι που ἐστὶ Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω
Εὖ καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι,
Χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
Αθάνατοι ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν·
Ὥστε θεοὶ δ' ἔζωον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,

Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ ὀϊζύος· οὐδέ τι δειλὸν
Γῆρας ἐπῆν· αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων,
Αφνειοὶ μήλοισι, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσι.
Θνῆσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
Τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
Αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθελημοὶ
Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεί κεν τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς,
Εσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ηέρα ἑσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
Πλουτοδόται. Καὶ τοῦτο γέρας βασιλήϊον ἔσχον.
Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
Αργύρεον ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα.
Αλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
Ετρέφετ' ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
Αλλ' ὅταν ἡβήσειε, καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο,
Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
Αφραδίαις. Ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
Αλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
Ηθελον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
Ἣ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. Τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε, χολούμενος οὕνεκα τιμὰς
Οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς, οἳ Ολυμπον ἔχουσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται
Δεύτεροι, ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.
Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
Χάλκειον ποίησ', οὐκ ἀργυρῷ οὐδὲν ὁμοῖον,
Εκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὄμβριμον· οἷσιν Αρηος

Εργ' ἔμελε στονόεντα, καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σῖτον
Ησθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν
Απλαστοι· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Εξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσσιν.
Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι,
Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
Καί τοι μὲν χείρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες
Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Ἀΐδαο,
Νώνυμνοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἐόντας
Εἷλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο.
  Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
Αὖθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ζεὺς Κρονίδης ποίησε δικαιότερον καὶ ἄρειον,
Ανδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
Ἡμίθεοι, προτέρῃ γενεῇ, κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
Καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνή,
Τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι γαίῃ,
Ωλεσε μαρναμένους μήλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο·
Τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
Ες Τροίην ἀγαγὼν, Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο·
Ενθ' ἤτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε.
Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίοτον καὶ ἤθε' ὀπάσσας
Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης,
Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων· τοῖσι Κρόνος ἐμβασίλευε.
Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
Εν μακάρων νήσοισι, παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Ολβιοι ἥρωες· τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
Τρὶς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
  Μήκετ' ἔπειτ' ὤφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
Ανδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἦμαρ
Παύσονται καμάτου καὶ ὀϊζύος, οὐδέ τι νύκτωρ,
Φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας.

* ΕΚ ΤΗΣ

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ.

[Juxta Edit. Frid. Avg. Wolf. Hal. Sax. 1783. 8vo.]

617—806.

Ὡς Βριάρεῳ τὰ πρῶτα πατὴρ ὠδύσσατο θυμῷ,
Κόττῳ τ' ἠδὲ Γύγῃ, δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ,
Ηνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος, ἠδὲ καὶ εἶδος,
Καὶ μέγεθος, κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης·
Ενθ' οἵγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
Εἶατ' ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
Δηθὰ μάλ' ἀχνύμενοι, κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες.
Αλλὰ σφέας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Οὓς τέκεν ἠΰκομος Ῥείη Κρόνου ἐν φιλότητι,
Γαίης φραδμοσύνῃσιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις.
Αὐτὴ γάρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
Σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
Δηρὸν γὰρ μάρναντο, πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
Αντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
Οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Οθρύος Τιτῆνες ἀγαυοὶ,
Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ, δωτῆρες ἐάων.
[Οὓς τέκεν ἠΰκομος Ῥείη Κρόνῳ εὐνηθεῖσα.]
Οἵ ῥα τότ' ἀλλήλοισι μάχην θυμαλγέ' ἔχοντες,

Συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς.
Οὐδέ τις ἦν ἔριδος χαλεπῆς λύσις, οὐδὲ τελευτὴ
Οὐδετέροις, ἶσον δὲ τέλος τέτατο πτολέμοιο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄρμενα πάντα,
Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι,
Πάντων ἐν στήθεσσιν ἀέξετο θυμὸς ἀγήνωρ.
[Ὡς νέκταρ δ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν,]
Δὴ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
  Κέκλυτέ μευ, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
Ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι,
Νίκης καὶ κράτεος πέρι μαρνάμεθ' ἤματα πάντα,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγενόμεσθα.
Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους
Φαίνετε Τιτήνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαῒ λυγρῇ,
Μνησάμενοι φιλότητος ἐνηέος, ὅσσα παθόντες
Ἐς φάος ἂψ ἀφίκεσθε δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ.
[Ἡμετέρας διὰ βουλὰς, ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος.]
  Ὣς φάτο· τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττος ἀμύμων·
Δαιμονί', οὐκ ἀδάητα πιφάσκεαι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
Ἴδμεν, ὅτι περὶ μὲν πραπίδας, περὶ δ' ἐσσὶ νόημα,
Ἀλκτὴρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο.
Σῇσι δ' ἐπιφροσύνῃσιν ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος
Ἄψοῤῥον ἐξαῦτις ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμῶν
Ἠλύθαμεν, Κρόνου υἱὲ ἄναξ, ἀνάελπτα παθόντες.
Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
Ῥυσόμεθα κράτος ὑμὸν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
  Ὣς φάτ'· ἐπῄνησαν δὲ θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
Μῦθον ἀκούσαντες· πολέμου δ' ἐλιλαίετο θυμὸς
Μᾶλλον ἔτ' ἢ τοπάροιθε· μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν
Πάντες, θήλειαί τε καὶ ἄρσενες, ἤματι κείνῳ,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,

Οὕς τε Ζεὺς Ἐρέβευσφιν ὑπὸ χθονὸς ἧκε φόωσδε,
Δεινοί τε κρατεροί τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες.
[Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
Πᾶσιν ὁμῶς, κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.]
Οἳ τότε Τιτήνεσσι κατέσταθεν ἐν δαῒ λυγρῇ,
Πέτρας ἠλιβάτους στιβαρῇς ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Τιτῆνες δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
Προφρονέως· χειρῶν τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
Ἀμφότεροι· δεινὸν δὲ περίαχε Πόντος ἀπείρων,
Γῆ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν, ἐπέστενε δ' Οὐρανὸς εὐρὺς
Σειόμενος, πεδόθεν δ' ἐτινάσσετο μακρὸς Ὄλυμπος
Ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα
Τάρταρον ἠερόεντα ποδῶν, αἰπεῖά τ' ἰωὴ
Ἀσπέτου ἰωχμοῖο, βολάων τε κρατεράων.
Ὣς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοις ἵεσαν βέλεα στονόεντα.
Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' Οὐρανὸν ἀστερόεντα
Κεκλομένων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
Οὐδ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχεν ἑὸν μένος, ἀλλά νυ τοῦ γε
Εἶθαρ μὲν μένεος πλῆντο φρένες, ἐκ δέ τε πᾶσαν
Φαῖνε βίην, ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' Οὐρανοῦ ἠδ' ἀπ' Ὀλύμπου
Ἀστράπτων ἔστειχε συνωχαδόν· οἱ δὲ κεραυνοὶ
Ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο
Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα θ' εἰλυφόωντες
Ταρφέες· ἀμφὶ δὲ Γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζεν
Καιομένη, λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.
Ἔζεε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ Ὠκεανοῖο ῥέεθρα,
Πόντος τ' ἀτρύγετος· τοὺς δ' ἄμφεπε θερμὸς ἀϋτμὴ
Τιτῆνας χθονίους· φλὸξ δ' ἠέρα δῖαν ἵκανεν
Ἄσπετος, ὄσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων
Αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε.
Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν Χάος· εἴσατο δ' ἄντα
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' οὔασιν ὄσσαν ἀκοῦσαι,

Αὕτως ὡς ὅτε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Πίλνατο· τοῖος γάρ κε μέγιστος δοῦπος ὀρώρει,
Τῆς μὲν ἐρειπομένης, τοῦ δ' ὑψόθεν ἐξεριπόντος·
Τόσσος δοῦπος ἔγεντο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
Σὺν δ' Ανεμοι ἔνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον,
Βροντήν τε στεροπήν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
Κῆλα Διὸς μεγάλοιο, φέρον δ' ἰαχήν τ' ἐνοπήν τε
Ες μέσον ἀμφοτέρων· ὅτοβος δ' ἄπλητος ὀρώρει
Σμερδαλέης ἔριδος, κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων.
Εκλίνθη δὲ μάχη· πρὶν δ', ἀλλήλοις ἐπέχοντες,
Εμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Οἱ δ' ἄρ' ἐνὶ πρώτοισι μάχην δριμεῖαν ἔγειραν,
Κόττος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης τ' ἄατος πολέμοιο·
Οἵ ῥα τριηκοσίας πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν
Πέμπον ἐπασσυτέρας, κατὰ δ' ἐσκίασαν βελέεσσι
Τιτῆνας, καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Πέμψαν, καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλέοισιν ἔδησαν,
Νικήσαντες χερσὶν, ὑπερθύμους περ ἐόντας,
Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης.
[Ισον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἠερόεντα.]
Εννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Οὐρανόθεν κατιὼν, δεκάτῃ ἐς γαῖαν ἵκοιτο·
Εννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Εκ γαίης κατιὼν, δεκάτῃ ἐς Τάρταρον ἵκοι.
Τὸν πέρι χάλκεον ἕρκος ἐλήλαται, ἀμφὶ δέ μιν νὺξ
Τριστοιχεὶ κέχυται περὶ δειρήν· αὐτὰρ ὕπερθεν
Γῆς ῥίζαι πεφύκασι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ενθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
Κεκρύφαται, βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
[Χώρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.]
Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι· πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν
Χαλκείας, τεῖχος περίκειται δ' ἀμφοτέρωθεν.
Ενθα Γύγης, Κόττος τε, καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος

Ναίουσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
Ενθα δὲ Γῆς δνοφερῆς, καὶ Ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἑξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
Αργαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ,
Χάσμα μέγ'· οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Οὖδας ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιτο·
Αλλά κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι πρὸ θύελλα θυέλλῃ
Αργαλέη· δεινὸν δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τοῦτο τέρας· καὶ Νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
Ἑστηκεν, νεφέλῃς κεκαλυμμένα κυανέῃσι.
Τῶν πρόσθ' Ιαπετοῖο πάϊς ἔχετ' Οὐρανὸν εὐρὺν
Ἑστηὼς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν
Αστεμφέως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρα ἆσσον ἰοῦσαι
Αλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν
Χάλκεον· ἡ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἡ δὲ θύραζεν
Ερχεται, οὐδέ ποτ' ἀμφοτέρας δόμος ἐντὸς ἐέργει·
Αλλ' αἰεὶ ἑτέρη γε δόμων ἔκτοσθεν ἐοῦσα,
Γαῖαν ἐπιστρέφεται, ἡ δ' αὖ δόμου ἐντὸς ἐοῦσα,
Μίμνει τὴν αὐτῆς ὥρην ὁδοῦ, ἔστ' ἂν ἵκηται.
[Ἡ μὲν ἐπιχθονίοισι φάος πολυδερκὲς ἔχουσα,
Ἡ δ' Ὕπνον μετὰ χερσὶ, κασίγνητον Θανάτοιο,
Νὺξ ὀλοὴ, νεφέλῃ κεκαλυμμένη ἠεροειδεῖ.]
Ενθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν,
Ὕπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ηέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
Οὐρανὸν εἰσανιὼν, οὐδ' οὐρανόθεν καταβαίνων.
Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Ἥσυχος ἀνστρέφεται καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι.
Τοῦ δὲ σιδηρέη μὲν κραδίη, χάλκεον δέ οἱ ἦτορ
Νηλεὲς ἐν στήθεσσιν· ἔχει δ', ὃν πρῶτα λάβῃσιν
Ανθρώπων· ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ενθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἠχήεντες,

Ἰφθίμου τ' Ἀΐδεω, καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
Ἑστᾶσιν, δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει,
Νηλείης, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει, ἐς μὲν ἰόντας
Σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὔασιν ἀμφοτέροισιν,
Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
Ἐσθίει, ὅν κε λάβησι πυλέων ἔκτοσθεν ἰόντα.
[Ἰφθίμου τ' Ἀΐδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.]
Ἔνθα δὲ ναιετάει στυγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι,
Δεινὴ Στὺξ, θυγάτηρ ἀψοῤῥόου Ὠκεανοῖο
Πρεσβυτάτη, νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει
Μακρῇσι πέτρῃσι κατηρεφῆ· ἀμφὶ δὲ πάντη
Κίοσιν ἀργυρέοισι πρὸς Οὐρανὸν ἐστήρικται.
[Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκέα Ἶρις
Ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Ὁππότ' ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται.
Καί ῥ' ὅστις ψεύδηται Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,]
Ζεύς δέ τε Ἶριν ἔπεμψε θεῶν μέγαν ὅρκον ἐνεῖκαι
Τηλόθεν ἐν χρυσέῃ προχόῳ πολυώνυμον ὕδωρ
Ψυχρὸν, ὅ τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἠλιβάτοιο
Ὑψηλῆς· πολλὸν δὲ ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἐξ ἱεροῦ ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν,
Ὠκεανοῖο κέρας, δεκάτη δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται·
Ἐννέα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Δίνῃς ἀργυρέῃς εἰλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει·
Ἡ δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει, μέγα πῆμα θεοῖσιν.
Ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολλείψας ἐπομόσσῃ
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Κεῖται νήϋτμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν,
Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἆσσον
Βρώσιος, ἀλλά τε κεῖται ἀνάνευστος καὶ ἄναυδος
Στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.
Αὐτὰρ ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν,
Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτατος ἆθλος.

Εννάετες δὲ θεῶν ἀπομείρεται αἰὲν ἐόντων,
Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται, οὐδ' ἐπὶ δαῖτας,
Εννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις
Εἴραις ἀθανάτων, οἳ Ολύμπια δώματ' ἔχουσι.
Τοῖον ἄρ' ὅρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ
Ωγύγιον, τὸ δ' ἵησι καταστυφέλου διὰ χώρου.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ΤΟΥ ΣΑΜΙΟΥ,

Εἰς εἰκόνα Ἡσιόδου.

ΑΥΤΑΙ ποιμαίνοντα μεσαμβρινὰ μῆλά σε Μοῦσαι
  Εδρακον ἐν κραναοῖς οὔρεσιν, Ἡσιοδε,
Καί σοι καλλιπέτηλον, ἐρυσσάμεναι περὶ πᾶσαι,
  Ωρεξαν δάφνας ἱερὸν ἀκρέμονα,
Δῶκαν δὲ κράνας Ἑλικωνίδος ἔνθεον ὕδωρ,
  Τὸ πτανοῦ πώλου πρόσθεν ἔκοψεν ὄνυξ,
Οὗ σὺ κορεσσάμενος, μακάρων γένος, ἔργα τε μολπαῖς
  Καὶ γένος ἀρχαίων ἔγραφες ἡμιθέων.

III.

* Ex APOLLONIO RHODIO.

[Juxta Edit. Rich. Fr. Phil. Brunck. Argentor. 1780. 12mo.]

Cur unquam Colchi Magnetida vidimus Argo;
Turbáque Phasiacam Graia bibistis aquam?
Ovid. Medea Jasoni.

† ΕΚ ΤΟΥ

ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΥ Α΄.

1—233.

ΑΡΧΟΜΕΝΟΣ σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν
Μνήσομαι, οἳ Πόντοιο κατὰ στόμα, καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας, βασιλῆος ἐφημοσύνῃ Πελίαο,
Χρύσειον μετὰ κῶας, ἐΰζυγον ἤλασαν Ἀργώ.

Τοίην γὰρ Πελίης φάτιν ἔκλυεν, ὥς μιν ὀπίσσω
Μοῖρα μένει στυγερὴ, τοῦδ' ἀνέρος, ὅντιν' ἴδοιτο
Δημόθεν οἰοπέδιλον, ὑπ' ἐννεσίῃσι δαμῆναι.
Δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα θεὴν κατὰ βάξιν ΙΗΣΩΝ,
Χειμερίοιο ῥέεθρα κιὼν διὰ ποσσὶν Ἀναύρου,
Αλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἰλύος, ἄλλο δ' ἔνερθε
Κάλλιπεν αὖθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῇσιν.
Ἵκετο δ' ἐς Πελίην αὐτοσχεδὸν, ἀντιβολήσων

Εἰλατίνης, ἣν πατρὶ Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις
Ῥέζε θεοῖς, Ἥρης δὲ Πελασγίδος οὐκ ἀλέγιζεν.
Αἶψα δὲ τόν γ' ἐσιδὼν ἐφράσσατο, καί οἱ ἄεθλον
Ἔντυε ναυτιλίης πολυκηδέος, ὄφρ' ἐνὶ πόντῳ
Ἠέ κεν ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσι νόστον ὀλέσσῃ.
Νῆα μὲν οὖν οἱ πρόσθεν ἐπικλείουσιν ἀοιδοὶ
Ἄργον Ἀθηναίης καμέειν ὑποθημοσύνῃσι.
Νῦν δ' ἂν ἐγὼ γενεήν τε καὶ οὔνομα μυθησαίμην
Ἡρώων, δολιχῆς τε πόρους ἁλὸς, ὅσσα τ' ἔρεξαν
Πλαζόμενοι· Μοῦσαι δ' ὑποφήτορες εἶεν ἀοιδῆς.

Πρῶτά νυν ΟΡΦΗΟΣ μνησώμεθα, τόν ῥά ποτ' αὐτὴ
Καλλιόπη Θρήϊκι φατίζεται εὐνηθεῖσα
Οἰάγρῳ σκοπιῆς Πιμπληΐδος ἄγχι τεκέσθαι.
Αὐτὰρ τόν γ' ἐνέπουσιν ἀτειρέας οὔρεσι πέτρας
Θέλξαι ἀοιδάων ἐνοπῇ, ποταμῶν τε ῥέεθρα.
Φηγοὶ δ' ἀγριάδες, κείνης ἔτι σήματα μολπῆς,
Ἀκτῆς Θρηϊκίης Ζώνης ἔπι τηλεθόωσαι
Ἑξείης στιχόωσιν ἐπήτριμοι, ἃς ὅ γ' ἐπιπρὸ
Θελγομένας φόρμιγγι κατήγαγε Πιερίηθεν.
Ὀρφέα μὲν δὴ τοῖον ἑῶν ἐπαρωγὸν ἀέθλων
Αἰσονίδης, Χείρωνος ἐφημοσύνῃσι πιθήσας,
Δέξατο, Πιερίῃ Βιστωνίδι κοιρανέοντα.
Ἤλυθε δ' ΑΣΤΕΡΙΩΝ αὐτοσχεδὸν, ὅν ῥα Κομήτης
Γείνατο δινήεντος ἐφ' ὕδασιν Ἀπιδανοῖο,
Πειρεσιὰς, ὄρεος Φυλληΐου ἀγχόθι, ναίων,
Ἔνθα μὲν Ἀπιδανός τε μέγας, καὶ δῖος Ἐνιπεὺς
Ἄμφω συμφορέονται, ἀπόπροθι εἰς ἓν ἰόντες.
Λάρισσαν δ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ ἵκανεν
Εἰλατίδης, ὃς πρὶν μὲν ἐρισθενέων Λαπιθάων,
Ὁππότε Κενταύροις Λαπίθαι ἐπεθωρήσσοντο,
Ὁπλότερος πολέμιζε· τότ' αὖ βαρύθεσκέ οἱ ἤδη
Γυῖα, μένεν δ' ἔτι θυμὸς ἀρήϊος, ὡς τοπάρος περ.

Οὐδὲ μὲν ΙΦΙΚΛΟΣ Φυλάκῃ ἔνι δηρὸν ἔλειπτο,
Μήτρως Αἰσονίδαο· κασιγνήτην γὰρ ὄπυιεν
Αἴσων Ἀλκιμέδην Φυλακηΐδα· τῆς μιν ἀνώγει
Πηοσύνη καὶ κῆδος ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ.
Οὐδὲ Φεραῖς ΑΔΜΗΤΟΣ ἐϋῤῥήνεσσιν ἀνάσσων
Μίμνεν ὑπὸ σκοπιὴν ὄρεος Χαλκωδονίοιο.
Οὐδ' Ἀλόπῃ μίμνον πολυλήϊοι Ἑρμείαο
Υἱέες, εὖ δεδαῶτε δόλους, ΕΡΥΤΟΣ καὶ ΕΧΙΩΝ.
Τοῖσι δ' ἔπι τρίτατος γνωτὸς κίε νισσομένοισιν
ΑΙΘΑΛΙΔΗΣ· καὶ τὸν μὲν ἐπ' Ἀμφρυσοῖο ῥοῇσι
Μυρμιδόνος κούρη Φθιὰς τέκεν Εὐπολέμεια·
Τὼ δ' αὖτ' ἐκγεγάτην Μενετηΐδος Ἀντιανείρης.
Ἤλυθε δ' ἀφνειὴν προλιπὼν Γυρτῶνα ΚΟΡΩΝΟΣ
Καινεΐδης, ἐσθλὸς μέν, ἑοῦ δ' οὐ πατρὸς ἀμείνων.
Καινέα γὰρ ζωόν περ ἐπικλείουσιν ἀοιδοὶ
Κενταύροισιν ὀλέσθαι, ὅτε σφέας οἶος ἀπ' ἄλλων
Ἤλασ' ἀριστεύων· οἱ δ' ἔμπαλιν ὁρμηθέντες
Οὔτε μιν ἀγκλῖναι προτέρω σθένον, οὔτε δαΐξαι·
Ἀλλ' ἄῤῥηκτος, ἄκαμπτος ἐδύσατο νειόθι γαίης,
Θεινόμενος στιβαρῇσι καταΐγδην ἐλάτῃσιν.
Ἤλυθε δ' αὖ ΜΟΨΟΣ Τιταρήσιος, ὃν περὶ πάντων
Λητοΐδης ἐδίδαξε θεοπροπίας οἰωνῶν·
Ἠδὲ καὶ ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ Κτιμένου πάϊς· ἄγχι δὲ λίμνης
Ξυνιάδος Κτιμένην Δολοπηΐδα ναιετάασκε.
Καὶ μὴν Ἄκτωρ υἷα ΜΕΝΟΙΤΙΟΝ ἐξ Ὀπόεντος
Ὦρσεν, ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν ὄφρα νέοιτο.
Εἵπετο δ' ΕΥΡΥΤΙΩΝ τε, καὶ ἀλκήεις ΕΡΙΒΩΤΗΣ,
Υἷες, ὁ μὲν Τελέοντος, ὁ δ' Ἴρου Ἀκτορίδαο·
Ἤτοι ὁ μὲν Τελέοντος ἐϋκλειὴς Ἐριβώτης,
Ἴρου δ' Εὐρυτίων· σὺν καὶ τρίτος ἦκεν ΟΪΛΕΥΣ
Ἔξοχος ἠνορέην, καὶ ἐπαΐξαι μετόπισθεν
Εὖ δεδαὼς δηΐοισιν, ὅτε κλίνειε φάλαγγας.
Αὐτὰρ ἀπ' Εὐβοίης ΚΑΝΘΟΣ κίε, τόν ῥα Κάνηθος

Πέμπεν Ἀβαντιάδης λελιημένον· οὐ μὲν ἔμελλε
Νοστήσειν Κήρινθον ὑπότροπος· αἶσα γὰρ ἦεν
Αὐτὸν ὁμῶς, Μόψον τε δαήμονα μαντοσυνάων,
Πλαγχθέντας Λιβύης ἐνὶ πείρασι δηωθῆναι.
Ὡς οὐκ ἀνθρώποισι κακὸν μήκιστον ἐπαυρεῖν,
Ὁππότε κἀκείνους Λιβύῃ ἔνι ταρχύσαντο,
Τόσσον ἑκὰς Κόλχων, ὅσσον τέ περ ἠελίοιο
Μεσσηγὺς δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ εἰσορόωνται.
Τῷ δ' ἄρ' ἔπι ΚΛΥΤΙΟΣ τε καὶ ΙΦΙΤΟΣ ἠγερέθοντο,
Οἰχαλίης ἐπίουροι, ἀπηνέος Εὐρύτου υἷες,
Εὐρύτου, ᾧ πόρε τόξον Ἑκηβόλος· οὐδ' ἀπόνητο
Δωτίνης· αὐτῷ γὰρ ἑκὼν ἐρίδηνε δοτῆρι.
Τοῖσι δ' ἔπ' Αἰακίδαι μετεκίαθον· οὐ μὲν ἅμ' ἄμφω,
Οὐδ' ὁμόθεν· νόσφι γὰρ ἀλευάμενοι κατένασθεν
Αἰγίνης, ὅτε Φῶκον ἀδελφεὸν ἐξενάριξαν
Ἀφραδίῃ. ΤΕΛΑΜΩΝ μὲν ἐν Ἀτθίδι νάσσατο νήσῳ·
ΠΗΛΕΥΣ δὲ Φθίῃ ἔνι δώματα ναῖε λιασθείς.
Τοῖς δ' ἔπι Κεκροπίηθεν ἀρήϊος ἤλυθε ΒΟΥΤΗΣ,
Παῖς ἀγαθοῦ Τελέοντος, ἐϋμμελίης τε ΦΑΛΗΡΟΣ.
Ἄλκων μιν προέηκε πατὴρ ἑός· οὐ μὲν ἔτ' ἄλλους
Γήραος υἷας ἔχεν βιότοιό τε κηδεμονῆας·
Ἀλλά ἑ, τηλύγετόν περ ὁμῶς καὶ μοῦνον ἐόντα,
Πέμπεν, ἵνα θρασέεσσι μεταπρέποι ἡρώεσσι.
Θησέα δ', ὃς περὶ πάντας Ἐρεχθεΐδας ἐκέκαστο,
Ταιναρίην ἀΐδηλος ὑπὸ χθόνα δεσμὸς ἔρυκε,
Πειρίθῳ ἑσπόμενον κοινὴν ὁδόν· ἦ τέ κεν ἄμφω
Ῥηΐτερον καμάτοιο τέλος πάντεσσιν ἔθεντο.
ΤΙΦΥΣ δ' Ἀγνιάδης Σιφαέα κάλλιπε δῆμον
Θεσπιέων, ἐσθλὸς μὲν ὀρινόμενον προδαῆναι
Κῦμ' ἁλὸς εὐρείης, ἐσθλὸς δ' ἀνέμοιο θυέλλας,
Καὶ πλόον ἠελίῳ τε καὶ ἀστέρι τεκμήρασθαι.
Αὐτή μιν Τριτωνὶς ἀριστήων ἐς ὅμιλον
Ὦρσεν Ἀθηναίη, μετὰ δ' ἤλυθεν ἐλδομένοισιν.

Αὐτὴ γὰρ καὶ νῆα θοὴν κάμε· σὺν δέ οἱ Ἄργος
Τεῦξεν Ἀρεστορίδης, κείνης ὑποθημοσύνῃσι.
Τῷ καὶ πασάων προφερεστάτη ἔπλετο νηῶν,
Ὅσσαι ὑπ' εἰρεσίῃσιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης.
ΦΛΙΑΣ δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν Ἀραιθυρέηθεν ἵκανεν,
Ἔνθ' ἀφνειὸς ἔναιε Διωνύσοιο ἕκητι,
Πατρὸς ἑοῦ, πηγῇσιν ἐφέστιος Ἀσωποῖο.
Ἀργόθεν αὖ ΤΑΛΑΟΣ καὶ ΑΡΗΙΟΣ, υἷε Βίαντος,
Ἤλυθον, ἴφθιμός τε ΛΕΩΔΟΚΟΣ, οὓς τέκε Πηρὼ
Νηληΐς· τῆς δ' ἀμφὶ δύην ἐμόγησε βαρεῖαν
Αἰολίδης σταθμοῖσιν ἐν Ἰφίκλοιο Μελάμπους.
Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίην κρατερόφρονος ΗΡΑΚΛΗΟΣ
Πευθόμεθ' Αἰσονίδαο λιλαιομένου ἀθερίξαι.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἄϊε βάξιν ἀγειρομένων ἡρώων,
Νεῖον ἀπ' Ἀρκαδίης Λυγκήϊον Ἄργος ἀμείψας,
Τὴν ὁδὸν, ᾗ ζωὸν φέρε κάπριον, ὅς ῥ' ἐνὶ βήσσῃς
Φέρβετο Λαμπείης, Ἐρυμάνθιον ἀμμέγα τῖφος·
Τὸν μὲν ἐνὶ πρώτῃσι Μυκηναίων ἀγορῇσι
Δεσμοῖς ἰλλόμενον μεγάλων ἀπεθήκατο νώτων·
Αὐτὸς δ' ᾗ ἰότητι, παρὲκ νόον Εὐρυσθῆος,
Ὡρμήθη· σὺν καί οἱ Ὕλας κίεν, ἐσθλὸς ὀπάων,
Πρωθήβης, ἰῶν τε φορεὺς, φύλακός τε βιοῖο.
Τῷ δ' ἔπι δὴ θείοιο κίεν Δαναοῖο γενέθλη,
ΝΑΥΠΛΙΟΣ· ἦ γὰρ ἔην Κλυτονήου Ναυβολίδαο·
Ναύβολος αὖ Λέρνου· Λέρνον γε μὲν ἴδμεν ἐόντα
Προίτου Ναυπλιάδαο· Ποσειδάωνι δὲ κούρη
Πρίν ποτ' Ἀμυμώνη Δαναῒς τέκεν εὐνηθεῖσα
Ναύπλιον, ὃς πέρι πάντας ἐκαίνυτο ναυτιλίῃσιν.
ΙΔΜΩΝ δ' ὑστάτιος μετεκίαθεν, ὅσσοι ἔναιον
Ἄργος, ἐπεὶ δεδαὼς τὸν ἑὸν μόρον οἰωνοῖσιν
Ἤϊε, μή οἱ δῆμος ἐϋκλείης ἀγάσαιτο.
Οὐ μὲν ὅγ' ἦεν Ἄβαντος ἐτήτυμον, ἀλλά μιν αὐτὸς
Γείνατο κυδαλίμοις ἐναρίθμιον Αἰολίδῃσι

Λητοΐδης· αὐτὸς δὲ θεοπροπίας ἐδίδαξεν,
Οἰωνούς τ' ἀλέγειν, ἠδ' ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι.
Καὶ μὴν Αἰτωλὶς κρατερὸν ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΑ Λήδη
ΚΑΣΤΟΡΑ τ' ὠκυπόδων ὦρσεν δεδαημένον ἵππων
Σπάρτηθεν· τοὺς δ' ἥ γε δόμοις ἔνι Τυνδαρέοιο
Τηλυγέτους ὠδῖνι μιῇ τέκεν· οὐδ' ἀπίθησε
Νισσομένοις· Ζηνὸς γὰρ ἐπάξια μήδετο λέκτρων.
Οἵ τ' Αφαρητιάδαι ΛΥΓΚΕΥΣ καὶ ὑπέρβιος ΙΔΑΣ
Αρήνηθεν ἔβαν, μεγάλῃ περιθαρσέες ἀλκῇ
Αμφότεροι· Λυγκεὺς δὲ καὶ ὀξυτάτοις ἐκέκαστο
Ομμασιν, εἰ ἐτεόν γε πέλει κλέος, ἀνέρα κεῖνον
'Ρηϊδίως καὶ νέρθεν ὑπὸ χθονὸς αὐγάζεσθαι.
Σὺν δὲ ΠΕΡΙΚΛΥΜΕΝΟΣ Νηλήϊος ὦρτο νέεσθαι,
Πρεσβύτατος παίδων, ὅσοι ἐν Πύλῳ ἐξεγένοντο
Νηλῆος θείοιο· Ποσειδάων δέ οἱ ἀλκὴν
Δῶκεν ἀπειρεσίην, ἠδ' ὅ, ττι κεν ἀρήσαιτο
Μαρνάμενος, τὸ πέλεσθαι ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο.
Καὶ μὴν ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ ΚΗΦΕΥΣ τ' ἴσαν Αρκαδίηθεν,
Οἳ Τεγέην καὶ κλῆρον Αφειδάντειον ἔναιον,
Υἷε δύω Αλεοῦ· τρίτατός γε μὲν ἕσπετ' ἰοῦσιν
ΑΓΚΑΙΟΣ, τὸν μέν ῥα πατὴρ Λυκόοργος ἔπεμπε,
Τῶν ἄμφω γνωτὸς προγενέστερος· ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη
Γηράσκοντ' Αλεὸν λίπετ' ἀμπόλιν ὄφρα κομίζοι,
Παῖδα δ' ἑὸν σφετέροισι κασιγνήτοισιν ὄπασσε.
Βῆ δ' ὅ γε Μαιναλίης ἄρκτου δέρος, ἀμφίτομόν τε
Δεξιτερῇ πάλλων πέλεκυν μέγαν· ἔντεα γάρ οἱ
Πατροπάτωρ Αλεὸς μυχάτῃ ἐνέκρυψε καλιῇ,
Αἴ κέν πως ἔτι καὶ τὸν ἐρητύσειε νέεσθαι.
Βῆ δὲ καὶ ΑΥΓΕΙΗΣ, ὃν δὴ φάτις Ηελίοιο
Εμμεναι· Ηλείοισι δ' ὅ γ' ἀνδράσιν ἐμβασίλευεν,
Ολβῳ κυδιόων· μέγα δ' ἵετο Κολχίδα γαῖαν,
Αὐτόν τ' Αἰήτην ἰδέειν σημάντορα Κόλχων.
ΑΣΤΕΡΙΟΣ δὲ καὶ ΑΜΦΙΩΝ Ὑπερασίου υἷες

Πελλήνης ἀφίκοντο Ἀχαιΐδος, ἥν ποτε Πέλλης
Πατροπάτωρ ἐπόλισσεν ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο.
Ταίναρον αὖτ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν ΕΥΦΗΜΟΣ ἵκανε,
Τόν ῥα Ποσειδάωνι ποδωκηέστατον ἄλλων
Εὐρώπη Τιτυοῖο μεγασθενέος τέκε κούρη.
Κεῖνος ἀνὴρ καὶ πόντου ἐπὶ γλαυκοῖο θέεσκεν
Οἴδματος, οὐδὲ θοοὺς βάπτεν πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκροις
Ἴχνεσι τεγγόμενος διερῇ πεφόρητο κελεύθῳ.
Καὶ δ' ἄλλω δύο παῖδε Ποσειδάωνος ἵκοντο·
Ἤτοι ὁ μὲν πτολίεθρον ἀγαυοῦ Μιλήτοιο
Νοσφισθεὶς ΕΡΓΙΝΟΣ· ὁ δ' Ἰμβρασίης ἕδος Ἥρης,
Παρθενίην, ΑΓΚΑΙΟΣ ὑπέρβιος· ἴστορε δ' ἄμφω
Ἠμὲν ναυτιλίης, ἠδ' ἄρεος εὐχετόωντο.
Οἰνεΐδης δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀφορμηθεὶς Καλυδῶνος
Ἀλκήεις ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ ἀνήλυθε, ΛΑΟΚΟΩΝ τε,
Λαοκόων Οἰνῆος ἀδελφεὸς, οὐ μὲν ἰῆς γε
Μητέρος· ἀλλά ἑ θῆσσα γυνὴ τέκε· τὸν μὲν ἄρ' Οἰνεὺς
Ἤδη γηραλέον κοσμήτορα παιδὸς ἴαλλεν.
Ὧδ' ἔτι κουρίζων περιθαρσέα δῦνεν ὅμιλον
Ἡρώων· τοῦ δ' οὔ τιν' ὑπέρτερον ἄλλον ὀΐω,
Νόσφιν γ' Ἡρακλῆος, ἐπελθέμεν, εἴ κ' ἔτι μοῦνον
Αὖθι μένων λυκάβαντα μετετράφη Αἰτωλοῖσι.
Καὶ μήν οἱ μήτρως αὐτὴν ὁδὸν, εὖ μὲν ἄκοντι,
Εὖ δὲ καὶ ἐν σταδίῃ δεδαημένος ἀντιφέρεσθαι,
Θεστιάδης ΙΦΙΚΛΟΣ ἐφωμάρτησε κιόντι.
Σὺν δὲ ΠΑΛΑΙΜΟΝΙΟΣ Λέρνου πάϊς Ὠλενίοιο,
Λέρνου ἐπίκλησιν, γενεήν γε μὲν Ἡφαίστοιο·
Τοὔνεκ' ἔην πόδε σιφλός· ἀτὰρ δέμας οὐχ ἕ τις ἔτλη
Ἠνορέην τ' ὀνόσασθαι· ὃ καὶ μεταρίθμιος ἦε
Πᾶσιν ἀριστήεσσιν, Ἰήσονι κῦδος ἀέξων.
Ἐκ δ' ἄρα Φωκήων κίεν ΙΦΙΤΟΣ Ὀρνυτίδαο
Ναυβόλου ἐκγεγαώς· ξεῖνος δέ οἱ ἔσκε πάροιθεν,
Ἦμος ἔβη Πυθῶδε θεοπροπίας ἐρεείνων

Ναυτιλίης· τόθι γάρ μιν ἑοῖς ὑπέδεκτο δόμοισι.
ΖΗΤΗΣ δ' αὖ ΚΑΛΑΪΣ τε Βορήϊοι υἷες ἵκοντο,
Οὓς ποτ' Ερεχθηῒς Βορέῃ τέκεν Ωρείθυια
Εσχατιῇ Θρήκης δυσχειμέρου· ἔνθ' ἄρα τήν γε
Θρηΐκιος Βορέης ἀνερείψατο Κεκροπίηθεν,
Ιλισσοῦ προπάροιθε χορῷ ἔνι δινεύουσαν.
Καί μιν ἄγων ἕκαθεν, Σαρπηδονίην ὅθι πέτρην
Κλείουσι, ποταμοῖο παρὰ ῥόον Εργίνοιο,
Λυγαίοις ἐδάμασσε περὶ νεφέεσσι καλύψας.
Τὼ μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισι ποδῶν ἑκάτερθεν ἐρεμνὰς
Σεῖον ἀειρομένω πτέρυγας, μέγα θάμβος ἰδέσθαι,
Χρυσείαις φολίδεσσι διαυγέας· ἀμφὶ δὲ νώτοις
Κράατος ἐξ ὑπάτοιο καὶ αὐχένος ἔνθα καὶ ἔνθα
Κυάνεαι δονέοντο μετὰ πνοιῇσιν ἔθειραι.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτοῖο πάϊς μενέαινεν ΑΚΑΣΤΟΣ
Ιφθίμου Πελίαο δόμοις ἔνι πατρὸς ἑοῖο
Μιμνάζειν, ΑΡΓΟΣ τε θεᾶς ὑποεργὸς Αθήνης·
Αλλ' ἄρα καὶ τὼ μέλλον ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ.

Τόσσοι ἄρ' Αἰσονίδῃ συμμήστορες ἠγερέθοντο.
Τοὺς μὲν ἀριστῆας ΜΙΝΥΑΣ περιναιετάοντες
Κίκλησκον μάλα πάντας, ἐπεὶ Μινύαο θυγατρῶν
Οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο
Εμμεναι· ὣς δὲ καὶ αὐτὸν Ιήσονα γείνατο μήτηρ
Αλκιμέδη, Κλυμένης Μινυηΐδος ἐκγεγαυῖα.

492—558.

—— προτέρω δέ κε νεῖκος ἐτύχθη,
Εἰ μὴ δηριόωντας ὁμοκλήσαντες ἑταῖροι,
Αὐτός τ' Αἰσονίδης κατερήτυεν· ἐν δὲ καὶ Ορφεὺς,
Λαιῇ ἀνασχόμενος κίθαριν, πείραζεν ἀοιδῆς.
Ηειδε δ' ὡς γαῖα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα

Τοπρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι μιῇ συναρηρότα μορφῇ,
Νείκεος ἐξ ὀλοοῖο διέκριθεν ἀμφὶς ἕκαστα·
Ηδ' ὡς ἔμπεδον αἰὲν ἐν αἰθέρι τέκμαρ ἔχουσιν
Αστρα, σεληναίη τε, καὶ ἠελίοιο κέλευθοι·
Οὔρεά θ' ὡς ἀνέτειλε, καὶ ὡς ποταμοὶ κελάδοντες,
Αὐτῇσι Νύμφῃσι, καὶ ἑρπετὰ πάντ' ἐγένοντο.
Ηειδε δ' ὡς πρῶτον Οφίων Εὐρυνόμη τε
Ωκεανὶς νιφόεντος ἔχον κράτος Οὐλύμποιο·
Ὡς τε βίῃ καὶ χερσὶν ὁ μὲν Κρόνῳ εἴκαθε τιμῆς,
Ἡ δὲ Ῥέῃ, ἔπεσον δ' ἐνὶ κύμασιν Ωκεανοῖο·
Οἱ δὲ τέως μακάρεσσι θεοῖς Τιτῆσιν ἄνασσον,
Οφρα Ζεὺς ἔτι κοῦρος, ἔτι φρεσὶ νήπια εἰδὼς,
Δικταῖον ναίεσκεν ὑπὸ σπέος· οἱ δέ μιν οὔπω
Γηγενέες Κύκλωπες ἐκαρτύναντο κεραυνῷ,
Βροντῇ τε, στεροπῇ τε· τὰ γὰρ Διῒ κῦδος ὀπάζει.
Η, καὶ ὁ μὲν φόρμιγγα σὺν ἀμβροσίῃ σχέθεν αὐδῇ·
Τοῦ δ' ἄμοτον λήξαντος ἔτι προὔχοντο κάρηνα
Πάντες ὁμῶς, ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν ἠρεμέοντες
Κηληθμῷ· τοίην σφιν ἐνέλλιπε θέλκτὺν ἀοιδῆς.
Οὐδ' ἐπὶ δὴν μετέπειτα κερασσάμενοι δὴ λοιβὰς,
Ἡ θέμις ἐστὶ, τέως ἐπί τε γλώσσῃσι χέοντο
Αἰθομέναις, ὕπνου δὲ διὰ κνέφας ἐμνώοντο.
Αὐτὰρ ὅτ' αἰγλήεσσα φαεινοῖς ὄμμασιν Ηὼς
Πηλίου αἰπεινὰς ἴδεν ἄκριας, ἐκ δ' ἀνέμοιο
Εὔδιοι ἐκλύζοντο τινασσομένης ἁλὸς ἄκραι,
Δὴ τότ' ἀνέγρετο Τῖφυς· ἄφαρ δ' ὀρόθυνεν ἑταίρους
Βαινέμεναί τ' ἐπὶ νῆα καὶ ἀρτυνέεσθαι ἐρετμά.
Σμερδαλέον δὲ λιμὴν Παγασήϊος, ἠδὲ καὶ αὐτὴ
Πηλιὰς ἴαχεν Αργὼ, ἐπισπέρχουσα νέεσθαι.
Εν γάρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, τό ῥ' ἀνὰ μέσσην
Στεῖραν Αθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.
Οἱ δ' ἀνὰ σέλματα βάντες ἐπισχερὼ ἀλλήλοισιν,
Ὡς ἐδάσαντο πάροιθεν ἐρεσσέμεν ᾧ ἐνὶ χώρῳ,

Εὐκόσμως σφετέροισι παρ' ἔντεσιν ἑδριόωντο.
Μέσσῳ δ' Αγκαῖος, μέγα τε σθένος Ἡρακλῆος
Ἵζανον· ἄγχι δέ οἱ ῥόπαλον θέτο, καί οἱ ἔνερθε
Ποσσὶν ὑπεκλύσθη νηὸς τρόπις· εἵλκετο δ' ἤδη
Πείσματα, καὶ μέθυ λεῖβον ὕπερθ' ἁλός· αὐτὰρ Ιήσων
Δακρυόεις γαίης ἀπὸ πατρίδος ὄμματ' ἔνεικεν.
Οἱ δ', ὥστ' ἠΐθεοι Φοίβῳ χορὸν ἢ ἐνὶ Πυθοῖ,
Η που ἐν Ορτυγίῃ, ἢ ἐφ' ὕδασιν Ισμηνοῖο,
Στησάμενοι, φόρμιγγος ὑπαὶ περὶ βωμὸν ὁμαρτῇ
Εμμελέως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν·
Ὡς οἱ ὑπ' Ορφῆος κιθάρῃ πέπληγον ἐρετμοῖς
Πόντου λάβρον ὕδωρ, ἐπὶ δὲ ῥόθια κλύζοντο·
Αφρῷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ κήκιεν ἅλμη,
Δεινὸν μορμύρουσα ἐρισθενέων μένεϊ ἀνδρῶν.
Στράπτε δ' ὑπ' ἠελίῳ φλογὶ εἴκελα νηὸς ἰούσης
Τεύχεα· μακραὶ δ' αἰὲν ἐλευκαίνοντο κέλευθοι,
Ατραπὸς ὣς χλοεροῖο διειδομένη πεδίοιο.
Πάντες δ' οὐρανόθεν λεῦσσον θεοὶ ἤματι κείνῳ
Νῆα, καὶ ἡμιθέων ἀνδρῶν μένος, οἳ τότ' ἄριστοι
Πόντον ἐπιπλώεσκον· ἐπ' ἀκροτάτῃσι δὲ Νύμφαι
Πηλιάδες κορυφῇσιν ἐθάμβεον εἰσορόωσαι
Εργον Αθηναίης Ιτωνίδος, ἠδὲ καὶ αὐτοὺς
Ἥρωας χείρεσσιν ἐπικραδάοντας ἐρετμά.
Αὐτὰρ ὅ γ' ἐξ ὑπάτου ὄρεος κίεν ἄγχι θαλάσσης
Χείρων Φιλυρίδης, πολιῇ δ' ἐπὶ κύματος ἀγῇ
Τέγγε πόδας, καὶ πολλὰ βαρείῃ χειρὶ κελεύων,
Νόστον ἐπευφήμησεν ἀπηδέα νισσομένοισι·
Σὺν καί οἱ παράκοιτις ἐπωλένιον φορέουσα
Πηλεΐδην Αχιλῆα, φίλῳ δειδίσκετο πατρί.

* Εκ ΒΙΒΛΙΟΥ Β'.

178—310.

Ενθάδ' ἐπάκτιον οἶκον Αγηνορίδης ἔχε Φινεὺς,
Ὃς πέρι δὴ πάντων ὀλοώτατα πήματ' ἀνέτλη,
Εἵνεκα μαντοσύνης, τήν οἱ πάρος ἐγγυάλιξε
Λητοΐδης· οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο, καὶ Διὸς αὐτοῦ
Χρείων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι.
Τῷ καί οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἴαλλεν,
Εκ δ' ἕλετ' ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φάος· οὐδὲ γάνυσθαι
Εἴα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασιν, ὅσσα οἱ αἰεὶ
Θέσφατα πευθόμενοι περιναιέται οἴκαδ' ἄγειρον.
Αλλὰ διὲκ νεφέων ἄφνω πέλας ἀΐσσουσαι
Ἅρπυιαι στόματος χειρῶν τ' ἄπο γαμφηλῇσι
Συνεχέως ἥρπαζον· ἐλείπετο δ' ἄλλοτε φορβῆς
Οὐδ' ὅσον, ἄλλοτε τυτθὸν, ἵνα ζώων ἀκάχοιτο.
Καὶ δ' ἐπὶ μυδαλέην ὀδμὴν χέον· οὐδέ τις ἔτλη
Μὴ ὅτι λευκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ
Μηδ' ἑστεώς· τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός.
Αὐτίκα δ' εἰσαΐων ἐνοπὴν καὶ δοῦπον ὁμίλου,
Τούσδ' αὐτοὺς παρεόντας ἐπήϊσεν, ὧν οἱ ἰόντων
Θέσφατον ἐκ Διὸς ἦεν ἑῆς ἀπόνασθαι ἐδωδῆς.
Ορθωθεὶς δ' εὐνῆθεν, ἀκήριον ἠΰτ' ὄνειρον,
Βάκτρῳ σκηπτόμενος, ῥικνοῖς ποσὶν ᾖε θύραζε,
Τοίχους ἀμφαφόων· τρέμε δ' ἅψεα νισσομένοιο
Αδρανίῃ γήρᾳ τε· πίνῳ τέ οἱ αὐσταλέος χρὼς
Εσκλήκει, ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον.
Εκ δ' ἐλθὼν μεγάροιο καθέζετο, γοῦνα βαρυνθεὶς,
Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείοιο· κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψε
Πορφύρεος, γαῖαν δὲ πέριξ ἐδόκησε φέρεσθαι

Νειόθεν, ἀϐληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος.
Οἱ δέ μιν ὡς εἴδοντο, περισταδὸν ἠγερέθοντο,
Καὶ τάφον· αὐτὰρ ὃ τοῖσι μάλα μόλις ἐξ ὑπάτοιο
Στήθεος ἀμπνεύσας μετεφώνεε μαντοσύνῃσι.
Κλῦτε, Πανελλήνων προφερέστατοι, εἰ ἐτεὸν δὴ
Οἵδ' ὑμεῖς, οὓς δὴ κρυερῇ βασιλῆος ἐφετμῇ
Αργῴης ἐπὶ νηὸς ἄγει μετὰ κῶας Ἰήσων.
Ὑμεῖς ἀτρεκέως· ἔτι μοι νόος οἶδεν ἕκαστα
Ἧσι θεοπροπίῃσι· χάριν νύ τοι, ὦ ἄνα, Λητοῦς
Υἱὲ, καὶ ἀργαλέοισιν ἀνάπτομαι ἐν καμάτοισιν.
Ἱκεσίου πρὸς Ζηνὸς, ὅτις ῥίγιστος ἀλιτροῖς
Ανδράσι, Φοίϐου τ' ἀμφὶ, καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης
Λίσσομαι, ἠδὲ θεῶν, οἷσι μέμβλεσθε κιόντες,
Χραίσμετέ μοι, ῥύσασθε δυσάμμορον ἀνέρα λύμης,
Μηδ' ἔμ' ἀκηδείῃσιν ἀφορμηθῆτε λιπόντες
Αὔτως· οὐ γὰρ μοῦνον ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ἐριννὺς
Λὰξ ἐπέϐη, καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκω.
Πρὸς δ' ἔτι πικρότατον κρέμαται κακὸν ἄλλο κακοῖσιν.
Ἅρπυιαι στόματός μοι ἀφαρπάζουσιν ἐδωδὴν,
Εκ ποθεν ἀφράστοιο καταΐσσουσαι ὀλέθρου.
Ισχω δ' οὔ τινα μῆτιν ἐπίρροθον· ἀλλά κε ῥᾷον
Αὐτὸς ἐμὸν λελάθοιμι νόον, δόρποιο μεμηλὼς,
Η κείνας· ὧδ' αἶψα διηέριαι ποτέονται.
Τυτθὸν δ' ἢν ἄρα δή ποτ' ἐδητύος ἄμμι λίπωσι,
Πνεῖ τόδε μυδαλέον τε καὶ οὐ τλητὸν μένος ὀδμῆς·
Οὔ κέ τις οὐδὲ μίνυνθα βροτῶν ἄνσχοιτο πελάσσας,
Οὐδ' εἴ οἱ ἀδάμαντος ἐληλαμένον κέαρ εἴη.
Αλλά με πικρὴ δῆτα κατίσχει δαιτὸς ἀνάγκη
Μίμνειν, καὶ μίμνοντα κακῇ ἐν γαστέρι θέσθαι.
Τὰς μὲν θέσφατόν ἐστιν ἐρητύσαι Βορέαο
Υἱέας· οὐδ' ὀθνεῖοι ἀλαλκήσουσιν ἐόντες,
Εἰ δὴ ἐγὼν ὁ πρίν ποτ' ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς
Ολϐῳ μαντοσύνῃ τε, πατὴρ δ' ἔμ' ἐγείνατ' Ἀγήνωρ·

Τῶν δὲ κασιγνήτη, ὅτ' ἐνὶ Θρήκεσσιν ἄνασσον,
Κλειοπάτρη ἕδνοισιν ἐμὸν δόμον ἦκεν ἄκοιτις.
Ισκεν Αγηνορίδης· ἀδινὸν δ' ἕλε κῆδος ἕκαστον
Ἡρώων, πέρι δ' αὖτε δύω υἷας Βορέαο·
Δάκρυ δ' ὀμορξαμένω σχεδὸν ἤλυθον, ὧδέ τ' ἔειπε
Ζήτης, ἀσχαλόωντος ἑλὼν χερὶ χεῖρα γέροντος·
Α δείλ', οὔ τινα φημὶ σέθεν σμυγερώτερον ἄλλον
Εμμεναι ἀνθρώπων· τί νύ τοι τόσα κήδε' ἀνῆπται;
Η ῥα θεοὺς ὀλοῇσι παρήλιτες ἀφραδίῃσι,
Μαντοσύνας δεδαώς· τῷ τοι μέγα μηνιόωσιν.
Αμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται ἱεμένοισι
Χραισμεῖν, εἰ δὴ πρόχνυ γέρας τόδε πάρθετο δαίμων
Νῶϊν· ἀρίζηλοι γὰρ ἐπιχθονίοισιν ἐνιπαὶ
Αθανάτων· οὐδ' ἂν πρὶν ἐρητύσαιμεν ἰούσας
Ἁρπυίας, μάλα περ λελιημένοι, ἔς τ' ἂν ὀμόσσῃς,
Μὴ μὲν τοῖό γ' ἕκητι θεοῖς ἀπὸ θυμοῦ ἔσεσθαι.
Ὣς φάτο· τοῦ δ' ἰθὺς κενεὰς ὁ γεραιὸς ἀνέσχε
Γλήνας ἀμπετάσας, καὶ ἀμείψατο τοῖσδ' ἐπέεσσι.
Σίγα· μή μοι ταῦτα νόῳ ἐνιβάλλεο, τέκνον.
Ιστω Λητοῦς υἱός, ὅ με πρόφρων ἐδίδαξε
Μαντοσύνας· ἴστω δὲ δυσώνυμος ἥ μ' ἔλαχεν κὴρ,
Καὶ τόδ' ἐπ' ὀφθαλμῶν ἀλαὸν νέφος, οἵ θ' ὑπένερθε
Δαίμονες, οἳ μηδ' ὧδε θανόντι περ εὐμενέοιεν,
Ὡς οὔ τις θεόθεν χόλος ἔσσεται εἵνεκ' ἀρωγῆς.
Τὼ μὲν ἔπειθ' ὅρκοισιν ἀλαλκέμεναι μενέαινον.
Αἶψα δὲ κουρότεροι πεπονήατο δαῖτα γέροντι,
Λοίσθιον Ἁρπυίῃσιν ἑλώριον· ἐγγύθι δ' ἄμφω
Στῆσαν, ἵνα ξιφέεσσιν ἐπεσσυμένας ἐλάσειαν.
Καὶ δὴ ταπρώτισθ' ὁ γέρων ἔψαυεν ἐδωδῆς·
Αι δ', ἄφαρ, ἠΰτ' ἄελλαι ἀδευκέες, ἢ στεροπαὶ ὥς,
Απρόφατοι νεφέων ἐξάλμεναι ἐσσεύοντο
Κλαγγῇ, μαιμώωσαι ἐδητύος· οἱ δ' ἐσιδόντες
Ἥρωες μεσσηγὺς ἀνίαχον· αἱ δ' ἅμ' ἀϋτῇ

Πάντα καταβρώξασαι ὑπὲρ πόντοιο φέροντο
Τῆλε παρέξ· ὀδμὴ δὲ δυσάσχετος αὖθι λέλειπτο.
Τάων δ' αὖ κατόπισθε δύω υἷες Βορέαο
Φάσγαν' ἐπισχόμενοι ὀπίσω θέον· ἐν γὰρ ἔηκε
Ζεὺς μένος ἀκάματόν σφιν· ἀτὰρ Διὸς οὔ κεν ἑπέσθην
Νόσφιν, ἐπεὶ Ζεφύροιο παραΐσσεσκον ἀέλλας
Αἰὲν, ὅτ' ἐς Φινῆα, καὶ ἐκ Φινῆος ἴοιεν.
Ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ κνημοῖσι κύνες δεδαημένοι ἄγρης,
Η αἶγας κεραοὺς, ἠὲ πρόκας ἰχνεύοντες,
Θείωσι, τυτθὸν δὲ τιταινόμενοι μετόπισθεν
Ακρης ἐν γενύεσσι μάτην ἀράβησαν ὀδόντας·
Ὡς Ζήτης Κάλαΐς τε μάλα σχεδὸν ἀΐσσοντες,
Τάων ἀκροτάτῃσιν ἐπέχραον ἤλιθα χερσί.
Καί νύ κε δή σφ' ἀέκητι θεῶν διεδηλήσαντο,
Πολλὸν ἑκὰς νήσοισιν ἐπὶ Πλωτῇσι κιχόντες,
Εἰ μὴ ἄρ' ὠκέα Ιρις ἴδεν, κατὰ δ' αἰθέρος ἆλτο
Οὐρανόθεν, καὶ τοῖα παραιφαμένη κατέρυκεν.
Οὐ θέμις, ὦ υἷες Βορέω, ξιφέεσσιν ἐλάσσαι
Ἀρπυίας, μεγάλοιο Διὸς κύνας· ὅρκια δ' αὐτὴ
Δώσω ἐγὼν, ὡς οὔ οἱ ἔτι χρίμψουσιν ἰοῦσαι.
Ὡς φαμένη λοιβὴν Στυγὸς ὤμοσεν, ἥ τε θεοῖσι
Ῥιγίστη πάντεσσιν, ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται,
Μὴ μὲν Αγηνορίδαο δόμοις ἔτι τάσδε πελάσσαι
Εἰσαῦτις Φινῆος, ἐπεὶ καὶ μόρσιμον ἦεν.
Οἱ δ' ὅρκῳ εἴξαντες ὑπέστρεφον ἂψ ἐπὶ νῆα
Σεύεσθαι. Στροφάδας δὲ μετακλείουσ' ἄνθρωποι
Νήσους τοῖό γ' ἕκητι, πάρος Πλωτὰς καλέοντες.
Ἀρπυιαί τ' Ιρίς τε διέτμαγον· αἱ μὲν ἔδυσαν
Κευθμῶνα Κρήτης Μινωΐδος· ἡ δ' ἀνόρουσεν
Οὔλυμπόνδε, θοῇσι μεταχθονίη πτερύγεσσι.
Τόφρα δ' ἀριστῆες πινόεν περὶ δέρμα γέροντος
Πάντῃ φοιβήσαντες, ἐπικριδὸν ἱρεύσαντο
Μῆλα, τά τ' ἐξ Ἀμύκοιο λεηλασίης ἐκόμισσαν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ μέγα δόρπον ἐνὶ μεγάροισιν ἔθεντο,
Δαίνυνθ' ἑζόμενοι· σὺν δὲ σφίσι δαίνυτο Φινεὺς
Ἁρπαλέως, οἷόν τ' ἐν ὀνείρασι θυμὸν ἰαίνων.
Ενθάδ', ἐπεὶ δόρποιο κορέσσαντ' ἠδὲ ποτῆτος,
Παννύχιοι Βορέω μένον υἱέας ἐγρήσσοντες.
Αὐτὸς δ' ἐν μέσσοισι παρ' ἐσχάρῃ ἧστο γεραιὸς,
Πείρατα ναυτιλίης ἐνέπων, ἄνυσίν τε κελεύθου.

* Εκ τοῦ ΒΙΒΛΙΟΥ Γ'.

1—5.

ΕΙ δ' ἄγε νῦν, Ερατὼ, παρά θ' ἵστασο, καὶ μοι ἔνισπε
Ενθεν ὅπως ἐς Ιωλκὸν ἀνήγαγε κῶας Ιήσων
Μηδείης ὑπ' ἔρωτι· σὺ γὰρ καὶ Κύπριδος αἶσαν
Εμμορες, ἀδμῆτας δὲ τεοῖς μελεδήμασι θέλγεις
Παρθενικάς· τῷ καί τοι ἐπήρατον οὔνομ' ἀνῆπται.

299—339.

Δμῶες δ' ὁππότε δή σφιν ἐπαρτέα θῆκαν ἐδωδὴν,
Αυτοί τε λιαροῖσιν ἐφαιδρύναντο λοετροῖς,
Ασπασίως δόρπῳ τε ποτῆτί τε θυμὸν ἄρεσσαν.
Εκ δὲ τοῦ Αἰήτης σφετέρης ἐρέεινε θυγατρὸς
Υἱῆας, τοίοισι παρηγορέων ἐπέεσσι.
Παιδὸς ἐμῆς κοῦροι, Φρίξοιό τε, τὸν πέρι πάντων
Ξείνων ἡμετέροισιν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτισα,
Πῶς Αἶάνδε νέεσθε παλίσσυτοι, ἦε τίς ἄτη
Σωομένους μεσσηγὺς ἐνέκλασεν; οὐ μὲν ἐμεῖο
Πείθεσθε, προφέροντος ἀπείρονα μέτρα κελεύθου.
Ηδειν γάρ ποτε πατρὸς ἐν ἅρμασιν Ηελίοιο

Δινεύσας, ὅτ' ἐμεῖο κασιγνήτην ἐκόμιζε
Κίρκην Ἑσπερίης εἴσω χθονὸς, ἐκ δ' ἱκόμεσθα
Ακτὴν ἠπείρου Τυρσηνίδος, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
Ναιετάει, μάλα πολλὸν ἀπόπροθι Κολχίδος αἴης.
Αλλὰ τί μύθων ἦδος; ἃ δ' ἐν ποσὶν ὔμμιν ὄρωρεν
Εἴπατ' ἀριφραδέως, ἠδ' οἵτινες οἵδ' ἐφέπονται
Ανέρες, ὅππη τε γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἔβητε.
  Τοῖά μιν ἐξερέοντα κασιγνήτων προπάροιθεν
Αργος, ὑποδείσας ἀμφὶ στόλῳ Αἰσονίδαο,
Μειλιχίως προσέειπεν, ἐπεὶ προγενέστερος ἦεν.
  Αἰήτη, κείνην μὲν ἄφαρ διέχευαν ἄελλαι
Ζαχρηεῖς· αὐτοὺς δ' ὑπὸ δούρασι πεπτηῶτας
Νήσου Ενυαλίοιο ποτὶ ξερὸν ἔκβαλε κῦμα
Λυγαίῃ ὑπὸ νυκτί· θεὸς δέ τις ἄμμ' ἐσάωσεν.
Οὐδὲ γὰρ αἳ τὸ πάροιθεν ἐρημαίην κατὰ νῆσον
Ηὐλίζοντ' ὄρνιθες Αρήϊαι, οὐδ' ἔτι κείνας
Εὕρομεν· ἀλλ' οἵγ' ἄνδρες ἀπήλασαν, ἐξαποβάντες
Νηὸς ἑῆς προτέρῳ ἐνὶ ἤματι· καί σφ' ἀπέρυκεν
Ημέας οἰκτείρων Ζηνὸς νόος, ἠέ τις αἶσα·
Αὐτίκ' ἐπεὶ καὶ βρῶσιν ἅλις καὶ εἵματ' ἔδωκαν,
Οὔνομά τε Φρίξοιο περικλεὲς εἰσαΐοντες,
Ηδ' αὐτοῖο σέθεν· μετὰ γὰρ τεὸν ἄστυ νέονται.
Χρειὼ δ' ἢν ἐθέλῃς ἐξίδμεναι, οὔ σ' ἐπικεύσω.
Τόνδε τις ἱέμενος πάτρης ἀπάνευθεν ἐλάσσαι
Καὶ κτεάνων βασιλεὺς περιώσιον, οὕνεκεν ἀλκῇ
Σφωϊτέρῃ πάντεσσι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσι,
Πέμπει δεῦρο νέεσθαι ἀμήχανον· οὐδ' ὑπαλύξειν
Στεῦται ἀμειλίκτοιο Διὸς θυμαλγέα μῆνιν
Καὶ χόλον, οὐδ' ἄτλητον ἄγος, Φρίξοιό τε ποινὰς,
Αἰολιδέων γενεὴν, πρὶν ἐς Ἑλλάδα κῶας ἱκέσθαι.

367—471.

Τοῖα παρέννεπεν Ἄργος· ἄναξ δ' ἐπεχώσατο μύθοις
Εἰσαΐων· ὑψοῦ δὲ χόλῳ φρένες ἠερέθοντο.
Φῆ δ' ἐπαλαστήσας· μενέηνε δὲ παισὶ μάλιστα
Χαλκιόπης· τῶν γάρ σφε μετελθέμεν οὕνεκ' ἐώλπει·
Ἐκ δέ οἱ ὄμματ' ἔλαμψεν ὑπ' ὀφρύσιν ἱεμένοιο.
Οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπόπροθι, λωβητῆρες,
Νεῖσθ' αὐτοῖσι δόλοισι παλίσσυτοι ἔκτοθι γαίης,
Πρίν τινα λευγαλέον τε δέρος καὶ Φρίξον ἰδέσθαι
Αὐτίχ' ὁμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα; οὐκ ἐπὶ κῶας,
Σκῆπτρα δὲ καὶ τιμὴν βασιληΐδα δεῦρο νέεσθε.
Εἰ δέ κε μὴ προπάροιθεν ἐμῆς ἥψασθε τραπέζης,
Ἦτ' ἂν ἀπὸ γλώσσας τε ταμὼν καὶ χεῖρε κεάσσας
Ἀμφοτέρας, οἴοισιν ἐπιπροέηκα πόδεσσιν,
Ὥς κεν ἐρητύοισθε καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι,
Οἷα δὲ καὶ μακάρεσσιν ἐπεψεύσασθε θεοῖσι.
Φῆ ῥα χαλεψάμενος· μέγα δὲ φρένες Αἰακίδαο
Νειόθεν οἰδαίνεσκον· ἐέλδετο δ' ἔνδοθι θυμὸς
Ἀντιβίην ὀλοὸν φάσθαι ἔπος· ἀλλ' ἀπέρυκεν
Αἰσονίδης· πρὸ γὰρ αὐτὸς ἀμείψατο μειλιχίοισιν.
Αἰήτη, σχέο μοι τῷδε στόλῳ· οὔ τι γὰρ αὔτως
Ἄστυ τεὸν καὶ δώμαθ' ἱκάνομεν, ὥς που ἔολπας,
Οὐδὲ μὲν ἱέμενοι· τίς δ' ἂν τόσον οἶδμα περῆσαι
Τλαίη ἑκὼν ὀθνεῖον ἐπὶ κτέρας; ἀλλ' ἐμὲ δαίμων
Καὶ κρυερὴ βασιλῆος ἀτασθάλου ὦρσεν ἐφετμή.
Δὸς χάριν ἀντομένοισι· σέθεν δ' ἐγὼ Ἑλλάδι πάσῃ
Θεσπεσίην οἴσω κληηδόνα· καὶ δέ τοι ἤδη
Πρόφρονες εἰμὲν Ἄρηϊ θοὴν ἀποτῖσαι ἀμοιβήν,
Εἴτ' οὖν Σαυρομάτας γε λιλαίεαι εἴτε τιν' ἄλλον
Δῆμον σφωϊτέροισιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσαι.
Ἴσκεν ὑποσσαίνων ἀγανῇ ὀπί· τοῖο δὲ θυμὸς

Διχθαδίην πόρφυρεν ἐνὶ στήθεσσι μενοινὴν,
Η σφέας ὁρμηθεὶς αὐτοσχεδὸν ἐξεναρίξοι,
Η ὅγε πειρήσαιτο βίης· τό οἱ εἴσατ' ἄρειον
Φραζομένῳ· καὶ δή μιν ὑποβλήδην προσέειπε.
  Ξεῖνε, τί κεν τὰ ἕκαστα διηνεκέως ἀγορεύοις;
Εἰ γὰρ ἐτήτυμόν ἐστε θεῶν γένος, ἠὲ καὶ ἄλλως
Οὐδὲν ἐμεῖο χέρηες ἐπ' ὀθνείοισιν ἔβητε,
Δώσω τοι χρύσειον ἄγειν δέρος, αἴ κ' ἐθέλησθα,
Πειρηθείς· ἐσθλοῖς γὰρ ἐπ' ἀνδράσιν οὔτι μεγαίρω,
Ὡς αὐτοὶ μυθεῖσθε τὸν Ἑλλάδι κοιρανέοντα.
Πεῖρα δέ τοι μένεός τε καὶ ἀλκῆς ἔσσετ' ἄεθλος,
Τόν ῥ' αὐτὸς περίειμι χεροῖν, ὀλοόν περ ἐόντα.
Δοιώ μοι πεδίον τὸ Αρήϊον ἀμφινέμονται
Ταύρω χαλκόποδε, στόμασι φλόγα φυσιόωντε·
Τοὺς ἐλάω ζεύξας στυφελὴν κατὰ νειὸν Αρηος
Τετράγυον, τὴν αἶψα ταμὼν ἐπὶ τέλσον ἀρότρῳ,
Οὐ σπόρον ὁλκοῖσι Δηοῦς ἐνιβάλλομαι ἀκτὴν,
Αλλ' ὄφιος δεινοῖο μεταλδήσκοντας ὀδόντας
Ανδράσι τευχηστῇσι δέμας· τοὺς δ' αὖθι δαΐζων
Κείρω ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ περισταδὸν ἀντιόωντας.
Ηέριος ζεύγνυμι βόας, καὶ δείελον ὥρην
Παύομαι ἀμήτοιο· σὺ δ', εἰ τάδε τοῖα τελέσσεις,
Αὐτῆμαρ τόδε κῶας ἀποίσεαι ἐς βασιλῆος·
Πρὶν δέ κεν οὐ δοίην, μηδ' ἔλπεο· δὴ γὰρ ἀεικὲς
Ανδρ' ἀγαθὸν γεγαῶτα κακωτέρῳ ἀνέρι εἶξαι.
  Ὡς ἄρ' ἔφη· ὁ δὲ σῖγα ποδῶν πάρος ὄμματα πήξας
Ἧσθ' αὔτως ἄφθογγος, ἀμηχανέων κακότητι.
Βουλὴν δ' ἀμφὶ πολὺν στρώφα χρόνον, οὐδέ πη εἶχε
Θαρσαλέως ὑποδέχθαι, ἐπεὶ μέγα φαίνετο ἔργον·
Οψὲ δ' ἀμειβόμενος προσελέξατο κερδαλέοισιν.
  Αἰήτη, μάλα τοί με δίκῃ περιπολλὸν ἐέργεις.
Τῷ καὶ ἐγὼ τὸν ἄεθλον, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα,
Τλήσομαι, εἰ καί μοι θανέειν μόρος· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλο

Ῥίγιον ἄνθρωπός γε κακῆς ἐπαμείψετ' ἀνάγκης,
Ἡ με καὶ ἐνθάδε ῥεῖσθαι ἐπέχραεν ἐκ βασιλῆος.
Ὣς φάτ' ἀμηχανίῃ βεβολημένος· αὐτὰρ ὅ τόνγε
Σμερδαλέοις ἐπέεσσι προσέννεπεν ἀσχαλόωντα.
Ἔρχεο νῦν μεθ' ὅμιλον, ἐπεὶ μέμονάς γε πόνοιο.
Εἰ δὲ σύ γε ζυγὰ βουσὶν ὑποδείσαις ἐπαεῖραι,
Ἠὲ καὶ οὐλομένου μεταχάσσεαι ἀμήτοιο,
Αὐτῷ κεν τὰ ἕκαστα μέλοιτό μοι, ὄφρα καὶ ἄλλος
Ἀνὴρ ἐρρίγῃσιν ἀρείονα φῶτα μετελθεῖν.
Ἴσκεν ἀπηλεγέως· ὁ δ' ἀπὸ θρόνου ὄρνυτ' Ἰήσων,
Αὐγείης, Τελαμών τε παρασχεδόν· εἵπετο δ' Ἄργος
Οἶος, ἐπεὶ μεσσηγὺς ἔτ' αὐτόθι νεῦσε λιπέσθαι
Αὐτοκασιγνήτοις· οἱ δ' ἤεσαν ἐκ μεγάροιο.
Θεσπέσιον δ' ἐν πᾶσι μετέπρεπεν Αἴσονος υἱὸς
Κάλλεϊ καὶ χαρίτεσσιν· ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμματα κούρη
Λοξὰ παρὰ λιπαρὴν σχομένη θηεῖτο καλύπτρην,
Κῆρ' ἄχεϊ σμύχουσα· νόος δέ οἱ, ἠΰτ' ὄνειρος,
Ἑρπύζων πεπότητο μετ' ἴχνια νισσομένοιο.
Καί ῥ' οἱ μὲν ῥα δόμων ἐξήλυθον ἀσχαλόωντες.
Χαλκιόπη δὲ χόλον πεφυλαγμένη Αἰήταο
Καρπαλίμως θάλαμόνδε σὺν υἱάσιν οἷσι βεβήκει.
Αὔτως δ' αὖ Μήδεια μετέστιχε· πολλὰ δὲ θυμῷ
Ὥρμαιν', ὅσσα τ' Ἔρωτες ὑποτρύνουσι μέλεσθαι.
Προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδάλλετο πάντα·
Αὐτός θ' οἷος ἔην, οἵοισί τε φάρεσιν ἕστο,
Οἷά τ' ἔειφ', ὥς θ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου, ὥς τε θύραζε
Ἤιεν· οὐδέ τιν' ἄλλον ὀΐσσατο πορφύρουσα
Ἔμμεναι ἀνέρα τοῖον· ἐν οὔασι δ' αἰὲν ὀρώρει
Αὐδή τε μῦθοί τε μελίφρονες, οὓς ἀγόρευσε.
Τάρβει δ' ἀμφ' αὐτῷ, μή μιν βόες, ἠὲ καὶ αὐτὸς
Αἰήτης φθίσειεν· ὀδύρετο δ' ἠΰτε πάμπαν
Ἤδη τεθνειῶτα, τέρεν δέ οἱ ἀμφὶ παρειὰς

Δάκρυον αἰνοτάτῳ ἐλέῳ ῥέε κηδοσύνῃσιν·
Ηκα δὲ μυρομένη λιγέως ἀνενείκατο μῦθον.
Τίπτ' ἐμὲ δειλαίην τόδ' ἔχει ἄχος; εἴθ' ὅγε πάντων
Φθίσεται ἡρώων προφερέστατος, εἴτε χερείων,
Εῤῥέτω· ἦ μὲν ὄφελλεν ἀκήριος ἐξαλέασθαι.
Ναὶ δὴ τοῦτό γε, πότνα θεὰ Περσηΐ, πέλοιτο.
Οἴκαδε νοστήσειε φυγὼν μόρον· εἰ δέ μιν αἶσα
Δμηθῆναι ὑπὸ βουσὶ, τόδε προπάροιθε δαείη,
Οὕνεκεν οὔ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτῃ.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἐόλητο νόον μελεδήμασι κούρη.

744—765.

Νὺξ μὲν ἔπειτ' ἐπὶ γαῖαν ἄγε κνέφας· οἱ δ' ἐνὶ πόντῳ
Ναῦται εἰς Ἑλίκην τε καὶ ἀστέρας Ὠρίωνος
Εδρακον ἐκ νηῶν· ὕπνοιο δὲ καί τις ὁδίτης
Ηδη, καὶ πυλαωρὸς, ἐέλδετο· καί τινα παίδων
Μητέρα τεθνεώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν·
Οὐδὲ κυνῶν ὑλακὴ ἔτ' ἀνὰ πτόλιν, οὐ θρόος ἦεν
Ηχήεις· σιγὴ δὲ μελαινομένην ἔχεν ὄρφνην.
Αλλὰ μάλ' οὐ Μήδειαν ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.
Πολλὰ γὰρ Αἰσονίδαο πόθῳ μελεδήματ' ἔγειρε
Δειδυῖαν ταύρων κρατερὸν μένος, οἷσιν ἔμελλε
Φθίσθαι ἀεικελίῃ μοίρῃ κατὰ νειὸν Αρηος.
Πυκνὰ δέ οἱ κραδίη στηθέων ἔντοσθεν ἔθυεν,
Ηελίου ὥς τίς τε δόμοις ἐνιπάλλεται αἴγλη
Ὕδατος ἐξανιοῦσα, τὸ δὴ νέον ἠὲ λέβητι,
Ηέ που ἐν γαυλῷ κέχυται· ἡ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα
Ωκείῃ στροφάλιγγι τινάσσεται ἀΐσσουσα·
Ὣς δὲ καὶ ἐν στήθεσσι κέαρ ἐλελίζετο κούρης.
Δάκρυ δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐλέῳ ῥέεν· ἔνδοθι δ' αἰεὶ
Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα διὰ χροὸς, ἀμφί τ' ἀραιὰς

Ινας, καὶ κεφαλῆς ὑπὸ νείατον ἰνίον ἄχρις,
Ενθ' ἀλεγεινότατον δύνει ἄχος, ὁππότ' ἀνίας
Ακάματοι πραπίδεσσιν ἐνισκίμψωσιν Ερωτες.

828—843.

Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν τὰ πρῶτα φαεινομένην ἴδεν ἠῶ
Παρθενικὴ, ξανθὰς μὲν ἀνήψατο χερσὶν ἐθείρας,
Αἵ οἱ ἀτημελίῃ καταειμέναι ἠερέθοντο,
Αὐσταλέας δ' ἔψησε παρηΐδας· αὐτὰρ ἀλοιφῇ
Νεκταρέῃ φαιδρύνετ' ἐπὶ χρόα· δῦνε δὲ πέπλον
Καλὸν, ἐϋγνάμπτοισιν ἀρηράμενον περόνῃσιν·
Αμβροσίῳ δ' ἐφύπερθε καρήατι βάλλε καλύπτρην
Αργυφέην· αὐτοῦ δὲ δόμοις ἔνι δινεύουσα
Στεῖβε πέδον, λήθῃ ἀχέων τά οἱ ἐν ποσὶν ἦε
Θεσπέσι', ἄλλα τ' ἔμελλεν ἀεξήσεσθαι ὀπίσσω.
Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν, αἵ οἱ δυοκαίδεκα πᾶσαι
Εν προδόμῳ θαλάμοιο θυώδεος ηὐλίζοντο,
Ἥλικες, οὔπω λέκτρα σὺν ἀνδράσι πορσαίνουσαι,
Εσσυμένως οὐρῆας ὑποζεύξασθαι ἀπήνῃ,
Οἵ κέ μιν εἰς Ἑκάτης περικαλλέα νηὸν ἄγοιεν.
Ενθ' αὖτ' ἀμφίπολοι μὲν ἐφοπλίζεσκον ἀπήνην.

919—926.

Ενθ' οὔπω τὶς τοῖος ἐπὶ προτέρων γένετ' ἀνδρῶν,
Οὔθ' ὅσοι ἐξ αὐτοῖο Διὸς γένος, οὔθ' ὅσοι ἄλλων
Αθανάτων ἥρωες ἀφ' αἵματος ἐβλάστησαν,
Οἷον Ἰήσονα θῆκε Διὸς δάμαρ ἤματι κείνῳ,
Ημὲν ἐσάντα ἰδεῖν, ἠδὲ προτιμυθήσασθαι.
Τὸν καὶ παπταίνοντες ἐθάμβεον αὐτοὶ ἑταῖροι
Λαμπόμενον χαρίτεσσιν· ἐγήθησεν δὲ κελεύθῳ
Αμπυκίδης, ἤδη που ὀϊσσάμενος τὰ ἕκαστα.

948—1162.

Οὐδ' ἄρα Μηδείης θυμὸς τράπετ' ἄλλα νοῆσαι,
Μελπομένης περ ὅμως· πᾶσαι δέ οἱ, ἥν τιν' ἀθύροι
Μολπὴν, οὐκ ἐπὶ δηρὸν ἐφήνδανον ἑψιάασθαι.
Αλλὰ μεταλλήγεσκεν ἀμήχανος, οὐδέ ποτ' ὄσσε
Αμφιπόλων μεθ' ὅμιλον ἔχ' ἀτρέμας· ἐς δὲ κελεύθους
Τηλόσε παπταίνεσκε, παρακλίνουσα παρειάς.
Η θαμὰ δὴ στηθέων ἐάγη κέαρ, ὁππότε δοῦπον
Η ποδὸς, ἢ ἀνέμοιο παραθρέξαντα δοάσσαι.
Αὐτὰρ ὅγ' οὐ μετὰ δηρὸν ἐελδομένῃ ἐφαάνθη,
Ὑψόσ' ἀναθρώσκων, ἅτε Σείριος Ὠκεανοῖο,
Ὃς δή τοι καλὸς μὲν, ἀρίζηλός τ' ἐσιδέσθαι
Αντέλλει, μήλοισι δ' ἐν ἄσπετον ἧκεν ὀϊζύν·
Ὣς ἄρα τῇ καλὸς μὲν ἐπήλυθεν εἰσοράασθαι
Αἰσονίδης, κάματον δὲ δυσίμερον ὦρσε φαανθείς.
Εκ δ' ἄρα οἱ κραδίη στηθέων πέσεν, ὄμματα δ' αὔτως
Ηχλυσαν· θερμὸν δὲ παρηΐδας εἷλεν ἔρευθος.
Γούνατα δ' οὔτ' ὀπίσω, οὔτε προπάροιθεν ἀεῖραι
Εσθενεν, ἀλλ' ὑπένερθε πάγη πόδας· αἱ δ' ἄρα τείως
Αμφίπολοι μάλα πᾶσαι ἀπὸ σφείων ἐλίασθεν.
Τὼ δ' ἄνεῳ καὶ ἄναυδοι ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν,
Η δρυσὶν, ἢ μακρῇσιν ἐειδόμενοι ἐλάτῃσιν,
Αἵ τε παρᾶσσον ἕκηλοι ἐν οὔρεσιν ἐῤῥίζωνται,
Νηνεμίῃ· μετὰ δ' αὖτις ὑπὸ ῥιπῆς ἀνέμοιο
Κινύμεναι ὁμάδησαν ἀπείριτον· ὣς ἄρα τώ γε
Μέλλον ἅλις φθέγξασθαι ὑπὸ πνοιῇσιν Ερωτος.
Γνῶ δέ μιν Αἰσονίδης ἄτῃ ἐνιπεπτηυῖαν
Θευμορίῃ, καὶ τοῖον ὑποσαίνων φάτο μῦθον.
Τίπτ' ἐμὲ, παρθενικὴ, τόσον ἅζεαι, οἶον ἐόντα;
Οὔ τι ἐγὼν, οἷοί τε δυσαυχέες ἄλλοι ἔασιν
Ανέρες, οὐδ', ὅτε περ πάτρῃ ἐνιναιετάασκον,

Ηα πάρος· τῷ μή με λίην ὑπεραίδεο, κούρη,
Η τι παρεξερέεσθαι, ὅ τοι φίλον, ἠέ τι φάσθαι.
Αλλ' ἐπεὶ ἀλλήλοισιν ἱκάνομεν εὐμενέοντες
Χώρῳ ἐν ἠγαθέῳ, ἵνα τ' οὐ θέμις ἔστ' ἀλιτέσθαι,
Αμφαδίην ἀγόρευε καὶ εἴρεο· μηδ' ἐμὲ τερπνοῖς
Φηλώσῃς ἐπέεσσιν, ἐπεὶ τοπρῶτον ὑπέστης
Αὐτοκασιγνήτῃ μενοεικέα φάρμακα δώσειν.
Πρός σ' αὐτῆς Ἑκάτης μειλίσσομαι, ἠδὲ τοκήων,
Καὶ Διός, ὃς ξείνοις ἱκέτῃσί τε χεῖρ' ὑπερίσχει·
Αμφότερον δ', ἱκέτης ξεῖνός τέ τοι ἐνθάδ' ἱκάνω,
Χρειοῖ ἀναγκαίῃ γουνούμενος· οὐ γὰρ ἄνευθεν
Ὑμείων στονόεντος ὑπέρτερος ἔσσομ' ἀέθλου.
Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ τίσαιμι χάριν μετόπισθεν ἀρωγῆς,
Ἡ θέμις, ὡς ἐπέοικε διάνδιχα ναιετάοντας,
Οὔνομα καὶ καλὸν τεύχων κλέος· ὣς δὲ καὶ ὧλλοι
Ἥρωες κλήσουσιν ἐς Ἑλλάδα νοστήσαντες,
Ἡρώων τ' ἄλοχοι καὶ μητέρες, αἵ νύ ποτ' ἤδη
Ἡμέας ἠϊόνεσσιν ἐφεζόμεναι γοάουσι,
Τάων ἀργαλέας κεν ἀποσκεδάσειας ἀνίας.
Δή ποτε καὶ Θησῆα κακῶν ὑπελύσατ' ἀέθλων
Παρθενικὴ Μινωῒς ἐϋφρονέουσ' Αριάδνη,
Ἥν ῥά τε Πασιφάη κούρη τέκεν Ηελίοιο.
Αλλ' ἡ μὲν καὶ νηός, ἐπεὶ χόλον εὔνασε Μίνως,
Σὺν τῷ ἐφεζομένη, πάτρην λίπε· τὴν δὲ καὶ αὐτοὶ
Αθάνατοι φίλαντο, μέσῳ δέ οἱ αἰθέρι τέκμαρ
Αστερόεις στέφανος, τόν τε κλείουσ' Αριάδνης,
Πάννυχος οὐρανίοισιν ἑλίσσεται εἰδώλοισιν.
Ὣς καὶ σοὶ θεόθεν χάρις ἔσσεται, εἴ κε σαώσαις
Τόσσον ἀριστήων ἀνδρῶν στόλον· ἦ γὰρ ἔοικας
Εκ μορφῆς ἀγανῇσιν ἐπητείῃσι κεκάσθαι.
Ὣς φάτο κυδαίνων· ἡ δ' ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα
Νεκτάρεον μείδησ'· ἐχύθη δέ οἱ ἔνδοθι θυμὸς
Αἴνῳ ἀειρομένης, καὶ ἀνέδρακεν ὄμμασιν ἄντην·

Οὐδ' ἔχεν ὅ, ττι πάροιθεν ἔπος προτιμυθήσαιτο,
Ἀλλ' ἄμυδις μενέαινεν ἀολλέα πάντ' ἀγορεῦσαι.
Προπρὸ δ' ἀφειδήσασα θυώδεος ἔξελε μίτρης
Φάρμακον· αὐτὰρ ὅ γ' αἶψα χεροῖν ὑπέδεκτο γεγηθώς.
Καί νύ κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ στηθέων ἀρύσασα
Ψυχὴν ἐγγυάλιξεν ἀγαλλομένη χατέοντι·
Τοῖος ἀπὸ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο
Στράπτεν Ἔρως ἡδεῖαν ἀπὸ φλόγα· τῆς δ' ἀμαρυγὰς
Ὀφθαλμῶν ἥρπαζεν· ἰαίνετο δὲ φρένας εἴσω
Τηκομένη, οἷόν τε περὶ ῥοδέεσσιν ἐέρση
Τήκεται ἠώοισιν ἰαινομένη φαέεσσιν.
Ἄμφω δ' ἄλλοτε μέν τε κατ' οὔδεος ὄμματ' ἔρειδον
Αἰδόμενοι, ὁτὲ δ' αὖτις ἐπὶ σφίσι βάλλον ὀπωπὰς,
Ἱμερόεν φαιδρῇσιν ὑπ' ὀφρύσι μειδιόωντες.
Ὀψὲ δὲ δὴ τοίοισι μόλις προσπτύξατο κούρη.
Φράζεο νῦν, ὥς κέν τοι ἐγὼ μητίσομ' ἀρωγήν.
Εὖτ' ἂν δὴ μετιόντι πατὴρ ἐμὸς ἐγγυαλίξῃ
Ἐξ ὄφιος γενύων ὀλοοὺς σπείρασθαι ὀδόντας,
Δὴ τότε μέσσην νύκτα διαμοιρηδὰ φυλάξας,
Ἀκαμάτοιο ῥοῇσι λοεσσάμενος ποταμοῖο,
Οἶος ἄνευθ' ἄλλων ἐνὶ φάρεσι κυανέοισι
Βόθρον ὀρύξασθαι περιηγέα· τῷ δ' ἔνι θῆλυν
Ἀρνειὸν σφάζειν, καὶ ἀδαίετον ὠμοθετῆσαι,
Αὐτῷ πυρκαϊὴν εὖ νηήσας ἐπὶ βόθρῳ.
Μουνογενῆ δ' Ἑκάτην Περσηΐδα μειλίσσειο,
Λείβων ἐκ δέπαος σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν.
Ἔνθα δ' ἐπεί κε θεὰν μεμνημένος ἱλάσσηαι,
Ἂψ ἀπὸ πυρκαϊῆς ἀναχάζεο· μηδέ σε δοῦπος
Ἠὲ ποδῶν ὄρσῃσι μεταστρεφθῆναι ὀπίσσω,
Ἠὲ κυνῶν ὑλακή, μή πως τὰ ἕκαστα κολούσας
Οὐδ' αὐτὸς κατὰ κόσμον ἑοῖς ἑτάροισι πελάσσῃς.
Ἦρι δὲ μυδήνας τόδε φάρμακον, ἠΰτ' ἀλοιφῇ,
Γυμνωθεὶς φαίδρυνε τεὸν δέμας· ἐν δέ οἱ ἀλκὴ

Εσσετ' ἀπειρεσίη, μέγα τε σθένος, οὐδέ κε φαίης
Ανδράσιν, ἀλλὰ θεοῖσιν ἰσαζέμεν ἀθανάτοισι·
Πρὸς δὲ, καὶ αὐτῷ δουρὶ σάκος πεπαλαγμένον ἔστω,
Καὶ ξίφος· ἔνθ' οὐκ ἄν σε διατμήξειαν ἀκωκαὶ
Γηγενέων ἀνδρῶν, οὐδ' ἄσχετος ἀΐσσουσα
Φλὸξ ὀλοῶν ταύρων· τοῖός γε μὲν οὐκ ἐπὶ δηρὸν
Εσσεαι, ἀλλ' αὐτῆμαρ· ὅμως σύγε μή ποτ' ἀέθλου
Χάζεο· καὶ δέ τοι ἄλλο παρὲξ ὑποθήσομ' ὄνειαρ.
Αὐτίκ' ἐπὴν κρατεροὺς ζεύξῃς βόας, ὦκα δὲ πᾶσαν
Χερσὶ καὶ ἠνορέῃ στυφελὴν διὰ νειὸν ἀρόσσῃς,
Οἱ δ' ἤδη κατὰ ὦλκας ἀνασταχύωσι Γίγαντες,
Σπειρομένων ὄφιος δνοφερὴν ἐπὶ βῶλον ὀδόντων,
Αἴ κεν ὀρινομένους πολέας νειοῖο δοκεύσῃς,
Λάθρη λᾶαν ἄφες στιβαρώτερον· οἱ δ' ἂν ἐπ' αὐτῷ,
Καρχαρέοι κύνες ὥστε περὶ βρώμης, ὀλέκοιεν
Αλλήλους· καὶ δ' αὐτὸς ἐπείγεο δηϊοτῆτος
Ιθῦσαι· τὸ δὲ κῶας ἐς Ἑλλάδα τοῖό γ' ἕκητι
Οἴσεαι ἐξ Αἴης τηλοῦ ποθί· νίσσεο δ' ἔμπης,
Ἡ φίλον, ᾗ τοι ἕαδεν ἀφορμηθέντι νέεσθαι.
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ σῖγα ποδῶν πάρος ὄσσε βαλοῦσα
Θεσπέσιον λιαροῖσι παρηΐδα δάκρυσι δεῦε,
Μυρομένη, ὅτ' ἔμελλεν ἀπόπροθι πολλὸν ἑοῖο
Πόντον ἐπιπλάγξασθαι· ἀνιηρῷ δέ μιν ἄντην
Εξαῦτις μύθῳ προσεφώνεεν, εἷλέ τε χειρὸς
Δεξιτερῆς· δὴ γάρ οἱ ἀπ' ὀφθαλμοὺς λίπεν αἰδώς.
Μνώεο δ', ἢν ἄρα δή ποθ' ὑπότροπος οἴκαδ' ἵκηαι
Οὔνομα Μηδείης· ὣς δ' αὖτ' ἐγὼ ἀμφὶς ἐόντος
Μνήσομαι· εἰπὲ δ' ἐμοὶ πρόφρων τόδε, πῆ τοι ἔασι
Δώματα, πῆ νῦν ἔνθεν ὑπεὶρ ἅλα νηῒ περήσεις·
Η νύ που ἀφνειοῦ σχεδὸν ἵξεαι Ορχομενοῖο,
Ηὲ καὶ Αἰαίης νήσου πέλας; εἰπὲ δὲ κούρην,
Ἥν τινα τήνδ' ὀνόμηνας ἀριγνώτην γεγαυῖαν
Πασιφάης, ἣ πατρὸς ὁμόγνιός ἐστιν ἐμοῖο.

Ὡς φάτο· τὸν δὲ καὶ αὐτὸν ὑπήϊε δάκρυσι κούρης
Οὖλος Ερως, τοῖον δὲ παραϐλήδην ἔπος ηὔδα.
Καὶ λίην οὐ νύκτας ὀΐομαι, οὐδέ ποτ' ἦμαρ,
Σεῦ ἐπιλήσεσθαι, προφυγὼν μόρον, εἰ ἐτεόν γε
Φεύξομαι ἀσκηθὴς ἐς Αχαιΐδα, μηδέ κεν ἄλλον
Αἰήτης προϐάλησι κακώτερον ἄμμιν ἄεθλον.
Εἰ δέ τοι ἡμετέρην ἐξίδμεναι εὔαδε πάτρην,
Εξερέω· μάλα γάρ με καὶ αὐτὸν θυμὸς ἀνώγει.
Εστι τις αἰπεινοῖσι περίδρομος οὔρεσι γαῖα,
Πάμπαν ἐΰρρειτός τε καὶ εὔϐοτος, ἔνθα Προμηθεὺς
Ιαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Δευκαλίωνα,
Ὃς πρῶτος ποίησε πόλεις καὶ ἐδείματο νηοὺς
Αθανάτοις, πρῶτος δὲ καὶ ἀνθρώπων βασίλευσεν.
Αἱμονίην δὴ τήνγε περικτίονες καλέουσιν.
Εν δ' αὐτῇ Ιαωλκὸς, ἐμὴ πόλις, ἐν δὲ καὶ ἄλλαι
Πολλαὶ ναιετάουσιν, ἵν' οὐδέ περ οὔνομ' ἀκοῦσαι
Αἰαίης νήσου· Μινύην γε μὲν ὁρμηθέντα,
Αἰολίδην Μινύην, ἔνθεν φάτις Ορχομενοῖο
Δή ποτε Καδμείοισιν ὁμούριον ἄστυ πολίσσαι.
Αλλὰ τίη τάδε τοι μεταμώνια πάντ' ἀγορεύω,
Ἡμετέρους τε δόμους, τηλεκλείτην τ' Αριάδνην,
Κούρην Μίνωος, τό περ ἀγλαὸν οὔνομα κείνην
Παρθενικὴν καλέεσκον ἐπήρατον, ἥν μ' ἐρεείνεις;
Αἴθε γὰρ, ὡς Θησῆϊ τότε ξυναρέσσατο Μίνως
Αμφ' αὐτῆς, ὧς ἄμμι πατὴρ τεὸς ἄρθμιος εἴη.
Ὡς φάτο, μειλιχίοισι καταψήχων ὀάροισι·
Τῆς δ' ἀλεγεινόταται κραδίην ἐρέθεσκον ἀνίαι,
Καί μιν ἀκηχεμένη ἀδινῷ προσπτύξατο μύθῳ.
Ἑλλάδι που τάδε καλὰ, συνημοσύνας ἀλεγύνειν·
Αἰήτης δ' οὐ τοῖος ἐν ἀνδράσιν, οἷον ἔειπας
Μίνω Πασιφάης πόσιν ἔμμεναι· οὐδ' Αριάδνῃ
Ισοῦμαι· τῷ μή τι φιλοξενίην ἀγόρευε.
Αλλ' οἶον τύνη μὲν ἐμεῦ, ὅτ' Ιωλκὸν ἵκηαι,

Μνώεο· σεῖο δ' ἐγὼ, καὶ ἐμῶν ἀέκητι τοκήων,
Μνήσομαι· ἔλθοι δ' ἡμῖν ἀπόπροθεν ἠέ τις ὄσσα,
Ηέ τις ἄγγελος ὄρνις, ὅτ' ἐκλελάθοιο ἐμεῖο·
Η αὐτήν γε ταχεῖαι ὑπὲρ πόντοιο φέροιεν
Ενθένδ' εἰς Ιαωλκὸν ἀναρπάξασαι ἄελλαι,
Οφρα σ', ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐλεγχείας προφέρουσα,
Μνήσω ἐμῇ ἰότητι πεφυγμένον· αἴθε γὰρ εἴην
Απροφάτως τότε σοῖσιν ἐφέστιος ἐν μεγάροισιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη, ἐλεεινὰ καταπροχέουσα παρειῶν
Δάκρυα· τὴν δ' ὅ γε δῆθεν ὑποβλήδην προσέειπε.
Δαιμονίη, κενεὰς μὲν ἔα πλάζεσθαι ἀέλλας,
Ὣς δὲ καὶ ἄγγελον ὄρνιν, ἐπεὶ μεταμώνια βάζεις.
Εἰ δέ κεν ἤθεα κεῖνα καὶ Ἑλλάδα γαῖαν ἵκηαι,
Τιμήεσσα γυναιξὶ καὶ ἀνδράσιν, αἰδοίη τε,
Εσσεαι, ἠδέ σε πάγχυ θεὸν ὣς πορσανέουσιν,
Οὕνεκα τῶν μὲν παῖδες ὑπότροποι οἴκαδ' ἵκοντο
Σῇ βουλῇ, τῶν δ' αὖτε κασίγνητοί τε ἔται τε
Καὶ θαλεροὶ κακότητος ἄδην ἐσάωθεν ἀκοῖται.
Ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἐνὶ κουριδίοισι
Πορσανέεις· οὐδ' ἄμμε διακρινέει φιλότητος
Αλλο, πάρος θάνατόν γε μεμορμένον ἀμφικαλύψαι.
Ὣς φάτο· τῇ δ' ἔντοσθε κατείβετο θυμὸς ἀκουῇ.
Εμπης δ' ἔργ' ἀΐδηλα κατερρίγησεν ἰδέσθαι,
Σχετλίη· οὐ μὲν δηρὸν ἀπαρνήσεσθαι ἔμελλεν
Ἑλλάδα ναιετάειν· ὣς γὰρ τόδε μήδετο Ἥρη,
Οφρα κακὸν Πελίῃ ἱερὴν ἐς Ιωλκὸν ἵκοιτο
Αἰαίη Μήδεια, λιποῦσά γε πατρίδα γαῖαν.
Ηδη δ' ἀμφίπολοι μὲν ὀπιπτεύουσαι ἄπωθεν
Σιγῇ ἀνιάζεσκον· ἐδεύετο δ' ἤματος ὥρη
Αψ οἶκόνδε νέεσθαι ἑὴν μετὰ μητέρα κούρην.
Ἡ δ' οὔπω κομιδῆς μιμνήσκετο, τέρπετο γάρ οἱ
Θυμὸς ὁμῶς μορφῇ τε καὶ αἱμυλίοισι λόγοισιν·
Εἰ μὴ ἄρ' Αἰσονίδης πεφυλαγμένος ὀψέ περ ηὔδα.

Ὥρη ἀποβλώσκειν, μὴ πρὶν φάος ἠελίοιο
Δύη ὑποφθάμενον, καί τις τὰ ἕκαστα νοήση
Οθνείων· αὖτις δ' ἀβολήσομεν ἐνθάδ' ἰόντες.
Ὡς τώ γ' ἀλλήλων ἀγανοῖς ἐπὶ τόσσον ἔπεσσι
Πείρηθεν· μετὰ δ' αὖτε διέτμαγον· ἤτοι Ἰήσων
Εἰς ἑτάρους καὶ νῆα κεχαρμένος ὦρτο νέεσθαι·
Ἡ δὲ μετ' ἀμφιπόλους· αἱ δὲ σχεδὸν ἀντεβόλησαν
Πᾶσαι ὁμοῦ· τὰς δ' οὔ τι περιπλομένας ἐνόησε·
Ψυχὴ γὰρ νεφέεσσι μεταχθονίη πεπότητο.
Αὐτομάτοις δὲ πόδεσσι θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης,
Καί ῥ' ἑτέρη μὲν χειρὶ λάβ' ἡνία, τῆ δ' ἄρ' ἱμάσθλην
Δαιδαλέην, οὐρῆας ἐλαυνέμεν· οἱ δὲ πόλινδε
Θῦνον ἐπειγόμενοι ποτὶ δώματα. Τὴν δ' ἀνιοῦσαν
Χαλκιόπη περὶ παισὶν ἀκηχεμένη ἐρέεινεν·
Ἡ δὲ παλιντροπίησιν ἀμήχανος οὔτε τι μύθων
Εκλυεν, οὔτ' αὐδῆσαι ἀνειρομένη λελίητο.
Ἷζε δ' ἐπὶ χθαμαλῷ σφέλαϊ κλιντῆρος ἔνερθε,
Λέχρις ἐρεισαμένη λαιῆ ἐπὶ χειρὶ παρειήν·
Ὑγρὰ δ' ἐνὶ βλεφάροις ἔχεν ὄμματα, πορφύρουσα
Οἷον ἑῆ κακὸν ἔργον ἐπιξυνώσατο βουλῆ.

FINIS.

EXCERPTORUM EX PRÆCIPUIS POETIS
HEROICI CARMINIS.

ANALECTA GRÆCA MAJORA:

TOMI POSTERIORIS

PARS SECUNDA.

EXCERPTA TRAGICA.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ,

Εἰς Αἰσχύλον.

Ὁ ΤΡΑΓΙΚΟΝ φώνημα καὶ ὀφρυόεσσαν ἀοιδὴν
Πυργώσας στιβαρῇ πρῶτος ἐν εὐεπίῃ,
Αἰσχύλος Εὐφορίωνος, Ἐλευσινίης ἑκὰς αἴης
Κεῖται, κυδαίνων σήματι Τρινακρίην.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ,

Εἰς Σοφοκλῆν.

ΤΟΝ σὲ χοροῖς μέλψαντα Σοφοκλέα, παῖδα Σοφίλου,
Τὸν τραγικῆς Μούσης ἀστέρα Κεκρόπιον,
Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς
Βλαισὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρεψε κόμην,
Τύμβος ἔχει, καὶ γῆς ὀλίγον μέρος· ἀλλ' ὁ περισσὸς
Αἰὼν ἀθανάτοις δέρκεται ἐν σελίσι.

ΙΩΝΟΣ,

Εἰς Εὐριπίδην.

ΧΑΙΡΕ, μελαμπέπλοις, Εὐριπίδη, ἐν γυάλοισι
Πιερίας, τὸν ἀεὶ νυκτὸς ἔχων θάλαμον·
Ἴσθι δ' ὑπὸ χθονὸς ὤν, ὅτι σοι κλέος ἄφθιτον ἔσται,
Ἶσον Ὁμηρείαις ἀενάοις χάρισιν.

I.

* E SOPHOCLE.

[Juxta Ed. Rich. Fr. Phil. Brunck. Argent. II. tom. in 4to.]

Adjungamus philosophis doctissimum hominem, poëtam quidem divinum, Sophoclem. Cicero *de* Divinat. I. 25.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΟΙΔΙΠΟΥΝ.

ΛΙΠΩΝ Κόρινθον Οἰδίπους, Πατρὸς νόθος
Πρὸς τῶν ἁπάντων λοιδορούμενος ξένος,
Ηλθεν πυθέσθαι Πυθικῶν θεσπισμάτων,
Ζητῶν ἑαυτὸν, καὶ γένους φυτοσπόρον.
Εὑρὼν δὲ τλήμων ἐν στεναῖς ἁμαξιτοῖς,
Ακων ἔπεφνε Λάϊον γεννήτορα.
Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θανάσιμον λύσας μέλος
Ησχυνε μητρὸς ἀγνοουμένης λέχος.
Λοιμὸς δὲ Θήβας εἷλε, καὶ νόσος μακρά.
Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἑστίαν,
Ὅπως πύθοιτο τοῦ κακοῦ παυστήριον,
Ηκουσε φωνῆς μαντικῆς θεοῦ παρα,
Τὸν Λαΐειον ἐκδικηθῆναι φόνον.
Ὅθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οἰδίπους τάλας
Πόρπαισι διττὰς ἐξανάλωσεν κόρας,
Αὐτὴ δὲ μήτηρ ἀγχόναις διώλετο.

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩι.

ΛΑΪΕ Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς.
Δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἐστὶ
Παιδὸς ἑοῦ χείρεσσι λιπεῖν φάος· ὣς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
Οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν· ὁ δ' ηὔξατό σοι τάδε πάντα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

ΕΣΤΙ δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τέτραπον, οὗ μία φωνὴ,
Καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
Ἀλλ' ὁπόταν πλείστοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνῃ,
Ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτοῦ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

ΚΛΥΘΙ, καὶ οὐκ ἐθέλουσα, κακόπτερε Μοῦσα θανόντων,
    Φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμπλακίης.
Ἄνθρωπον κατέλεξας, ὃς, ἡνίκα γαῖαν ἐφέρπει,
    Πρῶτον ἔφυ τετράπους νήπιος ἐκ λαγόνων·
Γηραλέος δὲ πέλων, τρίτατον πόδα, βάκτρον ἐρείδει,
    Αὐχένα φορτίζων, γήραϊ καμπτόμενος.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.
ἹΕΡΕΥΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ἐκ γερόντων Θηβαίων.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΙΟΚΑΣΤΗ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ Λαΐου.
ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

* ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ω ΤΕΚΝΑ, Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφὴ,
Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδ' ἐμοὶ θοάζετε,
Ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι;
Πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
Ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων·
Ἁ 'γὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
Αλλων ἀκούειν, αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα,
Ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.
Αλλ', ὦ γεραιὲ, φράζ', ἐπεὶ πρέπων ἔφυς
Πρὸ τῶνδε φωνεῖν, τίνι τρόπῳ καθέστατε;
Δείσαντες, ἢ στέρξαντες; ὡς θέλοντος ἂν
Εμοῦ προσαρκεῖν πᾶν· δυσάλγητος γὰρ ἂν
Εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν.
Ἱε. Αλλ', ὦ κρατύνων, Οἰδίπους, χώρας ἐμῆς,
Ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα
Βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν
Πτέσθαι σθένοντες· οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς
Ἱερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός· οἱ δέ τ' ἠθέων
Λεκτοί· τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεστεμμένον
Αγοραῖσι θακεῖ, πρός τε Παλλάδος διπλοῖς
Ναοῖς, ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ.
Πόλις γὰρ, ὥσπερ καὐτὸς εἰσορᾷς, ἄγαν
Ηδη σαλεύει, κἀνακουφίσαι κάρα
Βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε φοινίου σάλου·

Φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονὸς,
Φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις, τόκοισί τε
Αγόνοις γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
Σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν,
'Υφ' οὗ κενοῦται δῶμα Καδμεῖον· μέλας δ'
'Αδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.
Θεοῖσι μέν νυν οὐκ ἰσούμενόν σ' ἐγὼ,
Οὐδ' οἵδε παῖδες, ἑζόμεσθ' ἐφέστιοι,
Ανδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίου
Κρίνοντες, ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς·
'Ος γ' ἐξέλυσας, ἄστυ Καδμεῖον μολὼν,
Σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν, ὃν παρείχομεν·
Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον,
Οὐδ' ἐκδιδαχθείς· ἀλλὰ προσθήκῃ θεοῦ
Λέγει νομίζει θ' ἡμὶν ὀρθῶσαι βίον.
Νῦν τ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα,
'Ικετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόστροποι,
Αλκήν τιν' εὑρεῖν ἡμὶν, εἴτε του θεῶν
Φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἶσθά που·
'Ως τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς
Ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων.
Ιθ, ὦ βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσον πόλιν,
Ιθ', εὐλαβήθηθ'· ὡς σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ
Σωτῆρα κλῄζει τῆς πάρος προθυμίας·
Αρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα,
Στάντες τ' ἐς ὀρθὸν, καὶ πεσόντες ὕστερον·
Αλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν·
Ορνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην
Παρέσχες ἡμῖν, καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ.
'Ως, εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
Ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν·
'Ως οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος, οὔτε ναῦς,
Ερημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.

Οι. Ω παῖδες οἰκτροὶ, γνωτὰ, κοὐκ ἄγνωτά μοι
Προσήλθεθ' ἱμείροντες· εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
Νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ
Οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
Τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται
Μόνον καθ' αὑτὸν, κοὐδέν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμὴ
Ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καί σ' ὁμοῦ στένει.
Ὥστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε,
Αλλ' ἴστε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δὴ,
Πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.
Ἣν δ' εὖ σκοπῶν εὕρισκον ἴασιν μόνην,
Ταύτην ἔπραξα· παῖδα γὰρ Μενοικέως
Κρέοντ', ἐμαυτοῦ γαμβρὸν, ἐς τὰ Πυθικὰ
Επεμψα Φοίβου δώμαθ', ὡς πύθοιθ' ὅ, τι
Δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.
Καί μ' ἦμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ
Λυπεῖ, τί πράσσει· τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα,
Απεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου.
Ὅταν δ' ἵκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
Μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.
Ἱε. Αλλ' εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας· οἵδε γ' ἀρτίως
Κρέοντα προστείχοντα σημαίνουσί μοι.
Οι. Ω 'ναξ Απολλον, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ
Σωτῆρι βαίη, λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι.
Ἱε. Αλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδύς· οὐ γὰρ ἂν κάρα
Πολυστεφὴς ὧδ' εἷρπε παγκάρπου δάφνης.
Οι. Τάχ' εἰσόμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.
Αναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως,
Τίν' ἡμὶν ἥκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων;
Κρε. Εσθλήν· λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
Κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.
Οι. Εστιν δὲ ποῖον τοὔπος; οὔτε γὰρ θρασὺς,
Οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ.

Κρε. Εἰ τῶνδε χρήζεις πλησιαζόντων κλύειν,
Ἑτοιμος εἰπεῖν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω.
Οι. Ες πάντας αὔδα· τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
Τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.
Κρε. Λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα·
Ανωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ
Μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
Εν τῇδ', ἐλαύνειν, μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν.
Οι. Ποίῳ καθαρμῷ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;
Κρε. Ανδρηλατοῦντας, ἢ φόνῳ φόνον πάλιν
Λύοντας, ὡς τόνδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.
Οι. Ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;
Κρε. Ην ἡμὶν, ὦ 'ναξ, Λάϊός ποθ' ἡγεμὼν
Γῆς τῆσδε, πρὶν σὲ τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.
Οι. Εξοιδ' ἀκούων· οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω.
Κρε. Τούτου θανόντος, νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
Τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς.
Οι. Οἵδ' εἰσὶ ποῦ γῆς; ποῦ τόδ' εὑρεθήσεται
Ιχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;
Κρε. Εν τῇδ' ἔφασκε γῇ· τὸ δὲ ζητούμενον,
Ἁλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον.
Οι. Πότερα δ' ἐν οἴκοις, ἢ 'ν ἀγροῖς ὁ Λάϊος,
Η γῆς ἐπ' ἄλλης, τῷδε συμπίπτει φόνῳ;
Κρε. Θεωρὸς, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν, πάλιν
Πρὸς οἶκον οὐκ ἔθ' ἵκεθ', ὡς ἀπεστάλη.
Οι. Οὐδ' ἄγγελός τις, οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ
Κατεῖδ', ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;
Κρε. Θνήσκουσι γὰρ, πλὴν εἷς τις, ὃς φόβῳ φυγὼν,
Ὧν εἶδε, πλὴν ἓν, οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι.
Οι. Τὸ ποῖον; ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν,
Αρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.
Κρε. Ληστὰς ἔφασκε συντυχόντας, οὐ μιᾷ
Ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.

Οι. Πῶς οὖν ὁ λῃστὴς, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
Επράσσετ' ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη;
Κρε. Δοκοῦντα ταῦτ' ἦν· Λαΐου δ' ὀλωλότος
Οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο.
Οι. Κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν, τυραννίδος
Οὕτω πεσούσης, εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι;
Κρε. Ἡ ποικιλῳδὸς Σφὶγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν,
Μεθέντας ἡμᾶς τἀφανῆ, προσήγετο.
Οι. Αλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὔτ' ἐγὼ φανῶ.
Επαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ,
Πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν·
Ὥστ' ἐνδίκως ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον,
Γῇ τῇδε τιμωροῦντα, τῷ θεῷ θ' ἅμα.
Ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
Αλλ' αὐτὸς αὑτοῦ, τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
Ὅστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανὼν, τάχ' ἂν
Κἄμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.
Κείνῳ προσαρκῶν οὖν, ἐμαυτὸν ὠφελῶ.
Αλλ' ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων
Ἵστασθε, τούσδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους·
Αλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧδ' ἀθροιζέτω,
Ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος· ἢ γὰρ εὐτυχεῖς
Ξὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἢ πεπτωκότες.
Ιε. Ω παῖδες, ἱστώμεσθα· τῶνδε γὰρ χάριν
Καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται.
Φοῖβος δ', ὁ πέμψας τάσδε μαντείας, ἅμα
Σωτήρ θ' ἵκοιτο, καὶ νόσου παυστήριος.

Στροφή.

Χο. Ω Διὸς ἁδυεπὴς φάτι, τίς ποτε τᾶς πολυχρύσου
Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας
Θήβας; ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα, δείματι πάλλων,
(Ιήϊε, Δάλιε, Παιάν,)

Αμφὶ σοὶ ἀζόμενος, τί μοι ἢ νέον,
Η περιτελλομέναις ὥραις πάλιν,
Εξανύσεις χρέος·
Εἰπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον Ελπίδος, ἄμβροτε Φάμα.

Αντιστροφή.

Πρῶτα σὲ κεκλομένῳ, θύγατερ Διὸς, ἄμβροτ' Α θάνα,
Γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν
Αρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει,
Καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον, ἰὼ
Τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι,
Εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὕπερ
Ορνυμένας πόλει,
Ηνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος, ἔλθετε καὶ νῦν.

Επῳδός.

Ω πόποι, ἀνάριθμα γὰρ
Φέρω πήματα·
Νοσεῖ δ' ἐμοὶ πρόπας στόλος,
Οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος,
Ὧ τις ἀλέξεται· οὔτε γὰρ
Εκγονα κλυτᾶς χθονὸς
Αὔξεται, οὔτε τόκοισιν
Ιήων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες·
Αλλον δ' ἂν ἄλλῳ προσίδοις,
Ἅπερ εὔπτερον ὄρνιν,
Κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον ἀκτὰν
Πρὸς ἑσπέρου θεοῦ,
Ὧν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται.
Νηλέα δὲ γένεθλα
Πρὸς πέδῳ θανατηφόρῳ
Κεῖται ἀνοίκτως·
Εν δ' ἄλοχοι, πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες,
Αὖταν παραβώμιον

Αλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων
Ἱκτῆρες ἐπιστοναχοῦσι.
Παιὰν δὲ λάμπει, στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος.
Ὧν ὕπερ, ὦ χρυσέα θύγατερ Διὸς
Εὐῶπα, πέμψον ἀλκὰν,
Αρεά τε τὸν μαλερὸν,
Ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων
Φλέγει με περιβόητος ἀντιάζων,
Παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι
Πάτρας ἄπουρον, εἴτ' ἐς μέγαν
Θάλαμον Αμφιτρίτας,
Εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον
Θρήκιον κλύδωνα·
Τέλει γὰρ ἤν τι νὺξ ἀφῇ,
Τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται.
Τὸν, ὦ πυρφόρων ἀστραπᾶν
Κράτη νέμων, ὦ Ζεῦ πάτερ,
Ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ.
Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφων
Απ' ἀγκυλᾶν βέλεα θέλοιμ' ἂν
Αδάμαστ' ἐνδατεῖσθαι,
Αρωγὰ προσταθέντα,
Τάς τε πυρφόρους Αρτέμιδος
Αἴγλας, ξὺν αἷς Λύκει' ὄρεα
Διᾴσσει· τὸν χρυσομίτραν
Τε κικλήσκω, τᾶσδ' ἐπώνυμον
Γᾶς, οἰνῶπα Βάκχον εὔϊον,
Μαινάδων ὁμόστολον,
Πελασθῆναι, φλέγοντ'
Αγλαῶπι πεύκᾳ,
Επὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.

Οἰ. Αἰτεῖς· ἃ δ' αἰτεῖς, τἄμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη
Κλύων δέχεσθαι, τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν,
Αλκὴν λάβοις ἂν κἀνακούφισιν κακῶν·

Ἁ 'γὼ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξερῶ,
Ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος· οὐ γὰρ ἂν μακρὰν
Ἴχνευον αὐτὸς, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον.
Νῦν δ', ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ,
Ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε.
Ὅστις ποθ' ὑμῶν Λάϊον τὸν Λαβδάκου
Κάτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο,
Τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί·
Κεἰ μὲν φοβεῖται, τοὐπίκλημ' ὑπεξελὼν
Αὐτὸς καθ' αὐτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
Αστεργὲς οὐδὲν· γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής.
Εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς
Τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
Κέρδος τελῶ 'γὼ, χ' ἡ χάρις προσκείσεται.
Εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καί τις ἢ φίλου
Δείσας ἀπώσει τοὖπος, ἢ χ' αὑτοῦ, τόδε,
Ἃ 'κ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ.
Τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστὶ, γῆς
Τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
Μήτ' εἰσδέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινὰ,
Μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασι
Κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν·
Ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος
Τοῦδ' ἡμὶν ὄντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
Μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.
Ἐγὼ μὲν οὖν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι
Τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω.
Κατεύχομαι καὶ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
Εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
Κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρίψαι βίον.
Ἐπεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος
Ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτο μὴ οὐ ξυνειδότος,
Παθεῖν, ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρασάμην.

Ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν,
Ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ, τοῦ θεοῦ τε, τῆσδέ τε
Γῆς, ὧδ' ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης.
Οὐδ', εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον,
Ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾷν,
Ἀνδρός γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,
Ἀλλ' ἐξερευνᾷν· νῦν δέ γ' ἐπικυρῶ τ' ἐγὼ,
Ἔχων μὲν ἀρχὰς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρὶν,
Ἔχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον,
Κοινῶν τε παίδων κοίν' ἂν, εἰ κείνῳ γένος
Μὴ 'δυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα.
Νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη.
Ἀνθ' ὧν ἐγὼ τοῦδ', ὡσπερεὶ τοῦ 'μοῦ πατρὸς,
Ὑπερμαχοῦμαι, κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι,
Ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν,
Τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ, Πολυδώρου τε, καὶ
Τοῦ πρόσθε Κάδμου, τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος.
Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὔχομαι θεοὺς
Μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινὰ,
Μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πότμῳ
Τῷ νῦν φθερεῖσθαι, κἄτι τοῦδ' ἐχθίονι.
Ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
Τάδ' ἔστ' ἀρέσκονθ', ἥ τε σύμμαχος Δίκη
Χ' οἱ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί.
Χο. Ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ', ἄναξ, ἐρῶ·
Οὔτ' ἔκτανον γὰρ, οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω
Δεῖξαι· τὸ δὲ ζήτημα, τοῦ πέμψαντος ἦν
Φοίβου τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἴργασταί ποτε.
Οι. Δίκαι' ἔλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς,
Ἂν μὴ θέλωσιν, οὐδ' ἂν εἷς δύναιτ' ἀνήρ.
Χο. Τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ', ἅ μοι δοκεῖ.
Οι. Εἰ καὶ τρίτ' ἐστὶ, μὴ παρῇς τὸ μὴ οὐ φράσαι.
Χο. Ἄνακτ' ἄνακτι ταὔθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι

Μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν, παρ᾽ οὗ τις ἂν
Σκοπῶν τάδ᾽, ὦ ᾽ναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.
Οι. Αλλ᾽ οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ᾽ ἐπραξάμην·
Επεμψα γὰρ, Κρέοντος εἰπόντος, διπλοῦς
Πομπούς· πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται.
Χο. Καὶ μὴν τά γ᾽ ἄλλα κωφὰ καὶ παλαί᾽ ἔπη.
Οι. Τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.
Χο. Θανεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὁδοιπόρων.
Οι. Ηκουσα κἀγώ· τὸν δ᾽ ἰδόντ᾽ οὐδεὶς ὁρᾷ.
Χο. Αλλ᾽ εἴ τι μὲν δὴ δείματός γ᾽ ἔχει μέρος,
Τὰς σὰς ἀκούων ου μενεῖ τοιάσδ᾽ ἀράς.
Οι. Ὧ μή ᾽στι δρῶντι τάρβος, οὐδ᾽ ἔπος φοβεῖ.
Χο. Αλλ᾽ οὐξελέγξων αὐτόν ἐστιν· οἵδε γὰρ
Τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ᾽ ἄγουσιν, ᾧ
Τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ.
Οι. Ω πάντα νωμῶν, Τειρεσία, διδακτά τε,
Αῤῥητά τ᾽, οὐράνιά τε, καὶ χθονοστιβῆ,
Πόλιν μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ᾽ ὅμως
Οἵᾳ νόσῳ ξύνεστιν· ἧς σε προστάτην
Σωτῆρά τ᾽, ὦ ᾽ναξ, μοῦνον ἐξευρίσκομεν.
Φοῖβος γὰρ, εἰ καὶ μὴ κλυεις τῶνδ᾽ ἀγγέλων,
Πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν
Μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
Εἰ τοὺς κτανόντας Λάϊον, μαθόντες εὖ,
Κτείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
Σὺ δ᾽ οὖν, φθονήσας μήτ᾽ ἀπ᾽ οἰωνῶν φάτιν,
Μήτ᾽ εἴ τιν᾽ ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδὸν,
Ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ᾽ ἐμὲ,
Ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος·
Εν σοὶ γάρ ἐσμεν· ἄνδρα δ᾽ ὠφελεῖν ἀφ᾽ ὧν
Εχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων.
Τει. Φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη
Λύει φρονοῦντι· ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ

Εἰδὼς διώλεσ᾽· οὐ γὰρ ἂν δεῦρ᾽ ἱκόμην.
Οι. Τί δ᾽ ἔστιν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.
Τει. Ἀφες μ᾽ ἐς οἴκους· ῥᾷςα γὰρ τὸ σόν τε σὺ,
Κἀγὼ διοίσω τοὐμὸν, ἢν ἐμοὶ πίθῃ.
Οι. Οὔτ᾽ ἔννομ᾽ εἶπας, οὔτε προσφιλὲς πόλει
Τῆδ᾽, ἥ σ᾽ ἔθρεψε, τήνδ᾽ ἀποστερῶν φάτιν.
Τει. Ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ᾽ ἰὸν
Πρὸς καιρόν· ὡς οὖν μηδ᾽ ἐγὼ ταυτὸν πάθω.
Χο. Μὴ, πρὸς θεῶν, φρονῶν γ᾽ ἀποστραφῇς, ἐπεὶ
Πάντες σε προσκυνοῦμεν οἵδ᾽ ἱκτήριοι.
Τει. Πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτ᾽· ἐγὼ δ᾽ οὐ μή ποτε
Τἄμ᾽ ἐξενείπω, μὴ τὰ σὰ ᾽κφήνω κακά.
Οι. Τί φής; ξυνειδὼς οὐ φράσεις, ἀλλ᾽ ἐννοεῖς
Ἡμᾶς προδοῦναι, καὶ καταφθεῖραι πόλιν;
Τει. Εγὼ οὔτ᾽ ἐμαυτὸν, οὔτε σ᾽ ἀλγυνῶ· τί ταῦτ᾽
Αλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.
Οι. Οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, (καὶ γὰρ ἂν πέτρου
Φύσιν σύ γ᾽ ὀργάνειας,) ἐξερεῖς ποτέ;
Αλλ᾽ ὧδ᾽ ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανεῖ;
Τει. Οργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν· τὴν σὴν δ᾽ ὁμοῦ
Ναίουσαν οὐ κατεῖδες, ἀλλ᾽ ἐμὲ ψέγεις.
Οι. Τίς γὰρ τοιαῦτ᾽ ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ᾽ ἔπη
Κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ᾽ ἀτιμάζεις πόλιν;
Τει. Ἥξει γὰρ αὐτὰ, κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω.
Οι. Οὐκοῦν ἅ γ᾽ ἥξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί.
Τει. Οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι· πρὸς τάδ᾽, εἰ θέλεις,
Θυμοῦ δι᾽ ὀργῆς, ἥτις ἀγριωτάτη.
Οι. Καὶ μὴν παρήσω γ᾽ οὐδὲν, ὡς ὀργῆς ἔχω,
Ἅπερ ξυνίημ᾽· ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
Καὶ ξυμφυτεῦσαι τοὔργον, εἰργάσθαι θ᾽, ὅσον
Μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ᾽ ἐτύγχανες βλέπων,
Καὶ τοὔργον ἂν σου τοῦτ᾽ ἔφην εἶναι μόνου.
Τει. Αληθες; ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι,

'Ωπερ προεῖπας, ἐμμένειν, κἀφ' ἡμέρας
Τῆς νῦν προσαυδᾷν μήτε τούσδε, μήτ' ἐμὲ,
'Ως ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάστορι.
Οι. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
Τὸ ῥῆμα; καί που τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς;
Τει. Πέφευγα· τἀληθὲς γὰρ ἰσχύον τρέφω.
Οι. Πρὸς τοῦ διδαχθείς; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης.
Τει. Πρὸς σοῦ· σὺ γάρ μ' ἄκοντα προὐτρέψω λέγειν.
Οι. Ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω.
Τει Οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; ἢ 'κπειρᾷ λόγων;
Οι. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὖθις φράσον.
Τει. Φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς, οὗ ζητεῖς κυρεῖν.
Οι. Αλλ' οὔ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς.
Τει. Εἴπω τί δῆτα κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον;
Οι. 'Οσον γε χρῄζεις· ὡς μάτην εἰρήσεται.
Τει. Λεληθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις
Αἴσχισθ' ὁμιλοῦντ', οὐδ' ὁρᾷν ἵν' εἶ κακοῦ.
Οι. Η καὶ γεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς;
Τει. Εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.
Οι. Αλλ' ἔςι, πλὴν σοί· σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔς', ἐπεὶ
Τυφλὸς τά τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματ' εἶ.
Τει. Σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἃ σοὶ
Οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα.
Οι. Μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτὸς, ὥστε μήτ' ἐμὲ,
Μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὁρᾷ, βλάψαι ποτ' ἄν.
Τει. Οὐ γάρ σε μοῖρα πρός γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ
'Ικανὸς Απόλλων, ᾧ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει.
Οι. Κρέοντος, ἢ σοῦ, ταῦτα τἀξευρήματα;
Τει. Κρέων γε σοὶ πῆμ' οὐδέν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.
Οι. Ω πλοῦτε, καὶ τυραννὶ, καὶ τέχνη τέχνης
'Υπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,
'Οσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται,
Εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὕνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις

Δωρητὸν, οὐκ αἰτητὸν, εἰσεχείρισε,
Ταύτης Κρέων ὁ πιστὸς, οὑξ ἀρχῆς φίλος,
Λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται,
Ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανοῤῥάφον,
Δόλιον, ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι
Μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός.
Επεὶ, φέρ' εἰπὲ, ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής;
Πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
Ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
Καίτοι τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοῦ 'πιόντος ἦν
Ανδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει·
Ἣν οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προὐφάνης ἔχων,
Οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν· ἀλλ' ἐγὼ μολὼν,
Ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσά νιν,
Γνώμῃ κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών·
Ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
Παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας.
Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χὠ ξυνθεὶς τάδε,
Αγηλατήσειν· εἰ δὲ μὴ 'δόκεις γέρων
Εἶναι, παθὼν ἔγνως ἂν οἷά περ φρονεῖς.
Χο. Ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη
Οργῇ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖ.
Δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
Μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.
Τει. Εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γοῦν
Ισ' ἀντιλέξαι· τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ.
Οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ·
Ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι.
Λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλόν μ' ὠνείδισας,
Σὺ καὶ δέδορκας, οὐ βλέπεις ἵν' εἶ κακοῦ,
Οὐδ' ἔνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
Αρ' οἶσθ' ἀφ' ὧν εἶ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὢν
Τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε, κἀπὶ γῆς ἄνω.

Καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
Ελᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρὰ,
Βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.
Βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμὴν;
Ποῖος Κιθαιρὼν οὐχὶ σύμφωνος τάχα,
'Οταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
Ανορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχών;
Αλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν,
'Οσ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.
Πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοὐμὸν στόμα
Προπηλάκιζε· σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν
Κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεταί ποτε.
Οι. Η ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν;
Οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θᾶσσον; οὐ πάλιν
Αψορρος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεὶς ἄπει;
Τει. Οὐδ' ἱκόμην ἔγωγ' ἂν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις.
Οι. Οὐ γάρ τι σ' ᾔδη μῶρα φωνήσοντ', ἐπεὶ
Σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην.
Τει. 'Ημεῖς τοιοίδ' ἔφυμεν, ὡς μέν σοι δοκεῖ,
Μῶροι· γονεῦσι δ', οἵ σ' ἔφυσαν, ἔμφρονες.
Οι. Ποίοισι; μεῖνον· τίς δ' ἔμ' ἐκφύει βροτῶν;
Τει. 'Ηδ' ἡμέρα φύσει σε, καὶ διαφθερεῖ.
Οι. 'Ως πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις.
Τει. Οὔκουν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς;
Οι. Τοιαῦτ' ὀνείδιζ', οἷς ἔμ' εὑρήσεις μέγαν.
Τει. Αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.
Οι. Αλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὔ μοι μέλει.
Τει. Απειμι τοίνυν· καὶ σὺ, παῖ, κόμιζέ με.
Οι. Κομιζέτω δῆθ'· ὡς παρὼν τά γ' ἐμποδὼν
Οχλεῖς, συθείς τ' ἂν, οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον.
Τει. Εἰπὼν ἄπειμ', ὧν οὕνεκ' ἦλθον, οὐ τὸ σὸν
Δείσας πρόσωπον· οὐ γάρ ἐσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς.
Λέγω δέ σοι τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι

Ζητεῖς ἀπειλῶν, κἀνακηρύσσων φόνον
Τὸν Λαΐειον, οὗτός ἐστιν ἐνθάδε,
Ξένος λόγῳ μέτοικος, εἶτα δ' ἐγγενὴς
Φανήσεται Θηβαῖος· οὐδ' ἡσθήσεται
Τῇ ξυμφορᾷ· τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος,
Καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου, ξένην ἔπι,
Σκήπτρῳ προδεικνὺς, γαῖαν ἐμπορεύσεται.
Φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὑτοῦ ξυνὼν
Αδελφὸς αὐτὸς καὶ πατὴρ, κἀξ ἧς ἔφυ
Γυναικὸς, υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
Ὁμοσπόρος τε καὶ φονεύς· καὶ ταῦτ', ἰὼν
Εσω, λογίζου· κἂν λάβῃς μ' ἐψευσμένον,
Φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

Στροφὴ ά.

Χο. Τίς, ὅντιν' ἁ θεσπιέπεια
Δελφὶς εἶπε πέτρα
Αῤῥητ' ἀῤῥήτων τελέσαντα
Φοινίαισι χερσίν;
Ὥρα νιν ἀελλάδων ἵππων
Σθεναρώτερον φυγᾷ πόδα νωμᾷν.
Ενοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει
Πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας·
Δειναὶ δ' ἅμ' ἕπονται
Κῆρες, ἀπλάκητοι.

Αντιστροφὴ ά.

Ελαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος
Αρτίως φανεῖσα
Φάμα Παρνασοῦ, τὸν ἄδηλον
Ανδρα πάντ' ἰχνεύειν.
Φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν,
Ανά τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος,

Μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων,
Τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων
Μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ
Ζῶντα περιποτᾶται.

Στροφὴ β'.

Δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταράσσει
Σοφὸς οἰωνοθέτας,
Οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσκονθ'·
Ὅ, τι λέξω δ' ἀπορῶ.
Πέτομαι δ' ἐλπίσιν,
Οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν, οὔτ' ὀπίσω.
Τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις, ἢ τῷ
Πολύβου νεῖκος ἔκειτ',
Οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ'
Οὔτε τανῦν πω ἔμαθον, πρὸς ὅτου
Χρησάμενος δὴ βασάνῳ,
Ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον
Φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα,
Λαβδακίδαις ἐπίκουρος
Ἀδήλων θανάτων.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς, ὅ τ' Ἀπόλλων
Ξυνετοὶ, καὶ τὰ βροτῶν
Εἰδότες· ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις
Πλέον ἢ 'γὼ φέρεται,
Κρίσις οὐκ ἔστιν ἀ-
ληθής· σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν
Παραμείψειεν ἀνήρ· ἀλλ' οὔ
Ποτ' ἔγωγ' ἂν, πρὶν ἴδοιμ'
Ὀρθὸν ἔπος, μεμφομένων

Αν καταφαίην· φανερὰ γὰρ ἐπ' αὐ-
τῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα
Ποτὲ, καὶ σοφὸς ὤφθη,
Βασάνῳ θ' ἡδύπολις.
Τῷ ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς οὔποτ'
Οφλήσει κακίαν.
Κρε. Ανδρες πολῖται, δείν' ἔπη πεπυσμένος
Κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν,
Πάρειμ' ἀτλητῶν· εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς
Ταῖς νῦν νομίζει πρός γ' ἐμοῦ πεπονθέναι
Λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,
Οὔ τοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος,
Φέροντι τήνδε βάξιν· οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν
Ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει,
Αλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
Κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι.
Χο. Αλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοὔνειδος τάχ' ἂν
Οργῇ βιασθὲν μᾶλλον, ἢ γνώμῃ φρενῶν.
Κρε. Πρὸς τοῦ δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι
Πεισθεὶς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγει;
Χο. Ηὐδᾶτο μὲν τάδ'· οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι.
Κρε. Εξ ὀμμάτων ὀρθῶν δὲ κάξ ὀρθῆς φρενὸς,
Κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα τοῦτ' ἐμοῦ;
Χο. Οὐκ οἶδ'· ἃ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὁρῶ.
Αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾷ.
Οι. Οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσόνδ' ἔχεις
Τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας
Ἱκου, φονεὺς ὢν τοῦδε τἀνδρὸς ἐμφανῶς,
Ληστής τ' ἐναργὴς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;
Φέρ', εἰπὲ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
Ιδών τιν' ἐν ἐμοὶ, ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν;
Η τοὔργον ὡς οὐ γνωρίσοιμί σου τόδε
Δόλῳ προσέρπον, κοὐκ ἀλεξοίμην μαθών;

Αρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοὐγχείρημά σου,
Ανευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
Θηρᾷν, ὃ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεται;
Κρε. Οἶσθ' ὡς ποίησον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
Ισ' ἀντάκουσον, κᾆτα κρῖν' αὐτὸς μαθών.
Οι. Λέγειν σὺ δεινός· μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς
Σοῦ· δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' εὕρηκ' ἐμοί.
Κρε. Τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἄκουσον ὡς ἐρῶ.
Οι. Τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἶ κακός.
Κρε. Εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν
Εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρὶς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς.
Οι. Εἴ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς
Δρῶν, οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς.
Κρε. Ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρῆσθαι· τὸ δὲ
Πάθημ', ὁποῖον φὴς παθεῖν, δίδασκ' ἐμέ.
Οι. Επειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες, ὡς χρείη μ' ἐπὶ
Τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα;
Κρε. Καὶ νῦν ἔθ' ωὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι.
Οι. Πόσον τίν' ἤδη δῆθ' ὁ Λάϊος χρόνον—
Κρε. Δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.
Οι. Αφαντος ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι;
Κρε. Μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.
Οι. Τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;
Κρε. Σοφός γ' ὁμοίως, κἀξ ἴσου τιμώμενος.
Οι. Εμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;
Κρε. Οὔκουν· ἐμοῦ γ' ἑστῶτος οὐδαμοῦ πέλας.
Οι. Αλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε;
Κρε. Παρέσχομεν· πῶς δ' οὐχί; κοὐκ ἠκούσαμεν.
Οι. Πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ηὔδα τάδε;
Κρε. Οὐκ οἶδ'· ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾷν φιλῶ.
Οι. Τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα, καὶ λέγοις ἂν εὖ φρονῶν.
Κρε. Ποῖον τόδ'; εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι.
Οι. Ὅθ' οὕνεκ', εἰ μή σοι ξυνῆλθε, τὰς ἐμὰς

Οὐκ ἄν ποτ' εἶπε Λαΐου διαφθοράς.
Κρε. Εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'· ἐγὼ δέ σου
Μαθεῖν δικαιῶ ταὔθ', ἅπερ κἀμοῦ σὺ νῦν.
Οι. Εκμάνθαν'· οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἁλώσομαι.
Κρε. Τί δῆτ'; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις;
Οι. Αρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς.
Κρε. Αρχεις δ' ἐκείνῃ ταὐτὰ, γῆς ἴσον νέμων;
Οι. Ἂν ᾖ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται.
Κρε. Οὔκουν ἰσοῦμαι σφῷν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;
Οι. Ενταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος.
Κρε. Οὐκ, εἰ διδοίης γ', ὡς ἐγὼ, σαυτῷ λόγον.
Σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς
Αρχειν ἑλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον, ἢ
Ατρεστον εὕδοντ', εἰ τά γ' αὔθ' ἕξει κράτη.
Εγὼ μὲν οὖν οὔτ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν
Τύραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τύραννα δρᾷν,
Οὔτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.
Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω·
Εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ κἂν ἄκων ἔδρων.
Πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν
Αρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφυ;
Οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ,
Ὥστ' ἄλλα χρῄζειν, ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά.
Νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται·
Νῦν οἱ σέθεν χρῄζοντες ἐκκαλοῦσί με.
Τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἔνι.
Πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφεὶς τάδε;
Οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν.
Αλλ' οὔτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν,
Οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ.
Καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τοῦτο μὲν, Πυθώδ' ἰὼν
Πεύθου, τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἤγγειλά σοι·
Τοῦτ' ἄλλ', ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς

Κοινῇ τι βουλεύσαντα, μή μ' ἁπλῇ κτάνῃς
Ψήφῳ, διπλῇ δὲ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβών.
Γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ.
Οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην
Χρηστοὺς νομίζειν, οὔτε τοὺς χρηστοὺς, κακούς.
Φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν, ἴσον λέγω,
Καὶ τὸν παρ' αὑτῷ βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.
Ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς· ἐπεὶ
Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος·
Κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ.
Χο. Καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,
Αναξ· φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.
Οι. Ὅταν ταχύς τις οὑπιβουλεύων λάθρα
Χωρῇ, ταχὺν δεῖ κἀμὲ βουλεύειν πάλιν.
Εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν
Πεπραγμέν' ἔσται, τἀμὰ δ' ἡμαρτημένα.
Κρε. Τί δῆτα χρῄζεις; ἦ με γῆς ἔξω βαλεῖν;
Οι. Ἥκιστα· θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.
Κρε. Ὅταν προδείξῃς, οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν.
Οι. Ὡς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις;
Κρε. Οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω.
Οι. Τὸ γοῦν ἐμόν.
Κρε. Ἀλλ' ἐξ ἴσου δεῖ κἀμόν.
Οι. Ἀλλ' ἔφυς κακός.
Κρε. Εἰ δὲ ξυνίης μηδέν;
Οι. Ἀρκτέον γ' ὅμως.
Κρε. Οὔ τοι κακῶς γ' ἄρχοντος . . . .
Οι. Ὦ πόλις, πόλις.
Κρε. Κἀμοὶ πόλεως μέτεστι τῆσδ', οὐ σοὶ μόνῳ.
Χο. Παύσασθ', ἄνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὁρῶ
Τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν Ιοκάστην, μεθ' ἧς
Τὸ νῦν παρεστὼς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών.
Ιο. Τί τὴν ἄβουλον, ὦ ταλαίπωροι, στάσιν

Γλώσσης ἐπήρατ', οὐδ' ἐπαισχύνεσθε, γῆς
Οὕτω νοσούσης, ἴδια κινοῦντες κακά;
Οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους, σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας,
Καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε;
Κρε. 'Ομαιμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
Δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν,
Η γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβών.
Οι. Ξύμφημι· δρῶντα γάρ νιν, ὦ γύναι, κακῶς
Εἴληφα τοὐμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.
Κρε. Μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι
Δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν.
Ιο. Ω πρὸς θεῶν, πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε,
Μάλιστα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν,
Επειτα κἀμὲ, τούσδε θ', οἳ πάρεισί σοι.

Στροφὴ ά.

Χο. Πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ',
Αναξ, λίσσομαι.
Οι. Τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;
Χο. Τὸν οὔτε πρὶν νήπιον,
Νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν,
Καταίδεσαι.
Οι. Οἶσθ' οὖν ἃ χρῄζεις;
Χο. Οἶδα.
Οι. Φράζε δὴ τί φῄς.
Χο. Τὸν ἐναγῆ φίλον μή ποτ' ἐν αἰτίᾳ
Σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν.
Οι. Εὖ νῦν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῇς, ἐμοὶ
Ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

Στροφὴ β'.

Χο. Οὐ τὸν πάντων θεῶν
Θεὸν πρόμον 'Αλιον·

Επεὶ ἄθεος, ἄφιλος,
Ὅ τι πύματον ὀλοίμαν,
Φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.
Αλλά μοι δυσμόρῳ
Γᾶ φθίνουσα τρύχει ψυ-
χὰν, καὶ τάδ' εἰ κακοῖς
Κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῷν.

Οι. Ὁδ' οὖν ἴτω, κεἰ χρή με παντελῶς θανεῖν,
Η γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βίᾳ.
Τὸ γὰρ σὸν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικτείρω στόμα
Ελεινόν· οὗτος δ', ἔνθ' ἂν ᾖ, στυγήσεται.
Κρε. Στυγνὸς μὲν εἴκων δῆλος εἶ· βαρὺς δ', ὅταν
Θυμοῦ περάσῃς· αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
Αὑταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγισται φέρειν.
Οι. Οὔκουν μ' ἐάσεις, κἀκτὸς εἶ;
Κρε. Πορεύσομαι,
Σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.

Αντιστροφὴ ά.

Χο. Γύναι, τί μέλλεις κομίζειν
Δόμων τόνδ' ἔσω;
Ιο. Μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη.
Χο. Δόκησις ἀγνὼς λόγων
Ηλθε, δάπτει δὲ καὶ
Τὸ μὴ 'νδικον.
Ιο. Αμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν;
Χο. Ναιχί.
Ιο. Καὶ τίς ὁ λόγος ἦν;
Χο. Ἅλις ἔμοιγ', ἄλις, γᾶς προπονουμένας,
Φαίνεται, ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.
Οι. Ὁρᾷς ἵν' ἥκεις, ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνὴρ,
Τοὐμὸν παριεὶς καὶ καταμβλύνων κέαρ;

Αντιστροφὴ β'.

Χο. Αναξ, εἶπον μὲν οὐχ
'Απαξ μόνον, ἴσθι δὲ
Παραφρόνιμον, ἄπορον
Επὶ φρόνιμα, πεφάνθαι μ'
Αν, εἴ σε νοσφίζομαι,
'Ος τ' ἐμὰν γᾶν φίλαν
Εν πόνοις ἀλύουσαν
Κατ' ὀρθὸν οὔρισας·
Ταιῦν τε πομπὸς, εἰ δύναιο, γίγνου.

Ιο. Πρὸς θεῶν, δίδαξον κἄμ', ἄναξ, ὅτου ποτὲ
Μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις.
Οι. Ερῶ· σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον, γύναι, σέβω·
Κρέοντος, οἷά μοι βεβουλευκὼς ἔχει.
Ιο. Λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς.
Οι. Φονέα με φησὶ Λαΐου καθεστάναι.
Ιο. Αὐτὸς ξυνειδὼς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα ;
Οι. Μάντιν μὲν οὖν κακοῦργον εἰσπέμψας, ἐπεὶ,
Τό γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.
Ιο. Σὺ νῦν ἀφεὶς σεαυτὸν, ὧν λέγεις πέρι,
Εμοῦ 'πάκουσον, καὶ μάθ', οὕνεκ' ἐστί σοι
Βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.
Χρησμὸς γὰρ ἦλθε Λαΐῳ ποτ', οὐκ ἐρῶ
Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο,
'Ως αὐτὸν ἥξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
'Οστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα.
Καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ
Λῃσταὶ φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς.
Παιδὸς δὲ βλαστὰς, οὐ διέσχον ἡμέραι
Τρεῖς, καί νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν,
Ερριψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὄρος.

Κἀνταῦθ' Ἀπόλλων οὔτ' ἐκεῖνον ἤνυσε
Φονέα γενέσθαι πατρὸς, οὔτε Λάϊον
Τὸ δεινὸν, οὐφοβεῖτο, πρὸς παιδὸς παθεῖν.
Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
Ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν· ὧν γὰρ ἂν θεὸς
Χρείαν ἐρευνᾷ, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ.
Οι. Οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,
Ψυχῆς πλάνημα, κἀνακίνησις φρενῶν.
Ιο. Ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεὶς λέγεις;
Οι. Ἔδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὡς ὁ Λάϊος
Κατασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς.
Ιο. Ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.
Οι. Καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος, οὗ τόδ' ἦν πάθος;
Ιο. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῄζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
Ἐς ταυτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει.
Οι. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς;
Ιο. Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
Ἀρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
Οι. Ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;
Ιο. Τί δ' ἐστί σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;
Οι. Μή πω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Λάϊον, φύσιν
Τίν' εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἥβης τότε.
Ιο. Μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,
Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ.
Οι. Οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς
Δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι.
Ιο. Πῶς φής; ὀκνῶ τοι πρός σ' ἀποσκοποῦσ', ἄναξ.
Οι. Δεινῶς ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ.
Δείξεις δὲ μᾶλλον, ἢν ἓν ἐξείπῃς ἔτι.
Ιο. Καὶ μὴν ὀκνῶ μέν· ἃ δ' ἂν ἔρῃ, μαθοῦσ' ἐρῶ.
Οι. Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων
Ἄνδρας λοχίτας, οἷ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης;
Ιο. Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν

Κῆρυξ· ἀπήνη δ' ἦγε Λάϊον μία.
Οι. Αἶ αἶ· τάδ' ἤδη διαφανῆ· τίς ἦν ποτὲ
Ὁ τούσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι;
Ιο. Οἰκεύς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.
Οι. Ἦ κἀν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;
Ιο. Οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, καὶ κράτη
Σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λάϊόν τ' ὀλωλότα,
Ἐξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγὼν,
Ἀγρούς σφε πέμψαι, κἀπὶ ποιμνίων νομὰς,
Ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεος.
Κἄπεμψ' ἐγώ νιν· ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ
Δοῦλος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.
Οι. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμὶν ἐν τάχει πάλιν;
Ιο. Πάρεστιν· ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;
Οι. Δέδοικ' ἐμαυτὸν, ὦ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
Εἰρημέν' ᾖ μοι, δι' ἅ νιν εἰσιδεῖν θέλω.
Ιο. Ἀλλ' ἵξεται μέν· ἀξία δέ που μαθεῖν
Κἀγὼ τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἄναξ.
Οι. Κοὐ μὴ στερηθῇς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
Ἐμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι
Λέξαιμ' ἂν ἢ σοὶ, διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰών;
Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
Μήτηρ δὲ Μερόπη Δωρίς· ἠγόμην δ' ἀνὴρ
Ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη
Τοιάδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,
Σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.
Ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης
Καλεῖ παρ' οἴνῳ, πλαστὸς ὡς εἴην πατρί.
Κἀγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν
Μόλις κατέσχον· θατέρᾳ δ' ἰὼν πέλας
Μητρὸς πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως
Τοὔνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
Κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην, ὅμως δ'

Εκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφεῖρπε γὰρ πολύ.
Λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι
Πυθῶδε· καί μ' ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην
Ατιμον ἐξέπεμψεν· ἄλλα δ' ἄθλια
Καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προὐφάνη λέγων·
Ὡς μητρὶ μὲν χρείη με μιχθῆναι, γένος δ'
Ατλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὁρᾷν,
Φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός.
Κἀγὼ 'πακούσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν
Αστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα,
Εφευγον, ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν
Χρησμῶν ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα.
Στείχων δ' ἱκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς
Σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.
Καί σοι, γύναι, τἀληθὲς ἐξερῶ· τριπλῆς
Ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,
Ενταῦθ' ἐμοὶ κῆρύξ τε, κἀπὶ πωλικῆς
Ανὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς, οἷον σὺ φῂς,
Ξυνηντίαζον· κἀξ ὁδοῦ μ' ὅ θ' ἡγεμὼν
Αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην.
Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,
Παίω δι' ὀργῆς· καί μ' ὁ πρέσβυς, ὡς ὁρᾷ
Οχου παραστείχοντα, τηρήσας, μέσον
Κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.
Οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως
Σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὕπτιος·
Μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται·
Κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας· εἰ δὲ τῷ ξένῳ
Τούτῳ προσήκει Λαΐῳ τι συγγενὲς,
Τίς τοῦδέ γ' ἀνδρός ἐστιν ἀθλιώτερος;
Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ;
Ὧ μὴ ξένων ἔξεστι μήτ' ἀστῶν τινὰ
Δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινὰ,

Ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων· καὶ τάδ' οὔ τις ἄλλος ἦν
Ἡ 'γὼ 'π' ἐμαυτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθείς.
Λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν
Χραίνω, δι' ὧνπερ ὤλετ'. ἆρ' ἔφυν κακός;
Ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν,
Καί μοι φυγόντι μή 'στι τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν,
Μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ
Μητρὸς ζυγῆναι, καὶ πατέρα κατακτανεῖν
Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με.
Ἀρ' οὐκ ἀπ' ὠμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν
Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἀνορθοίη λόγον;
Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας,
Ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν
Βαίην ἄφαντος πρόσθεν, ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν
Κηλῖδ' ἐμαυτῷ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην.
Χο. Ἡμῖν μὲν, ὦ 'ναξ, ταῦτ' ὀκνήρ'· ἕως δ' ἂν οὖν
Πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.
Οι. Καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος,
Τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.
Ιο. Πεφασμένου δὲ, τίς ποθ' ἡ προθυμία;
Οι. Ἐγὼ διδάξω σ'· ἢν γὰρ εὑρεθῇ λέγων
Σοὶ ταὔτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος.
Ιο. Ποῖον δ' ἐμοῦ περισσὸν ἤκουσας λόγον;
Οι. Ληστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,
Ὡς νιν κατακτείνειαν· εἰ μὲν οὖν ἔτι
Λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ 'κτανον.
Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος.
Εἰ δ' ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον αὐδήσει, σαφῶς
Τοῦτ' ἔστιν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.
Ιο. Ἀλλ' ὡς φανέν γε τοὔπος ὧδ' ἐπίστασο,
Κοὐκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν·
Πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.
Εἰ δ' οὖν τι κἀκτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου,

Οὔ τοι ποτ', ὦ 'ναξ, τόν γε Λαΐου φόνον
Φανεῖ δικαίως ὀρθὸν, ὅν γε Λοξίας
Διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν·
Καίτοι νιν οὐ κεῖνός γ' ὁ δύστηνός ποτε
Κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο.
Ὥστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ
Βλέψαιμ' ἂν οὕνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον.

Οι. Καλῶς νομίζεις· ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
Πέμψον τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῇς.

Ιο. Πέμψω ταχύνασ'· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους·
Οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν, ὧν οὐ σοὶ φίλον.

Στροφὴ ά.

Χο. Εἴ μοι ξυνείη φέροντι
Μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων
Ἔργων τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται
Ὑψίποδες, οὐρανίαν δι' αἰθέρα
Τεκνωθέντες, ὧν Ολυμπος
Πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ
Φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδὲ
Μάν ποτε λάθα κατακοιμάσει.
Μέγας ἐν τούτοις θεὸς,
Οὐδὲ γηράσκει.

Αντιστροφὴ ά.

Ὕβρις φυτεύει τύραννον·
Ὕβρις, ἢν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,
Ἃ μὴ 'πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα,
Ἀκροτάταν εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον
Ὤρουσεν νιν εἰς ἀνάγκαν,
Ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.
Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα
Μή ποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι.

Θεὸν οὐ λήξω ποτὲ
Προστάταν ἴσχων.

Στροφὴ β΄.

Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν
Ἢ λόγῳ πορεύεται,
Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ
Δαιμόνων ἕδη σέβων,
Κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα,
Δυσπότμου χάριν χλιδᾶς,
Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
Καὶ τῶν ἀσέπτων ἕρξεται,
Ἢ τῶν ἀθίκτων ἕξεται ματάζων.
Τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ
Θυμῷ βέλη ἕξει
Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ
Τοιαίδε πράξεις τίμιαι,
Τί δεῖ με χορεύειν;

Ἀντιστροφὴ β΄.

Οὐκ ἔτι τὸν ἄθικτον εἶμι
Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
Οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαισι ναὸν,
Οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν,
Εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα
Πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς.
Ἀλλ', ὦ κρατύνων, εἴπερ ὄρθ' ἀκούεις,
Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσων, μὴ λάθῃ
Σὲ, τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν.
Φθίνοντα γὰρ Λαΐου
Παλαιὰ θέσφατ' ἐξ-
αίρουσιν ἤδη, κοὐδαμοῦ

Τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής·
Ἔῤῥει δὲ τὰ θεῖα.

Io. Χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεστάθη
Ναοὺς ἱκέσθαι δαιμόνων, τάδ᾽ ἐν χεροῖν
Στέφη λαβούσῃ κἀπιθυμιάματα.
Ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
Λύπαισι παντοίαισιν· οὐδ᾽, ὁποῖ᾽ ἀνὴρ
Ἔννους, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται·
Ἀλλ᾽ ἐστὶ τοῦ λέγοντος, ἢν φόβους λέγῃ.
Ὅτ᾽ οὖν παραινοῦσ᾽ οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ,
Πρός σ᾽, ὦ Λύκει᾽ Ἄπολλον, ἄγχιστος γὰρ εἶ,
Ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν,
Ὅπως λύσιν τιν᾽ ἡμὶν εὐαγῆ πόρῃς·
Ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεώς.

Αγ. Ἆρ᾽ ἂν παρ᾽ ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ᾽ ὅπου
Τὰ τοῦ τυράννου δώματ᾽ ἐστὶν Οἰδίπου;
Μάλιστα δ᾽ αὐτὸν εἴπατ᾽, εἰ κάτισθ᾽ ὅπου.

Χο. Στέγαι μὲν αἵδε· καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένε·
Γυνὴ δὲ μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων.

Αγ. Ἀλλ᾽ ὀλβία τε, καὶ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ
Γένοιτ᾽, ἐκείνου γ᾽ οὖσα παντελὴς δάμαρ.

Io. Αὔτως δὲ καὶ σύ γ᾽, ὦ ξέν᾽· ἄξιος γὰρ εἶ
Τῆς εὐεπείας οὕνεκ᾽· ἀλλὰ φράζ᾽ ὅτου
Χρῄζων ἀφῖξαι, χ᾽ ὅ τι σημῆναι θέλων.

Αγ. Ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γύναι.

Io. Τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ᾽ ἀφιγμένος;

Αγ. Ἐκ τῆς Κορίνθου· τὸ δ᾽ ἔπος οὐξερῶ τάχ᾽ ἂν
Ἥδοιο μέν· πῶς δ᾽ οὐκ ἄν; ἀσχάλλοις δ᾽ ἴσως.

Io. Τί δ᾽ ἐστί; ποίαν δύναμιν ὧδ᾽ ἔχει διπλῆν;

Αγ. Τύραννον αὐτὸν οἱ ᾽πιχώριοι χθονὸς
Τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν, ὡς ηὐδᾶτ᾽ ἐκεῖ.

Io. Τί δ᾽; οὐχ ὁ πρέσβος Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι;

Αγ. Οὐ δῆτ', ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
Ιο. Πῶς εἶπας; ἦ τέθνηκε Πόλυβος;
Αγ. Εἰ δὲ μὴ
Λέγω γ' ἐγὼ τἀληθὲς, ἀξιῶ θανεῖν.
Ιο. Ω πρόσπολ', οὐχὶ δεσπότῃ τάδ' ὡς τάχος
Μολοῦσα λέξεις; ὦ θεῶν μαντεύματα,
'Ιν' ἐστέ; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
Τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν ὅδε
Πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.
Οι. Ω φίλτατον γυναικὸς Ιοκάστης κάρα,
Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων;
Ιο. Ακουε τἀνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων,
Τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
Οι. Οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ, καὶ τί μοι λέγει;
Ιο. Εκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν
'Ως οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα.
Οι. Τί φὴς, ξέν'; αὐτός μοι σὺ σημάντωρ γενοῦ.
Αγ. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
Εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
Οι. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ;
Αγ. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή.
Οι. Νόσοις ὁ τλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθιτο.
Αγ. Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.
Οι. Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἂν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις
Τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
Κλάζοντας ὄρνις, ὧν ὑφηγητῶν, ἐγὼ
Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν; ὁ δὲ θανὼν
Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε
Αψαυστος ἔγχους· εἴ τι μὴ τῷ 'μῷ πόθῳ
Κατέφθιθ', οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη 'ξ ἐμοῦ.
Τὰ δ' οὖν παρόντα ξυλλαβὼν θεσπίσματα,
Κεῖται παρ' 'Αδῃ Πόλυβος, ἄξι' οὐδενός.
Ιο. Οὔκουν ἐγώ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι;

Οι. Ηὔδας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.
Ιο. Μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς.
Οι. Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;
Ιο. Τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
Κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
Εἰκῆ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτό τις.
Σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα.
Πολλοὶ γὰρ ἤδη κἀν ὀνείρασιν βροτῶν
Μητρὶ ξυνευνάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
Παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾷστα τὸν βίον φέρει.
Οι. Καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
Εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ
Ζῇ, πᾶσ' ἀνάγκη, κεἰ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.
Ιο. Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.
Οι. Μέγας, ξυνίημ'· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.
Αγ. Ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;
Οι. Μερόπης, γεραιὲ, Πόλυβος ἧς ᾤκει μέτα.
Αγ. Τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμὶν ἐς φόβον φέρον;
Οι. Θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ὦ ξένε.
Αγ. Η ῥητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;
Οι. Μάλιστά γ'· εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ
Χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ 'μαυτοῦ, τό τε
Πατρῷον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἑλεῖν.
Ὧν οὕνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
Μακρὰν ἀπῳκεῖτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
Τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἥδιστον βλέπειν.
Αγ. Η γὰρ τάδ' ὀκνῶν, κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπτολις;
Οι. Πατρός τε χρῄζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.
Αγ. Τί δῆτ' ἔγωγ' οὐ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἄναξ,
Επείπερ εὔνους ἦλθον, ἐξελυσάμην;
Οι. Καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.
Αγ. Καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως,
Σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιμί τι.

Οι. Ἀλλ' οὔ ποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ.
Αγ. Ὦ παῖ, καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.
Οι. Πῶς, ὦ γεραιέ; πρὸς θεῶν, δίδασκ' ἐμέ.
Αγ. Εἰ τῶνδε φεύγεις οὕνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν.
Οι. Ταρβῶ γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.
Αγ. Ἦ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς;
Οι. Τοῦτ' αὐτὸ, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.
Αγ. Ἆρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;
Οι. Πῶς δ' οὐχὶ, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;
Αγ. Ὁθ' οὕνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.
Οι. Πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
Αγ. Οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τἀνδρὸς, ἀλλ' ἴσον.
Οι. Καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;
Αγ. Ἀλλ' οὔ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος, οὔτ' ἐγώ.
Οι. Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;
Αγ. Δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών.
Οι. Κᾆθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα;
Αγ. Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
Οι. Σὺ δ' ἐμπολήσας, ἢ τεκών μ' αὐτῷ δίδως;
Αγ. Εὑρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
Οι. Ὡδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;
Αγ. Ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν.
Οι. Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, κἀπὶ θητείᾳ πλάνης;
Αγ. Σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.
Οι. Τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;
Αγ. Ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
Οι. Οἴμοι· τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
Αγ. Λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.
Οι. Δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην.
Αγ. Ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ.
Οι. Ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρός; φράσον.
Αγ. Οὐκ οἶδ'· ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῷον φρονεῖ.

Οι. Η γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες, οὐδ' αὐτὸς τυχών;
Αγ. Οὐκ· ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.
Οι. Τίς οὗτος; ἦ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;
Αγ. Τῶν Λαΐου δήπου τις ὠνομάζετο.
Οι. Η τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;
Αγ. Μάλιστα· τούτου τἀνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ.
Οι. Η κἄστ' ἔτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ;
Αγ. Ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οἱ 'πιχώριοι.
Οι. Εστιν τὶς ὑμῶν, τῶν παρεστώτων πέλας,
Ὅστις κάτοιδε τὸν βοτῆρ', ὃν ἐννέπει,
Εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδών;
Σημήναθ', ὡς ὁ καιρὸς εὑρῆσθαι τάδε.
Χο. Οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον, ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
Ὃν κἀμάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
Ἥδ' ἂν τάδ' οὐχ ἥκιστ' ἂν Ιοκάστη λέγοι.
Οι. Γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον, ὅντιν' ἀρτίως
Μολεῖν ἐφιέμεσθα, τόν θ' οὗτος λέγει;
Ιο. Τίς δ'. ὅντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπῇς· τὰ δὲ
Ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνῆσθαι μάτην.
Οι. Οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ, λαβὼν
Σημεῖα τοιαῦτ', οὐ φανῶ τοὐμὸν γένος.
Ιο. Μὴ, πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου
Κήδει, ματεύσῃς τοῦθ'· ἅλις νοσοῦσ' ἐγώ.
Οι. Θάρσει· σὺ μὲν γὰρ οὐδ', ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ
Μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή.
Ιο. Ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾶ τάδε.
Οι. Οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.
Ιο. Καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ, τὰ λῷστά σοι λέγω.
Οι. Τὰ λῷστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.
Ιο. Ω δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὃς εἶ.
Οι. Αξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;
Ταύτην δ' ἐᾶτε πλουσίῳ χαίρειν γένει.

Io. Ιοὺ, ἰοὺ, δύστηνε· τοῦτο γάρ σ' ἔχω
Μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὔ ποθ' ὕστερον.
Χο. Τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
Αξασα λύπης ἡ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
Μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναῤῥήξει κακά.
Οι. 'Οποῖα χρῄζει ῥηγνύτω· τοὐμὸν δ' ἐγὼ,
Κεἰ σμικρόν ἐστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.
Αὐτὴ δ' ἴσως, φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα,
Τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
Εγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων
Τῆς εὖ διδούσης, οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
Τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
Μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
Τοιόσδε δ' ἐκφὺς, οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι
Ποτ' ἄλλος, ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τοὐμὸν γένος.

Στροφή.

Χο. Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ
Καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις,
Οὐ τὸν Ολυμπον, ἀπείρων,
Ω Κιθαιρὼν, οὐκ ἔσει
Τὰν αὔριον πανσέληνον,
Μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου,
Καὶ τροφὸν καὶ μητέρ' αὔξειν,
Καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν,
'Ως ἐπίηρα φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖς τυράννοισιν.
Ιήϊε σοι Φοῖβε,
Σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη.

Αντιστροφή.

Τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε
Τῶν μακραιώνων; ἄρα

Πανὸς ὀρεσσιβάτα που
Προσπελασθεῖσ᾽, ἤ σέ γε
Τις θυγάτηρ, Λοξίου; τῷ
Γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶσαι φίλαι·
Εἴθ᾽ ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων,
Εἴθ᾽ ὁ Βακχεῖος θεὸς ναί-
ων ἐπ᾽ ἄκρων ὀρέων,
Εὕρημα δέξατ᾽ ἔκ του Νυμ-
φᾶν Ἑλικωνιάδων,
Αἷσι πλεῖστα συμπαίζει;

Οι. Εἰ χρή τι κἀμὲ, μὴ ξυναλλάξαντά πω,
Πρέσβυ, σταθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ᾽ ὁρᾷν δοκῶ,
Ὅνπερ πάλαι ζητοῦμεν· ἔν τε γὰρ μακρῷ
Γήρᾳ ξυνᾴδει, τῷδέ τ᾽ ἀνδρὶ ξύμμετρος·
Αλλως τε τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας
Εγνωκ᾽ ἐμαυτοῦ· τῇ δ᾽ ἐπιστήμῃ σύ μου
Προὔχοις τάχ᾽ ἄν που, τὸν βοτῆρ᾽ ἰδὼν πάρος.
Χο. Εγνωκα γὰρ, σάφ᾽ ἴσθι· Λαΐου γὰρ ἦν,
Εἴπερ τις ἄλλος, πιστὸς, ὡς νομεὺς ἀνήρ.
Οι. Σὲ πρῶτ᾽ ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,
Η τόνδε φράζεις;
Αγ. Τοῦτον, ὅνπερ εἰσορᾷς.
Οι. Οὗτος σὺ, πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων
Ὅσ᾽ ἄν σ᾽ ἐρωτῶ. Λαΐου ποτ᾽ ἦσθα σύ;
Θε. Ην δοῦλος, οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ᾽ οἴκοι τραφείς.
Οι. Εργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;
Θε. Ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειπόμην.
Οι. Χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὤν;
Θε. Ην μὲν Κιθαιρὼν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.
Οι. Τὸν ἄνδρα τόνδ᾽ οὖν οἶσθα τῇδέ που μαθών;
Θε. Τί χρῆμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;
Οι. Τόνδ᾽, ὃς πάρεστιν· ἢ ξυναλλάξας τί πω;

Θε. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.
Αγ. Κοὐδέν γε θαῦμα, δέσποτ'· ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
Αγνῶτ' ἀναμνήσω νιν· εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
Κάτοιδεν, ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον,
Ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἑνὶ,
Επλησίαζεν τῷδε τἀνδρὶ τρεῖς ὅλους
Εξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐμμήνους χρόνους·
Χειμῶνι δ' ἤδη τἀμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ
Ηλαυνον, οὗτός τ' ἐς τὰ Λαΐου σταθμά.
Λέγω τι τούτων, ἢ οὐ λέγω, πεπραγμένον;
Θε. Λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.
Αγ. Φέρ' εἰπὲ νῦν· τότ' οἶσθα παῖδά μοί τινα
Δοὺς, ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;
Θε. Τί δ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοὔπος ἱστορεῖς;
Αγ. Ὅδ' ἐστὶν, ὦ 'τᾶν, κεῖνος, ὃς τότ' ἦν νέος.
Θε. Οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;
Οι. Α, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σὰ
Δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον, ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.
Θε. Τί δ', ὦ φέριστε δεσποτῶν, ἁμαρτάνω;
Οι. Οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ.
Θε. Λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδὲν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.
Οι. Σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς.
Θε. Μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.
Οι. Οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας;
Θε. Δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρῄζων μαθεῖν;
Οι. Τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ;
Θε. Εδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὤφελον τῇδ' ἡμέρᾳ.
Οι. Αλλ' εἰς τόδ' ἥξεις, μὴ λέγων γε τοὔνδικον.
Θε. Πολλῷ γε μᾶλλον, ἢν φράσω, διόλλυμαι.
Οι. Ανὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβὰς ἐλᾷ.
Θε. Οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' εἶπον, ὡς δοίην, πάλαι.
Οι. Πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἢ 'ξ ἄλλου τινός;

Θε. Ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ᾽· ἐδεξάμην δέ του.
Οι. Τίνος πολιτῶν τῶνδε, κἀκ ποίας στέγης ;
Θε. Μὴ, πρὸς θεῶν, μὴ, δέσποθ᾽, ἱστόρει πλέον.
Οι. Ὄλωλας, εἴ σε ταῦτ᾽ ἐρήσομαι πάλιν.
Θε. Τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.
Οι. Ἦ δοῦλος, ἢ 'κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς ;
Θε. Οἴμοι· πρὸς αὐτῷ γ᾽ εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.
Οι. Κἄγωγ᾽ ἀκούειν· ἀλλ᾽ ὅμως ἀκουστέον.
Θε. Κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλῄζεθ᾽· ἡ δ᾽ ἔσω
Κάλλιστ᾽ ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ᾽ ὡς ἔχει.
Οι. Ἦ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι ;
Θε. Μάλιστ᾽, ἄναξ.
Οι. Ὡς πρὸς τί χρείας ;
Θε. Ὡς ἀναλώσαιμί νιν.
Οι. Τεκοῦσα τλήμων ;
Θε. Θεσφάτων κακῶν ὄκνῳ.
Οι. Ποίων ;
Θε. Κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.
Οι. Πῶς δῆτ᾽ ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ ;
Θε. Κατοικτίσας, ὦ δέσποθ᾽, ὡς ἄλλην χθόνα
Δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν· ὁ δὲ
Κάκ᾽ εἰς μέγιστ᾽ ἔσωσεν· εἰ γὰρ οὗτος εἶ,
Ὅν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσποτμος γεγώς.
Οι. Ἰοὺ, ἰού· τὰ πάντ᾽ ἂν ἐξίκοι σαφῆ.
Ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν,
Ὅστις πέφασμαι φύς τ᾽ ἀφ᾽ ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ᾽
Οὐ χρῆν μ᾽ ὁμιλῶν, οὕς τ᾽ ἔμ᾽ οὐκ ἔδει κτανών.
Χο. Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,
Ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν
Ζώσας ἐναριθμῶ.
Τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον
Τᾶς εὐδαιμονίας φέρει,

Ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν,
Καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι;
Τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων,
Τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὦ τλᾶμον
Οἰδιπόδα, βροτῶν οὐδένα μακαρίζω·
'Οστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,
Εκράτησας τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου·
Ω Ζεῦ, κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα
Παρθένον χρησμῳδόν·
Θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστας·
Εξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ ἐμὸς,
Καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης,
Ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνάσσων.
Τανῦν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος;
Τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις
Ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίου;
Ιὼ κλεινὸν Οἰδίπου κάρα,
'Ω μέγας λιμὴν αὑτὸς ἤρκεσε
Παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν,
Πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἱ πατρῷαί σ'
Αλοκες φέρειν, τάλας,
Σῖγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;
Εφεῦρέ σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος·
Δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι
Τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.
Ιὼ Λαΐειον τέκνον,
Εἴθε σ' εἴθε μήποτ' εἰδόμαν.
Οδύρομαι γὰρ ὡς περίαλλα
Ιαχαίων ἐκ στομάτων.
Τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν,
Ανέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, καὶ
Κατεκοίμασα τοὐμὸν ὄμμα.

Εξ. Ω γῆς μέγιστα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι,
Οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'
Αρεῖσθε πένθος, εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι
Τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.
Οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον, οὔτε Φᾶσιν ἂν
Νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
Κεύθει· τὰ δ' αὐτίκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ
Ἑκόντα, κοὐκ ἄκοντα· τῶν δὲ πημονῶν
Μάλιστα λυποῦσ' αἳ 'ν φανῶσ' αὐθαίρετοι.
Χο. Λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ᾔδειμεν, τὸ μὴ οὐ
Βαρύστον' εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φής;
Εξ. Ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
Μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα.
Χο. Ω δυστάλαινα· πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;
Εξ. Αὐτὴ πρὸς αὑτῆς· τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
Αλγιστ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.
Ὅμως δ', ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι,
Πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.
Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
Θυρῶνος, ἵετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
Λέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς·
Πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιῤῥήξασ', ἔσω,
'κάλει τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρὸν,
Μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὑφ' ὧν
Θάνοι μὲν αὐτὸς, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι
Τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν.
Εγοᾶτο δ' εὐνὰς, ἔνθα δύστηνος διπλοῦς,
Εξ ἀνδρὸς ἄνδρα, καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.
Χὤπως μὲν ἐκ τῶνδ', οὐκ ἔτ' οἶδ', ἀπόλλυται.
Βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὑφ' οὗ
Οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν·
Ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦντ' ἐλεύσσομεν.

Φοιτᾷ γὰρ, ἡμᾶς ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν,
Γυναῖκά τ' οὐ γυναῖκα, μητρῴαν δ' ὅπου
Κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὗ τε καὶ τέκνων.
Λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις·
Οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν, οἳ παρῆμεν ἐγγύθεν.
Δεινὸν δ' ἀΰσας, ὡς ὑφηγητοῦ τινὸς,
Πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων
Εκλινε κοῖλα κλῆθρα, κἀμπίπτει στέγῃ,
Οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐσείδομεν,
Πλεκταῖς ἑώραις ἐμπεπλεγμένην· ὁ δὲ
Ὅπως ὁρᾷ νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας,
Χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην· ἐπεὶ δέ γ' ἡ
Τλήμων ἔκειτο, δεινὰ τἀνθένδ' ἦν ὁρᾷν.
Αποσπάσας γὰρ εἱμάτων χρυσηλάτους
Περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο,
Αρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων,
Αὐδῶν τοιαῦθ'· Ὅθ' οὕνεκ' οὐκ ὄψοιτό νιν,
Οὔθ' οἷ' ἔπασχεν, οὔθ' ὁποῖ' ἔδρα κακὰ,
Αλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὓς μὲν οὐκ ἔδει
Οψοίαθ', οὓς δ' ἔχρῃζεν οὐ γνωσοίατο.—
Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, πολλάκις τε κοὐχ ἅπαξ
Ηρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα· φοίνιαι δ' ὁμοῦ
Γλῆναι γένει' ἔτεγγον· οὐδ' ἀνίεσαν
Φόνου μυδώσας σταγόνας· ἀλλ' ὁμοῦ μέλας
Ομβρος χαλάζης αἵματός τ' ἐτέγγετο.
Τάδ' ἐκ δυεῖν ἔῤῥωγεν, οὐ μόνου, κακά·
Αλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά.
Ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν
Ολβος δικαίως· νῦν δὲ τῇδε θἠμέρᾳ
Στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη· κακῶν
Ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν ἐστ' ἀπόν.
Χο. Νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ;

Εξ. Βοᾷ διοίγειν κλῇθρα, καὶ δηλοῦν τινὰ
Τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
Τὸν μητρὸς . . . . αὐδῶν ἀνόσι', οὐδὲ ῥητά μοι·
Ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι
Μενῶν δόμοις ἀραῖος, ὡς ἠράσατο.
Ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινὸς
Δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν.
Δείξει δὲ καὶ σοί· κλῇθρα γὰρ πυλῶν τάδε
Διοίγεται· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα
Τοιοῦτον, οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι.

Χο. Ὠ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
Ὠ δεινότατον πάντων, ὅσ' ἐγὼ
Προσέκυρσ' ἤδη· τίς σ', ὦ τλῆμον,
Προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας
Μείζονα δαίμων τῶν μακίστων
Πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ;
Φεῦ, φεῦ, δύσταν'· ἀλλ' οὐδ' ἐσιδεῖν
Δύναμαί σ', ἐθέλων πόλλ' ἀνερέσθαι,
Πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρῆσαι·
Τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.

Οι. Αἶ αἶ, αἶ αἶ,
Φεῦ, φεῦ· δύστανος ἐγώ· ποῖ γᾶς
Φέρομαι τλάμων;
Πᾶ μοι φθογγὰ πέτεται φοράδην;
Ιὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλου;

Χο. Ες δεινὸν, οὐδ' ἀκουστὸν, οὐδ' ἐπόψιμον.

Στροφὴ ά.

Οι. Ιὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπότροπον,
Επιπλόμενον ἄφατον,
Αδάμαστόν τε
Καὶ δυσούριστον· οἴμοι,

Οἴμοι μάλ' αὖθις· οἷον εἰσέδυ μ' ἅμα
Κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα, καὶ μνήμη κακῶν.
Χο. Καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν ἐν τοσοῖσδε πήμασι
Διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φορεῖν κακά.

Ἀντιστροφὴ ά.

Οι. Ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος
Ἔτι μόνιμος· ἔτι γὰρ
Ὑπομένεις ἐμὲ
Τὸν τυφλὸν κηδεύων· φεῦ.
Οὐ γάρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς,
Καίπερ σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.
Χο. Ὦ δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
Ὄψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

Στροφὴ β'.

Οι. Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, ὦ φίλοι,
Ὁ κακὰ τελῶν ἐμὰ,
Κακὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα.
Ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν
Οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.
Τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾷν,
Ὅτῳ γ' ὁρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ;
Χο. Ἦν ταῦθ', ὅπωσπερ καὶ σὺ φῄς.

Στροφὴ γ'.

Οι. Τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἢ
Στερκτὸν, ἢ προσήγορον
Ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾷ, φίλοι;
Ἀπάγετ' ἐκτόπιον
Ὅτι τάχιστά με,
Ἀπάγετ', ὦ φίλοι,

Τὸν ὄλεθρον μέγαν,
Τὸν καταρατότατον,
Ἔτι δὲ καὶ θεοῖς
Ἐχθρότατον βροτῶν.
Χο. Δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
Ὥς σ' ἠθέλησα μηδ' ἀναγνῶναί ποτ' ἄν.

Ἀντιστροφὴ β'.

Οι. Ὄλοιθ' ὅστις ἦν, ὃς ἀπ' ἀγρίας πέδας
Νομάδος ἐπιποδίας
Ἔλυσέ μ', ἀπό τε φόνου
Ἔῤῥυτο κἀνέσωσεν,
Οὐδὲν εἰς χάριν πράσσων.
Τότε γὰρ ἂν θανὼν,
Οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος.
Χο. Θέλοντι κἀμοὶ τοῦτ' ἂν ἦν.

Ἀντιστροφὴ γ'.

Οι. Οὔκουν πατρός γ' ἂν φονεὺς
Ἦλθον, οὐδὲ νυμφίος
Βροτοῖς ἐκλήθην ὧν ἔφυν ἄπο.
Νῦν δ' ἄθλιος μέν εἰμ',
Ἀνοσίων δὲ παῖς,
Ὁμογενὴς δ' ἀφ' ὧν
Αὐτὸς ἔφυν τάλας.
Εἰ δέ τι πρεσβύτερον
Ἔφυ κακοῦ κακὸν,
Τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους.

Χο. Οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς·
Κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν, ἢ ζῶν τυφλός.
Οι. Ὡς μὲν τάδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
Μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι.

Εγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων
Πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς 'Αδου μολὼν,
Οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
Εργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
Αλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος,
Βλαστοῦσ' ὅπως ἔϐλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί ;
Οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ·
Οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
Αγάλμαθ' ἱερὰ, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
Κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἔν γε ταῖς Θήϐαις τραφεὶς
Απεστέρησ' ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέπων
Ωθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεϐῆ, τὸν ἐκ θεῶν
Φανέντ' ἄναγνον, καὶ γένους τοῦ Λαΐου.
Τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν
Ορθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὁρᾷν ;
'Ηκιστά γ'· ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν
Πηγῆς δι' ὤτων φραγμὸς, οὐκ ἂν ἐσχόμην
Τὸ μὴ 'ποκλεῖσαι τοὐμὸν ἄθλιον δέμας,
'Ιν' ἦν τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν· τὸ γὰρ
Τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ.
Ιὼ Κιθαιρὼν, τί μ' ἐδέχου ; τί μ' οὐ λαϐὼν
Εκτεινας εὐθὺς, ὡς ἔδειξα μήποτε
Εμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἦν γεγώς ;
Ω Πόλυϐε καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια
Λόγῳ παλαιὰ δώμαθ', οἷον ἆρ' ἐμὲ
Κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξεθρέψατε.
Νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κἀκ κακῶν εὑρίσκομαι.
Ω τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη,
Δρυμός τε, καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
Αἳ τοὐμὸν αἷμα, τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο,
Επίετε πατρὸς, ἆρ' ἐμοῦ μέμνησθ' ἔτι,
Οἷ' ἔργα δράσας ὑμὶν, εἶτα δεῦρ' ἰὼν

'Οποῖ' ἔπρασσον αὖθις; ὦ γάμοι, γάμοι,
Ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες, πάλιν
Ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα, κἀπεδείξατε
Πατέρας, ἀδελφοὺς, παῖδας, αἷμ' ἐμφύλιον,
Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χὠπόσα
Αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
Ἀλλ', οὐ γὰρ αὐδᾷν ἔσθ', ἃ μηδὲ δρᾷν καλὸν,
'Οπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἔξω μέ που
Καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
Ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
Ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
Πείθεσθε, μὴ δείσητε· τἀμὰ γὰρ κακὰ
Οὐδεὶς οἷός τε πλὴν γ' ἐμοῦ φέρειν βροτῶν.
Χο. Ἀλλ' ὧν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε
Κρέων, τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν· ἐπεὶ
Χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.
Οι. Οἴμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
Τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ
Πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός.
Κρε. Οὐχ ὡς γελαστὴς, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
Οὐδ' ὡς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
Ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
Γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα
Αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος
Ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ,
Μήτ' ὄμβρος ἱερὸς, μήτε φῶς προσδέξεται.
Ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον ἐσκομίζετε.
Τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μάλισθ' ὁρᾷν
Μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά.
Οι. Πρὸς θεῶν, ἐπείπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
Ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμὲ,
Πιθοῦ τί μοι· πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω.

Κρε. Καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν;
Οι. Ῥίψον με γῆς ἐκ τῆσδ᾽ ὅσον τάχισθ᾽, ὅπου
Θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.
Κρε. Ἔδρασ᾽ ἂν, εὖ τοῦτ᾽ ἴσθ᾽ ἂν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
Πρώτιστ᾽ ἔχρηζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.
Οι. Ἀλλ᾽ ἥ γ᾽ ἐκείνου πᾶσ᾽ ἐδηλώθη φάτις,
Τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ, μ᾽ ἀπολλύναι.
Κρε. Οὕτως ἐλέχθη ταῦθ᾽· ὅμως δ᾽, ἵν᾽ ἕσταμεν
Χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δραστέον.
Οι. Οὕτως ἄρ᾽ ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ᾽ ὕπερ;
Κρε. Καὶ γὰρ σὺ νῦν τ᾽ ἂν τῷ θεῷ πίστιν φέροις.
Οι. Καὶ σοί γ᾽ ἐπισκήπτω τε, καὶ προτρέψομαι,
Τῆς μὲν κατ᾽ οἴκους αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον
Θοῦ· καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ.
Ἐμοῦ δὲ μήποτ᾽ ἀξιωθήτω τόδε
Πατρῷον ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν.
Ἀλλ᾽ ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἔνθα κλῄζεται
Οὑμὸς Κιθαιρὼν οὗτος, ὃν μήτηρ τ᾽ ἐμοὶ
Πατήρ τ᾽ ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον,
Ἵν᾽ ἐξ ἐκείνων, οἵ μ᾽ ἀπωλλύτην, θάνω.
Καίτοι τοσοῦτόν γ᾽ οἶδα, μήτ᾽ ἐμ᾽ ἂν νόσον,
Μήτ᾽ ἄλλο πέρσαι μηδέν· οὐ γὰρ ἄν ποτε
Θνήσκων ἐσώθην, μὴ ᾽πί τῳ δεινῷ κακῷ.
Ἀλλ᾽ ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ᾽, ὅπηπερ εἶσ᾽, ἴτω.
Παίδων δὲ, τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι, Κρέων,
Πρόσθῃ μέριμναν· ἄνδρες εἰσὶν, ὥστε μὴ
Σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἔνθ᾽ ἂν ὦσι, τοῦ βίου.
Ταῖν δ᾽ ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν,
Αἷν οὔ ποθ᾽ ἡ ᾽μὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς
Τράπεζ᾽ ἄνευ τοῦδ᾽ ἀνδρὸς, ἀλλ᾽ ὅσων ἐγὼ
Ψαύοιμι, πάντων τῶνδ᾽ ἀεὶ μετειχέτην,
Ταῖν μοι μέλεσθαι· καὶ μάλιστα μὲν χεροῖν

Ψαῦσαί μ' ἔασον, κἀποκλαύσασθαι κακά.
Ἴθ', ὦ 'ναξ,
Ἴθ', ὦ γονῇ γενναῖε· χερσί δ' ἂν θιγὼν
Δοκοῖμ' ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον.
Τί φημί;
Οὐ δὴ κλύω που, πρὸς θεῶν, τοῖν μοι φίλοιν
Δακρυῤῥοούντοιν; καί μ' ἐποικτείρας Κρέων
Επεμψ' ἐμοὶ τὰ φίλτατ' ἐκγόνοιν ἐμοῖν;
Λέγω τι;
Κρε. Λέγεις· ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,
Γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἥ σ' εἶχεν πάλαι.
Οι. Αλλ' εὐτυχοίης, καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
Δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι.
Ω τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε
Ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
Αἳ τοῦ φυτουργοῦ πατρὸς ὑμῖν ὧδ' ὁρᾷν
Τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὐξένησαν ὄμματα·
Ὃς ὑμίν, ὦ τέκν', οὔθ' ὁρῶν, οὔθ' ἱστορῶν,
Πατὴρ ἐφάνθην, ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην.
Καὶ σφὼ δακρύω· προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω·
Νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
Οἷον βιῶναι σφὼ πρὸς ἀνθρώπων χρεών.
Ποίας γὰρ ἀστῶν ἥξετ' εἰς ὁμιλίας;
Ποίας δ' ἑορτὰς, ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι
Πρὸς οἶκον ἵξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;
Αλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμὰς,
Τίς οὗτος ἔσται, τίς παραῤῥίψει, τέκνα,
Τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς
Εστὶν, γονεῦσι σφῷν θ' ὁμοῦ δηλήματα;
Τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; τὸν πατέρα πατὴρ
Ὑμῶν ἔπεφνε· τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν,
Ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κἀκ τῶν ἴσων.

Εκτήσαθ' ὑμᾶς, ὥνπερ αὐτὸς ἐξέφυ.
Τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε· κᾆτα τίς γαμεῖ;
Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὦ τέκν'· ἀλλὰ δηλαδὴ
Χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών.
Ω παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατὴρ
Ταύταιν λέλειψαι, νὼ γὰρ, ὣ 'φυτεύσαμεν,
Ολώλαμεν δύ' ὄντε, μή σφε περιΐδῃς
Πτωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας,
Μηδ' ἐξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς·
Αλλ' οἴκτισον σφᾶς, ὧδε τηλικάσδ' ὁρῶν,
Πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
Ξύννευσον, ὦ γενναῖε, σῇ ψαύσας χερί.
Σφῷν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχετόν γ' ἤδη φρένας,
Πόλλ' ἂν παρῄνουν· νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεσθέ μοι,
Οὗ καιρὸς, αἰεὶ ζῆν, βίου δὲ λῴονος
Ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός.

Κρ. Ἅλις· ἵν' ἐξήκεις δακρύων; ἀλλ' ἴθι στέγης ἔσω.
Οι. Πειστέον, κεἰ μηδὲν ἡδύ.
Κρ. Πάντα γὰρ καιρῷ καλά.
Οι. Οἶσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι;
Κρ. Λέξεις, καὶ τότ' εἴσομαι κλύων.
Οι. Γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον.
Κρ. Τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν.
Οι. Αλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω.
Κρ. Τοιγαροῦν τεύξει τάχα.
Οι. Φῂς τάδ' οὖν;
Κρ. Ἃ μὴ φρονῶ γὰρ, οὐ φιλῶ λέγειν μάτην.
Οι. Απαγέ νύν μ' ἐντεῦθεν ἤδη.
Κρ. Στεῖχέ νυν, τέκνων δ' ἀφοῦ.
Οι. Μηδαμῶς ταύτας γ' ἕλῃ μου.
Κρ. Πάντα μὴ βούλου κρατεῖν·
Καὶ γὰρ ἃ 'κράτησας, οὔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.

Χο. Ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε,
Ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ᾔδη, καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ,
Ὅστις οὐ ζήλῳ πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,
Εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς ξυμφορᾶς ἐλήλυθεν. 1527
Ὥστε θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
Ἡμέραν ἐπισκοποῦντα, μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
Τέρμα τοῦ βίου περάσῃ, μηδὲν ἀλγεινὸν παθών.

ΤΕΛΟΣ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ.

II.

*EX EURIPIDE.

[JUXTA EDIT. RIC. PORSON. CANTAB. 1801. IN 8VO.]

EURIPIDES—in affectibus cùm omnibus mirus, tùm in iis qui miseratione constant, facilè præcipuus.

QUINCT. LIB. X.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΙΑΣΩΝ εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος, τοῦ Κορινθίων βασιλέως, θυγατέρα Γλαύκην, πρὸς γάμον· μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παραιτησαμένη μίαν ἡμέραν μεῖναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἐσθῆτα καὶ χρυσοῦν στέφανον, οἷς ἐκείνη χρησαμένη διαφθείρεται· καὶ ὁ Κρέων δὲ, περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ, ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ, τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖσε Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος γαμεῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἑψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε· περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἴσονος, ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας, φησὶν οὕτως·

Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα,
Γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
Φάρμακα πόλλ' ἕψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λέβησι.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου Τροφοῖς ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφοὺς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα, ἐνεοποίησε. Στάφυλος δέ φησι, τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεὼς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου· ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

ΑΛΛΩΣ,

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Μηδεια, διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκεῖνον γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱοὺς, ἐχωρίσθη δ' Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσουσα. Παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιία.

Η μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων. Εδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος, κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην Ολυμπιάδα. Πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ Σάτυροι· οὐ σώζεται.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΤΡΟΦΟΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.
ΜΗΔΕΙΑ.
ΧΟΡΟΣ γυναικῶν.
ΚΡΕΩΝ.
ΙΑΣΩΝ.
ΑΙΓΕΥΣ, Βασιλεὺς Αθηνῶν.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΠΑΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.
ἙΤΕΡΟΣ ΠΑΙΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Τροφός.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΜΗΔΕΙΑ.

ΤΡΟΦΟΣ.

Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος,
Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Συμπληγάδας,
Μηδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε
Τμηθεῖσα πεύκη, μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας
Ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρος
Πελίᾳ μετῆλθον· οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ
Μήδεια πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,
Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος.
Οὐδ' ἂν κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας
Πατέρα, κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν,
Ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἁνδάνουσα μὲν
Φυγῇ πολίταις, ὧν ἀφίκετο χθόνα,
Αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι·
Ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ.
Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα.
Προδοὺς γὰρ αὑτοῦ τέκνα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
Γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,
Γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.
Μήδεια δ' ἡ δύστηνος, ἠτιμασμένη,
Βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς
Πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται,

Οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
Κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι,
Τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον,
Επεὶ πρὸς ἀνδρὸς ᾔσθετ' ἠδικημένη,
Οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
Πρόσωπον· ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος
Κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων.
Ην μήποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην,
Αὐτὴ πρὸς αὑτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον,
Καὶ γαῖαν, οἴκους θ', οὓς προδοῦσ' ἀφίκετο
Μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει:
Εγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο,
Οἷον πατρῴας μὴ 'πολείπεσθαι χθονός.
Στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται.
Δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον·
Βαρεῖα γὰρ φρὴν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
Πάσχουσ'· ἐγᾦδα τήνδε, δειμαίνω τέ νιν,
Μὴ θηκτὸν ὤσῃ φάσγανον δι' ἥπατος,
Η καὶ τύραννον, τόν τε γήμαντα κτάνῃ,
Κἄπειτα μείζω ξυμφορὰν λάβῃ τινά.
Δεινὴ γάρ· οὔτοι ῥᾳδίως γε συμβαλὼν
Εχθραν τις αὐτῇ καλλίνικον ᾄσεται.
Αλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
Στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι
Κακῶν· νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
Τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν
Ἕστηκας, αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά;
Πῶς σοῦ μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;
Τρο. Τέκνων ὀπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,
Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν

Κακῶς πιτνοῦντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.
Ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,
Ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ
Λέξαι, μολούσαν δεῦρο, δεσποίνης τύχας.
Παι. Οὔπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;
Τρο. Ζηλῶ σ'· ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μεσοῖ.
Παι. Ω μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε,
Ὡς οὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν.
Τρο. Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.
Παι. Οὐδέν· μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.
Τρο. Μὴ πρὸς γενείου κρύπτε σύνδουλον σέθεν·
Σιγὴν γὰρ, εἰ χρὴ, τῶνδε θήσομαι πέρι.
Παι. Ηκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
Πεσσοὺς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαίτεροι
Θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,
Ὡς τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾷν Κορινθίας
Ξὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Κρέων· ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε,
Οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τόδε.
Τρο. Καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται;
Πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;
Παι. Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων,
Κοὐκ ἔστ' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.
Τρο. Απωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
Νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.
Παι. Ατὰρ σύγ', οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
Δέσποιναν, ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγον.
Τρο. Ω τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ;
Ολοιτο μὲν μή, δεσπότης γάρ ἐστ' ἐμός,
Ατὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἁλίσκεται.
Παι. Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γιγνώσκεις τόδε,
Ὡς πᾶς τις αὑτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ,
Οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν,

Εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ;
Τρο. Ἴτ', εὖ γὰρ ἔσται, δωμάτων εἴσω, τέκνα.
Σὺ δ' ὡς μάλιστα τούσδ' ἐρημώσας ἔχε,
Καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένῃ.
Ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην
Τοῖσδ', ὥς τι δρασείουσαν· οὐδὲ παύσεται
Χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί τινα·
Ἐχθρούς γε μέντοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.

ΜΗΔΕΙΑ.

Δύστανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων,
Ἰώ μοί μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;
Τρο. Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες· μάτηρ
Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.
Σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω,
Καὶ μὴ πελάσητ' ὄμματος ἐγγὺς,
Μηδὲ προσέλθητ', ἀλλὰ φυλάσσεσθ'
Ἄγριον ἦθος, στυγεράν τε φύσιν
Φρενὸς αὐθάδους.
Ἴτε νυν, χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω.
Δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον
Νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει
Μείζονι θυμῷ· τί ποτ' ἐργάσεται
Μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαυστος
Ψυχὴ, δηχθεῖσα κακοῖσιν;
Μη. Αἶ αἶ αἶ αἶ,
Ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων
Ἄξι' ὀδυρμῶν· ὦ κατάρατοι
Παῖδες ὄλοισθε στυγερᾶς ματρὸς
Ξὺν πατρὶ, καὶ πᾶς δόμος ἔῤῥοι.
Τρο. Ἰώ μοί μοι, ἰὼ τλήμων·
Τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας
Μετέχουσι; τί τούσδ' ἔχθεις; οἴμοι,

Τέκνα, μή τι πάθηθ' ὡς ὑπεραλγῶ.
Δεινὰ τυράννων λήματα, καί πως
Ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,
Χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσιν.
Τὸ δ' ἄρ' εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν
Κρεῖσσον· ἔμοιγ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλως,
Ὀχυρῶς γ' εἴη καταγηράσκειν.
Τῶν γὰρ μετρίων, πρῶτα μὲν εἰπεῖν
Τοὔνομα νικᾷ, χρῆσθαί τε μακρῷ
Λῷστα βροτοῖσιν· τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'
Οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς·
Μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ
Δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἔκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν
Τᾶς δυστάνου Κολχίδος·
Οὐδέ πω ἤπιος; ἀλλ', ὦ γεραιά,
Λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω
Μελάθρου βοὰν ἔκλυον.
Οὐδὲ συνήδομαι, γύναι,
Ἄλγεσι δώματος,
Ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται.
Τρο. Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα γὰρ ἤδη
Τάδ'· ὁ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων·
Ἡ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν
Δέσποινα, φίλων οὐδενὸς οὐδὲν
Παραθαλπομένα φρένα μύθοις.
Μη. Αἶ αἶ· διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία
Βαίη· τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;
Φεῦ φεῦ· θανάτῳ καταλυσαίμαν,
Βιοτὰν στυγερὰν προλιποῦσα.

Στροφή.

Χο. Αἴες, ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς,
Ἰαχὰν, οἵαν ἁ δύστανος
Μέλπει νύμφα;
Τί σοί ποτε τᾶς ἀπλάστου
Κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,
Σπεύσει θανάτου τελευτάν;
Μηδὲν τόδε λίσσου.
Εἰ δὲ σὸς πόσις
Καινὰ λέχη σεβίζει,
Κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου.
Ζεύς σοι τόδε συνδικάσει·
Μὴ λίαν τάκου,
Δυρομένα σὸν εὐνήταν.

Μη. Ὦ μεγάλα Θέμι, καὶ πότνι' Ἄρτεμι,
Λεύσσεθ' ἃ πάσχω, μεγάλοις ὅρκοις
Ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον
Πόσιν; ὅν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοιμ'
Αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους·
Οἵ γ' ἐμὲ πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.
Ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθην
Αἰσχρῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.

Τρο. Κλύεθ' οἷα λέγει, κἀπιβοᾶται
Θέμιν εὐκταίαν, Ζῆνά θ', ὃς ὅρκων
Θνατοῖς ταμίας νενόμισται;
Οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι μικρῷ
Δέσποινα χόλον καταπαύσει.

Ἀντιστροφή.

Χο. Πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἁμετέραν
Ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων

Δέξαιτ' ὀμφὰν,
Εἴ πως βαρύθυμον ὀργὰν,
Καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη.
Μήτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον
Φίλοισιν ἀπέστω.
Αλλὰ βᾶσά νιν
Δεῦρο πόρευσον οἴκων
Εξω, φίλα, καὶ τάδ' αὔδα·
Σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι
Τοὺς ἔσω· πένθος
Γὰρ μεγάλως τόδ' ὁρμᾶται.

Τρο. Δράσω τάδ', ἀτὰρ φόβος, εἰ πείσω
Δέσποιναν ἐμάν·
Μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω.
Καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης
Αποταυροῦται δμωσὶν, ὅταν τις
Μῦθον προφέρων πέλας ὁρμαθῇ.
Σκαιοὺς δὲ λέγων, κοὐδέν τι σοφοὺς
Τοὺς πρόσθε βροτοὺς, οὐκ ἂν ἁμάρτοις,
Οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις,
Επί τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δείπνοις
Εὕροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς·
Στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας
Εὕρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις
Ωδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι,
Δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.
Καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι
Μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δ' εὔδειπνοι
Δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοάν;
Τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὑτοῦ
Δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

Χο. Ἰαχὰν ἄϊον πολύστονον γόων·
Λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ
Τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον.
Θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα
Τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν,
Ἅ νιν ἔβασεν
Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον
Δι' ἅλα νύχιον ἐφ' ἁλμυρὰν
Πόντου κλῇδ' ἀπέραντον.

Μη. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
Μή μοί τι μέμφησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
Σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
Τοὺς δ' ἐν θυραίοις· οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς
Δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥᾳθυμίαν.
Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστιν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,
Ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς,
Στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδὲν ἠδικημένος.
Χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει,
Οὐδ' ἀστὸν ἤνεσ', ὅστις αὐθάδης γεγὼς,
Πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.
Εμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε
Ψυχὴν διέφθαρκ'· οἴχομαι δὲ, καὶ βίου
Χάριν μεθεῖσα κατθανεῖν χρῄζω, φίλαι.
Εν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα, γιγνώσκεις καλῶς,
Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὑμὸς πόσις.
Πάντων δ' ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
Γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν.
Ἃς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
Πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
Λαβεῖν· κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἔτ' ἄλγιον κακόν·
Κἀν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,

Η χρηστόν· οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ
Γυναιξὶν, οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.
Εἰς καινὰ δ', ἤθη καὶ νόμους ἀφιγμένην,
Δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν,
Ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτῃ.
Κἂν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ
Πόσις ξυνοικῇ, μὴ βίᾳ φέρων ζυγὸν,
Ζηλωτὸς αἰών· εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεών.
Ανὴρ δ', ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνὼν,
Εξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας ἄσην,
Η πρὸς φίλον τιν', ἢ πρὸς ἥλικας τραπείς·
Ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
Λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον
Ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί·
Κακῶς φρονοῦντες, ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
Αλλ' οὐ γὰρ αὑτὸς πρὸς σὲ κἄμ' ἥκει λόγος·
Σοὶ μὲν πόλις θ' ἥδ' ἐστὶ, καὶ πατρὸς δόμοι,
Βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων κοινωνία·
Εγὼ δ' ἔρημος, ἄπολις οὖσ', ὑβρίζομαι
Πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελῃσμένη,
Οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐχὶ συγγενῆ,
Μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.
Τοσοῦτον οὖν σοῦ τυγχάνειν βουλήσομαι,
Ην μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ,
Πόσιν δίκη τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,
Τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἥν τ' ἐγήματο,
Σιγᾶν· γυνὴ γὰρ τἄλλα μὲν φόβου πλέα,
Κακή τ' ἐς ἀλκὴν καὶ σίδηρον εἰσορᾶν·
Ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἠδικημένη κυρῇ,
Οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μιαιφονωτέρα.

Χο. Δράσω τάδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσει πόσιν,

Μήδεια, πυθεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω τύχας.
Ὁρῶ δὲ καὶ Κρέοντα τῆσδ' ἄνακτα γῆς
Στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.

ΚΡΕΩΝ.

Σὲ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην
Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν
Φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα,
Καὶ μή τι μέλλειν, ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
Τοῦδ' εἰμὶ, κοὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
Πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω.
Μη. Αἶ αἶ, πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι·
Εχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων,
Κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.
Ερήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως,
Τίνος μ' ἕκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον;
Κρ. Δέδοικά σ', οὐδὲν δεῖ παραμπέχειν λόγους,
Μή μοί τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.
Ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος.
Σοφὴ πέφυκας, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
Λυπεῖ δὲ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη.
Κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,
Τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμουμένην
Δράσειν τι· ταῦτ' οὖν, πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρός σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,
Η μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν.
Μη. Φεῦ, φεῦ· οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
Εβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασται κακά.
Χρὴ δ' οὔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς·
Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν ἀργίας,
Φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ·

Σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφὰ,
Δόξεις ἀχρεῖος κοὐ σοφὸς πεφυκέναι·
Τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον
Κρείσσων νομισθεὶς, λυπρὸς ἐν πόλει φανεῖ.
Εγὼ δὲ καὐτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης·
Σοφὴ γὰρ οὖσα, τοῖς μὲν εἴμ' ἐπίφθονος,
Τοῖς δ' αὖ προσάντης· εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.
Σὺ δ' οὖν φοβεῖ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς.
Οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, (μὴ τρέσῃς ἡμᾶς,) Κρέον,
'Ωστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν:
Σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην
'Οτῳ σε θυμὸς ἦγεν· ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
Μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.
Καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν·
Νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τήνδε δὲ χθόνα
Εᾶτέ μ' οἰκεῖν· καὶ γὰρ ἠδικημένοι
Σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.
Κρ. Λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν,
Ορρωδία μοι, μή τι βουλεύσῃς κακόν.
Τοσῷδέ γ' ἧσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.
Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ,
'Ράων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.
Αλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε:
'Ως ταῦτ' ἄραρε, κοὐκ ἔχεις τέχνην, ὅπως
Μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὖσα δυσμενὴς ἐμοί.
Μη. Μὴ πρός σε γούνων, τῆς τε νεογάμου κόρης.
Κρ. Λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.
Μη. Αλλ' ἐξελᾷς με, κοὐδὲν αἰδέσει λίτας;
Κρ. Φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.
Μη. Ω πατρὶς, ὡς σοῦ κάρτα νῦν μνείαν ἔχω.
Κρ. Πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοιγε φίλτατον πόλις.
Μη. Φεῦ, φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.

Κρ. Οπως ἂν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι.
Μη. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.
Κρ. Ἕρπ', ὦ ματαία, καί μ' ἀπάλλαξον πόνων.
Μη. Πόνος μέν· ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρήμεθα;
Κρ. Τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠσθήσει βίᾳ.
Μη. Μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον.
Κρ. Οχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι.
Μη. Φευξούμεθ'· οὐ τοῦθ' ἱκέτευσά σου τυχεῖν.
Κρ. Τί δ' οὖν βιάζει, κοὐκ ἀπαλλάσσει χθονός;
Μη. Μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν,
Καὶ ξυμπεράναι φροντίδ', ᾗ φευξούμεθα,
Παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατὴρ
Οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.
Οἴκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ
Πέφυκας· εἰκὸς δ' ἐστὶν εὔνοιάν σ' ἔχειν.
Τοὐμοῦ γὰρ οὔ μοι φροντὶς, εἰ φευξούμεθα,
Κείνους δὲ κλαίω ξυμφορᾷ κεχρημένους.
Κρ. Ἥκιστα τοὐμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν·
Αἰδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα.
Καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι,
Ὅμως δὲ τεύξει τοῦδε· προὐννέπω δέ σοι,
Εἴ σ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ
Καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονὸς,
Θανεῖ· λέλεκται μῦθος ἀψευδὴς ὅδε.
Νῦν δ', εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἔθ' ἡμέραν μίαν·
Οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν, ὧν φόβος μ' ἔχει.

Χο. Δύστανε γύναι,
Φεῦ, φεῦ, μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
Ποῖ ποτε τρέψει; τίνα προξενίαν,
Η δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν
Εξευρήσεις;

'Ως εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεὸς,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.

Μη. Κακῶς πέπρακται πανταχῇ· τίς ἀντερεῖ;
Αλλ' οὔτι ταύτῃ ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω·
Ετ' εἴσ' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,
Καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.
Δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαί ποτ' ἄν,
Εἰ μή τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην;
Οὐδ' ἂν προσεῖπον, οὐδ' ἂν ἡψάμην χεροῖν.
'Ο δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,
'Ωστ' ἐξὸν αὐτῷ τἄμ' ἑλεῖν βουλεύματα
Γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν
Μεῖναί μ', ἐν ᾗ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκροὺς
Θήσω, πατέρα τε καὶ κόρην πόσιν τ' ἐμόν.
Πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδοὺς,
Οὐκ οἶδ' ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι·
Πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,
Η θηκτὸν ὤσω φάσγανον δι' ἥπατος,
Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος.
Αλλ' ἕν τι μοι πρόσαντες· εἰ ληφθήσομαι
Δόμους ὑπερβαίνουσα καὶ τεχνωμένη,
Θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
Κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ᾗ πεφύκαμεν
Σοφαὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ἑλεῖν.
Εἶεν· καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις;
Τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους
Ξένος παρασχὼν, ῥύσεται τοὐμὸν δέμας;
Οὐκ ἔστι· μείνασ' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον,
Ην μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ,
Δόλῳ μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον.
Ην δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορά μ' ἀμήχανος,

Αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεἰ μέλλω θανεῖν,
Κτενῶ σφε· τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.
Οὐ γάρ, μὰ τὴν δέσποιναν, ἣν ἐγὼ σέβω
Μάλιστα πάντων, καὶ ξυνεργὸν εἱλόμην,
Ἑκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἑστίας ἐμῆς,
Χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.
Πικροὺς ἐγώ σφι καὶ λυγροὺς θήσω γάμους,
Πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
Ἀλλ' εἶα, φείδου μηδὲν, ὧν ἐπίστασαι,
Μήδεια, βουλεύουσα καὶ τεχνωμένη.
Ἕρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐψυχίας.
Ὁρᾷς ἃ πάσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὀφλεῖν
Τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
Γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς, Ἡλίου τ' ἄπο.
Ἐπίστασαι δέ· πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
Γυναῖκες, εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,
Κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.

Στροφὴ ά.

Χο. Ανω ποταμῶν ἱερῶν
Χωροῦσι παγαὶ,
Καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.
Ανδράσι μὲν δόλιαι βουλαί· θεῶν δ'
Οὐκέτι πίστις ἄραρε.
Τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν
Στρέψουσι φᾶμαι.
Ερχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει·
Οὐκέτι δυσκέλαδος
Φάμα γυναῖκας ἕξει.

Αντιστροφὴ ά.

Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων
Λήξουσ' ἀοιδᾶν,

Τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.
Οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας
Ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν
Φοῖβος ἁγήτωρ μελέων· ἐπεὶ ἀντ-
άχησ' ἂν ὕμνον
Ἀρσένων γέννᾳ. μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει
Πολλὰ μὲν ἁμετέραν
Ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.

Στροφὴ β'.

Σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας
Μαινομένᾳ κραδίᾳ
Διδύμους ὁρίσασα πόντου
Πέτρας· ἐπὶ δὲ ξένᾳ
Ναίεις χθονί, τᾶς ἀνάνδρου
Κοίτας ὀλέσασα λέκτρον
Τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας
Ἄτιμος ἐλαύνει.

Ἀντιστροφὴ β'.

Βέβακε δ' ὅρκων χάρις, οὐδ' ἔτ' αἰδὼς
Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ
Μένει, αἰθερία δ' ἀνέπτα.
Σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι,
Δύστανε, μεθορμίσασθαι
Μόχθων πάρα, τῶν δὲ λέκτρων
Ἄλλα βασίλεια κρείσσων
Δόμοισιν ἐπέστα.

ΙΑΣΩΝ.

Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
Τραχεῖαν ὀργὴν ὡς ἀμήχανον κακόν.

Σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,
Κούφως φερούσῃ κρεισσόνων βουλεύματα,
Λόγων ματαίων οὕνεκ' ἐκπεσεῖ χθονός.
Κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα· μὴ παύσῃ ποτὲ
Λέγουσ', Ἰάσων ὡς κάκιστος ἔστ' ἀνήρ.
Ἃ δ' εἰς τυράννους ἐστί σοι λελεγμένα,
Πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ.
Κἀγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων
Οργὰς ἀφῄρουν, καί σ' ἐβουλόμην μένειν·
Σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγουσ' ἀεὶ
Κακῶς τυράννους· τοιγὰρ ἐκπεσεῖ χθονός.
Ομως δὲ κἀκ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις
Ἡκω, τοσόνδε προσκοπούμενος, γύναι,
Ως μήτ' ἀχρήμων ξὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς,
Μήτ' ἐνδεής του· (πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ
Κακὰ ξὺν αὐτῇ·) καὶ γὰρ εἰ σύ με στυγεῖς,
Οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτέ.
Μη. Ω παγκάκιστε, τοῦτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω
Γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν·
Ηλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς;
Οὔτοι θράσος τόδ' ἐστὶν, οὐδ' εὐτολμία,
Φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν,
Αλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
Πασῶν, ἀναίδει'· εὖ δ' ἐποίησας μολών.
Εγώ τε γὰρ λέξασα, κουφισθήσομαι
Ψυχὴν, κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσει κλύων.
Εκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.
Εσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι
Ταυτὸν ξυνεισέβησαν Αργῷον σκάφος,
Πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην
Ζεύγλῃσι, καὶ σπεροῦντα θανάσιμον γύην·
Δράκοντά θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας,

Σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις ἄϋπνος ὤν,
Κτείνασ', ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον.
Αὐτὴ δὲ, πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἐμοὺς,
Τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἱκόμην
Ξὺν σοὶ, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα·
Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,
Παίδων ὑπ' αὐτοῦ, πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.
Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθὼν,
Προὔδωκας ἡμᾶς· καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη
Παίδων γεγώτων· εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι,
Ξυγγνωστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.
Ὅρκων δὲ φροῦδη πίστις, οὐδ' ἔχω μαθεῖν,
Εἰ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότ' οὐκ ἄρχειν ἔτι,
Η καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν,
Επεὶ ξύνοισθά γ' εἰς ἔμ' οὐκ εὔορκος ὤν.
Φεῦ δεξιὰ χεὶρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου,
Καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα
Κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
Αγ', ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,
Δοκοῦσα μή τι πρός γε σοῦ πράξειν καλῶς,
Ὅμως δ'· ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανεῖ·
Νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους,
Οὓς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτραν, ἀφικόμην;
Η πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν οὖν
Δέξαιντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον.
Εχει γὰρ οὕτω· τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
Εχθρὰ καθέστηχ'· οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς
Δρᾷν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.
Τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν ἀν' Ἑλλάδα
Εθηκας ἀντὶ τῶνδε· θαυμαστὸν δέ σε
Εχω πόσιν καὶ πιστὸν ἡ τάλαιν' ἐγὼ,
Εἰ φεύξομαί γε γαῖαν ἐκβεβλημένη,

Φίλων ἔρημος, ξὺν τέκνοις μόνη μόνοις.
Καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
Πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἥ τ' ἔσωσά σε.
Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ᾖ,
Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
Ἀνδρῶν δ', ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;
Χο. Δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει,
Ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.
Ια. Δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
Ἀλλ' ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον,
Ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
Τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.
Ἐγὼ δ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,
Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
Σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
Σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος
Λόγος διελθεῖν, ὡς Ἔρως σ' ἠνάγκασε
Τόξοις ἀφύκτοις τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας.
Ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν·
Ὅπῃ γὰρ οὖν ὤνησας, οὐ κακῶς ἔχει.
Μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
Εἴληφας ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω.
Πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
Γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι,
Νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.
Πάντες δέ σ' ᾔσθοντ' οὖσαν Ἕλληνες σοφὴν,
Καὶ δόξαν ἔσχες· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις
Ὅροισιν ᾤκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
Εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
Εἰ μὴ 'πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι.

Τοσαῦτα μέντοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι
Ἔλεξ'· ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.
Ἃ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας,
Ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγὼς,
Ἔπειτα σώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος,
Καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν· ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.
Ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς,
Πολλὰς ἐφέλκων ξυμφορὰς ἀμηχάνους,
Τί τοῦδ' ἂν εὕρημ' εὗρον εὐτυχέστερον,
Ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς;
Οὐχ, ᾗ σὺ κνίζει, σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος,
Καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος,
Οὐδ' εἰς ἅμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων·
Ἅλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι·
Ἀλλ' ὡς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,
Καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα, γιγνώσκων ὅτι
Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος·
Παῖδας δὲ θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν,
Σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις,
Εἰς ταυτὸ θείην, καὶ ξυναρτήσας γένος,
Εὐδαιμονοίην· σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ;
Ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
Τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι· μῶν βεβούλευμαι κακῶς;
Οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
Ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἥκεθ', ὥστ' ὀρθουμένης
Εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε·
Ἢν δ' αὖ γένηται ξυμφορά τις εἰς λέχος;
Τὰ λῷστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα
Τίθεσθε. χρῆν ἄρ' ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς
Παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος·
Χ' οὕτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.

Χο. Ἰᾶσον, εὖ μὲν τούσδ' ἐκόσμησας λόγους·

Ὅμως δ' ἔμοιγε, κεἰ παρὰ γνώμην ἐρῶ,
Δοκεῖς, προδοὺς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾷν.
Μη. Η πολλὰ πολλοῖς εἰμὶ διάφορος βροτῶν·
Εμοὶ γὰρ, ὅστις ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν
Πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
Γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν,
Τολμᾷ πανουργεῖν, ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
Ὡς καὶ σὺ μή νυν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένῃ,
Λέγειν τε δεινός· ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος·
Χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακὸς, πείσαντ' ἐμὲ
Γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.
Ια. Καλῶς γ' ἂν οὖν τῷδ' ἐξυπηρέτεις λόγῳ,
Εἴ σοὶ γάμον κατεῖπον, ἥτις οὐδὲ νῦν
Τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.
Μη. Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
Πρὸς γῆρας οὐκ εὔδοξον ἐξέβαινέ σοι.
Ια. Εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὕνεκα
Γῆμαί με λέκτρα βασιλέως ἃ νῦν ἔχω·
Αλλ', ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων
Σὲ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
Φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.
Μη. Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
Μηδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.
Ια. Οἶσθ' ὡς μετεύξει καὶ σοφωτέρα φανεῖ;
Τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτὲ,
Μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶναι δόκει.
Μη. Ὕβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ' ἀποστροφὴ,
Εγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.
Ια. Αὐτὴ τάδ' εἵλου· μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ.
Μη. Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;
Ια. Αρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.
Μη. Καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις.

Ια. Ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα.
Ἀλλ' εἴ τι βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ, φυγῆς
Προσωφέλημα, χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
Λέγ'· ὡς ἕτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ,
Ξένοις τε πέμπειν ξύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὖ.
Καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι,
Λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.
Μη. Οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἄν,
Οὔτ' ἄν τι δεξαίμεσθα, μήθ' ἡμῖν δίδου·
Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
Ια. Ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
Ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω·
Σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τἀγάθ', ἀλλ' αὐθαδίᾳ
Φίλους ἀπωθεῖ· τοιγὰρ ἀλγυνεῖ πλέον.
Μη. Χώρει· πόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
Αἱρεῖ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος.
Νύμφευ', ἴσως γὰρ, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,
Γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.

Στροφὴ ά.

Χο. Ερωτες, ὑπὲρ μὲν ἄγαν
Ελθόντες, οὐκ εὐδοξίαν,
Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν, εἰ δ' ἅλις ἔλθοι
Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς
Εὔχαρις οὕτω.
Μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ
Χρυσέων τόξων ἐφείης,
Ἱμέρῳ χρίσασ', ἄφυκτον οἰστόν.

Ἀντιστροφὴ ά.

Στέργοι δέ με σωφροσύνα,
Δώρημα κάλλιστον θεῶν·

Μηδέποτ' ἀμφιλόγους ὀργὰς, ἀκόρεστά τε νείκη,
Θυμὸν ἐκπλήξασ' ἑτέ-
ροις ἐπὶ λέκτροις,
Προσβάλοι δεινὰ Κύπρις, ἀ-
πτολέμους δ' εὐνὰς σεβίζουσ',
Οξύφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν.

Στροφὴ β'.

Ω πατρὶς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν,
Μὴ δῆτ' ἄπολις γενοίμαν,
Τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα
Δυσπέρατον αἰῶν',
Οἰκτρότατον ἀχέων·
Θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην,
'Αμέραν τάνδ' ἐξανύσασα· μόχθων δ'
Οὐκ ἄλλος ὕπερθεν,
Η γᾶς πατρίας στέρεσθαι.

Ἀντιστροφὴ β'.

Εἴδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων
Μύθων ἔχομεν φράσασθαι·
Σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις
Ωκτισεν παθοῦσαν
Δεινότατα παθέων.
Αχάριστος ὄλοιθ', ὅτῳ πάρεστι
Μὴ φίλους τιμᾶν, καθαρὰν ἀνοίξαν-
τα κλῇδα φρενῶν· ἐ-
μοὶ μὲν φίλος οὔποτ' ἔσται.

ΑΙΓΕΥΣ.

Μήδεια, χαῖρε· τοῦδε γὰρ προοίμιον
Κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.

Μη. Ὦ χαῖρε καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Πανδίονος,
Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον;
Αι. Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.
Μη. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἐστάλης;
Αι. Παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
Μη. Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;
Αι. Ἄπαιδές ἐσμεν, δαίμονος τινὸς τύχῃ.
Μη. Δάμαρτος οὔσης, ἢ λέχους ἄπειρος ὤν;
Αι. Οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.
Μη. Τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;
Αι. Σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.
Μη. Θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;
Αι. Μάλιστ', ἐπεί τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.
Μη. Τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
Αι. [Ἀσκοῦ με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα.]
Μη. Πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τίν' ἐξίκῃ χθόνα;
Αι. Πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑστίαν μόλω.
Μη. Σὺ δ' ὡς τί χρῄζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;
Αι. Πιτθεύς τις ἔστι, γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.
Μη. Παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.
Αι. Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.
Μη. Σοφὸς γὰρ ἁνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.
Αι. Κἄμοιγε πάντων φίλτατος δορυξένων.
Μη. Ἀλλ' εὐτυχοίης καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.
Αι. Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε;
Μη. Αἰγεῦ, κάκιστός ἐστί μοι πάντων πόσις.
Αι. Τί φῄς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
Μη. Ἀδικεῖ μ' Ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθών.
Αι. Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.
Μη. Γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει.
Αι. Ἦπου τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε;
Μη. Σάφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ πρὸ τοῦ φίλοι.

Αι. Πότερον ἐρασθεὶς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;
Μη. Μέγαν γ' ἔρωτα· πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.
Αι. Ιτω νυν, εἴπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.
Μη. Ανδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
Αι. Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.
Μη. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.
Αι. Ξυγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.
Μη. Ολωλα· καί πρός γ' ἐξελαύνομαι χθονός.
Αι. Πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.
Μη. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορινθίας.
Αι. Εᾷ δ' Ιάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπήνεσα.
Μη. Λόγῳ μὲν οὐχὶ, καρτερεῖν δὲ βούλεται.
Αλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,
Γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία τε γίγνομαι,
Οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,
Καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδῃς,
Δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέστιον.
Οὕτως ἔρως σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος
Γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.
Εὕρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον εὕρηκας τόδε·
Παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς
Σπεῖραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
Αι. Πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν,
Γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,
Επειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλει γονάς·
Εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ.
Οὕτω δ' ἔχει μοι· σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
Πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὤν·
Τοσόνδε μέντοι σοὶ προσημαίνω, γύναι,
Εκ τῆσδε μὲν γῆς οὔ σ' ἄγειν βουλήσομαι·
Αὐτὴ δ' ἐάν περ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,
Μενεῖς ἄσυλος, κοὔ σε μὴ μεθῶ τινί.

Εκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα·
Αναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.
Μη. Εσται τάδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
Τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.
Αι. Μῶν οὐ πέποιθας, ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;
Μη. Πέποιθα· Πελίου δ' ἐχθρὸς ἐστί μοι δόμος,
Κρέων τε· τούτοις δ', ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς,
Αγουσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ.
Λόγοις δὲ συμβὰς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος,
Φίλος γένοι' ἂν, κἀπικηρυκεύμασι
Τάχ' ἂν πίθοιο· τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,
Τοῖς δ' ὄλβος ἐστὶ, καὶ δόμος τυραννικός.
Αι. Πολλὴν ἔλεξας, ὦ γύναι, προμηθίαν·
Αλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾷν τάδ', οὐκ ἀφίσαμαι.
Εμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστατα,
Σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,
Τὸ σόν τ' ἄραρε μᾶλλον· ἐξηγοῦ θεούς.
Μη. Ομνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' Ἥλιον πατρὸς
Τοὐμοῦ, θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος.
Αι. Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.
Μη. Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἔμ' ἐκβαλεῖν ποτὲ,
Μήτ', ἄλλος ἤν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
Χρῄζῃ, μεθήσειν ζῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ.
Αι. Ομνυμι γαῖαν, Ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας,
Θεούς τε πάντας, ἐμμένειν, ἅ σου κλύω.
Μη. Αρκεῖ· τί δ' ὅρκῳ τῷδε μὴ 'μμένων πάθοις;
Αι. Ἃ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.
Μη. Χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
Κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι,
Πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.
Χο. Αλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ
Πελάσειε δόμοις,
Ὧν τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων,

Πράξειας, ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,
Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.

Μη. Ω Ζεῦ, Δίκη τε Ζηνὸς, Ἡλίου τε φῶς,
Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
Γενησόμεσθα, κεἰς ὁδὸν βεβήκαμεν.
Νῦν δ' ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην·
Οὗτος γὰρ ἁνὴρ, ᾗ μάλιστ' ἐκάμνομεν,
Λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων·
Εκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
Μολόντες ἄστυ καὶ πόλισμα Παλλάδος.
Ηδη δὲ πάντα τἀμά σοι βουλεύματα
Λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
Πέμψασ' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα
Ες ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι·
Μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους,
Ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα καὶ καλῶς ἔχειν,
Καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα·
Παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι·
Οὐχ ὡς λιποῦσα πολεμίας ἐπὶ χθονὸς
Εχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι;
Αλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω.
Πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,
Λεπτόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον·
Κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροῒ,
Κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὃς ἂν θίγῃ κόρης:
Τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
Ενταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον·
Ωμωξα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον
Τοὐντεῦθεν ἡμῖν· τέκνα γὰρ κατακτενῶ
Τἄμ'· οὔτις ἐστὶν, ὅστις ἐξαιρήσεται·
Δόμον τε πάντα συγχέασ' Ἰάσονος,
Εξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον

Φεύγουσα, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.
Οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
Ιτω· τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτ' ἐμοὶ πατρὶς,
Οὔτ' οἶκος ἐστὶν, οὔτ' ἀποστροφὴ κακῶν.
Ημάρτανον τόθ', ἡνίκ' ἐξελίμπανον
Δόμους πατρῴους, ἀνδρὸς Ἕλληνος λόγοις
Πεισθεῖσ', ὃς ἡμῖν ξὺν θεῷ τίσει δίκην.
Οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταί ποτε
Ζῶντας τολοιπὸν, οὔτε τῆς νεοζύγου
Νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακὴν κακῶς
Θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
Μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω,
Μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
Βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοισιν εὐμενῆ.
Τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.

Χο. Επείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
Σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν
Ξυλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.

Μη. Οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
Τάδ' ἔστι, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.

Χο. Αλλὰ κτανεῖν σὼ παῖδε τολμήσεις, γύναι;

Μη. Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις.

Χο. Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.

Μη. Ιτω· περισσοὶ πάντες οἱ 'ν μέσῳ λόγοι.
Αλλ' εἶα, χώρει, καὶ κόμιζ' Ιάσονα·
Εἰς πάντα γὰρ δὴ σοὶ τὰ πιστὰ χρώμεθα.
Λέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,
Εἴπερ φρονεῖς γ' εὖ δεσπόταις, γυνή τ' ἔφυς.

Στροφὴ ά.

Χο. Ερεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι,
Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,

Ἱερᾶς χώρας ἀποῤθήτου τ'
Ἀποφερβόμενοι
Κλεινοτάτην σοφίαν,
Αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου
Βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος,
Ἔνθα ποθ' ἁγνὰς
Ἐννέα Πιερίδας
Μούσας λέγουσι
Ξανθὰν Ἁρμονίαν φυτεῦσαι.

Ἀντιστροφὴ ά.

Τοῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς
Τὰν Κύπριν κλήζουσιν ἀφυσ-
σαμέναν, χώρας καταπνεῦσαι
Μετρίας ἀνέμων
Ἡδυπνόους αὔρας·
Αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν
Χαίταισιν εὐώδη ῥοδέ-
ων πλόκον ἀνθέων,
Τᾷ σοφίᾳ παρέδρους
Πέμπειν ἔρωτας,
Παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς.

Στροφὴ β'.

Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν,
Ἡ πόλις, ἢ φίλων
Πόμπιμός σε χώρα
Τὰν παιδολέτειραν ἕξει,
Τὰν οὐχ ὁσίαν ; μετ' ἄλλων
Σκέψαι τεκέων πλαγὰν,
Σκέψαι φόνον οἷον αἱρεῖ.
Μὴ πρὸς γονάτων σε πάντες

Πάντως ἱκετεύομεν,
Τέκνα φονεύσῃς.

Αντιστροφὴ β'.

Πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς, ἢ
Χειρὶ τέκνων σέθεν
Καρδίᾳ τε λήψει,
Δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;
Πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα
Τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν
Σχήσεις φόνου; οὐ δυνάσει,
Παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων,
Τέγξαι χέρα φοινίαν
Τλάμονι θυμῷ.

Ια. Ἥκω κελευσθείς· καὶ γὰρ οὖσα δυσμενὴς,
Οὔ τ' ἂν ἁμάρτοις τοῦδέ γ', ἀλλ' ἀκούσομαι,
Τί χρῆμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.
Μη. Ἰᾶσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων
Ξυγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
Εἰκός σ', ἐπεὶ νῷν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.
Εγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
Κἀλοιδόρησα· σχετλία, τί μαίνομαι,
Καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύουσιν εὖ;
Εχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καθίσταμαι,
Πόσει θ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,
Γήμας τύραννον, καὶ κασιγνήτους τέκνοις
Εμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
Θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;
Οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες; οἶδα δὲ χθόνα
Φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων.
Ταῦτ' ἐννοηθεῖσ', ᾐσθόμην ἀβουλίαν
Πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμουμένη.

Νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς,
Κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών· ἐγὼ δ' ἄφρων,
Ἡ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
Καὶ ξυμπεραίνειν, καὶ παρεστάναι λέχει,
Νύμφην τε κηδεύουσαν ἥδεσθαι σέθεν.
Αλλ' ἐσμὲν οἷον ἐσμὲν, οὐκ ἐρῶ κακὸν,
Γυναῖκες· οὔκουν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
Οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.
Παριέμεσθα, καὶ φαμὲν κακῶς φρονεῖν
Τότ', ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.
Ω τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας·
Εξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε
Πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα
Τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα.
Σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος.
Λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς· οἴμοι κακῶν·
Ὡς ἐννοοῦμαι δή τι τῶν κεκρυμμένων.
Αρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον
Φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγώ·
Ὡς ἀρτίδακρυς εἰμὶ, καὶ φόβου πλέα·
Χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη,
Οψιν τερείνην τήνδ' ἔπλησα δακρύων.
Χο. Κἀμοὶ κατ' ὄσσων χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ·
Καὶ μὴ προβαίη μεῖζον ἢ τὸ νῦν κακόν.
Ια. Αἰνῶ, γύναι, τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι·
Εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος,
Γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει.
Αλλ' εἰς τὸ λῷον σὸν μεθέστηκεν κέαρ,
Εγνως δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,
Βουλήν· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.
Ὑμῶν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατὴρ
Πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς προμηθίαν.
Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας

Τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι ξὺν κασιγνήτοις ἔτι.
Ἀλλ' αὐξάνεσθε· τἄλλα δ' ἐξεργάζεται
Πατήρ τε καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής·
Ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος
Μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.
Αὕτη, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,
Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηΐδα,
Κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον;
Μη. Οὐδέν· τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι.
Ια. Θάρσει νυν· εὖ γὰρ τῶνδε θήσομαι πέρι.
Μη. Δράσω τάδ', οὔτοι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις·
Γυνὴ δὲ θῆλυ, κἀπὶ δακρύοις ἔφυ.
Ια. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις;
Μη. Ἔτικτον αὐτούς· ζῆν δ' ὅτ' ἐξηύχου τέκνα,
Εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.
Ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' εἰς ἐμοὺς ἥκεις λόγους,
Τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μεμνήσομαι,
Ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποστεῖλαι δοκεῖ,
Κἀμοὶ τάδ' ἐστὶ λῷστα, γιγνώσκω καλῶς,
Μήτ' ἐμποδὼν σοὶ, μήτε κοιράνοις χθονὸς
Ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις·
Ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ·
Παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῇ χερὶ,
Αἰτοῦ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
Ια. Οὐκ οἶδ' ἄρ' εἰ πείσαιμι, πειρᾶσθαι δὲ χρή.
Μη. Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς
Γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
Ια. Μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγὼ,
Εἴπερ γυναικῶν ἐστι τῶν ἄλλων μία.
Μη. Ξυλλήψομαι δὲ τοῦδέ σοι κἀγὼ πόνου·
Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται
Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγὼ, πολὺ,
Λεπτόν τε πέπλον, καὶ στέφος χρυσήλατον

Παῖδας φέροντας. ἀλλ' ὅσον τάχος χρεὼν
Κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.
Εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία,
Ανδρός τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦσ' ὁμευνέτου,
Κεκτημένη τε κόσμον, ὅν ποθ' Ἥλιος
Πατὴρ πατρὸς δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
Λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
Καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε
Φέροντες· οὔτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.
Ια. Τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;
Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων;
Δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; σῶζε, μὴ δίδου, τάδε.
Εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
Γυνὴ, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
Μη. Μή μοι σύ· πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος.
Χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς.
Κείνης ὁ δαίμων· κεῖνα νῦν αὔξει θεός·
Νέα τυραννεῖ· τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
Ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.
Αλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους,
Πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
Ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε; μὴ φεύγειν χθόνα,
Κόσμον διδόντες· τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ;
Εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
Ἴθ' ὡς τάχιστα, μητρὶ δ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν,
Εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς.

Στροφὴ ά.

Χο. Νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζόας,
Οὐκέτι· στείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.
Δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδεσμῶν
Δέξεται δύστανος ἄταν·

Ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ
Θήσει τὸν Ἅιδα κόσμον αὐ-
τά γ' ἐν χερσὶν λαβοῦσα.

Ἀντιστροφὴ ά.

Πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλων,
Χρυσεότευκτον στέφανον περιθέσθαι.
Νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει.
Τοῖον εἰς ἕρκος πεσεῖται,
Καὶ μοῖραν θανάτου
Προσλήψεται δύστανος, ἄ-
ταν δ' οὐχ ὑπεκδραμεῖται.

Στροφὴ β΄.

Σὺ δ' ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε,
Κηδεμὼν τυράννων,
Παισὶν οὐ κατειδὼς
Ολέθριον βιοτὰν προσάγεις,
Αλόχῳ τε σᾷ στυγερὸν θάνατον·
Δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχει.

Ἀντιστροφὴ β΄.

Μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος,
Ω τάλαινα παίδων
Μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
Σὰ τέκνα, νυμφιδίων ἕνεκεν
Λεχέων, ἅ σοι προλιπὼν ἀνόμως
Αλλῃ ξυνοικεῖ πόσις ξυνεύνῳ.

Παι. Δέσποιν', ἀφεῖνται παῖδες οἵδε σοὶ φυγῆς,
Καὶ δῶρα νύμφη βασιλὶς ἀσμένη χεροῖν
Εδέξατ'· εἰρήνη δὲ τἀκεῖθεν τέκνοις.

Μη. Ἔα.
Παι. Τί συγχυθεῖσ' ἕστηκας, ἡνίκ' εὐτυχεῖς;
Μη. Αἶ αἶ.
Παι. Τάδ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.
Μη. Αἶ αἶ μάλ' αὖθις.
Παι. Μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην
Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;
Μη. Ἤγγειλας οἷ' ἤγγειλας· οὐ σὲ μέμφομαι.
Παι. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυῤῥοεῖς;
Μη. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰρ θεοὶ,
Κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.
Παι. Θάρσει· κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.
Μη. Ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ.
Παι. Οὔτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων·
Κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.
Μη. Δράσω τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,
Καὶ παισὶ πόρσυν' οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.
Ὦ τέκνα, τέκνα, σφῷν μὲν ἔστι δὴ πόλις,
Καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,
Οἰκήσετ' ἀεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·
Ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,
Πρὶν σφῷν ὄνασθαι, κἀπιδεῖν εὐδαίμονας,
Πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους
Εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.
Ὦ δυστάλαινα, τῆς ἐμῆς αὐθαδίας·
Ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
Ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,
Στεῤῥὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
Ἦ μήν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,
Καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,
Ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὄλωλε δὴ

Γλυκεῖα φροντίς· σφῷν γὰρ ἐστερημένη,
Λυπρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινόν τ' ἐμοί·
Ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
Οψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.
Φεῦ, φεῦ, τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;
Τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων;
Αἶ αἶ, τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
Γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων.
Οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλεύματα
Τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
Τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
Λυποῦσαν, αὐτὴν δὶς τόσα κτᾶσθαι κακά;
Οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βουλεύματα.
Καίτοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὄφλειν,
Εχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμοὺς ἀζημίους;
Τολμητέον τάδ'· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
Τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
Χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους· ὅτῳ δὲ μὴ
Θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
Αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.
Α, ἆ· μὴ δῆτα, θυμὲ, μὴ σύγ' ἐργάσῃ τάδε·
Εασον αὐτοὺς, ὦ τάλαν· φεῖσαι τέκνων·
Εκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
Μὰ τοὺς παρ' Αιδῃ νερτέρους ἀλάστορας,
Οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
Παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.
Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρὴ,
Ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
Πάντως πέπρωται ταῦτα, κοὐκ ἐκφεύξεται.
Καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
Νύμφη τύραννος ὄλλυται· σάφ' οἶδ' ἐγώ.
Αλλ', εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν,

Ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτου τ'
Ἀποφερβόμενοι
Κλεινοτάτην σοφίαν,
Ἀεὶ διὰ λαμπροτάτου
Βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος,
Ἔνθα ποθ' ἁγνὰς
Ἐννέα Πιερίδας
Μούσας λέγουσι
Ξανθὰν Ἁρμονίαν φυτεῦσαι.

Ἀντιστροφὴ ά.

Τοῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς
Τὰν Κύπριν κλήζουσιν ἀφυσ-
σαμέναν, χώρας καταπνεῦσαι
Μετρίας ἀνέμων
Ἡδυπνόους αὔρας·
Ἀεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν
Χαίταισιν εὐώδη ῥοδέ-
ων πλόκον ἀνθέων,
Τᾷ σοφίᾳ παρέδρους
Πέμπειν ἔρωτας,
Παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς.

Στροφὴ β'.

Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν,
Ἡ πόλις, ἢ φίλων
Πόμπιμός σε χώρα
Τὰν παιδολέτειραν ἕξει,
Τὰν οὐχ ὁσίαν; μετ' ἄλλων
Σκέψαι τεκέων πλαγὰν,
Σκέψαι φόνον οἷον αἱρεῖ.
Μὴ πρὸς γονάτων σε πάντες

Πάντως ἱκετεύομεν,
Τέκνα φονεύσης.

Ἀντιστροφὴ β'.

Πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς, ἢ
Χειρὶ τέκνων σέθεν
Καρδίᾳ τε λήψει,
Δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;
Πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα
Τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν
Σχήσεις φόνου; οὐ δυνάσει,
Παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων,
Τέγξαι χέρα φοινίαν
Τλάμονι θυμῷ.

Ια. Ἥκω κελευσθείς· καὶ γὰρ οὖσα δυσμενὴς,
Οὔ τ' ἂν ἁμάρτοις τοῦδέ γ', ἀλλ' ἀκούσομαι,
Τί χρῆμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.
Μη. Ἰᾶσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων
Ξυγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
Εἰκός σ', ἐπεὶ νῷν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.
Εγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
Κἀλοιδόρησα· σχετλία, τί μαίνομαι,
Καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύουσιν εὖ;
Εχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καθίσταμαι,
Πόσει θ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,
Γήμας τύραννον, καὶ κασιγνήτους τέκνοις
Εμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
Θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;
Οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες; οἶδα δὲ χθόνα
Φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων.
Ταῦτ' ἐννοηθεῖσ', ᾐσθόμην ἀβουλίαν
Πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμουμένη.

Νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς,
Κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών· ἐγὼ δ' ἄφρων,
Ἣ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
Καὶ ξυμπεραίνειν, καὶ παρεστάναι λέχει,
Νύμφην τε κηδεύουσαν ἥδεσθαι σέθεν.
Αλλ' ἐσμὲν οἷον ἐσμὲν, οὐκ ἐρῶ κακὸν,
Γυναῖκες· οὔκουν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
Οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.
Παριέμεσθα, καὶ φαμὲν κακῶς φρονεῖν
Τότ', ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.
Ω τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας·
Εξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε
Πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα
Τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα.
Σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος.
Λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς· οἴμοι κακῶν·
Ὡς ἐννοοῦμαι δή τι τῶν κεκρυμμένων.
Αρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον
Φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγώ·
Ὡς ἀρτίδακρυς εἰμὶ, καὶ φόβου πλέα·
Χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη,
Οψιν τερείνην τήνδ' ἔπλησα δακρύων.
Χο. Κἀμοὶ κατ' ὄσσων χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ·
Καὶ μὴ προβαίη μεῖζον ἢ τὸ νῦν κακόν.
Ια. Αἰνῶ, γύναι, τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι·
Εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος,
Γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει.
Αλλ' εἰς τὸ λῷον σὸν μεθέστηκεν κέαρ,
Εγνως δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,
Βουλήν· γυναικός ἔργα ταῦτα σώφρονος.
Ὑμῶν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατὴρ
Πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς προμηθίαν.
Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας

Τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι ξὺν κασιγνήτοις ἔτι.
Ἀλλ' αὐξάνεσθε· τἄλλα δ' ἐξεργάζεται
Πατήρ τε καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής·
Ιδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος
Μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.
Αὕτη, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,
Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηΐδα,
Κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον;
Μη. Οὐδέν· τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι.
Ια. Θάρσει νυν· εὖ γὰρ τῶνδε θήσομαι πέρι.
Μη. Δράσω τάδ', οὔτοι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις·
Γυνὴ δὲ θῆλυ, κἀπὶ δακρύοις ἔφυ.
Ια. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις;
Μη. Ετικτον αὐτούς· ζῆν δ' ὅτ' ἐξηύχου τέκνα,
Εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.
Ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' εἰς ἐμοὺς ἥκεις λόγους,
Τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μεμνήσομαι.
Επεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποστεῖλαι δοκεῖ,
Κἀμοὶ τάδ' ἐστὶ λῷστα, γιγνώσκω καλῶς,
Μήτ' ἐμποδὼν σοί, μήτε κοιράνοις χθονὸς
Ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις·
Ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ·
Παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῇ χερί,
Αἰτοῦ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
Ια. Οὐκ οἶδ' ἄρ' εἰ πείσαιμι, πειρᾶσθαι δὲ χρή.
Μη. Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς
Γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
Ια. Μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγώ,
Εἴπερ γυναικῶν ἐστι τῶν ἄλλων μία.
Μη. Ξυλλήψομαι δὲ τοῦδέ σοι κἀγὼ πόνου·
Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται
Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγώ, πολύ,
Λεπτόν τε πέπλον, καὶ στέφος χρυσήλατον

Παῖδας φέροντας. ἀλλ' ὅσον τάχος χρεὼν
Κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.
Εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία,
Ἀνδρός τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦσ' ὁμευνέτου,
Κεκτημένη τε κόσμον ὅν ποθ' Ἥλιος
Πατὴρ πατρὸς δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
Λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
Καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε
Φέροντες· οὔτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.
Ια. Τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;
Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων;
Δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; σῶζε, μὴ δίδου, τάδε.
Εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
Γυνὴ, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
Μη. Μή μοι σύ· πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος.
Χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς.
Κείνης ὁ δαίμων· κεῖνα νῦν αὔξει θεός·
Νέα τυραννεῖ· τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
Ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.
Ἀλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους,
Πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
Ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε μὴ φεύγειν χθόνα,
Κόσμον διδόντες· τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ·
Εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
Ἴθ' ὡς τάχιστα, μητρὶ δ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν,
Εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς.

Στροφὴ α΄.

Χο. Νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζόας,
Οὐκέτι· στείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.
Δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδεσμῶν
Δέξεται δύστανος ἄταν·

Ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ
Θήσει τὸν Ἅιδα κόσμον αὐ-
τά γ' ἐν χεροῖν λαβοῦσα.

Ἀντιστροφὴ ά.

Πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλων,
Χρυσεότευκτον στέφανον περιθέσθαι.
Νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει.
Τοῖον εἰς ἕρκος πεσεῖται,
Καὶ μοῖραν θανάτου
Προσλήψεται δύστανος, ἄ-
ταν δ' οὐχ ὑπεκδραμεῖται.

Στροφὴ β'.

Σὺ δ' ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε,
Κηδεμὼν τυράννων,
Παισὶν οὐ κατειδὼς
Ολέθριον βιοτὰν προσάγεις,
Αλόχῳ τε σᾷ στυγερὸν θάνατον·
Δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχει.

Ἀντιστροφὴ β'.

Μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος,
Ω τάλαινα παίδων
Μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
Σὰ τέκνα, νυμφιδίων ἕνεκεν
Λεχέων, ἅ σοι προλιπὼν ἀνόμως
Αλλῃ ξυνοικεῖ πόσις ξυνεύνῳ.

Παι. Δέσποιν', ἀφεῖνται παῖδες οἵδε σοὶ φυγῆς,
Καὶ δῶρα νύμφη βασιλὶς ἀσμένη χεροῖν
Εδέξατ'· εἰρήνη δὲ τἀκεῖθεν τέκνοις.

Μη. Εα.
Παι. Τί συγχυθεῖσ' ἕστηκας, ἡνίκ' εὐτυχεῖς;
Μη Αἶ αἶ.
Παι. Τάδ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.
Μη. Αἶ αἶ μάλ' αὖθις.
Παι. Μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην
Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;
Μη. Ηγγειλας οἷ' ἤγγειλας· οὐ σὲ μέμφομαι.
Παι. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυῤῥοεῖς;
Μη. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰρ θεοὶ,
Κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.
Παι. Θάρσει· κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.
Μη. Αλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ.
Παι. Οὔτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων·
Κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.
Μη. Δράσω τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,
Καὶ παισὶ πόρσυν', οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.
Ω τέκνα, τέκνα, σφῷν μὲν ἔστι δὴ πόλις,
Καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,
Οἰκήσετ' ἀεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·
Εγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,
Πρὶν σφῷν ὄνασθαι, κἀπιδεῖν εὐδαίμονας,
Πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους
Εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.
Ω δυστάλαινα, τῆς ἐμῆς αὐθαδίας·
Αλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
Αλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,
Στεῤῥὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
Η μήν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,
Καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,
Ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὄλωλε δὴ

Γλυκεῖα φροντίς· σφῷν γὰρ ἐστερημένη,
Λυπρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινόν τ' ἐμοί·
Ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
Οψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.
Φεῦ, φεῦ, τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;
Τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων;
Αἶ αἶ, τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
Γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων.
Οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλεύματα
Τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
Τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
Λυποῦσαν, αὐτὴν δὶς τόσα κτᾶσθαι κακά;
Οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βουλεύματα.
Καίτοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὀφλεῖν,
Εχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμοὺς ἀζημίους;
Τολμητέον τάδ'· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
Τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
Χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους· ὅτῳ δὲ μὴ
Θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
Αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.
Α, ἆ· μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύγ' ἐργάσῃ τάδε·
Εασον αὐτούς, ὦ τάλαν· φεῖσαι τέκνων·
Εκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
Μὰ τοὺς παρ' Αἵδην νερτέρους ἀλάστορας,
Οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
Παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.
Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρή,
Ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
Πάντως πέπρωται ταῦτα, κοὐκ ἐκφεύξεται.
Καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
Νύμφη τύραννος ὄλλυται· σάφ' οἶδ' ἐγώ.
Αλλ', εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδόν,

Καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι·
Παῖδας προσειπεῖν βούλομαι· δότ', ὦ τέκνα,
Δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
Ω φιλτάτη χεὶρ, φίλτατον δέ μοι κάρα,
Καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων·
Εὐδαιμονοῖτον· ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε
Πατὴρ ἀφείλετ'· ὦ γλυκεῖα προσβολὴ,
Ω μαλθακὸς χρὼς, πνεῦμά θ' ἥδιστον τέκνων.
Χωρεῖτε, χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
Οἵα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾷν μέλλω κακά·
Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
Ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

Χο. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
Μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἁμίλλας
Ηλθον μείζους, ἢ χρὴ γενεὰν
Θῆλυν ἐρευνᾷν· ἀλλὰ γάρ ἐστιν
Μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ
Σοφίας ἕνεκεν· πάσαισι μὲν οὔ·
Παῦρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς
Εὕροις ἂν ἴσως
Οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.
Καὶ φημὶ βροτῶν, οἵτινές εἰσιν
Πάμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύτευσαν
Παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
Τῶν γειναμένων.
Οἱ μὲν γ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύναν
Εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν
Παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες,
Πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.
Οἷσιν δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις

Γλυκερὸν βλάστημ', ἐσορῶ μελέτῃ
Κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον·
Πρῶτον μὲν ὅπως θρέψουσι καλῶς,
Βίοτόν θ' ὁπόθεν λείψουσι τέκνοις·
Ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις,
Εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς
Μοχθοῦσι, τόδ' ἐστὶν ἄδηλον.
Ἑν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη
Πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν·
Καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτόν θ' εὗρον,
Σώματά θ' ἥβην εἰσῆλθε τέκνων,
Χρηστοί τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσει
Δαίμων οὗτος, φροῦδος ἐς Ἅιδαν
Θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.
Πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις
Τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην
Παίδων ἕνεκεν
Θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν;

Μη. Φίλαι, πάλαι τοι προσμένουσα τὴν τύχην,
Καραδοκῶ τἀκεῖθεν οἷ προβήσεται.
Καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος
Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον
Δείκνυσιν, ὡς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ω δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη
Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναΐαν
Λιποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ.
Μη. Τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;
Αγ. Ολωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
Κρέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.

Μη. Κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις
Τολοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσει.
Αγ. Τί φῄς; Φρονεῖς μὲν ὀρθὰ, κοὐ μαίνει, γύναι,
Ἥτις, τυράννων ἑστίαν ᾐκισμένη,
Χαίρεις κλύουσα, κοὐ φοβεῖ τὰ τοιάδε;
Μη. Εχω τι κἀγὼ τοῖσδε σοῖς ἐναντίον
Λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος,
Λέξον δ' ὅπως ὤλοντο· δὶς τόσον γὰρ ἂν
Τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.
Αγ. Επεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
Ξὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικοὺς δόμους,
Ἥσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,
Δμῶες, δι' ὤτων δ' εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος,
Σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρίν.
Κυνεῖ δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα
Παίδων· ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἡδονῆς ὕπο,
Στέγας γυναικῶν ξὺν τέκνοις ἅμ' ἑσπόμην.
Δέσποινα δ', ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,
Πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
Πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα·
Επειτα μέντοι προὐκαλύψατ' ὄμματα,
Λευκήν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηΐδα,
Παίδων μυσαχθεῖσ' εἰσόδους· πόσις δὲ σὸς
Οργάς τ' ἀφῄρει καὶ χόλον νεάνιδος,
Λέγων τάδ'· οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσει φίλοις,
Παύσει δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κάρα;
Φίλους νομίζουσ', οὕσπερ ἂν πόσις σέθεν·
Δέξει δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσει πατρὸς
Φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ', ἐμὴν χάριν.
Ἡ δ', ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,
Αλλ' ᾔνεσ' ἀνδρὶ πάντα· καὶ πρὶν ἐκ δόμων
Μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,

Λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπίσχετο·
Χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,
Λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,
Ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.
Κἄπειτ᾽ ἀναστᾶσ᾽ ἐκ θρόνων διέρχεται
Στέγας, ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδὶ,
Δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
Τένοντ᾽ ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη.
Τοὐνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ᾽ ἰδεῖν·
Χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν
Χωρεῖ τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει,
Θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
Καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που
Η Πανὸς ὀργὰς, ἤ τινος θεῶν μολεῖν,
Ανωλόλυξε, πρίν γ᾽ ὁρᾷ διὰ στόμα
Χωροῦντα λευκὸν ἀφρὸν, ὀμμάτων τ᾽ ἄπο
Κόρας στρέφουσαν, αἷμά τ᾽ οὐκ ἐνὸν χροΐ·
Εἶτ᾽ ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν
Κωκυτόν· εὐθὺς δ᾽ ἡ μὲν ἐς πατρὸς δόμους
Ὥρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,
Φράσουσα νύμφης ξυμφοράν· ἅπασα δὲ
Στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.
Ηδη δ᾽ ἀνέλκων κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου
Ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἂν ἥπτετο·
Ἡ δ᾽ ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος
Δεινὸν στενάξασ᾽ ἡ τάλαιν᾽ ἠγείρετο·
Διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ᾽ ἐπεστρατεύετο.
Χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος
Θαυμαστὸν ἵει νᾶμα παμφάγου πυρός.
Πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα,
Λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος.
Φεύγει δ᾽ ἀναστᾶσ᾽ ἐκ θρόνων πυρουμένη,

Σείουσα χαίτην κρᾶτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
'Ρίψαι θέλουσα στέφανον· ἀλλ' ἀραρότως
Ξύνδεσμα χρυσὸς εἶχε· πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην
Εσεισε, μᾶλλον δὶς τόσως τ' ἐλάμπετο.
Πιτνεῖ δ' ἐς οὖδας, ξυμφορᾷ νικωμένη,
Πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν.
Οὔτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις,
Οὔτ' εὐφυὲς πρόσωπον· αἷμα δ' ἐξ ἄκρου
Εσταζε κρατὸς, ξυμπεφυρμένον πυρί·
Σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,
Γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέρρεον,
Δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν
Νεκροῦ· τύχην γὰρ εἴχομεν διδάσκαλον.
Πατὴρ δ' ὁ τλήμων ξυμφορᾶς ἀγνωσίᾳ,
Αφνω προσελθὼν δῶμα, προσπιτνεῖ νεκρῷ·
Ωμωξε δ' εὐθύς· καὶ περιπτύξας δέμας,
Κυνεῖ, προσαυδῶν τοιάδ'· ὦ δύστηνε παῖ,
Τίς σ' ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσε;
Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
Τίθησιν; οἴμοι, ξυνθάνοιμί σοι, τέκνον.
Επεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,
Χρήζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας,
Προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης,
Λεπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα.
'Ο μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ,
'Η δ' ἀντελάζυτ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,
Σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.
Χρόνῳ δ' ἀπέσβη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος
Ψυχήν· κακοῦ γὰρ οὐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.
Κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε καὶ γέρων πατὴρ,
Πέλας· ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.
Καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου·

Γνώσει γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφήν.
Τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιὰν,
Οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι τοὺς σοφοὺς βροτῶν
Δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,
Τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.
Θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν εὐδαίμων φύσει·
Ολβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος
Αλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.

Χο. Εοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
Κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ιάσονι.
Ω τλῆμον, ὥς σου ξυμφορὰς οἰκτείρομεν,
Κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς 'Αιδου πύλας
Οἴχει, γάμων ἕκατι τῶν Ιάσονος.

Μη. Φίλαι, δέδοκται τοὔργον, ὡς τάχιστά μοι
Παῖδας κτανούσῃ, τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονὸς,
Καὶ μὴ, σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τεκνα
Αλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί.
Αλλ' εἶ', ὁπλίζου, καρδία, τί μέλλομεν
Τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;
Αγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ, λάβε ξίφος,
Λάβ', ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου,
Καὶ μὴ κακισθῇς, μηδ' ἀναμνησθῇς τέκνων,
'Ως φίλταθ', ὡς ἔτικτες· ἀλλὰ τήνδε γε
Λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
Κἄπειτα θρήνει· καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ', ὅμως
Φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.

Στροφή.

Χο. Ιὼ Γᾶ τε καὶ παμφαὴς
Ακτὶς Αελίου, κατίδετ',
Ιδετε τὰν ὀλομέναν
Γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
Τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον·

Σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
Γονᾶς ἔβλαστεν· θεῶν δ'
Αἷμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
Ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειργε,
Κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φονίαν
Τάλαινάν τ' Ἐρινὺν ὑπ' ἀλαστόρων.

Ἀντιστροφή.

Μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων,
Μάταν ἄρα γένος φίλιον
Ἔτεκες, ὦ κυανεᾶν
Λιποῦσα Συμπληγάδων
Πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν.
Δειλαία, τί σοι φρενῶν
Βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ,
Καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται;
Χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ'·
Ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ξυνῳ-
δὰ θεόθεν πιτνοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

ΠΑΙΣ.

Οἴμοι τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;

ΠΑΙΣ ΕΤΕΡΟΣ.

Οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ', ὀλλύμεσθα γάρ.
Χο. Ἀκούεις βοὰν, ἀκούεις τέκνων;
Ἰὼ τλᾶμον, ὦ κακοτυχὲς γύναι.
Παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον
Δοκεῖ μοι τέκνοις.
Παῖδες. Ναὶ, πρὸς θεῶν ἀρήξατ'· ἐν δέοντι γάρ·
Ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.
Χο. Τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδα-
ρος, ἅτις τέκνων, ὧν ἔτεκες,

Αροτον αὐτόχειρι μοίρᾳ κτενεῖς.
Μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος
Γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις,
Ινὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ.
Πιτνεῖ δ' ἁ τάλαιν' ἐς ἅλμαν φόνῳ
Τέκνων δυσσεβεῖ,
Ακτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,
Δυοῖν τε παίδοιν ξυνθανοῦσ' ἀπόλλυται.
Τί δή ποτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;
Ω γυναικῶν λέχος πολύπονον,
'Οσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.

Ια. Γυναῖκες, αἳ τῆσδ' ἐγγὺς ἕστατε στέγης,
Αρ' ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δείν' εἰργασμένη
Μήδεια τοισίδ', ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;
Δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
Η πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.
Πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,
Αθῶος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
Αλλ' οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων, ἔχω·
Κείνην μὲν, οὓς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς·
Εμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσώσων βίον,
Μή μοι τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,
Μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.
Χο. Ω τλῆμον, οὐκ οἶσθ' οἷ κακῶν ἐλήλυθας,
Ιᾶσον· οὐ γὰρ τούσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.
Ια. Τί δ' ἐστίν; ἦπου κἄμ' ἀποκτεῖναι θέλει;
Χο. Παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν.
Ια. Οἴμοι, τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι.
Χο. 'Ως οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δή.
Ια. Ποῦ γάρ νιν ἔκτειν', ἐντὸς, ἢ 'ξωθεν δόμων;

Χο. Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον.
Ια. Χαλᾶτε κλῇδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι·
Ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακὸν,
Τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι φόνῳ.
Μη. Τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,
Νεκροὺς ἐρευνῶν, κἀμὲ τὴν εἰργασμένην;
Παῦσαι πόνου τοῦδ'· εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις,
Λέγ' εἴ τι βούλει· χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ·
Τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατὴρ
Δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χερός.
Ια. Ω μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι
Θεοῖς τε κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει,
Ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
Ετλης τεκοῦσα, κἄμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας.
Καὶ ταῦτα δράσασ', ἥλιόν τε προσβλέπεις,
Καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον.
Ολοι'· ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότ' οὐ φρονῶν,
Ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς
Ἑλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
Πατρός τε καὶ γῆς προδότιν, ἥ σ' ἐθρέψατο.
Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί·
Κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,
Τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Αργοῦς σκάφος.
Ηρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δὲ
Παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
Εὐνῆς ἕκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας.
Οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ
Ετλη ποθ', ὧν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ
Γῆμαι σὲ, κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοὶ,
Λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.
Αλλ' οὐ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι
Δάκοιμι· τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος.

Ἔῤῥ', αἰσχροποιὲ, καὶ τέκνων μιαιφόνε.
Ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,
Ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,
Οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην,
Ἕξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.
Μη. Μακρὰν γ' ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία
Λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο,
Οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω.
Σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τἄμ' ἀτιμάσας λέχη,
Τερπνὸν διάξειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοὶ,
Οὔθ' ἡ τύραννος, οὔθ' ὁ σοὶ προσθεὶς γάμους
Κρέων ἀνατεὶ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
Πρὸς ταῦτα καὶ λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει,
Καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησε σπέος·
Τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρὴ, καρδίας ἀνθηψάμην.
Ια. Καὐτή γε λυπεῖ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.
Μη. Σάφ' ἴσθι· λύει δ' ἄλγος, ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς.
Ια. Ω τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.
Μη. Ω παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ.
Ια. Οὐ τοίνυν ἡ 'μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.
Μη. Ἀλλ' ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.
Ια. Λέχους σφέ γ' ἠξίωσας οὕνεκα κτανεῖν;
Μη. Σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς;
Ια. Ἥτις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάντ' ἐστὶν κακά.
Μη. Οἵδ' οὐκέτ' εἰσί· τοῦτο γάρ σε δήξεται.
Ια. Οἵδ' εἰσὶν, οἴμοι, σῷ κάρᾳ μιάστορες.
Μη. Ισασιν, ὅστις ἦρξε πημονῆς, θεοί.
Ια. Ισασι δῆτα σήν γ' ἀπόπτυστον φρένα.
Μη. Στυγεῖ· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.
Ια. Καὶ μὴν ἐγὼ σήν· ῥᾴδιοι δ' ἀπαλλαγαί.
Μη. Πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ κἀγὼ θέλω.
Ια. Θάψαι νεκρούς μοι τούσδε, καὶ κλαῦσαι πάρες.
Μη. Οὐ δῆτ', ἐπεί σφας τῇδ' ἐγὼ θάψω χερὶ,

Φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος ἀκραίας θεοῦ,
Ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ,
Τύμβους ἀνασπῶν· γῇ δὲ τῇδε Σισύφου
Σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
Τολοιπὸν, ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.
Αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ερεχθέως,
Αἰγεῖ ξυνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.
Σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανεῖ κακὸς κακῶς,
Αργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,
Πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.

Ια. Αλλά σ' Εριννὺς ὀλέσειε τέκνων,
Φονία τε Δίκη.
Μη. Τίς δὲ κλύει σου θεὸς ἢ δαίμων,
Τοῦ ψευδόρκου καὶ ξειναπάτα;
Ια. Φεῦ φεῦ μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ.
Μη. Στεῖχε πρὸς οἴκους, καὶ θάπτ' ἄλοχον.
Ια. Στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.
Μη. Οὔπω θρηνεῖς· μένε καὶ γῆρας.
Ια. Ω τέκνα φίλτατα. Μ. Μητρί γε, σοὶ δ' οὔ.
Ια. Κἄπειτ' ἔκτας; Μ. Σέ γε πημαίνουσ'.
Ια. Αἶ αἶ φιλίου χρῄζω στόματος
Παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.
Μη. Νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζει,
Τότ' ἀπωσάμενος. Ι. Δός μοι, πρὸς θεῶν,
Μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.
Μη. Οὐκ ἔστι· μάτην ἔπος ἔρριπται.
Ια. Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμεθ',
Οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
Καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;
Αλλ' ὁπόσον γοῦν πάρα, καὶ δύναμαι,
Τάδε καὶ θρηνῶ κἀπιθοάζω,
Μαρτυρόμενος δαίμονας, ὥς μοι

Τέκν' ἀποκτείνασ', ἀποκωλύεις
Ψαῦσαί τε χεροῖν, θάψαι τε νεκροὺς,
Οὗς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὤφελον,
Ἐκ σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.
Χο. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ,
Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός.
Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

FINIS

EXCERPTORUM EX POETIS TRAGICIS.

ANALECTA GRÆCA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS TERTIA.

EXCERPTA BUCOLICA.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

Εἰς ἄγαλμα Πανὸς συρίζον.

ΣΙΓΑΤΩ λάσιον δρυάδων λέπας, οἵ τ' ἀπὸ πέτρας
  Κρουνοὶ, καὶ βληχὴ πουλυμιγὴς τοκάδων,
Αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελίσδεται εὐκελάδῳ Πὰν,
  Ὑγρὸν ἱεὶς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων·
Αἱ δὲ πέριξ θαλεραῖσι χορὸν ποσὶν ἐστήσαντο
  Ὑδριάδες Νύμφαι, Νύμφαι Ἁμαδρυάδες.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

Επίγραμμα.

ΔΑΦΝΙΣ ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων
  Βωκολικὼς ὕμνως, ἄνθετο Πανὶ τάδε·
Τὼς τρητὼς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξὺν ἄκοντα,
  Νεβρίδα, τὰν πήραν, ᾇ ποκ' ἐμαλοφόρει.

ΑΛΛΟ.

ΛΗΣ, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
  Ἁδύ τι μοί; κἠγὼν πακτίδ' ἀειράμενος
Αρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βωκόλος ἅμμιγα θελξεῖ
  Δάφνις, καροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
Εγγὺς δὲ στάντες λασίας δρυὸς, ἄντρου ὄπισθεν,
  Πᾶνα τὸν αἰγιβόταν ὀρφανίσωμες ὕπνου.

I.

*E THEOCRITO.

[Juxta Edit. L. C. Valckenaer. Lugd. Bat. 1781. in 8vo.]

Admirabilis in suo genere Theocritus, *sed musa illa rustica et pastoralis non forum modò, verùm ipsam etiam urbem reformidat.* Quinctil. X. 1.

ΕΚ ΤΩΝ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

‘ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Πρώτου Εἰδυλλίου.

Εν τούτῳ τῷ Εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν καὶ Αἰπόλος. ‘Ο δὲ Θύρσις βουκολικῶς ᾄδει τὸν ὑπ’ ἔρωτος τηκόμενον καὶ ἀποθνήσκοντα Δάφνιδα· καὶ ἀντὶ τούτου αἶγα ἐς τρὶς ἀμέλξαι, καὶ καλὸν κισσύβιον παρὰ τοῦ Αἰπόλου γέρας λαμβάνει.

ΘΥΡΣΙΣ, ἢ ΩΔΗ.

† Εἰδύλλιον ά.

ΘΥΡΣΙΣ ποιμὴν, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

‘Αδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
‘Α ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται· ἁδὺ δὲ καὶ τὺ
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.

Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ·
Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ
Ἁ χίμαρος· χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμέλξῃς.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἅδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς
Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἴιδα δῶρον ἄγωνται,
Αρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας· αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ
Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξῇ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῇς, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, λῇς, αἰπόλε, τᾷδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, αἵ τε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τᾷδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν
Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται· ἐντί γε πικρὸς,
Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Αλλὰ, (τὺ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἴδες,
Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας,)
Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα, τῶ τε Πριήπω
Καὶ τᾶν Κρανιάδων κατεναντίον, ᾇπερ ὁ θῶκος
Τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες· αἰ δέ κ' ἀείσῃς,
Ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων,
Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Ἃ, δύ' ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας·
Καὶ βαθὺ κισσύβιον, κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ,
Αμφῶες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον·
Τῷ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς,
Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἁ δὲ κατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Εντοσθεν δὲ γυνὰ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ασκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· πὰρ δέ οἱ ἄνδρες

Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιϐαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
Νεικείουσ' ἐπέεσσι· τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς.
Αλλ' ὅκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
Αλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
Λεπρὰς, ἐφ' ᾇ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει
Ὁ πρέσϐυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.
Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν·
Ὧδέ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἅϐας.
Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος
Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέϐριθεν ἀλωά·
Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες· ἁ μὲν ἀν' ὄρχως
Φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον· ἁ δ', ἐπὶ πήραν
Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν
Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πήρας,
Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,
Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
Τῶ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
Ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
Οὐδ' ἔτι πα ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
Αχραντον· τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,
Αἴκεν μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
Κοῦ τοι τὶ φθονέω· πόταγ', ὦ 'γαθέ· τὰν γὰρ ἀοιδὰν
Οὔτι πα εἰς Αΐδαν γε τὸν ἐκλελαθόντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ' ὡ 'ξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἅδ' ἁ φωνά.

Πᾷ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾷ ποκα, νύμφαι;
Η κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω;
Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ανάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιὰν, οὐδ' Ακιδος ἱερὸν ὕδωρ.
  Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
Τῆνον χὠ 'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.
  Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.
  Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ηνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος. εἶπε δὲ, Δάφνι,
Τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὦ 'γαθὲ, τόσσον ἔρασσαι;
  Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ηνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ᾡπόλοι ἦνθον·
Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν· ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἁ δέ τε κώρα,
Πάσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,
  (Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)
Ζαλοῖσ'· ἆ δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί.
Βώτας μὰν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.

92—152.

Τὼς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὑτῶ
Ανυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.
  Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ηνθέ γε μὰν ἁδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
Κῆπε, τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν·
Αρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τὰν δ' ἄρα χὠ Δάφνις ποταμείβετο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής·
Ηδη γὰρ φράσδει πάνθ', ἅλιον ἄμμι δεδύκειν·
Δάφνις κ' εἰν ἀΐδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἕρπε ποτ' Ιδαν,
Ἕρπε ποτ' Αγχίσαν· τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡραῖος χ' Ὥδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,
Καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία τἄλλα διώκει.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Αὖτις ὅπως στασῇ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα,
Καὶ λέγε, τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ω λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ' ἀν' ὕλαν,
Οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμὼς, οὐκ ἄλσεα· χαῖρ' Αρέθοισα,
Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος, ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ω Πὰν Πὰν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,
Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελὰν, Ἑλίκας δὲ λίπε Ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ενθ', ὦ 'ναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν
Εκ καρῶ σύριγγα καλὰν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν.
Η γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Αΐδος ἕλκομαι ἤδη.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς

Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
Ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι,
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· ϗ τὰς κύνας ὤλαφος ἕλκοι,
Κὴξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Χὠ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν· χὠ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα
Τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὥς μιν ἀμέλξας
Σπείσω ταῖς Μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πλῆρές τοι σχαδόνων· καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
Ἁδεῖαν· τέττιγος ἐπεὶ τύ γα φέρτερον ᾄδεις.
Ἠνίδε τοι τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡρᾶν πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.
Ὧδ' ἴθι, Κισσαίθα· τὺ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ.

'ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Δευτέρου Εἰδυλλίου.

'ΥΠΟΚΕΙΤΑΙ Σιμαίθα, Δέλφιδος Μυνδίου τινὸς ἐρῶσα, ὃν ἐκ παλαίστρας φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις, διά τινος θεραπαίνης Θεστύλιδος ὑποδιακονουμένη, ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μετάγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν 'Εκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας νυκτερινὰς θεάς. Τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε μίμων.

---

* ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

Εἰδύλλιον β'.

1—41.

ΠΑ μοι ταὶ δάφναι; φέρε Θέστυλι· πᾷ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
'Ως τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
'Ος μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἥκει,
Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές,
Οὐδὲ θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος· ἦ ῥά οἱ ἄλλᾳ
Ωχετ' ἔχων ὅ τ' Ερως ταχινὰς φρένας, ἅ τ' Αφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω· καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι· ἀλλὰ, Σελάνα,
Φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἅσυχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' 'Εκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι,
Ερχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' 'Εκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκας,
Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε,
Θέστυλι δειλαία· πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἦ ῥά γέ τοι, μυσαρὰ, ϗ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
Πάσσ', ἅμα ϗ λέγε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.
  Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα, καππυρίσασα,
Κἠξαπίνας ἅφθη, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς·
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.
  Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις·
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας
Ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.
  Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα· τὺ δ', Ἄρτεμι, καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ
Κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα, καὶ εἴ τί περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται·
Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.
  Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἠνίδε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
Ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία·
Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.

47—134.

  Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἱππομανὲς φυτόν ἐστί παρ' Ἀρκάσι· τῷ δ' ἔπι πᾶσαι
Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι·
Ὣς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι
Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.
  Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
Ὢ 'γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἶ αἶ, ἔρως ἀνιαρὲ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Εμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;
Ιυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Σαῦράν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ.
Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, ἇς ἔτι καὶ νῦν
Εκ θυμῶ δέδεμαι; (ὁ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ·)
Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.
Ιυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὴ μούνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
Εκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;
Ηνθ' ἁ τῶ 'Υβούλοιο καναφόρος ἄμμιν Αναξὼ
Αλσος ἐς Αρτέμιδος· τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν, ἐν δὲ λέαινα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἁ Θευχαρίλα, Θρᾷσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις,
Αγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο, καὶ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος
'Ωμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ηδη δ' εὖσα μέσαν κατ' ἀμαξιτὸν, ᾇ τὰ Λύκωνος,
Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειὰς,
Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ Σελάνα,
'Ως ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοὐδ' ἔτι πομπᾶς
Τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον
Εγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·

Κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἅματα, καὶ δέκα νύκτας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ·
Ερρευν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Οστί' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα· καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρασα,
Η ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅτις ἐπᾷδεν;
Αλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' οὕτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα·
Εἶδ' ἄγε, Θέστυλί, μοι χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος.
Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος· ἀλλὰ μολοῖσα
Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Κἠπεί κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχα νεῦσον,
Κἦφ', ὅτι Σιμαίθα τὺ καλεῖ· καὶ ὑφάγεο τᾷδε.
Ὡς ἐφάμαν· ἁ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δέ μιν ὡς ἐνόησα
Αρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,
(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα)
Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
Ἱδρώς μευ κοχύεσκεν ἶσον νοτίαισιν ἐέρσαις·
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
Αλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὥστοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας,
Ἕζετ' ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἑζόμενος φάτο μῦθον·
Η ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγώ θην
Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,
Ες τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἤ με παρῆμεν.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ηνθον γὰρ κἠγὼν, ναὶ τὸν γλυκὺν, ἦνθον, ἔρωτα,

Η τρίτος ἠὲ τέταρτος ἐὼν φίλος, αὐτίκα νυκτὸς,
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
Πάντοσε πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' εἰ μέν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι.
Εὗδον δ', εἴκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα·
Εἰ δ' ἄλλᾳ μ' ὠθεῖτε, καὶ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ,
Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν·
Καὶ, μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἷλευ,
Ω γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
Αὔτως ἡμίφλεκτον· Ερως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίου
Πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

144—149.

Κοὔτε τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθὲς,
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῳ· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς,
Σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι·
Κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὡς ἄρα Δέλφις ἐρᾶται.

154—166.

Ταῦτα μοι ἁ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής.
Η γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν·
Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧτέ νιν οὐδέποκ' εἶδον.
Η ῥ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται;

Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἰ δ' ἔτι κήμὲ
Λυπῇ, τὰν Αΐδαο πύλαν, ναὶ Μοίρας, ἀραξεῖ·
Τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλους,
Πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν.
Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι
Ἀστέρες, εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Τρίτου Εἰδυλλίου.

Ἐπιγραφεται μὲν τὸ Εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρῶντος, ἢ Ἀμαρυλλὶς ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἢ Κωμαστὴς ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος· ἐπικωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου· εἰκάσειε δ' ἄν τις Βάττον εἶναι· τοῦτον γὰρ Αἰπόλον ὄντα δι' ἑτέρου ποιεῖ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τινὲς δὲ τὸν Θεόκριτον εἶναι νομίζουσιν, ἐκ τοῦ, Η ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι; Σιμιχίδην αὐτὸν καλοῦντες. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ σάτυρον εἶναί φασι. Τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα.

*ΑΙΠΟΛΟΣ, ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

Εἰδύλλιον γ'.

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ', ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύξῃ.

Ω χαρίεσσ' Αμαρυλλὶ, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο κατ' ἄντρον
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
Η ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,
Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
Ηνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
Ὡ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος· αἴθε γενοίμαν
Ἁ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ τὰν πτέριν, ᾅ τυ πυκάσδῃ.
Νῦν ἔγνων τὸν Ερωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῷ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ·
Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
Ω τὸ καλὸν ποθορεῦσα· τὸ πᾶν λίθος· ὦ κυανόφρυ
Νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω·
Εστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Τὸν στέφανον τῖλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
Τόν τοι ἐγὼν, Αμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω
Εμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις.
Ω μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
Τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι,
Ὧπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ολπις ὁ γριπεύς.
Κῆκα μὴ 'ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται.
Εγνων πρὰν, ὅκα, μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν,
Αλλ' αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
Εἶπε καὶ Αγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις,
Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὕνεκ' ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι, τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
Η μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος Εριθακὶς ἁ μελανόχρως
Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ
Αὐτάν; ᾀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς·

Καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντί.
Ἱππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυεν· ἁ δ' Αταλάντα
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἅλλετ' ἔρωτα.
Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Οθρυος ἆγε Μελάμπους
Ες Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Αλφεσιβοίας.
Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ οὕτως Ὤδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ενδυμίων· ζαλῶ δέ, φίλα γύναι, Ιασίωνα,
Ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.
Αλγέω τὰν κεφαλάν· τὶν δ' οὐ μέλει· οὐκ ἔτ' ἀείδω,
Κεισεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

ʽΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Ογδόου Εἰδυλλίου.

Τα μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου· εἰσὶ δ᾽ ἐρίζοντες ἀλλήλοις Μενάλκας ποιμὴν καὶ Δάφνις βουκόλος, εἰληφότες κριτὴν αἰπόλον, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπηται· ἔπαθλον δὲ τιθεῖσι τὰς ἰδίας σύριγγας· τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν, ὁ αἰπόλος τῷ Δάφνιδι τὴν νίκην ἀπονέμει. Ἐστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον μικτὸν ἔκ τε τοῦ διηγηματικοῦ καὶ τοῦ μιμητικοῦ.

*ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον ή.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΔΑΦΝΙΔΙ τῷ χαρίεντι συνήντετο βωκολέοντι
Μᾶλα νέμων, ὡς φαντὶ, κατ᾽ ὤρεα μακρὰ Μενάλκας.
Αμφω τώγ᾽ ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάβω,
Αμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀείδεν.
Πρᾶτος δ᾽ ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν, Δάφνι, λῆς μοι ἀεῖσαι;
Φαμί τυ νικασεῖν, ὅσσον θέλω αὐτὸς, ἀείδων.
Τὸν δ᾽ ἄρα χὠ Δάφνις τοιῷδ᾽ ἀπαμείβετο μύθῳ·

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμὰν εἰροπόκων οἴων, συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ᾽, οὐδ᾽ εἴτι πάθοις τύ γ᾽ ἀείδων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρῄσδεις ὦν ἐσιδεῖν, χρῄσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρῄσδω τοῦτ᾽ ἐσιδεῖν, χρῄσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αλλὰ τί θησεύμεσθ᾽, ὅ κεν ἁμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θὲς γ᾽ ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ᾽ ὁ πατήρ μευ
Χ᾽ ἁ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ᾽ ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἑξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ᾽ ἃν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν,
Ταύταν κατθείην· τὰ δὲ τῶ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Η μάν τοι κἠγὼ σύριγγ᾽ ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν,
Πρώαν νιν συνέπαξ᾽· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεὶς διέτμαξεν.
Αλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμέων;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες,
Ὧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὑλακτεῖ.
Χ᾽ οἱ μὲν παῖδες ἄϋσαν, ὁ δ᾽ αἰπόλος ἦνθ᾽ ἐπακούσας·
Χ᾽ οἱ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ᾽ αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
Πρᾶτος δ᾽ ὦν ἄειδε λαχὼν ἰϋκτὰ Μενάλκας·
Εἶτα δ᾽ ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
Βωκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αγκεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
Πᾳ ποχ᾽ ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ᾆσε μέλος,
Βόσκοιτ᾽ ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δέ ποκ᾽ ἔνθῃ
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἴπερ ὁμοῖον
Μουσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
Τοῦτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· κἢν τι Μενάλκας
Τῇδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοὶ, παντᾶ δὲ γάλακτος
Οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
Ενθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἰ δ' ἂν ἀφέρποι,
Χὠ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι, χ' αἱ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ενθ' ὄϊς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
Σμάνεα πληροῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι,
Ενθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἰ δ' ἂν ἀφέρποι,
Χὠ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐότεραι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ω τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
Εν τήνῳ γὰρ τῆνος· ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων',
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὤν, ἔνεμε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
Εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·
Αλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ᾄσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ,
Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν, τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακὸν, ὕδασι δ' αὐχμὸς,
Ορνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·
Ανδρὶ δὲ, παρθενικᾶς ἁπαλᾶς πόθος· ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὧν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.
Τὰν πυμάταν δ' ᾠδὰν οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φείδευ τᾶν ἐρίφων, φείδευ, λύκε, τῶν τοκάδων μευ,

Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτέω.
Ω Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
Ταὶ δ' ὄϊες, μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι
Ποίας· οὔτι καμεῖσθ', ὄκκα πάλιν ἄδε φύηται.
Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὲν ὡ῎ρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.
Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδειν·

ΔΑΦΝΙΣ.

Κἄμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελεῦντα, καλὸν καλὸν ἦμες ἔφασκεν·
Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ,
Αλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἁμετέραν ὁδὸν εἷρπον.
Ἁδεῖ' ἁ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἁδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἁδὺ δὲ χὠ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χ' ἁ βῶς·
Ἁδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτῆν.
Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα·
Τᾷ βοῒ δ' ἁ μόσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν· ὁ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν·

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἁδύ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
Κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχειν.
Λάσδεο τᾶς σύριγγος· ἐνίκησας γὰρ ἀείδων.
Αἰ δέ τι λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
Ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.
Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνάλατο, καὶ πλατάγησε
Νικήσας· οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἅλοιτο.
Ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ
Ὥτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμηθεῖσ' ἀκάχοιτο.
Κὴκ τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
Καὶ νύμφαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν.

'ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ 'Ενδεκάτου Εἰδυλλίου.

'ΥΠΟΚΕΙΤΑΙ ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ερατισράτου, ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. Φέρεται δὲ καί τι ποιημάτιον αὐτοῦ ἀντιγεγραμμένον ὑπὲρ Κύκλωπος πρὸς Θεόκριτον.

*ΚΥΚΛΩΨ.

Εἰδύλλιον ιά.

ΟΥΔΕΝ ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, (ἐμὶν δοκεῖ) οὔτ' ἐπίπαστον,
Η ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἁδὺ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρῆν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐντι.
Γινώσκεν δ' οἶμαι τὺ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα Μοίσαις.
Οὕτω γοῦν ῥᾷστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἀμῖν,
'Ω'ρχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Αρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε.
Ηρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις,
Αλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἁγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ τ' αὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ, τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσας,
Εξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἅ οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
Αλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
'Υψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν, ἄειδε τοιαῦτα·
Ω λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;

Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνὸς,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.
Φοιτῇς δ' αὖθ' οὕτως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με·
Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με·
Φεύγεις δ' ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
Ηράσθην μὲν ἔγωγα τεοῦς, κόρα, ἁνίκα πρᾶτον
Ηνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Εξ ὄρεος δρέψασθαι, ἐγὼ δ' ὁδὸν ἁγεμόνευον.
Παύσασθαι δ' ἐσιδών τυ καὶ ὕστερον οὐδέτι πω νῦν
Εκ τήνω δύναμαι· τὶν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί', οὐδέν.
Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὕνεκα φεύγεις·
Οὕνεκά μοι λασία μὲν ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Εξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον ὧς μία μακρά·
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει.
Αλλ' ὠὗτος, τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κἠκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.
Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
Τὶν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἁμᾶ κἠμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί· τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς
Πάσας ἀμνοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.
Αλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν.
'Αδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς·
Εντὶ δάφναι τηνεὶ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
Εντὶ μέλας κισσὸς, ἔντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος·
Εντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
(Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;)
[Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,]
Εντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,

Καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν, τῶ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
Ω μοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
Ὡς κατέδυν ποτὶ τὶν, καὶ τὰν χέρα τεῦς ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ στόμα λῇς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκὰ,
Η μάκων' ἁπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.
Αλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
Ὥστ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,
Αἴκα τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται·
Ὡς κεν ἴδω τί ποθ' ἁδὺ κατοικῆν τὸν βυθὸν ὔμμιν.
Εξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
(Ὥσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν.
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
Ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδὲν πᾷ ποχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεῦ,
Καὶ ταῦτ', ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ ὁρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
Σφύσδειν· ὡς ανιαθῇ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ω Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῦν.
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι, ἐπήν κ' αὐταῖς ὑπακοίσω·
Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγών τις φαίνομαι ἦμες.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
Μουσίσδων· ῥᾷον δὲ διᾶγ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

ʽΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Πεντεκαιδεκάτου Εἰδυλλίου.

Επιγραφεται μὲν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον Συρακούσιαι ἢ Αδωνιάζουσαι· ὑποτίθεται δέ τινας Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημούσας ἐν Αλεξανδρείᾳ, καὶ ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κομισθέντος Αδώνιδος ὑπὸ Αρσινόης τῆς τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός· ἔθος δὲ εἶχον οἱ ἐν Αλεξανδρείᾳ τοῖς Αδωνίοις διακομίσαντας τὰ εἴδωλα τοῦ Αδώνιδος μετὰ τῶν νομιζομένων ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομίζειν. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος, χαριζόμενος τῇ βασιλίδι, ᾀδουσάν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Αρσινόης δι' ᾠδῆς ἀπαγγέλλουσαν.

---

* ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

Εἰδύλλιον ιε΄.

ΓΟΡΓΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ, [ʽΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.]

ΓΟΡΓΩ.

Ενδοι Πραξινόα;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἔνδοι.
Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες· ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ·
Εμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

Εχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ.

Ω τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα· πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων·

Παντᾷ κρηπῖδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
Ἀ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὺ δ' ἑκαστέρω ἄμμιν ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθὼν
Ιλεόν, οὐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ἄμες
Αλλάλαις, ποτ' ἔριν, φθονερὸν κακόν, αἰὲν ὅμοιος.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα,
Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὅρη, γύναι, ὡς ποθορῇ τυ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν· καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Απφῦς μὰν τῆνος πρώαν. (λέγομες δὲ πρώαν θὴν
Πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Ηνθε φέρων ἅλας ἄμμιν ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χὠμὸς ταὐτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
Ἑπτὰ δραχμῶν, κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
Αλλ' ἴθι, τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λαζεῦ.
Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω,
Θασόμεναι τὸν Αδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα.
Ὧν εἶδες, χ' ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἑρπειν ὥρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον, αἰνόθρυπτε,
Θὲς πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄσδοντι καθεύδειν·

Κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
Ἁδ' ὡς νᾶμα φέρει· δὸς ὅμως· μὴ πουλὺ, ἄπληστε,
Εγχει ὕδωρ· δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
Παῦσαι· ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
Ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾷ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
Τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
Η δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Αλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πᾶ ποκ' ἔλειπες
Τὠμπέχονον; φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον
Αμφίθες· οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον· μορμὼ, δάκνει ἵππος·
Δάκρυ' ὅσσα θέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
Ἕρπωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν, παῖσδε, λαβοῖσα·
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.
Ω θεοὶ, ὅσσος ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα.
Εξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν, οὐδεὶς κακοεργὸς
Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστί·
Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
Αλλάλοις ὁμαλοὶ, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.
Ἁδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πτολεμισταὶ
Ἵπποι τῶ βασιλῆος· ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ορθὸς ἀνέστα ὁ πυῤῥός· ἴδ' ὡς ἄγριος· κυνοθαρσὴς
Εὐνόα, οὐ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
Ωνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοι.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν·
Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κἠυτὰ συναγείρομαι ἤδη.
Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω
Ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὄσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐγὼν, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Παρενθεῖν
Εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί.
Καλλίστα παίδων, πείρῃ θὴν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπῴχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τὺ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾷ, μὴ τὺ πλανηθῇς.
Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἁμῶν.
Ὤ μοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστρειον ἤδη
Ἔσχισται, Γοργοῖ. ποττῶ Διὸς, εἴτι γένοιο
Εὐδαίμων, ὤνθρωπε, φυλάσσεο τὠμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μέν· ὅμως δὲ φυλάξομαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀθρόος ὄχλος·
Ὠθεῦνθ' ὥσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεὶς ὥρας, κἤπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
Αμμε περιστέλλων· χρηστῶ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός.
Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὦ δειλὰ, τὺ βιάζευ.
Κάλλιστ'· ἔνδοι πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὧδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον
Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι' Αθηναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;
Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
Ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι·
Εμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρῆμ' ἄνθρωπος.
Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
Κλισμῷ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
Ὁ τριφίλατος Αδωνις, ὃ κὴν Αχέροντι φιλεῖται.

ΈΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος; τί δὲ τὶν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
Πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
Ὡς εἰδῇς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φυῇ, Μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη,
Πλὰν ἑνός· οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Αδωνιν ἀείδειν
Ἁ τᾶς Αργείας θυγάτηρ πολύϊδρις ἀοιδὸς,

Ἆτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε·
Φθεγξεῖταί τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.

Δέσποιν', ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινόν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παίσδοισ' Ἀφροδίτα,
Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι·
Βάρδισται μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεί τι φέροισαι.
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς
(Ἀνθρώπων ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν,
Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός·
Τὶν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε, καὶ πολύναε,
Ἁ Βερενικεία θυγάτηρ, Ἑλένᾳ εἰκυῖα,
Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.
Πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
Πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
Ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα.
Εἴδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται,
Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ,
Ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τᾷδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βρίθοισαι ἀνήθῳ,
Δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερποτόωνται Ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.
Ὦ ἔβενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετὼ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διῒ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω·
Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις,
Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.

Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά.
Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.
Αῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰόνι πτύοντα·
Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.
'Ερπεις, ὦ φίλ' Αδωνι, καὶ ἐνθάδε, κ' εἰς Αχέροντα,
'Αμιθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος· οὔτ' Αγαμέμνων
Τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
Οὔθ' 'Εκτωρ 'Εκάβας ὁ γεραίτατος εἴκατι παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύῤῥος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθὼν,
Οὔθ', οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι, καὶ Δευκαλίωνες,
Οὐ Πελοπηϊάδαι τε, καὶ Αργεος ἄκρα Πελασγοί.
'Ιλαθι νῦν, φίλ' Αδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
Καὶ νῦν ἦνθες, Αδωνι, καὶ, ὅκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἥξεις.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον· ἁ θήλεια
Ολβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκυφωνεῖ.
'Ωρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας·
Χὡνὴρ ὄξος ἅπαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθῃς.
Χαῖρε, Αδων' ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

*'ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

Εἰδύλλιον ιή.

ΕΝ ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
'Ανίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μναστεύσας 'Ελέναν ὁ νεώτερος Ατρέος υἱός.

Αειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ περιπλίκτοις, περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Η ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος; ἦ ῥα φίλυπνος;
Η ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
Εὕδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν, αὐτὸν ἐχρῆν τυ,
Παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἔνας, καὶ ἐς ἀῶ,
Κῆς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἅδε.
Ολβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ες Σπάρταν, ὅποι ὡ῎λλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μοῦνος ἐν ἁμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν,
Οἵα Αχαιϊάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα.
Η μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ ματέρι τίκτει ὁμοῖον.
Αμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ἧς δρόμος ὠὑτὸς
Χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Τᾶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεί χ' Ἑλένᾳ παρισωθῇ.
Αὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
Πότνια νὺξ, ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἁμῖν.
Πιείρᾳ μεγάλα ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρᾳ
Η κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἱστῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.
Οὐ μὰν οὐ κιθάραν τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
Αρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύστερνον Αθάναν,
Ὡς Ἑλένα· τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.
Ω καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη·
Αμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα

Ερψοῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας,
Πολλὰ τεοῦς, Ἑλένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναὶ
Αρνες γειναμένας οἴος μαστὸν ποθέοισαι.
Πρᾶτα τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·
Πρᾶτα δ', ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λασδόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον·
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις
Αννείμῃ) Δωριστί· Σέβου μ', Ἑλένας φυτὸν εἰμί.
  Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, εὐπένθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κουροτρόφος, ὔμμιν
Εὐτεκνίαν· Κύπρις δὲ θεά, Κύπρις ἶσον ἔρασθαι
Αλλάλων· Ζεὺς δὲ Κρονίδας, Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
Εὕδετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες,
Καὶ πόθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἀῶ μὴ 'πιλάθησθε.
Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Εξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὔτριχα δειράν.
Ὑμὰν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

*ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

Εἰδύλλιον ιθ'.

ΤΟΝ κλέπταν ποτ' Ερωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύσση,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο· τᾷ δ' Αφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χ' ἁ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' οὐκ ἶσον ἐσσὶ μελίσσαις;
Χὠ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς.

* ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

Εἰδύλλιον κ'.

Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι,
Καί μ' ἐπικερτομέοισα, τάδ' ἔννεπεν· ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο·
Βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; οὐ μεμάθηκα
Αγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν.
Μή τύ γά μευ κύσσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις.
Οἷα βλέπεις, ὁπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παίσδεις·
Ὡς τρυφερὸν γελάεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις·
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίταν·
Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
Καὶ κακὸν ἐξόσδεις· ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.
Τοιάδε μυθίσδοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συννεχὲς εἶδεν
Χείλεσι μυχθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν· ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος, ὡς ῥόδον ἕρσᾳ.
Χ' ἁ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργὰν,
Ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.
Ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· οὐ καλὸς ἐμμί;
Αρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος,
Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·
Χαῖται δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις·
Ομματά μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Αθάνας·
Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
Ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.

'Αδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἢν σύριγγι μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ.
Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλεῦντ'· ἁ δ' ἀστυκὰ οὐκ ἐφίλασεν,
Αλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμὶ, παρέδραμε· κ' οὔποτ' ἀκούει,
'Ως καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βώτᾳ,
Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν· αὐτὸν Αδωνιν
Εν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ενδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὅν γε Σελάνα
Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάτμιον ἀννάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε.
Καὶ τὺ, 'Ρέα, κλαίεις τὸν βωκόλον· οὐχὶ δὲ κ' τὺ,
Ω Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον ὄρνις ἐπλάγχθης;
Εὐνίκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
'Α Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἅ τε Σελάνας.
Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἁδέα μήτε κατ' ἄστυ
Μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

* 'ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ.

Εἰδύλλιον κδ'.

'ΗΡΑΚΛΕΑ δεκάμηνον ἐόντα ποχ' ἁ Μιδεᾶτις
Αλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ιφικλῆα,
Αμφοτέρως λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
Αμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος.
'Απτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων·
Εὕδετ', ἐμὰ βρέφεα, γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
Εὕδετ', ἐμὰ ψυχὰ, δύ' ἀδελφεὼ, εὔσοα τέκνα,
Ολβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.

Ὣς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τοὺς δ' ἕλαβ' ὕπνος.
Ἆμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
Ὠρίωνα κατ' αὐτὸν, ὁ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη
Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
Ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
Οἴκω, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
Τὼ δ' ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἱμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυον ἰόν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦνθον,
Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
Ἤτοι ὅ γ' εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
Κοίλω ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας,
Ἰφικλέης, οὔλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
Φευγέμεν ὁρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος εἴχετο χερσὶν
Ἡρακλέης, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
Δραξάμενος φάρυγος, ὅθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
Τὼ δ' αὖτε σπείραισιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα
Ὀψίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν.
Ἂψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
Δεσμῶ ἀναγκαίω πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρῆν.
Ἀλκμήνα δ' ἐπάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πράτα.
Ἄνσταθ', Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
Ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
Οὐκ ἀΐεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀϋτεῖ;
Οὐ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἀωρί που οἶδε τε τοῖχοι
Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἅτερ ἠριγενείας;
Ἐστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν.
Ὣς φάθ'· ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
Δαιδάλεον δ' ὥρμασε μετὰ ξίφος, ὅ ῤ' οἱ ὕπερθε·

Κλιντῆρος κεδρίνῳ περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
Ητοι ὅγ' ὠριγνᾶτο νεοκλώστω τελαμῶνος,
Κουφίζων ἑτέρᾳ κολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον.
Αμφιλαφὴς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
Δμῶας δὴ τότ' ἄϋσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας·
  Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες,
Δμῶες ἐμοὶ, στιβαροὺς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας·
Ανστατε, δμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς ἀϋτεῖ.
  Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος, σπεύδοντος ἑκάστω.
Ητοι ἄρ' ὡς εἴδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα,
Συμπλήγδην ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Αμφιτρύωνα
Ἑρπετὰ δεικανάεσκεν, ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
Κουροσύνᾳ, γελάσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῖϊν
Πατρὸς ἑοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
  Αλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ιφικλῆα.
Αμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτω.
  Ορνιχες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον·
Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
Αλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,
Καί νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν,
Ηνώγει· Μηδ', εἴτι θεοὶ νοέοιντο πονηρὸν,
Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε· καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
Ανθρώποις ὅ, τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει,
Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.
  Τὼς ἔλεγεν βασίλεια· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως·
Θάρσει, ἀριστοτόκεια γύναι, Περσήϊον αἷμα·
Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων,
Πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
Χειρὶ κατατρίψοντι, ἀκρέσπερον ἀείδοισαι

Αλκμήναν ὀνομαστί· σέβας δ' ἴση Αργείαισι.
Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα
Αμβαίνειν τεὸς υἱὸς, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως,
Οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῆν
Μόχθως· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἑξεῖ.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τάδ' ἐπῶρσαν
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
Εσται δὴ τοῦτ' ἆμαρ, ὁπανίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.
Αλλὰ, γύναι, πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω,
Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἑτοιμάσατ', ἢ παλιούρω,
Η βάτω, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον·
Καῖε δὲ τώδ' ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντε
Νυκτὶ μέσᾳ, ὅκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
Ηρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
'Ριψάτω εὖ μάλα πᾶσαν, ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
'Ρωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ οὔριον· ἂψ δὲ νέεσθαι,
Αστρεπτος· καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ
Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἅλεσσι μεμιγμένον (ὡς νενόμισται)
Θαλλῷ ἐπιρραίνειν ἐστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
Ζηνὶ δ' ἐπιρρέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον,
Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.
Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρύς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
'Ηρακλέης δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,
Ετρέφετ', Αργείω κεκλημένος Αμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Απόλλωνος, μελεδωνεὺς, ἄγρυπνος ἥρως.
Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν,
Εὔρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλασσεν
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.

Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Αργόθεν ἄνδρες
Αλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσα τε πύκται
Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅ τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
Πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
Ἀρπαλύκῳ Φανοτῆϊ· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσων
Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
Ἵππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι, καὶ, περὶ νύσσαν
Ασφαλέως κάμπτοντα, τροχῶ σύριγγα φυλάξαι,
Αμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
Αὐτὸς, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
Αργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια· καί οἱ ἀαγεῖς
Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
Ανδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν,
Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι,
Κάστωρ ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Αργεος ἐνθὼν,
Ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
Ναῖε, παρ' Αδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Αργος.
Κάστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πολεμιστὰς
Αλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.
Ὧδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
Εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ.
Δεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικὸς, ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι·
Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον.
Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἕννυτο κνάμας.

[Λείπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.]

II.

* E BIONE.

[JUXTA EDIT. L. C. VALCKENAER. LUGD. BAT. 1781. IN 8VO.]

ΚΕΙΝΟΣ δ' οὐ πολέμως, οὐ δάκρυα. Πᾶνα δ' ἔμελπε,
Καὶ βώτας ἐλίγαινε, καὶ ἀείδων ἐνόμευε,
Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἀδέα πόρτιν ἄμελγε,
Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ερωτα
Ετρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεθε τὰν Αφροδίταν.

ΜΟΣΧΟΥ ΕΠΙΤΑΦ. ΒΙΩΝ.

ΕΚ ΤΩΝ

ΒΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

† Εἰδύλλιον γ'.

Α ΜΕΓΑΛΑ μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα,
Νηπίαχον τὸν Ερωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
Ες χθόνα νευστάζοντα· τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον,
Μέλπειν μοι, φίλε βοῦτα, λαβὼν τὸν Ερωτα δίδασκε.
Ὡς λέγε, χ' ἁ μὲν ἀπῆνθεν· ἐγὼ δ', ὅσα βωκολίασδον
Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ερωτα δίδασκον·
Ὡς εὗρεν πλαγίαυλον ὁ Πὰν, ὡς αὐλὸν Αθάνα,
Ὡς χέλυν Ἑρμάων, κίθαριν δ' ὡς ἁδὺς Απόλλων.
Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
Αλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καί μ' ἐδίδασκε
Θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθους, καὶ ματέρος ἔργα.
Κἠγὼν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν ἔρωτα δίδασκον,
Ὅσσα δ' ἔρως μ' ἐδίδαξεν ἐρωτύλα πάντ' ἐδιδάχθην.

* Εἰδύλλιον δ'.

ΤΑΙ Μοῖσαι τὸν Ερωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται,
Εκ θυμῶ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἕπονται.
Κ' ἢν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ὀπηδῇ,
Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν·
Ην δὲ νόον τις Ερωτι δονεύμενος ἁδὺ μελίσδῃ,
Ες τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
Μάρτυς ἐγὼν ὅτι μῦθος ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής.
Ην μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινὰ μέλπω,
Βαμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀείδει·
Ην δ' αὖτ' ἐς τὸν Ερωτα καὶ ἐς Λυκίδαν τι μελίσδω,
Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ᾠδά.

† ις'.

ΕΣΠΕΡΕ, τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Αφρογενείας,
Ἕσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,
Τόσσον ἀφαυρότερος μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρων,
Χαῖρε φίλος· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι
Αντὶ σελαναίας τὺ δίδου φάος· ὥνεκα τήνα,
Σάμερον ἀρχομένα, τάχιον δύεν· οὐκ ἐπὶ φωρὰν
Ερχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω·
Αλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνεράσθαι.

‡ ιζ.

ἉΜΕΡΕ Κυπρογένεια, Διὸς τέκος ἠδὲ θαλάσσας,
Τίπτε τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις;
Τυτθὸν ἔφαν· τί νυ τόσσον ἀπέχθεο, καὶ τί νυ αὐτὰ
Ταλίκιν ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν Ερωτα τέκηαι,
Αγριον, ἄστοργον, μορφᾷ νόον οὐδὲν ὅμοιον;
Ες τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἑκαβόλον ὤπασας ἄμμιν,
Ὡς μὴ πικρὸν ἐόντα δυναίμεθα τῆνον ἀλύξαι;

III.

* E MOSCHO.

[Juxta Edit. L. C. Valckenaer. Lugd. Bat. 1781. in 8vo.]

Αλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπες ἀοιδάν.
ΜΟΣΧΟΥ ΕΠΙΤΑΦ. ΒΙΩΝ.

ΕΚ ΤΩΝ

ΜΟΣΧΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΩΝ.

† Εἰδύλλιον έ.

ΤΑΝ ἅλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὤνεμος ἀτρέμα βάλλῃ,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γᾶ
Εντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἄμμε γαλάνα.
Αλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολιὸς βυθὸς, ἁ δὲ θάλασσα
Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνῃ,
Ες χθόνα παπταίνω καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἅλα φεύγω·
Γᾶ δέ μοι ἀσπαστὰ, τάχα δάσκιος εὔαδεν ὕλα,
Ενθα καὶ, ἢν πνεύσῃ πολὺς ὤνεμος, ἁ πίτυς ᾄδει.
Η κακὸν ὁ γριπεὺς ζώει βίον, ᾧ δόμος ἁ ναῦς,
Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθῦς ἁ πλάνος ἄγρα.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
'Α τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει.

* Εἰδύλλιον ϛ'.

ΗΡΑ Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείτονος, ἤρατο δ' Ἀχὼ
Σκιρτητᾶ Σατύρω, Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδᾳ.
Ὡς Ἀχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγει Ἀχῶ,
Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ.
Ὅσσον γὰρ τήνων τις ἐμίσεε τὸν φιλέοντα,
Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις,
Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἵν', ἢν φιλέητε, φιλῆσθε.

† Εἰδύλλιον ζ.

ΑΛΦΕΙΟΣ, μετὰ Πῖσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὁδεύῃ,
Ἔρχεται εἰς Ἀρέθοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
Ἕδνα φέρων καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱράν·
Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι· τὰν δὲ θάλασσαν
Νέρθεν ὑποτροχάει, κοὐ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ·
Ἁ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῖο.
Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἔρως ἐδίδαξε κολυμβῆν.

FINIS

EXCERPTORUM EX POETIS BUCOLICIS.

ANALECTA GRÆCA MAJORA:

TOMI POSTERIORIS

PARS QUARTA.

EXCERPTA LYRICA.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΔΕΣΠΟΤΑ

Εἰς τοὺς ἐννέα Λυρικούς.

ΠΙΝΔΑΡΕ Μουσάων ἱερὸν στόμα. καὶ λάλε Σειρὴν
Βακχυλίδη, Σαπφοῦς τ' Αἰολίδες χάριτες,
Γράμμα τ' Ανακρείοντος, Ὁμηρικὸν ὅς τ' ἀπὸ ῥεῦμα
Εσπασας οἰκείοις Στησίχορ' ἐν καμάτοις,
Ἡ τε Σιμωνίδεω γλυκερὴ σελὶς, ἡδύ τε πειθοῦς
Ιβυκε καὶ παίδων ἄνθος ἀμησάμενε,
Καὶ ξίφος Αλκαίοιο, τὸ πολλάκις αἷμα τυράννων
Εσπεισε, πάτρης θέσμια ῥυόμενον,
Θηλυμελεῖς τ' Αλκμᾶνος ἀηδόνες, ἵλατε, πάσης
Αρχὴν οἳ λυρικῆς καὶ πέρας ἐσπάσατε.

Εἰς τοὺς αὐτούς.

ΕΚΛΑΓΕΝ ἐκ Θηβῶν μέγα Πίνδαρος· ἔπνεε τερπνὰ
Ἡδυμελιφθόγγου μοῦσα Σιμωνίδεω.
Λάμπει Στησίχορός τε καὶ Ιβυκος· ἦν γλυκὺς Αλκμάν.
Λαρὰ δ' ἀπὸ στομάτων φθέγξατο Βακχυλίδης.
Πειθὼ Ανακρείοντι συνέσπετο· ποικίλα δ' αὐδᾷ
Αλκαῖος κιθάρᾳ Λέσβιος Αἰολίδι.
Ανδρῶν δ' οὐκ ἐνάτη Σαπφὼ πέλεν, ἀλλ' ἐρατειναῖς
Εν Μούσαις δεκάτη Μοῦσα καταγράφεται.

I.

* O D Æ.

Non, si priores Maeonius tenet
Sedes Homerus, Pindaricae latent,
Ceaeque, et Alcaei minaces,
Stesichorique graves camoenae:
Nec, si quid olim lusit Anacreon,
Delevit aetas: spirat adhuc amor,
Vivúntque commissi calores
Aeoliae fidibus puellae.
Hor. L. IV. Od. ix.

† ΕΚ ΤΩΝ ΣΑΠΦΟΥΣ

ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΙΝΑ.

ά. Εἰς Ἀφροδίτην.

ΠΟΙΚΙΛΟΘΡΟΝ', ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,
Παῖ Διὸς, δολοπλόκε, λίσσομαί σε,
Μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα,
Πότνια, θῦμον.
Αλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἴ ποκα κἀτέρωτα
Τᾶς ἐμᾶς αὔδας ἀΐοισα πόλλυ
Εκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα
Χρύσεον ἦλθες
Αρμ' ὑποζεύξασα, κάλοι δέ σ' ἆγον
Ωκέες στροῦθοι, περὶ γᾶς μελαίνας
Πύκνα δινῦντες πτέρ' ἀπ' ὠρανῶ, αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω;

Αἶψα δ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
Μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ,
Ηρε' ὅ ττι γ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅ ττι
Δή σε κάλημι,
Κ' ὅ ττι ἐμῷ μάλιστ' ἐθέλω γενέσθαι
Μαινόλᾳ θύμῳ, τίνα δ' αὖτε πείθω
Τὰν σαγηνέσσαν φιλότατα· τίς, Σαπ-
φοῖ, ἀδικεῖ σε;
Καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει·
Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει·
Αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλάσει,
Η οὔ κεν ἐθέλλοις.
Ελθ' ἐμοὶ καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
Εκ μεριμνᾶν, ὅσσα δ' ἐμοὶ τελέσσαι
Θῦμος ἱμέῤῥει, τέλεσον· τὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσο.

β'. Πρὸς γυναῖκα ἐρωμένην.

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
Εμμεν ὠνήρ, ὅστις ἐναντίος τοι
Ισδάνει, καὶ πλασίον ἀδὺ φωνά-
σαί σ' ὑπακούει,
Καὶ γελάϊς ἱμερόεν· τό μοι 'μὰν
Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν.
'Ως γὰρ εἴδω σε, βροχέως με φωνᾶς
Οὐδὲν ἔτ' ἵκει·
Αλλὰ καμμὲν γλῶσσα ἔαγε· λέπτον δ'
Αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑποδεδρόμακεν,
Οππάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι, βομβεῦ-
σιν δ' ἀκοαί μοι·

Καδδ' ἱδρὼς ψύχρος χέεται, τρόμος δὲ
Πᾶσαν ἀγρεῖ, χλωροτέρα δὲ ποίας
Εμμί· τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεῦσα,
Φαίνομαι ἄπνους.
Αλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα—

* * * * * * *

---

* ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΥ

ΛΕΙΨΑΝΟΝ.

'Οτε λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ ἄνεμος
Βρέμε πνέων, κινηθεῖσά τε λίμνα
Δείματι ἤριπεν, οὐδ' ἀδιάντοισι
Παρειαῖς, ἀμφί τε Περσεῖ βάλε
Φίλαν χέρα, εἶπέν τε· ὦ τέκος,
Οἷον ἔχω πόνον· σὺ δ' ἀωτεῖς, γαλαθηνῷ τ'
Ητορι κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ δώματι,
Χαλκεογόμφῳ δὲ, νυκτιλαμπεῖ,
Κυανέῳ τε δνόφῳ· τὺ δ' αὐαλέαν
'Υπερθε τεὰν κόμαν βαθεῖαν
Παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις,
Οὐδ' ἀνέμου φθόγγων, πορφυρέᾳ
Κείμενος ἐν χλανίδι, πρόσωπον καλόν.
Εἰ δέ τοι δεινὸν τόγε δεινὸν ἦν,
Καί κεν ἐμῶν ῥημάτων λεπτὸν
'Υπεῖχες οὖας, κέλομαι, εὖδε, βρέφος,
Εὐδέτω δὲ πόντος, εὐδέτω ἄμετρον κακόν.
Ματαιοβουλία δέ τις φανείη,
Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο· ὅ τι δὴ θαρσαλέον
Επος, εὔχομαι τεκνόφι δίκας μοι.

*ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ

ΛΕΙΨΑΝΟΝ.

Τίκτει δέ τε θνατοῖσιν Εἰρήνη μεγάλα,
Πλοῦτον, καὶ μελιγλώσσων ἀοιδᾶν ἄνθεα·
Δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἴθεται βοῶν
Ξανθᾷ φλογὶ μηρία, εὐτρίχων τε μήλων·
Γυμνασίων τε νέοις αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλει.
Εν δὲ σιδαροδέτοισι πόρπαξιν αἰθᾶν ἀραχνᾶν
Ἱστοὶ πέλονται· ἔγχεά τε λογχωτὰ,
Ξίφεά τ' ἀμφάκεα εὐρὼς δάμναται· χαλκέων δ'
Οὐκέτι σαλπίγγων κτύπος, οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος
Ἀπὸ βλεφάρων, ἀμὸν ὃς θάλπει κέαρ.
Συμποσίων δ' ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαὶ,
Παιδικοί θ' ὕμνοι φλέγονται.

† ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΙΝΑ.

‡ ιζ'. Εἰς ποτήριον ἀργυροῦν.

Τὸν ἄργυρον τορεύων,
Ἥφαιστέ, μοι ποίησον,
Πανοπλίαν μὲν οὐχὶ,
(Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;)
Ποτήριον δὲ κοῖλον,
Ὅσον δύνῃ, βαθύνας.
Ποίει δ' ἐμοὶ κατ' αὐτὸ
Μήτ' ἄστρα, μήθ' ἅμαξαν,
Μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα.
Τί Πλειάδων μέλει μοι,
Τί δ' ἀστέρος Βοώτεω;
Ποίησον ἀμπέλους μοι,

Καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν,
Καὶ Μαινάδας τρυγώσας·
Ποίει δὲ ληνὸν οἴνου,
Καὶ χρυσέους πατοῦντας
Ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ
Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον.

* ιθ'. Εἰς τὸ δεῖν πίνειν.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
Πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν·
Πίνει θάλασσ' ἀναύρους,
Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
Τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
Καὐτῷ θέλοντι πίνειν;

† λ'. Εἰς Ἔρωτα.

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
Δήσασαι στεφάνοισι
Τῷ Κάλλει παρέδωκαν.
Καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
Λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
Κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
Οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ·
Δουλεύειν δεδίδακται.

‡ λά. Εἰς ἑαυτόν.

Ἄφες με τοῖς θεοῖσι
Πιεῖν, πιεῖν ἀμυστί·
Θέλω, θέλω μανῆναι.

Εμαίνετ' Αλκμαίων τε,
Χ' ὁ λευκόπους Ορέστης,
Τὰς μητέρας κτανόντες.
Εγὼ δὲ μηδένα κτὰς,
Πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον,
Θέλω, θέλω μανῆναι.
Εμαίνεθ' Ἡρακλῆς πρὶν,
Δεινὴν κλονῶν φαρέτρην,
Καὶ τόξον Ιφίτειον.
Εμαίνετο πρὶν Αἴας
Μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
Τὴν Ἕκτορος μάχαιραν.
Εγὼ δ' ἔχων κύπελλον,
Καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
Οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
Θέλω, θέλω μανῆναι.

* λέ. Εἰς Εὐρώπης εἰκόνα.

Ὁ ταῦρος οὗτος, ὦ παῖ,
Ζεύς μοι δοκεῖ τις εἶναι.
Φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
Σιδωνίην γυναῖκα·
Περᾷ δὲ πόντον εὐρὺν,
Τέμνει τε κῦμα χηλαῖς.
Οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
Εξ ἀγέλης ἐλασθεὶς
Επλευσε τὴν θάλασσαν,
Εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος.

* λϛʹ. Εἰς τὸ ἀνειμένως ζῆν.

Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις,
Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
Τί δ' ἐμοὶ λόγων τοσούτων
Τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
Μᾶλλον δίδασκε πίνειν
Ἁπαλὸν πόμα Λυαίου·
Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
Μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
Πολιαὶ κάρα στέφουσι.
Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ,
Τὴν ψυχήν μου κάρωσον.
Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
Ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

---

† ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ

‡ Εἶδος ά.

|| ἹΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙῼ

Κέλητι.

Στροφὴ ά. Κώλων ιζ'.

ΑΡΙΣΤΟΝ μὲν ὕδωρ· ὁ δὲ
Χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
Ἅτε διαπρέπει νυ-
 κτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου·
Εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν
Ελδεαι, φίλον ἦτορ,
Μηκέθ' ἁλίου σκόπει
Ἄλλο θαλπνότερον

Ἐν ἁμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον
Ἐρήμας δι' αἰθέρος·
Μήδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα
Φέρτερον αὐδάσομεν·
Ὅθεν ὁ πολύφατος
Ὕμνος ἀμφιβάλλεται
Σοφῶν μητίεσσι, κελαδεῖν
Κρόνου παῖδ', ἐς ἀφνεὰν ἱκομένους
Μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν·

Ἀντιστροφὴ ά. Κ. ιζ.

Θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει
Σκᾶπτον ἐν πολυμάλῳ
Σικελίᾳ, δρέπων μὲν
Κορυφὰς ἀρετᾶν ἀπὸ πασᾶν
Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ
Μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ,
Οἷα παίζομεν φίλαν
Ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ
Τράπεζαν. ἀλλὰ Δωρίαν ἀ-
πὸ φόρμιγγα πασσάλου
Λάμβαν'· εἴ τι τοι Πίσας τε
Καὶ Φερενίκου χάρις
Νόον ὑπὸ γλυκυτά-
ταις ἔθηκε φροντίσιν·
Ὅτε παρ' Ἀλφεῷ σύτο, δέμας
Ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
Κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν,

Ἐπῳδὸς ά. Κ. ιγ'.

Συρακόσιον, ἱπποχάρμαν
Βασιλῆα. λάμπει
Δέ οἱ κλέος παρ' εὐάνορι Λυδοῦ

Πέλοπος ἀποικίᾳ· τοῦ μεγασθενὴς
Ἐράσσατο γαιάοχος Ποσειδῶν,
Ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελεν
Κλωθὼ, ἐλέφαντι φαίδιμον
Ὦμον κεκαδμένον.
Ἦ θαύματα πολλά·
Καί πού τι καὶ βροτῶν φρένας
Ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον
Δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις
Ἐξαπατῶντι μῦθοι·

Σ. β΄. Κ. ιζ΄.

Χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύ-
  χει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
Ἐπιφέροισα τιμὰν,
Καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν
Ἔμμεναι τὸ πολλάκις.
Ἁμέραι δ' ἐπίλοιποι
Μάρτυρες σοφώτατοι.
Ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν
Ἐοικὸς ἀμφὶ Δαιμόνων κα-
  λά· μείων γὰρ αἰτία.
Υἱὲ Ταντάλου, σὲ δ', ἀντί-
  α προτέρων, φθέγξομαι,
Ὁπότ' ἐκάλεσε πα-
  τὴρ τὸν εὐνομώτατον
Ἐς ἔρανον, φίλαν τε Σίπυλον,
Ἀμοιβαῖα Θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
Τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι,

Α. β΄. Κ. ιζ΄.

Δαμέντα φρένας ἱμέρῳ,
Χρυσέαισί τ' ἂν ἵπποις

Ὕπατον εὐρυτίμου
Ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι·
Ενθα δευτέρῳ χρόνῳ
Ηλθε καὶ Γανυμήδης
Ζηνὶ τωὖτ' ἐπὶ χρέος.
Ὡς δ' ἄφαντος ἔπε-
λες, οὐδὲ ματρὶ πολλὰ μαιό-
μενοι φῶτες ἄγαγον·
Εννεπε κρυφᾶ τις αὐτί-
κα φθονερῶν γειτόνων,
Ὕδατος ὅτι τε πυ-
ρὶ ζέοισαν ἀμφ' ἀκμὰν
Μαχαίρᾳ τάμον κατὰ μέλη,
Τραπέζαισί τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν
Σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον.

Ε. β'. Κ. ιγ'.

Εμοὶ δ' ἄπορα, γαστρίμαργον
Μακάρων τιν' εἰπεῖν.
Αφίσταμαι. ἀκέρδεια λέλογχεν
Θαμινὰ κακαγόρως. Εἰ δὲ δή τιν' ἄν-
δρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποὶ ἐτίμα-
σαν, ἦν Τάνταλος οὗτος· ἀλλὰ γὰρ κατα-
πέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυ-
νάσθη· κόρῳ δ' ἕλεν
Αταν ὑπέροπλον,
Τάν οἱ πατὴρ ὑπερκρέμα-
σε, καρτερὸν αὐτῷ λίθον,
Τὸν αἰεί μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν,
Εὐφροσύνας ἀλᾶται.

Σ. γ'. Κ. ιζ'.

Εχει δ' ἀπάλαμον βίον
Τοῦτον, ἐμπεδόμοχθον,
Μετὰ τριῶν τέταρτον
Πόνον· ἀθανάτων ὅτι κλέψας
Ἁλίκεσσι συμπόταις
Νέκταρ ἀμβροσίαν τε
Δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον
Θέσσαν. εἰ δὲ θεὸν
Ανήρ τις ἔλπεταί τι λασέ-
μεν ἔρδων, ἁμαρτάνει.
Τοὔνεκα προῆκαν υἱὸν
Αθάνατοί οἱ πάλιν
Μετὰ τὸ ταχύποτμον
Αὖθις ἀνέρων ἔθνος.
Πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φυὰν
Λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον,
Ἑτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον

Α. γ'. Κ. ιζ'

Πισάτα παρὰ πατρὸς εὔ-
δοξον Ἱπποδάμειαν
Σχεθέμεν. ἄγχι δ' ἐλθὼν
Πολιᾶς αλὸς οἶος ἐν ὄρφνᾳ,
Απυεν βαρύκτυπον
Εὐτρίαιναν· ὁ δ' αὐτῷ
Πὰρ ποσὶ σχεδὸν φάνη.
Τῷ μὲν εἶπε· φίλι-
α δῶρα Κυπρίας, ἄγ', εἴ τι,
Ποσείδαον, ἐς χάριν
Τέλλεται, πέδασον ἔγχος
Οἰνομάου χάλκεον·

Εμὲ δ' ἐπὶ ταχυτά-
τῶν πόρευσον ἁρμάτων
Ες Αλιν, κράτει δὲ πέλασον·
Επεὶ τρεῖς γε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις
Ερῶντας, ἀναβάλλεται γάμον

Ε. γ'. Κ. ιγ'.

Θυγατρός. ὁ μέγας δὲ κίνδυ-
νος ἄναλκιν οὐ φῶ-
τα λαμβάνει. θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα,
Τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ
Καθήμενος ἕψοι μάταν, ἁπάντων
Καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὗτοσὶ
Αθλός γ' ὑποκείσεται· τὺ δὲ
Πρᾶξιν φίλαν δίδοι.
Ὡς ἔννεπεν· οὐδ' ἀ-
κράντοις ἐφάψατ' ὦν ἔπεσ-
σι. τὸν μὲν ἀγάλλων Θεὸς
Εδωκεν δίφρον χρύσεον, ἐν πτεροῖ-
σίν τ' ἀκάμαντας ἵππους.

Σ. δ'. Κ. ιζ'.

Ἑλεν δ' Οἰνομάου βίαν,
Παρθένον τε σύνευνον·
Τέκε δὲ λαγέτας ἓξ
Αρεταῖσι μεμαλότας υἱούς.
Νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις
Αγλααῖσι μέμικται,
Αλφεοῦ πόρῳ κλιθεὶς,
Τύμβον ἀμφίπολον
Εχων πολυξενωτάτῳ πα-
ρὰ βωμῷ. τὸ δὲ κλέος

Τηλόθεν δέδορκε, τᾶν Ο-
λυμπιάδων ἐν δρόμοις,
Πέλοπος, ἵνα ταχυ-
τὰς ποδῶν ἐρίζεται,
Ακμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι.
Ὁ νικῶν δὲ, λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον
Εχει μελιτόεσσαν εὐδίαν,

Α. γ'. Κ. ιζ'.

Αέθλων γ' ἕνεκεν. τὸ δ' ἀ-
εὶ παράμερον ἐσλὸν,
Ὕπατον ἔρχεται παν-
τὶ βροτῷ. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι
Κεῖνον ἱππικῷ νόμῳ
Αἰοληΐδι μολπᾷ
Χρή. πέποιθα δὲ ξένον
Μή τιν' ἀμφότερα
Καλῶν τε ἴδριν ἄλλον, ἢ δύ-
ναμιν κυριώτερον,
Τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαιδα-
λωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.
Θεὸς ἐπίτροπος ἐ-
ὼν τεαῖσι μήδεται,
Εχων τοῦτο κῆδος, Ἱέρων,
Μερίμναισιν. εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
Ετι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι,

Ε. γ'. Ε. ιγ'.

Σὺν ἅρματι θοῷ κλεΐξειν,
Επίκουρον εὑρὼν
Ὁδὸν λόγων, παρ' εὐδείελον ἐλθὼν
Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὦν Μοῖσα καρτερώ-
τατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει. ἐπ' ἄλλοι-

σι δ' ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον κορυ-
φοῦται βασιλεῦσι. μηκέτι
Πάπταινε πόρσιον.
Εἴη σέ τε τοῦτον
Ὑψοῦ χρόνον πατεῖν, ἐμέ
Τε τοσσάδε νικαφόροις
Ὁμιλεῖν, πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἑλ-
λανας ἐόντα παντᾶ.

ΠΙΝΔ. ΟΛΥΜΠ.

Εἶδος β'.

* ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

Ἅρματι.

Σ. ά. Κ. ιδ'.

ΑΝΑΞΙΦΟΡΜΙΓΓΕΣ ὕμνοι,
Τίνα θεὸν, τίν' ἥρωα,
Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
Ητοι Πίσα μὲν Διός·
Ολυμπιάδα δ' ἔστα-
σεν Ἡρακλέης,
Ακρόθινα πολέμου·
Θήρωνα δὲ τετραορίας
Ἕνεκα νικαφόρου
Γεγωνητέον ὀπὶ,
Δίκαιον ξένον,
Ερεισμ' Ακράγαντος,
Εὐωνύμων τε πατέρων
Αωτον, ὀρθόπολιν·

Α. ά. Κ. ιδ'.

Καμόντες οἳ πολλὰ θυμῷ,
Ἱερὸν ἔσχον οἴκημα
Ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν
Οφθαλμός· αἰὼν τ' ἔφε-
πε μόρσιμος, πλοῦτόν
Τε καὶ χάριν ἄγων
Γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
Αλλ', ὦ Κρόνιε, παῖ Ῥέας,
Ἕδος Ολύμπου νέμων,
Αεθλων τε κορυφὰν,
Πόρον τ' Αλφεοῦ,
Ιανθεὶς ἀοιδαῖς,
Εὔφρων ἄρουραν ἔτι πα-
τρίαν σφίσιν κόμισον

Ε. ά. Κ. ή.

Λοιπῷ γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων,
Εν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν,
Αποίητον οὐδ' ἂν
Χρόνος, ὁ πάντων πατὴρ,
Δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος.
Λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.
Εσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων,
Πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθὲν,

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ὅταν θεοῦ μοῖρα πέμπῃ
Ανεκὰς ὄλβον ὑψηλόν.
Ἕπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις
Κάδμοιο κούραις, ἔπα-
θον αἳ μεγάλα· πένθος

Δὲ πιτνεῖ βαρὺ
Κρεισσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
Ζώει μὲν ἐν Ολυμπίοις,
Αποθανοῖσα βρόμῳ
Κεραυνοῦ, τανυέθει-
ρα Σεμέλα· φιλεῖ
Δέ μιν Παλλὰς αἰεὶ,
Καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα· φιλεῖ
Δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος.

Α. β'. Κ. ιδ'.

Λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσᾳ,
Μετὰ κόραισι Νηρῆος
Ἁλίαις, βίοτον ἄφθιτον
Ινοῖ τετάχθαι τὸν ὅ-
λον ἀμφὶ χρόνον. Ητοι
Βροτῶν κέκριται
Πεῖρας οὔ τι θανάτου,
Οὐδ', ἀσύχιμον ἁμέραν
Ὁπότε, παῖδ' ἁλίου,
Ατειρεῖ σὺν ἀγαθῷ
Τελευτάσομεν.
Ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι
Εὐθυμιᾶν τε μέτα καὶ
Πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.

Ε. β'. Κ. ή.

Οὕτω δὲ Μοῖρ', ἅ τε πατρώϊον
Τῶνδ' ἔχει τὸν εὔφρονα πότμον,
Θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ,
Επί τι καὶ πῆμ' ἄγει
Παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·
Εξ οὗ περ ἔκτεινε Λάϊον μόριμος υἱὸς

Συναντόμενος, ἐν δὲ Πυ-
  θῶνι χρησθὲν παλαίφατον τέλεσσεν.

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

Ιδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ερινὺς
Πέφνεν ἑοῖ σὺν ἀλλαλο-
  φονίᾳ γένος ἀρήϊον.
Λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐ-
  ριπόντι Πολυνείκει,
Νέοις ἐν ἀέθλοις
Εν μάχαις τε πολέμου
Τιμώμενος, Αδραστιδᾶν
Θαλος ἀρωγὸν δόμοις.
Ὅθεν σπέρματος ἔχον-
  τα ῥίζαν. πρέπει
Τὸν Αἰνησιδάμου
Εγκωμίων τε μελέων
Λυρᾶν τε τυγχανέμεν.

Α. γ'. Κ. ιδ'.

Ολυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτὸς
Γέρας ἔδεκτο· Πυθῶνι
Δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν,
Ισθμοῖ τε, κοιναὶ χάρι-
  τες ἄνθεα τεθρίππων
Δυωδεκαδρόμων
Αγαγον. τὸ δὲ τυχεῖν,
Πειρώμενον ἀγωνίας,
Παραλύει δυσφρόνων.
Ὁ μὰν πλοῦτος ἀρεταῖς
Δεδαιδαλμένος
Φέρει τῶν τε καὶ τῶν

Καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων
Μέριμναν ἀγροτέραν·

Ε. γ΄. Κ. ή.

Αστὴρ ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν
Ανδρὶ φέγγος· εἰ δέ μιν ἔχει
Τὶς, οἶδεν τὸ μέλλον,
Ὅτι θανόντων μὲν ἐν-
 θάδ᾽ αὐτίκ᾽ ἀπάλαμνοι φρένες
Ποινὰς ἔτισαν· τὰ δ᾽ ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ
Αλιτρὰ, κατὰ γᾶς δικά-
 ζει τὶς, ἐχθρᾷ λόγον φράσαις ἀνάγκᾳ.

Σ. δ΄. Κ. ιδ΄.

Ισον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ,
Ισα δ᾽ ἐν ἁμέραις, ἅλι-
 ον ἔχοντες, ἀπονέστερον
Εσθλοὶ νέμονται βίο-
 τον, οὐ χθόνα ταράσσον-
 τες ἀλκᾷ χερῶν,
Οὐδὲ πόντιον ὕδωρ,
Κεινὰν παρὰ δίαιταν· ἀλ-
 λὰ παρὰ μὲν τιμίοις
Θεῶν, οἵτινες ἔχαι-
 ρον εὐορκίαις,
Αδακρυν νέμονται
Αἰῶνα. τοὶ δ᾽ ἀπροσόρα-
 τον ὀκχέοντι πόνον.

Α. δ΄. Κ. ιδ΄.

Ὅσοι δ᾽ ἐτόλμασαν, ἐς τρὶς
Ἑκατέρωθι μείναντες,
Απὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν

Ψυχὰν, ἔτειλαν Διὸς
Ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρ-
σιν· ἔνθα μακάρων
Νᾶσον ὠκεανίδες
Αὖραι περιπνέουσιν· ἄν-
θεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
Τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀ-
γλαῶν δενδρέων,
Ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει·
Ὅρμοισι τῶν χέρας ἀνα-
πλέκοντι καὶ στεφάνοις·

Ε. γ'. Κ. η'.

Βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος·
Ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἑτοι-
μον αὐτῷ πάρεδρον,
Πόσις ὁ πάντων Ῥέας
Ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον.
Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
Αχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ
Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

Σ. ί. Κ. ιγ'.

Ὃς Ἕκτορ' ἔσφαλε, Τροίας
Αμαχον ἀστραβῆ κίο-
να· Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν·
Αοῦς τε παῖδ' Αἰθίο-
πα. Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶ-
νος ὠκέα βέλη
Ενδον ἐντὶ φαρέτρας
Φωνᾶντα συνετοῖσιν· ἐς
Δὲ τὸ πᾶν, ἑρμηνέων

Κατίζει. σοφὸς ὁ πολ-
λὰ εἰδὼς φυᾷ·
Μαθόντες δὲ, λάβροι
Παγγλωσσίᾳ, κόρακες ὣς,
Ακραντα γαρύετον,

A. ί. K. ιδ'.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.
Επεχε νῦν σκοπῷ τόξον,
Αγε, θυμέ· τίνα βάλλομεν
Εκ μαλθακᾶς αὖτε φρε-
νὸς εὐκλέας ὀϊστοὺς
Ἱέντες; ἐπί τοι
Ακράγαντι τανύσαις,
Αὐδάσομαι ἐνόρκιον
Λόγον ἀλαθεῖ νόῳ,
Τεκεῖν μήτιν' ἑκατόν
Γε ἐτέων πόλιν
Φίλοις ἄνδρα μᾶλλον
Εὐεργέταν πραπίσιν, ἀ-
φθονέστερόν τε χέρα,

E. ί. K. ή.

Θήρωνος. Αλλ' αἶνον ἔβα κόρος,
Οὐ δίκᾳ συναντόμενος, ἀλ-
λὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν,
Τὸ λαλαγῆσαι θέλων,
Κρύφον τε θέμεν ἐσθλῶν κακοῖς
Εργοις. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν·
Εκεῖνος ὅσα χάρματ' ἄλ-
λοις ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο;

*ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΑ.

Εἶδος ά.

†ἹΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙῼ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙῼ

Ἅρματι.

Σ. ά. Κ. ιϛ'.

ΧΡΥΣΕΑ φόρμιγξ, Ἀπόλλω-
νος καὶ ἰοπλοκάμων
Σύνδικον Μοισᾶν κτέανον·
Τᾶς ἀκούει μὲν βάσις, ἀγλαΐας ἀρχὰ,
Πείθονται δ' ἀοιδοὶ σάμασιν,
Ἁγησιχόρων ὁπόταν τῶν φροιμίων
Ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα.
Καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις
Ἀενάου πυρός. εὕ-
δει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετὸς, ὠ-
κεῖαν πτέρυγ' ἀμφοτέρω-
θεν χαλάξαις,

Α. ά. Κ. ιϛ'.

Ἀρχὸς οἰωνῶν· κελαινῶ-
πιν δ' ἐπί οἱ νεφέλαν
Ἀγκύλῳ κρατὶ, βλεφάρων
Ἁδὺ κλαΐστρον, κατέχευας· ὁ δὲ κνώσσων
Ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
Ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βια-
τὰς Ἄρης, τραχεῖαν ἄνευθε λιπὼν

Ἐγχέων ἀκμὰν, ἰαίνει καρδίαν
Κώματι. κῆλα δὲ καὶ
Δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε Λα-
τοΐδα σοφίᾳ βαθυκόλ-
πων τε Μοισᾶν.

Ε. ά. Κ. ιέ.

Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε
Ζεὺς, ἀτύζ νται βοὰν
Πιερίδων ἀΐοντα,
Γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον·
Ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖ-
ται, Θεῶν πολέμιος,
Τυφὼς ἑκατοντακάρανος· τόν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώ-
νυμον ἄντρον· νῦν γε μὰν
Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἁλιερκέες ὄχθαι
Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει
Στέρνα λαχνάεντα· κίων
Δ' οὐρανία συνέχει,
Νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετες
Χιόνος ὀξείας τιθήνα·

Σ. β'. Κ. ιϛ'

Τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλά-
του πυρὸς ἁγνόταται
Ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
Δ' ἁμέραισιν μὲν προχέοντι ῥόον καπνοῦ
Αἴθων'· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
Φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βαθεῖ-
αν φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγῳ.
Κεῖνο δ' Ἁφαίστοιο κρουνοὺς ἑρπετὸν

Δεινοτάτους ἀναπέμ-
πει· τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέ-
σθαι· θαῦμα δὲ καὶ παριόν-
των ἀκοῦσαι·

Α. β'. Κ. ιϛ'.

Οἷον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ-
λοις δέδεται κορυφαῖς
Καὶ πέδῳ· στρωμνὰ δὲ χαράσ-
σοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ.
Εἴη, Ζεῦ, τὶν εἴη ἁνδάνειν,
Ὃς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαί-
ας μέτωπον, τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν
Κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
Γείτονα· Πυθιάδος
Δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν ἀγ-
γέλλων Ἱέρωνος ὑπὲρ
Καλλινίκου

Ε. β'. Κ. ιέ.

Ἅρμασι. Ναυσιφορήτοις
Δ' ἀνδράσι πρώτα χάρις
Ες πλόον ἐρχομένοις, πομ-
παῖον ἐλθεῖν οὖρον· ἐοικότα γὰρ
Κὰν τελευτᾷ φερτέρου νό-
στου τυχεῖν. ὁ δὲ λόγος
Ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει,
Λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοι-
σί τε ἵπποις τε κλυτὰν
Καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστάν.
Λύκιε καὶ Δάλοι' ἀνάσσων
Φοῖβε, Παρνασῶ τε κράναν

Κασταλίαν φιλέων,
Εθελήσαις ταῦτα νόῳ
Τιθέμεν εὔανδρόν τε χώραν.

Σ. γ΄. Κ. ιϛ΄.

Εκ Θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶ-
σαι βροτέαις ἀρεταῖς,
Καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βια-
ταὶ περίγλωσσοί τ᾽ ἔφυν. Ανδρα δ᾽ ἐγὼ κεῖνον
Αἰνῆσαι μενοινῶν, ἔλπομαι
Μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ᾽ ὡσεί τ᾽ ἀγῶ-
νος βαλεῖν ἔξω παλάμᾳ δονέων,
Μακρὰ δ᾽ ἐκρίψαις ἀμεύσεσθ᾽ ἀντίους.
Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλ-
βον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐ-
θύνοι, καμάτων δ᾽ ἐπίλα-
σιν παράσχοι.

Α. γ΄. Κ. ιϛ΄.

Η κεν ἀμμνάσειεν, οἵαις
Εν πολέμοισι μάχαις
Τλάμονι ψυχᾷ παρέμει-
ν᾽, ἁνίχ᾽ εὑρίσκοντο Θεῶν παλάμαις τιμὰν,
Οἵαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει,
Πλούτου στεφάνωμ᾽ ἀγέρωχον. νῦν γε μὰν
Τὰν Φιλοκτήταο δίκαν ἐφέπων
Εστρατεύθη. σὺν δ᾽ ἀνάγκᾳ μιν φίλον
Καί τις ἐὼν μεγαλά-
νωρ ἔσανεν. φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἕλ-
κει τειρόμενον μεταλάσ-
σοντας ἐλθεῖν

E. γ'. K. ιέ.

Ἥρωας ἀντιθέους Ποί-
  αντος υἱὸν τοξόταν·
Ὅς Πριάμοιο πόλιν πέρ-
  σεν, τελεύτασέν τε πόνους Δαναοῖς,
Ασθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων·
Αλλὰ μοιρίδιον ἦν.
Οὕτω δ' Ἱέρωνι Θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι
Τὸν προσέρποντα χρόνον, ὧν
Ἔραται, καιρὸν διδούς.
Μοῖσα, καὶ πὰρ Δεινομένει κελαδῆσαι
Πείθεό μοι ποινὰν τεθρίππων.
Χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον νι-
  καφορία πατέρος.
Αγ', ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ
Φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον,

Σ. δ'. Κ. ιϛ'.

Τῷ πόλιν κείναν θεοδμά-
  τῳ σὺν ἐλευθερίᾳ
Ὑλλίδος στάθμας Ἱέρων
Εν νόμοις ἔκτισσε. Θέλοντι δὲ Παμφύλου
Καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι,
Οχθαις ὕπο Ταϋγέτου ναίοντες, αἰ-
  εὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγιμιοῦ
Δωριῆς. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι,
Πινδόθεν ὀρνύμενοι,
Λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βαθύδο-
  ξοι γείτονες, ὧν κλέος ἄν-
  θησεν αἰχμᾶς.

Α. γ'. Κ. ιϛ'.

Ζεῦ, τέλει αἰεὶ δὲ τοιαύ-
ταν Αμένα παρ' ὕδωρ
Αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦ-
σιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων.
Σύν τοι τίν κεν ἁγητὴρ ἀνὴρ
Υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος δᾶμόν τε γέ-
ρων τράποι σύμφωνον ἐφ' ἡσυχίαν.
Λίσσομαι, νεῦσον, Κρονίων, ἅμερον
Οφρα κατ' οἶκον ὁ Φοί-
νιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχῃ,
Ναυσίστονον ὕβριν ἰδὼν,
Τὰν πρὸ Κύμας·

Ε. γ'. Κ. ιε'.

Οἷα Συρακοσίων ἀρ-
χῷ δαμασθέντες πάθον,
Ωκυπόρων ἀπὸ ναῶν
Ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ' ἁλικίαν,
Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας
Δουλείας. αἱρέομαι
Πὰρ μὲν Σαλαμῖνος Αθηναίων χάριν
Μισθόν· ἐν Σπάρτᾳ δ' ἐρέω
Πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν·
Ταῖσι Μῆδοι μὲν κάμον ἀγκυλότοξοι·
Πὰρ δέ γε τὰν εὔυδρον ἀκτὰν
Ἱμέρα, παίδεσσιν ὕμνον
Δεινομένευς τελέσαις,
Τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετᾷ,
Πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

Σ. έ. Κ. ιϛ'.

Καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν
Πείρατα συντανύσαις
Εν βραχεῖ, μείων ἕπεται
Μῶμος ἀνθρώπων. ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει
Αἰανὴς ταχείας ἐλπίδας.
Αστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύ-
νει, μάλιστ' ἐσλοῖσιν ἐπ' ἀλλοτρίοις.
Αλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμῶν φθόνος,
Μὴ παρίει καλά· νώ-
μα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατὸν, ἀ-
ψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλ-
κευε γλῶσσαν.

Α. ί. Κ. ιϛ'.

Εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσ-
σει, μέγα τοι φέρεται
Πὰρ σέθεν. πολλῶν ταμίας
Εσσί· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.
Εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων,
Εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἁδεῖαν ἀ-
εὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις·
Εξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ
Ἱστίον ἀνεμόεν.
Μὴ δολωθῇς, ὦ φίλε, κέρδεσιν εὐ-
τραπέλοις. Οπιθόμβροτον αὔ-
χημα δόξας

Ε. ί Κ. ιέ.

Οἶον ἀποιχομένων ἀν-
δρῶν δίαιταν μανύει

Καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς.
Οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων ἀρετά.
Τὸν δὲ ταύρῳ χαλκέῳ καυ-
  τῆρα νηλέα νόον
Ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις·
Οὐδέ μιν φόρμιγγες ὑπω-
  ρόφιαι κοινωνίαν
Μαλθακὰν παίδων ὀάροισι δέχονται.
Εὖ δὲ παθεῖν, το πρῶτον ἄθλων·
Εὖ δ' ἀκούειν, δευτέρα μοῖ-
  ρ'· ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ
Ὃς ἂν ἐγκύρσῃ, καὶ ἕλῃ,
Στέφανον ὕψιστον δέδεκται.

---

* ΗΡΙΝΝΗΣ ΩΔΗ

εἰς τὴν Ῥώμην.

Χαῖρέ μοι, Ῥώμα, θυγάτηρ Ἄρηος,
Χρυσεομίτρα, δαΐφρων ἄνασσα,
Σεμνὸν ἃ ναίεις ἐπὶ γᾶς Ὄλυμπον
  Αἰὲν ἄθραυστον.
Σοὶ μόνᾳ πρεσβίστα δέδωκε Μοῖρα
Κῦδος ἀῤῥήκτω βασιλῆον ἀρχᾶς,
Ὄφρα κοιρανῆον ἔχοισα κάρτος
  Ἀγεμονεύῃς.
Σᾷ δ' ὑπὸ σδεύγλᾳ κρατερῶν λεπάδνων
Στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσας
Σφίγγεται· σὺ δ' ἀσφαλέως κυβερνᾷς
  Ἄστεα λαῶν.
Πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν,
Καὶ μεταπλάσσων βίον ἄλλοτ' ἄλλως,

Σοὶ μόνᾳ πλησίστιον οὖρον ἀρχᾶς
Οὐ μεταβάλλει.
Η γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνα κρατίστους
Ανδρας αἰχματὰς, μεγάλους, λοχεύεις,
Εὔσταχυν Δάματρος ὅπως συνοίσῃς
Καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

*ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.

ΑΔΩΝΙΝ ἡ Κυθήρη
'Ως εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
Ωχράν τε τὰν παρειὰν,
Αγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὰν
Εταξε τὼς Ερωτας.
Οἱ δ' εὐθέως, ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε, κἀπέδησαν.
Χὠ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
Εσυρεν αἰχμάλωτον.
'Ο δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
Ετυπτε τοῖσι τόξοις.
'Ο θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ εἶπεν Αφροδίτα,
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Συ τόνδε μηρὸν ἴψω;
Σύ μευ τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;

Ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε,
Ομνυμί σοι, Κυθήρη,
Αὐτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μευ τὰ δεσμὰ,
Καὶ τώσδε τὼς κυναγὼς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
Αλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
Καὶ, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
Εμαινόμαν φιλᾶσαι·
Καί μευ κατεσίναζε.
Τούτους λαβοῦσα, Κύπρι,
Τούτους κόλαζε, τέμνε,
(Τί γὰρ φέρω περισσὼς;)
Ερωτικὼς ὀδόντας·
Αἰ δ' οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χείλη.
Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;
Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ερωσι
Τὰ δεσμά οἱ 'πιλῦσαι.
Εκ τῶδ' ἐπηκολούθει,
Κᾀς ὕλαν οὐκ ἔβαινε·
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Εκαιε τὼς ἔρωτας.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΑ ΤΙΝΑ.

* α'. ΒΑΣΙΛΙΟΥ.

Ανακρέων ἰδών με
Ὁ Τήϊος μελῳδὸς,
Οναρ λέγων προσεῖπε.
Κἀγὼ δραμὼν πρὸς αὐτὸν,
Περιπλάκην φιλήσας.
Γέρων μὲν ἦν, καλὸς δὲ,
Καλός τε καὶ φίλευνος.
Τὸ χεῖλος ὦζεν οἴνου.
Τρέμοντα δ' αὐτὸν ἤδη
Ερως ἐχειραγώγει.
Ὁ δ' ἐξελὼν καρήνου
Εμοὶ στέφος δίδωσι·
Τὸ δ' ὦζ' Ανακρέοντος.
Εγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
Εδησάμην μετώπῳ·
Καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
Ερωτος οὐ πέπαυμαι.

† β'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρὸς ζωγράφον.

Αγε, ζωγράφων ἄριστε,
Λυρικῆς ἄκουε Μούσης,
Φιλοπαίγμονός τε Βάκχου
Ἑτεροπνόους ἐναύλους.
Γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
Ἱλαράς τε καὶ γελώσας·
Ὁ δὲ κηρὸς εἰ δύναιτο,
Γράφε καὶ νόμους φιλούντων.

* γ'. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Στέφος πλέκων ποθ' εὗρον
Εν τοῖς ῥόδοις Ερωτα,
Καὶ τῶν πτερῶν κατασχὼν
Εβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον,
Λαβὼν δ' ἔπινον αὐτόν.
Καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
Πτεροῖσι γαργαλίζει.

II.

SCOLIA.

Nunc est bibendum, nunc pede libero
Pulsanda tellus: nunc Saliaribus
Ornare pulvinar deorum
Tempus erat dapibus, sodales.
HOR. I. OD. 37.

* ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΑΣΜΑΤΑ Η ΣΚΟΛΙΑ.

† ΠΙΤΤΑΚΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

I.

ΕΧΟΝΤΑ δεῖ τόξον καὶ ἰοδόκον φαρέτραν
Στείχειν ποτὶ φῶτα κακόν.
Πιστὸν γὰρ οὐδὲν γλῶσσα διὰ στόματος λαλεῖ,
Διχόμυθον ἔχουσα κραδίῃ νόημα.

II.

Συνετῶν ἐστὶν ἀνδρῶν,
Πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ,
Προνοῆσαι, ὅπως μὴ γένηται·
Ανδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσθαι.

* ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

Πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον,
Ὁρα μὴ κρυπτὸν ἔγχος ἔχων
Κραδίῃ, φαιδρῷ προσεννέπῃ προσώπῳ,
Γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος
Ἐκ μελαίνας φρενὸς γεγωνῇ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ·
Δεύτερον δὲ, φυὰν καλὸν γενέσθαι·
Τρίτον δὲ, πλουτεῖν ἀδόλως· εἶτα
Τέταρτον, ἡβᾷν μετὰ τῶν φίλων.

† ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
Ὥσπερ Ἁρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
Ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.
Φίλταθ' Ἁρμόδι', οὔ τι που τέθνηκας·
Νήσοις δ' ἐν μακάρων σε φασὶν εἶναι,
Ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλεὺς,
Τυδείδην τε φασὶν Διομήδεα.
Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
Ὥσπερ Ἁρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
Ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
Ἄνδρα τύραννον Ἵππαρχον ἐκαινέτην.
Ἀεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
Φίλταθ' Ἁρμόδιε καὶ Ἀριστόγειτον,
Ὅτι τὸν τύραννον κτάνετον,
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιήσατον.

ΤΙΜΟΚΡΕΟΝΤΟΣ ῾ΡΟΔΙΟΥ.

Ὠφελές γ', ὦ τυφλὲ Πλοῦτε,
Μήτε γῇ, μήτ' ἐν θαλάσσῃ,
Μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆναι,
Αλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν
Κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ
Πάντ' ἐν ἀνθρώποις κάκ' ἐστί.

* ῾ΥΒΡΙΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.

Εστι μοι πλοῦτος, μέγα δόρυ, καὶ ξίφος,
Καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός.
Τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω, τούτῳ
Πατέω τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλω,
Τούτῳ δεσπότας μνοίας κέκλημαι· τοὶ δὲ
Μὴ τολμῶντες ἔχειν δόρυ καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον,
Πάντες γόνυ πεπτηότες ἐμοὶ, κυνέοντι
Δεσπόταν, καὶ βασιλέα μέγαν φωνέοντι.

† ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Οὐ στέργω βαθυληΐους ἀρούρας,
Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον, οἷα Γύγης.
Αὐτάρκους ἔραμαι βίου, Μακρῖνε·
Τὸ ΜΗΔΕΝ γὰρ ΑΓΑΝ ἄγαν με τέρπει.

‡ ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

I.

Εἴθ' ἐξῆν, ὁποῖός τις
Ην ἕκαστος, τὸ στῆθος
Διελόντα γνῶναι, ἔπειτα

Τὸν νοῦν ἐσιδόντα, πάλιν τε κλείσαντ',
Ανδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί.

II.

Παλλὰς Τριτογένει', ἄνασσ' Αθηνᾶ,
Ορθου τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας,
Ατερ ἀλγέων τε καὶ στάσεων
  Καὶ θανάτων ἀώρων,
  Σύ τε καὶ πατήρ.

III.

'Οστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν,
Μεγάλην ἔχει τιμὰν, ἔν τε βροτοῖς,
Εν τε θεοῖσιν, κατ' ἐμὸν νόον.

IV.

Σύν μοι πῖνε, συνήβα,
Συνέρα, συνστεφανηφόρει,
Σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο,
Συνσαφρονήσω σώφρονι.

III.

* PÆANES.

Conspicit, ecce! alios dextrâ lævâque per herbam,
Vescentes, lætúmque choro Pæana canentes,
Inter odoratum lauri nemus.

VIRG. ÆN. VI. 656.

† ΑΡΙΦΡΟΝΟΣ ΣΙΚΥΩΝΙΟΥ.

ὙΓΙΕΙΑ, πρεσβίστα μακάρων,
Μετὰ σεῦ ναίοιμι
Τὸ λειπόμενον βιοτᾶς·
Σὺ δ' ἐμοὶ πρόφρων σύνοικος εἴης.
Εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις, ἢ τεκέων,
Τᾶς ἰσοδαίμονός τ' ἀνθρώποις
Βασιλῆδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων,
Οὖς κρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρκυσι θηρεύομεν,
Η εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις,
Η πόνων ἀμπνοὰ πέφανται,
Μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ὑγίεια,
Τέθηλε πάντα καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρ·
Σέθεν δὲ χωρὶς οὔ τις εὐδαίμων.

* ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΠΑΙΑΝ.

Αρετὰ πολύμοχθε γένει βροτείῳ,
Θήραμα κάλλιστον βίῳ,
Σᾶς πέρι, παρθένε, μορφᾶς
Καὶ θανεῖν ζαλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος,
Καὶ πόνους τλῆναι μαλεροὺς ἀκάμαντας·
Τοῖον ἐπὶ φρέν' ἔρωτα βάλλεις,
Καρπὸν φέρεις τ' ἀθάνατον,
Χρυσοῦ τε κρέσσω καὶ γονέων,
Μαλακαυχητοῖό θ' ὕπνου.
Σεῦ δ' ἕνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλέης,
Λήδας τε κοῦροι πόλλ' ἀνέτλασαν,
Εργοις σὰν ἀγορεύοντες δύναμιν.
Σοῖς τε πόθοις Αχιλλεὺς,
Αἴας τ' Αΐδαο δόμους ἦλθον.
Σᾶς δ' ἕνεκα φιλίου μορφᾶς
Ὁ Αταρνέως ἔντροφος
Αελίου χήρωσεν αὐγάς.
Τοιγὰρ ἀοίδιμον ἔργοις
Αθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι
Μναμοσύνας θύγατρες,
Διὸς Ξενίου σέβας αὔξουσαι,
Φιλίας τε γέρας βεβαίου.

FINIS

EXCERPTORUM LYRICORUM.

ANALECTA GRÆCA MAJORA:

TOMI POSTERIORIS

PARS QUINTA.

EXCERPTA POETICA MISCELLANEA.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ,

Εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα.

Ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχου με
  Ἴσθι Κυρηναίου παῖδά τε καὶ γενέτην.
Εἰδείης δ' ἄμφω κεν· ὁ μέν ποτε πατρίδος ὅπλων
  Ἦρξεν· ὁ δ' ἤεισε κρέσσονα βασκανίης.
Οὐ νέμεσις· Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας
  Μὴ λοξῷ, πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

ΑΔΗΛΟΥ,

Ἀποφθέγματα τῶν ἑπτὰ Σοφῶν.

Ἑπτὰ Σοφῶν ἐρέω κατ' ἔπος πόλιν, οὔνομα, φωνήν.
ΜΕΤΡΟΝ μὲν ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ ὁ Λίνδιος εἶπεν ΑΡΙΣΤΟΝ.
ΧΙΛΩΝ δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαίμονι, ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ
Ὃς δὲ Κόρινθον ἔναιε, ΧΟΛΟΥ ΚΡΑΤΕΕΙΝ, ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ.
ΠΙΤΤΑΚΟΣ. ΟΥΔΕΝ ΑΓΑΝ. ὃς ἔην γένος ἐκ Μιτυλήνης.
ΤΕΡΜΑ δ' ΟΡΑΝ ΒΙΟΤΟΙΟ, ΣΟΛΩΝ ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις.
ΤΟΥΣ ΠΛΕΟΝΑΣ ΚΑΚΙΟΥΣ δὲ ΒΙΑΣ ἀπέφηνε Πριηνεύς.
ΕΓΓΥΗΝ ΦΕΥΓΕΙΝ δὲ ΘΑΛΗΣ Μιλήσιος ηὔδα.

I.

* HYMNI.

[Ex Brunckii Analect. Vet. Poet. Gr. Argent. 1785. 8vo.]

Quid prius dicam solitis Parentis
Laudibus?——
Proximos illi tamen occupavit
Pallas honores. Hor. I. xii.

† ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ

ὙΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΙΑ.

ΚΥΔΙΣΤ' ἀθανάτων, πολυώνυμε, παγκρατὲς αἰεὶ,
Ζεῦ, φύσεως ἀρχηγὲ, νόμου μέτα πάντα κυβερνῶν,
Χαῖρε· σὲ γὰρ πάντεσσι θέμις θνητοῖσι προσαυδᾷν.
Ἐκ σοῦ γὰρ γένος ἐσμὲν, ἰῆς μίμημα λαχόντες
Μοῦνον, ὅσα ζώει τε καὶ ἕρπει θνήτ' ἐπὶ γαῖαν.
Τῷ σε καθυμνήσω, καὶ σὸν κράτος αἰὲν ἀείσω.
Σοὶ δὴ πᾶς ὅδε κόσμος ἑλισσόμενος περὶ γαῖαν
Πείθεται, ᾗ κεν ἄγῃς, καὶ ἑκὼν ὑπὸ σεῖο κρατεῖται.
Τοῖον ἔχεις ὑποεργὸν ἀνικήτοις ἐνὶ χερσὶν
Ἀμφήκη, πυρόεντα, ἀειζώοντα κεραυνόν.
Τοῦ γὰρ ὑπὸ πληγῆς φύσεως πάντ' ἐῤῥίγασιν·
Ὧ σὺ κατευθύνεις κοινὸν λόγον, ὃς διὰ πάντων
Φοιτᾷ, μιγνύμενος μεγάλοις μικροῖς τε φάεσσιν.
Ὡς τόσσος γεγαὼς ὕπατος βασιλεὺς διὰ παντὸς - -
* * * * * * *
Οὐδέ τι γίνεται ἔργον ἐπὶ χθονὶ σοῦ δίχα, δαῖμον,
Οὔτε κατ' αἰθέριον θεῖον πόλον, οὔτ' ἐνὶ πόντῳ,

Πλὴν ὁπόσα ῥέζουσι κακοὶ σφετέρῃσιν ἀνοίαις.
Καὶ κοσμεῖς τὰ ἄκοσμα, καὶ οὐ φίλα σοὶ φίλα ἐστίν.
Ὧδε γὰρ εἰς ἓν πάντα συνήρμοκας ἐσθλὰ κακοῖσιν,
Ὥσθ' ἕνα γίνεσθαι πάντων λόγον αἰὲν ἐόντα·
Ὃν φεύγοντες ἐῶσιν, ὅσοι θνητῶν κακοί εἰσι,
Δύσμοροι, οἵτ' ἀγαθῶν μὲν ἀεὶ κτῆσιν ποθέοντες,
Οὔτ' ἐσορῶσι θεοῦ κοινὸν νόμον, οὔτε κλύουσιν,
Ὧ κεν πειθόμενοι σὺν νῷ βίον ἐσθλὸν ἔχοιεν.
Αὐτοὶ δ' αὖ ὁρμῶσιν ἄνευ καλοῦ ἄλλος ἐπ' ἄλλα,
Οἱ μὲν ὑπὲρ δόξης σπουδὴν δυσέριστον ἔχοντες,
Οἱ δ' ἐπὶ κερδοσύνας τετραμμένοι οὐδένι κόσμῳ,
Αλλοι δ' εἰς ἄνεσιν, καὶ σώματος ἡδέα ἔργα,
Σπεύδοντες μάλα πάμπαν ἐναντία τῶνδε γενέσθαι.
Αλλὰ Ζεῦ πάνδωρε, κελαινεφὲς, ἀρχικέραυνε,
Ανθρώπους ῥύοιο ἀπειροσύνης ἀπὸ λυγρῆς,
Ἣν σὺ, πάτερ, σκέδασον ψυχῆς ἄπο, δὸς δὲ κυρῆσαι
Γνώμης, ᾗ πίσυνος σὺ δίκης μέτα πάντα κυβερνᾷς·
Οφρ' ἂν τιμηθέντες ἀμειβώμεσθά σε τιμῇ,
Ὑμνοῦντες τὰ σὰ ἔργα διηνεκὲς, ὡς ἐπέοικε
Θνητὸν ἐόντ'· ἐπεὶ οὔτε βροτοῖς γέρας ἄλλο τι μεῖζον,
Οὔτε θεοῖς, ἢ κοινὸν ἀεὶ νόμον ἐν δίκῃ ὑμνεῖν.

---

* ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ὙΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΙΑ.

ΖΗΝΟΣ ἔοι τί κεν ἄλλο παρὰ σπονδῇσιν ἀείδειν
Λώϊον, ἢ θεὸν αὐτὸν, ἀεὶ μέγαν, αἰὲν ἄνακτα,
Πηλαγόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον οὐρανίδῃσι;
Πῶς καί νιν, ΔΙΚΤΑΙΟΝ ἀείσομεν, ἠὲ ΛΥΚΑΙΟΝ;
Εν δοιῇ μάλα θυμός· ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.
Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσι φασὶ γενέσθαι,

Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ· πότεροι, πάτερ, ἐψεύσαντο;
Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ αἰεί.
Ἐν δέ σε Παῤῥασίῃ Ῥείη τέκεν, ἧχι μάλιστα
Ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπές· ἔνθεν ὁ χῶρος
Ἱερός· οὐδέ τι μὴν κεχρημένον Εἰλειθυίης
Ἑρπετὸν, οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται· ἀλλά ἑ Ῥείης
Ὠγύγιον καλέουσι λεχώϊον Ἀπιδανῆες.
Ἔνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,
Αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο
Λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.
Λάδων ἀλλ' οὔπω μέγας ἔῤῥεεν, οὐδ' Ἐρύμανθος,
Λευκότατος ποταμῶν· ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα
Ἀρκαδίη· (μέλλεν δὲ μάλ' εὔϋδρος καλέεσθαι
Αὖτις·) ἐπεὶ τημόσδε, Ῥέη ὅτ' ἐλύσατο μίτρην,
Ἡ πολλὰς ἐφύπερθε σαρωνίδας ὑγρὸς Ἰάων
Ἤειρεν, πολλὰς δὲ Μέλας ὤχησεν ἁμάξας,
Πολλὰ δὲ Καρνίωνος ἄνω, διεροῦ περ ἐόντος,
Ἰλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα· νίσσετο δ' ἀνὴρ
Πεζὸς ὑπὲρ Κρᾶθίν τε, πολύστιόν τε Μετώπην
Διψαλέος· τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
Καί ῥ' ὑπ' ἀμηχανίης σχομένη φάτο πότνια Ῥείη·
Γαῖα φίλη, τέκε καὶ σύ· τεαὶ δ' ὠδῖνες ἐλαφραί.
Εἶπε, καὶ ἀντανύσασα θεὴ μέγαν ὑψόθι πῆχυν
Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ· τὸ δέ οἱ δίχα πουλὺ διέστη,
Ἐκ δ' ἔχεε μέγα χεῦμα· τόθι χρόα φαιδρύνασα,
Ὦ 'να, τεὸν σπείρωσε, Νέδῃ δέ σ' ἔδωκε κομίσσαι
Κευθμῶν' ἐς Κρηταῖον, ἵνα κρύφα παιδεύοιο,
Πρεσβυτάτῃ Νυμφέων, αἵ μιν τότε μαιώσαντο,
Πρωτίστῃ γενεῆφι, μετὰ Στύγα τε, Φιλύρην τε.
Οὐδ' ἁλίην ἀπέτισε θεὴ χάριν· ἀλλὰ τὸ χεῦμα
Κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε· τὸ μέν ποθι πουλὺ, κατ' αὐτὰ
Καυκώνων πτολίεθρον, ὃ Λέπρειον πεφάτισται,

Συμφέρεται Νηρῆϊ· παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ
Υἱωνοὶ πίνουσι Λυκαονίης ἄρκτοιο.
Εὖτε Θενὰς ἀπέλειπεν, ἐπὶ Κνωσσοῖο φέρουσα,
Ζεῦ πάτερ, ἡ Νύμφη σε, (Θεναὶ δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσσοῦ)
Τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός· ἔνθεν ἐκεῖνο
Ομφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες.
Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἕταραι προσεπηχύναντο
Δικταῖαι Μελίαι· σὲ δ' ἐκοίμισεν Αδρήστεια
Λίκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ· σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν
Αἰγὸς Αμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως.
Γέντο γὰρ ἐξαπιναῖα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης
Ιδαίοις ἐν ὄρεσσι, τά τε κλείουσι Πάνακρα.
Οὖλα δὲ Κούρητές σε πέρι πρύλιν ὠρχήσαντο
Τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος οὔασιν ἠχὴν
Ασπίδος εἰσαΐοι, καὶ μὴ σέο κουρίζοντος.
Καλὰ μὲν ἠέξευ, καλὰ δ' ἔτραφες, οὐράνιε Ζεῦ·
Οξὺ δ' ἀνήβησας, ταχινοὶ δέ τοι ἦλθον ἴουλοι.
Αλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια·
Τῷ τοι καὶ γνωτοί, προτερηγενέες περ ἐόντες,
Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον.
Δηναιοὶ δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί·
Φάντο πάλον Κρονίδῃσι διὰ τρίχα δώματα νεῖμαι·
Τίς δέ κ' ἐπ' οὐλύμπῳ τε καὶ ἄϊδι κλῆρον ἐρύσσαι,
Ὃς μάλα μὴ νενίηλος; ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε
Πήλασθαι· τὰ δὲ τόσσον ὅσον διὰ πλεῖστον ἔχουσι.
Ψευδοίμην ἀΐοντος ἅ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν.
Οὔ σε θεῶν ἐσσῆνα πάλοι θέσαν· ἔργα δὲ χειρῶν,
Σή τε βίη, τό τε Κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἵσαο δίφρου.
Θήκαο δ' οἰωνῶν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιώτην
Σῶν τεράων, ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.
Εἵλεο δ' αἰζηῶν ὅ τι φέρτατον· οὐ σύ γε νηῶν
Εμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, οὐ μὲν ἀοιδόν·
Αλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίζοσιν ἀντιπαρῆκας,

Αλλα μέλειν ἑτέροισι· σὺ δ' ἐξέλεο πτολιάρχους
Αὐτοὺς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὧν ἴδρις αἰχμῆς,
Ὧν ἐρέτης, ὧν πάντα· τί δ' οὐ κρατέοντος ὑπ' ἰσχύν;
Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο,
Τευχηστὰς δ' Αρηος, ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης
Αρτέμιδος, Φοίβου δὲ, λύρης εὖ εἰδότας οἴμους·
Εκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων
Θειότερον· τῷ καί σφε τεὴν ἐκρίναο λῆξιν·
Δῶκας δὲ πτολίεθρα φυλασσέμεν· ἵζεο δ' αὐτὸς
Ακρῃς ἐν πτολίεσσιν ἐπόψιος, οἵ τε δίκῃσι
Λαὸν ὑπὸ σκολιῇς, οἵ τ' ἔμπαλιν ἰθύνουσιν.
Εν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλες σφίσιν, ἐν δ' ἅλις ὄλβον·
Πᾶσι μὲν, οὐ μάλα δ' ἶσον· ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι
Ἡμετέρῳ μεδέοντι· περὶ πρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν.
Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἦρι νοήσῃ·
Ἑσπέριος τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὖτε νοήσῃ·
Οἱ δὲ, τὰ μὲν πλειῶνι· τὰ δ' οὐχ ἑνί· τῶν δ' ἀπὸ πάμπαν
Αὐτὸς ἄνην ἐκόλουσας, ἐνέκλασσας δὲ μενοινήν.
Χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἐάων,
Δῶτορ ἀπημονίης· τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδοι;
Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται, τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείσει;
Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδου δ' ἀρετήν τ' ἄφενός τε.
Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,
Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο· δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

* ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ.

Ὅσσαι λωτροχόοι τᾶς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
Ἔξιτε· τᾶν ἵππων ἄρτι φρυασσομέναν
Τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, καὶ ἁ θεὸς εὔτυκος ἕρπει·
Σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαὶ, σοῦσθε Πελασγιάδες.
Οὔ ποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις,
Πρὶν κόνιν ἱππείαν ἐξελάσαι λαγόνων·
Οὐδ' ὅκα δὴ, λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
Τεύχεα, τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων·
Ἀλλὰ πολὺ πράτιστον ὑφ' ἅρματος αὐχένας ἵππων
Λυσαμένα, παγαῖς ἔκλυσεν Ὠκεανῶ
Ἱδρῶ καὶ ῥαθάμιγγας· ἐφοίβασεν δὲ παγέντα
Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.
Ὦ ἴτ' Ἀχαιϊάδες, καὶ μὴ μύρα, μηδ' ἀλαβάστρως,
(Συρίγγων ἀΐω φθόγγον ὑπαξονίαν)
Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως
(Οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
Οἴσετε, μηδὲ κάτοπτρον· ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας.
Οὐδ' ὅκα τὰν Ἴδᾳ Φρὺξ ἐδίκαζεν ἔριν,
Οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον μεγάλα θεὸς, οὐδὲ Σιμοῦντος
Ἔβλεψε δίναν ἐς διαφαινομέναν·
Οὐδ' Ἥρα· Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἑλοῖσα,
Πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν·
Ἁ δὲ, δὶς ἑξήκοντα διαθρέξασα διαύλως,
Οἷα παρ' Εὐρώτᾳ τοὶ Λακεδαιμόνιοι
Ἀστέρες, ἐμπεράμως ἐτρίψατο, λιτὰ λαβοῖσα
Χρίματα, τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς·
Ὦ κῶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε, πρώϊον οἵαν
Ἢ ῥόδον, ἢ σίβδας κόκκος ἔχει χροΐαν.

Τῷ καὶ νῦν ἄρσεν τι κομίσσατε μῶνον ἔλαιον,
  Ὠ Κάστωρ, ᾧ καὶ χρίεται Ἡρακλέης.
Οἴσετε καὶ κτένα οἱ παγχρύσεον, ὡς ἀπὸ χαίταν
  Πέξηται, λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον.
Ἔξιθ' Ἀθαναία· πάρα τοι καταθύμιος ἴλα,
  Παρθενικαὶ, μεγάλων παῖδες Ἀκεστοριδᾶν.
Ὠ 'θάνα, φέρεται δὲ καὶ ἁ Διομήδεος ἀσπὶς,
  Ὡς ἔθος Ἀργείως τοῦτο παλαιότερον
Εὐμήδης ἐδίδαξε, τεῒν κεχαρισμένος ἱρεύς·
  Ὅς ποκα βουλευτὸν γνοὺς ἐπί οἱ θάνατον
Δᾶμον ἑτοιμάσδοντα, φυγᾷ τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα
  Ὤχετ' ἔχων, Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ᾠκίσατο,
Κρεῖον ὄρος· σὲ δὲ, δαῖμον, ἀπορρώγεσσιν ἔθηκεν
  Ἐν πέτραις, αἷς νῦν οὔνομα Παλλατίδες.
Ἔξιθ' Ἀθαναία περσέπτολι, χρυσεοπήληξ,
  Ἵππων καὶ σακέων ἁδομένα πατάγῳ.
Σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε· σάμερον Ἄργος
  Πίνετ' ἀπὸ κρανᾶν, μηδ' ἀπὸ τῶν ποταμῶν·
Σάμερον αἱ δῶλαι τὰς κάλπιδας ἐς Φυσάδειαν
  Ἢ ἐς Ἀμυμώνην οἴσετε τὰν Δαναῶ.
Καὶ γὰρ δὴ χρυσῷ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα μίξας
  Ἥξεῖ φορβαίων Ἴναχος ἐξ ὀρέων,
Τᾷ 'θάνᾳ τὸ λοετρὸν ἄγων καλόν· ἀλλὰ Πελασγὲ,
  Φράσδεο μὴ οὐκ ἐθέλων τὰν βασίλειαν ἴδῃς.
Ὅς κεν ἴδῃ γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιοῦχον,
  Τῶργος ἐσοψεῖται τοῦτο πανυστάτιον.
Πότνι' Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι· μέσφα δ' ἐγών τι
  Ταῖσδ' ἐρέω· μῦθος δ' οὐκ ἐμὸς, ἀλλ' ἑτέρων.
Παῖδες, Ἀθαναία νύμφαν μίαν ἔκ ποκα Θήβας
  Πουλύ τι καὶ πέρι δὴ φίλατο τᾶν ἑταρᾶν,
Ματέρα Τειρεσίαο, καὶ οὔ ποκα χωρὶς ἔγεντο·
  Ἀλλὰ καὶ ἀρχαίων εὖτ' ἐπὶ Θεσπιέων,

Η 'πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθυωμένον ἄλσος,
Καὶ βωμοὶ ποταμῷ κεῖντ' ἐπὶ Κουραλίῳ,
Η 'πὶ Κορωνείας, ἢ εἰς 'Αλίαρτον ἐλαύνοι
'Ιππως, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,
Πολλάκις ἁ δαίμων μιν ἑῷ ἐπεβάσατο δίφρῳ.
Οὐ δ' ὄαροι Νυμφᾶν, οὐδὲ χοροστασίαι
'Αδεῖαι τελέθεσκον, ὅθ' οὐχ' ἁγεῖτο Χαρικλώ.
Αλλ' ἔτι καὶ τήναν δάκρυα πόλλ' ἔμενε,
Καίπερ Αθαναίᾳ καταθύμιον εὖσαν ἑταίραν.
Δή ποκα γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας,
'Ιππω ἐπὶ κράνᾳ 'Ελικωνίδι καλὰ ῥεοίσᾳ
Λῶντο· μεσαμερία δ' εἶχ' ὄρος ἁσυχία.
Τειρεσίας δ' ἔτι μῶνος ἁμᾶ κυσὶν, ἄρτι γένεια
Περκάζων, ἱερὸν χῶρον ἀνεστρέφετο·
Διψάσας δ' ἄφατόν τι, ποτὶ ῥόον ἦλυθε κράνας,
Σχέτλιος· οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θέμις ἦς.
Τὸν δὲ, χολωσαμένα περ, ὅμως προσέφασεν Αθάνα·
Τίς σε, τὸν ὀφθαλμὼς οὐκ ἔτ' ἀποισόμενον,
Ω Εὐηρείδα, χαλεπὰν ὁδὸν ἄγαγε δαίμων;
'Α μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νὺξ ἔβαλεν·
Εστάθη δ' ἄφθογγος, ἐκόλλασαν γὰρ ἀνίαι
Γώνατα, καὶ φωνὰν ἔσχεν ἀμαχανία.
'Α Νύμφα δ' ἐβόασε· Τί μοι τὸν κῶρον ἔρεξας,
Πότνια; τοιαῦται δαίμονες ἐστὲ φίλαι;
Ομματά μοι τῶ παιδὸς ἀφείλεο· τέκνον ἄλαστε,
Εἶδες Αθαναίας στάθεα καὶ λαγόνας·
Αλλ' οὐκ ἀέλιον πάλιν ὄψεαι· ὢ ἐμὲ δειλάν·
Ω ὄρος, ὢ 'Ελικὼν οὐκ ἔτι μοι παριτὲ,
Η μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο· δόρκας ὀλέσσας
Καὶ πρόκας οὐ πολλὰς, φάεα παιδὸς ἔχεις.
Πάχεσιν ἀμφοτέροισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα,
Μάτηρ μὲν γοερᾶν οἶτον ἀηδονίδων

Εσχε, βαρὺ κλαίοισα· θεὰ δ' ἐλέησεν ἑταίραν,
Καί μιν Αθαναία πρὸς τόδ' ἔλεξεν ἔπος·

Δῖα γύναι, μετὰ πάντα βαλεῦ πάλιν, ὅσσα δι' ὀργὰν
Εἶπας· ἐγὼν δ' οὔ τοι τέκνον ἔθηκ' ἀλαόν.
Οὐ γὰρ Αθαναίᾳ γλυκερὸν πέλει ὄμματα παίδων
Ἁρπάσδειν· Κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι·
Ὅς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληται,
Αθρήσῃ, μισθῷ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλῳ.
Δῖα γύναι, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον αὖθι γένοιτο
Εργον, ἐπεὶ Μοιρᾶν ὧδ' ἐπένευσε λίνα,
Ἁνίκα τοπρᾶτόν νιν ἐγείναο· νῦν δὲ κομίσδευ,
Ω Εὐηρείδα, τέλθος ὀφειλόμενον.
Πόσσα μὲν ἁ Καδμηῒς ἐσύστερον ἔμπυρα καυσεῖ,
Πόσσα δ' Αρισταῖος, τὸν μόνον εὐχόμενοι
Παῖδα, τὸν ἁβάταν Ακταίονα, τυφλὸν ἰδέσθαι;
Καὶ τῆνος μεγάλας σύνδρομος Αρτέμιδος
Εσσεται· ἀλλ' οὐκ αὐτὸν ὅ τε δρόμος, αἵ τ' ἐν ὄρεσσι
Ῥυσεῦνται ξυναὶ τᾶμος ἑκαβολίαι,
Ὁππόταν οὐκ ἐθέλων περ ἴδῃ χαρίεντα λοετρὰ
Δαίμονος· ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες
Τουτάκι δειπνασεῦντι· τὰ δ' υἱέος ὀστέα μάτηρ
Λεξεῖται, δρυμὼς πάντας ἐπερχομένα·
Ολβίσταν ἐρέει σε καὶ εὐαίωνα γενέσθαι,
Εξ ὀρέων ἀλαὸν παῖδ' ὑποδεξαμέναν.
Ω ἑτάρα, τῷ μή τι μινύρεο· τῷδε γὰρ ἄλλα,
Τεῦ χάριν, ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μενεῦντι γέρα·
Μάντιν ἐπεὶ θησῶ νιν ἀοίδιμον ἐσσομένοισιν,
Η μέγα τῶν ἄλλων δή τι περισσότερον·
Γνωσεῖται δ' ὄρνιχας, ὃς αἴσιος, οἵ τε πέτονται
Ηλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες·
Πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι θεοπρόπα, πολλὰ δὲ Κάδμῳ
Χρησεῖ, καὶ μεγάλοις ὕστερα Λαβδακίδαις.

Δωσῶ καὶ μέγα βάκτρον, ὅ οἱ πόδας ἐς δέον ἀξεῖ·
  Δωσῶ καὶ βιότω τέρμα πολυχρόνιον·
Καὶ μόνος, εὖτε θάνῃ, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι
  Φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος Αγεσίλᾳ.
Ὣς φαμένα κατένευσε· τὸ δ' ἐντελὲς, ᾧ κ' ἐπινεύσῃ
  Παλλάς· ἐπεὶ μώνᾳ Ζεὺς τό γε θυγατέρων
Δῶκεν Αθαναίᾳ, πατρῷϊα πάντα φέρεσθαι.
  Λωτροχόοι, μάτηρ δ' οὔτις ἔτικτε θεάν·
Αλλὰ Διὸς κορυφά· κορυφὰ Διὸς οὐκ ἐπινεύει
  Ψεύδεα· [μηδ' ἀτελῆ νεῦσε Διὸς] θυγάτηρ.

Ερχετ' Αθαναία νῦν ἀτρεκές· ἀλλὰ δέχεσθε
  Τὰν θεὸν, ὦ κῶραι, τὦργος ὅσαις μέλεται,
Σύν τ' εὐαγορίᾳ σύν τ' εὔγμασι, σύν τ' ὀλολυγαῖς.
  Χαῖρε, θεὰ, κάδευ δ' Αργεος Ιναχίω.
Χαῖρε καὶ ἐξελάοισα, καὶ ἐς πάλιν αὖτις ἐλάσσαις
  Ἵππως, καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.

II.

* SENTENTIÆ.

[Ex Brunckii Poetis Gr. Gnomicis. Argent. 1784. 12mo.]

Vos lene consilium et datis, et dato
Gaudetis, almæ.
Hor. Od. III. 4. 41.

† ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΥ.

I.

ΤΙΣ δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσέης Ἀφροδίτης;
Τεθναίην, ὅτ' ἐμοὶ μηκέτι ταῦτα μέλοι,
Κρυπταδίη φιλότης, καὶ μείλιχα δῶρα, καὶ εὐνή·
Ανθεα τῆς ἥβης γίγνεται ἁρπαλέα
Ανδράσιν ἠδὲ γυναιξίν· ἐπὴν δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ
Γῆρας, ὅ τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα τιθεῖ,
Αἰεὶ μὲν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι,
Οὐδ' αὐγὰς προσορῶν τέρπεται ἠελίου·
Αλλ' ἐχθρὸς μὲν παισὶν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν·
Οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηκε θεός.

II.

Ημεῖς δ', οἷά τε φύλλα φύει πολυάνθεμος ὥρη
Ηρος, ὅτ' ἆψ αὐγῇ αὔξεται ἠελίου,
Τοῖς ἴκελοι, πήχυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἥβης
Τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακὸν,

Οὔτ' ἀγαθόν. Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι·
 Ἡ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλέου,
Ἡ δ' ἑτέρη θανάτοιο· μίνυνθα δὲ γίγνεται ἥβης
 Καρπὸς, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἠέλιος.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὥρης,
 Αὐτίκα δὴ τεθνάναι βέλτιον, ἢ βίοτος.
Πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε δ' οἶκος
 Τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει·
Αλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδεύεται, ὧν τε μάλιστα
 Ἱμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
Αλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον· οὐδέ τίς ἐστιν
 Ανθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοῖ.

III.

Αὐτίκ' ἐμοὶ κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρὼς,
 Πτοιεῦμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης
Τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλὸν, ἐπεὶ πλέον ὤφελεν εἶναι.
 Αλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται, ὥσπερ ὄναρ,
Ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον
 Γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται,
Εχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὅ τ' ἄγνωστον τιθεῖ ἄνδρα,
 Βλάπτει δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.

IV.

Αἲ γὰρ ἄτερ νούσων τε καὶ ἀργαλέων μελεδώνων
 Ἑξηκονταέτη μοῖρα κίχοι θανάτου.

V.

Δεινοὶ γὰρ ἀνδρὶ πάντες ἐσμὲν εὐκλεεῖ
Ζῶντι φθονῆσαι, κατθανόντα δ' αἰνέσαι.

* ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

I.

Ἶσον τοι πλουτοῦσιν, ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστι
Καὶ χρυσὸς, καὶ γῆς πυροφόρου πεδία,
Ἵπποι θ', ἡμίονοί τε, καὶ ᾧ μόνα ταῦτα πάρεστι,
Γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἁϐρὰ παθεῖν,
Παιδός τ' ἠδὲ γυναικός· ὅταν δέ γε τῶνδ' ἀφίκηται
Ὥρη, σὺν δ' ἥϐη γίγνεται ἁρμοδία,
Ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι· τὰ γὰρ περιώσια πάντα
Χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
Οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρείας
Νούσους, οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

II.

Παῖς μὲν ἄνηϐος ἐὼν ἔτι νήπιος ἕρκος ὀδόντων
Φύσας, ἐκϐάλλει πρῶτον ἐν ἕπτ' ἔτεσι.
Τοὺς δ' ἑτέρους ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἕπτ' ἐνιαυτοὺς,
Ἥϐης ἐκφαίνει σήματα γιγνομένης.
Τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένων ἐπὶ γυίων
Λαχνοῦται, χροιῆς ἄνθος ἀμειϐομένης.
Τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἑϐδομάδ' ἐστὶν ἄριστος
Ἰσχὺν, οἵ τ' ἄνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς.
Πέμπτῃ δ' ὥριον ἄνδρα γάμου μεμνημένον εἶναι,
Καὶ παίδων ζητεῖν εἰσοπίσω γενεήν.
Τῇ δ' ἕκτῃ περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἀνδρὸς,
Οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει.
Ἑπτὰ δὲ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἑϐδομάσιν μέγ' ἄριστος,
Ὀκτώ τ'· ἀμφοτέρων τέσσαρα καὶ δέκ' ἔτη.
Τῇ δ' ἐνάτῃ δύναται μὲν ἔτι, μαλακώτερα δ' αὐτοῦ
Πρὸς μεγάλην ἀρετὴν σῶμά τε καὶ σοφίη.

Τῇ δεκάτῃ δ᾽, ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἕπτ᾽ ἐνιαυτοὺς,
  Οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

III.

Ἐκ νεφέλης φέρεται χιόνος μένος ἠδὲ χαλάζης·
  Βροντὴ δ᾽ ἐκ λαμπρᾶς γίγνεται ἀστεροπῆς·
Ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται· ἢν δέ τις αὐτὴν
  Μὴ κινῇ, πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη.
Ἀνδρῶν δ᾽ ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται· εἰς δὲ μονάρχου
  Δῆμος ἄϊδρις ἐὼν δουλοσύνην ἔπεσε.

IV.'

Πρὸς Μίμνερμον εἰπόντα,

ἙΞΗΚΟΝΤΑΕΤΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.

Ἀλλ᾽ εἴ μοι κἂν νῦν ἔτι πείσεαι, ἔξελε τοῦτο·
  Μηδὲ μέγαιρ᾽, ὅτι σεῦ λῷον ἐφρασάμην·
Καὶ μεταποίησον λιγίως ταδὶ, ὧδε δ᾽ ἄειδε·
  ΟΓΔΩΚΟΝΤΑΕΤΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.
Μηδ᾽ ἐμοὶ ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοισι
  Καλλείποιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

V.

Πολλοὶ γὰρ πλουτοῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται.
  Ἀλλ᾽ ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδόν ἐστι,
  Χρήματα δ᾽ ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

* ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΥ.

I.

ΟΥΔΕΝ ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί.
'Εν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ·
'ΟΙΗΠΕΡ ΦΥΛΛΩΝ ΓΕΝΕΗ, ΤΟΙΗΔΕ ΚΑΙ ΑΝΔΡΩΝ.
Παῦροί μιν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι
Στέρνοις ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ,
Ανδρῶν ἥ τε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
Θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχῃ πολυήρατον ἥβης,
Κοῦφον ἔχων θυμὸν, πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ.
Οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασσέμεν, οὔτε θανεῖσθαι,
Οὐδ', ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
Νήπιοι, οἷς ταύτῃ κεῖται νόος, οὐδέ τ' ἴσασιν
'Ως χρόνος ἔσθ' ἥβης καὶ βιότου ὀλίγος
Θνητοῖς· ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα
Ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος.

II.

Ω παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
Πάντων ὅσ' ἐστὶ, καὶ τίθησ' ὅπῃ θέλει.
Νοῦς δ' οὐκ ἐπ' ἀνθρώποισιν· ἀλλ' ἐφήμεροι
Αεὶ βροτοὶ δὴ ζῶμεν, οὐδὲν εἰδότες,
'Οπως ἕκαστον ἐκτελευτήσει θεός.
Ελπὶς δὲ πάντας κἀπιπειθείη τρέφει
Απρηκτον ὁρμαίνοντας· οἱ μὲν ἡμέρην
Μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιτροπάς.
Νέωτα δ' οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκεῖ βροτῶν
Πλούτῳ τε κἀγαθοῖσιν ἵξεσθαι φίλον.
Φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβὸν,
Πρὶν τέρμ' ἵκηται· τοὺς δὲ δύστηνοι νόσοι

Φθείρουσι θνητῶν· τοὺς δ' Ἄρει δεδμημένους
Πέμπει μελαίνης Ἀΐδης ὑπὸ χθονός.
Οἱ δ' ἐν θαλάσσῃ, λαίλαπι κλονεύμενοι
Καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλὸς,
Θνήσκουσιν, εὖτ' ἂν μὴ δυνήσωνται ζώειν.
Οἱ δ' ἀγχόνην ἥψαντο δυστήνῳ μόρῳ,
Καὐτάγρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος.
Οὕτω κακῶν ἄπ' οὐδέν· ἀλλὰ μυρίαι
Βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφραστοι δύαι,
Καὶ πήματ' ἐστίν· εἰ δ' ἐμοὶ πιθοίατο,
Οὐκ ἂν κακῶν ἐρῷμεν, οὐδ' ἐν ἄλγεσι
Κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκιζοίμεθα.

III.

Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ ληΐζεται
Ἐσθλῆς ἄμεινον, οὐδὲ ῥίγιον κακῆς.

---

* ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.

ΑΘΑΝΑΤΟΥΣ μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὡς διάκειται,
Τίμα· καὶ σέβου ὅρκον· ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυούς,
Τούς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας, ἔννομα ῥέζων·
Τούς τε γονεῖς τίμα, τούς τ' ἄγχιστ' ἐκγεγαῶτας·
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον ὅς τις ἄριστος.
Πραέσι δ' εἶκε λόγοις, ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς,
Ὄφρα δύνῃ· δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι. κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶνδε,
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
Καὶ θυμοῦ. πρήξεις δ' αἰσχρόν ποτε, μήτε μετ' ἄλλου,
Μήτ' ἰδίῃ· πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.

Εἶτα δικαιοσύνην ἄσκει ἔργῳ τε λόγῳ τε.
Μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε.
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι.
Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσσαι.
Ὅσσα τε δαιμονίῃσι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
Ἣν ἂν μοῖραν ἔχῃς, ταύτην φέρε, μηδ' ἀγανάκτει·
Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει, καθόσον δύνῃ· ὧδε δὲ φράζευ·
Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
Προσπίπτουσ', ὧν μήτ' ἐκπλήσσεο, μήτ' ἄρ' ἐάσῃς
Εἴργεσθαι σαυτόν· ψεῦδος δ' ἢν πέρ τι λέγηται,
Πράως ἴσχ'· ὃ δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελείσθω.
Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ,
Πρῆξαι μήτ' εἰπεῖν, ὅ τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.
Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μῶρα πέληται.
Δειλοῦ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρός.
Ἀλλὰ τάδ' ἐκτελέειν, ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσει.
Πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ ἐπίστασαι, ἀλλὰ διδάσκευ
Ὅσσα χρεών· καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.
Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή·
Ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον, καὶ σίτου, γυμνασίων τε
Ποιεῖσθαι· μέτρον δὲ λέγω τόδ', ὃ μή σ' ἀνιήσει.
Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον.
Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν, ὁπόσα φθόνον ἴσχει.
Μὴ δαπανᾷν παρὰ καιρὸν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων·
Μηδ' ἀνελεύθερος ἴσθι· μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
Πρῆσσε δὲ ταῦθ', ἅ σε μὴ βλάψει· λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.
Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι,
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν·
Πῆ παρέβην; Τί δ' ἔρεξα; Τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
Ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι· καὶ μετέπειτα,
Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιπλήσσεο· χρηστὰ δὲ, τέρπου.

Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα· τούτων χρὴ ἐρᾷν σε·
Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει·
Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν
Παγὰν ἀενάου φύσεως. ἀλλ' ἔρχευ ἐπ' ἔργον,
Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι. τούτων δὲ κρατήσας,
Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν, θνητῶν τ' ἀνθρώπων
Σύστασιν, ᾗ τε ἕκαστα διέρχεται, ᾗ τε κρατεῖται·
Γνώσῃ δ', ᾗ θέμις ἐστὶ, φύσιν περὶ παντὸς ὁμοίην·
Ὥστε σε μήτε ἄελπτ' ἐλπίζειν, μήτε τι λήθειν.
Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας·
Τλήμονες, οἵτ', ἀγαθῶν πέλας ὄντων, οὐκ ἐσορῶσιν,
Οὔτε κλύουσι· λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασι.
Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· ὡς δὲ κύλινδροι
Αλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πήματ' ἔχοντες.
Λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς ἔρις βλάπτουσα λέληθε
Σύμφυτος, ἣν οὐ δεῖ προσάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν.
Ζεῦ πάτερ, ἦ πολλῶν κε κακῶν λύσειας ἅπαντας,
Εἰ πᾶσιν δείξαις, οἵῳ τῷ δαίμονι χρῶνται.
Αλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν,
Οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.
Ὧν εἴ σοί τι μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω,
Εξακέσας, ψυχὴν δὲ πόνων ἄπο τῶνδε σαώσεις.

Αλλ' εἴργου βρωτῶν, ὧν εἴπομεν, ἔν τε καθαρμοῖς,
Εν τε λύσει ψυχῆς κρίνων· καὶ φράζευ ἕκαστα,
Ἡνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην.
Ην δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς,
Εσσεαι ἀθάνατος, θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

* ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΜΕΓΑΡΕΩΣ.

ΒΟΥΛΕΟ δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
  Η πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενος.

Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
  Εὐγενέας, καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
Κτήσασθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
  Εσθλὸς ἀνὴρ, ἤν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ.
Οὐδὲ γυνὴ κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
  Πλουσίου· ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.
Χρήματα γὰρ τιμῶσι· καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημε,
  Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ· πλοῦτος ἔμιξε γένος.
Οὕτω μὴ θαύμαζε γένος, Πολυπαίδη, ἀστῶν
  Μαυροῦσθαι· σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.
Αὐτός τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν,
  Εἰς οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,
Ενδοξος κακόδοξον· ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη
  Εντύει, ἥτ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.

'Οστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἴδμεναι οὐδὲν,
  Αλλ' αὐτὸς μοῦνος ποικίλα δήνε' ἔχειν,
Κεῖνός γ' ἄφρων ἐστὶ, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ·
  Ισως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα.

Οἱ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν,
  Αλλ' ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην.
Εργα τε δείλ' ἔμαθον, καὶ ἔπη δύσφημα, καὶ ὕβριν,
  Ελπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.

Πολλῷ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἤδη
  Ανδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.

Ελπὶς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι.
  Οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ἔσσεται, οὔτε πέφυκεν,
  Ὅστις πᾶσιν ἁδὼν δύσεται εἰς Ἀΐδου.

Εστι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἄμεινόν γ' ἔργον ἑκάστου·
  Οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.

Οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιληΐῳ ἐγκατακεῖσθαι
  Τεθνεώς· ἀλλά τί μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν.
Ασπάλαθοί γε τάπησιν ὁμοῖον στρῶμα θανόντι.
  Τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίγνεται, ἢ μαλακόν.

---

* ΕΚ ΤΩΝ ΑΜΦΙΔΟΣ.

Εν οἷς ἂν ἀτυχήσῃ τις ἄνθρωπος τόποις,
Ἥκιστα τούτοις πλησιάζων ἥδεται.

---

† ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Κρύψαι, Φειδία,
Ἅπαντα τἄλλα τις δύναιτ' ἄν, πλὴν δυοῖν,
Οἶνόν τε πίνων, εἰς ἔρωτά τ' ἐμπεσών·
Αμφότερα μηνύει γὰρ ἀπὸ τῶν βλεμμάτων,
Καὶ τῶν λόγων αὖ· ὥστε τοὺς ἀρνουμένους
Μάλιστα ταῦτα καταφανεῖς πολλοὺς ποιεῖν.

---

‡ ΕΚ ΤΩΝ ΕΥΒΟΥΛΟΥ.

Τρεις γὰρ μόνους κρατῆρας ἐγκεραννύω
Τοῖς εὖ φρονοῦσι· τὸν μὲν ὑγιείας ἕνα,
Ὃν πρῶτον ἐκπίνουσι· τὸν δὲ δεύτερον

Ἔρωτος ἡδονῆς τε· τὸν τρίτον δ' ὕπνου,
Ὃν εἰσπιόντες οἱ σοφοὶ κεκλημένοι
Οἴκαδε βαδίζουσ'· ὁ δὲ τέταρτος οὐκ ἔτι
Ἡμέτερός ἐστ', ἀλλ' ὕβρεος· ὁ δὲ πέμπτος, βοῆς·
Ἕκτος δὲ κώμων· ἕβδομος δ' ὑπωπίων·
Ὄγδοος ἀνακλητόρων· ὁ δ' ἔννατος χολῆς·
Δέκατος δὲ μανίας, ὥστε καὶ βάλλειν ποιεῖν.
Πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς
Ὑποσκελίζει ῥᾶστα τοὺς πεπωκότας.

---

* ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

I.

Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν,
Ἀλλ' ὅστις, ἀδικεῖν δυνάμενος, μὴ βούλεται·
Οὐδ' ὃς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέσχετο,
Ἀλλ' ὃς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
Ἔχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίως·
Οὐδ' ὅς γε ταῦτα πάντα διατηρεῖ μόνον,
Ἀλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν,
Εἶναι δίκαιος, κοὐ δοκεῖν εἶναι θέλει.

II.

Ἥδιον οὐδὲν, οὐδὲ μουσικώτερον
Ἐστ', ἢ δύνασθαι λοιδορούμενον φέρειν.
Ὁ λοιδορῶν γὰρ, ἐὰν ὁ λοιδορούμενος
Μὴ προσποιῆται, λοιδορεῖται λοιδορῶν.

III.

Πάντ' ἐστὶν ἐξευρεῖν, ἐὰν μὴ τὸν πόνον
Φεύγῃ τις, ὃς πρόσεστι τοῖς ζητουμένοις.

IV.

Πολὺ μεῖζόν ἐστι τοῦ κακῶς ἔχειν κακὸν,
Τὸ καθ' ἕνα πᾶσι τοῖς ἐπισκοπουμένοις
Δεῖν τὸν κακῶς ἔχοντα, πῶς ἔχει, λέγειν.

V.

Ανθρωπον ὄντα ῥάδιον παραινέσαι
Εστὶν, ποιῆσαι δ' αὐτὸν οὐχὶ ῥάδιον.
Τεκμήριον δὲ, τοὺς ἰατροὺς οἶδ' ἐγὼ
Ὑπὲρ ἐγκρατείας τοῖς νοσοῦσιν εὖ σφόδρα
Πάντας λαλοῦντας· εἶτ' ἐπὰν πταίσωσί τι,
Αὐτοὺς ποιοῦντας πάνθ', ὅσ' οὐκ εἴων τότε.
Ἕτερον τό τ' ἀλγεῖν καὶ τὸ θεωρεῖν ἐστ' ἴσως.

VI.

Τὸν μὴ λέγοντα τῶν δεόντων μηδὲ ἓν,
Μακρὸν νόμιζε, κἂν δύ' εἴπῃ συλλαβάς.
Τὸν δ' εὖ λέγοντα μὴ νόμιζ' εἶναι μακρὸν,
Μηδ' ἂν σφόδρ' εἴπῃ πολλὰ, καὶ πολὺν χρόνον.
Τεκμήριον δὲ τοῦδε τὸν Ὅμηρον λάβε.
Οὗτος γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφει,
Αλλ' οὐδὲ εἷς Ὅμηρον εἴρηκεν μακρόν.

---

* ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

I.

Αει κράτιστόν ἐστι τἀληθῆ λέγειν
Εν παντὶ καιρῷ· τοῦτ' ἐγὼ παρεγγυῶ
Εἰς ἀσφάλειαν τῷ βίῳ πλεῖστον μέρος.

II.

Μὴ τοῦτο βλέψῃς, εἰ νεώτερος λέγω,
Αλλ' εἰ φρονούντων τοὺς λόγους ἀνδρῶν ἐρῶ.

III.

'Οστις δὲ διαβολαῖσι πείθεται ταχὺ,
Η τοι πονηρὸς αὐτός ἐστι τοὺς τρόπους,
Η παντάπασι παιδαρίου γνώμην ἔχει.

IV.

Οὗτος κράτιστός ἐστ' ἀνὴρ, ὦ Γοργία,
'Οστις ἀδικεῖσθαι πλεῖστ' ἐπίσταται βροτῶν.

---

* ΕΚ ΤΩΝ ΚΛΕΑΡΧΟΥ.

Ει τοῖς μεθυσκομένοις ἑκάστης ἡμέρας
Αλγεῖν συνέβαινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ πιεῖν
Τὸν ἄκρατον, ἡμῶν οὐδὲ εἷς ἔπινεν ἄν·
Νῦν δὲ πρότερόν γε τοῦ πόνου τὴν ἡδονὴν
Προλαμβάνοντες ὑστεροῦμεν τἀγαθοῦ.

---

† ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ.

ΕΚ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ.

'Οπλον μέγιστόν ἐστιν ἡ 'ρετὴ βροτοῖς.
Δίκαιος εἶναι μᾶλλον, ἢ χρηστὸς θέλε.
Ανθρωπος· ἱκανὴ πρόφασις εἰς τὸ δυστυχεῖν.
'Υπὲρ σεαυτοῦ μὴ φράσῃς ἐγκώμια.
Φίλων ἔπαινον μᾶλλον ἢ σαυτοῦ λέγε.

Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς.
Ὀργὴ φιλούντων ὀλίγον ἰσχύει χρόνον.
Φεῦγ' ἡδονὴν φέρουσαν ὕστερον βλάβην.
Ὡς μέγα τὸ μικρόν ἐστιν ἐν καιρῷ δοθέν.
Χωρὶς, τό τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὸ τὰ καίρια.
Μή μοι γένοιθ' ἃ βούλομ', ἀλλ' ἃ συμφέρει.
Βούλου δ' ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ σαυτῷ μόνον.
Ἴσος μὲν ἴσθι πᾶσι, κἂν προὔχῃς βίῳ.
Μέμνησο νέος ὢν, ὡς γέρων ἔσῃ ποτέ.
Πλάνη βίον τίθησι σωφρονέστερον.
Οὐκ ἀνδρὸς ὅρκοι πίστις, ἀλλ' ὅρκων ἀνήρ.
Ὡς πανταχοῦ γε πατρὶς ἡ βόσκουσα γῆ.
Διὰ δὲ σιωπῆς πικρότερον κατηγορεῖ.
Εὐκαταφρόνητόν ἐστι σιγηλὸς τρόπος.
Ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς.
Δίαν φιλῶν σεαυτὸν οὐχ ἕξεις φίλον.
Φιλεῖ δ' ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα.
Μόχθειν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.
Τῆς ἐπιμελείας δοῦλα πάντα γίγνεται.
Οὐδεὶς ὃ νοεῖς μὲν οἶδεν, ὃ δὲ ποιεῖς βλέπει.

III.

* EPIGRAMMATA.

[EX ANAL. VET. POET. GR. EDIT. BRUNCK. ARGENT. III. TOM. 8VO.]

Sed tamen et parvæ nonnulla est gratia Musæ.
MART. IX. 27.

ΕΚ ΤΗΣ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ.

ΗΡΙΝΝΗΣ.

Εἰς Βαυκίδα τὴν νύμφην ἐν τῷ θαλάμῳ τελευτήσασαν.

ΝΥΜΦΑΣ Βαυκίδος ἐμμί· πολυκλαύταν δὲ παρέρτων
Στάλαν, τῷ κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις Ἀΐδᾳ·
ΒΑΣΚΑΝΟΣ ΕΣΣ', ΑΙΔΑ. τὰ δέ τοι καλά μευ ποθορῶντι
Ὠμοτάταν Βαυκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν·
Ὡς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ὑφ' ἇς δόμον ἄγετο πεύκας,
Τᾷδ' ἐπὶ καδεστὰς ἔφλεγε πυρκαϊᾶς:
Καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖαν ἀοιδὰν
Ες θρήνων γοερὸν φθέγμα μεθηρμόσαο.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

I.

Ανδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
Ἱππίου Αρχεδίκην ἥδε κέκευθε κόνις,
Ἡ πατρός τε, καὶ ἀνδρὸς, ἀδελφῶν τ' οὖσα τυράννων,
Παίδων τ', οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

II.

Πραξιτέλης, ὃν ἔπασχε, διηκρίβωσεν Ερωτα,
Εξ ἰδίης ἕλκων ἀρχέτυπον κραδίης,
Φρύνῃ μισθὸν ἐμεῖο διδοὺς ἐμέ· φίλτρα δὲ τίκτω
Οὐκέτι τοξεύων, ἀλλ' ἀτενιζόμενος.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Ηρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα, κισσὲ,
Ἑρπύζοις, χλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους,
Καὶ πέταλον πάντῃ θάλλοι ῥόδου, ἥ τε φιλορρὼξ
Αμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,
Εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
Ησκησεν, Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

I.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἡ τὸν ἐραστῶν
Εσμὸν ἐνὶ προθύροις Λαῒς ἔχουσα νέων,
Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον· ἐπεὶ τοίη μὲν ὁρᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω· οἵη δ' ἦν πάρος οὐ δύναμαι.

II.

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται,
Ζητοῦσαι, ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους.

III.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμί· ὁ δ' ἀντίον ἐστὶ γεωργοῦ·
Ὡς ἁλὶ καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπεστ' Ἀΐδης.

ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἅδ' ἐγὼ ἁ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῆδε κάθημαι
Ἡδονῇ, αἰσχίστως κειραμένα πλοκάμους,
Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἴπερ ἅπασιν
Ἁ κακόφρων Τέρψις κρεῖσσον ἐμοῦ κέκριται.

ΑΝΥΤΗΣ.

Μάνης οὗτος ἀνὴρ ἦν ζῶν ποτε· νῦν δὲ τεθνηκὼς
Ἶσον Δαρείῳ τῷ μεγάλῳ δύναται.

ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

I.

Μὴ σύ γ' ἐπ' οἰονόμοιο περίπλεον ἰλύος ὧδε
Τοῦτο χαραδραίης θερμὸν, ὁδῖτα, πίῃς·
Ἀλλὰ μολὼν μάλα τυτθὸν ὑπὲρ δαμαλήβοτον ἄκραν,
Κεῖσέ γε πὰρ κείνᾳ ποιμενίᾳ πίτυϊ,
Εὑρήσεις κελαρύζον ἐϋκρήνου διὰ πέτρης
Νᾶμα, Βορειαίης ψυχρότερον νιφάδος.

II.

Ἴξαλος εὐπώγων αἰγὸς πόσις ἔν ποτ' ἀλωῇ
Οἴνης τοὺς ἁπαλοὺς πάντας ἔδαψε κλάδους.

Τῷ δ' ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπυε· κεῖρε, κάκιστε,
Γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρποφόρον·
Ῥίζα γὰρ ἔμπεδος οὖσα πάλιν γλυκὺ νέκταρ ἀνήσει,
Ὅσσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ.

III.

Ολκάδα πῦρ μ' ἀνέφλεξε, τόσην ἅλα μετρήσασαν,
Εν χθονὶ, τῇ πεύκας εἰς ἐμὲ κειραμένῃ,
Ἣν πέλαγος διέσωσεν ἐπ' ἠόνος· ἀλλὰ θαλάσσης
Τὴν ἐμὲ γειναμένην εὗρον ἀπιστοτέρην.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Α δείλαιε τὺ Θύρσι, τί τὸ πλέον, εἰ καταταξεῖς
Δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος;
Οἴχεται ἁ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς Ἅδαν·
Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος·
Αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλέον, ἀνίκα τήνας
Οστέων οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

I.

Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος Ακάνθιος ἱερὸν ὕπνον
Κοιμᾶται· θνάσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς.

II.

"Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος, ὁ καὶ στίχος οὐ μακρὰ λέξων·
Θῆρις Αρισταίου Κρὴς ὑπ' ἐμοί. δολιχόν.

III.

Εἴπας, Ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὡμβρακιώτης
Ἥλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς Αΐδην,
Ἄξιον οὔτι παθὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἓν, τὸ περὶ ψυχῆς, γράμμ' ἀναλεξάμενος.

ἩΔΥΛΟΥ.

Λυσιμελοῦς Βάκχου καὶ λυσιμελοῦς Ἀφροδίτης
Γεννᾶται θυγάτηρ, λυσιμελὴς ποδάγρα.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τὰν Πιτάναν Θρασύβουλος ἐπ' ἀσπίδος ἤλυθεν ἄπνους,
Ἑπτὰ πρὸς Ἀργείων τραύματα δεξάμενος,
Δεικνὺς ἀντία πάντα· τὸν αἱματόεντα δ' ὁ πρέσβυς
Θεὶς ἐπὶ πυρκαϊῆς Τύννιχος εἶπε τάδε·
Δειλοὶ κλαιέσθωσαν· ἐγὼ δέ σε, τέκνον, ἄδακρυς
Θάψω, τὸν καὶ ἐμὸν καὶ Λακεδαιμόνιον.

ΤΥΜΝΕΩ.

I.

Τὸν παραβάντα νόμους Δαμάτριον ἔκτανε μάτηρ,
Ἁ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον·
Θηκτὸν δ' ἐν προβολᾷ θεμένα ξίφος, εἶπεν, ὀδόντα
Ὀξὺν ἐπιβρύκουσ', οἷα Λάκαινα γυνά·
Ἔρρε κακὸν φίτυμα διὰ σκότος, οὗ διὰ μῖσος
Εὐρώτας δειλαῖς μηδ' ἐλάφοισι ῥέοι,
Ἀχρεῖον σκυλάκευμα, κακὰ μερίς, ἔρρε ποθ' Ἅδαν,
Ἔρρε· τὸν οὐ Σπάρτας ἄξιον, οὐ σ' ἔτεκον.

II.

Μή σοι τοῦτο, Φιλαινί, λίην ἐπικήριον ἔστω,
Εἰ μὴ πρὸς Νείλῳ γῆς μορίης ἔτυχες,
Ἀλλά σ' Ἐλευθέρνης ὅδ' ἔχει τάφος· ἔστι γὰρ ἴση
Πάντοθεν εἰς Ἀΐδην ἐρχομένοισιν ὁδός.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

I.

Ἑπτὰ πόλεις μάρναντο σοφὴν διὰ ῥίζαν Ὁμήρου,
Σμύρνα, Χίος, Κολοφὼν, Ἰθάκη, Πύλος, Ἄργος, Ἀθῆναι.

II.

Πλοῦτος Ἀριστείδη δάμαλις μία καὶ τριχόμαλλος
Ἦν ὄϊς· ἐκ τούτων λιμὸν ἔλαυνε θύρης.
Ἤμβροτε δ' ἀμφοτέρων· ἀμνὴν λύκος, ἔκτανε δ' ὠδὶς
Τὴν δάμαλιν· πενίης ὤλετο βουκόλιον.
Πηροδέτῳ δ' ὅ γ' ἱμάντι κατ' αὐχένος ἅμμα λυγώσας,
Οἰκτρὸς ἀμυκήτῳ κάτθανε πὰρ καλύβῃ. 6

III.

Ὁ πρὶν ἐγὼ καὶ ψῆρα, καὶ ἁρπάκτειραν ἐρύκων
Σπέρματος ὑψιπετῆ Βιστονίαν γέρανον,
Ῥινοῦ χερμαστῆρος ἑΰστροφα κῶλα τιταίνων,
Ἀλκιμένης, πτανῶν εἶργον ἄπωθε νέφος.
Καί με τὶς οὐτήτειρα παρὰ σφυρὰ διψὰς ἔχιδνα
Σαρκὶ τὸν ἐκ γενύων πικρὸν ἐνεῖσα χόλον
Ἠελίου χήρωσεν. ἴδ', ὡς τὰ κατ' αἰθέρα λεύσσων,
Τοὐν ποσὶν οὐκ ἐδάην πῆμα κυλινδόμενον.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμί· σὺ δὲ πλέε· καὶ γὰρ ὅθ' ἡμεῖς
Ὠλλύμεθ', αἱ λοιπαὶ νῆες ἐποντοπόρουν.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Τὸν τριέτη παίζοντα περὶ φρέαρ Ἀρχιάνακτα
Εἴδωλον μορφᾶς κωφὸν ἐπεσπάσατο.

Ἐκ δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάβροχον ἥρπασε μάτηρ,
  Σκεπτομένα ζωᾶς εἴ τινα μοῖραν ἔχει.
Νύμφας δ' οὐκ ἐμίηνεν ὁ νήπιος, ἀλλ' ἐπὶ γούνων
  Ματρὸς κοιμαθεὶς τὸν βαθὺν ὕπνον ἔχει.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

I.

Εὔφορτοι νᾶες πελαγίτιδες, αἳ πόρον Ἕλλης
  Πλεῖτε, καλὸν κόλποις δεξάμεναι Βορέαν,
Ἤν που ἐπ' ἠϊόνων Κῴαν κατὰ νᾶσον ἴδητε
  Φανίον ἐς χαροπὸν δερκομέναν πέλαγος,
Τοῦτ' ἔπος ἀγγείλασθε· Καλὴ νύξ, σός με κομίζει
  Ἵμερος οὐ ναύταν, ποσσὶ δὲ πεζοπόρον.
Εἰ γὰρ τοῦτ' εἴποιτ', εὖ ἐς τέλος αὐτίκα καὶ Ζεὺς
  Οὔριος ὑμετέρας πνεύσεται εἰς ὀθόνας.

II.

Δάκρυά σοι καὶ νέρθε διὰ χθονὸς, Ἡλιοδώρα,
  Δωροῦμαι, στοργᾶς λείψανον εἰς Ἀΐδαν,
Δάκρυα δυσδάκρυτα· πολυκλαύτῳ δ' ἐπὶ τύμβῳ
  Σπένδω νᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.
Οἰκτρὰ γὰρ, οἰκτρὰ φίλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις Μελέαγρος
  Αἰάζω, κενεὰν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
Αἶ αἶ, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἅρπασεν Ἅδας,
  Ἅρπασεν· ἀκμαῖον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις.
Ἀλλά σε γουνοῦμαι, γᾶ παντρόφε, τὰν πανόδυρτον
  Ἠρέμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκάλισαι.

III.

Οὐ γάμον, ἀλλ' Ἀΐδαν ἐπινυμφίδιον Κλεαρίστα
  Δέξατο, παρθενίας ἅμματα λυομένα.

Αρτι γὰρ ἑσπέριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄχευν
Λωτοὶ, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι·
Ηῷος δ' ὀλολυγμὸς ἀνέκραγεν, ἐν δ' Ὑμέναιος
Σιγαθεὶς γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσατο.
Αἱ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἐδᾳδούχουν παρὰ παστῷ
Πεῦκαι, καὶ φθιμένᾳ νέρθεν ἔφαινον ὁδόν.

ΑΡΧΙΟΥ.

Θρήϊκας αἰνείτω τις, ὅτι στοναχεῦσι μὲν υἷας
Ματέρος ἐκ κόλπων πρὸς φάος ἐρχομένους·
Εμπαλι δ' ὀλβίζουσιν ὅσους αἰῶνα λιπόντας
Απροΐδης Κηρῶν λάτρις ἔμαρψε Μόρος.
Οἱ μὲν γὰρ ζώοντες ἀεὶ παντοῖα περῶσιν
Ες κακά· τοὶ δὲ κακῶν εὗρον ἄκος φθίμενοι.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ισχετε χεῖρα μυλαῖον, ἀλετρίδες, εὕδετε μακρὰ,
Κὴν ὄρθρον προλέγῃ γῆρυς ἀλεκτρυόνων.
Δηὼ γὰρ Νύμφαισι χερῶν ἐπετείλατο μόχθους·
Αἱ δὲ κατ' ἀκροτάτην ἀλλόμεναι τροχιὴν,
Αξονα δινεύουσιν· ὁ δ' ἀκτίνεσσιν ἑλικταῖς
Στρωφᾶται πισύρων κοῖλα βάρη μυλάκων.
Γευόμεθ' ἀρχαίου βιότου πάλιν, εἰ δίχα μόχθου
Δαίνυσθαι Δηοῦς ἔργα διδασκόμεθα.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Χειμερίοις νιφάδεσσι παλυνομένα τιθὰς ὄρνις,
Τέκνοις εὐναίας ἀμφέχεε πτέρυγας,
Μέσφα μιν οὐράνιον κρύος ὤλεσεν· ἦ γὰρ ἔμεινεν
Αἰθέρος ἠδ' αἰνῶν ἀντίπαλος νεφέων.

Πρόκνη καὶ Μήδεια, κατ' Αΐδος αἰδέσθητε,
 Μητέρες, ὀρνίθων ἔργα διδασκόμεναι.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΑ.

Ἰχθυοθηρητῆρα Μενέστρατον ὤλεσεν ἄγρη,
 Δούνακος ἱππείης ἐκ τριχὸς ἑλκομένη,
Εἶδαρ ὅτ' ἀγκίστρου φόνιον πλάνος ἀμφιχανοῦσα
 Ὀξείην ἐρυθρὴ φυκὶς ἔφριξε πάγην·
Ἀγρευμένη δ' ὑπ' ὀδόντι κατέκτανεν, ἅλματι λάβρῳ
 Ἐντὸς ὀλισθηρῶν δυσαμένη φαρύγων.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

I.

Εἴαρος ἠνθοῦμεν τοπρὶν ῥόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσσῳ
 Χείματι πορφυρέας ἐσχάσαμεν κάλυκας,
Σοὶ ἐπιμειδήσαντα γενεθλίῃ ἄσμενα τῇδε
 Ἠοῖ, νυμφιδίων ἀσσοτάτῃ λεχέων.
Καλλίστης ὀφθῆναι ἐπὶ κροτάφοισι γυναικὸς
 Λώϊον, ἢ μίμνειν ἠρινὸν ἠέλιον.

II.

Ὀθρυάδην, Σπάρτης τὸ μέγα κλέος, ἢ Κυνέγειρον
 Ναύμαχον, ἢ πάντων ἔργα κάλει πολέμων.
Ἄρριος αἰχμητὴς Ἰταλὸς παρὰ χεύμασι Ῥήνου
 Κλινθεὶς, ἐκ πολλῶν ἡμιθανὴς βελέων,
Αἰετὸν ἁρπασθέντα φίλου στρατοῦ ὡς ἴδ' ὑπ' ἐχθροῖς,
 Αὖθις ἀρηϊφάτων ἄνθορεν ἐκ νεκύων·
Κτείνας δ', ὅς σφ' ἐκόμιζεν, ἑοῖς ἀνεσώσατο ταγοῖς,
 Μοῦνος ἀήττητον δεξάμενος θάνατον.

III.

Αἶγά με τὴν εὔθηλον, ὅσων ἐκένωσεν ἀμολγεὺς
 Οὔθατα, πασάων πουλυγαλακτοτάτην,

Γευσάμενος, μελιηδὲς ἐπεὶ ἐφράσσατο πῖαρ
 Καῖσαρ, κὴν νηυσὶ σύμπλοον ἠγάγετο.
Ἧξω δ' αὐτίκα που καὶ ἐς ἀστέρας· ᾧ γὰρ ἐπέσχον
 Μαζὸν ἐμὸν, μείων οὐδ' ὅσον Αἰγιόχου.

ΛΟΛΛΙΟΥ ΒΑΣΣΟΥ.

Μήτε με χείματι πόντος ἄγει θρασὺς, οὐδὲ γαλήνης
 Αργῆς ἠσπασάμην τὴν πολυνηνεμίην.
Αἱ μεσότητες ἄρισται, ὅπη δέ γε πράξιες ἀνδρῶν·
 Καὶ μάλα μέτρον ἐγὼ τἄρκιον ἠσπασάμην.
Τοῦτ' ἀγάπα, φίλε Λάμπι, κακὰς δ' ἔχθαιρε θυέλλας·
 Εἰσὶ τινὲς πρηεῖς καὶ βιότου Ζέφυροι.

ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Παῖδα πατὴρ Αλκων ὀλοῷ σφιγχθέντα δράκοντι
 Αθρήσας, δειλῇ τόξον ἔκαμψε χερί·
Θηρὸς δ' οὐκ ἀφάμαρτε· διὰ στόματος γὰρ ὀϊστὸς
 Ηϊξεν, τυτθοῦ βαιὸν ὕπερθε βρέφους.
Παυσάμενος δὲ φόνοιο, παρὰ δρυῒ τῇδε φαρέτρην,
 Σῆμα καὶ εὐτυχίης θῆκε καὶ εὐστοχίης.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

I.

Ἡ πήρη, καὶ χλαῖνα, καὶ ὕδατι πιληθεῖσα
 Μᾶζα, καὶ ἡ πρὸ ποδῶν ῥάβδος ἐρειδομένη,
Καὶ δέπας ἐκ κεράμοιο, σοφῷ κυνὶ μέτρα βίοιο
 Αρκια· κὴν τούτοις ἦν τι περισσότερον.
Κοίλαις γὰρ πόμα χερσὶν ἰδὼν ἀρύοντα βοώτην,
 Εἶπε· Τί καὶ σὲ μάτην, ὄστρακον, ἠχθοφόρουν;

II.

Α καλὸν, αὐτοπόνητον ἐν αἰθέρι ῥεῦμα μελισσῶν,
 Απλαστοι χειρῶν, αὐτοπαγεῖς θαλάμαι,

Προίκιος ἀνθρώπων βιότῳ χάρις, οὐχὶ μακέλλας,
  Οὐ βοὸς, οὐ γαμψῶν δευομένα δρεπάνων,
Γαυλοῦ δὲ σμικροῖο, τόθι γλυκὺ νᾶμα μέλισσα
  Πηγάζει σκήνευς δαψιλὲς ἐξ ὀλίγου.
Χαίροιτ' εὐαγέες, καὶ ἐν ἄνθεσι ποιμαίνεσθε,
  Αἰθερίου πτηναὶ νέκταρος ἐργάτιδες.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Μάντιες, ἀστερόεσσαν ὅσοι ζητεῖτε κέλευθον,
  Ἐῤῥοιτ', εἰκαίης ψευδολόγοι σοφίης.
Ὑμέας ἀφροσύνη μαιώσατο, τόλμα δ' ἔτικτε,
  Τλήμονας, οὐδ' ἰδίην εἰδότας ἀκλείην.

ΚΑΠΙΤΩΝΟΣ.

Κάλλος ἄνευ χαρίτων τέρπει μόνον, οὐ κατέχει δὲ,
  Ὡς ἄτερ ἀγκίστρου νηχόμενον δέλεαρ.

ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

I.

Ανθρωποι δείλης, ὅτε πίνομεν· ἢν δὲ γένηται
  Ορθρος, ἐπ' ἀλλήλους θῆρες ἐγειρόμεθα.

II.

Εὐδαίμων, πρῶτον μὲν ὁ μηδένι μηδὲν ὀφείλων·
  Εἶτα δ' ὁ μὴ γήμας· τὸ τρίτον, ὅστις ἄπαις.
Ην δὲ μανεὶς γήμῃ τις, ἔχει χάριν, ἢν κατορύξῃ
  Εὐθὺς τὴν γαμετὴν, προῖκα λαβὼν μεγάλην.
Ταῦτ' εἰδὼς σοφὸς ἴσθι· μάτην δ' Ἐπίκουρον ἔασον,
  Ποῦ τὸ κενὸν, ζητεῖν, καὶ τίνες αἱ μονάδες.

ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ.

Αμπελὶς ἡ φιλάκρητος, ἐπὶ σκήπωνος ὁδηγοῦ
Ηδη τὸ σφαλερὸν γῆρας ἐρειδομένη,
Λαθριδίη Βακχοιο νεοθλιβὲς ἦλθ' ἐπὶ ληνοῦ
Πῶμα, κυκλαπείην πλησομένη κύλικα·
Πρὶν δ' ἀρύσαι μογερὰν ἔκαμεν χέρα, ὡς δὲ παλαιὴ
Νηῦς ὑποβρύχιος, ζωρὸν ἔδυ πέλαγος.
Εὐτέρπη δ' ὑπὸ τύμβον ἀποφθιμένης θέτο σῶμα
Λάϊνον, οἰνηρῶν γείτονα θειλοπέδων.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

I.

Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἔρως, εἴ τις καλὸν εἶδος ἔχουσαν
Βούλετ' ἔχειν, φρονίμοις ὄμμασι πειθόμενος·
Αλλ' ὅστις κακόμορφον ἰδὼν, πεφορημένος οἴστρῳ
Στέργει, μαινομένης ἐκ φρενὸς αἰθόμενος·
Οὗτος ἔρως, πῦρ τοῦτο· τὰ γὰρ καλὰ πάντας ὁμοίως
Τέρπει, τοὺς κρίνειν εἶδος ἐπισταμένους.

II.

Ηράσθης πλουτῶν Σωσίκρατες· ἀλλὰ πένης ὢν
Οὐκέτ' ἐρᾷς· λιμὸς φάρμακον οἷον ἔχει.
Ἡ δὲ πάρος σε καλεῦσα μύρον καὶ τερπνὸν Αδωνιν
Μηνοφίλα, νῦν σευ τοὔνομα πυνθάνεται·
Τίς; πόθεν εἷς ἀνδρῶν; πόθι τοι πτόλις; ἦ μόλις ἔγνως
Τοῦτ' ἔπος, Ὡς οὐδεὶς οὐδὲν ἔχοντι φίλος.

ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΝΙΚΑΕΩΣ.

Εἰς Παῖδα τῆς μητρὸς τεθνηκυίας μαστὸν θηλάζοντα.

Ἕλκε τάλαν παρὰ μητρὸς ὃν οὐκέτι μαζὸν ἀμέλξεις,
Ἕλκυσον ὑστάτιον νᾶμα καταφθιμένης·

Ηδη γὰρ ξιφέεσσι λιπόπνοος· ἀλλὰ τὰ μητρὸς
Φίλτρα καὶ εἰν Αΐδῃ παιδοκομεῖν ἔμαθε.

ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΥ.

Αν μὲν ἀπόντα λέγῃς με κακῶς, οὐδὲν ἀδικεῖς με·
Αν δὲ παρόντα καλῶς, ἴσθι κακῶς με λέγων.

ΟΝΕΣΤΟΥ.

Αμβαίνων Ἑλικῶνα μέγαν κάμες· ἀλλ' ἐκορέσθης
Πηγασίδος κρήνης νεκταρέων λιβάδων.
Οὕτω καὶ σοφίης πόνος ὄρθιος· ἣν δ' ἄρ' ἐπ' ἄκρον
Τέρμα μόλῃς, ἀρύσῃ Πιερίδων χάριτας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

I.

Εν πᾶσιν μεθύουσιν Ακίνδυνος ἤθελε νήφειν,
Τοὔνεκα καὶ μεθύειν αὐτὸς ἔδοξε μόνος.

II.

Παῖδά με πενταέτηρον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα,
Νηλειὴς Αΐδης ἥρπασε, Καλλίμαχον.
Αλλά με μὴ κλαίοις· καὶ γὰρ βιότοιο μετέσχον
Παύρου, καὶ παύρων τῶν βιότοιο κακῶν.

III.

Τοῖσι μὲν εὖ πράττουσιν ἅπας ὁ βίος βραχύς ἐστι·
Τοῖς δὲ κακῶς, μία νὺξ ἄπλετός ἐστι χρόνος.

IV.

Ανθρώπους μὲν ἴσως λήσεις ἄτοπόν τι ποιήσας·
Οὐ λήσεις δὲ θεοὺς, οὐδὲ λογιζόμενος.

V.

Πλοῦτος ὁ τῆς ψυχῆς, πλοῦτος μόνος ἐστὶν ἀληθής·
Τἄλλα δ' ἔχει λύπην πλείονα τῶν ἀγαθῶν.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

I.

Πανὶ φιλοσπήλυγγι, καὶ οὐρεοφοιτάσι Νύμφαις,
Καὶ Σατύροις, ἱεραῖς τ' ἔνδον Ἀμαδρυάσι,
Σὺν κυσὶ καὶ λόγχαις ταῖς πρὶν συοφόντισι Μάρκος
Μηδὲν ἑλὼν, αὐτοὺς τοὺς κύνας ἐκρέμασε.

II.

Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον, Ὀλυμπικὲ, μήτ' ἐπὶ κρήνην
Ελθῃς, μήτ' ἐν ὄρει πρός τι διαυγὲς ὕδωρ.
Καὶ σὺ γὰρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἐναργὲς,
Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτου.

III.

Τὰς τρίχας, ὦ Νίκυλλα, τινὲς βάπτειν σε λέγουσιν,
Ἃς σὺ μελαινοτάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐπρίω.

IV.

Τοῦ λιθίνου Διὸς ἐχθὲς ὁ κλινικὸς ἥψατο Μάρκος·
Καὶ λίθος ὢν, καὶ Ζεὺς, σήμερον ἐκφέρεται.

V.

Πλοῦτον μὲν πλουτοῦντος ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένητος,
Ὦ τοῖς κληρονόμοις πλούσιε, σοὶ δὲ πένης.

VI.

Μακροτέρῳ σταυρῷ σταυρούμενον ἄλλον ἑαυτοῦ
Ὁ φθονερὸς Διοφῶν ἐγγὺς ἰδὼν ἐτάκη.

VII.

Εἴ τις γηράσας ζῆν εὔχεται, ἄξιός ἐστι
Γηράσκειν πολλὰς εἰς ἐτέων δεκάδας.

VIII.

Τοὺς καταλείψαντας γλυκερὸν φάος οὐκέτι θρηνῶ,
Τοὺς δ' ἐπὶ προσδοκίῃ ζῶντας ἀεὶ θανάτου.

IX.

Μάγνον, ὅτ' εἰς Ἀΐδην κατέβη, τρομέων Ἀϊδωνεὺς,
Εἶπεν· Ἀναστήσων ἤλυθε καὶ νέκυας.

ΚΕΡΕΑΛΙΟΥ.

Οὐ τὸ λέγειν παράσημα, καὶ Ἀττικὰ ῥήματα πέντε,
Εὐζήλως ἐστὶν καὶ φρονίμως μελετᾶν.
Οὐδὲ γὰρ, εἰ κάρκαιρε, καὶ εἰ κοναβεῖ, τό τε σίζει,
Καὶ κελάρυζε λέγεις, εὐθὺς Ὅμηρος ἔσῃ.
Νοῦν ὑποκεῖσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι, καὶ φράσιν αὐτῶν
Εἶναι κοινοτέραν, ὥστε νοεῖν, ἃ λέγεις.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Εἰς Ῥόδον εἰ πλεύσει, τὶς Ὀλυμπικὸν ἦλθεν ἐρωτῶν
Τὸν μάντιν, καὶ πῶς πλεύσεται ἀσφαλέως.
Χὠ μάντις, Πρῶτον μὲν, ἔφη, καινὴν ἔχε τὴν ναῦν,
Καὶ μὴ χειμῶνος, τοῦ δὲ θέρους ἀνάγου.
Τοῦτο γὰρ ἂν ποιῇς, ἥξεις κἀκεῖσε καὶ ὧδε,
Ἂν μὴ πειρατὴς ἐν πελάγει σε λάβῃ.

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

I.

Εἴη σοι κατὰ γῆς κούφη κόνις, οἰκτρὲ Νέαρχε,
Ὄφρα σε ῥηϊδίως ἐξερύσωσι κύνες.

II.

Οὐ δύναται τῇ χειρὶ Πρόκλος τὴν ῥῖν' ἀπομύσσειν,
Τῆς ῥινὸς γὰρ ἔχει τὴν χέρα μικροτέρην.

Οὐδὲ λέγει, ΖΕΥ ΣΩΣΟΝ, ἐὰν πταρῇ· οὐ γὰρ ἀκούει
Τῆς ῥινὸς, πολὺ γὰρ τῆς ἀκοῆς ἀπέχει.

ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Ομματ' ἔχεις Ἡρης, Μελίτη, τὰς χεῖρας Αθήνης,
Τοὺς μαζοὺς Παφίης, τὰ σφυρὰ τῆς Θέτιδος.
Εὐδαίμων ὁ βλέπων σε· τρισόλβιος ὅστις ἀκούει·
Ἡμίθεος δ' ὁ φιλῶν· ἀθάνατος δ' ὁ γαμῶν.

ΠΑΛΛΑΔΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

I.

Πᾶσα γυνὴ χόλος ἐστίν· ἔχει δ' ἀγαθὰς δύο ὥρας,
Τὴν μίαν ἐν θαλάμῳ, τὴν μίαν ἐν θανάτῳ.

II.

Ὁ Ζεὺς ἀντὶ πυρὸς πῦρ ὤπασεν ἄλλο, γυναῖκας.
Εἴθε δὲ μήτε γυνὴ, μήτε τὸ πῦρ ἐφάνη.
Πῦρ μὲν δὴ ταχέως καὶ σβέννυται· ἡ δὲ γυνὴ πῦρ
Ασβεστον, φλογερὸν, πάντοτ' ἀναπτόμενον.

III.

Πᾶσαν Ὁμηρος ἔδειξε κακὴν σφαλερήν τε γυναῖκα,
Σώφρονα, καὶ πόρνην, ἀμφοτέρας ὄλεθρον.
Εκ γὰρ τῆς Ἑλένης μοιχευσαμένης φόνος ἀνδρῶν,
Καὶ διὰ σωφροσύνην Πηνελόπης θάνατοι.
Ιλιὰς οὖν τὸ πόνημα μιᾶς χάριν ἐστὶ γυναικός·
Αὐτὰρ Οδυσσείῃ Πηνελόπη πρόφασις.

IV.

Πάντα μὲν οἶδα, λέγεις· ἀτελὴς δ' ἐν πᾶσιν ὑπάρχεις.
Γευόμενος πάντων οὐδὲν ἔχεις ἴδιον.

V.

Πᾶς τις ἀπαίδευτος φρονιμώτατός ἐστι σιωπῶν,
Τὸν λόγον ἐγκρύπτων, ὡς πάθος αἴσχιστον.

VI.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος, καὶ παίγνιον· ἢ μάθε παίζειν,
Τὴν σπουδὴν μεταθείς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

VII.

Ἐλπίδος οὐδὲ Τύχης ἔτι μοι μέλει, οὐδ' ἀλεγίζω
Λοιπὸν τῆς ἀπάτης· ἤλυθον εἰς λιμένα·
Εἰμὶ πένης ἄνθρωπος, ἐλευθερίῃ δὲ συνοικῶ·
Ὑβριστὴν πενίης πλοῦτον ἀποστρέφομαι.

ΠΩΛΛΙΑΝΟΥ.

Χαλκὸν ἔχων, πῶς οὐδὲν ἔχεις; μάθε· πάντα δανείζεις.
Οὕτως οὐδὲν ἔχεις αὐτός, ἵν' ἄλλος ἔχῃ.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Κερδαλέους δίζεσθε δόμους, λῃστῆρες, ἄλλους·
Τοῖσδε γὰρ ἐστι φύλαξ ἔμπεδος, ἡ πενίη.

ΘΕΟΔΩΡΟΥ.

Ἑρμοκράτης τῆς ῥινός· ἐπεὶ τὴν ῥῖνα λέγοντες
Ἑρμοκράτους, μικροῖ; μακρὰ χαριζόμεθα.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

I.

Σπεύδων εἰ φιλέει με μαθεῖν εὐῶπις Ἐρευθὼ,
Πείραζον κραδίην πλάσματι κερδαλέῳ·
Βήσομαι ἐς ξείνην τιν', ἔφην, χθόνα· μίμνε δὲ κούρη
Αρτιπος, ἡμετέρου μνῆστιν ἔχουσα πόθου.
Ἡ δὲ μέγ' ἐστονάχησε καὶ ἥλατο, καὶ τὸ πρόσωπον
Πλῆξε, καὶ εὐπλέκτου βότρυν ἔρηξε κόμης,
Καί με μένειν ἱκέτευσεν· ἐγὼ δέ τις ὡς βραδυπειθὴς
Ομματι θρυπτομένῳ συγκατένευσα μόνον.
Ολβιος ἐς πόθον εἰμί· τὸ γὰρ μενέαινον ἀνύσσαι
Πάντων, εἰς μεγάλην τοῦτο δέδωκα χάριν.

II.

Σοὶ, μάκαρ αἰγίκναμε, παράκτιον ἐς περιωπὰν,
Τὸν τράγον, ὦ δισσᾶς ἀγέτα θηροσύνας.
Σοὶ γὰρ καστορίδων ὑλακὰ καὶ τρίστομος αἰχμὰ
Εὔαδε, καὶ ταχινῆς ἔργα λαγοσφαγίης,
Δίκτυά τ' ἐν ροθίοις ἀπλούμενα, καὶ καλαμευτὰς
Κάμνων, καὶ μογερῶν πεῖσμα σαγηνοβόλων.
Ανθετο δὲ Κλεόνικος, ἐπεὶ καὶ πόντιον ἄγραν
Ανυε, καὶ πτῶκας πολλάκις ἐξεσόβει.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

I.

Οὔτε ῥόδον στεφάνων ἐπιδεύεται, οὔτε σὺ πέπλων,
Οὔτε λιθοβλήτων, πότνια, κεκρυφάλων.
Μάργαρα σῆς χροιῆς ἀπολείπεται, οὐδὲ κομίζει
Χρυσὸς ἀπεκτήτου σῆς τριχὸς ἀγλαΐην·

Ἰνδῴη δ' ὑάκινθος ἔχει χάριν αἴθοπος αἴγλης,
  Ἀλλὰ τεῶν λογάδων πολλὸν ἀφαυροτέρην.
Χείλεα δὲ δροσόεντα, καὶ ἡ μελίφυρτος ἐκείνη
  Ἤθεος ἁρμονίη, κεστὸς ἔφυ Παφίης.
Τούτοις πᾶσιν ἐγὼ καταδάμναμαι· ὄμμασι μούνοις
  Θέλγομαι, οἷς ἐλπὶς μείλιχος ἐνδιάει.

II.

Παίγνια μὲν τάδε πάντα· Τύχης δ' ἑτερότροπος ὁρμὴ
  Ταῖς ἀλόγοις ταύταις ἐμφέρεται βολίσι.
Καὶ βροτέου βιότου σφαλερὸν μίμημα νοήσεις,
  Νῦν μὲν ὑπερβάλλων, νῦν δ' ἀπολειπόμενος.
Αἰνέομεν δὴ κεῖνον, ὃς ἐν βιότῳ τε κύβῳ τε
  Χάρματι καὶ λύπῃ μέτρον ἐφηρμόσατο.

III.

Καλὰ τὰ παρθενίης κειμήλια· παρθενίη δὲ
  Τὸν βίον ὤλεσεν ἂν πᾶσι φυλαττομένη.
Τοὔνεκεν ἐνθέσμως ἄλοχον λάβε, καί τινα κόσμῳ
  Δὸς βροτὸν ἀντὶ σέθεν· φεῦγε δὲ μαχλοσύνην.

IV.

«Οὔνομά μοι...[β]τί δὲ τοῦτο; «πατρὶς δέ μοι..[β]ἐς τί δὲ τοῦτο;
  «Κλεινοῦ δ' εἰμὶ γένους· [β]εἰ γὰρ ἀφαυροτάτου;
«Ζήσας ἐνδόξως ἔλιπον βίον· [β]εἰ γὰρ ἀδόξως;
  «Κεῖμαι δ' ἐνθάδε νῦν...[β]τίς τίνι ταῦτα λέγεις;

V.

Ἐνθάδε Πιερίδων τὸ σοφὸν στόμα, θεῖον Ὅμηρον,
  Κλεινὸς ἐπ' ἀγχιάλῳ τύμβος ἔχει σκοπέλῳ.
Εἰ δ' ὀλίγη γεγαυῖα τόσον χάδεν ἀνέρα νῆσος,
  Μὴ τόδε θαμβήσῃς, ὦ ξένε, δερκόμενος.

Καὶ γὰρ ἀλητεύουσα κασιγνήτη ποτὲ Δῆλος
Μητρὸς ἀπ' ὠδίνων δέξατο Λητοΐδην.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

I.

ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ ʽΕΥΡΗΜΑΤΑ.

Καλλιόπη σοφίην ἡρωΐδος εὗρεν ἀοιδῆς·
Κλειὼ καλλιχόρου κιθάρης μελιηδέα μολπήν·
Εὐτέρπη τραγικοῖο χοροῦ πολυηχέα φωνήν.
Μελπομένη θνητοῖσι μελίφρονα βάρβιτον εὗρε.
Τερψιχόρη χαρίεσσα πόρεν τεχνήμονας αὐλούς.
Ὕμνους ἀθανάτων Ερατὼ πολυτερπέας εὗρε.
Τέρψιας ὀρχηθμοῖο Πολύμνια πάνσοφος εὗρεν.
Οὐρανίη πόλον εὗρε καὶ οὐρανίων χορὸν ἄστρων.
Κωμικὸν εὗρε Θάλεια βίον τε καὶ ἤθεα κεδνά.

II.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἢν δὲ παρέλθῃ,
Ζητῶν εὑρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

III.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους στήλῃ χαρίσῃ, λίθος ἐστί·
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς· ἐς κενὸν ἡ δαπάνη.
Ζῶντί μοι, εἴ τι σχεῖς, μετάδος· τέφραν δὲ μεθύσκων
Πηλὸν ποιήσεις, κοὐχ ὁ θανὼν πίεται.

IV.

Ἡ ῥὶς Κάστορός ἐστιν, ὅταν σκάπτῃ τι, δίκελλα·
Σάλπιγξ δ', ἂν ῥέγχῃ· τῇ δὲ τρύγῃ, δρέπανον·
Εν πλοίοις ἄγκυρα· κατασπείροντι δ' ἄροτρον·
Αγκιστρον γριπεῖ· ὀψοφάγοις κρεάγρα·

Ναυπηγοῖς σχίνδυλα· γεωργοῖς δὲ πρασόκουρον·
 Τέκτοσιν ἀξίνη· τοῖς δὲ πυλῶσι κόραξ.
Οὕτως εὐχρήστου σκεύους Κάστωρ τετύχηκε,
 Ῥῖνα φέρων πάσης ἄρμενον ἐργασίας.

V.

Ἱρὰ θεῶν ἀγαθοῖς ἀναπέπταται, οὐδὲ καθαρμῶν
 Χρειώ· τῆς ἀρετῆς ἥψατο οὐδὲν ἄγος.
Ὅστις δ' οὐλοὸν ἦτορ, ἀπόστιχε· οὔ ποτε γὰρ σὴν
 Ψυχὴν ἐκνίψεις, σῶμα διαινόμενος.

VI.

Γυμνὴν εἶδε Πάρις με, καὶ Αγχίσης, καὶ Αδωνις.
 Τοὺς τρεῖς οἶδα μόνους· Πραξιτέλης δὲ πόθεν;

VII.

Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἔνοπλον Αφροδίτην.

Παλλὰς τὰν Κυθέρειαν ἔνοπλον ἔειπεν ἰδοῦσα·
 Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
Ἡ δ' ἁπαλὸν γελάσασα· Τί μοι σάκος ἀντίον αἴρειν;
 Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβω;

VIII.

Εἰς ἄγαλμα Νιόβης.

Εκ ζωῆς με θεοὶ τεῦξαν λίθον· ἐκ δὲ λίθοιο
 Ζωὴν Πραξιτέλης ἔμπαλιν εἰργάσατο.

IX.

Λάδας τὸ στάδιον εἴθ' ἥλατο, εἴτε διέπτη,
 Δαιμόνιον τὸ τάχος, οὐδὲ φράσαι δυνατόν.
Ὁ ψόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν οὔασι, καὶ στεφανοῦτο
 Λάδας, οἱ δ' ἄλλοι δάκτυλον οὐκ ἔδραμον.

X.

Μὴ νεμέσα βαιοῖσι· χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ·
Βαιὸς καὶ Παφίης ἔπλετο κοῦρος Ἔρως.

XI.

Εἴ τις ἅπαξ γήμας πάλι δεύτερα λέκτρα διώκει,
Ναυηγὸς πλώει δὶς βυθὸν ἀργαλέον.

XII.

Ὠκεῖαι χάριτες γλυκερώτεραι· ἢν δὲ βραδύνῃ,
Πᾶσα χάρις κενεὴ, μηδὲ λέγοιτο χάρις.

XIII.

Εἰς αἶγα θηλάζουσαν λύκον.

Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω οὐκ ἐθέλουσα,
Ἀλλά μ' ἀναγκάζει ποιμένος ἀφροσύνη·
Αὐξηθεὶς δ' ὑπ' ἐμοῦ, κατ' ἐμοῦ πάλι θηρίον ἔσται.
Ἡ ΧΑΡΙΣ ΑΛΛΑΞΑΙ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ ΟΥ ΔΥΝΑΤΑΙ.

XIV.

Ὁ φθόνος ἐστὶ κάκιστος, ἔχει δέ τι καλὸν ἐν αὐτῷ·
Τήκει γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ κραδίην.

XV.

Ἦν νέος ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶν πλούσιός εἰμι·
Ὦ μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις·
Ὃς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην, ὁπότ' οὐδὲ ἓν εἶχον·
Νῦν δ' ὁπότε χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότ' ἔχω.

XVI.

Οἶνος καὶ τὰ λοετρὰ καὶ ἡ περὶ Κύπριν ἐρωὴ
Ὀξυτέρην πέμπει τὴν ὁδὸν εἰς Ἀΐδην.

XVII.

Πᾶν τὸ περιττὸν ἄκαιρον, ἐπεὶ λόγος ἐστὶ παλαιὸς,
'Ως καὶ τοῦ μέλιτος τὸ πλέον ἐστὶ χολή.

XVIII.

Πλουτεῖν φασί σε πάντες, ἐγὼ δέ σε φημὶ πένεσθαι.
Χρῆσις γὰρ, πλούτου μάρτυς, Απολλόφανες.
Αν μετέχῃς αὐτῶν σὺ, σὰ γίνεται· ἂν δὲ φυλάττῃς
Κληρονόμοις, ἀπὸ νῦν γίνεται ἀλλότρια.

XIX.

Σώματα πολλὰ τρέφειν, καὶ δώματα πόλλ' ἀνεγείρειν,
Ατραπὸς εἰς πενίην ἐστὶν ἑτοιμοτάτη.

XX.

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ καὶ εὐχομένοις ϗ ἀνεύκτοις
Αμμι δίδου· τὰ δὲ λυγρὰ καὶ εὐχομένων ἀπερύκοις.

XXI.

Κἂν με κατακρύπτῃς, ὡς οὐδενὸς ἀνδρὸς ὁρῶντος,
Ομμα Δίκης καθορᾷ πάντα τὰ γινόμενα.

XXII.

Τίς ποθ' ὁ τὸν Τροίης πόλεμον σελίδεσσι χαράξας,
Η τίς ὁ τὴν δολιχὴν Λαρτιάδαο πλάνην;
Οὐκ ὄνομ' εὑρίσκω σαφὲς. οὐ πόλιν. Οὐράνιε Ζεῦ,
Μή ποτε σῶν ἐπέων δόξαν 'Ομηρος ἔχει;

XXIII.

Τοῦτό τοι ἡμετέρης μνημήϊον, ἐσθλὲ Σαβῖνε,
'Η λίθος ἡ μικρὴ, τῆς μεγάλης φιλίης.
Αἰεὶ ζητήσω σε· σὺ δ', εἰ θέμις, ἐν φθιμένοισι
Τοῦ Λήθης ἐπ' ἐμοὶ μή τι πίῃς ὕδατος.

XXIV.

Οὐκ ἔθανες, Πρώτη, μετέβης δ' ἐς ἀμείνονα χῶρον,
Καὶ ναίεις μακάρων νήσους θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ,
Ενθα κατ' Ηλυσίων πεδίων σκιρτῶσα γέγηθας
Ανθεσιν ἐν μαλακοῖσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων·
Οὐ χειμὼν λυπεῖ σ', οὐ καῦμ', οὐ νοῦσος ἐνοχλεῖ,
Οὐ πείνη σ', οὐ δίψος ἔχει σ'· ἀλλ' οὐδὲ ποθεινὸς
Ανθρώπων ἔτι σοι βίοτος· ζώεις γὰρ ἀμέμπτως
Αὐγαῖς ἐν καθαραῖσιν Ολύμπου πλησίον ὄντος.

FINIS

EXCERPTORUM MISCELLANEORUM.

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

ANALECTORUM GRÆCORUM MAJORUM

TOMUM POSTERIOREM.

IN GRATIAM

STUDIOSÆ JUVENTUTIS.

EDITIO TERTIA AMERICANA,

PRIORIBUS AUCTIOR ET EMENDATIOR.

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

EXCERPTA HEROICA.

I. NOTÆ IN HOMERUM.

* Ex Homero.] Partem hanc alteram hujus Delectûs, 3.
quæ est Poëtica, incipiendam duximus à selectis quibusdam ex Odysseâ Homeri. Nihil ex Iliade hîc exhibuimus, quia hujus exemplaria comparatu faciliora sunt quam Odysseæ: et unusquisque Linguæ Græcæ Studiosus, utcunque tenuis sit ejus bibliotheca, imprimis possidere debet exemplar Novi Fœderis Græcè; deinde Iliadis Homeri. Quemadmodum igitur nihil ex illo in priorem, ita nihil ex hac in posteriorem hunc tomum transtulimus.

Quod ad Homerum, auctorem et Iliadis et Odysseæ, attinet, is antiquissimus omnium scriptorum Græcorum, quorum ulla opera ad nostra tempora pervenere, habendus est. Quæ enim composuisse dicitur Orpheus, Musæus, Linus, aliique, qui ante Homerum vixerint, eorum nihil quod genuinum æstimandum sit hodiè extat. Hesiodus forsan Homero fuit æqualis; sed vix audiendi sunt ii qui illum perhibent vetustiorem.

Neque Homerus tantùm poëtarum Græcorum antiquissimus est, verùm etiam omnium poëtarum tum veterum tum recentiorum longè præstantissimus; unde princeps omnium sæculorum poëtarum, et præcipuus Poëta, semper habitus fuit et dictus. "Homerus," inquit Cicero, "propter excellentiam, commune poëtarum nomen apud Græcos efficit suum." [Top. cap. 13.] Et alibi, "Certè similis nemo Homeri." [De Divin. lib. ii. cap. 47.] Atque Velleius Paterculus, de eodem loquens, his verbis utitur: "Clarissimum—Homeri illuxit ingenium, sine exemplo maximum: qui magnitudine operis, et fulgore carminum solus appellari Poëta meruit. In quo hoc maximum est, quod neque ante illum, quem ille imitaretur; neque post illum,

3. "qui eum imitari possit, inventus est." [Lib. i. cap. 5.] Verùm enimvero præconiorum, quæ de eo antiqui scriptores memoriæ prodiderunt, vel quæ ei à recentioribus tributa sunt, magnum aliquem numerum hic proferre nimis foret longum, et ab instituto nostro alienum. Eorum amplam messem inveniet lector curiosus ad finem Gnomonologiæ Homeri, per doctissimum Jacobum Duportum. Quicunque autem Homeri excellentiam penitùs cognoscere cupit, is potius præcipui ipsius Poëtae opera diligenter perscrutari debet. Sine horum intimâ cognitione nemo eruditus meritò haberi potest. Qui Homeri poëmata ignorat, nihil ferè novit de vetustis mundi temporibus.

Liceat igitur nobis studiosam juventutem obsecrare, ut summam attentionem adhibeat ingenii monumentis quæ supersunt exquisitissimi hujus poëtæ. Quanquam enim, cum quibusdam ex summis ejus laudatoribus, dicere nolumus omne genus scientiæ in Homeri carminibus posse inveniri, hoc tamen confirmare audemus, Iliadem et Odysseam abundare adeò immensâ varietate imaginum et similitudinum, atque incredibili numero rerum gestarum, quibus hominum mores, studia et affectus ad vivum, ut dicam, repræsentantur, ut fieri non possit quin lectoris animus, cui acies non prorsus est obtusa, summum fructum et voluptatem unà capiat, cum ingenti quadam admiratione conjunctam. "Quid enim," ut verbis utar viri ornatissimi Roberti Lowth, "nobis usu "venit Homerum legentibus? Quis est tam iners, tam in-"humanus, quem non incredibili voluptate perfundat, quem "non moveat et percellat, suoque veluti afflatum instinctu "secum abripiat divinum illum ingenium?" [De Sacr. Poës. Hebr. Præl. i.] Etiam interpositio illa ac ministerium deorum, quæ totam Iliadem et Odysseam pervadunt, doctrinam nequaquam inutilem cum lectoribus communicant. Namque ibi disci potest quid Græcorum antiquissimi censerent et quomodo agerent de rebus divinis: Et quanquam Longinus aliique critici Homerum in eo reprehenderunt, quod personas suas divinas ad naturæ humanæ imbecillitatem sæpissimè deduxerit; hoc tamen, utcunque verum sit, summo poëtæ nequaquam vitio verti debuisset. Nam si deos aliter quam pro captu vulgi repræsentare conatus esset, hoc philosophum non poëtam fuisset agere; atque in unâ parte artis suæ se planè hospitem ostendere: Quippè Homeri fuit deos suos, juxta atque heroas exhibere, non quales esse debuerint, sed quales famâ accepisset.* In hoc igitur, ut in multis aliis, eum

* Vid. Sam. Clarke ad Iliad. ά, 2.

imitati sunt sequentes poëtæ; et præsertim elegantissimus 3.
Virgilius, qui, etsi ministerio deorum in Æneide utatur, modo multò magis artificioso, quod ad structuram fabulæ suæ, quàm noster Homerus, (uti præclarè ostendit vir eruditissimus Chr. G. Heyne, in Excursu suo primo ad Lib. i. Æneidos,*) tamen notioni Homericæ de essentiâ et naturâ deorum ubique adhæret: Et qui naturam et attributa deorum Homericorum ignorat, næ is poëtas nec Græcos nec Latinos rectè intelligere potest.

Porrò; Homeri poëmata optimam descriptionem statûs civilis Græciæ aliquandiu et ante et post bellum Trojanum continent; unde historici quoque nomen mereri à quibusdam habitus sit. † Geographorum sui sæculi eum fuisse facilè principem inter omnes constat. Cujus rei egregia indicia in carminibus ejus subindè apparent, præsertim in posteriore parte libri secundi Iliadis, quæ vocatur *Catalogus.* Differt quidem narratio Homeri in formâ à narratione historici; nec sua regionum mentio eadem est ac descriptio geographi: quippe longè alia est ratio poëtica ac historica vel geographica. Peculiaris autem laus est Homeri, ut finem historici et geographi quodammodo attingat, per viam quidem minùs directam, sed multò jucundiorem et amœniorem. Immò, Horatio judice, etiam philosophis Homerus anteponendus est.

Qui quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Pleniùs ac meliùs Chrysippo et Crantore dicit:

"Pleniùs,"—(verbis iterum utor ornatissimi Præsulis suprà citati,) "qui non partitionum ac definitionum formulas jejunè explicet, sed morum atque affectuum humanorum imaginem, vitæque communis et civilis universam rationem, tot tamque variis in omni genere exemplis tam accurate perfectèque exprimat, ut qui ex philosophorum Scholis ad illius acroamata se conferat, sentiat sese ex implicatissimis angustiis in amplissimi cujusdam et florentissimi campi spatia delatum:—Meliùs,—qui non monitis solùm et præceptionibus et nudis sententiis doceat, sed suavitate carminis, pulchritudine imaginum, fabulæ artificio, veritate imitationis, lectoris animum alliciat, penetret, delectet, percellat, ad omnem virtutis habitum formet, atque ipsius honesti spiritu quodam imbuat." [De Sacr. Poes. Hebr. Præl. i.] Sed in Homeri carminibus tam multa quo-

* Editt. scil. 2. et 3.

† Vide *Wood's Essay on the original Genius and Writings of Homer.*

8. que occurrunt de rebus militaribus, de medicinâ, sculpturâ, commercio, variisque aliis artibus et opificiis, prout notæ erant in illis antiquis mundi temporibus, ut summi poëtæ opera promptuarium quoddam scientiæ heroicarum ætatum meritò haberi possint;—scientiæ non quidem acquirendæ ex jejunis et abstractis principiis ac præceptis, sed ab exemplis in actionibus et affectibus humanis et divinis exhibitis, et quasi ob oculos positis, ultrò profluentis. Horum autem exemplorum tanta est varietas, quanta nullius hominis observationi, nisi summo ingenio et mente perspicacissimâ ac penè divinâ præditi, unquam obversari potuisset.

Quin et omnia hæc tradita sunt dictione adeò copiosâ, eâdemque simplici, nitidâ, purâ ac dilucidâ; adeò ad sententiam, sive ea sit sublimis, sive mediocris, seu humilis, exprimendam accommodata, ut etiam hac in parte optimi in omni ævo critici ad Homerum semper summâ cum admiratione respexerint. De eo loquens Aristoteles—*Λέξει*, inquit. *καὶ διανοίᾳ πάντας ὑπερβέβληκε.* [De Poet. cap. 24.] "Hunc," inquit Quinctilianus, "nemo in magnis sublimitate, in parvis proprietate superaverit. Idem lætus ac pressus, jucundus et gravis, tum copia, tum brevitate, mirabilis: nec poëticâ modò, sed oratoriâ virtute eminentissimus." Et paulò post:—"Verùm hic omnes sine dubio, et in omni genere eloquentiæ procul â se reliquit." [Inst. Orator. lib. x. cap. 1.] Rhetores quidem, critici, et grammatici, non solum varia eloquentiæ genera in variis orationibus, quæ personis loquentium mirè conveniunt, apud Homerum illustrata animadverterunt; sed et ibidem repererunt exempla copiosissima omnium orationis et syntaxeos partium, omniumque dictionis troporum ac figurarum, quales sunt metaphoræ, allegoriæ, prosopopœiæ, atque id genus alia, quæ scilicet suarum est artium singulatim enarrare; sed quorum usum Homeri ingenium atque mens divinior ab ipsâ Naturâ didicisse videtur.—Sed ne longiùs in campum hunc immensum progrediar, (ubi quicunque Homerum justis laudibus prosequi aggressus fuerit, finis ei circumspicienti nusquam apparere videtur,) mihi tantùm observare liceat, quicquid animum humanum heroicorum facinorum admiratione in sublime rapiat, quicquid lætitiam, luctum, misericordiam, cæterosque affectus, quorum exercitatione aut is valdè delectatur, aut promovetur, excitet, id omne inesse carminibus Homeri. Neque effectus hi planè admirandi ex inconditâ rerum gestarum, descriptionum, aut narrationum congerie oriuntur; sed in Iliade et Odysseâ exhibentur duo pulcherrima opera, quorum partes tam benè sunt dispositæ, omnesque tam aptè inter se connexæ, ut exempla adhuc absolutissima præbeant nobilissi-

mi illius fœtûs humani ingenii, Epici nimirum, vel Heroici Poëmatis. 3.

Quisnam igitur est Ille, aut undè venit, qui legislatores scientiam politicam, qui historicos ac philosophos artem scribendi, qui poëtas et oratores quomodò affectus commovendi sint docet? atque cujus excellentiam omnes tam facilè agnoscunt quàm splendorem solis qui totum mundum illuminat.* Dolendum quidem est talia interroganti nullum posse reddi idoneum responsum. Ille qui tantâ eloquentiâ, venustate, atque perspicuitate de rebus gestis aliorum scripserit, de se, quæ ejus erat modestia, omninò reticuit.† "Omnes homines," inquit doctissima Dacieria, "cupiunt cognoscere "qualis ille fuerit, qui eorum admirationem excitavit; sed "ita res est, hujusmodi de Homero desiderium nunquam ex-"pleri poterit; et omnium mortalium celeberrimus semper "erit maximè omnium tenebris obvolutus." [Præf. ad Iliad.] Unde factum est ut olim à quibusdam divinâ origine fuisse crederetur. Quin et templa ei in variis locis extructa erant; et apotheosis ejus, vel consecratio, in antiquo lapide designata, adhuc asservatur:‡ "Adeò nimirum," inquit Politianus, vir elegantis ingenii, "sese supra hominum con-"ditionem vates hic eminentissimus atque incomparabilis at-"tollit, adeóque nihil mortale sonat, ut meritò illi et patria "cœlum, et mater esse Calliope videri possit." [Præf. in Iliad.]

Narrationem quidem habemus de vita Homeri ab antiquis temporibus nobis traditam, et Herodoto historiæ patri vulgò, sed, ut eruditissimi homines putant, falsò adscriptam. Enimverò ubique exhibet res evidenter fictas et falsas. Fabulas quæ de eo ibi narrantur quicunque cognoscere cupiat, eum ad ipsum opus relegare visum est. Nec quæ de vitâ celeberrimi hujus poëtæ scripsit Plutarchus et quidam alii, majorem fidem obtinere merentur.

* Vide *Les Voyages du jeune Anacharsis*. Introd.

† In illo ad Apollinem hymno, qui Homero vulgò adscribitur, auctor quidem de se mentionem inducit; vers. 165—176; unde apparet eum tunc temporis fuisse in insulâ Delo, domicilium autem habuisse in Chio, et caecum esse. Sed an hoc carmen re verâ sit Homeri non convenit inter doctos. Quidam id adscribunt cuidam Cynaetho, qui Chius erat et Rhapsodus vel Homeristes, i. e. Cantator carminum Homeri; quorum magnus erat numerus, qui per Græciam olim errabant. De quibus vide Fab. Bib. Gr. Vol. i. p. 369. sqq. edit. Harles.

‡ Vide Gisberti Cuperi commentarium, Amst. 1683. 4to. et Jo. Car. Schotti novam explanationem Homericæ apotheosis. Extat in Poleni Suppl. Thes. antiq. Gr. &c. Vol. ii. coll. 292.

3. Quàm longè à belli Trojani temporibus remotus Homerus vixerit ne id quidem inter eruditos convenit. Secundum optimos auctores Troja capta fuit A. M. 2820; ante primam Olympiad. 408; ante Chr. N. 1184.* Marmor autem Arundelianum casum hunc 25 annis ponit altiùs, nempe ante prim. Olymp. 433; hoc est ante Chr. N. 1209. Vix ullus est scriptor qui hominem floruisse statuit propiùs ad Trojæ excidium quàm annis quinquaginta;† [i. e. ante Chr. N. 1134;] nec exinde remotiùs quam quingentis et viginti quatuor. [i. e. ante Chr. N. 660. Olymp. xxx.‡] In tantà de hac re sententiarum varietate, nobis visum est sequi multò majorem virorum doctorum numerum,‖ aetatem summi poëtæ ponendo circiter annum post captam Trojam 240; i. e. circiter 944 annos ante Chr. N.¶

Quibus parentibus ortus fuerit prorsus est ignotum. Nam quæ de his vulgò circumferuntur narrationes omninò sunt incredibiles. Exempli gratià; refert auctor in illà brevi Homeri vità, quæ à Plutarcho conscripta dicitur: "Fuisse "in Io insulà, quo tempore Neleus Codri filius Ionicam "Coloniam deduxit, quandam puellam indigenam à dæmone "quodam Musarum familiari compressam; eamque gravidam "factam in regionem nomine Æginam concessisse; unde "latrones, qui irruptionem illuc fecissent, eam Smyrnam in "servitutem duxisse; inique Mæoni Lydorum regi donâsse. "Cúmque rex puellam propter pulchritudinem amâsset, "inque matrimonium duxisset; illam, dum apud Meletem

* Vide Heynii Excurs. iii. ad Æn. Lib. iii.

† Vide *Essay on the Genius and Writings of Homer;* ubi Woodius Homerum facit tam antiquum, quo melius ut videtur sententiam suam suffulciat, summum nempè poëtam artem scribendi nescisse; quam stabilire sed nullo successu laborat.

‡ Opinatur doctissimus Dodwellus Homerum post Olymp. xxiii. floruisse; 500 annis post Trojae excidium; et hanc suam opinionem summà cum eruditione tueri conatur. [De Cyclis Diss. iii. §§ 6—69.] Quod miratur doctissimus Corsinius Fast. Att. Tom. iii. p. 158.

‖ Vide Salmasium ad Solin. p. 608. et Heynium ad Apollod. p. 1086.

¶ Herodotus, qui vixisse vulgò statuitur circiter Olympiad. lxxxiv; hoc est circiter annum ante Chr. N. 444, refert in suà historià, lib. ii. 53; Homerum et Hesiodum ante se ut ipse putabat extitisse annis quadringentis et non amplius. Secundum Herodotum igitur Homerus vixit ante Chr. N. annis 844; et post captam Trojam 340. Sed cum hoc non consentit quod invenitur in Vità Homeri Herodoto adscriptà, nisi legatur cum Scaligero τετρακόσια pro ἑξακόσια. Vide Corsinii Fast. Att. ubi supra.

"ambularet, partûs doloribus correptam, Homerum juxta 3.
"flumen peperisse." Hæc fabula, quam narrator se apud Aristotelem in tertio de Poëticâ libro, sed qui nunc deperditus est, invenisse ait, mentionem non meruisset, nisi quòd indè scimus Homerum à Mæone *Mæonidem*, à Melete *Melesigenem* interdum fuisse appellatum. Sed utcunque fide sit indigna hæcce fabula, multæ aliæ non minus incredibiles de Homero narrantur, quarum repetitio et operam et oleum foret perdentis.

Solum ejus natale admodùm apud veteres incertum fuisse vel ex eo apparet, quòd de hoc honore septem civitates olim contenderint; quarum nomina sequente versiculo continentur:

Smyrna, Rhodus, Colophon, Salamis, Chios, Argos, Athenæ.

Unde Cicero, "Homerum," inquit, "Colophonii civem esse "dicunt suum, Chii suum vindicant, Salaminii repetunt, "Smyrnæi verò suum esse confirmant: itaque etiam delu-"brum ejus in oppido dedicaverunt: permulti alii præterea "pugnant inter se atque contendunt." [Orat. pro Archiâ Poëtâ.] Sed neque de nominibus harum certantium civitatum auctores consentiunt; nam quidam pro Salamine Cumas, alii pro Salamine et Rhodo Pylum atque Ithacam substituunt. Vir doctissimus Leo Allatius, ipse Chius, in libro singulari de Patriâ Homeri conscripto, Homerum in celeberrimâ insulâ Chio natum esse contendit, et hanc suam opinionem variis testimoniis eruditè suffulsit. [Gron. Thesaur. Ant. Gr. Vol x.] Scriptor non inelegans Robertus Wood, qui regiones quasdam Asiaticas peregrinans lustraverat, patriam Homeri credidit vel Chion insulam, vel Smyrnam, vel saltem locum aliquem oræ Asiaticae inter Rhodon et Tenedon jacentem; et hoc quidem verisimillimum reddit argumentis ex ipsis Homeri carminibus petitis, quæ admodùm difficile foret infirmare. [*Essay on the Original Genius and Writings of Homer*,* p. 13. 33.] Ex iis autem quæ de Homero nar-

* Accedit huic operi—*A Comparative View of the antient and present state of the Troade.* Sed viator noster nihil distinctè vidit in Troade: nam, cum ibi totâ viâ errasset, omnia in descriptione sua mire perturbavit; ut videre erit cum eâ conferendo inclytae istius regionis descriptionem, quae auctorem habet Chevalierium, virum ingeniosum, nuper editam Gallicè in Actorum Reg. Societ. Edin. Vol. iii. vel seorsum Anglicè nostris annotationibus illustratam. [Vide parergum ad init. Lib. iii. Virg. Æneid. in Heynii edit. 3tiâ. Lips. 1800.] Non tamen, propter hanc in Troade infelicitatem, justâ suâ laude fraudandus est Woodius, quippe qui de summi poetae lectoribus in multis locis, etsi non in omnibus, tentaminis supra laudati, optimè meritus sit.

3. rantur unum est de quo nullus omninò dubitationi locus esse possit, eum nempè egregium fuisse peregrinatorem. Ipse, tanquam suus Ulysses,

——— *multorum providus urbes*
Et mores hominum inspexit.

Hoc quoque ex carminibus ejus passim, et præsertim è parte posteriore libri secundi Iliadis, qui *Catalogus* vulgò vocatur, manifestissimum est. Hæc enim, eâ qua Homerus vixit ætate, à nemine componi potuisset, nisi ab illo qui regiones ibi descriptas ipse visisset. Volunt nonnulli eum fuisse Ægyptium genere, ex domo illustri et regiâ, liberalissimis studiis educatum; eumque divitiis omnibusque copiis instructum itinera sua confecisse. Sed hæc opinio nullis idoneis argumentis confirmatur. Verisimilius videtur, quod affirmant alii, eum ΑΟΙΔΟΝ, sive *Vatem errantem*, fuisse, et varias regiones sub hac personâ peragrâsse, domos principum aliorumque divitum frequentantem, et omnes ad quos adierit divinis suis cantilenis mirè delectantem. [*Blackwell's Enquiry into the Life and Writings of Homer*, *Sect.* viii.] Fertur præterea Homerum fuisse cæcum: et multi crediderere eum sub personâ Demodoci, cæci vatis regis Alcinoi, semet ipsum adumbratum voluisse:

Τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθόν τε, κακόν τε,
Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.
Odyss. 9, 63.

Sed et ipsa ejus cæcitas à nonnullis negatur. "Traditum "est," inquit Cicero, "Homerum cæcum fuisse. At ejus "picturam, non poësin videmus. Quæ regio, quæ ora, qui "locus Græciæ, quæ species formaque pugnæ, quæ acies, "quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita "expictus est, ut quæ ipse non viderit, nos ut videremus, "effecerit?" [Tuscul. Disp. v. 39.] "Homerum," inquit Velleius Paterculus, "si quis cæcum genitum putat, omnibus sensibus orbus est." [Lib. i. c. v.] Potuisset tamen ille captus esse oculis in senectute: rem enim tam latè divulgatam omni veritate carere vix verisimile est. Quum, inter varias regiones ad quas iter faciebat, Samum, Athenas et Ion adiisset; in Io tandem mortuus fuisse ac sepultus dicitur. Incolæ ejus loci, multos post annos, monumentum quoddam in littore situm pro Homeri sepulchro monstrare solebant.*

* Hodiè asservatur Petropoli in hortis Comitis Stroganoff, Sarcophagus marmoreus, variis figuris pulchrè ornatus, qui è mari Ægaeo

Duo maxima summi poëtæ opera, quæ ad nostra tempora 3,
pervenere, sunt Ilias et Odyssea. In illâ de irâ Achillis, atque adeò de bello Græcorum ad Trojam gesto; in hac de erroribus et peregrinatione Ulyssis, post bellum Trojanum patriam Ithacam repetentis, cecinit. Præter hæc duo poëmata, extant etiam Batrachomyomachia, Hymni et quædam Epigrammata, Homero vulgò adscripta. Sed utrum hæc sint carmina genuina summi Poëtæ non convenit inter eruditos.

Cæterùm apud antiquos nihil unquam fuit celebrius Iliade et Odysseâ. Maximis principibus et heroibus semper fuerunt in deliciis. "Quam multos," inquit Cicero, "scriptores rerum suarum magnus ille Alexander secum habuisse dicitur? "Atque is tamen, cum in Sigeo ad Achillis tumulum adstitisset, *O fortunate*, inquit, *adolescens, qui tuæ virtutis Homerum præconem inveneris.* Et verè; nam nisi Ilias illa extitisset, "idem tumulus, qui corpus ejus contexerat, nomen etiam "obruisset." [Pro Archiâ Poët.] Neque veteres magistri ullum scriptorem, in erudiendâ juventute, priorem potioremve Homero habuerunt. "Igitur," inquit Quinctilianus, "ut "Aratus *ab Jove incipiendum* putat, ita nos ritè cœpturi ab "Homero videmur. Hic enim (quemadmodum *ex oceano* "dicit ipse *amnium vim fontiumque cursus initium capere*) "omnibus eloquentiæ partibus exemplum et ortum dedit." [Inst. Orator. x. i.] Atque scripta Homeri, diù ante tempora Quinctiliani, juventuti solere prælegi ex eo apparet, quod refert Plutarchus de celeberrimo Alcibiade; qui, quum ex pueris excessisset, adiit quendam ludimagistrum; quumque librum aliquem Homeri ab eo petiisset, atque ab homine tulisset hoc responsum, *Se nihil Homeri habere*; eum, colapho impacto, statim reliquit. [In Alcibiad. c. 7.]

Sed inter tot tantasque laudes quibus Homerus in omni ævo ad cœlum sublatus fuerit, non mirum est eum quosdam quoque nactum fuisse vituperatores. In hoc genere apud veteres palmam omnibus præripuit famosus Zoilus; qui vixit sub rege Ptolemæo Philadelpho, et propter convicia, quæ in summum Poëtam profuderit, cognomen 'Ομηρομάστιγος meruit, regisque indignationem excitavit. Dicitur tandem violentâ morte periisse; illud tantùm malevolentiæ præmium

classe Russicâ, ante paucos hos annos, illuc adductus erat. Monumentum Homeri dicitur ex Insula Io. Hujus notitia nuper vulgata fuit Germanicè, item Anglicè, sub hoc titulo: *The pretended Tomb of Homer: drawn by Dominic Fiorillo, from a sketch of M. Chevalier, with illustrations and notes by C. G. Heyne.* Lond. 1795. in 4to. pp. 20. cum tab. aeneis.

3. consequutus, quòd nomen suum nobilium apud posteros scriptorum castigatoribus legaverit. [Ovid. Rem. Amor. 365.] Fuerunt etiam haud ita pridem apud Gallos nonnulli recentiores Zoili, qui famam quoque Homeri obscurare conabantur. Sed, eorum operibus in oblivionem jam properantibus, carmina divini Vatis redintegrato splendore fulgent.

Verùm hoc argumento diutius forsan immorati sumus quàm instituti nostri ratio postulabat. Sed de Homero loqui orsus quis facilè potest silere? Hactenùs processisse non tamen pœnitebit, si modò juvenilis indè animus Iliadis et Odysseæ penitùs cognoscendæ cupidine incendatur. Quicunque plura scire cupit de Homero ejusque scriptis, eum relegamus ad libros quorum plenam enarrationem inveniet in novâ Fabricii Bib. Gr. editione quam procuravit doctissimus et diligentissimus Harlesius, Vol. I. p. 317, seqq.

Homeri Editiones Præcipuæ.

[Omninò abhorreret ab instituti nostri brevitate hìc recensere vel majorem numerum Homericarum editionum. Ex iis tantùm paucas notabimus; illum qui pleniorem enumerationem desideret remittentes ad edit. Fab. Bib. Gr. jam indicatam; item ad Harles. Introd. in hist. L. Gr. p. 25. seqq.]

1. Homeri Opera (scil. Ilias, Odyssea, Batrachomyomachia, et Hymni) Græcè, recensita ad MSS. codices et Eustathii ineditos tunc commentarios, labore et industriâ Demetrii Chalcondylæ, &c. *Florentiæ*, 1488. 2 vol. *in fol.* [Quæ est Editio princeps.]

2. ———— Græcè. *Venetiis*, in ædibus *Aldi*, 1524, 2 vol. *in 8vo.* [Hanc vocat Ernestius in præf. Aldinam tertiam.]

3. ———— ab Antonio Francino, *Venetiis* apud *Luc. Anton. Juntam*, 1537, 2 tom. *in 8vo.* Hæc est Classica editio, cum Venetis codd. collata et castigata, ita ut Francinus in epist. ad lectores gloriaretur, poëtæ textum neque purgatiorem neque emendatiorem antehac fuisse. Hæc est Editio quam Dorvilius in Vanno criticâ, p. 390, vocat accuratissimam: quod judicium Ernestius in præf. Hom. p. x. de Florentinâ an. 1519, intelligens, haud rectè vituperavit. Harles.]

4. ———— Ilias et Odyssea, cum commentariis Eustathii. Titulus libri est: Εὐσταθίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης

Παρεκβολαὶ εἰς τὴν Ὁμήρου Ἰλιάδα,—καὶ εἰς τὴν Ὀδύσσειαν, μετὰ 3.
εὐπορωτάτου καὶ πάνυ ὠφελίμου πίνακος. *Romæ, apud Antonium Bladum*, &c. 1550. IV. tom. *in fol.* [Prodière iterum, *Basileæ*, apud *Frobenium*, 1560. Edita sunt etiam III volumina novæ Eustathii editionis ab Alexandro Polito, cum versione Latinâ, notisque perpetuis, quæ quinque priores libros Iliados tantùm continent. *Florent.* 1730,—33. *in fol.*]

5. Homeri opera. Extant apud Poëtas Græcos principes heroici carminis, &c. Excudebat *Hen. Stephanus*, anno 1566. *in fol.* [Opus pulcherrimum.]

6. ———— Ilias et Odyssea, et in easdem Scholia, sive interpretatio, veterum, &c. operâ, studio et impensis Josuæ Barnes, S. T. B. &c. *Cantabrigiæ.* 1711. 2. vol. *in 4to.*

7. ———— Ilias et Odyssea, Gr. Oxon. 1714. 2 vol. *in 8vo.*

8. ———— Ilias. Græcè et Latinè. Annotationes —scripsit atque edidit Samuel Clarke, S. T. P. *Londini*, 1729. 2 vol. *in 4to.* [et iterùm, 1754, eâdam formâ, typis nitidioribus, sed minus emendatè,]—Odyssea, Gr. et Lat. Item Batrachomyomachia, Hymni et epigrammata, Homero vulgò adscripta. Edidit, Annotationesque, ex notis nonnullis MStis a Sam. Clarke, S. T. P. defuncto relictis partim collectas, adjecit Sam. Clarke, S. R. S. *Lond.* 1740. 2 vol. *in 4to.* [Ilias et Odyssea Clarkiana, præsertim Ilias, sæpè prodière in formâ 8vâ, et multos invenerunt lectores. Variæ item editiones textûs et versionis sine notis in locis diversis prodierunt.]

9. ΤΗΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ Ο ΤΟΜΟΣ ΠΡΟΤΕΡΟΣ—Ο ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ. *Glasguæ*, 1756 *in fol.*—ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ο ΤΟΜΟΣ ΠΡΟΤΕΡΟΣ—Ο ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ, cui subjuncta sunt reliqua Homero vulgò adscripta. *Ibid.* 1758. 4 vol. *in fol.* [Opus splendidissimum atque emendatissimum.]

10. Opera omnia, ex recensione et cum notis Sam. Clarkii. Accessit varietas lectionum, &c. cura J. Aug. Ernesti, qui et suas notas adspersit. *Lipsiæ*, 1759. 5 vol. *in 8vo.*

11. Homeri Ilias ad veteris codicis Veneti fidem recensita. Scholia in eam antiquissima, &c.—nunc primum edidit cum astericis, &c. Jo. Baptista Caspar d'Ansse de Villoison——*Venetiis*, 1788. *in fol.* [Præmisit editor doctissima prolegomena.]

12. ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΣ ΚΑΙ ΟΔΥΣΣΕΙΑ. [Εν δ' Τομοις.] ΕΞ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΤΗΣ ΕΝ ΟΞΟΝΙΑι. *Ετει ͵αω'.* *in 4to.* [Edit. vulgo vocata Grenvilliana, quæ est pulcherrima et emendatissima.]

S. 13. HOMERI ILIAS CUM BREVI ANNOTATIONE, CURANTE C. G. HEYNE. VIII vol. in 8vo. *Lipsiæ et Londini.* 1802. [Opus immensæ eruditionis.] Item breviùs, 2 vol. in 8vo. 1804. P.

ODYSSEAM ex recensione FRID. AUG. WOLFII habemus, cum Batrach. Hymnis, &c. 2 vol. in 12mo. *Lipsiae,* 1807. P.

Verùm Studiosæ juventuti plurimùm commendari debet libellus cui titulus: INITIA HOMERICA; sive Excerpta ex Iliade Homeri; cum locorum omnium Græcâ Metaphrasi ex Codd. Bodleianis et Novi Coll. MSS. &c. Edidit THOMAS BURGESS, A. M. Coll. Corporis Christi olim socius, nunc Episcopus Menevensis. *Oxon.* 1788. pp. 76. *in 8vo.* [Magna autem exemplarium penuria novam hujus utilissimi libelli editionem nunc flagitat; qua Editor doctissimus, de Græcis literis optimè meritus, et à me nunquam sine laude nominandus, Juventutem Φιλέλληνα egregiè demereret.]

† ΤΗΣ ΤΟΥ ʼΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ʽΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ, Α.] i. e. HOMERI ODYSSEÆ *Rhapsodia, sive Litera, prima.* ʽΡαψῳδία, *Contextura carminum* et quasi *consarcinatio.* Ego existimo ῥαψῳδίας initio dictas fuisse poëmata longiuscula, et quidem hexametris versibus scripta, quòd multos versus veluti consutos haberent: postea verò latiorem fuisse datam huic verbo significationem; sic tamen ut de scriptione versuum heroicorum potiùs dictum sit, et quidem de Homericis etiam interdum peculiariter: unde etiam peculiariter singuli ejus Iliadis et Odysseæ libri ῥαψῳδίαι appellantur. H. STEPHANUS. Homeri Poëmata ex Asiâ in Græciam primum transvexisse Lycurgum refert Plutarchus; item Ælianus. In Græciâ diù circumferebantur, non, uti nunc habemus, in certos libros disposita; sed tanquam cantilenæ quædam disjunctæ.—Libellos istos primus ordine disposuit, contexuit, et quasi consuit, [ἐῤῥαψῴδησε] Pisistratus: "Qui primus "Homeri libros, confusos antea, sic disposuisse dicitur, ut "nunc habemus." Cicero de Orat. iii. 34. CLARKE. Hoc autem munus colligendi ac disponendi scripta Homerica quidam eidem Cynætho attribuunt, quem auctorem volunt hymni ad Apollinem. [Vide Leon. Allat. de Patr. Hom. c. v. et Villoisoni Prolegg. ad Hom. edit. Ven. p. 35.] Libros autem singulos et Iliadis et Odysseæ singulis literis alphabeti, diu post ætatem Homeri, designatos esse notissimum est. Verum ut studiosa juventus facilius videat quibus ex locis poëmatis desumpta fuerint sequentia Excerpta, atque ita eorum relationem ad totum opus intelligat, visum est ut hic exhiberetur brevis

CONSPECTUS TOTIUS ODYSSEÆ. 3.

Poëma initium capit ab invocatione Musæ et propositione universæ materiæ; ut postea fieri solebat, ad exemplum Homeri, in cæteris hujusmodi carminibus heroicis. Celebraturus summus Poëta varios Ulyssis, post captam Trojam, errores, varios casus, variaque discrimina ab eo priùs exantlanda quàm in patriam Ithacam reditûs diem possit videre. victoriamque reportare de procis uxoris Penelopes, qui regiam ejus infestabant, ibique omne genus molestiæ, illo absente, ciebant; narrationem suam non, ut historicus, secundum rerum ordinem aggreditur: sed, primum omnium, heroëm suum exhibet detentum, anno jam octavo, in insulâ Ogygiâ à Calypso, postquam illuc tempestate delatus esset. Decreto autem à diis reditu ejus in patriam; Minerva in Ithacam profecta speciem induta Mentæ Taphiorum ducis, Telemacho Ulyssis filio persuadet, ut adeat Pylum et Spartam, Nestorem et Menelaum de patre sciscitaturus. Interea Mercurius ad Calypso à Jove missus, eam jubet dimittere Ulyssem. Calypso, quanquam invita, Jovis imperio paret. Profectus igitur Ulysses rate quam ipse fabricaverat, à tempestate obruitur, quam immiserat Neptunus, ei infestissimus. Naufragium passus, ipse in Scheriam, insulam Phæacum, nudus enatat; ibique, quum, valdè fatigatus, ad dormiendum in sylvâ se recepisset coopertus foliis, postridie, strepitu Nausicaæ, regis Alcinoi filiæ, ejusque virginum, quæ ad flumen propinquum ut vestes lavarent pervenerant, somno experrectus est. Ad regiam Alcinoi deductus ibi benignè excipitur; conviviisque, ludis, donis, liberaliter tractatur. Interrogatus ut de seipso, deque erroribus suis verba faceret, multa narrat, quæ ipse viderat, quæque passus erat. Loquitur præsertim de Ciconibus, Lotophagis, Polyphemo Cyclope, Æolo, Læstrigonibus, Circe, descensu ad inferos, Sirenibus, bobus Solis cæsis à sociis suis, tempestate propterea immissâ, quæ illis omnibus exitio erat; quo modo autem ipse solus, fractâ nave, ad Ogygiam Calypsûs insulam evaserat. Aliquandiu apud Phæaces commoratus, Ithacam redire vehementer cupit. Suppeditante navem Alcinoo, in patriam tandem navigat; ibique primùm, Minervæ monitu, adit Eumæum subulcum, à quo de rerum suarum statu, de Penelopes fide, de procorum injuriis et insolentiâ, de Telemachi profectione, atque de patre et matre certior factus est. Interea Telemachus, jussu Minervæ, in patriam redire parat, ipsâque adjutrice, insidias fugit quas ei proci struxissent. Is quoque, monente deâ, eundem Eumæum adit; quem ad Penelopen

8. mittit, ut de reditu suo nunciat. Absente Eumæo, Ulysses se notum facit Telemacho; eumque domum mittit, postquam quid et quomodò acturus esset admonuisset. Ipse Ulysses postea ab Eumæo in urbem atque regiam, pannis obsitus baculoque innixus, deductus, primùm ab Argo cane agnoscitur, post absentiam viginti annorum; à procis autem atque servis suis et ancillis contumeliosè exceptus et multa indigna passus, tandem noctu, postquam proci cubitum ivissent, armis omnibus, auxilio Telemachi, remotis, eos aggredi parat; et cunctos, servato Phemio cantore et Medonte præcone, interficit; dum Euryclea, quæ eum inter lavandum è cicatrice agnoverat, servique fideles, quibus se aperuerat, fores custodiendas curabant. Procis interfectis, ancillis impudicis à Telemacho suspensis, et scelerato caprario Melanthio crudeli supplicio affecto, tandem à Penelope agnoscitur; deinde patri suo Laërti se notum reddit. Ithacenses autem, duce Eupithe, patre Antinoi, accenso propter interfectum inter procos filium, ad arma concurrunt, et cum Ulysse ac Telemacho prælium committunt: sed citò placantur à Minervâ, quæ fœdera inter utrosque facit,—

Μέντορι εἰδομένη, ἠμὲν δέμας, ἠδὲ καὶ αὐδήν.
Mentori assimilata, tum corpore, tum etiam voce.

Per totum hoc opus egregium,—hoc alterum Homerici ingenii ac mentis divinioris monumentum, mira atque suavissima regnat simplicitas. In Odysseâ quidem summus poëta minus sublimis est, minus "afflatus numine jam propiore "dei," quam in Iliade. Quod si illa hujus majestatem non æquet, exemplis tamen ethicis, ad vitam humanam dirigendam utilissimis, multo magis abundat. Ilias quidem exhibet heroum pugnas, deorum rixas, discordiam, cædemque ferè perpetuam; Odyssea verò rerum seriem amœniorem, vetus hospitium, naturæ simplicis imagines, vitæ privatæ sollicitudines et oblectamenta, atque multa id genus alia, ob oculos ponit. Illa, ut verbis utar Horatii ad Lollium,

Stultorum regum ac populorum continet æstus;

Hæc autem—

———quid virtus et quid sapientia possit,
Utile proposuit nobis exemplar Ulyssem.

Longinus quidem, magni nominis criticus, censuisse videtur Iliada ingenii palmam Odysseæ facile præripere; quia argumentum ac stylus in illâ quàm in hac multo plerumque sublimior. Undè etiam colligit Poëtam composuisse Odysse-

am in senectute, quando vigor ingenii jam declinaret. [De 3.
Subl. § ix.] "E contrario" (ut observavit vir doctissimus Sam. Clarke F.) contendit Dna. *Dacier*, in præfatione ad "Odysseam, hoc non Poëtæ ingenio deficienti, sed rei utique "ipsius diversitati tribuendum; Homerumque, etiam si O-"dysseam priorem, Iliadem posteriorem composuisset; u-"tramque tamen eandem, ac nunc habemus, compositurum "fuisse. Similiter et Duportus; *Par*, inquit, *in utroque opere* "*vis et vigor et splendor ingenii.* [Præf. in Gnomologiam "Homericam.] Ac quamvis fatendum quidem in Iliade, "cujus materia grandior, stylum multo magis sublimem esse "quàm in Odysseâ, ubi materia plerumque tenuior; notan-"dum tamen et in Odysseâ omnia ubique tam aptè et vividè "depicta esse, ut dubitari possit, annon arti potius quam in-"genii defectui adscribenda sit ista diversitas. Homerum "enim *nemo* (ut recte observavit Quinctilianus, lib. x. cap. I.) "*in Magnis sublimitate, in Parvis proprietate superaverit.*" [Ad ver. I. Odyss.] Operæ pretium erit etiam inspicere quæ de hac re disseruit Popius, in Postscripto suo ad Versionem Anglicam Odysseae.

ARGUMENTUM LIBRI I. ODYSSEÆ.

Deorum concilium fit de Ulyssis in Ithacam è Calypsûs insulâ dimissione. Minerva descendit ad Telemachum; et, formam induta Mentæ regis Taphiorum, eum in Pylum ad Nestorem et in Spartam ad Menelaum, ut de patre absente eos interrogaret, proficisci hortatur. Dea discedens numen suum Telemacho admiranti prodit. Mox ille adit procos matris suae, qui sedent auscultantes Phemium inclytum cantorem. Ipsa Penelope apparet; cujus adventus pulchrè describitur. Cantorem, qui reditum Græcorum à Trojâ canebat, illa lachrymans reprehendit; sed, hortante filio, ad cubiculum redit. Proci per aedes tumultuantur, quorum strepitum et audaciam Telemachus reprimere conatur. Illi saltatione et cantu se oblectant. Tandem dormituri adeunt quisque suam domum. Telemachus quoque lectum in thalamo adit, et tota nocte secum de suo itinere reputat.

Ver. 1. Ἄνδρα—ἔννεπε—πολύτροπον,] *Virum—dic—versutum,*—Epitheton πολύτροπος indicat (non, ut quidam putant, virum vexatum et "actum fatis maria omnia circum," quod Poëta exprimit per—ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη, sed) animi, ingeniique versutiam ac solertiam variam, quibus egregiè praeditus erat Ulysses, et quae personam ejus ubique designant.

3. Quum enim plerisque heroum personis, tum in Iliade, tum in Odysseâ, communis insit fortitudinis, vel magnanimitatis, longè supra sortem vulgi mortalium, qualitas, qua lectorum admiratio magnoperè excitetur, in eo tamen elucet Homeri ingenium, quòd eorum unumquemque ita ubique repræsentaverit, ut eum à cæteris omnibus facilè possis distinguere: neque ullus est poëta dramaticus, si Shakesperium forsan excipias, nedum epicus, qui in hac parte cum Homero conferri possit. Quod autem ad Ulyssem attinet, hunc Poëta prudentem, callidum, versutum, per varios illos casus, perque tot discrimina quibus conflictatur, modo planè admirando, ubique exhibet; et non solùm epitheton πολύτροπος, quo hic et alibi [vide Odyss. κ. 330.] utitur; sed aliæ voces et locutiones, in utroque poëmate passim occurrentes, hujusmodi personam egregiam optimè depingunt; e. g. πολύμητις Ὀδυσσεύς, *plenus consilii Ulysses*. [Iliad. α, 311, 440. γ. 200, 216. ψ, 709. &c.—Od. β, 173. δ, 763,—&c.—] δαΐφρων ποικιλομήτης, *bellicosus, versutus*. [Iliad. λ, 482. Od. γ, 163. η, 168, &c.] πολυμήχανος, *qui multa et bona novit consilia*. [Iliad. β, 173. δ, 358, &c. Od. α, 205. ε, 203, &c.] πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς, *patiens nobilis Ulysses*, ob multa adversa quæ sapienter tulit. [Iliad. θ, 97. ι, 672, &c. Od. ε, 171. ρ, 280, &c.] πολύαινος, *de quo multa ad laudem narrantur*. [Iliad. ι, 669. κ, 544. Od. μ, 184. atque Iliad. λ, 430.] Ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἆτ', ἠδὲ πόνοιο· *O Ulysse laudatissime, dolorum insatiabilis, atque laboris*. τλήμων, *fortis, patiens*. [Iliad. κ, 231, 498.] ταλασίφρων, *magnanimus*. Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος—ἀϋτή, *Ulyssis magnanimi clamor*. [Iliad. λ, 466. Od. α, 87, 129. γ, 84, &c.] Dicitur etiam ἀτάλαντος Διὶ μῆτιν, *æqualis Jovi consilio*. [Iliad. β. 169, 407, 636. κ, 137, &c.] Ab Helenâ dicitur—πολύμητις Ὀδυσσεύς, Ὃς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης, κραναῆς περ ἐούσης, Εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνά.—*Solers Ulysses, Qui nutritus est in populo Ithacæ, asperæ licet existentis, Sciens omnimodosque dolos et consilia prudentia*. [Iliad. γ, 200.] A Diomede autem sic describitur,—Εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύετέ μ' αὐτὸν ἑλέσθαι, Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην, Οὗ περὶ μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ Ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δέ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη; Τούτου δ' ἑσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο Ἄμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περὶ οἶδε νοῆσαι. *Si quidem revera socium jubetis me ipsum eligere, Quomodo tunc Ulyssis ego divini oblivisci potero, Cujus eximiè quidem propensum cor, et animus fortis in omnibus laboribus; amatque ipsum Pallas Minerva? Eo certè comitante, etiam ex igne ardenti Ambo redierimus, quoniam est admodum peritus consilii*. [Iliad. κ, 242.] Cæterùm de proprio nomine herois hîc, in operis exordio, suppresso, ita Eustathius:—

Σημείωσαι δὲ ὅτι σιωπᾷ τὸ τῦ Ὀδυσσέως ἐξ ἀρχῆς ὄνομα ὁ Ποιητὴς, ἐξαίρων αὐτὸν σεμνοῖς ἐπιθέτοις ϗ ἐγκωμίοις, ϗ ἀναρτῶν τὸν ἀκροατήν. Nota autem quòd ab initio nomen Ulyssis Poëta reticeat, efferens eum honestis epithetis atque encomiis, et alliciens auditorem. 3.

2. Πλάγχθη,] *errare factus est, erravit.* Nam verbum πλάζω [f. -αγξω, pro -αξω, (Vide Frag. Gram. Gr. p. 26.) undè πλάγχθη, sine augm. pro ἐπλάγχθη, aor. 1. pass.] significat in voce act. *errare facio*, in voce pass. *errare fio*, in voce med. *errare facio meipsum, erro.* Et quoniam in multorum verborum quibusdam temporibus haud multum discriminis est utrum medium vel passivum sensum usurpaveris, idcirco uterque aoristus pass. nec non perf. et plusq. pass. sumi sæpissimè videntur in sensu medio. [Vide Coll. Gr. Min. ad Anacr. Od. iii. ver. 12, 13.] Verùm solenne est Homero augmentum omittere, more Ionico. Nam Linguæ Græcæ forma, quâ utebatur summus poëta, ea est quæ ex dialectis Ionicâ et Æolicâ præcipuè constabat; inter quas magna erat affinitas, et quas usurpâsse videtur sine ullo discrimine. Has tamen locupletavit aliis interdum vocibus immixtis, quas verisimile est eum peregrinantem collegisse; quum tamen illæ differentiæ inter varias Gr. Linguæ dialectos, de quibus nunc loquuntur grammatici, adhuc essent ignotæ. [Sed de hoc argumento vide quæ doctissimè disseruit vir clarissimus, mihique amicissimus, Th. Burgess, in annot. sua ad Dawes. Misc. Crit. p. 397. itemque in præf. sua. p. 17. quibus calculum apposuit celeberr. Villoisonus, in Addend. ad sua prolegom. in Hom. edit. Ven. p. 58.]—ἐπεὶ Τροίης ἱερ. πτολ. ἔπερ. *postquam Trojæ sacram urbem evertisset.* Undè Ulysses ab Horatio [Epist. lib. I. ii. 19.] vocatur *domitor Trojæ;* quia scil. plus potest, quo maximè pollebat Ulysses, consilium quam vis. Nam uti loquitur idem Horatius, [Carm. lib. iii. Od. iv. 65.] *Vis consilî expers mole ruit suâ.* Cæterùm Troja vocatur *sacra*, tum quia hoc omnium munitarum urbium commune fuerit epitheton, tum præsertim quod Trojæ mœnia structa dicerentur ab Apolline et Neptuno. [Διὰ τὸ τετειχίσθαι ὑπὸ θεῶν. *Schol.*] "Vel simpliciter ob magnitudinem et nobilitatem. Hesych. ἱερὰ, μεγάλη, ἀγαθή." T. Y.

3. Πολλῶν δ' ἀνθρώπων—] *Qui mores hominum multorum vidit et urbes.* Hor. Art. Poetic. 142. Vide etiam Epist. lib. 1. ii. 19.

4. Πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ—] —*multum ille et terris jactatus et alto.* Æn. i, 3.

5. Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν ϗ ν. ἑ.] *Anxiè cupiens vitam suam servare, et reditum sociorum comparare.* Ἄρνυμαι verb. defect. *servare, comparare, perficere cupio; expecto tanquam præmium laboris.*

3. 6. —ἐῤῥύσατο,] *servavit.* Ῥύω, *traho, libero, eripio; in* form. med. quæ sæpissimè occurrit apud Hom. *servo quod meum est, servo pro meipso,* et simpliciter *servo.* ἱέμενός περ, *cupiens licet.* ἵημι mitto; ἵεμαι in med. *mitto ipse me, cupio.*

7. —σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν—] *suâ temeritate.* ἀτάσθαλος, [unde ἀτασθαλία] *stultus, amens;* quasi ex ἄτη *damnum, noxa,* et θάλλω, *vireo;* σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν, Ion. pro σφετέραις, &c.

8, 9. —οἳ κατὰ βοῦς—Ἠελίοιο] i. e. κατήσθιον βοῦς, *comederunt boves;* Ὑπερίον@—ὑπερίων, ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰέναι. *Schol.* Sic *T. Gray,* poëta lyricus celeberrimus:—*Hyperion's march they spy*—[*Progr. of Poesy, an Ode.*] Cæterùm de sociis Ulyssis boves Solis comedentibus narrat Poëta infrà in lib. xii. Hîc autem, in exordio poëmatis, " non erat his locus."

10. ἁμόθεν γε,] *ex aliquâ saltem parte.* ἁμὸς, Ion. et Dor. pro εἷς vel τὶς, *unus, aliquis;* unde ἁμόθεν, adv.

11. Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες—] Omnes scil. alii Græcorum duces. Nam incipit narrationem suam poëta non statim ab Ulyssis erroribus, sed ab illo tempore quo Dii deliberant de profectione ejus ab insulâ Calypsûs, ubi septem jam annos detentus fuerat. Postea, more aliis indè poëtis epicis solenni, Ulyssem ipsum inducit narrantem res præcipuas, quæ sibi ante id tempus acciderant. Scriptor enim ejusmodi, ut observavit Horatius; *Semper ad eventum festinat; et in medias res, Non secus ac notas, auditorem rapit.* [Art. P. 148.] Quanquam igitur inter Ulyssis à Troade discessum et reditum in patriam Ithacam intercesserant amplius novem anni, argumentum tamen Odysseæ non ultra triginta novem dies extenditur. Vide viri eruditissimi Heynii Excurs. ii. ad. lib. iii. Æn. item ejusdem Disquisit. i. de Carmine Epico Virgilii.

12. —πεφευγότες—] Non est perf. part. med. uti putâsse videtur vir doctus Sam. Clarke F. sed act. πέφευγα pro πέφευχα, ad vitandam repetitionem soni asperi. πέφυγα est perf. med. Vide Moor Element. L. Gr. p. 133.

13. κεχρημένον] *desiderantem*—non à χράομαι, *utor,* sed, auctore Eustathio, à χρήζω, χρῄζω, *indigeo,* per ellipsin literæ σ. Nimirùm κεχρημένον hîc idem sonat ac χρῄζοντα, et H. Steph. vertendum potius censet *carentem.*

4. 15. Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι,—] Pro σπέεσι γλαφυροῖς, *in specubus cavis,* λιλαιομένη πόσιν εἶναι, *quæ cupiebat ut is maritus sibi esset.*

16. —περιπλομένων ἐνιαυτῶν,] *volventibus annis.* Æn. i, 234. ad quem locum ita celeberr. Heyne: " Volventibus annis " sc. se, nota poëtica ratio, quoniam annus in orbem redit."

17, 18. —ἐπεκλώσαντο] *sibi destinarunt.* à κλώθω, *neo, glomero.* Est autem ἡ Κλωθὼ nomen propr. unius Parcarum. —πεφυγμένος ἦεν [ἦν] *evaserat.*

21. —πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι.] i. e. εἰς ἣν γαῖαν, *antequam is suam in terram venisset.* πάρος, adv. loci et temp. cum inf. 4.

22. —Αἰθίοπας—] Æthiopes incolæ erant regionis ultra Ægyptum, meridiem versus, sitæ. Olim erant valdè δεισιδαίμονες, ut hinc dii certis temporibus epulari dicantur. Vide Iliad. α, 423. ψ, 206.

23. —δεδαίαται,] Ion. pro δεδαίνται. τοὶ [οἱ] διχθὰ δεδ. *qui bifariam divisi sunt.* Ægyptum superiorem videtur intelligere, per quam mediam fluit Nilus, eamque in partem Orientalem et Occidentalem dividit: et dicuntur ἔσχατοι ἀνδρῶν, nam habitatores Ægypti inferioris putabant hos superioris Ægypti incolas esse ultimos hominum meridiem versus. Damm. *Lex.*

24. —δυσομένου—] præs. part. à δύσομαι, verb. nov. à fut. med. verbi δύω, *subeo.* Οἱ μὲν δυσ. ὑπερίον. οἱ δ' ἀνιόντ. *alii quidem ad occidentem solem, alii verò ad orientem.* Putat amicissimus T. Young, δυσομένου ideo fortasse in forma futuri dici potuisse, quia Sol occasurus tantum conspicitur, vix in occasu ipso.

25. Ἀντιόων] *ut adesset.* Verbum est ἀντιάω, contr. ἀντιῶ, unde Homericum ἀντιόω, reduplicato scil. dimidio τοῦ ω, quod est ο· quæ mutatio sæpissimè occurrit apud nobilissimum poëtam. Vide infrà ver. 32. cf. Iliad. α, 31. φ, 431. β, 323, 472, &c.

29. —ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,] *nobilis Ægisthi,*—Refertur hoc epitheton ἀμύμων non ad præstantiam animi, qui in hoc homine turpissimus erat, sed ad natalium splendorem; fuit enim regio genere Atridarum. De pulchritudine intelligit Ernestius; nam et mulieres, nullâ aliâ magis de causâ quam propter pulchritudinem, ἀμύμονες apud Homerum appellantur.

32. —αἰτιόωνται·] *culpant.* vide suprà ad v. 25.

33. Ἐξ ἡμέων—ἔμμεναι·] i. e. ἐξ ἡμῶν—εἶναι.

34. —ὑπὲρ μόρον,] *præter fatum,* contra quam destinatum est fatis. Sic ὑπὲρ αἶσαν, Iliad. π, 780. Confer Iliad. ρ, 321. φ, 517. Od. ι, 436.

35. —Ἀτρείδαο] Ἀτρείδου,—ου. Ionicus genitiv. est Ἀτρείδεω, Poeticè Ἀτρεϊάδεω. Æol. Ἀτρείδαο.

37. Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον,] *quanquam gnarus esset gravis exitii,* cui ipse foret obnoxius, ἐπεὶ πρό οἱ εἴπομεν ἡμεῖς, i. e. προείπομέν οἱ, *quoniam illi nos prædixeramus.*

39. —μνάασθαι] μνάεσθαι contr. μνᾶσθαι, et apud Hom. reduplicato α, μνάασθαι. μήτε μνάασθαι ἄκοιτιν, *neque ambiret* ejus *uxorem.* μνάω, *in memoriam revoco, facio ut aliquid in mente hæreat et maneat.* μνάομαι, in med. *in memoriam mihi ipsi revoco,* unde *recordor:* et ita usurpatur ut verbum deponens: atque significat etiam *ambio,* quasi *mentem meam in sponsam defigo, ambio constanter sponsam;* in quo sensu sæpissimè occurrit in Odysseâ. Conf. α, 248, ζ, 34, 284. λ, 116. ν, 378, &c.

40. —τίσις ἔσσεται—] *ultio foret*, vel *ultionem fore*—prædiximus scil. non *ultio erit*. Vide Vol. I. ad p. 122. n. 6.

41. —ἧς ἱμείρεται αἴης.] *suam desideraret patriam, cuperet in patriam suam redire.* Latuit enim Orestes apud Strophium regem Phocidis per complures annos.

43. —ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε.] *cumulatè omnia luit.*

46. —λίην—ἐοικότι—ὀλέθρῳ·] *meritissimâ pernicie.*

5. 50. —ὀμφαλός—θαλάσσης.] *umbilicus maris.* Eodem modo Græcis antiquissimis, geographiam minus scientibus, Delphi umbilicus terræ esse dicebantur. Conf. Eur. Med. 666.

52. Ἄτλαντος—] Conf. Æn. iv, 247, seqq. et celeberr. Heyne ad locum. De Atlante vide etiam propriorum nominum lexica. Ejus filia fingitur fuisse Calypso, "insulam Ogy-" giam possidens, quam Melitam infra Siciliam autumant, qui "rem verè factam Homerum narrare opinantur. Poëta eam "insulam suo more ἐκτοπίζει (in alium locum transponit) et "in Atlanticum mare transferre videtur. Hinc frustra est "quærere, cur dicatur hæc insula media maris? nam est in "vasto Oceano ex fictione poëtæ. DAMM.

55. Τοῦ θυγάτηρ—] *Hunc Phœnissa tenet Dido, blandisque moratur Vocibus*—Æn. 1, 670.

57—60. —αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς—] Sensus est:—Ulysses cupit fumum exilientem videre suæ terræ, etsi mortem extemplò subiturus; [ut rectè Dio Chrysostomus, Orat. xiii. notante Sam. Clarke F.] imago ad commovendos affectus quam aptissima! [Conf. Ovid. ex Ponto, Lib. i. Epist. iii. 33. et Apul. Apol. i.] —οὐδέ νυ σοί περ Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, *neque sanè tibi commovetur tuum cor.*

62. —τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο,] *quid tandem illi tantùm irasceris?* ὀδύσσομαι, *succenseo*. f. ὀδύσομαι. aor. 1. ὠδυσάμην, ὠδύσασο, eliso σ, ὠδύσαο, Atticè contractè ὠδύσω· et sic vulgò flectitur in grammaticis.

63. —νεφεληγερέτα—] *nubium coactor*, Æolicus nominativ. Homero frequentatus, idem ac νεφεληγερέτης. Epitheton est Jovis, quia Jupiter est aër superior, ubi nubes colliguntur et pendent. Cf. Iliad. α, 511, 560. δ, 30, &c.

64. ἕρκος ὀδόντων;—] *Septum dentium*, i. e. τὰ χείλη, *labra.*

66. Ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, &c.] Notandum præp. περὶ in compos. sæpè denotare *eminentiam*, item *abundantiam*. Hîc, per tmesin, distrahitur à suis verbis; et constructio est, Ὃς μὲν περίεστι βροτῶν [κατὰ] νόον, περιέδωκε δὲ ἱρὰ ἀθανάτοισι θεοῖσι, *qui quidem mente superat alios mortales, affatim verò dedit sacra immortalibus diis.* περὶ pro πέρι reposui. P.

69. Κύκλωπος κεχόλωται,—] subauditur ἕνεκα. Angl. *is enraged on account of the Cyclops.* Tempus est scil. quod ritè vocatur *præs. perf.* ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, [sine augm. pro ἠλάωσεν,

ab ἀλαόω, *cæcum reddo,*] Angl. *made him blind of his eye, put out his eye.* De Cyclope vide infrà Od. ι.

71. Πᾶσιν] Ita 5ta, pro πᾶσι. Vid. infrà ad p. 86. v. 147.

74. —Ποσειδάων ἐνοσίχθων—] *Neptunus terræ quassator.* Ita dicitur, quia mare causa motuum terræ credebatur.

75. —πλάζει—] *errare facit.* Vide suprà ad v. 2.

76. —ἡμεῖς οἵδε περιφραζώμεθα πάντες Νόστον,] *nos ipsi deliberemus de reditu ipsius.* φράζω, in voc. med. sæpe sign. *delibero.* "Notent tirones idioma Græcum, ἡμεῖς οἵδε πάντες, "cui illud ferè respondet, quod nos dicimus, *let all of us here,* &c." I. T.

79. —ἐριδαινέμεν—] Pro ἐριδαίνειν.

84. —διάκτορον Ἀργειφόντην] *internuncium Argicidam.* Ita 6.
dicitur Mercurius, quia nuncius erat deorum, et, jubente Jove, Argum multioculum, quem Juno custodem Iûs designâsset, interfecerat. Quæ Eustathius aliique commenti sunt de etymologiâ vocis Ἀργειφόντης ad rem esse minimè videntur.

85. Νῆσον ἐς Ὠγυγίην—] Vide suprà ad v. 52. ὀτρύνομεν pro ὀτρύνωμεν, *celeriter mittamus.*

90. —καρηκομόωντας] Vide suprà ad v. 25.

91. —μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν,] Poët. pro μνηστῆρσιν ἀπειπεῖν, *omnibus procis interdicere.* In οἵτε, ὄφρα, et similibus, exemplar sequor, non meum judicium, nec Wolfium, Clarkium, alios. Romana vero cum Eustathio, 1549, Edinensi adstipulatur. Oxoniensis non adest. P.

92. —ἀδινὰ—] neutr. plur. adverbialiter. —εἰλίποδας ἕλικας βοῦς, *flexipedes camuris cornibus boves.* εἰλίπους, -οδος, ὁ, ἡ, Angl. *crooked or bent-footed;* ἕλιξ, -ικος, ὁ, ἡ, Angl. *crankle horned.* ἕλιξ, ἡ, est etiam substantivum, et signif. *res torquens se.* εἰλίπους, Clark. Wolf. εἰλίπους, Rom. et Lexica. P.

94. —ἤν που—] *sicubi.* Cf. Coll. Gr. Min. ad p. 35. n. 2.

95. —μιν κλέος ἐσθλὸν—ἔχῃσιν.] i. e. ἔχῃ. *ipsum,* scil. Telemachum, *gloria insignis habeat.*

96. —ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο—πέδιλα,] Observa vim med. voc. [item infrà in εἵλετο] *ligavit sua talaria,*—τά *quæ,* pro relativ. vel articul. postpos. [conf. Vol. I. ad p. 3. n. 4.] ἠμὲν—ἠδ'—*tam—quam.* ὑγρὴν, supple θάλασσαν, uti ἡ γῆ, *terra,* vocatur ξηρά. Cf. Il. ω, 339, et infrà Od. ι, 44. item Æn. iv. 239.

98. —ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο·] ἅμα σὺν πνοαῖς ἀνέμου, *simul cum flatibus venti.*

99. —ἀκαχμένον—] *acuminatam.* Ab ἀκὴ, *cuspis,* venit ἀκάζω, *acuo,* f. -άσω, vel -άξω, unde in perf. pass. ἤκασμαι, vel ἤκαχμαι, et in particip. ἠκασμένος, vel ἠκαχμένος, et sine augm. Ion. ἀκαχμένος.

100. Βριθὺ, μέγα, &c.] Pulcherrima descriptio! δάμνησι,

Ion. pro δάμνῃ.—δάμνημι, ης, ησι, ind. δαμνῶ, ᾷς, ᾷ, vel ῃς, ῃ, subj. An, δάμνω, ῃς, ῃ, subj. à δάμνω. V. Const. Lex. P.

101. —τοῖσίντι κοτέσσεται] i. e. οἷς κοτέσεται, *contra quos irata erit.*

102. Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων] i. e. δὲ κατέβη [ἀπὸ] καρήνων Ολύμπου. conf. Il. α, 44.

103. Στῆ—] Pro ἔστη. *Stetit.* Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

106. —μνηστῆρας ἀγήνορας·] *procos superbos.* Erant nimirum nobilissimi ex circumjacentibus insulis.

107. Πεσσοῖσι—θυμὸν ἔτερπον,] Vide Athenæum, lib. I, cap. 14. ubi lusus hic procorum particulatim describitur. CLARKE.

7. 114. Ἧστο—τετιημένος ἦτορ,] i. e. κατ' ἦτορ, *mæstus corde.* τιέω, *punio, crucio.* cf. Od. β, 298, &c.

115. Οσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν,] pulcherrima quidem phantasia!

116. —σκέδασιν—θείη,] *dispersionem faceret.*

120. Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν] Ion. pro Ξένον δηθὰ θύραις ἐφεστάναι· *Hospitem diu ad januam stare.* ἵστημι pro ἵστημι.

123. —παρ' ἄμμι φιλήσεαι·] i. e. παρ' ἡμῖν φιλήσῃ, *à nobis amicè excipiéris.* φιλήσομαι, φιλήσεσαι, eliso σ, φιλήσεαι, contractè φιλήσῃ. Vide Vol. I. ad p. 9. n. 8. p. 99. n. 1. 4. p. 250. n. 2.

124. —πασσάμενος] pro πατάμενος, à πάομαι, *possideo,* et sæpè, apud Homerum, *gusto.* ὅττεό σε χρὴ, *quo opus est tibi.* ὅττεο, Ion. et poet. pro οὗτινος.

130. —ὑπὸ λῖτα πετάσσας,] i. e. ὑποπετάσας λῖτα, *tegumento molli substrato,* λιτὸς, ὴ, ὸν, *tenuis, tenui filo textus.* [cf. Iliad. θ, 441.] Sed λῖτα est hìc accus. à λὶς, quod in hoc sensu in usu est tantùm in dat. et accus. Λὶς, -ιὸς, vel λὶν, λινὸς, ὁ, est *leo.* Vid. Il. λ, 239. cf. Il. θ, 441, ubi λῖτα potest esse accus. plur. à λῖτον.

134. —ἀδήσειεν,] opt. aor. 1. idem quod ἀδήσαι. [vide Vol. I. ad. p. 27. n. 11.] ab ἀδέω, *tædio afficior,* &c. quod pro ἀηδέω, ex a priv. et ἡδὺς, *suavis.* ὑπερφιάλοισι μετελθὼν, i. e. ἐλθὼν μεθ' ὑπερφιάλοις, *veniens inter superbos.* Cæterùm ὑπερφίαλος est ὁ ὑπὲρ τὴν ἱερὰν φιάλην ποιῶν, *fœdifragus;* indè *insolens, superbus.* Vide infrà ad ι, 106.

8. 149. Κοῦροι—ἐπεστέψαντο] *juvenes coronabant,* i. e. *implebant usque ad summam,* &c. Hinc Virg. *Crateras magnos statuunt et vina coronant.* Æn. i, 724. ubi vide quæ annotavit doctissimus Heynius.

150. ἐξ ἔρον ἕντο—] i. e. ἐξέντο ἔρον, *exemerant desiderium*—cf. Il. α, 469. et quæ ibi protulit acutissimus Clarkius.

151. —ἄλλα μεμήλει,] *alia curæ erant.* μεμήλει, per Sync. et sine augm. pro ἐμεμελήκει.

155. —ἀνεβάλλετο—] *præludebat,* in quo sensu sæpissimè sumitur ἀναβάλλεσθαι. Vide Theocr. Idyll. viii. 71, &c

157. —πευθοίατο] Ita in 5tâ, Edin. Anteà, πευθοίαθ' οἱ—ante vocal. aspir. pro πευθοίατο, et hoc Ion. pro πεύθοιντο.

158. —εἰ καί μοι νεμεσήσεαι, ὅ, ττι κεν εἴπω;] num etiam mihi [νεμεσήσῃ] irascĕris, [ὅ, ττι, i. e. δι' ὅ, τι] ob id quod dixero? "Interrogationis nota hîc et infrà v. 389, mihi "potius omittenda videtur; εἰ interrogativum vix extra "Septuaginta et Novum Test. occurrit. Locus Platonis ab "Hoogeveen allatus Serrano jamdudum displicuerat. Faci- "lis autem est ellipsis vocum *dicam tamen*." T. Y. In 5tâ ὅ, τι. In prioribus, ὅ, ττι, quod reposui, secundum F. A. Wolfium, qui criticus optimus existimatur. Idem legit ἢ καί pro εἰ καί. P.

163, 164. —ἰδοίατο—ἀρησαίατ'] Pro ἴδοιντο, ἀρήσαιντο. Vide suprà v. 157.

166. —κακὸν μόρον,] i. e. διὰ κακὸν μ. *malo fato.*

169. —ἀτρεκέως] non *verè*, sed *accuratè*, *particulatim.*

171. —ἀφίκεο—] ἀφικόμην, ἀφίκεσο, eliso σ, ἀφίκεο, Atticè ἀφίκου.

172. —τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;] *quosnam se esse prædicant?* Vide suprà ad v. 25. item Coll. Gr. Min. ad p. 32. n. 17.

184. —μετὰ χαλκὸν] Angl. *in quest of brass.* 9.

188. —εἴρηαι—] ἔρομαι vel εἴρομαι, *interrogo*, in subj. εἴρωμαι, εἴρησαι, eliso σ, εἴρηαι, pòst contractè εἴρῃ.

192. Παρτιθεῖ,] per sync. pro παρατιθεῖ. τιθέω, idem quod τίθημι, interdum in usu est.

193. —ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο.] *per fertile solum areæ vitibus consitæ.*

195. —βλάπτουσι κελεύθου.] *impediunt à viâ.* ἀπὸ κελεύθου scil.

199. —ἐρυκανόωσ'] *detinent.* Vide suprà ad v. 25.

201. —καὶ ὡς τελέεσθαι ὀΐω,] Angl. *and as I think it will turn out*, nam τελέεσθαι, idem quod τελεῖσθαι, est inf. fut. 2. med. vel potius fut. 1. pro τελέσεσθαι. Vide Villoisoni Animadversiones ad Longi Past. p. 248.

204. —ἔχῃσι] Ion. pro ἔχῃ.—l. 203. εἶπερ, Wolfius. P.

205. Φράσσεται,] Poeticè pro φράσεται, Angl. '*He will contrive*,—πολυμήχανος. vide suprà ad v. 1.

209. —τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι,] *ad hunc modum nos invisebamus invicem.*

210. —ἀναβήμεναι,] pro ἀναβῆναι.

212. Ἐκ τοῦ δ',] scil. τοῦ χρόνου. 10.

213. —πεπνυμένος] Angl. *discreet.* à πνέω, *spiro*; πνέομαι, apud Hom. *sapio.* Vide infra ad Θ, 586.

216. —οὐ γάρ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.] *nunquam quis suam stirpem, undè ortus sit, ipse per se cognovit, sed ex parentibus suis audivit,—nunquam quis genituram suam ipse per*

se scivit; nam non cavillatur—Telemachus, quasi nullus filius certum habeat patrem, sed matri tantùm de patre credendum esset: sed simpliciter loquitur, maximè cum is nunquam patrem suum ipse adhuc vidisset, et ex eo de ea re certior fieri nondum potuisset. Est ergo h. l. γόνος abstractum, loco concreti πατήρ. DAMMII *Lexicon.* Nam vulgaris significatio τοῦ γόνος est *natus, soboles.*

217. Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον—ἔμμεναι] *Utinam sanè ego fuissem,* —[Vide inf. ad Eur. Med. ver. 1.] τεῦ. i. e. τοῦ, quod pro τινος.

218. —κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι—] i. e. ἐφ' οἷς κτέασιν, *in bonorum suorum possessione*—κτέαρ -ατος, τὸ, *possessio.*

222. νώνυμνον] 5ta. Nulla ex analogia produci potest media vocis. νώνυμον. Pronuntiabatur fortasse hîc νώνυμμον. CLARKE. Vide tamen infrà, ad p. 72. v. 154.

225. —ἔπλετο;] i. e. ἐπέλετο, quod quanquam sit imperf. temp. omninò hic, et alibi sæpissime apud Hom. reddendum per *est.* [cf. Iliad. α, 418. ζ, 480. ζ. 434, &c. Od. ζ, 364. δ, 441, &c.] τίπτε δέ σε χρεώ; scil. ἱκάνει εἰς τί. *quæ necessitas urget te?* χρεὼ vel χρεια, -όος, contr. -οῦς, ἡ, vox Ionica idem notans quod ἡ χρεία. DAMMII *Lex.*

226. Εἰλαπίν'. ἠὲ γάμος;—ἔρανος—] Εἰλαπίνη, ἡ μεγάλη εὐωχία, ἐν ᾗ κατὰ εἴλας καὶ συστροφὰς εὐωχοῦνται.—Ἔρανος, τὸ ἀπὸ συμβολῆς δεῖπνον. *Schol.* Ἐλαπίν'—rarissimè eliditur longa vocalis, vel diphthongus ε. Vide Morelli Prosod. p. 5.

227. ὑπερφιάλως—] Vide suprà ad. v. 134.

229. —ὁρόων.] Vide suprà ad v. 25.

231. ἀνείρεαι] Vide suprà ad v. 123.

232. Μέλλεν μέν ποτε, &c.] Constructio est; ποτὲ μὲν ὅδ' οἶκος ἔμελλεν ἔμμεναι ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων, Angl. *Formerly indeed this house used to be opulent and flourishing,* &c.

234. Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ,] Angl. *But now the gods otherwise ordain;* μητιόωντες, vide suprà ad v. 25.

241.—Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο·] *Harpyiæ abripuerunt*, proverbium de iis qui nobis sunt erepti, nec scimus qua delati sint. cf. ξ, 371. et υ, 77. item Æn. iii. 210, 214. ibique Excurs. eruditissimi Heynii; nec non *The Epigoniad*, eximium poëma epicum Anglicum, prope init.

243. Κάλλιπεν·] pro κατέλιπεν.

11. 246. Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, &c.] *Nemorosa Zacynthus Dulichiumque Sameque.* Æn. iii, 270 Δουλίχιόν τε, Σάμη τε. καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος. Od. ι, 24. ἐν ὑλήεντι Ζακύνθῳ occurit et alibi. At Σάμη lectum fuit etiam à Virgilio, contra atque Apollodorus volebat ap. Strab. x. p. 453. D. Sanè communius nomen *Samos* etiam apud Homerum, quæ deinceps Cephalenia. *Dulichium* est prope Cephaleniam, undè etiam nunc *parva Cephalenia* vel *Teaki* appellatur. cf. *Wheeler*, p. 35, sqq. HEYNE.

247. —κραναὴν Ἰθάκην] *Scopulos Ithacae, Laertia regna.* Æn. iii. 272.

262. Ἰοὺς χρίεσθαι—] non nisi admodum barbarorum populorum mos, in Il. vix occurrit, sed in Od. α, 260. Heyne, ad Æn. ix, 773.

264—274. —φιλέεσκε—] Ion. 3. sing. imperf. ind. pro ἐφίλει.—ὁμιλήσειεν, subauditur εἰ. [Vide Vol. I. ad p. 27. n. 11.]—γενοίατο—Ion. pro γένοιντο.—θεῶν ἐν γούνασι κεῖται· Ἐν τῇ τῶν θεῶν ἐξουσίᾳ ἐστί. *Schol.*—ἄνωγα, *jubeo.* Est præs. scil. perf.—ἀπάσεσθαι— pro commun. ἀπάσῃ. Vide suprà ad v. 123.—ξυνίει, contr. pro ξυνίεε, præs. imperat. verbi ξυνιέω, id. quod συνίημι, *committo;* item *intelligo, attendo;* ab eodem ξυνιέω, in usu est imperf. ξυνίεον, contr. ξυνίων, et ξύνιον, quasi à ξυνίω.—ἐμπάζεο, ex ἐμπάζεσο, quod vulgò ἐμπάζῃ. Sic ἔρχεο infrà 281; et εἴρεο, 284.—πέφραδε, non perf. med. à φράζω, sed præs. imperat. à verbo poëtico πεφράδω, *dico, edissero.* [cf. Il. ξ, 500, σ, 9, et υ, 340.] —ἄνωχθι, pro ἀνώγηθι, ab ἀνώγημι, id. quod ἀνώγω, *jubeo, hortor.*

275. Μήτηρ δ',] Sic in 5tâ et Stiâ. Μητέρα in prioribus. Schol. legendum conjicit Μήτηρ δ', sed nihil opus; nam hujusmodi syntaxis ἀνακόλουθος sæpe occurrit apud Homerum. Vid. Il. ς, 353. γ, 211. ζ, 510. κ, 224. annotante Clarkio.

277. Οἱ δὲ—] Eustathius de patre, Scholiastes de procis explicat: certè ἔεδνα propriè à procis vel nuptæ vel nupturæ, vel patri dabantur. [Vide Eurip. Med. 234, et lexica in voce.] Dabantur sæpius utrinque dona, quæ hinc μείλια et ἐπιμείλια, inde ἔεδνα dicebantur. Vult autem aliquando ἔεδνα idem ac μείλια, undè in utroque sensu sponsæ dicebantur ἀνάεδνοι, cum secundum varias facultates, corporisque atque animi dotes, vel nihil marito afferebant, vel nihil ab eo accipiebant. Φερναὶ pro donis quibuslibet sponsae datis occurrit apud Eur. Med. 952. Hic autem probabilius videtur procos munera dare pro Penelope juberi, quàm cum eâ accipere. T. Y.

279. —πίθηαι] subj. aor. 2. m. πίθωμαι, πίθηται, eliso σ, πί- 12.
θηαι, unde contractè πίθῃ.

282. —ὄσσαν—] ὄσσα ἐκ Διὸς est fortuitò audita quædam vox, index veri; vel et oraculi et vatis alicujus vox. Sic Od. ς, 216. Damm.

286. Ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν] Τουτέστιν ὕστατος ἐπανῆλθε. Eustathius.

288. Ἦ τ' ἂν,—] Ἦ τ' ἂν τλαίης ἐνιαυτὸν, Angl. *Thou mightest surely endure even for a year.* περ τρυχόμενος, *though distressed.*

289. μηδέ τ' ἐόντες,] μηδ' ἔτ' ἐόντες, Wolfius. P.

291. Σῆμά τέ οἱ χεῦαι,] *Tumulum ei erige,* καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι Πολλὰ μάλ', *et infer ei inferias multas.* Hùc scil.

pertinebant sepulchri et monumenti honor, ludi funebres, dona mortuo congesta. Damm. Cæterùm de hujusmodi σήμασι, τύμβοις. &c. vide quæ nos notavimus ad *Troadis Descript.* auctore *Chevalierio.* [p. 89. Version. Angl. in 4to.] χεῦαι. κτερεΐξαι, sunt aor. I. inf. act. subauditur scil. ἄμα, vel tale aliquid; uti in φράζεσθαι, ver. 294. et alibi sæpissimè.

297. Νηπιάας ὀχέειν.] ταπίειν ἄφρονα εἶναι. *Schol.* *puerilia perferre. consectari.* ὀχέω, est propriè *porto, habeo in dorso.*

298. Η οὐκ ἀΐεις,] Pronuntiabatur οὐκ ἀΐεις. Vide quæ accuratissimus Sam. Clarke annotavit ad Il. ε, 349, et ad ν, 188.

304, 305. —ἀσχαλόωντι] vide supra ad v. 25. —ἡμάζειν vide suprà ad v. 264.

309. —ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,] *festinans de itinere.* ὁδοῦ regitur à περὶ subauditâ: præposit. exprimitur Il. ψ, 437. ἐπειγόμενοι περὶ νίκης. ἐπείγω, *impello.* ἐπείγομαι, in med. *festino.*

13. 317, 318.—δόμεναι] pro δοῦναι.—Καὶ μάλα καλὸν ἑλὼν *Etiamsi donum pulcherrimum (mihi daudum) sumas,* σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς. *tibi etiam erit (donum aliud) quod permutatione dignum sit.* T. Y.

320. Ορνις δ' ὣς ἀνόπαια διέπτατο·] *Tanquam avis autem è conspectu avolavit.* ἀνόπαια sumitur adverbialiter; nominat. scil. plur. neut. ab ἀνόπαιος, -α, -ον, quasi ex α priv. et ὄπτομαι, *video.*

323. —ὀΐσατο] *suspicatus est.* aor. I. med. sine augm. reduplicato σ ab οἴω, *puto.*

326. Εἴατ'] pro ἧντο.

340. —πινόντων·] pro πινέτωσαν. Vide Vol. I. ad p. 99. n. 3.

343. Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω,] *tale enim caput,* i. e. *talem virum desidero.* Sic Hor.—*desiderio tam chari capitis.* L. i. Od. 24.

14. 344. —καθ' Ἑλλάδα—] Κατὰ τὴν Θετταλίαν, ἀπὸ μιᾶς πόλεως, ὀνόματι Ἑλλάδος. *Schol.* rectè, nam Homerus nusquam utitur voce Ἑλλὰς, pro universâ Græciâ, nec Ἕλληνες pro omnibus Græcis.

349. Ανδράσιν ἀλφηστῇσιν,] ἀλφηστῇσιν, dat. plur. Ion. pro ἀλφησταῖς, ab ἀλφηστὴς, οῦ, ὁ, *inventor,* ab ἀλφέω, *invenio.* ἄνδρες ἀλφησταὶ in genere sunt ἄνθρωποι. Damm.

352, 353. Ἥτις ἀκουόντεσσι, &c.] *quæ audientibus recentissima obversetur auribus. Idem.* ἀκουόντεσσι, pro ἀκούουσι.—ἐπιτολμάτω—*sustineat.*

361. —πεπνυμένον—] Vide suprà ad v. 213.

373. —ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω,] ut *vobis sermonem sine curâ* [i. e. audenter] *edicam.* ἀπηλεγέως, adv. ab ἀπηλεγὴς, *non curans,* quod ex ἀπὸ et ἀλέγω, *curo.*

15. 379. —παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·] *facta retributa fieri.*

381. —ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες,] i. e. ἐμφύντες χείλεσιν ὀδὰξ, *adhærentes labris mordicùs*, i. e. dentibus, Angl. *making their teeth adhere to their lips*, i e. *gnawing their lips*. Nam, ut observat Dammius, ἐμφῦναι est ἅψασθαι γενναίως καὶ ἐμπλακῆναι καὶ οἷον ὡς ἐν γενέσθαι. Vide Il. α, 513.—ὡς ἔχετο ἐμπεφυυῖα, *sic tenebat adhærescens*, Angl. *thus she held fast, clinging*; sermo est de Thetide suppliciter adhærescente genibus Jovis. 15.

383. Ἀντίνοος—] Inter procos Penelopes admodum conspicuus. Nobilis erat Ithacensis, superbus, audax, et imprimis Telemacho infestus.

386, 387. Μή σέ γ'—βασιλῆα Κρονίων ποιήσειεν.] Angl. *O may Jupiter never make thee king*, ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, *in the sea-begirt Ithaca*. Hæc loquitur deridens Telemachum.

391—393. —τετύχθαι;—] Hic et interdum alibi reddi potest *esse*; quamquam reverà sit à verbo τεύχω, τεύξω, τέτευχα, τυχθήσομαι, τέτυγμαι, *affabrè facio, extruo, affingo, &c.* quod verbum, quamvis in *operibus*, navibus scil. ædibus, poculis, scutis, adhibeatur propriè; latius de *diis* tamen et *hominibus* usurpatur, quorum vel *natura*, vel *officium*, vel *status* describendus est. Hoc in loco τετύχθαι id fere significat, quod Lat. dicitur *naturâ comparatum esse*; seu mavis, hic et alibi, cum minimo sententiæ damno, sæpè poteris hoc verbo, *esse*, rem totam conficere. I. T. Οὐ μὲν γάρ, "refertur istud γὰρ ad id quod eleganter reticetur: *Miror te ita dixisse*: vel *Tibi in hac re non assentior; non* ENIM, &c." [Vide ad Il. ε, 22.] CLARKE. τι κακὸν βασιλευέμεν, *aliquid malum est regem esse*: αἶψά τέ οἱ δῶ ἀφνειὸν πέλεται, *statimque* ei [i. e. regi, quod βασιλευέμεν, *regnare, regem esse*, indicat,] *domus dives fit*.

394. Ἀλλ' ἤτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν, &c.] Principes Achæorum juvenes et senes, ex quibus potest rex eligi: ergo soli vos juvenes proci non estis ii, ad quos solos spectat regis dignitas: —inest præterea his verbis lenis quidam μυκτὴρ in Antinoum. DAMM.

398. —δμώων, οὕς μοι ληΐσσατο, &c.] *servorum, quos mihi* (filio et heredi suo) *prædando peperit Ulysses*. Ergo bellicosum patrem innuit fuisse, qui servos ex bellicâ prædâ ceperit. *Idem*.

399. —Εὐρύμαχος] Nobilis quoque Ithacensis, unus ex procis Penelopes, mitior aliis ingenio, sed callidior. Hic blanditur Telemacho decipiendi causâ. *Idem*.

402. —δώμασιν οἷσιν] *ædibus tuis*: nam οἷσιν, quod idem est ac οἷς, videtur hîc poni pro σοῖς.

403. Μὴ γὰρ ὅγ' ἔλθοι ἀνήρ,—] Angl. *For never may the man come*, ὅστις ἀπορραίσει κτήματά σε ἀέκοντα βίηφι, *who shall violently destroy thy possessions against thy will!* Ubi observa,

verbum ἀπορραίω habere duplicem accusativum; et βίηφι, quod est pro βίῃ, Ion. pro βίᾳ, hîc sumi adverbialiter.

408. τοι] τιν, Wolfius et alii. P.

409. —τόδ' ἱκάνει;] *hùc venit?* nam τόδε sæpè significat idem ac ἐνταῦθα, δεῦρο, *hîc, hùc*.

16. 410, 411. Οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται,] *Quam exsurgens statim abit!* οὐδ' ὑπέμεινε Γνώμεναι· *neque toleravit ut cognosceremus:* γὰρ οὐ μὲν ἔοικε κακῷ [κατὰ] τι εἰς ὦπα, *non enim vultu similis est vili homini.* γνώμεναι, contractè γνῶναι.

414. —ἀγγελίης] Hæc vox hic vulgò putatur esse dat. pl. Ion. pro ἀγγελίαις· sed quia verbum ἔλθοι sequitur in sing. num. quod constructionem efficit valde duram, mallem Eustathio adstipulari, qui legendum proponit ἀγγελίης in gen. sing. adeo ut regatur ab ὑπὸ subintellectâ. Nam quod à Sam. Clarke F. observatur, verbum scil. πείθομαι, cum *Genitivo* constructum, apud poëtam nusquam occurrere, id quidem minimè ad rem esse videtur. Nam πείθομαι in voce passivâ, significans *persuadeor*, necessario habet post se gen. cum præp. ὑπὸ. Sed πείθομαι, in voce med. significans *pareo, obtempero, obedio*, &c. habet post se dativum. Præfert tamen ἀγγελίης edit. Oxon. Ern., α, ά.

433. οὔποτ'—] *nunquam*, cum eâ, scil.

441. Βῆ ῥ' ἴμεν—] Vel βῆ ῥ' ἰέναι vel βῆ δ' ἰέναι, locutio frequens apud Homerum; *gradiebatur ire, perrexit ire.* [cf. Il. δ, 199, et 209. ι, 167. ϑ, 220, &c.] sic etiam βάσκ' ἴθι, *vade, age*, Il. β, 8.

442. —ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.] Constructio est; ἐπετάνυσσεν δὲ κλ. ἱμάντι. *pessulumque obtendit loro.*

17. 443. —οἰὸς ἀώτῳ,] *ovis floridâ lanâ.* ἄωτος vel -ον, *flos, præstantissimum cujusvis rei.*

444. —πίφραδ'] Vide suprà ad v. 273.

---

* Ἐκ τῆς ὉΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε] *Ex* Homeri Odyss. Lib. V, 43—209. Jupiter Mercurium mittit ad Calypso, ut eam jubeat dimittere Ulyssem. Calypso ægrè paret imperio Jovis; et Ulyssi materiem et instrumenta ad ratem fabricandam subministrat. Ulysses, rate fabricatâ, ab insulâ Calypsûs solvit.

43. —διάκτορος—] Vide suprà ad α, 84.

44. Αὐτίκ' ἔπειθ'—] Conf. suprà α, 96; et Æn. iv, 238. *Dixerat*, &c.

47. Εἵλετο δὲ ῥάβδον,—] *Tum virgam capit*, &c. Æn. iv, 242. Conf. Statii Thebaid. i, 306. Hor. Carm. L. i. Od. x, 17.

48. —ὑπνώοντας—] *dormientes*, pro ὑπνόοντας, ab ὑπνόω, 17.
dormio.

50. Πιερίην—] Πιερία, ὄρος Μακεδονίας ἱερὸν Μουσῶν. *Schol.*

51. —λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς,] Τὴν ὁρμὴν, οὐ τὸ σῶμα. Λάρος δὲ, ὄρνεον θαλάσσιον. *Schol.* Angl. *a gull;* or *sea-mew.* Vide Æn iv. 254.

54. Τῷ—] i. e. τούτῳ λάρῳ scil.

56. —πόντου—ἰοειδέος] ἰοειδὴς, -έος, ὁ, ἡ, *nigricans*, ὁ μέλας, ὁ ἄνθους ἴου [*floris violæ*] εἶδος ἔχων, *speciem et formam habens.* Damm.

59. —ἐπ' ἐσχαρόφιν—] *ad focum.* ἐσχαρόφιν, Poëticè pro ἐσχάρᾳ.

60. —εὐκεάτοιο,] εὐκέατος, -ου, ὁ, ἡ, *quod facilè finditur;* ex εὖ, et κεάζω. *findo.* θύα, ἡ, vel, ut hîc, θύον τὸ, *thya arbor.* "Est δένδρον εὐῶδες," inquit Dammius, "maximè si ligna "ejus uruntur."

62. Ἱστὸν ἐποιχομένη,] Angl. *plying the loom.* Vide Il. α, 31.

63. Ὕλη δὲ σπέος—] Ordo est: Ὕλη δὲ τηλεθόωσα πεφύκει ἀμφὶ σπέος, *Sylva autem virescens circumcreverat specum.* τηλεθάω, verbum poëticum, idem quod θάλλω, præs. part. τηλεθάων, contractè τηλεθῶν, undè Homericum τηλεθόων, reduplicato scil. dimidio τοῦ ω, quod est ὀμικρόν.

66 —ἰρηκές—] Ἰωνικῶς ψιλοῦται. Κορῶναι δὲ εἰνάλιαι, κατὰ τοὺς 18.
Παλαιοὺς, αἱ αἴθυιαι. Eustathius. Angl. *cormorants.*

69. Ἡμερὶς ἡβώωσα,] *Vitis pubescens.* Angl. *a young luxuriant vine.* "*On arriva à la porte de la grotte de Calypso,* "*—elle étoit tapissée d'une jeune vigne, qui étendoit égale-* "*ment ses branches souples de tous côtés.*" *Les Aventures de Telémaque, par Fenelon, Liv.* i. Ἄμπελος, εἰς διαστολὴν τῆς ἀγριάδος. *Schol.* ἡβώω, verbum poëticum, idem quod ἡβάω. τεθήλει, plusquamperf. med. verbi θάλλω, *floreo, vireo*, τέθηλα quod est præs. perf. signif. Angl. *I flourish*, vel *I am become luxuriant*, ἐτεθήλειν, vel Ionicè τεθήλειν, in plusq. *I flourished.* Vide notas S. Clarke ad Iliada, passim; et *Origin and Progress of Language*, vol. ii. Vide etiam horum Coll. Vol. I. p. 151. n. 4.

74. Θηήσαιτο—] Pro θεάομαι dicunt interdum Iones θηέομαι, f. θηήσομαι. Sic v. 75. θηεῖτο, pro ἐθηεῖτο. item v. 76.

84. —δερκέσκετο.] More Ionico, pro ἐδέρκετο, imperf à δέρκω. vel δέρκομαι, *aspicio.*

86. —σιγαλόεντι·] σιγαλόεις vulgò redditur *admirabilis, admirandus; cum admiratione et silentio spectatus;* quasi à σιγὴ, *silentium.* Vir doctissimus Joannes Taylor, in Lection. Lysiac. 703. legendum conjicit hîc et alibi passim apud Homerum, (ope Æolicæ literæ F, quam *Digamma* vocant,) σιFαλόFεις. "Vexatissima," inquit, "ista ῥήγεα vel ἠνία, εἵματα,

18. " δέσματα ΣΙΓΑΛΟΕΝΤΑ, quæ passim apud Homerum le-" guntur, emendari jubeo semper σιFαλόFεντα. Qui à σιγὴ " deducunt, vel potius cogunt, operam ludunt. Σιαλῶσαι " apud Hesychium est ποικίλαι. Rectè igitur Σιγαλόεν (cor-" ruptè Γ pro F) exponitur ab eodem ποικίλον τῇ γραφῇ, λαμ-" πρὸν, &c. Σιγαλόεντα, λαμπρὰ, ποικίλα, καὶ τὰ ὅμοια." Cæterùm de *Digamma* Æolico, deque ejus usu multiplici, vide *Foster on Accent and Quantity*, p. 122. Dawes Miscell. Crit. Edit. Burgess, p. 113. et quæ ibi annotavit editor doctissimus, p. 356. cæterósque de hac materiâ scriptores ab eo indicatos.

87. —Ἑρμείᾳ χρυσόῤῥαπι,] *Mercuri aureâ virgâ.* Ἑρμείας, vel Ἑρμέας, vel contractè Ἑρμῆς. *Mercurius.* εἰλήλουθας, Poëticè pro ἐλήλυθας, vel ἤλυθας. Sic Iliad. α, 202. et alibi.

88. —πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.] Quum πάρος, *antea*, cum tempore præterito conjungi postulet, Barnesius hic legendum proponit θάμιζες, in imperfecto, sine augm. pro ἐθάμιζες, ut sensus sit, *antea quidem neutiquam frequens hic adesse solebas*; quod non improbat Sam. Clarke F. Sed nihil mutatione opus est; Nam alibi Homerus hoc adverbium cum tempore præsenti conjungit; tumque reddi possit, *aliàs*. Sic, [Iliad. α. 553.] Καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἴρομαι, οὔτε μεταλλῶ· *Et omninò te aliàs neque interrogo neque perscrutor.* Juno scil. alloquitur Jovem. [Od. θ, 36.] —ὅσσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι. *quicunque aliàs sunt præstantissimi.* Et hîc,—*aliàs quidem tu non frequens ades* hîc. Vide Iliad. σ, 386, 425.

90. —εἰ τετελεσμένον ἐστίν.] εἰ φύσιν ἔχει τοῦ δύνασθαι τελεσθῆναι. ἢ δυνατόν ἐστι γενέσθαι. *Schol.*

93. —κέρασσε—] Pro ἐκέρασε, à κεράννυμι.

94. —ἦσθε] *comedebat*; ab ἔσθω. quod idem est cum ἐσθίω.

95 —ἤραρε—] pro ἦρε, *refecerat*; non à præterito med. ἤραρα, sed ab aoristo ἤραρον. Clarke, ad Iliad. δ, 110.

19. 103. — Διὸς—Αἰγιόχοιο] *Ægidem habentis Jovis.* Sunt qui vertunt, *à caprâ nutriti.* Vera autem prior interpretatio. *Idem*, ad α, 202 —l. 104. παρεξελθεῖν, Wolfius. P.

108. Ἀθηναίῃ ἀλίτοντο,] *peccârunt graviter in Minervam.* [ἀλιτέω, in aor. 2. m. ἠλιτόμην.] Cf Æn. i, 39. *Pallasne exurere classem*, &c. et quæ ibi annotavit celeberr. Heynius.

110. —ἀπέφθιθον] *perierunt.* ἀποφθίθω, est Ionicè pro ἀποφθίνομαι, *pereo.*

111. —πέλασσε.] *appropinquare fecit, appulit.* Scriptum est cum duplice σ, quia fut. et aor. 1. πέλασα, penult. corripiunt.

118. —ζηλήμονες] Angl. *jealous*, à ζηλέω, f. ήσω. Scribitur et, teste Eustathio, δηλήμονες, ὅ ἐστι βλαπτικοί. Sed hoc frigidum.

119, 120. —ἀγάασθε] *invidetis.* Occurrit ἀγάω tantùm 19.
in formâ med. ἀγάεσθε, contractè ἀγᾶσθε, duplicato α, ἀγάασθε, more Homerico. Sic infrà, 122. ἠγάασθε in imperf. ποιῆσαι, i. e. ποιήσασθαι.

123, 124. Ἕως μιν] Pronuntiabatur ὥς μιν. CLARKE. Ὀρτυγίῃ, τῇ Δήλῳ· νῆσος δὲ ἡ Δῆλός ἐστιν ἀνὰ μέσον τῶν Κυκλάδων. *Schol.* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 46. n. 2.] —Ἄρτεμις ἁγνὴ. Hor. Carm. Lib. iii. Od. iv. *Et integræ tentator Orion Dianæ, Virgineâ domitus sagittâ.* κατέπεφνεν, à perf. med. verbi φένω, *occido*, oritur novum verbum πεφένω, per sync. πέφνω, undè in imperf. ἔπεφνον.

125, 127. Ὡς δ' ὁπότ' Ἰασίωνι—] Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο, δῖα θεάων, Ἰασίῳ Ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι. Hesiod. Theogon. 969.—Ὧ θυμῷ εἴξασα, *suo animo obsecuta.*—Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ· Angl. *in a thrice tilled fallow.* Cæterùm apud Jasionem, post diluvium, inventa sunt semina frugum. Undè Ceres eum adamâsse dicitur.

129. —ἄγασθε,] *invidetis;* ab ἄγαμαι. Aliter ἀγᾶσθε, quod contr. pro ἀγάεσθαι. Vide suprà ad v. 119.

130. —περὶ τρόπιος βεβαῶτα—] Angl. *riding on his keel.* Ab obsolete βάω, venit in perf. med. βέβαα, in particip. βεβαὼς, in gen. βεβαότος, et βεβαῶτος. Vide Sam. Clarke, ad Il. ν, 46. etiam Fragm. Gram. Gr. p. 18.

132. —ἔλσας—] Per sync. pro ἐλάσας. Ita vulgò; sed 20.
amicus meus doctissimus Tho. Burgess, Ἔλσαι, inquit, (quod Grammatici contractum esse aiunt ab ἐλάσαι) idem esse putem ac εἶλαι, sed antiquioris formæ. Ab ἔλω sive ἕλλω, ἔλσω, ἔλσαι, ut à κέλλω, κέλσαι, &c. Index iv, ad Dawes. Misc. Crit. κεάζω, *findo*, f. κεάσω, et apud Hom. κεάσσω, ut sit penultima longa. Vide suprà ad v. 111.

133. Ἔνθ' ἄλλοι—] Hi duo versus, qui rem jam satis notam ex superioribus exprimunt, merito suspecti sunt Ernestio; nec sunt in comment. Eustathii.

139. Ἐῤῥέτω,] Angl. *Let him begone;* Ulysses scil. Mirum hoc cuiquam unquam ambiguum fuisse; uti Scholiastæ apud Barnesium.

140. —πέμψω δέ μιν—] Non: *dimittam ipsum nusquam ego:* Immo dimissura erat: sed *nusquam eum deducere—prosequi potero*, ut mox, et alibi. ERNESTI.

144. —ἀσκηθὴς—] ἀ-σκηθὴς. Idem ferè sensus atque sonus vocis Gothicæ *scathe.* T. Y. Eadem vox benè nota apud Scotos.

150. Ἤϊ'] i. e. ἤϊε, *ibat.* Ab ἴω, et εἴω, pro quo εἶμι, *eo, vado;* est imperf. in usu apud Hom. ἤϊον, -ιες, -ιε· et perf. med. ἤϊα, -ιας, ιε· quæ formæ sæpissimè occurrunt.

152. Δακρυόφιν τέρσοντο·] *A lachrymis siccabantur.* δακρυόφιν, i. e. ἀπὸ δακρύων. κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν—Ἐν δάκρυσιν αὐτῷ ὁ τοῦ βίου χρόνος καὶ κατετήκετο. *Schol.*

154. —ἰαύεσκεν—] Ionicè pro ἴαυε, ab ἰαύω, *respiro, dormio:* sic paulò infrà δερκέσκετο pro ἐδέρκετο.

163, 164. —ἀτὰρ ἴκρια πῆξαι—] Angl. *but make a close-compacted deck*—τὰ ἴκρια sunt *tabulata quibus navis contegitur supernè;* πῆξαι propriè significat *compinge tibimet ipsi,* vel *tuo commodo;* ut planè indicat vox med. [Vide Vol. I. ad p. 37. n. 6.] ἠεροειδέα πόντον, *obscurum pontum.* Notandum: ἀὴρ, ἀέρος, ὁ, *aër:* sed ἀὴρ, vel Ion. ἠὴρ, -έρος, ἡ, [undè ἠεροειδής,] *caligo, nebula.*

21. 171. —πολύτλας—] Vide suprà ad α, 1.

174. —κέλεαι—] Iambus est. Eadem synalœpha sæpè occurrit. Sic infrà p. 22. v. 215. θεά, p. 23. v. 231. ἐξῶ, quod potius sine diæresi scribendum, p. 37. v. 283. Νέα, p. 39. v. 347. κρέα. T. Y. Idem sæpe notatum à Sam. Clarke. Vide ad Iliad. α, 18. β, 268. &c.

175. —νῆες ἐΐσαι] sunt *naves utrinque æquales,* vel *æquales sibi ab utroque latere,* atque ita ad navigandum aptissimæ. Sic Schol. ἴσαι κατὰ τοὺς τοίχους. De—περόωσι, vide suprà ad α, 25.

181. Χειρί τέ μιν κατέρεξεν,] Angl. *and she stroked him with her hand.* Idem versus sæpe occurrit apud Homerum. καταρέζω, *blandè mulceo.* Vide Il. α, 361. Od. δ, 610, &c.

182. Η δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσὶ,] Τὸ—ἀλιτρός ἐσσι, καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδὼς, ἀντὶ τοῦ ἤλιτες καὶ οὐκ εἶπας τὸ ἀληθὲς, καὶ ταῦτα μὴ ἀπαίδευτος ὤν· ἀποφώλιος γὰρ ὁ ἀπαίδευτος καὶ ἀδίδακτος. Eustath.

183, 184. —ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι;] *induxisti in animum proloqui?* φράζω, *dico.* φράζομαι, in voce med. *delibero.* ἐπιφράζομαι, *cogito, molior, induco in animum;* ἐπεφράσθης, aor. 1. pass. in sensu med. [Vide suprà ad α, 2. item Vol. I. ad p. 7. n. 10.] Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα—Conf. Æn. xii, 176. *Esto nunc sol testis,* &c. Ibid. 181, 197, 816. ix, 104. x, 113. vi, 323.

195. —κάθιζεν] *resedit;* subaudito scil. pron. recipr. nam ἵζω, vel καθίζω, est *sedere facio.* ἷζεν paulò infrà, *sedit.* Vide Vol. I. ad. p. 3. n. 7.

22. 205. —σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης.] Τὸ ἔμπης, ὃ καὶ ἔμπα λέγεται, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ὅμως σημαίνει. *Schol.* Quæ si vera sit interpretatio, sententia erit; *Quamvis discedere et me linquere paras, opto tibi nihilominùs omnia benè cedant.* Clarke F.

209. —ἱμειρόμενός περ—] *quantumvis cupidus*—

224. —μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.] Ordo est: καὶ τόδε γενέσθω μετὰ τοῖσι. Angl. *let this disaster happen among the rest.*

228. Ἦμος δ' ἠριγένεια, &c.] Ἦμος, *quando, cum*; conj. poëtica, cui respondet, τῆμος, *tum, tunc*. ἠριγένεια, epith. Auroræ; est ex ἦρ, ἦρος, τὸ, *tempus matutinum, lux matutina*; et γίνομαι· et sign. vel *tempore matutino nata*, vel *lucem matutinam gignens*. Occurrit hic vers. Il. α, 477. et alibi apud Hom. ῥοδοδάκτυλος, *rosea-digitos*; epith. laudatissimum Aristoteli. Virg. passim imitatus est versum huncce pulcherrimum. Vide Sam. Clarke ad Il. α, 477.

244. Εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα,] δένδρα scil. *viginti arbores ipsas dejecit*. Angl. *He felled full twenty trees*. "De fabricâ 23.
"navis Ulyssææ et navigatione lege Cl. Riccii Disp. Homer.
"xlix." Ernesti. Conf. Popii annotationem ad v. 311, lib. v. suæ Versionis.

246. —ἔνεικε τέρετρα—] Angl. *brought wimbles, augers*.

248. Γόμφοισιν—καὶ ἁρμονίῃσιν—] Angl. *with large nails and seams*; ἄρηρεν, *aptavit*, pro ἦρεν, vel ἦρε, aor. 2. verbi ἄρω, *apto*.

249. Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος—] *Quantumque quis faciet ventrem imum navis onerariæ capacis benè peritus fabrilis artis vir, in tantum latam ratem confecit Ulysses*. ἔδαφος νηὸς, Angl. *the hold of a ship*.

252. Ἴκρια δὲ στήσας,] Vide suprà ad v. 163.

253—255. —ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα.] *cæterùm longis asseribus perficiebat*. ἐπηγκενὶς, ίδος, ἡ, [unde ἐπηγκενίδεσσι, dat. pl. Poëticè pro ἐπηγκενίσι,] esse videtur id quod vocant Angl. *the gunnel*. Ἐπηγκενίδες, inquit Eustathius, σανίδες ἐκ πρώρας εἰς πρύμναν τεταμέναι καὶ ἐπισυνηγμέναι.—ἐπίκριον, *antenna*; πηδάλιον, *gubernaculum*.

256, 257. Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι—] Angl. *He fenced her with a border of wicker-worker all around*. οἰσυΐνῃσι, dat. pl. Ion. pro οἰσυΐναις, ab οἰσύϊνος, η, ον, *Salignus, ex salice*. Th. οἰσύα, *salix*. Κύματος εἶλαρ ἔμεν· [i. e. εἶναι] Angl. *to ward off the waves*. πολλὴν ἐπεχεύατο ὕλην, *he stowed in her abundance of ballast*.

260. —ὑπέρας] Ὑπέραι, sunt funes, quibus antennæ ad malum adligantur; vel, ut Cæsar loquitur, B. G. iii, 14, destinantur. Ernesti. κάλως, τὰ σχοινία, δι' ὧν ἀνάγεται καὶ κατάγεται ἡ κεραία. *Schol*. Πόδες sunt funes quibus anguli extremi velorum puppim versus ducuntur. Ernesti. Ὑπέρα, Angl. *the rope at the upper extremity of the sail*; ὁ ποὺς, *the rope at the lower extremity*: illa scil. extendit sursùm à cornu antennæ obliquè ad malum; hic deorsùm ab angulo veli ad latus navis puppim versus.

262. —τῷ τετέλεστο—] *ei* [i. e. *ab eo*] *finita sunt*—

266. —ἦια] —ον, τὰ, *viatica*. Hìc pronuntiatur ῆα, uti 24.
notavit Barnesius et Clarkius F.

---

24. * Ἐκ τῆς ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.] *Ex* Homeri Odyss. Lib. VIII, 24—71. 485—563. 572—586. Alcinous Phæacum rex, ignoto hospiti suo amicissimus, de ejus deductione concionatur. Jussu regis, nautæ navem in profundum deducunt. Interea instruitur convivium; introducitur Demodocus cantor amabilis; epulantur. Rogatu Ulyssis, Demodocus, *Equum ligneum* canit; et, mentione inductâ ipsius Ulyssis, lachrymæ heroi oboriuntur. Quibus observatis Alcinous cantilenæ finem imponit, atque Ulyssem interrogat, quisnam et unde gentium sit.

24. Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν,—] *Cæterùm postquam convenerant,—ῥ', ut dictum est suprà.* Clarke F. [ἤγερθεν pro ἠγέρθησαν. ut sæpissimè:] Phæaces scil. in cujus insulam, post tempestatem à Neptuno ei immissam, Ulysses, relictâ Calypso, vix tandem pervenerat.

30. Πομπὴν δ' ὀτρύνει,—] Angl. *He implores a safe conduct; and begs that his request may be ratified.*

35. Πρωτόπλοον·] Angl. *of first rate speed.* κούρω δὲ δύω, καὶ πεντήκοντα, i. e. secundum Sam. Clarke, [ad Il. ι, 182.] κούρω δύω, καὶ κοῦροι πεντήκοντα, et κούρω δύω κρινάσθων, καὶ κοῦροι πεντήκοντα κρινάσθωσαν, Angl. *let two and fifty youths set themselves apart,* ὅσοι εἰσὶν ἄριστοι πάρος, *who on other occasions distinguish themselves.* [De πάρος, cum præs. temp. vide suprà ad ι, 88.] Cæterùm eorum opinionem, qui putant optimos Scriptores Græcos duali numero pro plurali interdum usurpâsse, vide eundem virum doctissimum Sam. Clarkium more suo, i. e. acutissimè, refellentem, ubi suprà. [item ad Iliad. α, 566. β, 288.] et alibi passim. Contra Clarkium tamen affirmat Ernestius [ad Il. α, 566.] exempla ita perspicua esse, ut nullo modo eludi possint. Verùm unum tantùm protulit è scriptis Homeri, ex Iliad. scil. δ, 452. ποταμοὶ—συμβάλλετον· infeliciter! Nam sermo est ibi de *duobus* fluminibus. Duo quidem alia citavit, alterum ex Arato v. 1004, [rectius 1025] βοῶντε κολοιοί· alterum è poëmate περὶ λίθων, Orpheo, vulgò sed falsò adscripto, v. 77. ubi φυγέτην ponitur pro φύγον vel ἔφυγον· ad quem locum ita annotavit vir eruditissimus Gesnerus, Ernestii amicus: "Hic quidem apertè dualis numerus pro plurali ponitur, quod cupidè nimis negâsse "Clarkium ab Homero fieri, pulchrè jam monuit vir summus Ernestius, qui ad Il. α, 566. et hoc loco Orphico et "Homeri ipsius pluribus prolatis ostendit, omninò etiam

"duali usos esse, ubi de pluribus ageretur." Nihil tamen ejusmodi, nisi jam supra dicta, ex Homero, vel ullo alio auctore, protulit Ernestius. Addit quidem, "se talia exempla "plura reperisse, quae notare omnia supersedit." Nescio an hoc sit quod Gesnerus vocat *pulchrè monuisse*. Ad istud autem Pseudo-Orphei quod attinet, ita annotavit vir egregius Thomas Tyrwhitt: "Numerum dualem pro plurali "hîc poni non inficiandum est; sed nolim ex hoc scriptore "canonas grammaticos conficere." [Vide edit. Th. Tyrwhitt. Lond. 1781.] Quæ igitur de hac re protulit Ernestius non sunt magni momenti, nisi forsan excipias exemplum ex Arato; quod notavit quoque Scholiastes his verbis: τῷ δὲ βοῶντε, δυϊκῷ ἀριθμῷ ἐχρήσατο ἀντὶ πληθυντικοῦ· τοῦτο γὰρ ἴδιος αὐτῷ· ὁ καὶ Ὅμηρος οἶδε. Sed quod ad Homerum attinet hoc nimis temere dictum videtur. Hujusmodi syntaxeos usum confirmare quoque conatur vir magno ingenii acumine Gilbertus Wakefield, [Sylv. Crit. par. i. p. 59.] exemplis nonnullis allatis. 1. Ex Pind. Ol. ii. 158. γαρύετον, —de quo vide infrà ad locum. 2. Ex Orph. Arg. 818. Φράζετον οἵτινες ἐστὲ—Sed Æëtes hîc alloquitur Jasonem, qui —ἐν πάντεσσι μετέπρεπε,—et comites Jasonis in uno sodalitio. 3. Ex Hesiod. Op. et D. 183. [al. 186.] —βάζοντ' ἐπέεσσι. Ibi sana lectio est βάζοντες ἔπεσσι. Vide inf. ad loc. 4. Arat. 968. —κρώξαντε βαρείῃ διπλάκι φωνῇ—quod ad rem facere videtur, nisi forsan sermo sit de duobus generibus, corvis scil. et graculis. Ad summam: major exemplorum copia adhuc desiderari videtur ad infirmandam differentiam inter dualem et pluralem numerum. 24.

37. Δησάμενοι—] Ordo est: εὖ δὲ δησάμενοι ἐρετμὰ ἐπὶ κληῖσι πάντες ἔκβατε· *Quum autem benè ligaveritis remos ad transtra omnes exite*:—ἀλεγύνετε δαῖτα, *subitum parate convivium*.

45. —ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν—] i. e. ὅπῃ θυμὸς ἐποτρύνῃ— *ubicunque animus* ipsum *impellat*. 25.

48. —κρινθέντε—] Ita rectè edidit Barnesius. Vulgati habent κριθέντε, quod primam necessariò corripit. Vide ad Il. α, 309; et ι, 129. CLARKE. De duali numero vide suprà ad v. 35.

53. Ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ—] *Aptâruntque remos* ἐν τροποῖς δερματίνοισι, *strophis pelliceis*. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 37. n. 15.] πάντα κατὰ μοῖραν, *omnia ritè*. ἀνὰ δ' ἱστία, κ. τ. λ. i. e. ἀναπέτασαν δὲ λευκὰ ἱστία. Vide Il. α, 480.

55. Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ] Ὁρμίζειν ὑψοῦ ἐν νοτίῳ, scil. ὑγρῷ, est solventium è portu vel à littore, cùm navis deducta stat in aquâ altâ: at ὁρμίζειν ὑψοῦ ἐν ξηρῷ est appellentium, cùm navis, finito cursu, subducitur. ERNESTI.

56. Βάν ῥ' ἴμεν—] i. e. ἔβησαν ἰέναι. Vide suprà ad α, 441.

25. 57. αἴθουσαι] Αἱ πρὸς ἥλιον τετραμμέναι στοαί. *Schol.* ἕρκεα, *septa*; Angl. *the courts.* δόμοι, *triclinia, diætæ, œci.* Ernesti.

59. —δυοκαίδεκα μῆλ' ἱέρευσεν,] Conf. Æn. i. 633. *Nec minùs intereà*, &c. Ubi ita notavit Heynius:—"ex toto Homero satis constat, heroicis temporibus hospitis adventu "in domo statim sacrum sit, cæditur victima, et ex eâ epulo "sacro hospes excipitur."

60. —δύο δ' εἰλίποδας βοῦς·] Vide suprà ad α, 92.

61. ἀμφί θ' ἕπον,] i. e. τι ἄμφιπον, *et curârunt.* τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινήν. *apparâruntque convivium amœnum*· τετύκοντο, pro ἐτύχοντο. Vide Il. α, 467.

62. —ἐρίηρον ἀοιδόν·] Heroicis temporibus semper ἀοιδὸς conviviis, quæ ferè cum re divinâ erant conjuncta, aderat. Heyne, ad Æn. i. 740. Vide *Blackwell's Enquiry into the Life and Writings of Homer*, p. 112.

63. Τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε,—] Duo versus exquisitissimi. Sub personâ cantoris Demodoci quidam putârunt Homerum seipsum depictum voluisse; sed talis opinio nullis satis idoneis argumentis nititur.—περιεφίλησε, *valdè dilexit.*

67. Κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν—] i. e. κατακρέμασε δὲ φόρμιγγα—ἐκ πασσάλου.

68. —ἐπέφραδε χερσὶν ἑλέσθαι Κῆρυξ·] Ἤτοι ἐσήμανεν, ἵνα ἀνέληται ταῖς χερσίν· ἢ τὰς χεῖρας ἐπέθηκεν, ἵνα γνῷ ἔνθα κεῖται. *Schol.* ἐπέφραδε, aor. 2. ab ἐπιφράζω, *indico, admoneo.*

26. 485. —ἐξ ἔρον ἕντο,] i. e. ἐξέντο ἔρον, *exemissent desiderium*:—Vide suprà ad Odyss. α, 150. [Conf. Æn. i. 220. 727. viii. 184.]

488. Ἤ σέ γε Μοῦσ'—] *Aut te Musa docuit,*—Vide Vol. I. ad p. 25. n. 4.

489. Ἀχαιῶν οἶτον ἀείδεις,] *Achivorum fatum canis,*—Alludit ad priorem Demodoci cantilenam—Νεῖκος Ὀδυσσῆος—κ. τ. λ. hujus Libri ver. 75, sqq.

493. τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,] *Instar montis equum, divinâ Palladis arte, Ædificant,*—Æn. ii. 15. et alibi passim. Vide celeberrimi Heynii Excurs. iii. et vii. ad Lib. ii. Æn.

508. Ἢ κατὰ πετράων βαλέειν—] Vide *Description of the Plain of Troy, by M. Chevalier*, p. 117. et Æn. ii. 31.

510. Τῇ περ δὴ—] *Quâ utique demùm* sententiâ *etiam posteà peragendum esset.* Clarke F.

511. Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι,] *Jam Trojæ sic fata ferebant.* Æn. ii. 34. ἐπὴν πόλις, κ. τ. λ. *postquam urbs intra-se-conclusisset*—

27. 519. Κεῖθι δὴ—] Ordo est: φάτο δὴ [ἐκεῖνον—Ὀδυσσέα nempè] τολμήσαντα αἰνότατον πόλεμον κεῖθι.—Angl. *He sang that Ulysses having there risked a dreadful engagement, then too proved victorious,*—

523.—φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,] *suum maritum amplexata,*—

527. Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη—] *Ipsi circumfusa,* λίγα κωκύει· *stridulè ejulat:*—[Vide Il. τ, 284.] Nihil amplius vult hæc similitudo quam quod Ulysses ἐλεεινὸν ἔκλαιεν. —οἱ δέ τ' ὄπισθεν κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον, κ. τ. λ. *illi verò ponè* [i. e. hostes] *cædentes hastis tergum, atque humeros* fœminæ scil.] εἴρερον εἰσανάγουσι, *ducunt* eam *in servitutem.*—Εἴρερος, ου, ὁ, *servitus;* ab εἴρω, *necto.*

539. —ὄρορε] *se excitavit, exorsus est,*— aor. 2. act. pro ὦρε· et hîc subauditur ἑαυτὸν. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

544. τέτυκται,] *parata sunt,* et paulò infrà, *est:*—præs. scil. perf. Vide Vol. I. ad p. 27. n. 4.

547. —ὅστ' ὀλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεσσι.] *qui scilicet vel minimum attingit mente.* Angl. *who possesses the smallest intelligence.* Ἅπτεται ταῖς φρεσίν· ὁ φρόνιμός ἐστι. *Schol.*

556. —τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.] *naves quæ dirigunt se et* 28.
contendunt ad propositum locum mentibus propriis,—quasi rationales. Damm. Hæc et quæ sequuntur de navibus Phæacum, ad verbum sumta, planè sunt fabulosa et incredibilia. Sed ex portentosâ hac descriptione hoc, in genere, colligendum est, Phæaces præstantissimos fuisse remiges, ut possent gubernaculo carere: eosque portentosis narrationibus delectatos fuisse.

563. —ἔπι—] hîc, ut alibi passim, pro ἔπεστι.

573. —ἀπειπλόγχθης] Vide suprà ad α, 1.

586. —πεπνυμένα εἰδῇ.] *res prudentes intelligat.* πνέω, f. πνεύσω, *spiro, spirare facio;* it. *sapere facio;* hinc pass. πνέομαι, *sapio, habeo spiritus egregios:* hujus verbi solum perfectum pass. per omnes modos, apud poëtam occurrit, πέπνυμαι, *sapiens factus sum, valdè sapio, &c.* Damm. Vide suprà ad α, 213.

---

* ΤΗΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ῬΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜ- 29.
ΜΑ, Ι.] Homeri Odyss. Lib. IX. [Vide suprà ad p. 3. n. †.] Ulysses se notum facit Phæacibus; et historiam suorum errorum incipit. Narrat pugnam suam cum Ciconibus, quorum urbem Ismarum evertit; adventum ad Lotophagos; deindè ad terram Cyclopum; ibique inclusionem in antro Polyphemi, undè non prius egreditur quàm, sex sociorum ejus à Cyclope devoratis, ipsum Polyphemum vino somnoque gravatum excæcet.

Ver. 5. —τέλος χαριέστερον—] *rem gratiorem*—"Est—fami-"liaris Ionicè scribentibus dictio τέλος, quæ sæpè nihil sonat

29. "aliud quam χρῆμα, res." Casaubonus, ad Athen. lib. ii. cap. 3.—ἴσχῃ κατὰ δῆμον—i. e. κατίσχῃ δῆμον—

12. —θυμὸς ἐπιτρέπεται—] Angl. *thy mind has a desire*—Sic Virg. *Sed si tantus amor*, &c. Æn. ii. ad init.

17. —ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα,—] ἐγὼ δὲ ἔπειτα, ὑπεκφυγὼν νηλεὲς ἦμαρ, καὶ ναίων δώματα ἀπόπροθι, ἂν ἔω ξεῖνος ὑμῖν. Angl. *And that I afterwards, when I have escaped the fatal day, and dwelling in my own habitation afar, may have a mutual intercourse of hospitality with you.*

19. Εἴμ' Ὀδυσεὺς—] Sic Virg. *Sum pius Æneas—famâ super æthera notus.* [Æn. i. 378, 379.] Notati hi versus, quod Æneas egregiè se ipsum commendat. Rectè, nostris moribus si rem æstimes; secùs, si heroicis, ut ex toto Homero satis constat. Exempla aliorum v. ap. Pierson. Verisim. p. 206: adde Spencium [in *Essay on Pope's Odyssey*, P. i. p. 52.] Hic ipse versus ex Homero adumbratus Odyss. ι, 19. Ulysses apud Alcinoum: Εἴμ' Ὀδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν Ἀνθρώποισι μέλω, (*carus et honoratus sum propter sagacitatem consiliorum in re bellicâ*) καί μευ κλέος οὐρανὸν ἵκει· *famâ super æthera notus*, ex poëticæ orationis genio, nihil aliud quam simpliciter, celeber et inclytus. Inclytum autem ac notum se calamitatibus suis dicere, minus habet offensionis etiam nostris moribus, &c. Heyne, Excurs. ad locum.

21. —εὐδείελον·] *conspicuam.* εὔδηλος, resoluto η, εὐδέελος, inserto ι, εὐδείελος.

23—25. —ναιετάουσι] *habitantur.* ναιετάω, *habito, frequento*; signif. etiam, *sum frequens, habitor.*—Δουλίχιόν τε,—Vide suprà ad α, 246.—χθαμαλὴ—vulgò redditur *humilis, depressa*; et πανυπερτάτη, *omnium suprema.* Locum ab interpretibus minùs rectè acceptum ita interpretatur vir ornatissimus Sam. Clarke, [ad Iliad. γ, 201.] ac si poëta dixisset, "non modò "montem istum, ver. 22, sed totam insulam, etiam χθαμα- "λὴν, etiam quibus in partibus *depressior* esset, comparatè "tamen cum circumjacentibus insulis πανυπερτάτην εἶν ἁλὶ "κεῖσθαι." Cf. Cicer. de Orat. Lib. i. Hor. Epist. i. vii. 41. "Πανυπερτάτη reddi potest *extrema*, nempe occidentem versus, "quod voluisse videtur poëta." T. Y.

30. 28. Ἧς γαίης—] i. e. ἰδίας γῆς, Angl. *than one's native land.*

30. Ἐν σπέσσι—] Vide suprà ad α, 15.

32. Αἰαίη—] *Ææa.* Ita dicitur Circe ab Αἶα, quæ urbs erat Colchidis. Erat nimirum Circe soror Colchici regis; et insula ejus dicitur νῆσος αἰαίη.

39, 40. Κικόνεσσι πέλασσεν, Ισμάρῳ·] idem valet ac ἐπέλασέ με Κικόνων πόλει Ισμάρῳ. Erant autem Κίκονες Thraciæ po-

pulus. Trojanis auxilia tulerant; hinc Ulysses eos pro hostibus habuit. Vide Il. ρ, 73.

42. —ἀτεμβόμενος—ἴσης.] Supple μοίρας, *fraudatus æquali portione.* ἀτέμβω, est, uti Dammius interpretatur, εἰς ἄτην ἐμβιβάζω, *in labem et offensionem induco.* ἀτέμβομαι est, εἰς ἄτην ἐμβαίνω, hinc ἀτεμβόμενος *fraudatus.*

43. —διερῷ ποδὶ—] *celeri pede*—διερὸς propriè significat, *qui humorem habet, qui rigatus est, recens:* inde metaphoricè *vegetus, vivus;* à διαίνω, *rigo.* Sunt qui putant διερῷ ποδὶ hîc de navi intelligi; sed hoc simplicitatem Homeri minùs redolet.

46. —καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.] Vide suprà ad α, 92.

49, 50. ἀφ' ἵππων—μάρνασθαι,] non *ex ipsis equis,* sed è *curribus* pugnare, uti ex innumeris Iliados locis liquet. Sam. Clarke F. καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα, *et, ubi opus est, pedibus,* nam πεζὸν ἐόντα idem sonat ac πεζοὺς ἐόντας.

54. Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο] Στησάμενοι est *instructâ acie.* Ernesti.

58. Ημος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,] Μετεπορεύετο μετὰ 31.
τὴν τῆς ἡμέρας αὔξησιν ὁ Ἥλιος κατὰ ὥραν βουλυτοῦ· ὅς ἡ μεσημβρία ἐστὶν, ἢ ὀλίγον τι μετὰ μεσημβρίαν, ὅτε βόες λύονται τοῦ κάμνειν. Eustathius. *Cum sol transiret ad eum locum cœli, in quo cum est, boves solvi solent ab opere.* Damm. Conf. Virg. Eclog. ii. 66. et *Gray's Elegy,* ad init.

59. —κλῖναν—] i. e. ἔκλιναν Αχαιοὺς· *inclinârunt Achivos,* sensu transitivo: *pepulerunt Achivos.*

60. Ἑξ δ' ἀφ' ἑκάστης—] i. e. Numerus occisorum erat 72; sex scil. *pro* unaquaque nave, non sex *ex* unaquaque nave. Numerus navium Ulyssis erat 12. Vide infrà ver. 159.

64. Οὐδ' ἄρα μοι—] Non hîc supervacaneum est istud ἄρα· sed vim habet hujusmodi; *Neque, uti tam properè fugientibus fieri verisimillimum erat,*—Vel, *Neque impediit trepida nostra fuga quin, priusquam ulteriùs progrederemur,* &c. Clarke F. πρὶν τρὶς ἄῦσαι τινα ἕκαστον—*priusquam ter vocâssemus unumquemque.* &c. Αρχαῖον ἔθος (inquit Schol.) τῶν ἐπὶ ξένης ἀπολλυμένων τὰς ψυχὰς ἀνακαλεῖν τρίτον τοὺς περιληφθέντας ἐπὰν ἀπίωσιν οἴκαδε· ἢ ἵνα καὶ εἴ τις ἔτι ἀπολείποιτο ἐν τῷ πεδίῳ, προσέλθοι. Conf. Virg. Æn. vi. 505.

66. —δῃωθέντες.] *trucidati.* Pronuntiabatur δηωθέντες, uti observârunt Barnesius et Clarkius F.

68. —σὺν δὲ νεφέεσσι—] Conf. Æn. i. 92. iii. 198. v. 11.

70, 71. —ἐπικάρσιαι,] Vulgò redditur *obliquæ:* Eustathius autem, Επικάρσιαι δὲ, (inquit) οὐ πλάγιαι νῦν ὁμοίως τῷ ἐγκαρσίοι, ἀλλ' ἐπὶ κεφαλὴν, διὰ τὴν ἐκ τοῦ σφοδροῦ πνεύματος τῶν ἱστίων πολλὴν ἔντασιν.—ἐφέροντ' ἐπικάρσιαι, Angl. *plunged as it were headlong:* cui interpretationi favet vocis etymon; est scil. ex

ἐπὶ et κάρ.—ἱστία δέ σφιν—*Vela autem ipsis*—ἲς ἀνέμοιο διέσχισε τριχθά τε καὶ τετραχθά, *vis venti discidit in tres quatuorque partes.* Versus notissimus, cujus numeri optimè repræsentant vim ejus rei quam poëta vult exprimere. Conf. Il. γ, 363. et quæ ibi annotavit vir ornatissimus Sam. Clarke.

78. Αὐτὰς δ' ἐσσυμένως—] *Ipsas vero* [naves scil.] *festinanter*—προερέσσαμεν [ἐρετμοῖς] ἤπειρόνδε, *protrusimus remis ad* terram *continentem.* Vide Il. α, 485.

80. Μάλειαν,] Ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς. Κύθηρα, -ων, τά· νῆσος τῆς Λακωνικῆς. *Schol.*

83, 84. —ἐπέβημεν Γαίης Λωτοφάγων,] *conscendimus terram Lotophagorum,*—[quæ scil. sita erat, non in Siciliâ, ut quidam putârunt, sed in Libyâ,] οἵτ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν, *qui florentem cibum edunt.*

32. 106. Κυκλώπων—] In singulari Polyphemus κατ' ἐξοχὴν vocatur Κύκλωψ. In plurali Κύκλωπες sunt populus Siciliæ, in regione valdè fertili, οἱ Λεοντῖνοι postea dicti. Ulyssis ævo habitabant sparsim, quisque in agro suo: hinc credibile sit, potuisse Polyphemum pati ea quæ passus est, utpote solus, extra societatem aliorum, et detestabilis sine dubio omnibus. Cave vero putes, poëtam Cyclopes omnes fingere μονοφθάλμους· nescit omninò hunc monstrosum μῦθον recentiorum, ineptè et immoderatè fingentium. Imo ipse Polyphemus fuit quidem unoculus; sed casu fortasse amiserat alterum: poëta enim dat ei βλέφαρα κὴ ὀφρύας, nec certè siluisset hanc ἰδιότητα, si in mediâ fronte oculum unum habuisset. DAMM. Vide Eustath. ad ver. 187. qui hujus quoque sententiæ est. ὑπερφίαλος vulgò redditur *fœdifragus, perfidus; item superbus, arrogans; interdùm vinosus;* quasi ex ὑπὲρ et φιάλη, quia fœdera per φιάλας fiebant. Alii deducunt ab ὑπερφυής, *qui nimis excrevit,* indè *excellens.* Potest igitur hîc reddi *ingens,* ut ad *staturam* Cyclopum referatur. [Vide suprà ad α, 134.] Cæterùm in hujus vocis consonante φ latere Æolicum digamma putat amicus meus doctissimus Episcopus Menevensis, quasi olim scriptum esset ὑπερϜίαλος; atque adeò vocem ipsam deducendam ab ὑπερϜίω, *super eo, supero,* ut cognatum sit verbi ὑπέρβω, ὑπερβαίνω. undè Latinum SUPERBUS.

111. —ἐριστάφυλον] ἐκ τελείου καρποῦ τῆς σταφυλῆς γινόμενον. *Schol.*

116. —λάχεια] ας, ἡ, *mollis, molli solo.* à λαχαίνω, *terram fodiendo mollio.*

120. —μιν εἰσοιχνεῦσι] *ipsam ingrediuntur,*—pro εἰσοιχνέουσι· ab οἰχνέω.

33. 125. —μιλτοπάρῃοι,] Μίλτῳ τὰς παρειὰς κεχρισμένας, τουτέστι τὰς πρώρας. Μίλτος δὲ πηλὸς ῥουσιώδης. *Schol.*

128. —οἷά τε πολλὰ] Adverbialiter, *veluti crebrò*—

130, 131. Οἵ κέ σφιν—] Construe: Οἳ καί κε ἐκάμοντό σφιν εὐκτιμένην νῆσον, Angl. *and who might cultivate for themselves the populous island.* Οὐ μὲν γάρ [ἐστί] γέ τι κακὴ, *for it is not by any means unfruitful.*

134, 135. —μάλα κεν βαθὺ—] Ordo est: κεν ἀμῷεν μάλα βαθὺ λήϊον αἰὲν εἰς ὥρας, Angl. *they might reap a very tall crop constantly at the stated season,* ἐπεὶ οὖδας ὕπο [ἐστι] μάλα πῖαρ, *since the soil underneath is very rich.* οὖδας, τὸ, *solum;* in usu tantùm in nominat. et accus. πῖαρ, τὸ, idem quod πῖον, *pingue.*

136. —ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν,] *ut non opus sit fune,*— Conf. Virg. Æn. i. 168. *Hîc fessas non vincula naves Ulla tenent,*—&c.

138. Αλλ' ἐπικέλσαντας μεῖναι χρόνον,] Angl. *but for those who arrive, only to remain a while.* ἐπικέλλω, f. Æolicè, -έλσω, *appello navem in littus,* &c.

152. Ημος δ' ἠριγένεια—] Vide suprà p. 22. ad ver. 228.

159. —ἐς δὲ ἐκάστην] Conf. Æn. i. 194, &c. 34.

162. —δαινύμενοι κρέα—καὶ μέθυ—] Vide infrà ad Soph. Œd. Tyr. ver. 269. λαγχάνω, *sortior,* sonat etiam *sorte contingere.*

185. —κατωρυχέεσσι λίθοισι,] Τοῖς ἐν τῇ γῇ ἐνωρυγμένοις, ὅ ἐστι τεθεμελιωμένοις. *Schol.* κατωρυχὴς, -έος, ὁ, ἡ, reddit Dammius, *infrà infossus, sic ut inferior pars sit defossa, superior emineat.*

187. —ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος,] Conf. Theocr. Idyll. xi.

190. —ἐτέτυκτο] *erat.* τέτυγμαι, *sum;* ἐτετύγμην, *eram,* in 35. hoc sensu sæpè occurrunt apud Homerum. Sic, Ωκεανὸς γένεσις πάντεσσι τέτυκται, *Oceanus nativitas omnibus est.* Il. ξ, 246. ἄριστος ἐνὶ Θρῄκεσσι τέτυκτο, *erat præstantissimus inter Thraces.* Il. ζ, 7. et alibi passim.

198. —ὃς Ισμαρον ἀμφιβεβήκει·] Angl. *who was the guardian of Ismarus?* ἀμφιβέβηκα, *I am the guardian,* &c. Vide Il. α, 37. et quæ ibi acutè annotavit vir ornatissimus S. Clarke.

199. Οὕνεκά μιν—περισχόμεθ'—] *Quoniam ipsum conservaveramus*—περίσχομαι est, quasi dicas, Angl. *I hold myself round;* i. e. *I protect.*

202. Χρυσοῦ—εὐεργέος—] *Auri bene elaborati* et puri—

204. —ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν—] *amphoris duodecim ipsis;—non paucioribus quam duodecim.* Vide Il. κ, 560. et ibi Sam. Clarke.

209. Ἐν δέπας ἐμπλήσας,—] *Unum poculum qui impleverat,* ἔχευε ἀνὰ εἴκοσι μέτρα ὕδατος, *infundebat vicenas mensuras aquæ:* nam ἀνὰ est hîc distributivum.

210. —ὀδμὴ—ὀδώδει] *odor spirabat.* ὄζω, est *oleo, odorem emitto:* in perf. med. ὦδα et ὄδωδα, unde in plusq. ὀδώδειν.

" Ista præterita med. (inquit Dammius) sæpè in notione " præsentis et imperfecti ponuntur." Vide suprà ad v. 198.

212. —ᾔια] ων, τὰ, *viatica:* hîc enuntiatur ᾖα.

213. *αὐτίκα γάρ*—] *statim enim mihi suspicatus est animus generosus virum superventurum ingenti præditum robore.* Clarke F.

219. Ταρσοὶ] Οἱ καλαθίσκοι, ἐν οἷς τυροκομοῦσι, καὶ ἐκτυποῦνται οἱ τυροί. *Schol.* Angl. *the strainers.* σηκοὶ—Αἱ μάνδραι καὶ περίβολοι, ἐν οἷς συγκέκλεισται τὰ θρέμματα. Angl. *the penns.*

221. Ερχατο·] *inclusæ erant:* Ionicè pro εἰργμέναι ἦσαν· ab ἔργω, vel εἴργω, *includo.*

36. 222. —ἕρσαι·] Αἱ νεογναὶ καὶ ἁπαλαὶ καὶ δροσώδεις, ἀπὸ τῆς ἕρσης· ἢ ἐνδεεῖς τῇ ἡλικίᾳ. *Schol.* Quia ros est ἀσθενὴς καὶ ἀδρανὴς ὄμβρος, ideo rori comparantur quæ sunt tenera et mollia.—Æschylus quoque, in Agamemnone, δρόσους nominat teneros avium pullos.—Sed primus omnium pater elegantiarum Homerus ἕρσην, id est, *rorem*, tenellos agniculos vocavit:—χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι, Χωρὶς δ' αὖτ' ἕρσαι, quasi dicat, τὰ ἑρσώδη sive δροσώδη πρόβατα. Casaubonus, ad Athenæum ix, 8. citante Clarkio F. —ὀρὸς—λέγεται, ἡ τοῦ γάλακτος ὑδατώδης ὑπόστασις. *Schol.* Angl. *whey.*

225. Τυρῶν αἰνυμένους] *Sumtis caseorum nonnullis*— Vide Vol. I. ad p. 53. n. 3.

231. —κείαντες] Aliter κήαντες.—ἐθύσαμεν· ἠδὲ καὶ αὐτοὶ Τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν· Ex parte nimirùm sacra faciebant, partem ipsi comedebant. Clarke F.

245. —ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν—] Ὑπέθηκεν ἔμβρυον. Ὅμηρος γὰρ, ὑπεναντίον τῆς συνηθείας, βρέφος μὲν λέγει κατὰ γαστρός· ἔμβρυον δὲ, νεογνὸν, ἢ τὸ τέκνον. *Schol.*

246. —θρέψας] *quum coagulâsset*—Nam τρέφω, est *coagulo;* etiam *alo, nutrio.* λευκοῖο—Conf. Theocr. Idyll. i, 58.

252. Ω ξεῖνοι, τίνες ἐστέ;] Conf. Eur. Cyclops, 89, 274. Æn. i, 373, item Od. γ, 71.

254. —ἀλόωνται] *errant.* Vide supra ad α, 25.

37. 256, 257. —ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, Δεισάντων—] Syntaxis postulat Δείσασι, ut concordet cum ἡμῖν. Sed hujusmodi structura non infrequens est apud Homerum; [Vide Il. κ, 187. ξ, 139. et alibi passim;] nam ut æquè dici potest φίλον ἦτορ ἡμῶν δεισάντων· et φίλον ἦτορ ἡμῖν δείσασι, Poëta, sine scrupulo, usurpat φίλον ἦτορ ἡμῖν δεισάντων. Sin autem hoc displicet, potest sumi δεισάντων in genit. absoluto.

262. —μητιάασθαι.] *constituere*, Angl. *to ordain;* pro μητιάεσθαι, contractè μητιᾶσθαι.

266. —ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι—] *nos venimus supplices accidentes ad tua genua.*—κιχάνω, vel κιχάνομαι, *invenio, assequor.*

280. Η που ἐπ' ἐσχατιῆς, ἢ καὶ σχεδὸν,] Verte: *utrum in re-*

modo aliquo abhinc loco, s. *utrum longè hinc, an propè*, ut ver. 117. οὔτι σχεδὸν, οὔτ' ἀποτηλοῦ. ERNESTI.

289. Σὺν δὲ δύω μάρψας,—] i. e. συμμάρψας δὲ δύω—Conf. Virg. Æn. iii. 623, sqq. *Vidi egomet*, &c. ad quem locum vide celeberrimum Heynium, in Excurs. xvi, poëtam tuentem contra reprehensionem Homii, viri ill. [*Elem. of Crit.* ch. xxi. sub fin.] Cæterùm hujusmodi descriptiones gigantum crudelium nauseam et aversionem fœditate suâ non facere, probant, inter cætera, quæ Shakesperius, peritissimus ille judex humanæ naturæ, Maurum suum narrantem inducit de modo quo is Desdemonæ, pulcherrimæ ac nobilissimæ puellæ, amorem conciliâsset. [Vide *Othello*, Act. i. Sc. 3. *Her father loved me*, &c.] Nec dubitavi hanc totam de Polyphemo historiam ex Odysseâ hîc exhibere; quia tales summi poëtæ miras narrationes non solùm ingenuæ juventutis nauseam et aversionem non excitare, sed animum juvenilem valdè oblectare animadverti. Res ipsæ quæ describuntur utcunque fœdæ sint et horrendæ, earum tamen à summis poëtis descriptiones animos audientium mirè allicere et attrahere solent. 38.

301. Οὐτάμεναι—] Non ex οὐτῶ, indè enim fit οὐτήμεναι, vel οὐτάμεναι, quod antepenultimam necessario producit; sed quâ analogiâ ex τίθημι fit τιθέναι, ex δίδωμι, διδόναι· eâdem ex οὔτημι fit οὐτάναι, indeque οὐτάμεναι, quòd antepenultimam necessariò corripit. CLARKE, ad Il. φ, 68.

319. Cf. *Cowper's* transl. *Virg.* de Polyphemo. *Ovid.* Metam. xiii. 782, 3. *Cowley* de Goliath. *Milton* de Satano. *Pope's* Version. *Johnson's* Works, Vol IX. p. 64. indicante J. T.

325. —ὅσον τ' ὄργυιαν—] Εκτεταμένων τῶν χειρῶν τὸ διάστημα 39.
ὀργυιά ἐστι. *Schol.* Angl. *a fathom.* Vide Vol. I. ad p. 88. n. 7.

327. —ἐθόωσα] idem quod ἀπώξυνα, *acui.*

335. —ἐλέγμην] Per Sync. pro ἐλεγόμην, vel ἐλελέγμην.

347. —τῆ,] Ionicè pro τᾶ, quod contractè pro τάε, *accipe;* à τάω, f. άσω, *capio, accipio.*

359. —ἀποῤῥώξ.] ὁ, ἡ, *avulsus*, &c. item substant. *portio*, 40.
pars, &c. à ῥήσσω, *frango.*

366. Οὖτις ἐμοίγ' ὄνομ' ἐστ'· Οὖτιν—] Οὖτις, *nemo*, habet in accus. οὔτινα, non οὖτιν. Nec est οὖτιν hîc per apocopen pro οὔτινα, ut esse potuisset ante vocalem; sed exquisito artificio hîc ponitur ante consonantem, quò melius Cyclops, jam penè ebrius, nomen id Ulyssis fuisse proprium crederet. Post autem ipse Polyphemus [ver. 369.] Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι— inquit, id tanquam nomen proprium hospitis intelligens, quod lector interpretari possit οὔτινα *neminem* [οὖτιν scil. pro οὔτιν'

ante vocalem,] atque exindè, cognito jam Ulyssis consilio, Cyclopem irrideat, utpote re verâ *neminem* postea devoraturum. Cæterùm se ita appellari ideò præsertim finxit Ulysses, quod providisset ambiguitatem indè oriri, Polyphemo exitio mox futuram. Vide infrà ver. 408, sqq.

372, 373. —*ἀποδοχμώσας*—] Πλαγιώσας· δοχμὸς γὰρ τὸ πλάγιον, *Schol. Inflexâ crassâ cervice.* Conf. Æn. iii. 631. sqq. *Cervicem inflexam posuit,* &c. *καδδέ μιν*—Ἥρει— i. e. *καθῄρει δέ μιν*—*φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος*, i. e. *οἶνος ἐσέσυτο ἐκ φάρυγος*, *vinum è gutture erumpebat.* Conf. Ovid. Metam. xiv. 211.

377. *ἀναδύῃ.*] Angl. *should flinch. ἀναδύω, emergo ex aliqua re ; refugere et detrectare aliquid.*

384. Δίνεον] Angl. *I twirled it round.* *τρυπῷ* contractè pro *τρυπάοι*, à *τρυπάω*, *terebro.*

386. —*τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεί·*] Angl. *and it spins incessantly.*

41. 389. *εὗσεν ἀϋτμὴ,*] Angl. *the steam singed,* &c. *εὕω*, f. *εὕσω*, *amburo. ἀϋτμὴ, spiritus, vapor.*

390. —*σφαραγεῦντο*] Ionicè pro *ἐσφαραγοῦντο*, à *σφαραγέω*, f. *ησω*, *sonum edo.* *ῥίζαι δὲ* [*ὀφθαλμοῦ*] *σφαραγεῦντο πυρὶ*, Angl. *and the roots of his eye crackled with the fire.*

394. Ὡς τοῦ σίζ' ὀφθαλμὸς—] De vi vocis hujus, *σίζε*, ita Quinctilianus : " Minime," inquit, " nobis concessa est *ὀνοματοποιΐα*. Quis enim ferat, siquid simile illis meritò laudatis, " *λίγξε βιὸς*, et *σίζε ὀφθαλμὸς*, fingere audeamus ?" Lib. I. cap. 5. sub finem, citante Clarkio F.

403. Τίπτε τόσον—ἐβόησας,] Τίπτε τόσον referendum ad *ἀρημένος*, vertendumque non *cur*, sed *quid tantum læsus, tantoperè vociferatus es :* quid tibi mali tanti accidit, ut tantoperè vociferarêre. Ernesti.

404. —*ἄμμε*] Non est, ut quidam putant, dualis pro plurali ; sed, ut Scholiastes, Ἄμμε, ἡμᾶς, Αἰολικῶς. ad Il. *α*, 59. *τίθησθα*, etiam Æolicè, pro *τίθης*.

408. —Οὖτίς με κτείνει—] Vide suprà ad v. 366.

416. Χερσὶ ψηλαφέων,] Angl. *groping with his hands,*— *ψηλαφόων*, pro *ψηλαφάων*. Vide suprà ad *α*, 25.

42. 425. —*ὄϊες*—] Dactylus esse videtur, eadem ratione qua *ἀθάνατοι* choriambus. Ernesti. Ita *ἀπονέεσθαι* infrà v. 451 ; in *ὄϊες* autem quibusdam viris doctissimis digamma non otiosum videri potest : id enim in *ὄϊς* affuisse è voce Latinâ, *ovis*, colligitur. T. Y.

426. —*ἰοδνεφὲς εἶρος*] Ὃ ἐστι μέλαν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις κεῖται. Eustathius.

427. Τοὺς ἀκέων συνέεργον—] Angl. *These I silently bound together with well twisted twigs*— *Σύντρεις αἰνύμενος*, *taking three of them together.*

433. —λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεὶς] *villosum sub ventrem involutus*—ἐλύω, f. ύσω, *involvo, curvo*, &c.

434. ἀώτου θεσπεσίοιο] *lanæ egregiæ*. Vide suprà ad α, 443.

435. Νωλεμέως στρεφθεὶς] *Firmiter implicitus*—ἐχόμην τετληότι [pro τετληκότι] θυμῷ, *hærebam constanti animo*.

438. —νομόνδ' ἐξέσσυτο—] *ad pascua ruebant*—ἐκσεύω, *exagito*, ἐκσεύομαι, in med. *ruo*, perf. pass. ἐκσέσυμαι, per metath. ἐξέσσυμαι, unde in plusq. ἐξεσσύμην, in med. sensu, *ruebam*.

440. —σφαραγεῦντο·] *distendebantur;* pro σφαραγοῦντο· σφαραγέω, f. ήσω, *sonum edo;* item, ut hîc, *extendo*, &c.

441. ἐπεμαίετο—] *contrectabat*.

442. Ὀρθῶν ἑσταότων·] *Rectè stantium*:—ἑστὰως, [*in gen.* ἑστῶτος vel ἑσταότος,] id. quod ἑστηκὼς, subintell. pron. recipr. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 2.

445. Λαχμῷ στεινόμενος,] *Vellere denso gravatus,—et me multa cogitante*.

447. —ἔσσυο—] Per metath. pro σέσυο, et hoc pro ἐσέσυσο, 2. sing. plusquam. pass. à σεύω.

459, 460. —καδδέ κ' ἐμὸν κῆρ λωφήσειε—] i. e. δὲ ἐμὸν κῆρ κα- 43.
ταλωφήσειε—quod est καταλωφῆσαι, ut notum tironibus. Conf. Ovid. Met. xiv, 192, 197.

467. γοῶντες.] Vide suprà ad α, 25. γοάω, γοάων, γοῶν. P.

468. ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον—] i. e. δὲ ἀνένευον ὀφρύσι, *superciliorum nutu prohibebam flere*—

473. ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,] i. e. *quantum quis magnâ voce clamans audiri possset*. γεγώνω et γεγωνέω, *ita clamo*, vel *loquor, ut audiar procul*. γέγωνε, sine augm. pro ἐγέγωνε.

475, 476. —οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς—] Angl. *thou wast not, it seems, to eat the companions of a timid chief*—ἔδμεναι, per sync. pro ἐδέμεναι, et hoc pro ἔδειν.

477, 478. Καὶ λίην σέ γε—] Ordo est: Καὶ λίην κακὰ ἔργα γε ἔμελλε κιχήσεσθαί σε, *Et omninò mala facta assecutura erant te*. Σχέτλι', *execrande;* ἐπεὶ οὐχ ἅζου ἔσθειν ξείνους ἐνὶ σῷ οἴκῳ· *quoniàm non vereberis comedere hospites in tuâ domo*.

485. —παλιρρόθιον—κῦμα,] Angl. *the refluent wave*. Pulcherrimè Miltonus: *Me tenet urbs refluâ quam Thamesis alluit undâ*. Eleg. i.

486. Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο,] *Uti inundatio ex mari*, θέμωσε 44.
δὲ χέρσον ἱκέσθαι, *adegitque ut veniret prope terram*. Ad verbum, *legem quasi injungebat navi, terram versus ire*, Nam, uti notavit Dammius, θεμόω, f. ώσω, est *cogo, legem præscribo et impono*.

498. Σύν κεν ἄραξ'] i. e. κεν συνάραξε—

499. Μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλών·] *saxo aspero conjecto*.

501. —κεκοτηότι θυμῷ] *irato animo.* Pro κεκοτημένῳ, à κοτέω, *simultatem foveo*, Angl. I *bear a grudge.*

507. —με—ἱκάνει] εἰς με scil.

508. Ἔσκε] Ion. imperf. pro ἦν.

513. —ἐδέγμην] *expectaveram.*—Pro ἐδεδέγμην, à δέχομαι, *capio, expecto,* &c.

45. 523. Αἲ γὰρ δὴ—] Ei [Poët. αἰ] per se solum, aliquandò sumitur pro εἴθε, id est *utinam.* VIGERUS. Nunquam, quod sciam, per se solum, sed conjunctum cum particulâ γάρ. HOOGEVEEN, ad locum; quem virum doctissimum vide de hac locutione pleniùs disserentem, in libro suo de Particulis Ling. Gr. p. 334. Vide etiam Vol. I. ad p. 70. n. 4.

532. Ἀλλ' εἴ οἱ μοῖρ' ἐστὶ] Conf. Æn. iv, 612. *Si tangere portus,* &c.

538. ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον] Angl. *he exerted his immense strength.* ἐπερείδω, *nitor, innitor,* &c. ἴς, -νός, ἡ, *nervus in corpore, vis.* ἀπέλεθρος, ου, ὁ, ἡ, *cujus magnitudo certâ mensurâ determinari nequit;* inde, *immensus:* ex α privat. et πέλεθρον, *jugerum.*

540. οἰήϊον ἄκρον ἱκέσθαι] supple εἰς. οἰήϊον, ου, τὸ, *gubernaculum:* idem quod πηδάλιον.

46. 558. —καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,] i. e. καὶ κνέφας ἐπῆλθε, Angl. *and darkness came on.* Vide Il. α. 475.

*** In Polyphemi formâ ac robore—sunt multa, quæ sibi repugnant, multa absurda, si subtilius judicium adhibeas; sed phantasiæ sensusque vóluptati ista scripta, non philosophico acumini.—Homerus multò atrocius spectaculum, et carnificinam verius, exhibuerat; sed alios homines, aliud seculum, quod respiceret, habebat. Ovidius ab omni atrocitate alienissimus non tamen horrendum hoc Polyphemi spectaculum, Metamorph. Lib. xiv. iterùm exhibere dubitavit. Euripides autem in Cyclope Satyrici dramatis naturâ tueri se potest.—Sanè Theocriteus Cyclops paullò humaniore cultu exhibetur Idyll. xi. HEYNE, Excurs. xvi. ad Æn. Lib. iii. ubi vide plura.

---

* Ἐκ τῆς ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Λ.] *Ex* HOMERI ODYSS. LIB. XI, 1—43. 386—639. Hic Liber Odysseæ vulgò inscribitur Νεκυΐα, [interdum Νεκυομαντεία,] i. e. πραγματεία κατὰ τοὺς νέκυας, quandò de mortuis agitur, vel mortui agentes inducuntur: vel quandò manes evocantur ut respondeant

de futuris. Ulysses apud Circem integrum annum moratus, 46. illâ monente, ad domum Plutonis proficiscitur, consulturus animam Tiresiæ, vatis cæci, de iis quæ sibi ampliùs eventura essent, antequam in patriam redire posset. Manè igitur cum sociis profectus, venit, cum sole occidente, εἰς ᾅδην, ubi unâ nocte peractâ, altero die ad Circem revectus est. Hanc Ulyssis ad domum Ditis profectionem imitati sunt multi alii poëtæ: sed in hoc genere palmam omnibus præripuit elegantissimus Virgilius, in Æneidis lib. vi. "Virgilio," ut verbis utar Heynii, "sanè omninò major laus inventa aliorum "ornandi quam nova excogitandi convenit: inventis tamen "alienis tam solerter interdum usus est, ut æqualem cum "primo inventore laudem mereatur. Inter hæc ponemus de-"scensum Æneæ ad inferos. Homerum haud dubiè ante "oculos habuit; at ab Homericâ Necyiâ quantus artis et "ingenii progressus ad Æneidis librum sextum!" [Excurs. xiv. ad Æn. Lib. vi. Vide totum hunc Excursum, itemque cæteros quibus librum vi. Æneidis, atque adeò totam hanc de Νεκυίας materiam, doctissimè illustravit vir egregius; ubi simul calamum primarii philologi facilè possis indagare.] Quanquam autem in hac parte operis sui Virgilius omnes æmulos procul à se reliquerit, insunt tamen in Homeri simpliciore Νεκυίᾳ, quædam imagines et descriptiones planè admirandæ; ideóque ante oculos ingenuæ juventutis ponendæ.

Ver. 6. —νεὸς κυανοπρῴροιο] κυανόπρωρος, *nigricantem proram habens.*

7. Ἴκμενον οὖρον ἵει πλησίστιον,] *Secundum ventum immisit implentem velum.*—ἵει· ἵέω, unde ἵημι, habet in imperf. ἵεον, ἵουν· ἵεες, ἵεις· ἵεε, ἵει. κ. τ. λ.

8. Κίρκη] *Circes pocula nosti; Quæ si cum sociis stultus, cupidusque bibisset, Sub dominâ meretrice fuisset turpis et excors; Vixisset canis immundus, vel amica luto sus.* Hor. Lib. i. Epist. ii, 23. De iis, quæ apud Circen Ulysses sociique sunt experti, expositum est in libro superiore. De Circes insulâ, vide Heynii Excurs. i. ad Æn. Lib. vii.— "αὐδήεσσα, Ἡ περιβόητος, ἢ διαλέκτῳ ἀνθρωπίνῃ χρωμένη." Eustathius. Fortassè per αὐδήεσσα hîc intelligendum est *cantu excellens.* Clarke F. Rectè. Od. κ. 136. Cf. Od. κ, 221. et 227. item Æn. vii, 11.

12. —σκιόωντο] Vide suprà ad α, 25.

14. —Κιμμερίων ἀνδρῶν—] Gens erat Cimmeriorum quæ 47. habitabat supra pontum Euxinum; sed per viros Cimmerios hîc intelligendus est populus Italiæ prope Baias et lacum Avernum. "Locus (inquit doctissimus Heynius) apprimè "erat idoneus ad hominum animos religionum terroribus sol-"licitandos. Accedebant tamen ad hanc locorum naturam

47. "priscæ opiniones de extremo occidente, adeóque de locorum inferorum aditu, quem aliquando in his locis constituerant Græci omnis terrarum occidentalium faciei prorsus ignari. Ad has opiniones mythos suos attemperavit Homerus; Virgilii ævo locorum notitia satis magna vigebat, quam ut iis inhærere liceret.—Admodum probabile est—priscâ ætate cavernas quæ ibi erant hominibus pro domibus fuisse, donec ad meliorem vitæ cultum procederent, natámque hinc esse de Cimmeriis fabulam, Od. λ, 13, sqq.; etsi tenebris illis perpetuis silvæ quoque continuæ, quibus convalles montium obsitæ erant, majorem horrorem addere debuerunt." Excurs. ii. ad Æn. lib. vi. ubi vide plura: item Excurs. iii. Conf. Ovid. Metam. xi. 592. *Est prope Cimmerios*, &c. Tibull. iv. 1. 64. Virg. Geor. iii, 357.

18. οὐρανόθεν] *de cælo.* Sæpè apud Homerum, ut hîc, construitur cum præp. adeò ut ἀπ' οὐρανόθεν sit idem quod ἀπ' οὐρανοῦ.

26. —χοὰς χέομεν] *libamina fundebamus*— Vide Vol. I. ad p. 31. n. 11.

27. μελικρήτῳ,] *mulso*; μελίκρητον, vel μελίκρατον, est *infusum ex melle et lacte.*

29. Πολλὰ δὲ γουνούμην—] *multum autem supplicabam manium inanibus personis*,—γουνοῦμαι [unde γουνούμην pro ἐγουνούμην imperf.] est *genibus advolutus oro*; "nam," ut observavit doctissimus Dammius, "mos erat veterum genua superiorum, aut à quibus opem rogabant, blandè amplecti aut tangere passis manibus." Notandum autem hîc exemplum syntaxeos Græcæ: ἐγὼ ἐγουνούμην—κάρηνα νεκύων, supple ὑπισχνούμενος, vel tale quid, Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην ῥέξειν στεῖραν βοῦν, ad verbum *ego supplicabam mortuis vovens reversus in Ithacam sacrificaturus esse*, &c. i. e.—*vovens me, reversum in Ithacam, sacrificaturum juvencam quæ nondum peperit.* Hanc formam imitantur, sed raró, Latini; sic Hor. iii. Od. 27. *Uxor invicti Jovis esse nescis.* στεῖραν βοῦν—Sic Virg. Æn. vi, 251. *sterilem vaccam.*

31. —πυρήν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν.] *pyramque impleturum bonis.* ἐμπλησέμεν et ἐμπλησέμεναι, pro ἐμπλήσειν. Sic ἱερευσέμεν pro ἱερεύσειν.

34. Τοὺς δ' ἐπεὶ—] Constructio est: ἐπεὶ δ' ἐλισάμην τοὺς εὐχωλαῖς λιταῖς τε, [δηλονότι] ἔθνεα νεκρῶν, *Sed quando precatus sum hos votis precibusque—gentes* scil. *mortuorum*,—τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα ἐς βόθρον, *tum pecudes prehensas jugulavi ad fossam.* Conf. Virg. Æn. vi, 305. Sil. Ital. xiii, 438. *Ecce ruunt variæ species*,—&c.

37. —Ἐρέβευς] Pro Ἐρέβους, Ionicè; ab Ἔρεβος, -εος, τό.

386. Ἦλθε δ' ἐπὶ—] i. e. ἐπῆλθε δὲ—ἀγηγέρατ', ante vocalem 48.
aspirat. pro ἀγηγέρατο, quod Ionicè pro ἐγηγερμέναι ἦσαν *congregatæ erant.*

388. —πότμον ἐπέσπον.] *fatum obierunt.* ἐπέσπον, aor. 2. ab ἐπισπέω, f. 2. ἐπισπῶ, *obeo, sector,* &c.

391. Πιτνὰς] *expandens;* præs. part. à πίτνημι, quod idem est ac πιτνάω. Vide Fragm. Gram. Gr. p. 43.

392. Ἀλλ' οὐ γάρ—] *Sed* frustra, *nam non ampliùs ei erat vis firma,* &c.

401. Βοῦς περιταμνόμενον,] *Boves tuo commodo intercipientem et abigentem,*—Ἐπειδὴ αὐτὸς ἐλθὼν εἰς Κίκονας καὶ ἁρπαγῆς ἐκεῖ ἐπιχειρήσας, οὐκ εὖ ἀπήλλαξεν, εἰκότως τὰ ὅμοια ὑποπτεύει πεπονθέναι τὸν Ἀγαμέμνονα. *Schol.* Vide Od. ι, 45. et Vol. I. ad p. 31. n. 10.

409. Ἔκτα,] κτῆμι, *occido,* idem quod κτείνω, habet in aor. 2. ἔκτην, ἔκτης, ἔκτη, pro quo ἔκτα.

413. Οἵ ῥά—] Supple κτείνονται·—εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ, *epulis lautis.* Vide suprà ad α, 226.

417. Ἀλλά κε—ὀλοφύραο—] *Sed misertus esses*—Vide su- 49.
prà ad α, 62.

419. —θῦεν—] *undabat*—θύω, *furo, cum impetu feror;* undè metaphoricè, ut hìc.

422. —αὐτὰρ ἐγὼ—] Ordo est: αὐτὰρ ἐγὼ πρὸς γαίῃ ἀείρων χεῖρας ἔβαλλον περὶ φασγάνῳ ἀποθνήσκων· Angl. *But I, while extended on the earth, raising up my hands, grasped my sword, dying as I was:* ἡ δὲ κυνῶπις Νοσφίσατο, *but the abandoned woman retired,* οὐδέ ἔτλη καθέλειν χερσὶ ὀφθαλμοὺς μοι ἰόντι περ εἰς [δῶμα] Ἀΐδεω, συνερεῖσαί τε στόμα. *nor did she take the trouble to close my dying eyes, or my mouth, with her hands,* &c.

429. Κουριδίῳ—πόσει] *Marito cui virgo nupserat*—κουρίδιος est, ut interpretatur Dammius, [Lex. ad vocem,] epitheton quod datur uxori, quæ virgo primùm nupsit alicui; vel marito, qui conjugem virginem duxit. Quod autem tradit Euripides, Tantalum fuisse primum Clytæmnestræ maritum, eumque ab Agamemnone interfectum, de eo nihil noverat Homerus.

432. Ἥτε κατ' αἶσχος ἔχευε,] i. e. Ἥτε κατέχευε αἶσχος, *Sibique offudit ignominiam, et futuris in posterum Fœmineis mulieribus,*—καὶ [ἐκείνῃ] ἥ κεν ἔῃσιν [i. e. ᾖ] εὐεργὸς, *etiam* ei *quæ proba fuerit.* ἕ τε, ab ὅς, ἥ, ὅ, pro οἷ, *sibi.* οἷ leg. W.—P.

435. —εὐρύοπα] *Altitonans:* nominat. pro εὐρυόπης, ut νεφεληγερέτα, μητίετα, κ. τ. λ.

436. —γυναικείας διὰ βουλάς,] Ἔνθα συννοητέον καὶ τὴν τοῦ Ἀτρέως γυναῖκα Ἀερόπην, δι' ἣν καὶ αὐτὴν μοιχευθεῖσαν ὑπὸ Θυέστου πολλὰ ἐγένετο δεινά. Eustathius.

440. Τῷ νῦν μήποτε—] εἶναι est, ut loquuntur Grammatici, inf. pro imperat. vel subaudiri potest θέλης. Sic infrà πιφαυσκέμεν quod pro πιφαύσκειν. et φάσθαι, et iterum εἶναι. Pro φημὶ, dicunt poëtæ. φάσκω, φαύσκω, et πιφαύσκω.

448. —μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ,] Τουτέστι, συντιμᾶται τοῖς ἀνδράσι, ἢ ἐν ἀνδράσι τελείοις τέτακται αὐξηθείς. EUSTATHIUS.

50. 455. Νῆα κατισχέμεναι·] Navem appelle. κατισχέμεναι, i. e. κατίσχειν, infinit. uti suprà, pro imperat.

457. —ζώοντος] Vide suprà ad κ, 25.

465. —Ἕσταμεν ἀχνύμενοι,—] stamus dolentes. Nam ἕσταμεν, cum spiritu aspero, est pro ἑστήκαμεν· et ἕστακα, quod est præs. perf. sæpè significat sto; et εἱστήκειν, stabam. Alii malunt spiritum lenem, ut sit ἔσταμεν pro ἔστημεν, aor. 2. stetimus. In hisce autem omnibus subauditur pronomen reciprocum. Vide suprà ad ι, 442. p. 42.

466. —Πηληϊάδεω] Πηλείδης, ου. Ionicè Πηληϊάδης, Πηληϊάδαο; et Πηληϊάδεω· et -δεω pronuntiatur tanquam una syllaba. [Vide Iliad. α, 1.] Aeol. Gen. Πηληϊάδαο. Cæterùm Achilles ita dictus, ut et Πηλείων, à patre Peleo; atque Αἰακίδης, ab avo Æaco.

473. —μήσεαι—] molieris— Μήδομαι, f. μήσομαι, μήσεσαι, eliso σ, μήσεαι, pòst, contractè, μήσῃ.

474. —ἄϊδόσδε κατελθέμεν,—] ad inferos descendere. Non liquidò constat utrùm Ulysses, sacris factis ad fauces Averni, uti mandaverat Circe, manes tantùm ad se evocârit; an intra ostium ipse ingressus esset. Quæ hic dicta sunt ab animâ Achillis, et quæ postea visa sunt ab Ulysse, posteriori opinioni; quæ autem describuntur ab eo facta, initio hujus libri, maximumque turba quæ evocata ad eum confluit, priori favere videntur. Sed de industriâ forsan à summo poëtâ hæc obscuritate sunt involuta, quo magis sublimem suam narrationem redderet. Vide *Burke on the Sublime*, &c.

475. —βροτῶν—καμόντων;] *hominum defunctorum?*

477. —Πηλῆος—] Pronuntiatur, duobus syllabis, *Pelyos.*

478. Τειρεσίαο κατὰ χρέος,] χρέος, χρέους, τὸ, *debitum, officium*, item *oraculum, vaticinium* &c. ut hîc.

480. —ἀμῆς] Æol. pro ἡμῆς, quod per syncopen pro ἡμετέρης. Vide Il. κ, 448. π, 830, &c.

51. 482. —μακάρτατος] μακαριώτερος, εὐδαιμονέστερος. *Schol.* Superlativus scil. comparativè positus. Nec insolita est apud Græcos talis graduum permutatio. Sic apud Anacr. Od. xlvi, 3. χαλεπώτερον, pro χαλεπώτατον.

485. —τῷ μήτι θανὼν ἀκαχίζευ,] *quare neutiquam luge quod mortuus sis,*—ἀκαχίζευ, Ion. pro ἀκαχίζου.

488. Βουλοίμην—] Ordo est: κε βουλοίμην ἐὼν ἐπάρουρος θητεύειν παρ' ἄλλῳ ἀκλήρῳ ἀνδρὶ, ᾧ, κ. τ. λ. *mallem rusticus exis-*

tens mercede servire alii inopi viro, cui, &c. Quam sententiam vituperat Plato, de Republ. lib. iii. Et Lucianus ex eodem loco argumentum sumsit Dialogi inter Antilochum et Achillem.

493. εἴ τι πέπυσσαι,] *si quid audiveris,*—πέπυσμαι, πέπυσσαι, πέπυσται, perf. pass. à πυνθάνομαι, f. πεύσομαι, perf. πέπυσμαι.

501. τῷ κέ τεῳ στύξαιμι μένος—] Sic construe: Τῷ *tunc* [i. e. ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ] κε στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους, *facerem robur et invictas manus* meas *horrendas*— [nam στυγέω, quod vulgò significat *horreo aliquid*, vel *odi*, hîc transitivè sonat *horrendum* vel *odiosum reddo*] τεῳ [i. e. τεῳ quod pro τινι] *cuivis* [eorum scil.] οἵ κεῖνον βιόωνται [pro βιῶνται, et hoc contractè pro βιάονται] *qui illum violant*, εἴργουσίν τ' ἀπὸ τιμῆς, *arcentque ab honore.* Ubi notandum quàm pulcherrimè depingatur pietas Achillis in senem patrem Peleum.

508. ἐκ Σκύρου] Σκῦρος δὲ, πόλις Δολοπίας. *Schol.*

518. —οἷον τὸν Τηλεφίδην—] i. e. ὀνομήνω τὸν Τηλεφίδην οἷος ἦν ὃν κατενήρατο—*tantum nominabo qualis erat Telephides* 52.
quem interfecit, &c. —γυναίων εἵνεκα δώρων· *muliebria propter dona.* Obscurus habetur hic locus ob defectum historiæ. Alii alitèr interprètantur. Κήτειος à quibusdam redditur, *ad magna marina animalia pertinens*, undè *valdè magnus.* Aliis est nomen populi in Mysiâ. γύναια δῶρα vulgò putantur *dona data à Priamo matri et uxori Eurypyli*, ut ei persuaderent, ut cum multis auxiliis Trojanos juvaret. Dicitur et Priamus unam suarum filiarum Eurypylo promisisse.

522. —ὃν κάμ' Ἐπειὸς,] Vide suprà ad Θ, 493. p. 26.

534, 535. —οὔτ' ἄρ βεβλημένος—] *neque eminùs ictus acuto ære, neque cominùs vulneratus.*

541. —εἴροντο δὲ κήδε' ἑκάστη.] *narrabant singulæ ærumnas suas.* εἴροντο imperf. med. ab ἔρω vel εἴρω, quod est idem ac ῥέω, *dico.*

543. —ἀφεστήκει,] *abstistebat.* Vide Vol. I. ad p. 98. n. 3.

546. Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν] Multò minore invidiâ ad Trojanos refertur hoc judicium, quàm ad Græcorum duces et proceres, uti apud recentiores: *Consedere duces*, &c. Ovid. Met. l. xiii. ver. 1. CLARKE F.

547. Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾷν—] *Utinam sanè non vicissem*, &c. Vide infrà ad Eur. Med. ver. 1.

548. —γαῖα κατέσχεν,] Vide *Chevalier's Description of* 53.
the Plains of Troy, quam nos Angl. fecimus: Index, voce *Ajax.*

549. —ὃς πέρι μὲν εἶδος,—] i. e. ὃς μὲν περιτέτυκτο [κατ'] εἶδος, δὲ περιτέτυκτο [κατ'] ἔργα, *qui quidem formâ præstantis-*

53. *simus erat et rebus gestis.* περὶ in comp. cum gen. sæpè excellentiam denotat. [Vide Il. α, 258.] De πέτυκτο vide suprà ad ι, 190. πέρι, Ediu. Cl. Wol. Rom. Malim περὶ. P.

555. —σεῖο] Supple ἕνεκα.

559. —τεῖν] Ion. et Poët. pro σοί. ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν, i. e. ἐπέθηκε μοῖραν.

562. —ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο,—] Exquisitissimè, ut benè notum est, imitatus est hunc locum elegantissimus Virgilius; Æn. vi. 469. *Illa solo fixos oculos*, &c. Vide Longin. § ix.

564. —χ' ὁμῶς προσέφη—] i. e. ὁμῶς κε [quod est ἂν] προσέφη, *tamen ille* me *allocutus fuisset*, &c.

569. —δίκας εἴροντο—] *causas dicebant*—Cf. Æn. vi, 431. et Heynii Excurs. xi.

572. Θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα,] *feras una cogentem et includentem*, εἰλεῦντα pro εἰλοῦντα, ab εἰλέω [et εἰλέω] *volvo, includo*. De Orione vide Diodor. Siculum, Hist. Lib. iv.

574. —ἀαγές.] ἀαγὴς, έος, ὁ, ἡ, *non fractus, non frangendus*, ex α priv. et ἄγω, *frango*.

575. Καὶ Τιτυὸν εἶδον,—] Conf. Æn. vi, 595. *Nec non et Tityon*, &c. [Heyn. ad loc.] et Lucret. iii, 997.

576. —ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα·] Antiquo sermone ad corporis vasti speciem declarandam hoc valere potuit. HEYNE.

578. Δέρτρον ἔσω δύνοντες·] *In viscera penetrantes.*

579. ἥλκησε,] Propriè est *rapuit*, quod et Latini de eo dicunt, qui vim fœminæ facit. Unde Horatio dictus *Tityos raptor*. ERNESTI. Ab ἑλκέω.

54. 583. Στεῦτο δὲ διψάων,] Angl. *He shewed signs of extreme thirst*,—Nam, ut observavit Mericus Casaubonus, "est in isto verbo [στεῦτο scil. quod pro ἱστεῦτο] (ut alibi pluribus) animi gestientis, et aliquid cupidè molientis, per externos gestus indicatio. Hoc igitur vult Poëta his verbis, eam fuisse Tantali, seu in pedes erecti, sive alio quocunque gestu, (ut de pugilibus olim loqui soliti,) προβολὴν, ut ardentissimam sitim præ se ferret." Conf. Il. γ, 83. β. 597. ι, 241, &c, Πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι, *but could get hold of nothing to drink*. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 2.

585. Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν·] *toties aqua peribat absorpta*. ἀπολέσκετο, Ionicè pro ἀπώλετο. ἀναβροχέν, aor. 2. part. pass. verbi ἀναβρόχω, *deglutio, absorbeo*. Vide Od. μ, 240.

586. καταζήνασκε] Ionicè pro κατέζηνε, aor. 1. à καταζαίνω, *arefacio*. ex κατὰ et ἀζαίνω, *sicco;* quod ab ἄζω, idem sign.

593. Λᾶαν βαστάζοντα κ. α.] *protrudentem ante se in sublime lapidem ingentem ambabus* manibus. βαστάζω, *in altum procedere facio, extollo;* nam est à βάω, *ire facio*. DAMM. Cæterùm hæc laboris Sisyphei descriptio inter Criticos celeberrima est, ubi Poëta scil. versûs sui numeros, verborumque ipso-

rum sonum ad rei dicendæ naturam miro artificio accommodavit. [Vide Sam. Clarke ad Il. γ, 363.] Dionys. Halicarn. 54.
Πῶς οὖν δηλώσει ταῦτα [τὰ περὶ τὸν Σίσυφον] μιμητικῶς, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων, ἄξιον ἰδεῖν. Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον,—Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. Ενταῦθα ἡ σύνθεσίς ἐστιν ἡ δηλοῦσα τῶν γινομένων ἕκαστον, τὸ βάρος τοῦ πέτρου, τὴν ἐπίπονον ἐκ τῆς γῆς κίνησιν, τὸν διερειδόμενον τοῖς κώλοις, τὸν ἀναβαίνοντα πρὸς τὸν ὄχθον, τὴν μόγις ἀνωθουμένην πέτραν. Περὶ συνθ. § 20. Conf. Demetr. Phal. περὶ Ερμ. § 72. *Pope* hujus loci vers. cum ejus annot. item *Campbell's Philosophy of Rhet.* Vol. ii. p. 238.

596. —κραταιῒς] Ἡ ἰσχυρὰ δύναμις. *Schol.* ἐπίῤῥημά ἐστιν, ἀντὶ τοῦ κραταιῶς.—Γράφεται δε καὶ ἐν δυσὶ λέξεσι, κραταί' ἲς, ἤγουν ἡ κραταιὰ ἰσχὺς τοῦ λίθου. Eustathius. τοτ' ἀποστρέψασκε [ἀπέστρεψε] κραταιῒς, Angl. *then the impetuous force of the stone recoiled upon him.* Est et Κραταιῒς, nomen proprium. Vide Od. μ, 124.

597. —λᾶας ἀναιδής.] *lapis impudens*, i. e. *impetuosus, immanis.* Mirâ felicitate in hoc versu summus poëta venustatem suprà notatam assequutus est.

599. —κονίη] *vapor* pulveri similis. Angl. *a steam.*

600. —βίην Ἡρακληείην,] *vim Herculeam ;* i. e simpliciter *Herculem.* [Cf. Il. σ, 117. γ, 105. et multa alia loca.] Sic Hor. *Perrupit Acheronta Herculeus labor.* Lib. i. Od. iii, 36.

612. Μὴ τεχνησάμενος,] Ordo est ; ὃς ἐγκάτθετο κεῖνον τελαμῶνα ἑῇ τέχνῃ, μὴ τεχνησάμενος, [τι ἄλλο,] μηδε τεχνήσαιτό τι ἄλλο. Angl. *He who had designed that thong by his art, never having executed, nor ever would he execute, such another.* Erat nimirùm unicum in suo genere.

617. —ἡγηλάζεις,] ἡγηλάζω, verbum Homericum, idem quod 55.
ἄγω, *duco, fero,* &c.

633. —Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου] idem quod Γοργόνος κεφαλὴν δ. π. *Gorgonis caput horrendi monstri.*

---

* Εκ τῆς ΌΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ψ.] *Ex* Homeri Odyss. 56.
Lib. XXIII, 205—230. Penelope tandèm agnoscit Ulyssem.

205. Ὣς φάτο·] *Sic dixit*—Ulysses scil. qui Penelopæ, antea dubitanti, certis indiciis se reverâ Ulyssem esse jam demonstraverat.

210—212. —πέπνυσο·] *prudens eras.* Plusq. pro ἐπέπνυσο. [Vide suprà ad θ, 586.] θεοὶ δ' ὤπαζον ὀϊζὺν, *dii autem dabant*

ærumnam, Οἳ νῶϊν ἀγάσαντο, *qui nobis inviderunt*, [νῶϊ] μένοντε παρ' ἀλλήλοισι ταρπῆναι ἥβης, *nos unà invicèm manentes delectari juventute*, καὶ ἱκέσθαι [εἰς] οὐδὸν γήραος, *et pervenire ad limen senectutis.*

216. —ἀπάφοιτ'] Aor. 2. opt. med. ab ἀπαφάω, pro ἀπατάω, *decipio.*

220. —Εἰ ᾔδη—] Dicit nimirùm Penelope, "*Nequaquàm* "*Helenam viro se dedisse alieno, si prævidisset tot ac tanta* "*mala inde esse oritura.*" Clarke F.

225. Νῦν δ', ἐπεὶ ἤδη σήματ'] Signa scil. per quæ Ulyssem suum Penelope agnoverat: uti in hoc libro suprà expositum est, ver. 183 et sqq.

---

57. * Ἐκ τῆς ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ—] *Ex* Homeri Odyss. *Quædam* Comparationes *ac* Descriptiones *Selectæ.*

† 1. Δ,—] 1. Lib. IV, 333—340. Proci in domo Ulyssis comparantur à Menelao hinnulis in specu leonis à matre cervâ depositis.

333. Ὢ πόποι,] Occurrit hæc exclamatio sæpissimè apud Homerum; et notat vel luctum, vel indignationem, &c. quasi à particulâ οἴ, gementis voce, cum repetitione τοῦ π. "ἦ, "*vere*, adjicitur et μάλα confirmationem adjuvans, quare "Hesych. ἦ μάλα explicat, ὄντως λίαν. Confirmationi cumulus additur, quando tria hæc junguntur, ἦ μάλα δὴ, quorum "usus est in summâ admiratione." Hoogeveen.

334. Ἤθελον εὐνηθῆναι,] Angl. *they wish to lie*, &c. nam præs. tempore nos utimur, ubi Græci interdum imperfecto; ut ἦν pro ἐστὶ, et ἔπλετο, i. e. ἐπέλετο, pro πέλεται, ut notum. Latini quoque usurpant interdum *erat* pro *est*.

335 —ξυλόχῳ] Συνδένδρῳ τόπῳ, κοίτῃ θηρίων. *Schol.* Ἐντεῦθεν ἡ, λέοντος ξύλοχος, ὡς εἴτις εἴπῃ, κοίτη, τόπος, ὀρεινὴ καταδύσις. Eustathius. Angl. *in the den.*

337. Κνημοὺς ἐξερέῃσι] Angl. *she roams the mountain sides*—ἐξερέῃσι, pro ἐξέρῃ. Ἐξέρω, ἐξείρω, et ἐξερέω, *eloquor, interrogo,* item *exquiro, investigo.*

338, 339. —ἐὴν εἰσήλυθεν εὐνὴν,] Angl. *enters his lair*—ut redditur aor. in sensu maximè indeterminato. Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν, *et cervæ* scil. *et hinnulis.* κείνοισι, i. e. ἐκείνοις, *procis* scil. Penelopes.

, Occurrit eadem comparatio ρ, 124.

‡ 2. E,—] 2. Lib. V, 391—398. Ulysses, quum diu in 57.
fluctibus natâsset, tandem conspicatus terram, comparatur liberis lætis ob bonam patris restitutam valetudinem.

396, 397. —στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων,] ἔχραε, ἐπέσκηψεν, ἢ ἐπεβάρησεν, ἢ μετὰ βλάβης ἐπῆλθεν. *Schol.* χράω, propriè est *ingruo*, *adorior* et *invado violenter*. Tandem significabat *utendum do*—et *oraculum edo*. χράομαι est *utor*, ut notum tironibus.—κακότητος ἔλυσαν, *à morbo liberant.*

398. Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη.] *Ulyssi dulce apparuit terra et sylva.* Sic Virg. *Triste lupus stabulis*, Ecl. iii, 80. "Legitur et Ὀδυσεῖ, quod malo." T. Y.

‖ 3. Z,—] 3. Lib. VI. 102—109. Nausicaa inter ancillas comparatur Dianæ inter Nymphas.

102. Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι—] *Qualis autem Diana incedit de monte sagittis-gaudens*,—Conf. omninò hanc exquisitissimam similitudinem cum ejus admirandâ imitatione Virgilianâ, Æn. i, 498—503. *Qualis in Eurotæ ripis*, &c. et vide præstantissimi Heynii Excurs. xx. ad locum. Suprà [δ, 121, 122.] Helena quoque comparatur Dianæ: Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο Ἤλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα.

106, 107. —γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·] *gaudet verò mente* 58.
Latona, intuens filiam Dianam.—ἥγε ἔχει κάρη ἠδὲ μέτωπα ὑπὲρ πασάων, *ipsa tenet caput et frontem super omnes*, κάρη, τὸ, indecl. μέτωπον, ου, τὸ. Sed poëtæ sæpè utuntur pl. num. γέγηθε est præs. perf. med.

108. καλαὶ δέ τε πᾶσαι·] *pulchræ verò et omnes*, i. e. tametsi omnes suæ Nymphæ sunt pulchræ.—παρθένος ἀδμής· *Virgo intacta*, seu *innupta*; ut rectè Ernestius.

* 4. Z,] 4. Lib. VI, 229—235. Ulysses, lotus et unctus, vestes indutus et pulcherrimus à Minervâ factus, comparatur argento auro incluso.

230. —κὰδ δὲ κάρητος] Ordo est: καθῆκε δὲ οὔλας κόμας [ἀπὸ] κάρητος, *demisit autem crispas comas à capite.*

232. Ὡς δ' ὅτε τις, &c.] Apparet ex his ipsis locis talem argenti aurique in uno opere consociandi usum ac morem viguisse et placuisse Homeri saltem ætate. Talis erat calathus Helenæ ex Ægypto apportatus Odyss. δ, 132. τάλαρον ἀργύρεον· χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο. Talis erat crater ibid. v, 615. Omninò variis metallis vas vel utensile exornandi morem fuisse declarat. v. c. lectus Ulyssis Od. ψ, 200. Heyne, Excurs. xxii. ad Æn. Lib. i. ubi vide plura. Conf. quæ nos annotavimus ad *Chevalier's Description of the Plains of Troy*, p. 150, sqq.

58. 235. Ὣς ἄρα τῷ—] Ulyssi scil. Conf. hujus loci imitationem Virgilianam, Æn. i, 588, *Restitit Æneas*, &c.

† 5. Κ,—] 5. Lib. X, 407—417. Ulyssis Socii, eum læti excipientes redeuntem à Circes domicilio, comparantur vitulis excipientibus Matres.

407. Βῆν δ' ἰέναι—] *Perrexi autem ire*—vel *Statim profectus sum*. βῆν, pro ἔβην, sæpè autem invenitur hoc modo constructum apud Hom. Vide Il. κ, 73, et 273, ubi βὰν ῥ' ἰέναι est pro ἔβησαν ἄρ' ἰέναι. Od. γ, 160, βῆ ῥ' ἴμεν, quod est ἔβη ῥ' ἰέναι. et alibi sæpissimè. Vide suprà ad α, 441.

410. περὶ βοῦς ἀγελαίας] *circum vaccas armentales*—πᾶσαι &c. *omnes simul saliunt obviam factæ*.—πόρτιες enuntiatur tanquam duæ syllabæ.

415. Δακρυόεντες ἔχυντο·] Dammius reddit: *effundebantur mihi obviam lacrimabundi*, præ gaudio tristitiæ commixto.

416, 417. —ἴμεν,] pro εἶναι.—ἐκοίατο, pro ἵκοιντο.—ἐτράφεν, pro ἐτράφησαν. ἔτραφεν Rom. et Gramm. ἐτράφεν, C. W. E.

‡ 6. Π,—] 6. Lib. XVI, 15—21. Eumæus fidelis subulcus excipiens Telemachum reducem comparatur patri excipienti filium dilectum post diuturnam absentiam.

15. Κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε,] *Osculatus est eum caput*—Eumæus scil. Telemachum reducem à peregrinatione, [κεφαλήν τε—supple κατὰ,] καὶ ἄμφω φάεα καλὰ, *et ambo lumina pulchra*.

59. 18. —ἐξ ἀπίης γαίης] *è longinquâ terrâ*, secundum Hesychium; sed Etymol. Magnum exponit; ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου.

19. Μοῦνον, τηλύγετον,] *Unicum, dilectissimum*. [τηλύγετος propriè est *natus cùm pater jam senex est*, Angl. *a Son born to one in his old age*; undè, *a favourite Son*.] Vide plura in Lexicis.] ἐπὶ τῷ, *upon whose account*, &c.

20. —δῖος ὑφορβὸς] Quem paulò suprà συβώτην appellaverat, eundem hîc vocat ὑφορβὸν, quod eodem redit. In antiquissimis nimirum temporibus neutiquam erat inhonestum negotium pascere et curare sues. Eumæum autem δῖον appellat ob egregiam ejus in dominos fidem et pietatem.

21. Πάντα κύσσεν περιφὺς,] *Totum osculatus est circumplexus*,—Mos erat oscula figere in caput, oculos, manus, &c. ut suprà potuisset notari ad v. 15.

* 7. Τ,—] 7. Lib. XIX, 515—524. Penelope comparatur lusciniæ. Ipsa Penelope loquitur.

516, 517. —πυκιναὶ δέ μοι] Ordo est: πυκιναὶ δὲ ὀξεῖαι μελεδῶναι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ μοι ἐρέθουσιν [ἐμὲ] ὀδυρομένην, *crebræ autem acutæ curæ circa intimum meum cor lacessunt me lugentem*.

518. —Πανδαρέου κούρη,] Aëdon filia Pandarei Milesii nupsit 59.
Zetho fratri Amphionis, atque ex eo peperit filium Itylum, quem insipiens interfecit. In lusciniam, vel, secundum alios, in carduelem, mutata, casum filii deplorat, eumque lugens sæpè nomine vocat.—ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, *vere recens orto.*

*** Conf. Virg. Geor. iv, 51.. *Qualis populea mærens Philomela*, &c. et quæ ibi notavit præstantissimus Heynius.

† 8. χ,—] 8. Lib. XXII, 299—309. Duplex comparatio: priore, Proci trepidi et confusi assimilantur bobus armentalibus agitatis asilo: posteriore, Ulysses et socii vulturibus, qui minoribus avibus insiliunt.

299. Οἱ δ' ἐφέβοντο—] *Ii vero trepidabant,*—Proci scil.

300. —αἰόλος οἶστρος] *celer asilus*—Virg.—*cui nomen asilo Romanum est, æstron Graii vertêre vocantes*, Geor. iii, 146, ubi vide quæ annotavit Heynius.

302. Οἱ δ',] Ulysses scil. cum sociis—

304. Ταὶ μέν. &c.] *Hæ quidem in campo,* ἵενται [εἰς] νέφεα πτώσσουσαι, *volant ad nubes perterritæ,*—

306. χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρῃ·] Viri intelligendi pastores vel rustici, spectantes illam quasi venationem ut capturam, delectantur hoc spectaculo. Ernesti. Melius Popius, qui ἄγρῃ de prædâ intelligit T. Y.

309. —αἵματι θῦεν.] *sanguine undabat.* θύω est *furo; cum impetu feror*, &c. θῦεν, i. e. φαντασίαν εἶχε τοῦ θύειν. Vide ad Od. λ, 419.

60.

* 9. χ,—] 9. Lib. XXII, 381—389. Proci jacentes trucidati comparantur piscibus extractis reti et in littore jacentibus.

381. Πάπτηνεν δ' Ὀδυσσεὺς] *Circumspectavit autem Ulysses*—πάπτηνε pro ἐπάπτηνε, à παπταίνω.

384. Πεπτεῶτας] *Collapsos*—πεπτεῶτας enuntiatur tribus syllabis.

385, 386.—πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης, &c.] *canum extra mare* [i. e. ad littus—] *reti extrahunt multiforo.*

388. Τῶν μὲν—] *Et horum quidem sol lucens aufert animam.*

† 10. χ,—] 10. Lib. XXII, 401—406. Ulysses, procis interfectis, comparatur leoni qui pastus venit de bove agresti.

401. Εὗρεν ἔπειτ'] *Invenit deindè Ulyssem*—Euryclea scil.

‡ 11. ψ,—] 11. Lib. XXIII, 233—239. Ulysses venit optatus Penelopæ tanquam terra naufragis.

237. —πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη·] *multa verò circa corpus accrescit salsugo.* τέτροφεν, perf. med. [et est præs. perf.] à τρέφω, quod propriè est *coagulo, condenso.* Ασπάσιοι δ' ἐπέβαν γαίης, *Læti verò conscendunt terram ;* ἐπέβαν pro ἐπέβησαν, *conscendunt ;* et, pauló suprà, ἐξέφυγον, *effugiunt.* De aor. in hoc sensu vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.

---

61. * 1. B,—] 1. Lib. II, 1—13. Telemachus manè surgens et ad concionem proficiscens.

1. Ἦμος δ' ἠριγένεια—] Vide suprà ad p. 22. v. 228.

2. —εὐνῆφιν] pro εὐνῆς poëticè.

5. Βῆ δ' ἴμεν—] pro ἔβη δ' ἰέναι, *perrexitque ire*, vel *extem, plò ivit.* Vide suprà ad α, 441.

13. —θηεῦντο.] pro ἐθηεῦντο, imperf. ab Ion. verbo θηέομαι, quod idem est ac θεάομαι.

† 2. B,—] 2. Lib. II, 420—434. Initium navigationis prosperæ.

420, 421. Τοῖσιν—] Telemacho scil. cum sociis. ἵει, imperf. ἵεον, ἵεες, contract. ἵουν, ἵεις, ἵει, ab ἱέω, quod id. ac ἵημι, *mitto.*—Ακραῆ, *opportunum*—ἀκραής, έος, ὁ, ἡ, *purè spirans ;* quasi ex α priv. et κεράω. *misceo.* Eustathius tamen: Ακραῆ δὲ λέγει, τὸν ἄκρως ἀέντα, ἤτοι πνέοντα. agnoscit et priorem etym.

424. —μεσόδμης] Μεσόδμη δὲ, ἡ ὀπὴ δι' ἧς ὁ ἱστὸς ἐνείρεται· λεχθεῖσα οὕτω, παρὰ τὸ μέσον τῆς νηὸς δεδομῆσθαι. *Schol.*

426. —ἐϋστρέπτοισι βοεῦσιν.] *benè-tortis loris.* Βοέας καὶ Βοεῦς λέγει τοὺς ἐκ βοείων ἱμάντας κάλωας. *Schol.*

428. —νηὸς ἰούσης·] Angl. *while the ship was on her way.* Occurrunt hi tres versus Il. α, 481.

429. διαπρήσσουσα κέλευθον.] Angl. *performing her voyage.* διαπράσσω, Ion. διαπρήσσω, *conficio.*

431. —ἐπιστεφέας οἴνοιο.] *plenos vini.* ἐπιστεφὴς, -έος, ὁ, ἡ, *plenus usque ad labra.* Angl. *brimfull.* ἐπιστέφειν κρητῆρας, *coronare pocula ; implere summo tenus.*

62. * 3. Δ.—] 3. Lib. IV, 71—75. Menelai Regia.

71. Φράζεο, Νεστορίδη,] *Observa, Nestoride,*—Alloquitur Telemachus Pisistratum Nestoris filium comitem itineris sui à Pylo ad Spartam.—καδδώματα pro κατὰ δώματα, ἠχήεντα, Angl. *resounding ;* indè, *grand, magnificent.*

75. Ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλά·] Angl. *What immense variety there is !* ἄσπετος, ex α priv. et poëtico ἕσπω, *dico.*

† 4. E.—] 4. Lib. V, 291—296. Tempestas. 62;

291. Ὣς εἰπὼν,—] Neptunus scil. infestus Ulyssi. Conf. Æn. i. 81. *Hæc ubi dicta,—ac venti, velut agmine facto, Qua data porta, ruunt,* &c. Ubi Heynius, "simplicior" inquit "Homerus Od. ε, 291, sq. nec tamen minùs sub-"limis."

294. ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.] *ingruit autem à cœlo nox.* ὄρω, in perf. med. ὦρα et ὄρωρα, unde nov. verb. poët. in præs. ὀρώρω. Σὺν δ' Εὖρος, &c. Sic Virg. *Unà Eurusque Notusque ruunt,* &c. Ad quem locum—"Sequitur," inquit Heynius, "tempestatis descriptio omnium ferè post Virgili-"um poëtarum imitatione nobilitata, in qua observandum, "quomodo omnia sint ad terrorem et admirationem narrata." Ubi vide plura: et conf. ejusdem Excurs. iii. ad Æn. Lib. i. ubi vir eruditus miratur absentiam Aquilonis; eóque magis, quod cum cœteris ventis Βορέης αἰθρηγενέτης ab Homero memoratus sit. Cæterùm Homerica hæc procellæ descriptio magnoperè laudatur à Dionys. Halicarn. Περὶ τῆς Ὁμήρου ποιή. § 9. Virgilium autem in hac Homero longè superiorem contendit Scaliger; qui iniquo et absurdo judicio, merita Homeri ubique ferè extenuare conatur. Poëtic. passim.

‡ 5. Z,—] 5. Lib. VI, 41—46. Deorum sedes.

42. —ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος—] Hunc locum felicissimè imitatus est Lucretius: *Apparet Divûm numen, sedesque quietæ; Quas neque concutiunt venti, neque nubila nimbis Adspergunt; neque nix acri concreta pruinâ Cana cadens violat; semperque innubilus æther Integit, et largè diffuso lumine ridet.* Lib. iii, 18, sqq. quos versus exquisitissimos ideò apposuimus, quòd *Poëma de rerum Naturâ* Studiosæ Juventuti vix unquam præstò adsit.

44. οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται·] *neque nix eò pertingit;* ἀλλὰ μάλ' αἴθρη πέπταται ἀνέφελος, *sed omninò cœli serenitas expanditur immunis nubium,* [Conf. Æn. vi, 640. *Largior hic campos æther,* &c.] λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη· *candidúsque ambit splendor.* Δέδρομα, perf. med. et est præs. perf.

‖ 6. Z, —] 6. Lib. VI, 149—161. Ulysses in ignotâ terrâ alloquitur Nausicaam.

149. Γουνοῦμαί σε, ἄνασσα·] *Supplex te oro, ó regina!* γουνοῦμαι, à γόνυ, est propriè *supplex oro tangens genua;* quod facere, apud veteres, solebant supplices. Sed γουνοῦμαι quoque significabat simpliciter *supplex oro;* et ferè idem erat quod λίσσομαι, ut hîc. θεός νύ τις, &c. Conf. Æn. i, 326. *O, quam te memorem?* &c. et vide Heynium ad locum.

63. 157. —χορὸν εἰσοιχνεῦσαν.] *choream ingredientem:* ubi ponitur particip. in gen. fem. quia sermo sit de Nausicaâ. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 77. n 6.] εἰσοιχνεῦσαν, pro εἰσοιχνεοῦσαν, ab εἰσοιχνέω, *ingredior*. Pro Λευσσόντων syntaxis postulat λευσσοντι, uti observavit Eustathius. Sed ejusmodi constructio non infrequens est apud Hom. Hic genitiv. absolutus est. Vide ad p. 37. v. 256, 257. P.

158. Κεῖνος δ' αὖ, &c.] Ordo est: Ὃς βρίσας ἐέδνοισι ἀγάγηταί σε οἶκόνδε. *Qui præpotentior* aliis procis *sponsalibus, duxerit te domum.* βρίθω, *gravis sum;* item *præpondero, sum potentior.* ἀγάγηται, vocis med. *duxerit* tanquam *sibi propriam.*

* 7. H,—] 7. Lib. VII, 81—132. Regis Alcinoi regia et hortus.

86. —ἐληλάδατ'—] pro ἐληλαμένοι ἦσαν, vel sine circumlocutione, ἐλήλαντο, plusq. pass. ab ἐλαύνω, vel ἐλάω. Hanc lectionem Barnesius restituit ex Scholiaste, pro vulgari ἐρηρέδατ', quod pro ἐρηρεισμένοι ἦσαν, et quod occurrit infrà v. 95.

87. —περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο·] Angl. *and an azure-coloured cornice went round them.*

89. Ἀργύρεοι, &c.] *Argentei autem postes in æreo stabant limine,* ἀργύρεον δ' ὑπερθύριον ἐπὶ—Angl. *and a silver lintel upon them,* χρυσέη δὲ κορώνη, *and a golden architrave.* κορώνη, *cornix;* sumitur etiam pro *curvo manubrio vel annulo, quo janua attrahitur;* ut α, 441. Sed, ut H. Steph. observat, pro quavis summitate poni quoque videtur.

89. Ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ—] In hac lectione prima in σταθμοὶ est corripienda. Ernesti. Malè; nam δὲ ante στ corripi non potest: potius ejiciendum ε, σταθμοί'ν. Neque hoc numerosum. Nimis autem audax σταθμοὶ δ' ἀργ.—Barnesii. T. Y. Sed qua ratione per synalœpham, effertur κέλσαι dissyllaba, et θεὰ vel κρέα monosyllaba, eadem ferè—pronuntiari posset—μοὶ ἐν Vide suprà ad p. 21, v. 174.

92. —ἰδυίῃσι πραπίδεσσι,—] Angl. *with exquisite skill;* ἰδυίῃσι vel εἰδυίῃσι pro εἰδηκυίαις· πραπίδεσσι, pro πραπίσι, à πραπὶς, ἡ, *pectus*, in pl. αἱ πραπίδες, *præcordia*. Eadem locutio occurrit alibi sæpè, et de Vulcano.

95—97. Ἐν δὲ θρόνοι, &c.] *Intùs verò solia ad parietem acclinata erant utrinque,* [Vide ad v. 86.] *in loca interiora à limine usque:* ἔνθα πέπλοι λεπτοὶ εὔννητοι ἐμβεβλήατο. [Ion. pro ἐνεβέβληντο] *ibi pepli* [forsan *tapetes* vel *pulvinaria*] *tenues benè-neti instrati erant.*—

99. —ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον.] *assiduè enim epulabantur;* i. e. epulis delectabantur.

100. Χρύσειοι—κοῦροι] i. e. *Auratæ statuæ juvenum*— 64.

106. —οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο·] tales *qualia folia proceræ populi ;* quæ scil. perpetuò moventur.

107. Καιροσέων δ' ὀθονέων, &c.] *Benè-textis autem à linteis distillat humidum oleum ;* i. e. tam benè texta erant lintea, ut liquidum oleum texturam penetrare nequiret, sed deflueret. Alii aliter interpretantur; has interpretationes ita enumerat Schol. Ητοι οὕτως ἦσαν πυκναὶ, ὡς μηδὲ ἔλαιον δι' αὐτῶν διελθεῖν· ἢ ἔξωθεν ὡς ἔλαιον ἔστιλβον, διὰ τὴν λευκότητα· ἢ τρυφεραὶ ἦσαν, ὡς δοκεῖν ἔλαιον ἀποῤῥεῖν· ἢ οὕτως ἀποστίλβειν τὸν μίτον, ὡς δοκεῖν ἔλαιον ἀποβάλλειν. Cæterùm καιροσέων est pro καιροεσσῶν, à nominat. καιρόεις, &c. *benè contextus licio ;* à καῖρος, *licium.*

109. —ὡς δὲ γυναῖκες] Intellige ex superioribus, εἰσὶν ἴδριες, &c. *peritæ sunt in telâ texendâ.*

113. Τετράγυος·] *Quatuor jugerum.* τεσσάρων γυῶν· γύη δὲ μέτρον γῆς γεωργικόν. *Schol.*

114. —πεφύκει] *crescunt* [πεφύκω verbum nov. poët. à perf. verbi φύω.] τηλεθόωντα, *virentes.* τηλεθάω, idem quod θάλλω. τηλεθόων, τηλεθόωσα, &c. pro τηλεθάων, τηλεθάουσα, &c. Vide suprà ad α. 25.

117. Τάων] Æol. pro τῶν, i. e. ἐκ τῶν. ἀπολείπει, W. R.

122—126.—ἀλωὴ ἐῤῥίζωται·] *vinea plantata est.* Τῆς μὲν ἕτερον [μέρος ὂν] θειλόπεδον ἐνὶ λευρῷ χώρῳ τέρσεται ἠελίῳ· *Hujus quidem altera pars, quæ est apricum solum in lato loco, siccatur sole :* δ' ἄρα τε τρυγόωσι ἑτέρας [σταφυλὰς,] δὲ τραπέουσιν ἄλλας, *et quidem vindemiant alias uvas, alias verò calcant:* πάροιθε δέ τε, &c. *et coram iis in conspectu sunt uvæ immaturæ, florem deponentes, aliæ verò submaturescunt.*

127, 128. Ενθα δὲ, &c] *Ibi verò excultæ areolæ ad extremum ordinem omnis generis consitæ sunt, perennè florentes.*

131. —ὅθεν, &c.] *undè aquabantur cives.* Τοῖ' ἄρ' ἐν Αλκινόοιο [νήσῳ] ἔσαν pro ἦσαν, &c. Notandum neutr. plurale hîc construi cum verbo quoque plur. Cæterùm ad hanc poëticam descriptionem alludit Miltonus, doctissimus poëta, de suo Paradiso loquens : *Spot more delicious! than those gardens feign'd, Or of reviv'd* ADONIS ; *or renown'd* ALCINOUS, *host of old* LAERTES' *son.* Lib. ix. 439.

* 8. Μ,—] 8. LIB. XII, 39—52. Sirenes. Circe Ulyssem alloquitur. 65.

39. Σειρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι,] subauditur εἰς. *Sirenum voces, et Circes pocula nosti.* Hor. Epist. ad Loll.

42. —τῷ δ' οὔτι γυνὴ, &c.] *huic neutiquam uxor,* &c. Conf. *Gray's Elegy : For them no more the blazing hearth shall burn,* &c.

45. —ἀοιδῇφιν] hîc pro ἀοιδῶν.

65. 47. *παρὲξ ἐλάαν·*] *præternavigato.* ἐλάαν pro ἐλάειν. subauditur ὥρα, vel tale aliquid; ut alibi, quandò infinitivus pro imperat. poni dicitur.—l. 51. *πείρατ' ἀνήφθω· funes alligentur.* CLARKE. P.

† 9. Μ,—] 9. LIB. XII, 85—107. Scylla et Charybdis. Circe Ulyssem alloquitur.

85. Ἔνθα δ'—] Σκύλλη ἐνναίει, &c. *Hic autem Scylla inhabitat, horrendum vociferans.* "Apud Homerum, à quo primùm Scyllæ speciem declaratam habemus, mythum omninò simpliciorem et rei declarandæ magis consentaneum videmus, Odyss. μ, 85—100. Scopulus est, cum antro, cujus fundo illa pedibus suis adnata adhærescit: undè πόδες δυώδεκα πάντες ἄωροι ei tribuuntur v. 89, saltèm illa pedibus suis insistere nequit; itaque medio tantùm corpore ex antro prominet, et sex sua capita latè exerit, ut piscetur, undè vivat, belluas marinas, Δελφῖνάς τε, κύνας τε, καὶ εἴποθι μεῖζον ἕλῃσι Κῆτος. Vox porrò ejus est qualis catuli v. 86. τῆς ἤτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς, Γίνεται." HEYNE, ad Virg. Bucol. Excurs. iv. Conf. Æn. iii. 420. sqq. et quæ ibi notavit idem vir egregius.

89. —ἄωροι·] *inutiles ad movendum,* quasi ex α priv. et ὄρω, *excito.* Alii aliter interpretantur.

95. Αὐτοῦ δ' ἰχθυάᾳ—] *Illic autem piscatur, scopulum circumlustrans.* ἰχθυάω, *piscor,* in 3. pers. ἰχθυάει, contr. ἰχθυᾷ, Poët. ἰχθυάᾳ. περιμαιμώωσα, idem quod περιμαιμάουσα, *cupide*

66. *quærens.*

100. —νεὼς κυανοπρῴροιο.] Subauditur ἐκ vel ἀπὸ. *è nave cæruleam habente proram.* ἐξ in compos. P.

101. —χθαμαλώτερον] *humiliorem.* πλησίον, supple εἰσὶ.—καί κεν διοϊστεύσειας, *et inter hos jaculum posses transmittere,* i. e. distantia ejus à Scyllâ non major est jactu sagittæ.

* 10. Ν,—] 10. Lib. XIII, 96—112. Portus Phorcynis.

96.—98. Φόρκυνος δέ τις λιμήν.] Λιμὴν Ἰθάκης, ἐφ' ᾧ λιμένι Φόρκυνός ἐστι ἱερὸν τοῦ θαλασσίου δαίμονος. *Schol.* —ἐν δήμῳ Ἰθάκης, i. e. ἐν Ἰθάκῃ. δύο δὲ προβλῆτες ἐν αὐτῷ Ἀκταὶ ἀποῤῥῶγες. *duo verò projecta in ipso Littora abrupta.* λιμένος ποτιπεπτηυῖαι, [idem quod προπεπτωκυῖαι] *portui adjacentia et eum versus inclinantia se.* Προσπεπτωκυῖαι πρὸ τοῦ λιμένος, καὶ εἰς σκέπην οὖσαι τῶν ἀνέμων. EUSTATH. Conf. omninò amœnissimam illam descriptionem hujusmodi portûs, Æn. i. 159. *Est in secessu longo locus,* &c. [quæ me puerum, benè memini, mirè delinivit.] Primæ ejus lineæ, ut observavit ad locum Heynius, petitæ sunt partim ex Odyss. ι, 404, et 411, sqq. ubi Ulys-

ses enatat naufragio in Phæaciam, partim Odyss. ν, 96, sqq. ubi in Ithacam escendit. De toto loco vide ejusdem eximii viri Excurs. vi. ad Lib. i. Æn.

99. Αἵτ' ἀνέμων, &c.] *Quæ à ventis raucis defendunt magnum fluctum ab alto.*

101. —ὅταν ὅρμου μέτρον ἵκωνται.] *cùm portus spatium intraverint.* Vel, ut Schol. ὅταν πρὸς τὸ ὁρμισθῆναι ἀφίκωνται.

106. —τιθαιβώσσουσι—] ἀποτίθενται τὴν βόσιν, ὅ ἐστὶ τὸ μέλι. *Schol.*

107. Ἐν δ' ἱστοὶ λίθεοι περιμήκεες, &c.] Angl. *And within likewise were long extended beams made of rock; and there the Nymphs weave* their *purple vestments,—*

109. Ἐν δ' ὕδατ'—] Ὕδωρ primam ancipitem habet. T. Y.

110. —καταιβαταὶ ἀνθρώποισιν,] *permeabiles hominibus.*

II. NOTÆ IN HESIODUM.

Ex Hesiodo.] Hesiodus poëta fuit antiquissimus et celeberrimus, Ascræus vulgò dictus, [Vide Virg. Geor. ii, 67.
176. et Ecl. vi, 70.] ab Ascrâ Bœotiæ vico, ad radices montis Heliconis: sive ibi natus, seu educatus tantùm, postquam pater è Cumâ, Æolicarum urbium unâ, quæ hujus patria erat, Ascram migrâsset: de qua migratione Hesiodus ipse nobis narrat. [Ἔργ. καὶ Ἡμερ. v. 633, sqq.] Patris autem nomen Dius, Matris Pycimede fuisse dicitur. Scripta ejus remotissimam redolent antiquitatem; sed incertum adhùc est quo tempore potissimùm vixerit. Auctor Marmoris Arundeliani eum 37 annis facit antiquiorem Homero; alii eos æquales fuisse, alii Homerum Hesiodo longè vetustiorem affirmant. Ἦν δὲ Ὁμήρου, inquit Suidas, κατά τινας, πρεσβύτερος· κατὰ δὲ ἄλλους, σύγχρονος. Πορφύριος καὶ ἄλλοι πλεῖστοι νεώτερον ἑκατὸν ἐνιαυτῶν ὁρίζουσι. Non nostrum est hîc loci tantas lites componere conari. Eorum opinioni, qui Homerum seniorem Hesiodo statuunt, quæ, teste Joan. Ger. Vossio, [De Poëtis Gr. cap. ii.] plurium est, potiùs acquiescamus; ita tamen ut hujus juventus in illius senectutem incidere potuisset. [Vide suprà ad p. 3. et Fab. Bib. Gr. Vol i. p. 96. edit. Harles.] Ad hanc tamen rem tuendam nullum argumentum derivari debet à quodam libello, qui hodiè extat, cui titulus, Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου ἀγὼν, quem Græcè primus edidit celeberrimus Henr. Stephanus, [an. 1573, in

67. 8vo.] et qui continet narrationem certaminis, quod Hesiodus cum Homero iniisse dicitur, in Chalcide coram Panide rege, qui primas Hesiodo detulit. Verisimile enim est universam hujus contentionis historiam à priscis Grammaticis fuisse confictam. Nec majorem fidem meretur istud de hac re epigramma in Anthologia: [edit. Wechel. p. 390. et Brunck. Analect. Vol. iii, p. 180.]

Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικωνίσι τόνδ' ἀνέθηκεν,
Ὕμνῳ νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον.

Cujusdam quidem non absimilis certaminis mentionem facit ipse Hesiodus; [Εργ. καὶ Ἡμερ. v. 652.] sed de Homero à se victo ne vel unum verbum profert: nec quidem credibile est Hesiodum unquàm in tali contentione ab incomparabili Homero victoriam reportasse. Quanquam autem Hesiodus, in omnibus virtutibus, quæ summum poëtam constituunt, Homero longè sit inferior, non tamen desunt et sua merita Ascræo vati; de quo Quinctilianus, "Raro," inquit, "assurgit Hesiodus, magnaque pars ejus in nominibus est occupata. Tamen utiles circa præcepta sententiæ, lenitasque verborum, et compositionis probabilis: daturque ei palma in illo medio genere dicendi." [Lib. x. cap. 1.] Jucundâ dictionis simplicitate præcipuè commendabilis est Hesiodus: sin autem Fabius eum nunquàm assurgere affirmâsset, ad lectores *Titanomachiæ*, quæ tantâ sublimitate in Theogoniâ describitur, potuissemus provocare. Quæ extant Hesiodi sunt Εργα κὴ Ἡμέραι, Θεογονία, et Ἀσπὶς Ἡρακλέους. Nonnulli tamen dubitant an *Scutum Herculis* re verâ sit è manu Hesiodi: atque id multi ab eo prorsùs abjudicant. *Opera et Dies* vulgò putantur primam exhibuisse adumbrationem ejus generis poëmatis, quod nos hodiè nuncupamus *didacticum*; cujus perfectionem videmus in carmine illo *faceto* et *molli*,—Georgicis elegantissimi Virgilii. Negat autem præstantissimus Heynius *Hesiodi de opere rustico* carmen à Virgilio imitatione esse expressum; cui opinioni ipse Virgilius ansam dedisse videtur, dum se *Ascræum carmen* Romana per oppida canere ait. [Georg. ii, 176.] "Vix enim," ut affirmat idem vir egregius, "in tribus aut quatuor locis Georgicôn Hesiodeæ sententiæ sunt expressæ.——Quod autem Ascræum carmen appellat suum opus Virgilius, id eò pertinet," eodem Heynio judice, "quòd in simili ferè genere versatur, non quòd ex Hesiodeo petitum aut transcriptum aut ad ejus formam est compositum." [Proœm. in Geor. sub fin. ubi vide plura.] Cæterùm quod ibidem observatur, "comparatione

"Virgilii ad Hesiodum institutâ, nihil exilius, jejunius et 67.
"aridius Hesiodo, nihil copiosius et plenius esse Virgilio," in eo eximius criticus quibusdam forsan videri posset Ascræo seni pauld iniquior, si nescirent quæ ab eodem observata fuerint de loco sublimi in Theogoniâ. "Ex his," inquit, "et "similibus locis poëtarum antiquissimorum character consti-"tuendus est, quo assurgere illis licuerit; nam simile quid "seriorum poëtarum ingenia non protulêre; et piget, He-"siodeum ingenium non tam ex hoc ac similibus in Hercu-"lis Clipeo, sed ex iis partibus æstimari, quæ tenuiora sunt "et ex placido ac mediocri genere." [De Theog. ab Hesiod. conditâ, Commentat. Soc. R. Gotting. Tom. II. 1779. p. 151.] Ubi obiter notandum *Clipeum Herculis* Heynio videri opus genuinum Hesiodi. In *Theogoniâ*, carmine apud veteres longè celeberrimo, nullum traditur systema religionis Græcorum; sed fabulosa deorum generatio exponitur ita ut narrationibus alioquin jejunis poëtica subindè accedant ornamenta. Quod ad morem vitæ attinebat, traditum est Hesiodum ruris et otii fuisse amantissimum. "Vir "fuit," inquit Velleius Paterculus, "perelegantis ingenii, "et mollissimâ dulcedine carminum memorabilis, otii quie-"tisque cupidissimus." [Hist. Lib. i.] Musarum alumnum, quod poëtis solenne est, se fuisse, agnos pascentem sub Helicone divino, ipse testatur. [Theog. 22. Oper. et D. 660.] Ad provectam senectutem pervenisse, atque morte violentâ tandem periisse perhibetur. Sed de hac auctores minùs consentiunt, nec ullius eorum narratio præ se fert vel specimen veritatis. De vitâ Hesiodi scripsêre Suidas, aliique veteres; atque è recentioribus Fulvius Ursinus, Lilius Gyraldus, Jo. Ger. Vossius, et omnium copiosissimè Operum ejus Oxoniensis editor Th. Robinson, qui Dissertationi suæ inserendum curavit calculum Astronomicum de ætate Hesiodi, qui auctorem habet Josephum Atwell, S. T. P. Vide Fab. Bib. Gr. ubi suprà; item Vol. I. p. 565, sqq. edit. Harles.

HESIODI EDITIONES PRÆCIPUÆ.

1. Hesiodi Opera et Dies; unà cum Orationibus Isocratis 18, et Eidylliis Theocriti. *Mediolani*, 1493. *in fol.* [Quæ est Edit. princeps.]

2. Hesiodi Theogonia. Ejusdem Scutum Herculis. Ejusdem Georgicôn libri duo; unà cum Theocriti Eclogis 30. &c. &c. *Venetiis apud Aldum*, 1495. *in fol.*

67\. 3. Hesiodi Ascræi Opera et Dies. Theogonia. Scutum Herculis. *Venetiis, anno à partu virginis,* 1537. *in 4to.* [Hæc est edit. Fr. Trincavelli.]

4\. Hesiodi Ascræi quæ extant, cum Scholiis Græcis, &c. cum Indice copiosissimo. Operâ et Studio Dan. Heinsii. *Ex Officinâ Plantinianâ Raphelingii,* 1603, *in 4to.*

5\. Poëtæ minores Græci. Hesiodus, &c. Edit. Radulphi Wintertoni, Gr. et Lat. *Cantabr.* 1635. *in 8vo.* [*Ibidem et Londini* sæpiùs repetita. Optima est Lond. 1739.]

6\. Hesiodi Opera omnia ex recensione Jo. Georgii Grævii, &c. *Amstel.* 1667. *in 8vo.*

7\. Hesiodi Ascræi quæcunque extant Gr. et Lat. ex recensione Joannis Clerici, &c. cum Indice Geor. Pasoris. *Amstelod.* 1701. *in 8vo.* [Clerici animadversiones, quæ sunt copiosissimæ, non magni æstimantur ab eruditis. Tam absurdis somniis refertas esse putat Heynius, ut eas in recentioribus editionibus repetitas videre molestum sit.]

8\. Hesiodi Ascræi quæ supersunt, cum notis variorum. Edidit Thomas Robinson, S. T. P. *Oxon.* 1737. *in 4to.*

9\. Hesiodi Ascræi quæ extant Opera, cum notis selectis, accedit Pasoris Index Studio Schrevelii, ad editionem Robinsonii recensuit notasque suas adjecit Jo. Tob. Krebsius. *Lipsiæ,* 1746. *in 8vo.* et 1778.

10\. *Hesiodi* Ascræi quæ extant, cum notis variorum, &c. curante Chr. Frid. Loësnero. *Lipsiæ,* 1779. *in 8vo.*

11\. Theogonia Hesiodea, textu subindè reficto, in usum prælectionum seorsum edita à Frid. Aug. Wolf. *Halæ Saxon.* 1783. [Huic edit. accedunt quædam præstantissimi Heynii.]

*** Plenam editt. enumerationem vide apud Fab. Bib. G. Vol. i. p. 596, sqq. edit. Harles.

† Ἐκ τῶν ἩΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ Ἔργων καὶ Ἡμέρων.] i. e. *Ex* Hesiodi Ascræi *Operibus et Diebus.* [1—201.] Ἔργα καὶ Ἡμέραι, *Opera et Dies,* est poëma didacticum, in quo cùm agri colendi rationem tradit, tùm in primis fratrem Persen ab ignaviâ et voluptate ad virtutem et diligentiam revocare studuit. Harles.

Ver. 1—10. Μοῦσαι, &c.] Decem primos versus, qui continent invocationem Jovis et Musarum, auctorem non habere Hesiodum affirmant Pausanias, Tzetzes aliique: et doctissimus Brunckius, in suâ Gnomicorum Poëtarum editione, eos omisit. [Vide Fab. Bib. Gr. Lib. ii. c. 8.] Πιερίηθεν—ἐκ τῆς Πιερίας. ἀοιδῇσι—ταῖς ὑμετέραις μελῳδίαις. κλείουσαι—δοξάζουσαι τοὺς ἀνθρώπους. *Schol.* κλείω, est *celebro, alicui gloriam concilio.* Post κλείουσαι rectè intelligit Moschopulus οὓς ἂν ἐθέλητε. Δεῦτε

δὴ—*Agite quæso.* ἐνέπετε ὑμνείουσαι rectè exponit Grævius ὑμνεῖτε, ut ἁρπάζων ἐφόρεις pro ἥρπαζες. κρύψαντες ἔχουσι pro ἔκρυψαν, &c. 3. Ὅν τε διὰ, &c. Sic construe et distingue, ut benè vidit Gronovius: τε δι, ὃν βροτοὶ ἄνδρες [εἰσὶν] ἄφατοί τε φατοί τε· [εἰσὶ] τε ῥητοί τ' ἄῤῥητοι ἕκητι μεγάλοιο Διός. Angl. *through whom mortal men are obscure or renowned: and they are noble or ignoble, according to the will of mighty Jove.* Simplicitatem quandam habent hæ repetitiones, quæ antiquitatem redolet. ἕκητι, est *volente aliquo.* Ἑρμείαο ἕκητι, *Mercurii voluntate*— Odyss. o, 318, &c. 5. Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, *facilè enim extollit,* ῥεῖα δὲ χαλέπτει βριάοντα. [supple ἑαυτὸν,] *et facilè deprimit extollentem se.* 6. ἄδηλον ἀέξει, *obscurum auget,* h. e. evehit, ornat. 7. κάρφει, *attenuat.* 9. Κλῦθι, &c. ad Jovem refertur. Τύνη δὲ ἴθυνε θέμιστας [σὺν] δίκῃ, &c. *Tu autem* Jupiter *rege judicia justè; ego verò Persæ vera dicam.* 67.

11—13. Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος,] *Non sanè unum est contentionum genus,* i. e. duo sunt contentionum genera. ἔην pro ἦν, quod hic idem ac ἐστὶ. Nec insolitum est *erat* pro *est* apud Latinos. [Vide Viger. de Idiotismis, p. 210, edit. Zeunii.] 12. νοήσας est hic *prudens, sapiens,* vir *intelligens.* διὰ δ' ἄνδιχα, &c. et διάνδιχα δ' ἔχουσι θυμὸν, Angl. *and they are of a different disposition.* "Quid verò miri," inquit Grævius, "Poëtam ἔρισιν tribuere animum, quum inter deas "referantur et hîc et in Theogonia?"

14—16. —ὀφέλλει,] αὐξάνει. σχετλίη—χαλεπή· βαρεῖα. οὔτις—οὐδεὶς. τήνγε—ταύτην. *Schol.* ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης, &c. *sed necessariò immortalium consiliis litem colunt gravem.* 68.

17—19. Τὴν δ' ἑτέρην,] τὴν καλήν. προτέρην—τῷ χρόνῳ. ἐγείνατο—ἐγέννησε. νὺξ—ἡ. ἐρεβεννὴ—σκοτεινὴ. θῆκε—ἔθηκε· ἐποίησε. μιν—αὐτὴν. —ὑψίζυγος—ὁ ἐν τῷ ὕψει ἔχων τὴν καθέδραν. αἰθέρι—ἐν τῷ ναίων—οἰκῶν. *Schol.* Θῆκε δέ μιν πολλὸν ἀμείνω, scilicet ἔριν, Κρονίδης ἐν γαίης ῥίζῃσιν καὶ ἀνδράσι. *Posuit illam longè meliorem in terræ radicibus,* [hoc est, in terrâ,] *et inter homines.* Ἐν ἀπὸ κοινοῦ repetendum. GRÆVIUS. Cæterùm hæc Ἔρις bona nihil aliud videtur quam æmulatio.

22. —ὅς] οὗτος, πτωχὸς. Iners, inquit, videns alium labore divitias invenisse, et ipse eâdem ratione opes quærere studet. GRÆVIUS. ἀρόμμεναι—ἀροῦν. ἠδὲ—καὶ. *Schol.*

27. Ω Πέρση,] Alloquitur fratrem, et jam traditam doctrinam ad ejus emendationem accommodat: eûmque dehortatur à contentionibus forensibus, quia infeliciter circa eas versatur, cui singulis temporibus sui proventus non adfuerint. SYLBURGIUS. τεῷ—τῷ. σῷ. ἐνικάτθεο—ἐγκατάθου. κακόχαρτος—ἡ ἐπὶ τοῖς κακοῖς χαίρουσα. νείκε' ὀπιπτεύοντ'—πρὸς μόνας φιλονεικίας θεωροῦντα. *Schol.* ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα, *concionum audito-*

68. *rem factum.* Ἀγορῆς ἐπακουὸν εἶναι Plauto est *foro operam dare*; Terent. *lites sequi*; ut observavit eruditissimus Grævius.

30—36. Ὥρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται—] *Cura enim parva esse debet*, &c. Nam πέλεται est hîc pro πέλεσθαι δεῖ, ut vidit Grævius. ᾧτινι μὴ βίος, &c. ei *cuicunque non est victus domi in annum repositus*; ὡραῖος, *æstate collectus*, uti interpretatur idem vir magnus. Δημήτερος ἀκτὴν, *Cereris munus*; τοῦ κε κορεσσάμενος, i. e. οὗ κορεσσάμενος, Angl. *with which when thou hast amply supplied thyself*, ὀφέλλοις νείκεα καὶ δῆριν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτήμασι; then *deal as much as thou hast a mind in strife and contention about the goods of other people.* Est scil. concessio ironica. σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται ὧδ' ἔρδειν, *however it shall not any longer be in thy option to do so* to me. ἀλλ' αὖθι, &c *but afterwards let us decide any controversy* that may be between us *by fair trials, which proceed best from Jove.* [Vide Iliad. α, 239.] Ἰθείῃσι Ionicè pro ἰθείαις, quod idem ac εὐθείαις.

37—39. Ἤδη—ἐδασσάμεθα·] *Jam—divisimus inter nos*: ἀλλὰ τε πολλὰ—Lege, cum Guieto, probante Robinson. ἀλλὰ τὰ πολλὰ, *sed plurima.* Hæreditatem, inquit poëta, divisimus, (æqualiter scil.) tu vero ambitu et donis τὰ πολλὰ majorem partem rapuisti. —βασιλῆας δωροφάγους,—erant hi judices ac senatores, potiùs quam reges, qui, ut videtur, adeo corrupti erant ut non solum publicè exigerent aliquod donum mercedis loco, sed et privatim à litigantibus munera acciperent. [Vide Herodotum de Dejoce, Lib. i. et Odyss. ϑ, 40, 41.] οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι, *qui hanc litem volebant judicare.* Scaliger notavit ἐθέλουσι hîc positum pro ἤθελον. Sed simul notâsse debuit auctores Græcos hoc modo tempore præs. uti solere, quippe qui tempus respiciant quo res narratur. [Vide Vol. I. ad p. 122, n. 6.] δικάσσαι, reduplicato σ, pro δικάσαι, quod, à δικάζω veniens, necessariò penultimam corripit: ut ἐδασσάμεθ' suprà, pro ἐδασάμεθα, à δάζω.

40—43. —ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντὸς,] Hîc propriè docet fratrem poëta, omissis litibus, præstare quietam possessionem dimidii, quàm totius litibus quærendam, præsertim si parcè vivas. Grævius. Simul quoque, sine dubio, perstringit judices, τοὺς βασιλῆας suprà dictos, qui suis indulgent cupiditatibus, et à vitæ frugalitate transeunt ad πλεονεξίαν injustam. Οὐδ' ὅσον, &c. victûs frugalitas hic commendatur. Sic Hor. *Me pascant olivæ, Me cichorea, levesque malvæ.* [Lib. i. Od. 31.] Κρύψαντες—ἔχουσι— i. e. ἔκρυψαν—βίον, *vitam*, i. e. *vitæ methodum.* Ῥηϊδίως γάρ κεν—ἐργάσαιο, Verte, cum Grævio; *Facilè enim uno die tantum quæsivisses*, nam ἐργάζεσθαι hic est, *labore parare*, *acquirere*, subintellecto βίον. Vide Prov. Sol. xv. 16, 17. xvi. 8. xvii. 1. Eccl. iv. 6. P.

45, 46. Αἶψά κε πηδάλιον, &c.] *Statim gubernaculum qui-*

dem in fumo poneres; i. e. Statim ad finem laborem perduceres; Est nempè metaphora desumpta ab eo quod facere solebant veteres quum hyeme, post navigationem, naves erant subductæ. Suspendebant nimirùm clavos in fumo, quo credebantur indurari atque à putredine servari. Sunt qui πηδάλιον pro *stivâ* accipiunt, stivamque pro aratro, quod rustici, finito opere, solebant super fumosa laquearia itidem collocare. Undè hunc versum ita exponit Scaliger: *non cures neque navigationem neque agriculturam.* In hunc locum multus est eruditissimus Græevius, quem videsis.

47, 48. Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε—] βίον scil. veram atque rectam optimamque vivendi methodum.—Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης, *Prometheus versutus*, qui filius erat Japeti et Asiæ vel Clymenes Nymphæ, frater autem Epimethei. Is, post hominem à se è luto formatum, Minervæ auxilio in cœlum ascendisse dicitur, ignemque, admotâ ferulâ ad rotam solis, furatum esse, atque ex hoc igne cœlesti hominem suum animâsse. 69.

50—52. Κρύψε δὲ πῦρ—] Locus obscurus, quem intactum et sub silentio præterierunt interpretes. Ordo, interpunctione mutatâ, videtur esse: ἐῢς δὲ παῖς Ἰαπετοῖο ἔκρυψε ἐν κοίλῳ νάρθηκι πῦρ, τὸ μὲν ἔκλεψε αὖθις ἀνθρώποισι παρὰ μητιόεντος Διὸς, λαθὼν τερπικέραυνον Δία. *Filius autem egregius Japeti abscondidit in cavâ ferulâ ignem, quem quidem furtim abstulit, hominum gratiâ, à prudente Jove, clam Jovem fulminibus gaudentem.* κλέπτω αὖθις est *furtim retrò fero*, *furtim aufero*, vel *asporto*. Appositè Horatius: *Audax Japeti genus Ignem fraude malâ gentibus intulit.* [lib. i. Od. 3.] Cæterùm ignem in ferulæ medullâ asservare, inventum Promethei fuisse tradit Plinius, Lib. vii. c. 56.

54. —πέρι] περισσότερον· μήδεα—βουλεύματα· εἰδὼς—γινώσκων. *Schol.*

60. Ἥφαιστον δ' ἐκέλευσε—] Sequitur jam descriptio formationis Pandoræ primæ mulieris, quam dii deæque, collatâ operâ, amabilem finxêre.

65. —ἀμφιχέαι] Idem quod ἀμφιχεῦσαι. [Vide Vol. I. ad p. 54. n. 4.] Conf. Il. γ, 54, sqq. —καὶ πόθον ἀργαλέον, *et desiderium vehemens*, καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας. κορεῖν, inquit Græevius, est κοσμεῖν, καλλωπίζειν. Hesych. κορεῖν, κοσμεῖν, καθαίρειν. undè et νεωκόρος, *qui templum ornat et tuetur*, *ædituus*. Γυιοκόροι μελεδῶνες sunt *curæ*, *quæ totæ in ornando corpore sunt occupatæ*. Mulieres verò quo studio magis tenentur quàm comendi et excolendi corporis, quibus, ut Plautus ait, *nulla satis ornandi satietas est?* Hanc tamen interpretationem respuit vir doctissimus Dav. Ruhnkenius, qui pro γυιοκόρους legit γυιοβόρους· μελεδῶνας γυιοβόρους, *curas quæ membra consumunt*: et hanc lectionem exemplis confirmat: quam et

Proclus et Tzetzes vidisse videntur, hoc modo interpretantes: φροντίδας ἐνθεῖσας τὰ μέλη.

67. Ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον] i. e. ἐνθεῖναι δέ τε κύνεον νόον, *indere vero et impudentem mentem*, καὶ ἐπίκλοπον ἦθος, *et fallaces mores*:—διάκτορον Ἀργειφόντην, *internuncium Argicidam*; notum Mercurii epitheton. Sic Il. β, 103. φ, 497. &c.

70, 71. —Ἀμφιγυήεις] Est ὁ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας γυιός χωλὸς, *utroque crure*: et est epitheton Vulcani, non ψεκτῶς seu sensu vituperatorio, sed χαρακτηριστικῶς κατά τινα ἰδιότητα· hinc et addi solet κλυτὸς, περικλυτὸς, ut apparet non ignominiæ causa positum, sed ob personalem Vulcani characterem. Damm. Lex. Hom. Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον,—Subintellige πρόσωπον, πλάσμα· ἴκελόν τι πλάσμα, ἴνδαλμα, εἴδωλον. Guietus. Κρονίδεω διὰ βουλὰς, *Saturni filii consiliis*. -δεω διὰ, dactylus. Cf. Il. α, 1. et Clarkium ad locum.

79. —Ἐν δ' ἄρα φωνὴν] φωνὴ, hîc est ὄνομα, ut apud Il. γ, 161. ubi φωνῇ perperam παρέλκειν docent, et exponunt *voce*. Grævius. φωνὴ si idem valeret ac ὄνομα, dicendum fuisset ἐπέθηκε· neque in loco Homeri citato eum sensum habere videtur: distinguendum levius post βαρυκτύπου, plenius post κῆρυξ. T. Y

70. 82. —πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν.] *detrimentum hominibus industriis*. ἀλφηστῇσι, Ion. pro ἀλφησταῖς, ab ἀλφέω, *invenio*.

96—98. —ἐν ἀῤῥήκτοισι δόμοισι] *in non fracta pyxide*—Δόμος enim, ut notavit Grævius, quodvis receptaculum, et vas notat.—πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο, *priùs enim injecit operculum vasis*—Pandora scil.

102. ἐφ' ἡμέρῃ—] Legendum censet Grævius ἐφήμεροι. Hor. *Post ignem ætheriâ domo Subductum, Macies et nova Febrium Terris incubuit cohors*, &c. Lib. i. Od. 3.

106, 107. —ἐκκορυφώσω] ἐξ ἀρχῆς λέξω. *Schol.* ἐκτελέσω. an συντόμως ἐρῶ, λέξω; Guietus. —σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν. *tu vero in præcordiis tuis conde*. Locutio quæ sæpe occurrit apud Homerum.

108. Ὡς—] ἴσθι, ὅτι. ὁμόθεν—ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους. γεγάασι—ἐγένοντο. *Schol.* Hîc incipit celeberrima enarratio diversarum hominum ætatum.

111—116. Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν,] *Ii quidem qui temporibus Saturni erant*, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν, *cum in cœlo regnaret*, ὥς τε θεοὶ δ' ἔζωον. [dele δ' et lege simpliciter ἔζωον, vel cum Grævio ζώεσκον,] *et ut dei vivebant, securo animo præditi*, τε νόσφιν ἄτερ πόνων καὶ ὀϊζύος, *et seorsum sine laboribus et ærumnâ*, [τε nullo modo deleri debet, ut censet Grævius: respondet enim alteri τε suprà.]—αἰεὶ δὲ [κατὰ] πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι, *semper autem similibus* [i. e. sine mutatione] *pedibus et manibus gaudentes*, [Hoc est, ut rectè Guietus, semper integris

membris, non senescentibus,] τέρποντ' [pro ἐτέρποντο] ἐν θαλίῃσι—*delectabant se in conviviis*, &c. Ἀφνειοὶ μήλοισι, *abundantes pomis* vel *fructibus*, &c. Hunc versum ex Diodoro Siculo restituit Grævius. μῆλα hîc non sunt greges. *Id.* P.

119. —πολλὸν] a nominativo regulari πολλὸς, πολλὴ, πολλὸν. 71. πολὺς flectitur etiam regulariter, apud Homerum et nostrum; gen. πόλεος, in dat. pl. πολέεσσι, pro πόλεσι, ut in versu 120.

121. —κεν—] Legendum videtur ἐπεὶ δὴ, nam κεν hîc locum non habet. T. Y.

125, 126. Ἠέρα ἑσσάμενοι,] *Aëra induti,*—ἑσσάμενοι, reduplicato σ, poëticè pro ἑσάμενοι, part. aor. 1. med. verbi ἕω, ἐννέω, vel ἕννυμι, *induo.*—Πλουτοδόται—πλουτίζοντες τοὺς ἀνθρώπους. *Schol.* —γέρας βασιλήϊον— Cur autem dæmonibus tribuatur regius honor, hanc rationem affert Plutarchus, libro de defectu oraculorum, quia βασιλικὸν τὸ εὖ ποιεῖν. Grævius.

129. —οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα.] Verte: *Neque corporis habitu simile, neque ingenio.* φυὴ hîc non est sola statura et proceritas corporis sed conjuncta cum dignitate formæ, ut rectè Græci magistri docent. Νόημα est *ingenium.* Glossæ MS. Vossianæ: νόημα, φρόνησις. Hom. φρένες, Il. α, 115. *Id.*

130, 131. Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν, &c.] *Sed centum annis puer apud matrem sedulam nutriebatur*—Increpat Hesiodus mollem istam et effeminatam educationem, quæ, ut ait Quinctilianus, *nervos omnes et mentis et corporis frangit.* Robinson. ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ. *crescens valdè rudis in domo suâ.*

132. κ' ἥβης μέτρον ἵκοιτο,] *et ad pubertatem* ἵκοιτο. Poëtis ἥβης μέτρον nihil aliud est quam ipsa ἥβη. Grævius. Haud absimile est istud Homeri: τέλος θανάτοιο, quod est ipsa *mors.*

136—138. —ἔρδειν—] est hîc *sacrificare.* Sic Virg. *Cum faciam vitulâ.* [Ecl. iii, 77.] et Princeps poëtarum: ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν. [Iliad. α, 444.] Ἡ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. *Ut justum est hominibus in sedibus eorum consuetis*; nam ἦθος interdum significat *locus consuetus ad commorandum.* Cf. infrà v. 167. item Il. ζ, 511. Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε—supple τῇ γῇ.

141, 142. Τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι—] Hæc est verborum συνέπεια· Τοὶ μὲν μάκαρες θνητοὶ καλέονται δεύτεροι ἐπιχθόνιοι. Hi beati mortales secundi sunt terrestres, scilicet dæmones: hoc est, secundi gradûs, inferiores illis dæmonibus, qui ex aurei sæculi θνητοῖς sunt orti. Qui quidem non regium honorem sunt adepti, ἀλλ' ἔμπης τιμὴ κ' τοῖσιν ὀπηδεῖ. *sunt* tamen et hi in dignitate constituti.—Καλέονται verò hic est *εἰσί.* Grævius.

145. Ἐκ μελιᾶν,] Has voces interpretes reddunt, *de fraxinis*, quasi innuisset poëta hoc genus hominum duræ firmæque texturæ fuisse. Eadémne autem generatio et ænea fuit et fraxinea? Ἐκ μελιᾶν δεινόν τε καὶ ὄμβριμον, *Hastis terribile*

et validum. Τὸ μελιᾶν est genit. plur. Dor. pro τῶν μελιῶν. Μελία autem non solum pro *fraxino* usurpatur, sed metaphoricè etiam ab Homero, cæterisque poëtis pro *hastâ.* [Vide Il. β, 542.] Obiter notari potest, Ovidium, qui in quatuor ætatum descriptione ad Hesiodum respexit, æneum seculum per armorum studium ab aliis distinguere, *Tertia post illas successit aënea proles, Sævior ingeniis, et ad horrida promtior arma.* THEOBALD, apud *Robinson.*

72. 148, 149. Ἄπλαστοι·] Latinis sunt *inconditi,* qui moribus sunt inculti. Tzetzes ἄγριοι. Cic. *vasti et agrestes.* GRÆVIUS. μεγάλη δὲ βίη— supple ἦν αὐτοῖς, erat *autem* illis *magna vis ;* καὶ χεῖρες ἄαπτοι ἐπέφυκον ἐξ ὤμων ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσσιν, *et manus invictæ super valida membra nascebantur ex humeris.*

153. —ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Ἀΐδαο,] εὐρώεις hîc est *squalidus,* [ab εὐρὼς, *situs, squalor,* ut Virg. *loca senta situ* dicit,] *tenebricosus.* Glossa MS. Vossii: εὐρώεντα, σκοτεινόν. Suidas: εὐρώεντα, σκοτεινὰ, ζοφώδη. Sic et Hesych. et Etymologicum Magnum.—Κρυερὸς verò non est meo judicio *frigidus,* sed *dirus, illætabilis, horrendus.* Hesych. Κρυερὸν, φρικτὸν, μισητὸν, ἀναιδὲς, φοβερὸν, ἐλεεινὸν, οἰκτρὸν, δεινὸν, χαλεπὸν, πονηρὸν, κακὸν, δυσχερές. GRÆVIUS.

154. Νώνυμνοι·] (pro Νώνυμοι) Vide suprà ad Odyss. α, 222.

160. —προτέρῃ γενεῇ,] Verte: *priori ætate,* non *generatione,* ut vulgò. GRÆVIUS.

161. Τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ] Intelligit non tantum τοὺς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις dictos, sed etiam eos qui Ἐπίγονοι dicebantur, i. e. τῶν ἑπτὰ τῶν ἐπὶ Θήβαις filios. Utrique Thebas adorti sunt. HEINSIUS. Priores quidem argumentum subministrârunt Æschylo nobilissimæ tragœdiæ ejus nominis ; posteriores verò pulcherrimi poëmatis Epici, cui titulus: *The Epigoniad ;* quod auctorem habuit summi ingenii et eruditionis virum, Gul. Wilkie, S. T. P. μήλων, *ovium,* &c. pro *opibus.* P.

167. —καὶ ἤθε' ὀπάσσας] *et sedes tribuens.* Vide suprà ad v. 136—138.

169. Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων·] Hunc versum ex MS. reposuit Grævius.

171. Ἐν μακάρων νήσοισι,] Hæ νῆσοι μακάρων decantatæ erant apud veteres poëtas. Cf. Odyss. δ, 563, sqq. Pind. Olymp. ii, 109—149. Scolion Callistrati: Ἐν μύρτου κλαδὶ, κ. τ. λ. Æneid. vi, 638, sqq. et quæ ibi annotavit doctissimus Heynius: item Plin. lib. vi. c. 32.

174. Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφειλον, &c.] *O utinam ego quinto non interessem Hominum generi.* Vide infra ad Eur. Med. v. 1.

73. 181, 182. Εὖτ' ἂν, &c.] γεινόμενοι sunt τεχθέντες. Sic autem verte: *Quum vix nati canescant,* hoc est, senescant, quum vix postquam lucem aspexerunt senio conficiantur.—

Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίιος, Non hæc referenda sunt ad ἰδίας ὁμοιότητα, sed ad γνώμης. Loquitur de discordia et dissentione animorum. GRÆVIUS. 73.

185—188. ἀτιμήσουσι] est ἀτιμᾷν φιλοῦσι, *contumeliâ afficere solent.* et μέμψονται est μέμφεσθαι φιλοῦσι. et v. 189. ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει, est ἐξαλαπάζειν εἴωθε, *solet expugnare,* &c. Iliad. α, 80. ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηι, *quando irasci solet viro inferiori,* et sic sæpè. *Idem.* Angli interdum utuntur futuro eodem ferè modo: *when he shall be enraged against a man of inferior degree.* [Conf. Viger. de Idiotism. p. 207. edit. prim. Zeunii.] βάζοντ', quod pro βάζοντε, est hîc, ut docent nonnulli, dualis pro plurali βάζοντες. [Vide quæ vir ornatissimus Sam. Clarke annotavit, ad Iliad. α, 566. et vide suprà ad Odyss. θ, 35.] Vera lectio hic est: βάζοντες ἔπεσσιν atque ita legisse videtur Moschopulus. οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες, *neque deorum vindictam veriti:* Nam ὄπις non est *oculus,* ut quidam putant, sed *pœna, vindicta divina,* &c. Sic Iliad. π, 388. θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, *deorum ultionem nihil verentes.* [conf. Odyss. φ, 28.] οὐδὲ μὲν οἵ γε ἀποδοῖεν [ἀποδοίησαν] θρεπτήρια γηράντεσσι [γήρασι] τοκεῦσιν, *neque hi sanè senibus parentibus educationis præmia reddere volunt.*

191. ὕβριν] ὑβριστήν. *Schol.* abstractum scil. pro concreto.

194. —ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται] i. e. per tmesin pro δ' ἐπομεῖται ὅρκον. An, δ' ἐπίορκον ὀμεῖται, *pejerabit?* P.

199, 200. Ἀθανάτων μετὰ φῦλ' ἴτην,] Ἀθανάτων φῦλα sunt *Dii.* Sic superiùs φῦλ' ἀνθρώπων sunt *homines,* φῦλα γυναικῶν *mulieres.* GRÆVIUS. προλιπόντ' pro προλιπούσα nominativo dual. feminino. Ostendit Brunckius, [ad Soph. Antigon. v. 926. et 986. atque ad Œdip. Col. 1676. item ad Electr. 977.] pronomen seu participium plurale masculini generis de femina adhiberi posse; ita etiam masculinum duale: sed in singulari numero id nunquam obtinere. Ἴδεσθε τώδε. ἀντὶ τοῦ τάσδε. inquit Schol. [ad Electr. 977.] ἐπὶ τῶν θηλυκῶν τοῖς ἀρσενικοῖς ἄρθροις κέχρηται, ὅπερ σύνηθες Ἀττικοῖς. τὼ χεῖρε γάρ φασι. καὶ Ὅμηρος (Il. ε, 778.) τὼ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι. Ad quem locum Iliadis quæ annotavit Clarkius Brunckio valdè sunt improbata. τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ—*relinquentur autem dolores graves*— λείψεται—καταλειφθήσεται. *Schol.* Vide Vol. I. ad. p. 99. n. 1.

---

* Ἐκ τῆς ἩΣΙΟΔΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ.] h. e. *Ex* 74.
HESIODI ASCRÆI THEOGONIA, sive *Deorum Generatione.* [617—807.] Qui in hoc poëmate aliquod systema religio-

74. nis Græcorum traditum putant, næ illi vehementer errant. "Constat enim Hesiodum non id egisse ut fabulas à se congestas ad philosophicam rationem aut excuteret aut argutè componeret, sed spectâsse hoc, ut pro poëtici ingenii modulo qualicunque ordine diversas fabulas in unum carmen contexeret easque poëticis ornamentis commendaret:" —uti ostendit celeberrimus Chr. G. Heyne, in Dissert. sua de Theogonia ab Hesiodo conditâ, [in Commentat. Soc. Reg. Scient. Gott. 1779, Vol. ii. p. 125, sqq.] ubi totam Theogoniam Hesiodeam enucleatè enarravit vir ille præstantissimus, cui alias multas debemus veterum Scriptorum explanationes, judicio tam subacto cum summa doctrina conjuncto prolatas, ut inter primarios, qui in hac palæstra sudarunt à renatis usque literis, meritò censendus sit. Ad dissertationem igitur quam indicavimus lectorem relegare visum est; nam instituti nostri brevitas partem aliquam Theogoniæ hîc tantùm exhiberi patitur: atque *Titanum pugnam Tartarorumque descriptionem* eo consilio selegimus, ut non solùm simplicitatis Hesiodeæ exemplum, quod ex Operibus et Diebus jam dedimus, sed etiam sublimitatis, quâ Hesiodus excelluisse non vulgò creditur, cum ingenua Juventute communicaremus.

Ver. 617. Ὡς Βριάρεῳ τὰ πρῶτα—] Hesiodum consarcinâsse sua è pluribus carminibus, iterùm intelligitur ex his, quibus Titanum pugnam persequitur, multò copiosius et ornatius quam reliqua tractatis. Redit primùm ad id quod suprà jam [v. 501.] attigerat, tres Centimanos, Briareum, Cottum et Gygen, fuisse à Jove vinculis solutos, quibus, virium vastarum metu, à Crono in Tartaro tenebantur: tum narratur bellum, nullâ expositâ causâ qua esset conflatum, nec disertâ satis commemoratione eorum qui illud gesserunt: pugna autem magna cum poëtica vi et gravitate memoratur, ut habenda sit hæc particula, unà cum sequente loco de Tartaro, inter potiora vetustioris poëseos specimina. HEYNE. Ὡς Βριάρεῳ τὰ πρῶτα—Πατὴρ Κρόνος hîc intelligitur. Lectio vulgata est: Βριάρεῳ δ' ὡς πρῶτα— Sed cum omnibus aliis locis poëtarum utriusque Linguæ Βριάρεως duabus primis brevibus sit, doctissimus Editor Wolfius levem hîc mutationem fecit metri causa.

626. Γαίης φραδμοσύνησιν—] *Terræ consiliis, &c.*—αὐτὴ γὰρ κατέλεξέ σφιν ἅπαντα διηνεκέως, *ipsa enim narravit illis omnia disertè;* ἀρέσθαι σὺν κείνοις νίκην, &c. *se cum illis victoriamque et splendidam gloriam reportaturum.*

630. Τιτῆνές τε θεοὶ,—] Titanes intelligendi sunt veteres illi Uranidæ, inter quos minor natu Cronos ipse: cui deo-

rum et mythorum ordini antiquiori successit recentior ille. Heyne. Sunt igitur Τιτῆνες θεοὶ Cronus unà cum fratribus, qui et dii prioris ætatis; Dii vero posterioris sunt orti Saturno. "Croni autem ipsius," ut observavit Heynius, "nulla fit mentio; ut ex poëtæ mente bellum hoc factum "videri debeat post Cronum jam regno à Jove dejectum, "cum Titanes adversus novum principem seditionem movis"sent. Infrà tamen [v. 851.] cum Titanibus in Tartarum "dejectis Cronus memoratur."

633. —δωτῆρες ἑάων.] *datores bonorum.* ἐΰς, ἐεῖα, ἐΰ. Ion. ἠΰς. genit. ἐέος et ἠέος. *bonus, pulcher.* genit. pl. ἐάων, Æol. ἠάων. [cf. Odyss. θ, 325, 335.] Versum sequentem uncis circumscripsit Wolfius, quia repetitus videri potest ex v. 625.

636. Συνεχέως ἐμάχοντο, &c.] Quod decem annos continuatum est bellum, donec pugnâ illâ memorabili, quæ narrata est, finiretur; potest id ornatui poëtico tribui; potest tamen tempus fortè continuorum terræ motuum designari, donec erumperet intestina elementorum discordia. Heyne. Idem tamen vir egregius censet orationem hîc fore expeditiorem si cum v. 634, abessent quoque 635—6.

638. —ἶσον δὲ τέλος τέτατο πτολέμοιο,] *æquali adhuc fortunâ* 75.
in pugnis usi fuerant. τέλος πολέμοιο pro πόλεμος notum est ex Hom. qui et ipse sæpè sic loquitur. Alias est: θεὸς ἶσον τείνει πολέμου τέλος, vel, μάχη ἐπὶ ἶσα τέτατο. Rationem translationis optimè disces ex Il. ο, 410, sqq. coll. simili loco μ, 433. Vs. sq. κείνοισι Centimanos designat, quos ut benevolos sibi et audaces reddat, bona fercula iis apponit Jupiter. Nam hunc ad παρέσχεθε extrinsecùs intelligimus. Wolf.

642. Ὡς νέκταρ—] Additamentum alienæ manus hoc esse putant Guiet. et Heyn. Mihi quidem versus nunc ferendus videtur. *Idem.*

643. Δὴ τότε τοῖς—] Intellige Briareum, Cottum et Gygen. s. Gyen: nam v. sqq. eos alloquitur. Heyne.

651. Μνησάμενοι φιλότητος ἐνηέος,] *Memores placidæ meæ amicitiæ,* ἐξ ἧς scil. ὅσσα παθόντες, &c. *quantis beneficiis affecti in lucem iterùm venistis,* &c. ἐνηέος, à nominat. ἐνηής, ὁ, ἡ. ex ἐν et ἐΰς, uti suprà v. 633.

656. ἔτι περὶ μὲν πραπίδεις, &c.] Corr. πέρι. Guiet. emend. περί σοι πραπίδες. Malui pro ἔτι scribere ἔστι quod magis Homericum est. Wolf. Si περὶ δ' ἔστι νόημα ex judicio correctum legitur, necesse erit refingere quoque πραπίδας. Heyne. πέρι μὲν πραπίδας, πέρι δ' ἐστὶ ν. Wolf. corr. P.

657. —ἀρῆς—] Vulgò putatur Ion. genit. ab ἀρά, *diræ, damnum:* [et sic Scut. Herc. 29, et 128,] in quo, ut observavit Wolfius, prima syllaba ab antiquioribus intenditur, quæ brevis contra est in Ἄρης. Reponendum igitur censet ἄρεως.

Vide D'Orvillii Crit. Vannum, p. 390. et Clarkium ad Il. ξ, 485.

658. *Σησι δ' ἐπιφρονέησιν*—] Vulgò *Σῆς δ' ἐπιφραδμοσύνῃσιν.*

666. —*μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν*] *pugnam arduam excitârunt*; ubi Dammius putat ad verbi etymologiam respici, *εἰς μέγα αἴρω*, cum *α* intensivo. Cæterùm, ut rectè observat Robinsonus, "ex hac descriptione prælii Deorum et Titanum "satis constat poëtam nostrum non solùm, ut vult Quinctilianus, *in mediocri illo dicendi genere* excelluisse, sed etiam "ad summum Poëtices fastigium assurgere potuisse. Nihil "certè grandius occurrit in descriptione illâ Homericâ τῆς "*θεομαχίας*, quæ tantoperè a Longino celebratur."

76. 669. —*Ἐρέβευσφιν*—] Per paragogen poëticam pro Ἐρέβευς, et hoc pro Ἐρέβους, a nominat. Ἔρεβος, εος, τὸ. Et τὸ ἐξ subintelligitur, ut notavit Guietus.

675. Πέτρας ἠλιβάτους—] Vide Vol. I. ad p. 98. n. 2.

681, 682. —*ἴωσις*—*ποδῶν*—] videntur jungenda; ita melius procedunt reliqua, quæ subjiciuntur. Heyne.

688 Εἶθαρ μὲν μένεος, &c.] Εὐθὺς, εὐθέως. εἰθὺς et ἰθὺς cognata, quibus adde τὸ εἶθαρ. Ἐκ δέ τε πᾶσαν φαῖνε βίην. i. e. ἐξέφαινε. Guietus. l. 687. οὐ δ', Wolf. Rob. Edin. οὐδ', al. P.

690. —*οἱ δε κεραυνοὶ*] *fulmina autem*—*ἅμα* [*σὺν*] *βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ἴκταρ ποτέοντο ἀπὸ στιβαρῆς χειρὸς, τε ταρφέες εἰλυφόωντες ἱερὴν φλόγα*, *unà cum tonitru et fulgure extemplò volabant à robustâ manu, et crebra contorquentia sacrum flammam.* De ἴκταρ ita Schol. *εὐθέως, ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἱκνοῦμαι, ἴκταρ, ἰκτίκως, ταχέως· ἢ ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς, ἐκ τοῦ παρεπομένου, ἐπειδὴ ὁ ἀφικνούμενος ἐγγὺς γίνεται· χρῶνται δὲ οἱ Τραγικοὶ ταυτῇ τῇ λέξει.* Erit sic idem, quod antè *συνωχαδὸν*. Conf. Hesych. h. v. ibique Intpp. Wolf. *εἰλυφάω* est *contorqueo.* Vide suprà ad Od. *α*, 25.

697. *Τιτῆνας χθονίους·*] Id est, Terræ filios. Guiet.

698. —*ὄσσε δ' ἄμερδε*—] ὄσσε per apocop. pro ὄσσεε. Et in Lex. Homerico ita Dammius: *ἀμέρδω*, f. *σω*. notat propriè *ἀποστερέω μερίδος*, *privo aliquem portione ei debitâ*, ab *α* priv. et *μερίζω*, *non attribuo in divisione partem*, in specie est, *privo aliquem facultate videndi*, &c.

700. —Χάος·] Notabile quod in hac particula *χάος* alio modo quam in theogoniis dictum pro immenso aëre; et quod v. 732, Tartaro *πύλας ἐπέθηκε Ποσειδῶν χαλκείας*. non Hephæstus. *εἴσατο* (*ἔδοξεν*) *δ'*, (*ὥστε*) *ἄντα ὀ. ἰδεῖν, ἠδ' ο. ο. ἀκοῦσαι, αὔτως, ὡς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν πίλνατο. τοῖος γὰρ*, &c. *adspectu et auditu, videbatur res ita se habere, ac si cœlum et terra miscerentur: talis enim ingens fragor futurus esset, si inter se corruerent.* Ita accipienda hæc; alias *γάρ κε* vitiosum esset. *ὀρώρει κε* pro *ἄν*; mox *μέγας ὑπὸ* in ed. Trincav. et

ed. Paris. 1544. In hac quoque v. 725, ἵκοι. Versus autem 705. prorsus ex superioribus confictus, et otiosus est. Heyne.

720. Τόσσον ἔνερθ', &c.] Sic Apollodorus—τοσοῦτον ἀπὸ γῆς 77.
ἔχων διάστημα, ὅσον ἀπ' οὐρανοῦ γῆ. Biblioth. ad init. Sequens versus meritò rejectus est à Ruhnkenio, approbante Wolfio. Conf. Il. Θ, 13, sqq. item Æn. vi, 577, sqq.

727. —περὶ δειρήν] *circumcirca.* Sic intelligo. Loquutio alias mihi nondum obvia fuit. Wolf. Mos Hesiodeus postulat δειρὴν πέρι. Cæterùm quæ indè à 729, ἔνθα θεοὶ ad v. 745, sequuntur, passim à serioribus rhapsodis amplificata esse suspicari licet. Cohærent inter se tantùm illa: quod *Tartarus muro aheneo cinctus est, ejusque pinnacula tenebræ obsident, suprà eum verò terræ et maris fundamenta seu radices sunt:—728. eodemque in loco Noctis domus.* 744, 5. Nam mera repetitio è superioribus est in vss. 729—733. 736—744. In ultimis καὶ Νυκτὸς ἐρ. οἰκία δεινὰ ἕστηκεν parùm commodè dictum est, cum saltèm repetitum esse deberet ἔνθα: *eodem quoque in loco* Noctis ædes sunt; ut 758, *eodem in loco* Somnus et Mors domos habent, et 767, Hades et Proserpina et Styx. Cæterùm ex his ad intelligendum in promtu est *Tartarum* antea locum *Hadæ* obtinuisse, cui mox Pluto successit. Virg. Tartarum ab Elysio sejunctum in locis inferis collocavit, sceleratorum sedem: Æn. vi, 548, sq. et in Excurs. p. 658. Heyne.

728. —πεφύκασι] scil. πεφύασι, ut editt. Trincav. Steph. &c. exhibent. Πεφύκασι antepenult. productam haberet. Wolf.

732. —πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν] Quòd Neptunus dicitur Tartarum munivisse portis, quæ exitum Titanibus præcluderent, non Vulcanus, rectè mireris. [Vide suprà ad v. 700.] Causam commenti unam hanc video, quod hoc tempore, de quo nunc sermo est, Vulcanus ex Hesiodi mente nondum natus fuerit, quem tum demum, cùm Jovis imperium jam stabilitum erat, prodire videmus v. 927. *Idem.*

736—742. Ἔνθα δὲ—] In sequentibus dubito an omnia ab 78.
Hesiodo sunt et satis sana. Partim hæc jam antea dicta, partim versus ab Homero mutuati sunt, ut statim v. 739. ex Il. υ, 65. V. 741, malit Guietus ἵκοι', εἰ—γένοιο, 2dâ per. sed forte τις intelligi debet. Tum constr. θύελλα θυέλλῃ προφέροι κεν ἔνθα καὶ ἔνθα. Vide Il. ζ, 346, Od. υ, 63. *Una ex aliâ procella eum modò huc, modò illuc abriperet. Idem.*

745. Ἕστηκεν,—] *Stat;* et paulo post, Ἑστὼς, pro ἑστηκὼς, *stans.* Vide Vol. I. ad. p. 98. n. 3.

749. —ἀμειβόμεναι μ. ο. χ.] *alternis vicibus subeuntes magnum limen æreum.*

78. 750. —καταβήσεται,] Guietus corr. καταδύεται. Sed futurum à Græcis sæpiùs pro aor. poni solet. Wolf. καταβήσεται potiùs novum videtur esse præs. idem quod ad formam ac fut. 1. med. Vide Clarke ad Hom. Iliad. ε, 109. ubi vir ornatissimus hoc novum præs. καταβήσομαι non agnoscit; quanquam analogiâ non dissimili persæpè usurpare visus est Homerus verbum δύσομαι, δύσεο, ἐδύσετο, &c. Occurrit quoque in vulgatis editt. Hom. κατεβήσετο, quod Clarkius legit κατεβήσατο, in aor. Sed et invenitur καταβήσεται [Il. ε, 382.] usurpatum tanquam tempus præs. quod vir acutissimus videtur non observâsse.

754. Μίμνει τὴν, &c.] *Expectat tempus sui itineris donec venerit*, i. e. per notum Græcismum, *Manet donec tempus sui itineris venerit*. Prius quoque benè Latinè dici potest. Tres sequentes versus Heynio et Wolfio inserti videntur alienâ manu.

759. —οὐδέ ποτ' αὐτοὺς] Conf. Od. λ, 15, sqq.

766. —ἐχθρὸς δὲ, &c.] Hoc ita intelligo, ut Θάνατος dicatur invisus esse vel illis, quorum tamen vita in ejus potestate non est, diis immortalibus. Wolf.

767. —θεοῦ χθονίου] χθόνιος h. l. est pro καταχθόνιος. *Idem*. δόμοι ἠχήεντες. Angl. *resounding mansions*. —ἑστᾶσιν, pro ἑστηκᾶσιν, *stans*. Vide Vol. I. ad p. 98. n. 3.

79. 778. —ἀμφὶ δὲ—] ex more rudis sermonis pro, κατηρεφέα καὶ ἐστηριγμένα κίοσιν. Heyne.

780. Παῦρα, &c.] Hi 4 versus, si sensum diligentius spectes, ita inepti sunt, ut nihil suprà. Wolf.

781. Ἀγγελίης] sc. ἕνεκα, nec mutandum in ἀγγελίη. *Styx* autem dea fontis et fluvii putanda est, eodem modo ut *Nympha aliqua*. Incolit illa antrum, è quo fons scaturire putandus est, mox loca infera subiturus. Primò honor habitus deæ, ut per eam juraretur, posteà solenniùs factum, ut per ejus aquam juraretur: quam adeò afferri ad deos narrat poëta, quotiès jurandum sit. In 783, Trincav. ὅς κε ψεύσηται, Edit. Par. ὅς κε ψεύδηται, melius quam vulgò. Heyne.

789. Ὠκεανοῖο κέρας,] Κέρας fluvii pars est vel brachium, quo sensu etiam Latini *cornu* dicunt. Wolf.

793. —τὴν—] Intellige διὰ τὴν Στύγα. In ἀπολείψας ut consonam duplicarem non necessarium erat. In compositione enim, etsi rariùs, particulæ ἀπὸ, περὶ, ἐπὶ præsertim sequente λ postremam producunt vocalem. Pronunciando tum literam geminâsse videntur. Wol. Si ἀπολείψας est à λείβω, *libans* simpliciter significat. Sin à λείπω, redde, cum Wolfio, *fidem deserens:* qui ἐπίορκον adverbium putat. Heynius aut ἐπίορκος scribendum censet cum Guieto, aut ἐπίορκον ἐπομόσσῃ jungendum, *qui pejeraverit*.

798. —ἐπὶ κῦμα καλύπτει.] i. e. κῦμα ἐπικαλύπτει αὐτόν.

801. —ἀπομείρεται—] Occurrit sanè et in Ἐργ. 578; sed 80.
ibi est *vindicat sibi, sortitur.* At h. l. est ἀποκεχώρισται, quod est ἀπαμείρεται. v. Etymol. et Hesych. h. v. Et sic Ed. Trincav. Par. HEYNE.

804. Εἴραις] *cœtibus:* idem quod ἱραῖς. Correctio est Ruhnkenii, pro vulgato Εἰρέας. Putat Heynius quod εἰρὰς non minùs locum habuisset, respectu alterius ἐς βουλήν.

806. Ὠγύγιον,] *antiquam*—Nam jungitur cum ὕδωρ *aquam,* et non cum ὅρκον, ut rectè Wolfius.

III. NOTÆ IN APOLLONIUM RHODIUM.

EX APOLLONIO RHODIO.] Apollonius, poëta heroicus, 81.
Sillei, vel, ut quidam volunt, Illei filius, Alexandrinus fuit genere: sed quia apud Rhodios per aliquod tempus Rhetoricam professus esset, et ab illis jus civitatis accepisset, *Rhodius* vulgò dicebatur. Floruit circiter A. M. 3770. Olymp. cxxxvi, 3. ante C. N. 234. Rhodo Alexandriam reversus, Eratostheni successit in præfecturâ Bibliothecæ Alexandrinæ, sub rege Ptolemæo Euergetâ. Callimachi discipulus fuerat; sed ei postea factus est invisissimus, quia, ut vulgò creditur, scripta ejus sive contempserat, seu sibi arrogaverat.

Scripsit IV libris Argonautica, seu de Expeditione Argonautarum qui celeberrimâ nave Argo vecti hortante Peliâ, è Thessaliâ in Colchidem navigabant, *Aureum Vellus* asportaturi. Egregium inter poëtas veteres argumentum, et quod tractavit Apollonius, judice Quinctiliano, *æquali quadam mediocritate.* Idem ferè judicium de Apollonio tulit Longinus, qui eum appellat ἄπτωτον, *vitio carentem;* hoc indicare volens plus studii et curæ in eo fuisse quàm ingenii. Proximus tamen ab Homero fuit in heroico genere Apollonius: quamvis longo quidem intervallo cùm ingenii tùm ætatis. Verùm poëma ejus diligenter legenti judicium illorum criticorum plus justo severum esse interdùm videbitur: nam et non raró assurgit Apollonius, atque in imaginum veritate et efficaciâ ipsi Homero vix impar censeri potest. "Itaque" (inquit Biblioth. Criticæ auctor) "Virgilius, qui solus "ex Antiquis proximè accessit ad Homeri præstantiam,

81. "quique ejus exemplum, cùm in descriptione argumenti, "tùm in ornamentis et omni carminis cultu, secutus est; "multas tamen easque elegantissimas imagines ex Apollonio "assumsit." Vol. ii. Part ii. p. 27. Amstelod. 1783. Ubi vide plura. Item Fabr. Biblioth. Gr. Vol. iv. p. 262. sqq. Edit. Harles.

EDITIONES APOLLONII RHODII.

1. Apollonii Rhodii Argonautica, Græcè, litteris quadratis capitalibus, per Laur. Flor. de Alopa. 1496. *in 4to.* (al. 1498.) [*Florentinam* hanc appellant.]

2. ———————— Græcè, cum Scholiis, in ædibus *Aldi et Andreæ soceri, curante Francisco Asulano.* 1521, *in 8vo.* [*Aldinam* vel *Venetam* appellant.]

3. ———————— Græcè, sine Scholiis. *Parisiis,* 1541. *in 8vo.* [*Parisina.*]

4. ———————— Græcè, cum indice et Scholiis, ex offic. *Petri Brubachii,* 1546, in 8vo. [*Francofurtensis.*]

5. ———————— Græcè, cum Scholiis; item Eadem carmine heroico Lat. translata per Valentinum Rotmarum Salisburgensem, cum annotationibus. *Basileæ,* 1572, *in 12mo.* [*Basiliensis.*]

6. ———————— Græcè, cum Scholiis; et annotat. Henr. Stephani, 1574, *in fol.* [*Genevensis.*]

7. ———————— Libri iv. ab Jeremia Hoelzlino in Latinum conversi; commentario et notis illustrati, &c. *Lugd. Bat.* 1641, *in 8vo.*

8. ———————— Edidit, novâ ferè interpretatione illustravit, &c. Joannes Shaw, A. M. *Oxon.* 1777, ii. vol. *4to. maj.* [Eadem edit. *ibid.* repet. 1778, *in 8vo.*

9. ———————— è scriptis octo veteribus, quorum plerique nondùm collati fuerant, nunc primùm emendatè edidit Rich. Fr. Phil. Brunck, *Argentor.* 1780, *in 8vo, et 4to.*

*** E plurimis, qui post Homerum Epico carmini scribendo ingenium applicuere, solius Apollonii integrum ad nos pervenit opus *Argonauticorum,* eo saltem nomine, sed et alias præclaras ob dotes, idonei editoris curâ dignissimum. Neglectum quidem non omninò fuit, quum illius septem prodierint editiones.—Sed illotis adeò manibus semper contrectatum fuit, ut collecto per longam barbariem squalore ad hunc usque diem infuscatum remanserit. Sunt enim edi-

tiones illæ omnes mendosissimæ.—Tenebricosam versionem adjecit Hoelzlinus, quam nemo intelligere possit, nisi sensum è Græcis hauriat, *putidoque commentario poëtam oneravit, hominum futilissimus*; quod verum judicium de eo tulit *David Ruhnkenius*.—In editionum censum referri non meretur Batavæ repetitio, quæ Oxonii prodiit curâ Joannis Shaw, A. M.—Verum est profectò, Homerum Apollonio faciliorem esse. Sed quum salebræ pleræque, in quibus hærebant lectores, complanatæ sint, futurum confido, ut qui semper doctissimus habitus est poëta, idem deinceps mollior suaviorque videatur. BRUNCK. 81.

† ΕΚ ΤΟΥ ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ Α′.] i. e. *Ex* APOLLONII ARGONAUTICORUM LIB. I, 1—233. Invocatio, Argumenti Propositio, Catalogus.

Ver. 1. *Ἀρχόμενος σέο, Φοῖβε,*] Solennis hic est poëtis mos Deum aliquem initio carminis invocandi. Homerus: *Μῆνιν ἄειδε, θεά*— et *Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα*—Hesiodus: *Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' ἀείδειν.* Aratus: *Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα*—Ab Apolline unum è suis poëmatibus exorsus fuerat Megarensis Theognis:

> *Ω ἄνα, Λητοῦς υἱὲ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο*
> *Λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' ἀναπαυόμενος.*
> *Ἀλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε, καὶ ὕστατον, ἔν τε μέσοισιν*
> *Ἀείσω.* BRUNCK.

Ἀρχόμενος σέο, [i. e. *ἀπὸ σοῦ*] *Incipiens à te,* [De *ἄρχω* et *ἄρχεσθαι*, vide Vol. I. ad p. 46. n. 1.] —*παλαιγενέων κλέα φωτῶν Μνήσομαι,* —*εἰς μνήμην ἄξω τὰ ἔνδοξα τῶν Ἀργοναυτικῶν ἔργα.* *Schol.*

2, 3. —*Πόντοιο κατὰ στόμα,*] Bosphorum Thracium intelligit, Pontum Euxinum versus. De *πέτραις Κυανέαις*, quæ et *Συμπληγάδες* vocantur, vide infrà, ad Eurip. Med. init.

4. *Χρύσειον μετὰ κῶας—ἤλασαν Ἀργώ.*] Angl. *in quest of the golden Fleece.* [Cf. Eurip. Med. et Theocr. Idyll. xiii. 16.] Dicitur *κῶας, ατος. τό.* vel *κῶος, εος. τὸ, vellus.* De *Ἀργώ* vide infrà ad Eur. Med. init.

6, 7. *Μοῖρα μένει—*] *Fatum maneret*—[De præsenti temp. hoc modo Græcis usurpato, vide Vol. I. ad p. 122, n. 6.] Quæ sequuntur sic construe: —*δαμῆναι ὑπ' ἐννεσίῃσι* [*ἐννεσίαις*] *τοῦδ' ἀνέρος, ὅντιν' ἴδοιτο οἰοπέδιλον δημόθεν,* Angl. *to be* [i. e. *that he would be*] *overwhelmed by the devices of the man from among the people, whom he should see having only one sandal.*

8. —*θεὶν*] idem quod *θείην*, hîc pro vulgari *τεὴν*, est ex felici emendatione Gisberti Cuperi, approbante Brunckio, his

verbis: "Invocatio desinit in versu 4, tum incipit narratio: "poëta nec Apollinem, nec Peliam alloquitur; proinde τὰ "τεῶν minimè stare potest." Cæterùm βάξις, à βάζω, *loquor*, hîc sumitur pro *oraculo*.

9. —Ἀναύρου,] Hîc, et lib. iii, 67, nomen est perennis fluvii. Apollodorus p. 48, [54, edit. Heyn.] διαβαίνων δὲ ποταμὸν Ἄναυρον, ἐξῆλθε μονοσάνδαλος, τὸ ἕτερον ἀπολέσας ἐν τῷ ῥεέθρῳ πέδιλον. Vide Th. Munkerum ad Hygini fab. xii. BRUNCK.

10. Ἄλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἰλύος,] *Alterum quidem servavit*, postquam esset *sub limo*, i. e. è *limo*.

82. 15—17. —ἐφράσσατο] cum duplici σ, ad syllabam longam efficiendam, ut benè notum Homerum legentibus; φράζω, *dico, aliis ostendo, enarro*; sed φράζομαι, in voce med. *mecum reputo, delibero, consilium ineo*. ἐφράσατο, *secum reputavit*, καί οἱ ἄεθλον ἔντυε ναυτιλίης πολυκηδέος, *atque ei certamen instruxit navigationis laboriosissimæ*, i. e. *postquam secum reputâsset, ei certamen*, &c. ἤ κεν —ὀλέσσῃ. κεν, quod est ἂν, construitur cum ὀλέσσῃ, ὄφρ' ἂν ὀλέσῃ. Pro κεν vulgò καὶ, malè, uti ostendit Brunckius.

18, 19. —ἐπικλείουσιν] Absurdè vulgo legitur ἔτι κλείουσιν. Illud è v. 59, reponi debuit, ubi genuinam lectionem ab Homeri Scholiaste confirmatam revocavimus. BRUNCK. Ordo est: οἱ ἀοιδοὶ μὲν οὖν πρόσθεν [γενόμενοι— vide infrà ad init. Soph. Œd. Tyr.] ἐπικλείουσιν Ἀργὸν καμέειν ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθηναίης. *Veteres quidem poëtæ perhibent Argum fabricâsse navem consiliis Minervæ.* De fabricatore navis Argûs non consentiunt auctores, neque de etymologiâ nominis. Vide infrà ad init. Eurip. Med. Sed plena sunt omnia Lexica ejusmodi historiis.

25, 26. —σκοπιῆς Πιμπληΐδος ἄγχι] *prope speculam Pimplæ*—Πίμπλη, unde Πιμπληΐς, mons Bœotiæ, Musis sacer. —Αὐτὰρ, &c. cf. Hor. Lib. i. Od. xii. *Unde vocalem temerè insecutæ*, &c. et Od. xxiv. *Quod si Threïcio blandiùs Orpheo*, &c. item *Congreve's Mourning Bride: Music hath charms*, &c.

29. —τηλεθόωσαι] pro τηλεθάουσαι. *florentes*: vide suprà ad Od. α, 25. Sic σιχόωσιν pro σιχάουσι.—ἃς ὅ γ' ἐπιπρὸ, *quas ille longo tractu*, θελγομένας, *delinitas*, ut vulgò reddunt: Sed observandum est verba Latina carere participio præs. temporis in voce passivâ, quod valdè est incommodum: et interpretes Latinos cogit ad participium perf. recurrere, quod interdùm sententiam auctoris prorsus extinguit. Vide Il. α, 410, ubi κτεινομένους redditur ab interpretibus *cæsos*; quod absurdum est. Ζώνη nomen est loci proprium. BR. P.

39. —ἀπόπροθι εἰς ἓν ἰόντας.] Vulgò legitur ἀπόπροθεν, sensu diverso. Sed illud præstat. *Longè tractu eodem fluentes alveo*, scil. usque in eum locum, ubi Peneo recipiuntur. Conf. iv, 135. BRUNCK.

40—44. —ἐπὶ τοῖσι] i. e. ἐπὶ τούτοις, Angl. *next to them*. ἐμσθενέων Λαπιθάων, supple ἐπὶ, *tempore præpotentium Lapitharum*. Erat scil. hicce Polyphemus non Cyclops ille, de quo suprà in Odysseâ, sed unus è Lapithis. [Vide Iliad. α, 264.] ὁπλότερος, ab ὅπλον, *telum*, est propriè *armis instructior*, unde *junior*; ὁπλότερος γενεῇ, *natu minor*. [cf. Il. β, 707. γ, 108.] βαρύθεσκε, Ion. imperf. à βαρύθω, quod idem est ac βαρύνομαι, *molestiâ gravi afficior*, *ingravesco*. [conf. Iliad. π, 519.] ὡς τοπάρος περ, *sicut antea*. Vide Odyss. β, 305. ϑ, 31. et alibi.

48. Πηλεΐωνι καὶ κῆδος] Πηλεΐωνι affinitatem notat, τὴν ἐξ ἐπιγαμίας συγγένειαν· κῆδος autem τὴν ἐπιμέλειαν, τὴν φροντίδα, quæ acceptio è lexicis nota. BRUNCK. 83.

49. —εὐρρήνεσσιν] Poëticè pro εὔρησι, à nominat. εὔρην, -νος, *abundans pecoribus*, *ex* εὖ et ἀρς, *agnus*; legitur et εὔρηνος, -η, -ον. In quibusdam libris scribitur cum duplici ρ, sed perperàm, uti ostendit Brunckius.

51, 52. —πολυλήϊοι Ἑρμείαο υἷες,] *manubiis divites Mercurii filii*. —Ἑρμείαο, Æol. genit. ab Ἑρμείας, quod idem ac Ἑρμέας, ου, contractè Ἑρμῆς, οῦ. εὖ δεδαῶτε δόλους, *benè docti dolos*. Δαέω, *disco*, *intelligo*, &c. in perf. med. δέδαα, unde in participio, δεδαώς, -ῶσα, -αός: quæ methodus flexionis apud poëtas usitatissima est. Sic Odyss. ρ, 519. δεδαὼς ἔπε' ἱμερόεντα, *doctus carmina delectabilia*.

53. —νισσομένοισιν] Vera scriptura hujus verbi est νίσσομαι, in f. 1. νίσομαι, antepenult. longâ, ut rectè ostendit Brunckius. ἐπὶ δὲ τοῖσι—νισσομένοισι. Angl. *and went to them while they were setting out*, &c.

60. Κενταύροισιν ὀλέσθαι,] *à Centauris periisse*,—

63, 64. —ἐδύσατο] Barbaram et Græcitati incognitam verbi formam exhibent editiones, ἐδύσετο. Vero propius Homeri Scholiastes, ἐδύσσατο. In hoc verbo litera sibilans geminari non debet, quia υ per se longum est. Vide Clarkium ad Hom. Il. ι, 592. λ, 16. In sup. v. ἀγκλῖναι pro vulgato ἐγκλῖναι dedit idem Schol. τῷ ἀγκλῖναι *dejicere* opponitur ἄκαμπτος, ut ἄῤῥηκτος opponitur τῷ δαΐξαι. ἐγκλῖναι notat *inclinare*, *in fugam vertere*. Facilè hæc composita commutantur. BRUNCK. Conf. Ovid. Metam. xii. —*manet imperfossus ab omni*, &c. ἐδύσατο νειόθι γαίης, *subiit altus terram*. νειόθι, *in imo*, per sync. pro νειατόθι, à νείατος.—θεινόμενος στιβαρῇσι ἐλάτῃσιν κατα̣ιγδην, *ictus validis abietibus cum impetu corruentibus*. καταΐγδην, adverb. à καταΐσσω, *corruo*.

67, 68. —ἄγχι δὲ λίμνης Ξυνιάδος—] Ξυνιὰς λίμνη τῆς Θεσσαλίας. Δολοπηΐδα τὴν Θεσσαλίαν εἶπε. Δόλοπις γὰρ ἔθνος Θεσσαλίας, Κτιμένη πόλις, Θεσσαλίας, *Schol.* ναιετάασκε, Ion. pro. ἐναιέτασε, *habitabat*, à ναιετάω. cf. Il. λ, 672. ρ, 308.

69. —Οπόεντος—] à nominat. Οπόεις, contractè Οποῦς, οῦντος, quæ urbs celebris Λοκρῶν ἐπικνημιδίων.

75. Εξοχος ἠνορέην,] Subauditur κατά. εὖ δεδαὼς, vide suprà ad v. 52.

84. 81. Πλαγχθέντας] *vagatos*— Vide ad Odyss. α, 2. δῃωθῆναι, *interfici*, à δῃόω, *interficio*: pro δηϊόω.

82, 83. —κακὸν μήκιστον ἐπαῦρειν,] Sic in quatuor codd. quam lectionem agnoscit et exponit Scholiastes: οὐκ ἔστι μέγιστον κακὸν, οὗ μὴ ἐπαυρεῖν τοῖς ἀνθρώποις συμβαίνει. E vulgato κακῶν nullus sensus elici potest. Nihil autem refert, utrum ἀπαυρεῖν, an ἐπαυρεῖν legatur. Vide Grævium ad Hesiodi Εργ. 240. et nos ad Æschyli Prom. 28. Brunck. In hac autem Scholiastæ interpretatione, quæ Brunckio adeò arridere videtur, nequeo, quæ est mea cæcitas, videre sensum poëtæ: nec ullum accepi lumen à doctissimo Grævio ad locum indicatum: et quæ Brunckius ipse notavit ad Æschyli Prom. mihi videre non contigit. In verbis poëtæ desidero iteratam istam Scholiastæ particulam negativam, et dubito an μήκιστον hîc possit sumi pro μέγιστον, quanquam non ignoro Atticos poëtas interdum dicere μάκιστος, pro μέγιστος· [Vide Soph. Œd. Tyr. 1301. et Philoct. 849.] et μάκιστος, in chori cantilenis, ubi voces Doricæ admittuntur, potest esse pro μήκιστος. Construo et interpretor hoc modo: ὡς ἐπαυρεῖν κακὸν, [vel κακῶν, nam hoc verbum invenitur constructum interdùm cum accusativo, interdùm cum genitivo,] οὐκ [ἔστιν] ἀνθρώποισι μήκιστον, *adeo attingere mala, vel plecti malis, non est hominibus res longissimè remota,*—[ἐπαυρέω, est *attingo, gusto, fruor*; et sumitur in utramque partem. Sic Iliad. λ, 572. πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν, *antequam corpus candidum attingeret.* Loquitur Poëta de jaculis. conf. ο, 316. σ, 302. item ψ, 340; ubi construitur cum genitivo. Invenitur etiam in voce med. apud Homerum, Iliad. α, 410, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος· ubi observandum βασιλῆος regi ab ἕνεκα subaudito; *ut omnes seipsis fruantur,—sibimet ipsis placeant, propter regem:* vel sine ἕνεκα, *ut omnes fruantur suo rege.* Ironicè scil. dictum. Sed Grævius reddit: *ut omnes plectantur propter regem.* cf. Od. σ, 106.] —ὁππότε ταρχύσαντο ἐκείνους καὶ ἐνὶ Λιβύῃ— *siquidem eos sepeliendos curaverint etiam in Libyâ*, τόσσον ἑκὰς [ἀπὸ] Κόλχων, ὅσσον τέ περ δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ ἠελίου εἰσορόωνται [vide suprà ad v. 29.] μεσσηγὺς. Locutio poëtica ad magnam distantiam denotandam. Hunc verò locum difficilem

ita reddendum proponit T. Y.: *Ne malis quidem diu frui hominibus licet.* 84.

87. Εὐρύτου υἷες,] Vide Odyss. Θ, 226. τόξον autem in sup. v. ut Eustathius adnotat ad Il. ο, 441. οὐ τὸ σκεῦος σημαίνει, ἀλλὰ τὴν τοξικὴν τέχνην. BRUNCK.

101—104. Θησέα δ'—Πειρίθῳ] Legitur Πειρίθοος, ου, et Πειρίθος, ου, ὁ. De Theseo et Perithoo, vide in Propr. nom. Lexicis. Vide etiam Virg. Æn. vi, 618. et Hor. Lib. iii. Od. 4. ad fin. et quæ ibi annotârunt viri doctissimi Heyne et Jani. Pro vulgato κείνην, vel κεινὴν ὁδὸν reposuit Brunckius κοινὴν ὁδὸν, *communem expeditionem.* Sic autem construe: ἀΐδηλος δὲ δεσμὸς ἔρυκε ὑπὸ Ταιναρίην χθόνα Θησέα, ὃς ἐκέκαστο περὶ πάντας Ἐρεχθεΐδας, ἑσπόμενον κοινὴν ὁδὸν [σὺν] Πειρίθῳ· ἦ τε ἄμφω κεν ἔθεντο ῥηΐτερον τέλος καμάτοιο πάντεσσιν. *exitiale autem vinculum cohibebat sub Tænariâ terrâ Theseum, qui celebris erat supra omnes Erechtheidas, dum communem expeditionem prosequebatur cum Perithoo. Ambo certè imposuissent faciliorem exitum laboris omnibus*—Argonautis scil. si eos comitati essent.

105—112. ΤΙΦΥΣ] Celeberrimus navis Argûs gubernator. conf. Virg. Eclog. iv, 34. *Alter erit tum Tiphys,* &c. —ἀστέρι, Ursa major sic dicta κατ' ἐξοχήν. Ex hoc loco apparet veteres cursum navium solere dirigere observatione solis et stellarum: σὺν δέ οἱ, *et cum ipsâ* [nam οἱ, à nominativ. ὅς, est omnium generum] Ἄργος— vide suprà v. 19. —κείνης ὑποθημοσύνῃσι, sic Virg. *divinâ Palladis arte.* Æn. ii, 15. et vide Odyss. Θ, 493.

119. —οὓς τίκε Πηρὼ] Vide infrà ad Theocrit. Idyll. iii. cf. Propert. ii. 3, 51. 85.

122. Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίην—] βίη Ἡρακλῆος est *ipse Hercules,* ut notum. [Iliad. σ, 117. cf. γ, 105, &c.] Sic Horat. *Herculeus labor.* [Lib. i. Od. iii. in fin.] quod est Homericum βίη Ἡρακληείη. Il. λ, 689. et alibi. Ἀλλ' ἐπεὶ, &c. Angl. ad verbum: *But when he heard the report of the assembling of the heroes, soon after he had passed from Arcadia to Argos, once reigned over by Lynceus, on the journey when he carried the boar alive, who used to feed in the forests of Lampia, along the extensive marsh of Erymanthus: him, bound in fetters, he laid down from his immense back, at the entrance of the forum of Mycenæ; and set out, himself of his own accord, without the knowledge of Eurystheus.* Cæterùm historia et labores Herculis etiam pueris notissima.

138. —ὃς πέρι πάντας, &c.] Ordo est: ὃς περιεκαίνυτο πάντας ναυτιλίῃσι, *qui vincebat omnes arte navigandi.*

141. —μή οἱ, &c.] Ordo est: μὴ δῆμος ἀγάσαιτό οἱ [ἕνεκα] εὐκλείης, *ne populus ei invideret propter gloriam.* Nam ἀγά-

ζομαι non solùm significat *admiror*, sed, cum dativo junctum, *invideo*. [Vide Iliad. [illegible]71.] —*ἐτήτυμοι*, adverbialiter *verè*.

86. 145. —*ἔμπυρα σήματα*] vocantur signa, quæ *πυροσκόποι* in victimis ardentibus observabant, ut omen futurorum indè captarent. KUSTER, ad Suidam.

147. —*ὦρσεν*—] In hac voce et in similibus, ubi Brunckius et Wakefieldius [Vide Diatr. in Eur. Hec. p. 5. 25, &c. et Sylv. Crit. I. p. 81.] putârunt N *ἐφελκυστικῷ*, ut vocant, non opus esse ad syllabam longam efficiendam in Anapæsticis scil. et Iambicis, quando pes terminat in *ι* vel *ι*; et in Heroicis quando pes ab aliquâ ex hisce literis incipit, sequente consonante simplici; nos, monente amicissimo Tho. Young, in hac editione istud N, à Brunckio omissum, libenter revocavimus; [Vide infrà p. 87. v. 183. p. 88. v. 217.*] cujus rei in Tragico senario rationem quicunque requisiverit, eum communi sensu planè carentem pronunciavit clarissimus Gr. Ling. Prof. Cantabrigiensis Ricardus Porson; qui hanc quoque literam finalem in Tragœdiis Euripideis nuper à se editis, etiam ubicunque subsequens vox incipit à muta ante liquidam, (quæ quidem syllabam naturâ brevem patiantur brevem manere,) constanter retinuit: sic Orest. 64. —*παρέδωκεν τρέφειν*,— ubi vide quæ vir ille acutissimus ulterius observavit. *Κλείουσι, 5ta: *κλείουσιν*, priores. P.

149, 150. *Τηλυγέτους*] *charos, dilectos*,—[sed significationes hujus vocis, Homero usitatissimæ, dabunt Lexica. Vide ad p. 59. Od. *π*, 19.] —*οὐδ᾽ ἀπίθησε νισσομένοις*· Angl. *nor was she averse from their going*; *γὰρ μήδετο ἐπάξια λέκτρων Ζηνὸς*. *for she thought of* their performing *deeds worthy of the progeny of Jove.*

151. —ΛΥΓΚΕΥΣ] Vide Coll. Gr. Min. p. 23.

159, 160. —*ἠδ᾽ ὅ, ττι κεν ἀρήσαιτο Μαρνάμενος*,] *et quodcunque cuperet inter pugnandum*, *τὸ πέλεσθαι*, *id fieri*, *ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο*, Angl. *in the brunt of the war*, i. e. ei dedit potestatem sui in quamcunque vellet formam mutandi. Cf. Ovid. Metam. xii, 556.

166. —*ἀμπόλιν*] i. e. *ἀνὰ πόλιν* —*ὄπασσε*, pro *ὄπασε*, *comitem dedit.*

168. —*ἄρκτου δέρος*] non pendet à sequenti verbo *πάλλων*, sed ab alio suppresso verbo. BRUNCK. Vide hoc schema infrà illustratum ad Soph. Œd. Tyr. v. 269.

172, 173. —*ὃν δὴ φάτις Ηελίοιο Εμμεναι*·] i. e. *ὃν δὴ φάτις* [*ἐστὶ*] *εἶναι* [*υἱὸν*] *Ἡλιου*. —*κυδιόων*— vide suprà ad v. 29.

176—178. —ΑΜΦΙΩΝ] Hic Amphion diversus fuit ab Amphione, Jovis et Antiopes filio, conditore Thebarum, de quo Horat. Lib. iii. Od. ii. —*ἐπ᾽ ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο*, *in oris*

elatioribus littoris, nam ὀφρὺς, *supercilium*, significat quoque, *prominentia terræ*, *littus arduum*.

183, 184. —οὐδὲ θοοὺς βάπτεν πόδας,] Locus notabilis adumbratus ex Il. *v*. 226—229. ubi poëta describit equos Erichthonii. cf. Virg. Æn. vii. 808. de Camillâ; *Illa vel intactæ*, &c. et *Pope's Essay on Crit*. *Not so when swift Camilla*, &c.—ἀλλὰ τεγγόμενος ἄκροις ἴχνεσι ὅσον, [i. e. ellipticè, pro κατὰ τοσοῦτο ὅσον ἐςὶ τέγγεσθαι, *tantum quantum est madefieri*, vel quantum vocari possit madefieri,] περιφέρετο διερῷ κελεύθῳ. 87.
Angl. *But just dipping the soles of his feet, he skimmed along the watery way*. ἴχνος, non solùm *vestigium*, sed interdùm, ut hîc, *planta pedis*. διερὸς, *qui humorem habet*, *humidus*. πεφόρητο, pro ἐπεφόρητο, plusquamperf. pass. in med. sensu. Vide Vol. I. ad p. 58. n. 1. 2. et ad p. 48. n. 2.

188. Παρθενίην,] Perperàm vulgò Παρθενίης. Ordo est: ὁ δ' Ἀγκαῖος νοσφισθεὶς Παρθενίην, ἕδος Ἰμβρασίης Ἥρης. Hac emendatione nihil certius; nominandus erat locus, unde Ancæus veniebat. Cf ii. 872. Insulæ Sami antiquum nomen est Παρθενίη. Vide Callimach. Hymn. in Delum, 48. Brunck.

203. Λέρνου ἐπίκλησιν, &c.] i. e. παῖς Λέρνου κατ' ἐπίκλησιν, γε μὲν παῖς Ἡφαίστοιο κατὰ γενεήν.

204. —πόδε] Vulgò πόδα. Illud dant codd. quatuor.—Patrem suum referebat, quem utroque pede claudum fuisse fabulantur: ideo Poëtis ἀμφιγυήεις dicitur. —σιφλὸς autem hîc πηρὸς, βεβλαμμένος notat: alias significationes apud Hesych. vide, et Eustath. ad Il. ξ, 142. Brunck.

219. Τὼ μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισι, &c.] Tota hæc descriptio fratrum Ζήτου et Καλαΐος est admodùm poëtica; non autem explicatu difficilis. Adi propr. nom. Lexica. ταῖς σφυροῖς. *Sch*. 88.

231. εὐχετόωντο Ἔμμεναι·] i. e. εὐχετάοντο εἶναι, *gloriabantur se esse*. Vide suprà ad v. 29.

492—558.] Orphei Cantilena, Argûs Profectio.

492—495. —προτέρω—] Omnibus ad Argûs profectionem paratis, Argonautæ, sole in vespertinam caliginem declinante, super toris foliorum ad littus stratis discumbentes, genio indulgent epulis ac vino. Orta lis est inter duos ex heroibus, Idam Idmonemque, qui conviciis se invicem proscindunt; —προτέρω δέ κε νεῖκος ἐτύχθη, *ulteriùs verò lis processisset*, [Vide Iliad. ψ, 490.] Εἰ μὴ ἑταῖροι ὁμοκλήσαντες [κατερήτυον] δηριάοντας, αὐτός τ' Αἰσονίδης κατερήτυεν· *nisi socii iis certantibus interminati cohibuissent*, *ipséque Jason cohibuisset*: ἐν δὲ καὶ [αὐτοῖς] Ὀρφεὺς, ἀνασχόμενος κίθαριν λαιῇ [χειρὶ,] πείραζεν ἀοιδῆς. *atque inter illos Orpheus*, *lævâ manu sustollens citharam*, *tentâsset cantilenam*.

496—500. Ἤειδεν δ' ὡς γαῖα, &c.] Cf. Virg. Eclog. vi, 31.

Namque canebat, &c. —πρόσθεν συναρηρότα ἐπ' ἀλλήλοισι μιῇ μορφῇ, *priùs conjuncta inter se sub unâ facie* vel formâ. [cf. Ovid. Metam. Fab. 1. *Ante mare et tellus*, &c.] ἐξ ὀλοοῖο νείκεος διεκρίθησαν ἕκαστα ἀμφὶς, *è perniciosâ lite discreta erant singula à se invicèm.* —ἠελίοιο κέλευθοι. Sic Virg. Æn. vi, 796, *Extra anni Solisque vias,*—

89. 505. —ὁ μὲν Κρόνῳ εἴκαθε τιμῆς,] *hic quidem Saturno cedebat honoris* causâ,—nam τιμῆς regitur ab ἕνεκα subaudito.

508. —Ὄφρα Ζεὺς ἔτι κοῦρος,] Sic Juvenalis Sat. vi.—*Jove nondum Barbato,*—sed more Satyrico, diverso scil. ab Epico.

512—514. H,] Per aphæresin pro φῆ· ut sæpè apud Homerum, et hoc pro ἔφη, *dixit.* —ἄμοτον, *insatiabiliter.* μοτὸν est *linteum concerptum*, quo vulnera expleri solent à chirurgis: unde ἄμοτος, ον, ὁ, ἡ, *qui expleri non debet vel potest.* [cf. Iliad. δ, 440.] —ἠρεμέοντες οὔασιν ὀρθοῖσιν ἐπὶ κηληθμῷ· *quiescentes auribus erectis ad oblectationem.*

515. —τοῖην σφιν ἐνέλλιπε θελκτὺν ἀοιδῆς.] *tale in ipsis blandimentum cantûs relinquebat.* Ita ex MSS. quibusdam restituit Brunckius, pro vulgato θέλκτιν ἀοιδήν.

516—518. —Οὐδ' ἐπὶ δὴν μετέπειτα] *Neque diu post.* κεραssάμενοι [reduplicato σ, ut sæpè apud poëtas] λοιβὰς, *misto libamine*, ᾗ [i. e. ἐν τῇ ὁδῷ ᾗ] θέμις ἐςὶ, *prout fas est*, τέως τε χέοντο ἐπὶ αἰθομέναις γλώσσῃσι, *donec quoque profundebant in linguas ardentes.* Libatio ista postrema, ut observavit Brunckius, super victimarum linguas in honorem Mercurii fiebat. Hom. Od. η, 136. γ, 332.] δὲ ἐμνώοντο [pro ἐμνάοντο] ὕπνου διὰ κνέφας, *et somni recordabantur per noctem.* Optimo verò jure suspicatur H. Stephanus, ut notavit T. Young, particulam δὲ pro Διὶ irrepsisse.

523. Βαινέμεναι] et βαινέμεν, idem quod βαίνειν ἐπιβαίνειν νῆα, Angl. *to go on board*, &c.

525. Πηλιὰς—Ἀργὼ,] *Peliaca Argo.* Vide infrà ad Eur. Med. 3.

526, 527. Ἐν γάρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο,] *In eâ enim trabs divina impacta erat*, [δόρυ, *hastile*, item *tota hasta*; propriè est, ut hìc, *lignum longum, cortice spoliatum, trabs*,] τό ῥα [ἐκ] Δωδωνίδος φηγοῦ Ἀθηναίη ἥρμοσε ἀνὰ μέσσην στεῖραν, *quam è Dodonæâ quercu Minerva adaptaverat mediæ carinæ.* φηγὸς, *fagus*, item *quercus*: Dodonææ quercus, scil. vocales erant.

528. —ἐπισχερὼ] *continuâ serie*, à σχερὸς, vel σχερὸν, *series, cohærentia.* —εὐκόσμως—ἑδριόωντο, *ordine sedebant.* Vide suprà ad v. 29.

90. 531. —μέγα τι σθένος Ἡρακλῆος] Vide suprà ad v. 122. ἄγχι δέ οἱ ῥόπαλον θέτο, *prope se autem posuit suam clavam*—Hercules scil.

532. —καί οἱ ἔνερθε—] *Atque ei sub pedibus* (altius) *immersa navis carina.* T. Y.

538, 539. —ὁμαρτῇ—πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν·] Ex Homero 90.
Il. σ, 571. —τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. BRUNCK.

540, 541. Ὡς οἱ ὑπ' Ὀρφῆος] Ita, monente Dorvillio, [Miscell. Observ. iv, p. 194.] reposuit Brunckius, pro vulgato, Ὡς ὑπ' Ὀρφῆος, claudicante versu. Cæterùm quisnam est qui non admiratur hanc imaginem? Argonautas plangentes undam remis ad citharam Orphei! —ῥόθια δ' ἐπεκλύζοντο, *fluctus autem fremebant:* —apud Homerum invenitur ῥόθιος, ία, ιον, *fremens, strepens*, &c. sed τὸ ῥόθιον, *fluxus*, est recentiorum poëtarum.

542. Ἀφρῷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα, &c.] Talis qualis hic et sequens versus ab Homericâ sublimitate non multùm distare videtur. Tantùm non sunt: Οἷοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο, Κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν, ἠδὲ φέβεσθαι. Il. ε, 222. Sed qui sequuntur, ad v. 559, ipso principe poëtarum non sunt indigni. Eorum autem pulchritudines discipulis suis particulatim enarrare periti est Magistri inter prælegendum.

545. Τεύχεα·] Scholiastes: ὥσπερ εἰώθασι τιθέναι περὶ τὴν ναῦν κοσμοῦντες αὐτήν. Virg. Æn. viii, 91. *Labitur uncta vadis abies: mirantur et undæ, Miratur nemus insuetum* FULGENTIA *longè* SCUTA *virûm.* BRUNCK. Scholiastes verò sensum poëtæ hîc minus rectè cepisse videtur: nam νηὸς ἰούσης [Angl. *while the ship was on her way.* cf. Iliad. α, 482.] est genit. abs. et τεύχεα non sunt *ornamenta navis, sed arma Argonautarum.* Reddas igitur sic: Eorum *autem arma, nave progrediente, fulgebant sub sole, tanquam flamma.* Sedebant nimirum, [ut suprà v. 530.] armis juxtâ positis.

546—552. Ἀτραπὸς] est *semita directa, via* ex qua non est declinandum, ex α priv. et τρέπω—εἰδομένη διὰ, etc. —ἐθάμβεον εἰσορόωσαι— [pro εἰσοράουσι, ut sæpissimè suprà,] *admirabantur intuentes opus Minervæ Itoniæ.*—Ἰτὼν, ῶνος, ἡ, et Ἰτώνη, urbs Molossiæ, ubi Minerva colebatur, indè dicta, ut hic, Ἰτωνίς. ἐπικραδάοντας ἐρετμὰ, *vibrantes* vel *impellentes remos.*

554. Χείρων—] Φιλύρας καὶ Κρόνου υἱὸς, εἷς τῶν Κενταύρων, magnus inventor in arte Medicâ: magister Æsculapii et Achillis. —ἄγη est *littus*, ab ἄγω, *frango*, quia ibi franguntur fluctus. καὶ πολλὰ βαρείῃ χειρὶ κελεύων, Angl. *and giving them many exhortations, accompanied with the motion of his huge hand;* ἐπευφήμησεν ἀκηδέα νόστον νισσομένοις, *he prayed for a safe return to them as they were setting off.* —παράκοιτις, *uxor* scil. Chironis, cui nomen erat Chariclo. —φίλῳ δειδίσκετο πατρί *porrigebat eum suo patri*, Peleo scil. jam proficiscenti cum cæteris Argonautis. δειδίσκομαι, interdùm redditur *propino:* vide Odyss. γ, 41. σ, 120. Pulcherrimè excogitata—hæc de centauro Chirone et infante Achille.

91. * Ἐκ τοῦ ΒΙΒΛΙΟΥ β'.] *E* Lib. II, 178—310. Phinei Historia.—Post varios casus et discrimina Argonautæ tandem appellunt ad oram Bithyniæ; ibique, Amyco rege Bebryciorum à Polluce in certamine cæstûs interfecto, cum Bebryciis pugnant, victoriamque reportant. Indè profecti ad oram adversam, Bosphorum ingrediuntur, et ad terram Phinei perveniunt.

178. Ἐνθάδ' ἐπάκτιον οἶκον, &c.] *Ibi ad littus domum habuit*, &c.

181—185. οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο,] *neque ullam reverentiam observabat*— [ὅσον i. e. κατὰ τοσοῦθ' ὅσον ἐςί τι. vide infrà v. 190.] καὶ χρείων ἀτρεκέως ἀνθρώποισιν ἱερὸν νόον Διὸς αὐτοῦ, *et exponens intrepidè hominibus sacram mentem ipsius Jovis.* [χρείω, vel χρεία, idem quod χράω, *oraculum edo, vaticinor.*] τῷ καὶ ἐπίαλλέν οἱ δηναιὸν μὲν γῆρας, *quapropter ei immisit* [Jupiter nempè] *perpetuam quidem senectutem.*—οὐδὲ εἶα γάνυσθαι ἀπειρεσίοισιν ὀνείασιν, *neque gaudere patiebatur copioso victu.* ἀπειρέσιος strictè signif. *infinitus, immensus*, &c. ὄνειαρ, ατος, τὸ, in genere, inquit Dammius in Lexico, notat πᾶν εἰς ὄνησιν ἐπιτήδειον, *omne quod juvat et prodest*, et *quo frui possumus*: in specie est *cibus.*

188—190. Ἅρπυιαι—] Vide suprà ad Odyss. α, 241. —ἵνα ζώων ἀκάχοιτο, *ut vivens cruciatus subiret.*

191—193. —οὐδέ τις ἔτλη] *Nec quisquam* hunc [fœtidum odorem scil.] *sustinere posset*, μὴ ὅτι φορεύμενος λευκανίηνδε, *nedum* reliquias illas *gutturi admovens*, ἀλλὰ μηδ' ἑςεὼς ἀπὸ τηλοῦ, *sed ne quidem stans procul.* Quæ ferè est interpretatio Brunckii; qui pro vulgato μὴ καὶ reposuit μὴ ὅτι, *non solum non, nedum*, quibus particulis, ut hîc, negantibus, subjungitur semper in altero membro, ἀλλ' οὐκ, ἀλλ' οὐδέ. ut benè ostendit doctissimus Hoogeveen, [Doctr. particul. Ling. Gr. p. 741, sqq.] ἑςεὼς participium est, inquit Brunckius, formæ Ionicæ, dissyllabum. τοῖόν οἱ ἀπέπνει λείψανα δαιτὸς, *adeo ei exhalabant reliquiæ epularum.* De hac fœdâ imagine vide præstantissimi Heynii Excurs. vii. ad lib. iii. Æn. sub fin. et Excurs. xvi.

195. 196. Τούσδ' αὐτοὺς παρεόντας ἐπῄϊσεν] *Illos ipsos* [Argonautas scil.] *adesse sensit*, ὧν ἰόντων, *quibus venientibus*, θέσφατόν οἱ ἦεν ἐκ Διὸς, *consilio Jovis ei constitutum erat*, ἀπονάσθαι [per sync. pro ἀπονήσασθαι] ἧς ἐδωδῆς, *se suo cibo fruiturum.*

197—199. —ἀκήριον ἠΰτ' ὄνειρον,] *vanum tanquam somnium.* ἀκήριος est *non animosus, animâ privatus, mortuus.* —ἀμφαφόων, idem quod ἀμφαφάων, *contrectans*, vox Homerica. —ἅψεα, *membra*, ἅψος, εος, τὸ, *junctura membrorum:* deinde *membrum quodvis.*

201. —ῥινοὶ δὲ, &c.] Ordo est: ῥινοὶ δὲ μοῦνον συνέεργον ὀστέα, *pellis vix continebat ossa.*

, 203, 204. κάρος] *Veterni species.* Apoll. *Vertigo.* Const. Lex. γαῖαν δὲ πέριξ, κ. τ. λ. *Videbatur terram circumagi ex imo,* vel *subtùs. E Schol.* P.

205. ἀβληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος.] Angl. *and without speaking, he was disposed to languid sleep,* i. e. *in silence he exhibited a drowsy languor.* 92.

220—222. οὐ γὰρ μοῦνον, &c.] *nam non solum Erinnys extremo pede invasit oculos* mihi; quod nihil aliud esse videtur quàm quod *violenter eum privâsset lumine,*—καὶ γῆρας ἀμέρτον ἐς τέλος ἕλκω, i. e. secundum Brunckium, καὶ ἕλκω γῆρας ὃ οὔποτε μέλλει εἰς τέλος περαιοῦσθαι. Scilicet voces εἰς τέλος, ut notavit idem vir acutissimus, non cum verbo ἕλκω, sed cum nomine ἀμέρτον connectendæ. μηρύω, *glomero.* P.

231. Οὐδ' εἴ οἱ ἀδάμαντος ἐληλαμένον κέαρ εἴη.] *Ne si ei ex adamante ductum esset cor.* ἐλαύνω, quod varias habet significationes, redditur interdum, *duco, ductile opus facio:* ἀδάμας, pro *ferro,* vel *chalybe* interdum sumitur; atque ita Schol. ἀδάμας καὶ στερεοῦ σιδήρου εἶδος. Homini autem audacissimo, durissimo et planè effero ascribere solebant veteres σιδήρειον ἦτορ vel θυμὸν, &c. Vide Il. χ, 357. ω, 205, &c. Hor. Lib. i. Od. 3. *Illi robur et æs triplex Circa pectus erat,*—Ubi vide quæ notavit doctissimus Jani.

232. Ἀλλά με πικρὴ δῆτα κατίσχει δαιτὸς ἀνάγκη] Ita demùm, ut dedimus, restituit hunc versum Brunckius, qui affirmat alium non esse in hoc toto poëmate, qui pejùs à librariis vexatus fuerit. Sed non operæ pretium foret nobis hanc rem hîc loci recoquere.

234. Τὰς μὲν—] *Quas verò,* vel *has verò*—Harpyias scil.

236. Εἰ δὴ ἐγὼν ὁ πρὶν, &c.] *Siquidem ego olim aliquandò,* &c.

240. ἴσκεν Ἀγηνορίδης·] Sic *dicebat filius Agenoris:*—apud Hom. ἴσκω, est *scio, fingo, assimilo:* poëtis recentioribus *dico.* 93.

244. —σμυγερώτερον—] Sic rectè emendavit Rhunkenius, Epist. Crit. ii. p. 56. Vulgò συγερώτερον. —τί νύ τοι τόσα κήδε' ἀνῆπται; Hom. habet Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται. Il. β, 15.

260. οὐ μηδ' ὧδε θανόντι] Subaud. μοί. ὧδε, ἐπιόρκως. Sch. P.

263. —πεπονήατο] Ion. pro πεπόνηντο, *instruxerunt.*—

281. Ἄκρῃς ἐν γενύεσσι—] *extremis maxillis frustrà frendent dentibus.* [De aor. vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.] conf. Æn. xii, 753, et Ovid. Met. i. 533. item Statii Theb. v. 165. 94.

283. Τάων, &c.] i. e. ἤλιθα ἐπέχραον τῶν ἀκροτάταις χερσί. *frustrà invadebant eas extremis manibus.* Ubi notanda vis temporis imperf. ἤλιθα invenitur apud Homerum et signif. *satis, abundè, effusè, valdè;* quasi ab ἅλις. Ab Hesychio

exponitur [ut observat H. Steph. in voce] non solum *μάτην*, *εἰκῆ*, sed etiam *χύδην*, *ἀθρόως*. *δαψιλῶς*. *ἐπιχράω*, *cum impetu hostili invado*, *ingruo*, ut sæpè apud Homerum.

288. —*Βορέω*,] *Βορέας*, *ου*, *ὁ*. Ion. genitiv. est *βορέω*, à nominat. *βορᾶς*. Ion. *βορῆς*, contractè pro *βορέας*. Æol. genit. est *βορέαο*, uti suprà.

291, 292. —*λοιβὴν Στυγὸς ὤμοσεν*.] cf. Il. *ο*, 37. Æn. xii, 816. —*τέτυκται*, *est*. Vide suprà ad Od. *ϑ*, 544. p. 27.

296. —*Στροφάδας*] Vide Æn. iii, 209, sqq. et quæ ibi notavit præstantissimus Heynius.

300. —*μεταχθονίη*] Probant hoc pro vulgato *μεταχρονίη* H. Steph. et Brunck. *μεταχθόνιος* significare videtur *qui posthabet terram*, *qui reliquit terram*. *μεταχθονίη* hîc sonat *posthabitâ*, vel *relictâ* terrâ.

95. 308. —*ἐγρήσσοντες*.] Verbum poëticum, *vigilantes*. Sic Il. *λ*, 550. *ρ*, 660.

---

* Ἐκ τοῦ ΒΙΒΛΙΟΥ Γ′.] *E* Lib. III. 1—5. Invocatio ad Erato.—In fine libri secundi narratur quomodo Argonautæ in terram Colchicam et flueuta Phasidis tandem pervenerunt. Novam rerum seriem ingressurus poëta, librum tertium orditur ab invocatione ad Erato, Musam nempè quæ præest amoribus. In sequentibus enim exponitur amor Medeæ, cujus ope Jason aureo vellere potiturus erat.

3. —*σὺ γὰρ καὶ Κύπριδος*, &c.] *tu enim et Veneris officium sortita es*,—*ἀδμῆτας*—*παρθενικὰς*, *innuptas puellas*—Appositè Ovidius, *Nunc mihi, si quando, Puer et Cytherea, favete ; Nunc Erato ; nam tu nomen amoris habes*. De Arte amandi, ii, 15.

299—339. 367—471.] Conditiones obtinendi Aurei Velleris. Medea Jasonem deperit.—Inter heroas convenerat oratores mittere ad aulam Æetæ regis Colchorum. Eò proficiscuntur ipse Jason, Augeas et Telamon, comitantibus quatuor Phrixi filiis. Nam post interitum Phrixi, à quo vellus illud aureum advectum fuerat Colchida, et qui à rege in matrimonium acceperat ejus filiam Chalciopen, hi filii Phrixi et Chalciopes, ut patris fatum, qui jussu Æetæ tandem interfectus fuerat, vitarent, Colchidem reliquerant, et in Græciam navigantes naufragium fecerant ad insulam Martis. Ibi Argonautis obviam facti, cum his revecti fuerant Colchida. Eorum nomina erant Argus, Melas, Phrontis et Cyti-

sorus. Tenendum tamen est Argum Phrixi filium non il- 95.
lum esse Argum, navis Argûs fabricatorem, sed alterum ejusdem nominis. Hi, ut jam dictum, Jasonem, Augeam et Telamonem, ad aulam regis comitantur. Ibi primum visus est Jason Medeæ, regis alteri filiæ, quæ eum statim, sic volentibus Junone et Minervâ, auxiliantibus Venere et Cupidine, amore deperit. Oratores, à rege hospitio excepti, lautè epulantur. [Apollonius dicit, Phrixum mortuum esse in domo Æetæ, ejusque filios, jussu patris morientis, profectos esse navi Colchicâ, ut Orchomenum irent, ibique hæreditatem reciperent; atque ita naufragium passos. L. II. v. 1094, sqq. P.]

299. —σφιν] pro σφίσι, ipsis— oratoribus scil. quos jam memoravimus.

302. Ἐκ δὲ τοῦ—] i. e. ἐκ δὲ τούτου τοῦ χρόνου, dehinc.

306—308. —ἦ τίς ἄτη] ἐνέκλασεν σωομένους μεσσηγὺς, an malum aliquod interpellavit in medio vos servantes vosmet? Pro vulgato σωομένοις prætulerunt H. Steph. et Brunck. σωομένους· activum enim est, inquit hic, verbum ἐνικλᾶν significans ἐμποδίζειν. σωομένους reddi potest proficiscentes; nam Hesychio σώοντο est ὡρμῶντο, ἤρχοντο. οὐ μὲν πείθεσθε ἐμεῖο προφέροντος, &c. non quidem mihi paruistis ostendenti, &c.

311. Κίρκην] Vide suprà ad Od. λ, 8. p. 46. 96.

321. —αὐτοὺς δ' ὑπὸ δούρασι πιπτηῶτας, &c.] nos ipsos autem trabibus illapsos insulæ Martis ad oram ejecit unda, &c. πιπτηῶτας pro πιπτηκότας. Annon, πεπτωκὼς, πεπτὼς, πεπτεὼς, πεπτηὼς? P.

332. Χρειὼ δ' ἢν ἐθέλῃς ἐξίδμεναι,] Rationem autem si vis cognoscere, χρειὼ et χρεὼ, όος, contractè, οῦς, ῆ. idem quod χρεία, utilitas, usus, necessitas, &c. —ἴδμεναι, est ab ἴσημι. in infin. ἰσάναι, Ionicè ἰσάμεν, per sync. ἴσμεν et ἴδμεν, unde ἴδμεναι.

333. Τόνδε—] Hunc— Jasonem scil. τις βασιλεὺς περιώσιον ἱέμενος ἐλάσσαι ἀπάνευθεν πάτρης καὶ κτεάνων, quidam rex impensè cupiens abigere longè à patriâ et possessionibus. περιώσιος, qui circum auditur; quasi à περιαύω, circumsono. indè περιώσιον, adverbialiter, valdè, impensè.

335. Σφωϊτέρῃ] hîc signif. suâ. etsi σφωΐτερος, à σφῶϊ, propriè sonat vester, de duobus: [atque ita Hom. Il. α, 216.] —πέμπει νεῖσθαι δεῦρο, mittit hûc ire. ἀμήχανον, sine consilio.

336. —οὐδ' ὑπαλύξειν] Ordo est: δὲ φεῦται γενεὴν Αἰολιδάων οὐ ὑπαλύξειν θυμαλγέα μῆνιν καὶ χόλον ἀμειλίκτοιο Διὸς, οὐδ' ἄτλητον ἄγος, τε ποινὰς Φρίξοιο, πρὶν κῶας ἱκέσθαι ἐς Ἑλλάδα. φεῦται, per sync. pro φεύεται, promittit. Vide suprà ad Od. λ, 583. p. 54.

375. —ὁμαρτήσαντι ἐφ' Ἑλλάδα;] Ordo est: πρίν τινα ὑμῶν 97.
λευγαλέον δέρος καὶ λευγαλέον Φρίξον ἰδεῖν, αὐτίχ' ὁμαρτήσαντι ἐφ' Ἑλλάδα, sensu perspicuo. Est autem formula iratis et mini-

97. tabundis apta, hodiéque vulgi sermone satis trita. *Maturate fugam, ni quis vestrum vellus et Phrixum in Græciam reportare velit, quæ nunquam vidisse optaverit.* Scilicet his verbis significat Æetes, eos, ni properè abeant, subitò iisdem suppliciis plexum iri, quæ mox dicit se de illis statim sumturum fuisse, ni hospitali mensâ fuissent à se excepti: et sic exsectis linguis et amputatis manibus vellus in Græciam, et Phrixum reportâssent satis tristificum. BRUNCK. ὁμαρτήσαντε, pro vulgari ὁμαρτήσαντες, è duobus codd. extractum fuit à Brunckio. Refertur autem iste dualis ad δέρος et Φρίξον. Sed dubito an vir acutissimus sensum poëtæ rectè ceperit. In vulgatis pro ἐφ' Ἑλλάδα scribitur ἀφ' Ἑλλάδος· ponatur igitur punctum interrogationis post ἰδέσθαι, et comma post Ἑλλάδος· atque retineatur participium in nominat. plur. ut ad Phrixi filios referatur. Reddas jam Angl. *Won't you begone, before any one behold a woful fleece [a fleece to his cost]—and a Phrixus too?—You! who joined them on their way from Greece, not on account of the fleece, but* &c. Judicent periti. Locus est difficilis.

386. —σχέο μοι τῷδε στόλῳ·] μοι, ut sæpè, redundat; et ante τῷδε subauditur περὶ. *moderare teipsum de hac expeditione.* σχέο, idem quod σχέσο, vel σχοῦ, ut tironibus notum.

388. —τίς δ' ἂν τόσον—] Conf. Od. ι, 100.

98. 397. Διχθαδίην] Conf. Il. α, 189, sqq.

399. Η ἔγε—] Vide Clarkium ad Il. γ, 409, *aut ille periculum faceret vis eorum.*

406. Ὡς αὐτοὶ, &c.] Hîc alludere videtur ad Peliam, de quo suprà, ad v. 333.

408—410. Τὸν ῥ' αὐτὸς περίειμι χεροῖν,] i. e. κατὰ τὸν ῥ' αὐτὸς, &c. *quo ipse supero manibus,* ὀλοόν περ ἐόντα, *periculosum quanquam sit.* δοιὼ ταύρω χαλκόποδέ μοι νέμονται ἀμφὶ &c.

411—417. Τοὺς ἐλάω, &c.] *quos jugatos impello per durum novale Martis quatuor jugerum,* τὴν αἶψα ταμὼν ἐπὶ τέλσον ἀρότρῳ, *quod cùm statim ad finem exaraverim,* οὐ βάλλομαι ἀκτὴν Δηοῦς ἐν ὁλκοῖσι σπόρον, *non injicio fruges Cereris sulcis tanquam semen,* ἀλλ' ὀδόντας δεινοῖο ὄφιος μεταλδήσκοντας ἀνδράσι τευχησταῖς δέμας· *sed dentes horrendi serpentis generantes hominibus armatis corpus:* seu *hominum armatorum corpora:* τοὺς δ' αὖθι δαΐζων κείρω ὑπ' ἐμῷ δουρὶ περισταδὸν ἀντιόωντας, *quos ibi dissecans interficio circumcirca meâ hastâ obviam euntes.*

419. —ἀπονέεσθαι ἐς βασιλῆος] οἶκον scil. *ad* domum regis Peliæ.

426. —κερδαλέοισιν.] ἔπεσσι scil. *astutis verbis.*

427. —μάλα τοί με δίκῃ, &c.] *valdè admodùm circumcludis me,* sed *meritò.*

99. 430. Ῥίγιον ἄνθρωπός γε, &c.] Hanc lectionem ex MSS. restituit Brunckius, pro vulgari Ῥίγιον ἀνθρώποισι κακῆς ἐπιβή-

σιν' ἀνάγκης, atque ita reddidit: *Non enim alio magis horrendo commutabit homo duram necessitatem, quæ me huc adegit.* Id est: nihil mihi gravius accidere poterit ipsa necessitate, quæ me hùc adegit. Mavult T. Young vulgatam lectionem.

453. Προπρὸ δ' ἄρ', &c.] Ἐμφαντικῶς αἱ προθέσεις τὴν συνεχῶς ἀνειδωλοποιοῦσαν τῷ νῷ ἐμφαίνουσι. Καὶ παρ' Ὁμήρῳ, προπροκυλινδόμενος. *Schol.* Conf. Æn. iv. init. et vs. 83.

466, 467. —ἢ μὲν ὄφελλεν ἀκήριος ἐξαλέασθαι.] *utinam sanè* 100.
sine damno effugiat! [Vide infrà ad Eur. Med. init.] —πότνα θεὰ Περσηΐ. Περσηΐδα τὴν Ἑκάτην λέγει, ὡς τοῦ Περσέως θυγατέρα. Τινὲς δὲ αὐτὴν φασι Διὸς εἶναι παῖδα. *Schol.*

471. —ἐόλητο] In uno cod. Reg. Brunckius scriptum reperit αἰόλητο, reclamante metro. Etymol. M. p. 351. ἐόλητο, ἐκεκίνητο, καὶ ἐτετάρακτο. γράφεται καὶ διὰ τῆς αι διφθόγγου. Hesych. Εόληται, τετάρακται, ἐκτέτηται, ὀδύνηται. An, ἐόλητο pro ἠόλητο, ab αἰολέω? Sic ξερὸν pro ξηρὸν, suprà, p. 96. l. 322. P.

744—765. 828—843.] Statûs Medeæ descriptio.

744—751. Νὺξ μὲν ἔπειτ'—] Omninò cum hac descriptione conferatur Virgiliana illa ejusdem generis. [Æn. iv. 522.] *Nox erat,* &c. quæ, ut pulchrè memini, dulcedine sua me puerum mirè captabat. Inventorem tamen Græcum, Brunckio judice, non assecutus est imitator Romanus. Vim somni quantò meliùs exprimunt ista Apollonii,

——— καί τινα παίδων
Μητέρα τεθνειώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν·

quam Virgilii *pecudes,* frigidaque, licet verbis ornatissima, *volucrum* enumeratio! Hæc ille: nec temerè quis inficias iret totam descriptionem Græcam quidem simpliciorem esse ac sublimiorem; Romanam verò suaviorem atque ornatiorem. Verum καί τινα, &c. sic construe: καὶ ἀδινὸν κῶμα περιεκάλυπτέν τινα μητέρα τεθνειώτων παίδων, et *altissima quies circumtegebat aliquam matrem mortuorum liberorum.* σιγὴ δὲ ἔχεν μελαινομένην ὄρφνην, *silentium autem tenebat nigrescentes tenebras.* cf. infrà Theocr. Idyll. ii. 38, 39.

756. Ἠελίου ὥς—] Vide comparationem in Æneide, hinc desumt. viii, 22. et quæ ibi notavit præstantiss. Heynius.

761—765. —ἔνδοθι δ' αἰεὶ] Ordo est: δ' ὀδύνη σμύχουσα διὰ χροὸς αἰεὶ ἔτειρε ἔνδοθι, *et dolor exurens per corpus semper conficiebat eam intus,* τε ἀμφὶ ἀραιὰς ἶνας, καὶ ὑπὸ νείατον ἰνίον κεφαλῆς ἄχρις, ἔνθ' ἀλεγεινότατον ἄχος δύνει, ὁππότ' ἀκάματοι Ἔρωτες ἐνισκίμψωσιν ἀνίας πραπίδεσσιν. *et circa teneros nervos, atque sub imum occipitium capitis penitùs, ubi acerrimus dolor subit, quando invicti amores infigunt molestias præcordiis.*

101. 830. Αἵ οἱ ἀτημελέη, &c.] *quæ ei negligenter demissæ pendebant,* —καταειμέναι, idem quod καθειμέναι, à καθίημι. *demitto:* ἠερέθοντο, imperf. ab ἠερέθομαι, quod interdùm· ut hîc, significat *pendeo.* Vide H. Steph. Thes. in voce ἀερέθω.

833. ἀρηράμενον.] A præterito medio ἄρηρα [scil. ab ἄρω] formatur verbum ἀράρομαι. participium ἀρηρόμενος: aoristus ἀρηράμην, participium ἀρηράμενος. Brunck. P.

835. Αργυφέην·] *albam·* Ita, pro vulgari ἀργυρέην è sex codd. et Florent. edit. reposuit Brunckius.

837. —ἄλλα τ' ἔμελλεν ἀεξήσεσθαι ὀπίσσω.] *et alia* vel *nova oritura erunt in posterum.*

838. —δυοκαίδεκα πᾶσαι] *non pauciores quam duodecim, duodecim ipsæ.* Vide Clarkium ad Il. κ, 560.

919. Ενθ' οὔπω—] Paratis medicamentis Medea ad templum Hecates, comitantibus ancillis, curru vehitur. Eò quum pervenisset, dimissis ancillis, ingreditur. Interim Jason, hortantibus Argo et Mopso, illam sequitur. Ad colloquium venit in templo solus cum solâ.

923. Ηὲν ἐσάντα ἰδεῖν, &c.] *seu coram spectandus, seu compellandus foret.* Cf. omnino Virgilium de suo Æneâ similiter gloriantem, Æn. I. 586—594. IV. 141—150. J. T.

926. Αμπυκίδης,] *Filius Ampycis,* Mopsus scil. vates.

948. Οὐδ' ἄρα, &c.] *Nec animus quidem Medeæ convertebat*
102. *sese ad alia consideranda, quantumvis canentis;* [ὅμως, *tamen,* eam hîc, ut opinor, habet vim ac si dixeris—*tamen,* inquam, non convertebat sese, &c.] πᾶσαι δὲ [μολπαί,] ἥν τινα μολπὴν ἀθύροι, οὐκ ἐπὶ δηρὸν ἐφήνδανόν οἱ ἑψιάασθαι. *et omnes cantilenæ, quamcunque modularetur, non diù placebant ei, adeo ut delectarent.* Hujusmodi autem constructio, ubi relativum ὅστις ponitur in numero sing. post antecedens in plur. non insolita est. Sic, Xenoph. de Cyr. Inst. Lib. iii, sub fin. πάντας ὅτῳ— ubi vide quæ annotavit Th. Hutchinson; qui alia exempla indicavit.

954. Ἡ θαμὰ δὴ στηθέων ἐάγη κέαρ,] *Certè crebrò in præcordiis cor agitatum est.* ἐάγη, pro ἤγη, aor. 2. pass. ab ἄγω, *frango.*

959. —μήλοισι, &c.] Sic construe: δ' ἐνῆκεν ἄσπετον οἶζυν μήλοισι, *et immittit ingentem ærumnam pecori.* Aor. in hoc sensu studiosis jam notus. Vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.

962. Ἐκ δ' ἄρα, &c.] Descriptio quàm vigore plena!

973. Γνῶ δέ μιν Αἰσονίδης, &c.] *Sensit autem Æsonides ipsam implicitam esse malo divinitùs immisso,* —ἐνιπεπτηυῖαν, pro ἐμπεπτωκυῖαν, perf. part. verbi ἐμπίπτω. Vide suprà ad Od. ν, 96—98. p. 66. Apoll. γ, 321. p. 96.

977—979. ἐνιναιετάασκον,] In quibusdam libris legitur disjunctim ἐνὶ ναιετάασκον. ἦα est Ion. pro ἦν. τῷ—*quare ne coram me nimis erubescas*—ἤ τι παρεξερέεσθαι, ὅ τοι φίλον, ἠέ τι φάσθαι. *quo minus perconteris, quodcunque placet, aut dicas.*

983, 984. —ἐπεὶ τοπρῶτον ὑπέστης] *quoniam ab initio pollicita es sorori, te* mihi *grata medicamenta daturam.* Chalciopæ enim id promiserat Medea. 103,

986. ὡς ξείνοις, &c.] Vide Vol. I. ad p. 10. n. 3. Od. ι, 270.

990—993. Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ, &c.] *Tibi vero ego referam gratiam posteà ob auxilium, qua fas sit, sicut decet seorsum habitantes,* tibi scil. *nomen et pulchrum comparans decus; sic et alii quoque heroes celebrabunt te,* &c. ὤλλοι, ἄλλοι, Br. P.

995. Ἡμέναι ἠιόνεσσιν ἐφεζόμεναι γοάουσι,] SicPoëta eximius, mihique amicissimus, in exquisitissima sua Tragœdia, cui titulus *Douglas: Ye Dames of Denmark! even for you I feel, Who sadly sitting on the sea-beat shore, Long look for lords that never shall return.*

1002—1004. —φίλατο] pro ἐφίλατο, imperf. med. à φίλημι. vel, aut alii volunt, pro ἐφιλήσατο, à φιλέω. μέσσῳ δέ οἱ αἰθέρι τέκμαρ ἀστερόεις στέφανος, τόν τε κλείουσ' Ἀριάδνης, ἑλίσσεται πάννυχος οὐρανίοισιν εἰδώλοισιν. *eique in æthere medio signum,* scil. *siderea corona, quam et vocant* coronam *Ariadnes, volvitur per noctem inter cœlestia simulachra.* Alludit ad coronam septem stellis ornatam, quam Ariadne, à Theseo destituta, dicitur à Baccho amatore accepisse, qui istam coronam postea in astra retulit. Notandum est Jasonem de industriâ silere de Thesei in Ariadnen crudelitate.

1006. —ἦ γὰρ ἔοικας, &c.] *et enim certè videris,* quantum judicare liceat *à formâ, blandis moribus ornata esse.*

1013—1016. Προπρὸ δ' ἀφειδήσασα] *et statim manu non parcâ*—&c. καί νύ κεν καὶ ἀρύσασα πᾶσαν ψυχὴν ἀπὸ στηθέων, ἀγαλλομένη κεν ἐγγυάλιξεν οἱ χατέοντι. Nihil hoc potuit expressiùs dici. 104.

1018—1021. Στράπτεν] στράπτω hic transitivum est, cujus neutralis tantum significatio lexicographis observata fuit. Brunck. Ordo est: τοῖος Ἔρως ἀπεστράπτεν ἡδεῖαν φλόγα ἀπὸ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο, &c. *talis amor emittebat dulcem flammam*— i. e. *talem dulcem flammam amor emittebat à flavo capite Æsonidis, et oculorum Medeæ splendorem auferebat.* [conf. Ovid. Am. iii, 12. et ii, 19.] οἷόν τε ἐέρση τήκεται περὶ ῥοδέεσσιν ἰαινομένη ἠοίοισι φαέεσσιν. *veluti quum ros dissolvitur circa germina rosarum calefactus matutinis radiis.* Pro vulgato ῥοδέοισι, Brunckius è quatuor codd. protulit ῥοδέεσσιν, quod positum putat pro ῥοδέῃσι è dialecto; quia Dores η in ε mutant. Idem tamen addit quæ sequuntur: "Hanc lectionem qui non probârit, per me licet reponat ῥοδέῃσιν. Est "autem ῥοδέη seu ῥοδῆ, τὸ φυτὸν, *frutex* rosas producens." Conf. Il. ψ, 597.

1025. Ὀψὲ δὲ δὴ τοίοισι—] Supple ἔπεσι. *Vix tandem verò talibus verbis eum blandè compellavit virgo.*

1026. Φράζεο νῦν,] *Attende animum nunc,*—Vide infrà ad Theocr. Idyll. ii. v. 69.

1029—1034. Δὴ τότε—] *tunc sanè observatâ mediâ nocte æquis portionibus divisâ; postquam te laveris undis perennis fluvii, solus seorsùm ab aliis, in vestibus atris, fossam effodias rotundam, inque eâ mactes agnam, et integram crudam pyræ imponas, quum ritè aggesseris pyram ad ipsam fossam* Conf. Æn. vi, 253. ubi præstantissimus Heynius observat, diis inferis fieri *holocausta.*

1035. Μουνογενῆ, &c.] Ordo est: δὲ μειλίσσειο [pro Ion. μειλίσσου,] Ἑκάτην μουνογενῆ Περσηΐδα, *et places Hecaten unigenam Persei filiam,—*

1039. —ὄρσῃσι μεταστρεφθῆναι ὀπίσσω.] *impellat te retrò converti.* ὄρω, *excito, impello,* fut. Æol. ὄρσω, undè aor. 1. ind. ὦρσα, subj. ὄρσω, ὄρσῃς, ὄρσῃ. Ion. ὄρσῃσι.

105. 1040. μή πως τὰ ἕκαστα κολούσας] *ne quo modo singulis imperfectis relictis.*—κολούω. *imminuo, irritum reddo.* P.

1042. Ἠρι] *Mane:* ab ἦρ, ἠρος, το. ὁ ὄρθρος, *tempus matutinum.*

1046. Πρὸς δὲ,—] Supple τούτοις, *præterea.* καὶ αὐτῷ δουρὶ— supple σύν.

1056—1060. —νειοῖο] i. e. διὰ νειοῖο, *per novale.* λάθρη ἄφες στιβαρώτερον λᾶαν, Angl. *secretly throw among them a heavy stone:* οἱ δὲ ἐπ' αὐτῷ, *and they on account of this,* ἂν ὀλέκοιεν, &c. κὴ δ' αὐτὸς ἐπειγόμενος ἰθῦσαι [διὰ] δηϊοτῆτος, *et tu ipse festina ruere* per *ardentem pugnam.*

1061. —νίσσεο δ' ἔμπης,] *attamen abi,*—ᾗ [i. e. ἐν τῇ ὁδῷ ἐν ᾗ] φίλον [ἐστί σοι] *quo libeat,* ᾗ ἑαδέν σοι ἀφορμηθέντι νέεσθαι, *quocunque placuerit tibi, quum profectus fueris, ire.*

1065. —ὅτ' ἔμελλεν] πλάγξασθαι ἐπὶ πόντον πολλὸν ἀπόπροθι ἑοῖο [i. e. οὗ] *quod erraturus erat per pontum longissimè à se.*

1069. —Μνώεο] Ion. imperat. à μνώομαι, quod idem ac μνάομαι, *recordor,* &c.

106. 1083. —εὔαδε] et suprà, n. 1062. ἕαδε, pro ἧδε, perf. med. verbi ἥδω, *delecto.*

1086. —εὐρειτός] Vulgò εὐρρῆνος, *dives ovium.* εὐρειτος, quod prætulit Brunckius, est vox insolita significans hîc, ut ille putat, πολλοὺς ἔχουσα ῥειτούς. Hi autem ῥειτοὶ fuisse videntur *alvei* quidam [Angl. *canals*] ex aquâ salsâ; æstuaria interdùm vocant, quæ scil. aquâ implentur accessu maris æstuantis, ejusdemque recessu vacuantur; unde videntur cursu fluviis similia. Quod innuit Pausanias, in Atticâ, cap. 38. Vide etiam Thucyd. Lib. ii. c. 19. Hesych. in voce ῥειτοὶ, et Etymol. Magnum. p. 703. Sed nimis "insolita" est vox εὔρειτος. solenne autem πολύρρηνες πολυβοῦται: quare mavult J. T. εὔρρηνος τε καὶ εὔβοτος."

1100. Αἴθε γὰρ,—] Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4. *Utinam, ut tunc Minos amicitiam iniit cum Theseo* de illa, sic nobis pater tuus *esset amicus.*

1109. *Ἀλλ' οἶον*—] *Sed tantum*—

1115. *Ὄφρα σ'*.] Ordo est: *ὄφρα, προφέρουσα ἐλεγχείας ἐν* 107.
ὀφθαλμοῖσιν, μνήσω σε πεφυγμένον ἐμῇ ἰότητι.

1127. —*ἄδην ἐσάωθεν*] *planè servati fuerint*—*ἐσάωθεν*, pro *ἐσαώθησαν*. —*σὺ πορσανέεις ἡμέτερον λέχος ἐνὶ κουριδίοισι θαλάμοις*; *ornabis autem nostrum lectum in thalamis, ubi te virginem uxorem duxero.* *πορσανέεις* pro *πορσανεῖς*, fut. 1. à *πορσαίνω*, *augeo, orno*. &c. sic suprà [v. 1124.] *πορσανέουσιν*.

1145. *ἀβολήσομεν*] *Ἀβολέω*, *occurro, obvius fio*, *ἀπαντῶ*. 108.
Apoll. *γ*, 1145. *ἀβολήσομεν*, Interp. *συντευξόμεθα*. Constantini Lexicon. P.

1152. *Αὐτομάτοις δὲ πόδεσσι*] *pedibus ultrò se moventibus*; scil. animo aliorsum attento. P.

1157, 1158. Ἡ *δὲ παλιντροπίῃσιν ἀμήχανος*] *illa verò animi agitationibus perplexa*—*λελίητο*, pro *ἐλελίητο*, perf. pass. à *λιέω* vel *λιάω*, quod idem ac *λιλαίω*, atque, ut deponens, *λιλαίομαι*, *cupio*.

1161. —*πορφύρουσα*] *anxiè cogitans qualis mali facinoris particeps esset suo consilio.* —*ξυνώσατο* idem quod *ἐκοινώσατο*, à *ξυνὸς*, quod idem ac *κοινὸς*, *communis*.

*** Atque ex Apollonii Rhodii Argonauticis hæc, in præsentiâ, satis sunto; quibus sedulò excussis, studiosus diligens, sine dubio, totius poëmatis perlegendi cupidine flagrabit. In sequentibus Jason pugnat, vincit, aureum vellus aufert; et cum sociis, conscensâ iterùm Argo nave, itineris comite Medeâ, Thessaliam tandem, multis exantlatis laboribus, per novam quidem ignotamque viam revehitur.

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

EXCERPTA TRAGICA.

Apud Græcos antiquissimos mos erat laudes Bacchi vindemiæ tempore celebrare. His festis, cantores in choris dithyrambos, sive hymnos in Bacchi honorem, canere solebant, peruncti ora minio vel vini rubri fæcibus. [Tibull. Eleg. ii. 1. 55. Horat. Art. P. 275, sqq.] De tenui hâc origine crevit Tragœdia; sic dicta ἀπὸ τοῦ τράγου καὶ τῆς ᾠδῆς, quasi *hirci cantilena;* sive istud animal daretur in præmium cantoribus, seu tanquam hostis vinearum Baccho vindemiæ tempore immolaretur. Ut verò cantores in hisce choris tempus aliquod interquiescendi haberent, vir quidam, Thespis nomine, unicum actorem vel histrionem introduxit, qui fabulam auditoribus interim narraret. Ex fabulis Thespidis, qui histriones suos plaustro circumvexisse dicitur, nihil nunc extat. Post hunc venit Æschylus, poëta longè nobilior. Is, pro uno Thespidis interlocutore, duos substituit, dialogum et actionem dramaticam invenit, cantus chori breviores reddidit, histriones larvis et syrmate instruxit, atque cothurno elevavit, formámque veram Tragœdiæ dedit, qualem videmus in ipsius septem dramatibus quæ adhuc supersunt. "Tragœdias" [verba sunt Quinctiliani] "primus in lucem *Æschylus* protulit, "sublimis et gravis, et grandiloquus sæpè usque ad vitium, "sed rudis in plerisque et incompositus.—Sed longè clarius "illustraverunt hoc opus *Sophocles et Euripides:* quorum in "dispari dicendi viâ uter sit poëta melior, inter plurimos "quæritur." [Lib. x. 1.] Æschylus clarus virtute bellicâ, clarior ingenio, natus est Olymp. LXIII. 4. ante Chr. N. 525. Tragœdiarum ejus specimen hîc dare prohibet instituti nostri brevitas, quæ nos non sinit, nisi unam Sophoclis, alteramque Euripidis proferre. Eandem ob causam non possumus hîc longiùs excurrere in historiam Poëseos dramaticæ Græcorum; neque disserere de naturâ Tragœdiæ, deque Theatro Atheniensium. Multi auctores multa super hac materiâ scripsêre. Præceptoris diligentis est talia perscrutari, eorumque summam discipulis suis vivâ voce enucleatè tradere. Ad hanc rem auxilium derivare potest ab Aristotelis de Poëticâ Libro, iisque qui in hunc annotationes et commentarios composuere. [Vide Vol. I. ad p. 277. n. 1.] Adeat præsertim *Aristotle's*

Treatise on Poetry translated with Notes by Thomas Twining, M. A. Lond. 1789. in 4to. ubi multa doctissimè sanóque admodum judicio prolata inveniet: et *Mason's Elfrida, and Caractacus, Dramatic Poems written on the model of the Ancient Greek Tragedy; with Letters to Dr. Hurd.* Extant cum *Poems by W. Mason, M. A.* 1764. 8vo. item *Le Theatre des Grecs, par Brumoy, nouvelle edition, Paris,* 1785, in 13 voll. in 12mo. *Voyage du Jeune Anacharsis en Grece,* ch. lxix. Alios indicatos videbit in Fab. Bib. Græc. p. 162. Edit. Harles.

---

1. NOTÆ IN SOPHOCLEM.

*E Sophocle.] Sophocles Sophili filius, Atheniensis, 111. poëta tragicus sublimis, natus est Olymp. lxxi, 2. ante Chr. N. 495; post Æschylum 30; ante Euripidem 15; cum quorum utroque tragœdiis postea certavit. Studiis liberalibus eum pater diligenter instituendum curavit. Musicam et saltandi artem, Lampro præceptore, didicit; atque Poëticam ab Æschylo edoctus, ingenio suo tragœdiæ provinciam magnoperè auxit et ornavit. Formâ corporis pulcherrimâ fuisse prædicatur, quod nonnihil decoris addidit excellenti ejus ingenio, cujus maturè dedit documenta. Nam post victoriam Salaminiam, vix annos 16 natus, epinicium pæana prælusit citharâ et desaltavit Atheniensibus. Viginti tantùm annorum fuit, quum tragœdiam suam primam edidit, magistrumque suum Æschylum in tragico certamine vicit. Viginti ferè victorias ejus generis peperisse dicitur. Ex multis, quas scripsit, tragœdiis septem tantùm supersunt, quæ omnes in suo genere sunt exquisitissimæ. Formam theatri mutavit, scenæ ornamentum et picturas adjecit, atque tres histriones colloquentes induxit. Ingenii quidem sublimitate Æschylo par erat: judicio autem et accuratione longè superior. Princeps Græcorum poëtarum tragicorum ab aliis habitus est: alii palmam tantùm cum Euripide participare, vel eo etiam inferiorem esse, contendunt. Majorem laudem gravitatis ac sublimitatis, fabularumque structuræ artificiosæ, certè meretur Sophocles: in affectibus mœroris et misericordiæ commovendis Euripides, sine dubio, primas obtinere debet. Sophocles quidem personas quales esse oportet finxit; Euripides verò quales sunt. [Aristot. de Poët. p. 98. Edit. Tyrwhitt.] Sed uter in universum alteri anteponendus sit, unicuique pro sensu suo liceat determinare. Sophocles, ut refert Cicero, in libello suo de Senectute, ad summam senectutem tragœdias

111. fecit. Nonaginta quidem annos natus obiisse dicitur; scilicet Olymp. XCIII. 3. antea Chr. N. 406. eodem quo obiit Euripides anno, qui tamen suum septuagesimum quintum vix attigerat. Non tamen omnem suam operam in studio poëseos posuerat: Reipublicæ quoque consuluerat. Annos enim 55 natus, septimo ante bellum Peloponnesiacum, unà cum celeberrimo Pericle, adversum Anæam Samiorum civitatem dux missus fuerat. [Vide Brunckii notas in Vitam Sophoclis; ubi pro Ol. LXXXIV. lege LXXIV.] De iis, qui plura de Sophocle scripserunt, vide apud Fab. Bib. Gr. Vol. ii. p. 193. sqq. edit. Harles. Rectè, Ol. LXXXIV, 4. P.

SOPHOCLIS EDITIONES PRÆCIPUÆ.

1. Sophoclis Tragœdiæ septem cum commentariis. *Venetiis, in ædibus Aldi Romani,* mense Aug. 1502. in 8vo. [Præstantissima (inquit Brunckius) omnium hæc editio est, quæ majorem quam ceteræ omnes auctoritatem habet.]

2. ———————— cum interpretationibus vetustis et valdè utilibus. Gr. *Florent. per hæredes Phil. Juntæ,* 1522. in 4to. [Quæ repetita est, 1547.]

3. ———————— Gr. cum. Græcis Demetrii Triclinii Scholiis seorsim; apud *Adrianum Turnebum, typis regiis. Paris.* 1552. in 4to. [Hæc edit. maximi habita est ab omnibus editoribus usque ad Brunckium, à quo valde vituperatur, et præ Aldinâ principe nihili æstimata.]

4. ———————— una cum omnibus Græcis Scholiis et cum Latinis Joach. Camerarii. Annotationes H. Stephani in Sophoclem et Euripidem, seorsùm excusæ simul prodeunt. *Anno* 1568. in 4to. [Edit. rara.]

5. ———————— Gr. in quibus præter multa menda sublata, carminum omnium ratio hactenus obscurior, nunc apertior proditur: opera Guil. Canteri. *Antwerp.* ex offic. *Christ. Plantini.* 1579. in 12mo. [Edit. rarissima.]

6. ———————— cum vers. Lat. additæ sunt lect. variantes, et notæ viri doct. Thom. Johnson in 4 tragœdias. *Glasguæ,* 1745. tom. II. in 8vo.

7. ———————— Gr. et Lat. novâ versione donatæ, scholiis veteribus, &c. notisque perpetuis et variis lect. illustratæ, operâ Thomæ Johnson. *Londini,* 1746, III. tom. in 8vo.

8. ———————— cum interpretatione Latina et Scholiis veteribus ac novis. Editionem curavit Joannes Capperonnier, regiæ Bibliothecæ custos, &c. Eo defuncto edidit, notas, &c. adjecit Jo. Franciscus Vauvilliers, regius

lector et Gr. L. Professor. *Parisiis*, 1781. II tom. in 4to. [Hæc editio, quæ complures annos sub prelo erat, et nimiam expectationem excitaverat, votis eruditorum non satisfecit. Atque hoc ipse eò magis dolebam, quod Capperonnerium olim noveram, virum certè doctissimum, benevolentissimum atque optimum, et in exteros Bibliothecam regiam Lut. Parisiorum visitantes officiosissimum. Quod equidem lubens agnosco, quippe qui beneficentiæ ejus particeps essem. Hujus editionis merita rectè æstimari videntur in Bib. Crit. Amstel. Vol. ii. Par. ii. p. 38, sqq. Vauvillierius, qui, etsi inter primarios criticos non numerandus sit, non tamen contemnendus erat, in nimis acrem reprehensionem acutissimi Brunckii incurrit.] 113.

9. Sophoclis quæ extant omnia cum veterum Grammaticorum Scholiis, &c. ad optimorum exemplarium fidem recensuit, &c. Rich. Franc. Phil. Brunck.—*Argentorati*, 1786. II Voll. in 4to. [Edit. pulcherrima, et omnium longè optima. Prodiit quoque, 1786, II tom. in 8vo; et, 1787, Scholia in tertio Vol.] Pleniorem vide enumerationem editt. inter alia multa de Soph. Fab. Bib. Gr. Vol. ii. p. 219. edit. Harles.

*** Has annotationes in Sophoclis Œdipum Tyrannum et Euripidis Medeam visum est exordiri à brevi expositione metrorum præcipuorum, quibus usi sunt Poëtæ Græci Tragici; metrorum scilicet Iambici, Trochaici, et Anapæstici, quam expositionem Tatius meus iterum a se accuratius descriptam mecum amicissime communicavit.

In conficiendis quæ infra traduntur in usum tironum rei metricæ regulis, ex Porsoni ad suam Hecubæ Præfationem Supplemento, thesauro verè aureo, quodcunque ad nostrum propositum pertineret, libere sumebatur; quod factum vir ille egregius plane et Græcis literis adornandis natus lubenter condonabit duabus causis quibus id impulsi fecimus.

Primum ergo neque Hecubæ iterum editæ neque Supplementi seorsùm impressi datur ulla optantibus copia; nec auditur quicquam de novæ editionis consilio. Deinde, si vel maxima exemplarium facultas suppeditaret, aliunde statim oporteret quam ex chartis tam singulariter eruditis novos et imperitos discipulos primis elementis imbui; quos tamen cum solos tutelæ nostræ duximus, fieri certe nolumus ut post inventas fruges glande vescantur. Propterea, ex acervo Porsoniano veniæ securi tantum hausimus quantum sit neces-

113. sarium ad alumnos in præsens sustentandos, qui mox in ipsius disciplinam fidemque se traditurі sunt. Porsono autem a nobis quicquid eo nomine debetur, id quantum quantum est, summâ religione notis appositis acceptum referimus; quod si qui volent ita moniti Supplementum consulere, invenient ex regulis inde sumptis unam et alteram totas cum ipsis verbis usurpatas, cæteras partim verbis leviter immutatis, partim denique ad sententiam Porsoni et auctoritatem non ad verbum exactas. De reliquis quæ dantur præceptis, nihil hic attinet curiose loqui; docti ultro intelligent.

[R. P. cum numeralibus monstravit loca Supplementi Porsoni.]

I.

DE METRO IAMBICO.

1. Versus Iambicus trimeter, sex constans pedibus, apud Tragicos Scriptores, in locis omnibus Iambum amat; qui pes in omni præter ultimum loco potest in Tribrachyn dissecari.

Ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.

2. Idem versus in locis imparibus, primo, tertio, quinto, etiam Spondæum admittit; qui pes in primo loco vel in Dactylum vel in Anapæstum, in tertio tantum in Dactylum, in quinto neque in Anapæstum neque in Dactylum, dissecatur. [R. Porson. Supplem. ad Hec. Præf. xix.]

Ἀλλ', ὦ κρατύνων, Οἰδίπους, χώρας ἐμῆς.

3. Tum in primum, tum in omnes præter ultimum locos, licet Anapæstum proprii nominis recipere, istâ lege tamen, ut Anapæstus in eâdem voce totus contineatur. [R. P. xxi.]

4. Cæsuræ, quâ versus in medio pede dividitur, duo sunt præcipua genera; alterum post penthemimerim quod usitatius, alterum post hepthemimerim reperitur. [vide R. P. xxiv. xxv.]

5. Est et aliud certâ lege Cæsuræ genus quæ *pausa* nominatur, nempe, si versum concludit pes creticus orationis intervallo quamvis brevi distinctus, locum penultimum rarissime Spondæus obtinet: Sin verba aliter cum verbis conjuncta incedunt, paulum interest qui pes sit in quinto.

Στάντες τ' ἐς ὀρθὸν καὶ πεσόντες | ὕστερον.
Ὡς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος | οὔτε ναῦς.

Ἔδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὤφελον | τῇδ' ἡμέρᾳ.
Ἡμεῖς τοιοίδ' ἔφυμεν, ὡς μέν σοι | δοκεῖ.
[R. P. xxxix.] xxx? P.

6. Est et alia senarii divisio, quam si non cæsuram, *quasi-cæsuram* liceat nominare. Ea est cum tertius pes elisionem patitur sive in eâdem voce, sive additis γ', δ', μ', σ', τ'.

Οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀράς.
Μὴ πρὸς θεῶν φρενῶν γ' ἀποσραφῇς ἐπεί.
Ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης.
[R. P. xxv.]

Iambici Trimetri apud Tragicos Tabula.

	1.	2.	3.	4.	5.	6.
	⏑ –	⏑ –	⏑ | –	⏑ | –	⏑ –	⏑ –
	⏑ ⏑ ⏑	⏑ ⏑ ⏑	⏑ | ⏑ ⏑	⏑ | ⏑ ⏑	⏑ ⏑ ⏑	
	– –		– | –		– –	
	– ⏑ ⏑		– | ⏑ ⏑			
	⏑ ⏑ –					
N. P.	⏑ ⏑ –	⏑ ⏑ –	⏑ ⏑ –	⏑ ⏑ –	⏑ ⏑ –	

Uterque cæsuræ locus denotatur lineâ simplici.

II.

DE METRO TROCHAICO.

1. Versus Trochaicus Tetrameter Catalecticus, septem pedibus et unâ constans syllabâ, apud Tragicos scriptores, in locis omnibus Trochæum amat, qui pes potest ubique in Tribrachyn dissecari.

Ἀντιτάξομαι κτενῶν σε. Κἀμὲ τοῦδ' ἔρως ἔχει.

2. Idem versus in locis paribus, hoc est, in 2do, 4to, 6to, etiam Spondæum patitur; qui pes ubique in Anapæstum dissecatur.

Κομπὸς εἶ, σπονδαῖς πεποιθὼς, αἵ σε σώζουσιν θανεῖν.

113\. 3. In omnes sedes præter 4tam, et 7mam, licet Dactylum recipere proprii nominis; qui tamen vel in eâdem voce ante ultimam syllabam totus continendus est, vel ita certe distribuendus, ut duæ breves syllabæ priorem nominis partem efficiant.

> Πάντες Ἕλληνες. στρατὸς δὲ Μυρμιδόνων οὔ σοι παρῆν;
> Σύγγονόν τ' ἐμὴν Πυλάδην τε τὸν τάδε ξυνδρῶντά μοι.
>
> [R. P. xxiii.]

4\. Trochaici Tragici cæsura una est, quâ versus post quatuor pedes absolutos dividitur, ad finem integræ vocis, quæ nec articulus nec præpositio sit oportet. [R. P. xliii.]

5\. Quicquid de *pausâ* ante finalem Creticum in Iambico Senario dictum est, idem nominibus modo mutatis de Trochaico Tetrametro dictum puta; quippe et res ipsa et ratio rei in utroque est eadem.

6\. In pedibus dissolutis, illud unum cavetur, ne Spondæo (sive Anapæsto) in 6ta sede Tribrachys in 7ma subjiciatur; cujus rei vel apud Comicos rarissimæ hoc est exemplum,

> Οὔτε γὰρ ναυαγὸς, ἂν μὴ γῆς λάβηται φερόμενος.
>
> [R. P. xliv.]

Trochaici Tetrametri apud Tragicos Tabula.

	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.
	− ◡	− ◡	− ◡	− ◡	− ◡	− ◡	− ◡	−
	◡ ◡ ◡	◡ ◡ ◡	◡ ◡ ◡	◡ ◡ ◡	◡ ◡ ◡	◡ ◡ ◡	◡ ◡ ◡	−
		− −		− −		− −		−
		◡ ◡ −		◡ ◡ −		◡ ◡ −		−
N.P.	− ◡ ◡	− ◡ ◡	− ◡ ◡		− ◡ ◡	− ◡ ◡		

Linea simplex locum cæsuræ notat.

III.

DE METRO ANAPÆSTICO.

1\. Legitimum Anapæstorum systema ex dimetris constat, quibus interponitur aliquando monometer; et versu catalectico qui Parœmiacus dicitur, ex tribus pedibus et syllaba composito, claudatur necesse est.

2\. Vel Dactylus vel Spondæus creberrime pro Anapæsto adhibetur, nullo fere discrimine, nisi quod rarissime Dactylo Anapæstus subjicitur. [R. P. xlvi.]

3. Sicubi hiatum Tragici relinquunt, is fere est vel in vocali longâ vel diphthongo, quæ tum necessario corripitur. ut, μοῦσᾰ καὶ ἡμῖν, λείπετᾰι ὑμῖν [R. P. xlvi.] 113.

4. Systematis Anapæstici ea lex est quæ συνάφεια dicitur, ut nulla sit ad finem singulorum versuum communis syllaba, sed totum systema scansione continuâ cohæreat.

Nempè, hic versus

Εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητᾰ.

non esset probus, ni ad syllabam natura brevem positione producendam sequeretur statim

Σπεύδων σπεύδοντι ποθ' ἥξει.

nec hunc versum

Ὦ μεγάλα Θέμι καὶ πότνι' Ἄρτεμι,

recte exciperet vel vocalis propter hiatum, vel duæ consonantes quæ quidem syllabam natura brevem non manere paterentur.

Verum sequitur Λεύσσεθ' ἃ πάσχω, κ. τ. λ.

5. Metra sive dipodiæ tum maxime numerosos versus efficiunt, cum in integras voces desinunt; præterquam in versu catalectico, qui tum maxime auribus placebit. cum hexametri dactylici finem constituet. Nonnunquam vero et is Dactylum admittit in primo loco, ut,

Οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.

[R. P. xlvi.]

6. Eorum qui cæsurâ carent versuum, gratissimus hic ad aures accidit, cujus altera dipodia post Anapæstum brevi syllabâ in alteram abundat.

Πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι.

IV.

DE ICTU METRICO.

[Qui in singulis dipodiis prior duplici, posterior simplici notâ accentûs acuti hic indicatur.]

In versu Trochaico et Iambico.

1. Cum Trimeter Iambicus, primo semipede subducto, numeros præterquam in cæsurâ, [vid. supra, i. 4, 6. ii. 4.]

113. eosdem habeat ac Tetrameter Trochaicus, cui prima sit subducta dipodia; qui leges ictûs in hoc versu tenebit, idem in utroque intelliget. Vid. Hareium et Bentleium, utrumque in suis ad Terentium προλεγομένοις.

ὥστε θνητὸν | ὄντ᾽ ἐκείνην | τὴν τελευταί | αν ἰδεῖν.
ὡς | εἴπερ ἄρξεις | τῆς δε γῆς ὥς | περ κρατεῖς.

2. In metro Trochaico, Tribrachys Trochæi, Anapæstus Spondæi temporibus par est; quorum quatuor pedum in primas omnium syllabas ictus pariter cadit.

Κἄι συ, μῆτερ; Οὔ θεμίς σοι μῆτρος ὀνομαζέιν καρά.
Ὦ πολίς. Μολῶ'ν ες Ἄργος ἄνακαλέι Λερνῆ'ς ὑδώρ.

3. Sin Iambica quis scansione uti malit, sciat Iambum et Spondæum in ultima, Dactylum et Tribrachyn in mediâ percuti,

Πρωτό'ν μεν ἐρωφῳ πτέ'ρυγα πέριβαλλέ'ι πεπλών.

In versu Anapæstico.

1. Ut spondæus proxime cum anapæsto conjunctus duos pedes anapæsticos, ita cum Dactylo dactylicos efficit.

2. Proinde in singulis dipodiis metri quod Anapæsticum vocatur, anapæsti in ultimam, dactyli in primam, spondæi prout anapæsti vel dactyli vicem sustinet, nunc in primam, nunc in ultimam ictus cadit.

Α"λλα σ᾽ ὁ Μάιας * πομπά'ιος ανάξ
πελασέιε δομοίς*
'ὧ'ν τ᾽ επινόιαν * σπευδει"ς κατεχών
πραξεί'ας, επέι γεννά'ιος ἀνὴρ
Αιγεῦ' παρ᾽ εμόι δεδοκῆ'σαι.

[Hæc nota * in tironum usum ideo apponitur, ut numerorum ex Anapæsticis in dactylicos et versâ vice ex his in illos conversio manifestius appareat.]

* ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.] ŒDIPUS TYRANNUS seu REX inscribitur hæc Tragœdia, ad differentiam *Oedipi Colonei*. Cæterùm, (ut notavit Dammius, Lex. Hom. voce Εχετος,) "vox Τύραννος Homeri ævo omninò nondum in usu "erat: pòst recepta hæc vox, in *bono* sensu designabat prin-"cipem; donec *malis* tantùm principibus tribueretur τὸ τυ-"ραννεῖν, relictâ justis principibus appellatione, Βασιλεὺς,

"ἄναξ." Erat autem Œdipus filius Laii Thebanorum regis, et Jocastæ; quem pater, quum ex Apollinis oraculo à se de prole consulto, intellexit fore ut à filio suo interficeretur, recens natum pastori armentorum suorum occidendum tradidit; qui misericordiâ commotus, ne spem omnem vitæ auferret, parvuli pedibus gladio perforatis et vimine trajecto, eum ex arbore suspendit, tanquam inediâ moriturum. Sed Phorbas Polybi Corinthiorum regis pastor, illac iter faciens, quum vagitum audivisset, ad locum accurrit, puellum servavit, lætusque ad Meropen uxorem Polybi, liberis carentem, detulit; à quâ, tanquam filius de cœlo missus, summâ curâ susceptus est, atque a pedum tumore, *Oedipus* nominatus. Adolescens factus fortè audivit se filium Polybi et Meropes non esse. Statuit igitur Delphos clam adire, ut oraculum consultaret de veris parentibus. Ibi ei consulenti hoc tantum responsum Apollo dedit: "Fore ut ille cum matre concumberet, patrémque, qui eum genuisset, occideret." His auditis, fugere decrevit, donec eò perveniret, ubi scelera tam infanda nunquam admittere posset. Per Phocidem iter faciens Laio ignoto rhedâ vecto, cum aurigâ, fortè obviam factus, orto de viâ certamine, utrumque interfecit. Sede regiâ hoc modo vacuâ factâ, Thebani interea valdè vexabantur à Sphinge, monstro quodam horrendo, quod, ex virgine, leone et aquilâ compositum, scopulo viæ imminenti insidebat, et ænigmata sua difficillima transeuntibus proponebat; quæ quum solvere non possent, ex improviso veniens alis et unguibus ad se in rupem trahebat. Œdipo quoque, qui hâc proficiscebatur, hoc ænigma proponebat: "Quodnam animal manè quadrupes, meridie bipes, vesperi tripes esset?" Cujus locutionis nodum Œdipus dissolvit, respondendo,—"Hominem esse,—qui nimirùm in infantiâ manibus et pedibus repens, quadrupes est; factus vir, ut qui nullo alio quam pedum adminiculo nititur, bipes; et in senectute, viribus deficientibus, assumpto scipione, tripes." Quam solutionem Sphinx tam ægrè tulit, ut statim se de saxo præcipitaverit. Œdipus verò, qui filius Polybi regis Corinthiorum habitus est, acuminis ingenii mercedem regnum Thebarum et Jocastam reginam in matrimonium obtinebat; secundum fidem publicam ei datam qui hoc modo civitatem Sphinge liberaret. [Vide Eur. Phœn. ad init.] Thebis igitur per aliquot annos jam regnaverat, liberosque ex matre suâ Jocastâ susceperat, quum Thebani, gravissimâ pestilentiâ oppressi, oraculum Apollinis consultum miserunt, quid potissimum facerent. Respondit deus, necesse esse ut de auctore cædis Laii supplicium sumerent. Œdipus ipse, tale facinus àseipso posse admitti nunquam suspicatus, summâ ope nititur 113.

113. ne sceleris patrator diutiùs lateret. Ad agnitionem, sive, ut vocat Aristoteles, ἀναγνώρισιν, progressum; et quæ indè evenerunt, Tragœdia ipsa nobilissima docebit.

Ver. 1. Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή.] τροφὴ, à perf. med. verbi τρέφω, *alo*, vulgò sign. *vivendi ratio, victus:* sed hic *proles, progenies.* Κάδμου τοῦ πάλαι, scil. γενομένου frequens est hujusmodi dictio elliptica: ut observavit Burtonus. Vide inf. v. 268.

2. Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδ' ἐμοὶ θοάζετε,] Ad verbum, *Quasnam tandem sessiones has mihi sedetis?* h. e. *Quamobrem quæso hic ita sedetis?* Hujusmodi locutio solennis est apud Græcos scriptores, ubi scil. vox cognata sequitur suum verbum; sic λέγω λόγον, γράφω γραφὴν, et similia. [Vide Vol. I. ad p. 31. n. 11.] Nec insolita est eadem phrasis apud Latinos: Nam etsi vix benè Latinè sit *sedere sessionem;* dici tamen potest *pugnare pugnam, dormire somnum,* et similia. Cæterùm θοάζω est idem ac Homericum θαάσσω, vel θάσσω, *pono me in sedem, sedeo.* Utraque vox derivari videtur à θέω, undè τίθημι, *pono.* Omninò displicet opinio viri doctissimi H. Stephani verbum θοάζειν à θοὸς deducentis, et conjicientis posse θοάζειν exponi *celeriter* (i. e. θοῶς) *in sedile insilire;* quod nullo modo convenit cum hoc Sophoclis loco. Occurrit θάσσει infrà v. 161.

3. —ἐξεστεμμένοι,] ἀντὶ τοῦ κατεστεμμένοι. *Schol.*

8. Ὁ πᾶσι κλεινὸς, &c.] Confer Hom. Odyss. ι, 20. et Virg. Æn. i, 382.

9. —ἐπεὶ πρέπων ἔφυς—] ἔφυν, aor. 2. a φῦμι, sæpè reddi postulat *sum.* πρέπων ἔφυς, idem hic est ac aor. πρέπων εἶ. Sic infrà v. 587. οὔτ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν, *neque ipse cupiens sum,* i. e. *neque ipse cupio:* et Eur. Phœniss. 138 —παῖς μὲν Οἰνέως ἔφυ, *filius quidem Oenei est.* Vid. etiam Eur. Suppl. 292. et quæ ibi notavit vir doctus Jer. Markland. Item Viger. de præc. Gr. dict. idiotism. p. 209. edit. Zeunii.

10. —τίνι τρόπῳ καθέστατε,] τίνι τρόπῳ, *quo modo,* est, *quare, quamobrem:* ut Sophocl. Œd. Tyran. ver. 10. MARKLAND. ad Eur. Suppl. 147. καθέστατε, per sync. pro καθεστήκατε. *quare ita estis?*

11.—στέρξαντες;] Sic, pro vulgari στέξαντες, restituit Brunckius ex uno MS Reg. quam lectionem agnoscit Scholiastes, malè expositam per παθόντες. Στέργειν, inquit Brunckius, hic valet *petere, cupere, orare;* ut Œd. Col. 1094. et reddit δείσαντες ἢ στέρξαντες; *nunquid metuentes, cupientesve?* Eandem lectionem ante Brunckium probaverat Burtonus.—ὡς θέλοντος ἂν ἐμοῦ—more Attico, pro ὡς ἐγὼ ἂν θέλοιμι, Angl. *Since I should chuse*—[Vide Vol. I. ad p. 86. n. 6. et ibid. ad

p. 87. n. 2.] προσαρκεῖν [κατὰ] πᾶν, *to assist you by all means.* 113.
—δυσάλγητος, Angl. *unfeeling, hard-hearted.*

16. Βωμοῖσι τοῖς σοῖς·] Non *aris tibi dicatis;* sed *aris pro foribus tuarum ædium positis.* Veterum hic mos notus. Brunck. l. 17. πτάσθαι, Edin. 5ta; πτέσθαι, alii omnes. P.

18. Ἱερῆς,—] Brunckius restituit Atticismum ἱερῆς, pro vulgari ἱερεῖς.—Idemque rescripsit ἠθέων pro ἠϊθέων. Quam lectionem suffulsit auctoritate Valckenarii, qui in Eur. Phœn. 952. edidit ἠθεος. Eustathium quoque in partes suas traxit, ad Iliad. σ, p. 1166. Ἱερεύς τ' ἐγὼ—Bothe. P.

20—21.—πρός τε Παλλάδος διπλοῖς ναοῖς.] Δύο ἱερὰ ἐν ταῖς Θήβαις ἵδρυται τῇ Ἀθηνᾷ, τὸ μὲν Ογκαίας, τὸ δὲ Ισμηνίας. *Schol.* μαντείᾳ σποδῷ. Dictio poëtica: σποδῷ, pro βωμῷ per Metonymiam. Juxta Ismeni flumen stetit Apollinis ara, ubi per cineres et flammam fiebant vaticinia. Vide Pausan. Bœotic. p. 730. edit. Kuhnii. Burton. τὸ δ' ἄλλο φῦλον, *cætera autem multitudo,* ἐξεστεμμένον, ramis supplicibus *ornata,* θακεῖ [ἐν] ἀγοραῖσι, *sedet in foro.* πρός τε Π. δ. ν: *Palladisque ad gemina delubra,* τε ἐπὶ μαντείᾳ σποδῷ Ισμηνοῦ, *et ad fatidicum focum* vel aram *Ismeni;* vel Ismenii Apollinis, i. e. Apollinis qui apud Thebanos juxta flumen Ismenum colebatur. Cæterùm de μαντείᾳ σποδῷ ita Krebsius: "Usitatissimum Græcis "est duo substantiva ponere, ita ut alterum munus adjectivi "sustineat.—Œd. Tyr. 21. μαντείᾳ σποδῷ pro μαντικῇ." Ad Hesiod. Oper. et Di. 191.

22, 23. ἄγαν ἤδη σαλεύει,—] Angl. *now fluctuates exceedingly;* καὶ οὐκ ἔτι οἵα τε [ἐστὶ] ἀνακουφίσαι κάρα [ἐκ] βυθῶν φοινίου σάλου· *and is no longer able to raise its head from the depths of a bloody tide.* Genus nempè locutionis metaphoricum, à rebus marinis desumtum. Cæterùm quod ad οἵα τε attinet, vide Vol. I. ad p. 5. n. 6.

25—28. Φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονὸς,] Angl. *wasting away with the fruits of the earth unripe:* [κάλυξ est propriè, *flos rosæ nondum apertus;* inde *folliculus quivis,* Angl. *the husk of any fruit;* κάλυξ ἔγκαρπος. *an husk with fruit in it:* βούνομος, est *à bobus depastus;* sed βουνόμος, cum accent. in penult. (ut observ. H. Stephanus ad vocem) est βοῶν θρεπτικὸς, *bobus pascendis accommodatus:* at ἀγέλαις βουνόμοις, hìc tantùm significat, (notante eodem Stephano.) *boum gregibus,* vel *boum more pascentibus gregibus.*] τόκοισί τε ἀγόνοις γυναικῶν, Angl. *and with the productions of women abortive;* nam ἀγόνοις est, secundum Scholiasten, κακογόνοις, *male natis:*—ἐν δ' ὁ πυρφόρος, &c. constructio est: ὁ δὲ πυρφόρος θεὸς, ἔχθιστος λοιμὸς, ἐνσκήψας, ἐλαύνει πόλιν, *ignifer autem Deus, pestis scilicet teterrima, ingruens, exagitat urbem.* 114.

114. 31—34. Θεοῖσι μέν νυν, &c.] νυν sine accent. idem quod δὴ, *igitur*. Sic autem construe: ἐγὼ νυν, ἐδ' οἵδε παῖδες ἑζόμεσθ' ἐφέστιοι, κρίνοντές σε οὐκ ἰσούμενον μὲν θεοῖσι, πρῶτον δ' ἀνδρῶν ἔν τε συμφοραῖς βίου, ἔν τε ξυναλλαγαῖς δαιμόνων.—*Ego igitur hique pueri consedimus ad fores tuas, te censentes non quidem diis parem, primum autem inter homines, et in vitæ calamitatibus et in deorum interventibus.* Nam, "in συμφοραῖς βίου" [verba sunt Brunckii] "intellige quicquid sponte suâ hominibus in "vitâ evenire solet: ταῖς συντυχίαις, τοῖς συναντήμασι· in δαιμό- "νων ξυναλλαγαῖς, quicquid numen deorum invehit præter so- "litum, quicquid sit deorum interventu.—Infrà, 960, Œdi- "pus quærit num Polybus mortuus fuerit νόσου ξυναλλαγῇ, "*morbi interventu*. In Œd. Col. 410. ποίας φανείσης ξυναλ- "λαγῆς; *cujusnam interventu?*" Porrò observandum idioma Græcum duplicem negationem [οὐδ' οὐκ] postulare, quarum alteram respuit Linguæ Latinæ ratio.

35. Ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ—] Non est quod constructio difficilior exquiratur, sc. ἐξέλυσας τοῦ δασμοῦ ὃν δασμὸν παρείχομεν,—cum sententia simplicior rectè interpuncta satis pateat: sc. *adveniens urbem Cadmeam exsolvisti illud Sphingis vectigal;* —nempè *Sphingem interficiendo*. Burton. Non immeritò tamen priorem istam Syntaxin, quam difficiliorem vocat Burtonus, tanquàm unicè veram calculo suo comprobavit Jacobus Tate. A. M. in literis ad me datis; ut sit: μολὼν [εἰς] ἄστυ Καδμεῖον ἔλυσας [ἡμᾶς] ἐκ [τοῦ δασμοῦ] σκληρᾶς ἀοιδοῦ, ὃν δασμὸν παρείχομεν· et observat constructionem ejusmodi apud Eur. Med. 12. ubi vide quæ et ipse annotâram. Vide etiam Vol. I. ad p. 86. n. 4. et Porson. ad Eur. Orest. 1645. (Hanc constructionem calculo meo haud comprobare possum; omnino similis est sequenti ad v. 100—ἢ φόνῳ φόνον πάλιν λύοντας. Ubi φόνον regitur a λύοντας eodem modo quo δασμὸν ab ἐξέλυσας. G. D.)

37. Καὶ ταῦθ'—] Angl. *And that too*—Phrasis quæ effertur Græcè plurali numero.

40. — Οἰδίπου κάρα,] *Oedipi caput*, pro ipso Œdipo. Loquendi modus Poëtis familiaris. Similiter Æneas de Ascanio. Æn. iv, 354. *Capitisque injuria chari.* Burton.

42. —εἴτε του θεῶν—] του pro τινὸς. οἶσθά που, *nosti quoquomodo.* Vide Coll. Gr. Min. ad p. 35. n. 2.

44. Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι—] *Usu enim peritis video felici quoque eventu consilia maximè vigere.* Brunck. Ita interpretes: sed συμφορὰν pro *eventu consilii* sumi posse non credo; ea enim vox fortuitum aliquid semper innuere videtur: hic autem potius in primitivo sensu sumi, locúsque adeo totus ita reddi potest: *Sicubi alicujus deorum vocem audîsti, vel etiam à mortalium quocunque quicquam acceperis; video enim apud prudentes expertósque viros etiam collationes consilii maximè in usu esse.* Ipsius sapientiam suprà laudaverat; jam etiam

alios consultâsse posse addit: qui sensus vulgato multò melior 114.
videtur; otiosum enim aliàs foret καὶ, neque tota sententia loco suo digna. T. Y. Esto ut ξυμφορὰ aliquid fortuiti semper innuit. Hoc ipsum est quod quærimus. Sensus loci esse videtur, *Sapientes* Fortuna juvat. *Cantab. Anon.*

48. —τῆς πάρος προθυμίας·] ἕνεκα scil.

49. —μεμνώμεθα,] Vide Vol. I. ad p. 27. n. 7. et ad p. 108. n. 5. Sententiam autem sic reddidit Burtonus: *Salutis olim tuis sub auspiciis partæ recordatio parùm proderit, siquidem ad breve tempus erecti postmodo demùm excidamus.*

51—53. Ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.] *Itaque restauratam urbem in tuto colloca.* Brunck. γὰρ τότε παρέσχες τὴν τύχην ἡμῖν, *tum enim fortunam exhibuisti nobis*, αἰσίῳ ὄρνιθι, *secundo omine*; καὶ ταὐνῦν ἴσος γενοῦ, *et nunc sis similis* tui. ταὐνῦν, i. e. κατὰ τὰ πράγματα νῦν ὄντα.

54. —εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς,] Vide Vol. I. ad p. 3. n. 3.

58. —γνωτὰ, κοὐκ ἄγνωτα—] Pleonasmus frequens apud 115.
Homerum. Vide Iliad. ζ, 333.

60. —νοσοῦντες—] Nominativ. absolutè usurpatus, ut sæpè sit Angl. *distressed though you be.*

66, 67. Ἀλλ' ἴστε πολλὰ—] Angl. *but be assured that I have indeed shed many tears.* δακρύσαντα, participium ubi Latini utuntur infinitivo. ἐλθόντα δὲ [εἰς] πολλὰς ὁδοὺς [ἐν] πλάνοις φροντίδος, *and have wandered many ways in a labyrinth of care.* Pro πλάνοις, vulgares Editt. habent πλάναις, quod eodem redit.

70. —ἐμαυτοῦ γαμβρὸν,—] Græcis γαμβροὶ appellantur quicunque per nuptias adfinitate juncti sunt; generi, soceri, uxoris fratres, sororum mariti. Brunck. ἐμ. γαμβ. Angl. *my kinsman.*

73. Καί μ' ἦμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ—] Constructio videtur esse: καὶ ἦμαρ ξυμμετρούμενον χρόνῳ ἤδη λυπεῖ με, τί πράσσει. Angl. *And the present day, when calculated by the time of his departure, already begins* to make *me uneasy about what he is doing.* τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα, *for unreasonably*, &c.

78. Ἀλλ' εἰς καλὸν—] Nempe juvenes, ex scenæ parte exteriori prospicientes, opportunum Creontis adventum Sacerdotibus significant. Burton. Vide Porson ad Eur. Med. 863.

80. Ὦναξ Ἄπολλον, εἰ γὰρ—] εἰ γὰρ, *utinam.* [Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4.] gl. εἴθε δή. Librorum omnium lectio est ἐν τύχῃ γέ τῳ. quam agnoscit Eustathius p. 1154. et alibi: et retineri poterat. Nihilominùs certissima mihi videtur, ut elegantissima est, Marklandi emendatio in notâ ad Eurip. Suppl. 1145. τὼς, cui respondet in proximo versu ὥσπερ. Brunck; qui ita reddidit: *O rex Apollo, utinam ille ita felici sorte veniat, ut hilari vultu adest.* σωτῆρι, vicem supplet adjectivi. Sed respuit istud τὼς Jac. Tate, tanquam Ionismum

115. ignotum Iambicis Euripidis. ἐν τύχῃ γε τῷ, Edin. 5ta. τὰς, Aj. 850, circiter; Aesch. S. Th. 485. 639. Br. P.

82. Ἀλλ' εἰκάσαι μὲν,] Sub. ὡς ἐστὶν εἰκάσαι· —οὐ γὰρ ἂν— ellipticè; si enim aliter res se haberet non utique —[κατὰ] κάρα πολυστεφὴς— Burton. οὐ γὰρ ἂν κάρα. Coronati enim soli domum redibant, quibus lætæ fortes obtigerant. Quocirca benè in Scholio additum ἐπί τινι αἰσίῳ. Quibus verò vel tristia nuntiata fuerant, vel domum repetentibus adversi aliquid acciderat, ii coronas deponebant. Brunck; apud quem vide plura.

84, 85. —ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.] *propè enim satis adest, audire ut nos possit.* —ἐμὸν κήδευμα, pro ἐμὸς κηδεστὴς Sic Eur. Orest. 479. Ὦ χαῖρε καὶ σὺ, Μενέλεως, κήδευμ' ἐμόν. 1237. Ὦ ξυγγένεια πατρὸς ἐμοῦ. et Phœniss. 298. Ὦ ξυγγένεια τῶν Ἀγήνορος τέκνων. pro ὦ ξυγγενής. Et sic sæpè res pro personâ, seu, ut barbarè loquuntur, abstractum pro concreto ponitur. Infrà, 128. τυραννίδος οὕτω πεσούσης, pro τυράννου οὕτω πεσόντος. Hoc schema Latinis etiam usitatum. Cicero de Oratore iii, 42. *Quo item in genere et virtutes et vitia pro ipsis, in quibus illa sunt, appellantur.* Brunck.

87. —λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ',—] Ænigmatica responsio dubiam injiciens sollicitudinem, obscurè innuens quod postea disertè indicat, videlicet salutem publicam per homicidæ pœnam esse restituendam. —κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα,— sub. τέλος, vel simile quiddam: ut interpretatio sit hæc —*etiam adversa, modò viâ rectâ ad exitum perducantur, et à proposito non aberrent, in fortunam bonam cedere*— nempè εἰ τὰ ἄγνωστα γνωσθείη—τίς ὁ Λαΐου φονεύς. Burton.

116. 92. Ἕτοιμος—] Sub. εἰμί. *Id.*

99. Ποίῳ καθαρμῷ;—] Cum nominatim designaretur nemo, nec adhuc certa expiationis methodus præciperetur, plures impatiens subdit interrogationes. *Id.*

100. Ἀνδρηλατοῦντας,—] *extra fines abigentes*—respondet scil. Creon ad priorem Œdipi interrogationem.

101. ὡς αἷμα χειμάζον—] Accusativus absolutè positus pro genitivo, schema est Atticis scriptoribus perquam familiare. Brunck. (ἐστι potius subintelligendum est. Since blood is deluging. Constructio Græcis usitatissima, et quâ nos Angli etiam utuntur ad notandum melius tempus quod præsens ritè nuncupatur. G. D.)

114, 115. Θεωρὸς,—] Est qui ad oraculum consulendum peregrè proficiscitur. Burton. Θεωροὶ λέγονται οὐ μόνον οἱ θεαταὶ, ἀλλὰ καὶ οἱ εἰς θεοὺς πεμπόμενοι. Harp. Suid. Ἀπῆλθεν— ὁ Λάϊος εἰς Ἀπόλλω, χρησόμενος περὶ τοῦ ἐκτεθέντος παιδὸς, εἰ ἄρα ζῴη. *Schol.* ὡς ἀπεστάλη— nempè *nòn rediit domum salvus, undè exierat salvus.* Burton. Cæterùm ἀποστέλλω, in voc.

med. est quasi dicas *mitto meipsum*, i. e. *eo*, *proficiscor*; et 116.
aor. 2. pass. sæpè sumitur in sensu medio. Sic Eurip. Med. 666. τί δ'— ἐστάλης; *quare verò ivisti*—? Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10.

117. —ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;] Constructio est; ἐξ ὅτου [Atticè pro οὗτινος] τις μαθὼν ἂν ἐχρήσατο, Angl. *from whom one having learned* the fact, *might make the* proper *use* of his knowledge.

118. Θνήσκουσι γάρ,] γὰρ refertur ad aliquid subauditum—Nullus est nuncius, &c.—*moriuntur enim* omnes *præter*, &c. ubi observandum præterea tempus, quod est præsens imperfectum indefinitum, [θνήσκουσι, *they die*,] poni pro præsenti perfecto definito [τεθνήκασι, *they are dead*.] Sed scriptores Græci præsens illud sæpissimè usurpant de re præteritâ indefinitâ loquentes, i. e. pro aoristo, [Vide Vol. I. ad p. 85. n. 2.] et interdùm ut videtur, pro hoc præsenti definito, i. e. pro præsenti perfecto.

120. Τὸ ποῖον;—] i. e. ποῖόν ἐστι τὸ ἐκεῖνο ἕν; Angl. *of what sort is that one circumstance?* γὰρ μαθεῖν ἓν ἂν ἐξεύροι πολλά, *for the knowledge of one circumstance might lead to the discovery of many*, εἰ λάβοιμεν, κ. τ. λ. *if we could obtain*, &c.

122. —μιᾷ ῥώμῃ—] idem quod τὸ ἑνὸς ἀνδρὸς ῥώμῃ. BURTON.

124. Πῶς οὖν ὁ λῃστής,—] Sic construe: πῶς οὖν ὁ λῃστὴς ἂν 117.
ἔβη ἐς τόδε τόλμης, εἰ μὴ [κατά] τι ἐπράσσετο ἐνθένδε ξὺν ἀργύρῳ; Angl. *How could the robber have proceeded to such a pitch of audacity, if he had not been tampered with* [*bribed*] *from hence?* i. e. by some citizen here. Quomodo et Brunckium locum exposuisse video, [*nisi oblato ab aliquo cive præmio incitatus fuisset*:] eumque suffultum à Scholiaste: εἰ μή τις τῶν πολιτῶν διέφθειρεν αὐτὸν χρήμασι πείσας πρὸς τὸν κατ' ἐκείνου φόνον.

128. Κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδών,] Sup. ὄν. —τυραννίδος οὕτω πεσούσης, abstractum pro concreto. Vide suprà ad v. 84.

130. Ἡ ποικιλῳδὸς Σφὶγξ—] Disquisitionis intermissæ causa verisimilis. BURTON. —τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν, &c. Sic celeberrimus Drydenus, notante Jac Tate: *And present cares soon buried the remote.*

134.—τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν·] *curam hanc suscepistis*. BRUNCK.

138. Ἀλλ' αὐτὸς αὑτοῦ,—] Scil. ὑπὲρ αὑτοῦ τοῦτ' ἀποσκεδῶ μόνος, *sed meapte causâ hoc amovebo scelus*. ἀποσκεδῶ, Attica futuri forma pro ἀποσκεδάσω. *Idem.*

142. —βάθρων ἵστασθε,—] gl. ἀνίστασθε, ἀνάστητε ἀπὸ τῶν καθεδρῶν. Sedebant enim ad aram pro supplicum more. Vide Œd. Col. 1158. *Id.*

146. —ἢ πεπτωκότες.] Hæc locutus exit e scenâ Œdipus, mox rediturus, ingrediente populo Thebano, quem ut statim convocaret modò aliquem jusserat; interea manet senex sa-

117. cerdos Jovis cum suis, quos quatuor versibus his sequentibus alloquitur.

147. Ω παῖδες, ἱστώμεσθα·] Cum comitatu consurgit sacerdos, quum ea impetraverant, quorum gratiâ supplicantes convenerant—ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται, *ea quæ hic palam jam promittit*—τὸ ὧν eodem casu refertur ad τῶνδε, Atticè. BURTON. Non autem è scenâ decedunt, uti quidam putant; exsurgunt tantùm ab aris, mutantque suam positionem, quo partibus Chori meliùs fungantur; quas quidem per totum drama sustinere videntur, incipientes à sequente cantilenâ, seu interludio pulcherrimo, quo quidem cantando tempus occupatur, donec populus in scenam ingrediatur, redeatque Œdipus. Quare nodum in scirpo quærere videntur viri docti qui de chori personis in hac Tragœdiâ disputant. Vide Hist. Acad. Inscrip. Tom. ii. p. 173.

151. Ω Διὸς ἁδυεπὴς φάτι,—] *O Jovis dulcisona dictio*—Quæ ab Apolline veniunt oracula, ad Jovem ultimò referuntur; quia ille vaticinantium pater habebatur: quo volente et jubente data erant responsa. BURTON. ἁδυεπὴς, vocativus Doricè. Cantiones tragicæ Doricam dialectum solent usurpare. τίς ποτε ἔβας [εἰς] ἀγλαὰς Θήβας, [ἀπὸ] τᾶς πολυχρύσου Πυθῶνος;—ἔβας, τᾶς, Dor. pro ἔβης, τῆς. Constituit hanc cantilenam Brunckius ita ut priores sedecim versus efficerent Strophen et Antistrophen; reliqui autem essent monostrophici. Cæteræ Editiones hoc carmen totum exhibent monostrophicum.

153—166. —ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα,—] Sup. κατὰ. Angl. *my fearful mind is on the rack.* [Vide Vol. I. ad p. 55. n. 5.] δείματι πάλλων, *trembling with alarm.* [Observat Porsonus, ad Eur. Orest. 316. simplex πάλλω medio sensu occurrere Electr. Eur. 438.] Ἰήϊε, Δάλιε Παιάν! *O healing, Delian Apollo!* [Ἰήϊος cum spiritu leni derivatur Hesychio ab ἰάομαι, *sano*, quia scilicet Apollo Medicorum deus; cum spiritu autem aspero, ab ἵημι, *mitto* quia scilicet mittit sagittas ex arcu. Alii hanc vocem deducunt ab ἰὴ, quod Apollini Pythonem interficienti acclamabatur.] ἁζόμενος [τὰ] ἀμφὶ σοὶ, *regarding with profound veneration whatever is connected with thee.* [Non tamen ignoro Triclinium referre ἀμφὶ σοὶ ad πάλλων, sed minus rectè, ut mihi saltem videtur. Vide Iliad. α, 21.] Sit punctum post ἁζόμενος· et comma tantùm post χρέος, idemque, post Φάμα, ut constructio hoc modo procedat: ὦ ἄμβροτε Φάμα, τέκνον χρυσέας Ἐλπίδος, εἰπέ μοι τί ἐξανύσεις, ἢ νέον, ἢ πάλιν περιτελλομέναις ὥραις, καὶ πρῶτα κεκλομένῳ σε, ἄμβροτ' Ἀθάνα, θύγατερ Διὸς, τε Ἄρτεμιν ἀδελφεὰν γαιάοχον, ἃ θάσσει εὐκλέα κυκλόεντα θρόνον ἀγορᾶς,—καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον,—ἰὼ τρισσοὶ προφάνητέ μοι ἀλεξίμοροι,—εἴ ποτε καὶ, προτέρας ἄτας ὑπερορνυμένας πόλει, ἠνύσατε φλόγα πήματος

ἐννεπέμεν, ἔλθετε καὶ νῦν. *Fama immortalis, filia aureæ Spei,* 118.
dic mihi quam rem conficies mihi, vel novam, vel rursus volventibus anni tempestatibus venientem, primùm invocanti te, immortalis Minerva, filia Jovis, et Dianam sororem terricolam, quæ insidet throno splendido rotundo fori, et longè jaculantem Phœbum,—io! tres vos adeste mihi, malorum depulsores;—si quando, priore noxâ civitati impendente, exterminâstis incendium tantæ cladis ex hâc regione, etiam nunc venite. Ubi notandum, Brunckium ex Aldo et plerisque codicibus, pro vulgari κεκλόμενος, reposuisse κεκλομένῳ, ut concordet cum proximo μοι, quod sine dubio bona fuisset lectio, si punctum post χρέος in comma mutâsset. Sed et altera lectio ab eodem viro docto non debuisset contemni, quanquam suffulta fuerit ab Eustathio rationibus non satis idoneis. Est re verâ nominativus absolutè positus, ut sæpè fit apud Atticos scriptores, κεκλόμενος. Angl. *while I invoke.* Rectè autem Burtonus explicat, ἄμβροτε Φάμα, *divina vox oraculum reddens;* idémque notat poëticæ dictionis figurativæ elegantiam in χρυσέας τέκνον Ἐλπίδος· et "εὐκλεᾶ, ait, pro εὐκλεῆ, η puro, more Attico, in α mutato." More Dorico potius; et observat Porsonus ad Eur. Phœn. 1307, "hunc Dorismum non obtinere, nisi ubi termina-"tio vocalem sequitur." Sed εὐκλέης in nominativo est contractè εὐκλῆς, undè regulariter in accusativo εὐκλέα, ut Ἡρακλέης, contractè Ἡρακλῆς, in accus. Ἡρακλέα, et similia. [ἀζόμενος, φοβούμενος, τί ἐξανύσεις.—προφάνητέ μοι κεκλομένῳ. BRUNCK. P.]

169. —πρόπας στόλος,] στόλος, est *exercitus, expeditio;* item *populus*, ut hîc.

170. Οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος,] ἔνι cum accentu acuto in penult. est pro ἔνεστι, ut ἔπι, pro ἔπεστι, &c. Angl. *nor is there any force of mind*, ad verbum, *sword of thought;* "meta-"phora," inquit Burtonus, "ab hastâ, quæ in defensionem "corporis adhibetur."

171. —οὔτε γὰρ ἔκγονα, &c.] *neque enim maturescunt inclytæ terræ fruges.* Nempè arbitrabantur olim Deos hominibus iratos ob aliquod impium facinus, fructibus terræ obesse, fetúsque animantium perdere, donec placarentur, expiato scelere. BRUNCK. Cæterùm αὔξεται est præs. med. ab αὔξω, vide Frag. Gram. Gr. p. 9.

173. —οὔτε τόκοισιν, &c.] Syntaxis videtur esse —οὔτε γυναῖκες [ἐν] τόκοις ἀνέχουσιν [ἑαυτὰς ἐξ] ἰηΐων καμάτων, *neque mulieres parturientes exsurgunt ex lacrimosis doloribus.* Angl. *nor do women in childbirth survive their rueful throes.* ἀνέχω est *sursùm tollo;* et pronomine reciproco subintellecto, (quod sæpè requirunt ejusmodi verba in sermone Græco,) significat *surgo.* Ἰήϊοι κάματοι sunt *dolores* ubi *Apollini* Ἰηΐῳ, i. e. *Me-*

118. *dico;* vel *Dianæ*, vota fiebant. Vide suprà ad v. 154. (Ἰήιος dedi metri gratiâ. Vide librum, cui titulus est, Prosodia Græca, p. 81. Ed. 2da. G. D.)

177. Κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς—] Vulgò reddunt: *ocyùs igne indefesso,*—de etymologiâ vocis ἀμαιμάκετος lexicographi non consentiunt. Secundum quosdam est ex α intensivo et μαιμάω, *cum impetu cupio et feror in aliquid:* sed alii aliter. Vide H. Steph. Thesaur. App. in voce.

178, 179 —ἑσπέρου θεοῦ,] τοῦ Ἅδου. *Schol.* Ὧν πόλις— scil. δι' ὧν—πόλις pro incolis— scil. tanta erat morientium turba, ut vix numerari posset. Burton.

180. Νηλέα δὲ γένεθλα—] νηλέα neutrum plurale adverbii vice. Brunck. —γένεθλα neut pl. cum quo concordat νηλέα. Vide infrà v. 1425. J. Tate. νηλεᾶ. Bothe. P.

183. Ἐν δ' ἄλοχοι, &c.] i. e. ἄλοχοι δὲ ἐν [τῇ πόλει] τε πολιαὶ ματέρες ἐπ' [αὐταῖς]— *Uxores autem ibi, et juxta illas canæ matres.* ἱκτῆρες ἄλλαι ἄλλοθεν. *supplices aliæ alibi,* ἐπιστενάχουσι ἀϋτὰν παραβώμιον, *clamorem lamentabilem edunt prope altaria,* [ἕνεκα] λυγρῶν πόνων, *propter tristia mala.* Sed ἀϋτὰν est ex conjecturâ Musgravii ad Euripid. Heracl. 44. quam, tanquam egregiam, laudavit Brunckius, et in textum recepit. Nescio tamen annon vulgaris lectio, ἀκτὰν scil. παρὰ βώμιον, sit potior; quæ ita construi et reddi potest, ut παρὰ βώμιον ἀκτὰν fit idem ac παρὰ ἀκτὰν τῶν βωμῶν, *ad littus altarium,* metaphoricè scil. pro *prope altaria:* nisi potiùs παρὰ βώμιον ἀκτὰν sit *ad littus* vel *marginem fluminis*— Ismeni scil. ubi altare Ismenii Apollinis constructum erat. Judicent eruditi, qui benè nôrunt quàm sit difficile genuinum sensum poëtarum Tragicorum ubique in hisce chori cantilenis expromere.

119. 187. Παιὰν δὲ λάμπει,—] Elegans à visu ad auditum transitio, Poëtis admodum familiaris. Sic infrà v. 473. Burton. Angl. *The pæan sounds aloud.* Vide Bacchyl. p. 260. ὕμνοι φλέγονται. "Sic ferè ἔλαμψε, infrà V. 473." *Anon. Cantab.*

190—197. Ἀρεά τε τὸν μαλερὸν, &c.] Sic construe: τε [supple δὸς—ut Schol. videtur] νωτίσαι [κατὰ] δράμημα παλίσσυτον, τὸν μαλερὸν Ἄρεα, ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων [i. e. ἄνευ χαλκέου ἔγχους καὶ ἀσπίδος· locutio poëtica durior quidem illa et involuta; sed non infrequens. Sic Eur. Phœniss. ἄπεπλος φαρέων, &c. Burton. οὐ χρώμενος ὅπλοις— *Schol.*] φλέγει με ἀντιάζων περιβόητος, [δὸς νωτίσαι] ἄπουρον πάτρας, εἴτ' ἐς μέγαν θάλαμον Ἀμφιτρίτας, εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον Θρηΐκιον κλύδωνα. Quæ sic Angl. reddi possunt—*and do thou cause to retire, by a retrograde course, this pernicious God of war, who now, though unarmed with sword or shield, destroys me, while he advances with a tremendous noise;*—cause him I beseech thee, to retire *far away from the bounds of my native country,*

either into the capacious bed of Amphitritê, or into that inhospitable station for ships—the Thracian sea. "Παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι. gl. παλινδρομῆσαι. Supplendum est δὸς, quod "in glossâ etiam notatum. Est autem hæc ellipsis in preci- "bus maximè solennis. Vide Comicum Thesmoph. 286. "Ran. 886. quo quidem intellecto, liquet copulam τε in "v. 190. neutiquam delendam esse. Πάτρας ἄπουρον. gl. τῆς "πατρίδος τῆς ἐμῆς δηλαδὴ μακρὰν. Sic membr. et tres alii co- "dices, cum Aldina editione; optime sanè. Altera lectio "ἔπουρον planè mendosa est." BRUNCK. Ἀπόξεινον ὅρμον, Pontum Euxinum scilicet. Æschylo similiter (apud Lycophronis Scholiasten ad Alex. v. 1286.) ἐχθρόξενον, uti et ipsi Lycophroni, Æschylum secuto, κακόξεινον appellatum propter immanem accolarum feritatem; qui, teste Apollodoro, (apud Strab. p. 458. edit. Amst. 1707.) hospites immolare solebant. Postea, cùm istarum gentium mores Græcorum commercio emolliri cœpissent, Pontus Εὔξεινος et Εὔξεινος dicebatur. Vide Ovid. Trist. l. iv. el. 4. v. 55. Pomp. Mel. l. i. c. 19. Ammian Marcell. l. xxii. c. 8. Ἀρεά τε τὸν μαλερὸν, catachresticè, pro morbo hostiliter grassante. BURTON. 119.

198. Τέλει—] Angl. *at its conclusion.*

200. Τὸν—] *illum*, illum Martem scil. Morbum quem hoc nomine appellat.

203—215. Λύκει' ἄναξ. &c.] Constructio est: Λύκει' ἄναξ, ἂν θέλοιμι ἐνδατεῖσθαί τε τὰ σὰ ἀδάμαστα βέλεα ἀπὸ χρυσοστρόφων ἀγκυλᾶν, προσταθέντα ἀρωγά, τε τὰς πυρφόρους αἴγλας Ἀρτέμιδος, ξὺν αἷς διάσσει Λύκει' ὄρεα· *Lyciæ rex* Apollo, *utinam possem distribuere tela tua invicta ab aureo arcu, ad opem ferendam directa; et igneos Dianæ splendores,* [i. e. splendida Dianæ spicula.] *cum quibus Lycios montes percurrit.* [Dea scil. venatrix.] τε κικλήσκω τὸν χρυσομίτραν οἰνῶπα Βάκχον εὔϊον, ἐπώνυμον τᾶσδε γᾶς, ὁμόστολον Μαινάδων, φλέγοντα ἀγλαῶπι πεύκᾳ, πελασθῆναι ἐπὶ τὸν θεὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς· *et invoco aureâ decorum mitrâ purpureum Bacchum Evium, cognominem hujus terræ,* [Bacchum Thebanum scil.] *Mænadum comitem, flammantem splendidâ tædâ, ut appropinquet contra hunc deum infamem inter deos.* Θεὸν, Pestis pro Deo habita, ut observavit Burtonus, propter potestatem nocendi. ἀγκυλᾶν, genitivus pluralis nominis ἀγκύλη, notante Brunckio, qui in textum recepit ὁμόστολον ex duobus codd pro vulgari μονόστολον. Glossæ: ὁμοδίαιτον· συνόμιλον, συνοδοιπόρον. Cæterùm idem vir acutus, et de Literis Græcis optimè meritus, mihi videtur minus accuratè sensum poëtæ cepisse, qui reddidit ἂν θέλοιμι ἐνδατεῖσθαι τὰ σὰ ἀδάμαστα βέλεα, *utinam distribueres tela tua invicta;* quod utique debuisset esse—*utinam ego distribuerem vel distribuere possem tela tua invicta, utinam mihi præsto essent tua*

invicta tela, &c. *quæ distribuerem.* Nam Brunckii interpretatio necessariò postulâsset τι ante ἐνδατεῖσθαι. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 20. n. 4.] ἐνδατοῦμαι est verbum deponens.

216. Αἰτεῖς·—] *Petis adhuc—* Angl. *You are still imploring: [καθ'] ἃ δ' αἰτεῖς, but with respect to the object of your requests,—* In scenam scil. rediens Œdipus, ita alloquitur chorum, cujus verba proximè prolata jam audierat, præsente nunc populi multitudine.

120. 219. Ἁ 'γὼ ξένος, &c.] *quæ ego dicti hujus factique hactenùs inscius proferam.* τοῦ λόγου, τοῦ πραχθέντος reguntur à περὶ subintellectâ, notante Burtono. οὐ γὰρ ἂν μακρὰν ἴχνευον αὐτὸς, refertur istud γὰρ ad aliquid subintellectum: Quæ cum ita sint, opus est mihi vestro auxilio,— *neque enim ipse investigando longè procederem nullum habens indicium.* μακρὰν, sc. κατὰ τὴν μακρὰν ὁδὸν, ut observavit Burtonus. μὴ οὐκ in unam syllabam coalescunt, notante Brunckio.

222. Νῦν δ', ὕστερος, &c.] *Nunc autem,—nuper enim civis censeor apud vos cives.*—ἀντὶ τοῦ, inquit Schol. πεπολιτογράφημαι, καὶ ἄρτι αὐτὸς ἐνενομίσθην ξένος ὢν καὶ ἰσαστέλευτα. J. Tate. Eur. Bach. 822. εἰς γυναῖκας ἐξ ἀνδρὸς τελῶ. Pollux II. 19. εἰς ἐφήβους τελεῖν. Musgrave.

227. Κεἰ μὲν φοβεῖται—] Subaudiendum σημαινέτω· ut ita locus vertatur: *Atque etiam si terrore afficiatur, ipse accusationem contra se supprimens*, declaret tamen. Quasi dixisset: Καὶ εἰ μὲν διὰ φόβον τις τὸ ἐπίκλημα καθ' ἑαυτὸν αὐτὸς ὑπεξαίρει, σημαινέτω. Idem enim voluit poëta φοβεῖται ὑπεξελὼν dicens, ac si dixisset φοβούμενος ὑπεξέλῃ. Heath. Καὶ εἰ μὲν αὐτὸς εἴη ὁ πράξας, καὶ φοβεῖται λέγειν αὐτὸς καθ' αὑτοῦ, τὸν φόβον ὑπεξελὼν λεγέτω· οὐδὲν γὰρ δεινὸν πείσεται, εἰ μὴ ὅτι τῆσδε γῆς ἀπαλλάξεται. Ita Schol. sed *Heath* interpungit comma post φοβεῖται, et refert τοὐπίκλημα ad τὸ ὑπεξελὼν non ad φοβεῖται· ut sententia sit—*atque etiam si terrore afficiatur ipse accusationem contra se subtrahens vel dissimulans*, nihilominus omnia indicare jubeo—repeti enim hoc debet, ut constet ratio hujus clausulæ, πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν ἀστεργὲς οὐδὲν· *præter exilium nihil omninò atrox et crudele patietur.* Burton. J. T. hunc locum sic vernaculè reddidit: *And if he hath, from fear of punishment, hitherto kept back a confession of guilt, in which his own secret is involved,—* let him come forward and avow it now without fear—*for this is the only harm he shall suffer— he must quit the country*, but no injury shall be done to his person. Idem addit:—De hoc ἀνανταποδότῳ notissimo, vide Sam. Clarke ad Il. α, 135, 137. Quin poteris ἀπόδοσιν hic quæsitam ex ipso Sophocle suppeditare. Trachin. v. 457. in oratione tamen dissimili, sic diserte, Κεἰ μὲν δέδοικας, οὐ καλῶς ταρβεῖς.

229. —ἄπεισιν] gl. ἀπελεύσεται. Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5. 120.

235. Ἀ 'κ τῶνδε δράσω,—] Constructio est; χρὴ κλύειν [ἐξ] ἐμοῦ ἃ δράσω ἐκ τῶνδε. ἐκ τῶνδε, Angl. *after these things,—next.* Sophocli valdè frequentatum, ut observavit Brunckius.

236. —ἀπαυδῶ—] refertur ad τὸ τινὰ infrà: scil. *interdico ne quis Thebanorum hominem istum quicunque fuerit,* &c. Burton.

240. —χέρνιβας νέμειν·] Quid sit χέρνιβας νέμειν docebit Athenæus, cujus hæc sunt verba L. ix. p. 409. Ἔστι δὲ ΧΕΡΝΙΨ ὕδωρ, εἰς ὃ ἀπέβαπτον δαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ' οὗ τὴν θυσίαν ἐπετέλουν· καὶ τούτῳ περιῤῥαίνοντες τοὺς παρόντας ἥγνιζον. Brunck.

241. Ὠθεῖν δὲ] i. e. κελεύω, Ellipsis scil. verbi *contrariæ* significationis. Quem usum illustrant Valckenarius ad Herodot. vii. 104. Forster Ind. Plat. et, puto, Dorvill. ad Chariton. *Anonym. Cantab.* Vide infrà ad v. 269—271.

246. Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις εἷς ὢν λέληθεν,] *Exsecror autem cædis auctorem, sive is sit unus ignotus,* &c.

248. Κακὸν κακῶς νιν—] Ingravescit jam execrationum violentia. Nihil magis tragicum spirat, quam hæc Œdipi oratio; quid enim horribilius, vel miserabilius hâc dirarum commemoratione, quas in suum ultro imprudens caput devocat? Burton. Cæterùm, pro ἄμοιρον, lubens hic reposui ἄμορον, jubente viro eruditissimo R. Porson, ut vitetur Anapæstus, quem optimo jure è tertio loco excludit. Vide præf. ejus in Eur. Hec. et vide suprà ad init. harum Nott. in Œd. Tyr.

250. —γένοιτο μὴ 'μοῦ ξυνειδότος,] Sic optimè Marklandus ad Eurip. Suppl. 590. Vulgò legitur prorsus absurdè ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμοῦ συνειδότος. At nulla causa erat, cur quidquam imprecaretur interfectori, quem ipse comperisset secum domi suæ habitare: illum statim expellere poterat, aut quovis supplicio multare. Quod sequitur παθεῖν, ad interfectorem spectat, si quis fortè in Œdipi domo nescientis versetur; non ad ipsum Œdipum, ut ineptè somniârunt interpretes. Brunck. Mihi omninò non absurda videtur vulgaris lectio; neque quicquam facilius quam ut, quæ aliis imprecatus esset Œdipus, eadem in se, si noxius fuisset, imprecaretur. T. Y. Quâ interpretatione et censurâ Brunckii nesciens concurrit J. T., qui dubitat an ἐπεύχομαι παθεῖν aliquid aliud significare possit quàm imprecationem contra loquentem. Certè idioma Græcum omnino postulat ut ἐπεύχομαι παθεῖν significet—*precor ut ego patiar,* ἐπεύχῃ παθεῖν, *precaris ut tu patiaris,* &c. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 32. n. 17.] Exempla tamen occurrunt ubi Latinum idioma usurpatur. I. Vera videtur Brunckii objectio. Neque enim hæc in se imprecaretur Œdipus quasi ipse noxius esset; nam in hoc temporis articulo, quam maximè purum se putat: sed si noxium

apud se retinuisset. Quod si voluisset Sophocles, hæc verba versui 272 subjunxisset. II. ἐν τοῖς ʼΕΜΟΙΣ οἴκοις ʼΕΜΟΥ ξυνειδότος. Tam jejuna repetitione usum esse Sophoclem! III. Ego olim dubitabam utrum subaudiri posset αὐτὸν ante παθεῖν. Sed vide annon hæc faciat Œd. Tyr. 1178. Eur. Orest. 1055. οὐδ' εἶφ' ὑπέρ σου, μὴ θανεῖν [σε] σπουδὴν ἔχων Μενέλαος; Soph. Antig. 1102 καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς, καὶ δοκεῖς παρεικάθειν [ἐμέ.] Cantab. Anon.

121. 258. —νῦν δέ γ' ἐπικυρῶ τ' ἐγὼ,] *Nunc vero auctor sum ipse quoque,*—Sic liquidò scriptum est in codice chartaceo regio. Brunck

260. —καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον,] *et conjugem ejus consortem in procreanda sobole,* τε κοινὰ κοινῶν παίδων [idem ac κοινοὶ παῖδες] ἂν—εἰ γένος ἐκείνῳ μὴ ᾽δυστύχησεν—ἂν ἦν ἐκπεφυκότα· *et communes cum eo liberi suscepti fuissent mihi, si proles ejus non fuisset infelix.* Ubi notandum voculam ἂν prænuntiam esse verbi, eandemque unà cum suo verbo repeti; ut sæpè fit. Vide Vol. I. ad p. 166. n. 2.

264. Ἀνθ' ὧν ἐγὼ τοῦδ'.—] Verba sic ordinanda sunt: ἀνθ' ὧν ἐγὼ μαχοῦμαι ὑπὲρ τοῦδε, ὡσπερεὶ [ὑπὲρ] τοῦ ἐμοῦ πατρὸς.— In vulgatis, pro τοῦδ' legitur τάδ', quod et ferri potest. Cæterum fatalis hæc circumstantia, ut benè observat Burtonus, ab Œdipo insciente sæpè memoratur; et solerter sanè hoc est a Poëta consultum, ut subindè vehementior et horror et misericordia audientibus ingeneretur.

267. Τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ—] idem ac τῷ Λαβδάκου παιδὶ, vel τοῦ παιδὸς Λαβδάκου· nam æquè dici potest τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου τοῦ παιδὸς et τῷ παιδί. Atque similiter Homerus Dativo utitur, ubi potuisset esse genitivus; observante doctissimâ Dacieriâ; Iliad. α, 24. Quod autem ad vocem Λαβδακείῳ attinet, est adjectivum possessivum pro casu possessivo, vel genitivo nominis: veluti quum Latinè dicimus *Epistolæ Ciceronianæ,* pro eo quod est *Epistolæ Ciceronis.* Sic Iliad. β, 54. Νεστορέῃ παρὰ νηῒ Πυληγενέος βασιλῆος· ubi Νεστορέῃ, quod est idem ac Νέστορος, construitur cum βασιλῆος in genitivo. Vide etiam Iliad. ε, 741. ubi Eustathius enarrans hoc Syntaxeos genus, citavit hunc locum Sophoclis, uti notavit Burtonus, et post eum Brunckius. Verum ellipsis hîc loci ita supplenda est—τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ, ὄντος [nam Λαβδακείῳ est idem ac Λαβδάκου, ut Νεστορέῃ pro Νέστορος] τοῦ παιδὸς Πολυδώρου, τε Πολυδώρου ὄντος τοῦ παιδὸς τοῦ Κάδμου γενομένου πρόσθε, atque ita porrò.

269—271. —εὔχομαι θεοὺς—] Constructio est: εὔχομαι θεοὺς μήτε γῆν ἀνιέναι αὐτοῖς τινὰ ἄροτον, μήτ' οὖν παῖδας γυναικῶν, *precor deos ne terra proferant iis ullum incrementum,*—hactenùs rectè procedit sententia; sed quid est, μήτ' οὖν γῆν ἀνιέναι

αὐτοῖς παῖδας γυναικῶν; nam hæc plena syntaxis postulat— 121.
neve igitur terra *proferat* iis *sobolem mulierum* vel *ex mulieribus*. Sine dubio hæc locutio inter eas numeranda est, quæ passim inveniuntur apud auctores utriusque linguæ, ubi verbum duobus vel pluribus substantivis adhibetur, quod eorum tantùm uni proprium est. Pro ἀνιέναι igitur aliud verbum ex analogiâ substituendum est; e. g. τρέφειν, vel tale aliquid; quod et notavit Brunckius: ut sensus sit, *neve igitur nutriat iis sobolem ex mulieribus*, Angl. *and therefore may not nourish any children to them by their wives.* [quippe Terra jure appellatur παμβῶτις, et κουροτρόφος.] Sic Iliad. α, 532. —ἡ μὲν ἔπειτα Εἰς ἅλα ἆλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου, Ζεὺς δὲ ἑὸν πρὸς δῶμα. Ubi Thetis rectè dicitur *desilire* [ἅλλεσθαι] *in mare profundum*, non itidem Jupiter *in suam domum*, sed *redire*, vel *venire* in suam domum. Ad hunc locum ita Eustathius —ἰστέον ὅτι ἐν τῷ—ἐξ ἀναλόγου νοητέον ἔξωθεν ῥῆμα. ἵνα ᾖ, ὡς Θέτις μὲν ἥλατο εἰς θάλασσαν, Ζεὺς δὲ πρὸς τὸν ἴδιον δόμον ἦλθε. Atque Iliad. γ', 327. Ἵπποι ἀερσίποδες, καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο. Ubi in Scholiis veterum Grammaticorum ad Iliada, Venetiis nuper editam à doctissimo Villoisono, ita notatur—το ἐκειτο οὐκ ἐστι κοινον ἐπι των ἱππων, ἀλλα προσυπακουομεν το ἑστασαν· ὡς ἐπι του, Που δε οἱ ἐντεα κειται ἀρηια, που δε οἱ ἱπποι. Vide etiam Odyss. γ, 289. et Eustath. ad locum: item Soph. Electram, 455. et quæ ibi observavit Brunckius: nec non Virg. Æn. vii, 187. annotante Heynio. Verùm de hoc schemate omnium plenissimè disseruit vir eruditissimus D'Orvillius, ad Charitonem, p. 394, et sqq. Operæ pretium erit inspicere etiam quæ vir admodum Reverendus Richardus Hurd, nunc Vigorniensis Episcopus, olim de hâc re scripsit, in notis suis in Horatii epistolam ad Augustum, v. 97. ubi eruditissimum Batavum acerrimè reprehendit ob quædam ab illo temerè effutita in viros elegantissimos Addisonium et Popium.—ἀλλὰ τῇ πέτρᾳ τῇ νῦν— Pestem intelligit, quâ tum Thebani affligebantur.

276. Ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες,—] *Since you have involved me in this execration*, ὧδ'—ἐρῶ, *thus will I speak*, γὰρ οὔτ' ἔκτανον—particula γὰρ referri hìc videtur ad aliquid subintellectum—Et possum loqui faciliùs—*ego* ENIM *non interfeci*. οὔτε ἔχω [δύναμιν, i. e. δύναμαι, uti benè notum etiam tironibus] δεῖξαι τὸν κτανόντα, *neque possum indicare interfectorem*.

278. —τὸ δὲ ζήτημα,—] Nominativus solutus; non verò qui vice genitivi est, et Latinorum ablativo absoluto respondet: sed per *Quod attinet* explicandus.—Aliter hic locus expediri etiam potest, sublatâ distinctione post ζήτημα, ut constructio sit: ἦν δὲ τοῦ πέμψαντος Φοίβου τόδε τὸ ζήτημα, εἰπεῖν, ὅστις εἴργασταί ποτε. Vel adhuc, transpositâ sequenti distinc-

tione, ἣν δὲ τοῦ πέμψαντος Φοίβου τὸ ζήτημα, εἰπεῖν, ὅστις ποτὲ εἴργασται τόδε. Prima ratio omnium videtur optima. Brunck.

282. Τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ'—] Hic pulchrè officio fungitur Chorus, quid facto opus sit opportunè suggerens, atque Tiresiæ jam in scenam prodeunti præmuniens viam. —τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδε ἂν λέγοιμ' ἅ μοι δοκεῖ. sententia est: *siquidem, quod primum est,* Apollo mentem suam apertè declarare recuset, *at liceat id quod secundas habet partes, suggerere.* Burton. Angl. reddi potest:—*I might mention what appears to me to be the next resource.* Respondet Œdipus cum animi impetu —εἰ καὶ τρίτ' ἐστὶ, μὴ παρῇς, τὸ μὴ οὐ φράσαι, *If you have still a third, by no means omit to mention it.* "λέγοιμ' ἂν hic est "λέξω. v. Br. ad Aj. 88." *Anonym. Cantab.*

284. —ταὔθ' ὁρῶντ'] Id est τὰ αὐτὰ, ut rectè scriptum et expositum reperi in uno cod. Perperàm vulgò ταῦθ'. Brunck. Cæterùm Tiresias vocatur ἄναξ propter excellentiam artis planè divinam. ἄναξ est communis appellatio Apollinis.

122. 287. Ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην] *Neque hoc negligenter faciendum curavi.*—ἐν ἀργοῖς, idem ac ἀργῶς· et ἐπραξάμην in sensu remotiore vocis med. *faciendum mihi curavi.*

290. Καὶ μὴν τά γ' ἄλλα—] *Enimverò cætera, quæ vulgò feruntur, nihili sunt et inanes rumores.* Brunck. Perstringit Chorus rumores, qui de Laii morte jactabantur, incongruos quidem illos et parùm sibi constantes: quo magis necessarium videbatur Tiresiam consulere, ex quo solo veritatem possent exquirere. Burton. κωφά. gl. ἀνυπόστατα,—παλαιὰ, σαθρά.

295. Τὰς σὰς ἀκούων—] gl. τὰς σὰς ἀκούων τοιαύτας κατάρας οὐχ ὑπομενεῖ σιγῇ φυλάττων. Br.

297. Ἀλλ' οὐξελέγξων αὐτόν ἐστιν] gl. ὁ φανερώσων αὐτόν. Chorus nimirùm observat Tiresiam cæcum Vatem appropinquantem, à quibusdam in scenam inductum.

305. —εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶνδ' ἀγγέλων,] *si fortè id non jam audîsti ab his nuntiis, qui te huc deduxerunt.* Brunck.

310. Σὺ δ' οὖν,] Sic Aldus et codd. omnes. Perperàm Triclinius οὖν mutavit in οὐ, putans fortè negationem cum φθονήσας requiri, quæ jam adest in geminato μήτε. *Idem.* Angl. *Do thou then, without being a niggard of thy skill in augury, or of any other mode of divination with which thou art acquainted,*—

314. Ἐν σοὶ γάρ ἐσμεν] *in te enim sumus:* id est, *in te omnis posita est spes nostra.* Brunck. Vide Valck. ad Phœn. 1265. J. T.

316—318. Φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινὸν,—] Hæc et quæ sequuntur sic possunt reddi Anglicè: *Alas! alas! What a baleful thing is wisdom,* ἵνα μὴ λύει τέλη [i. e. λυσιτελεῖ]

where it availeth not its possessor! γὰρ ἐγὼ καλῶς εἰδὼς ταῦτα διώλεσα, *for though well acquainted with this maxim, I forgot it—did not recollect it,*—οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην, *otherwise I would not have come hither.*

328, 329. —ἐγὼ δ' οὐ μή ποτε Τἄμ', ἐξειπεῖν,] Sic reposuit 123.
Brunckius, pro vulgatâ—τἄμ' ὡς ἂν εἴπω. Sensus loci sic exprimitur in glossâ: οὐ μή ποτε εἴπω τἀμὰ. ἤγουν τὴν ἐμὴν μαντείαν, ὡς ἂν μὴ ἐκφανῶ, ἤγουν φανερὰ ποιήσω τὰ σὰ κακά· qui quidem è vulgatâ quoque lectione deduci posse videtur: ἐγὼ δ' οὐ μήποτε ἂν εἴπω τἀμά, [i. e. uti in gl. τὴν ἐμὴν μαντείαν] ὡς μὴ ἐκφήνω τὰ σὰ κακά. Angl. *never will I declare the truths which I possess from my skill in divination, that I may not expose thy disasters.*

332. Ἐγὼ οὔτ' ἐμαυτὸν,] Ita Brunckius pro vulgatâ, ἐγώ τ' ἐμαυτὸν, κ. τ. λ. quam suam lectionem invenit apud *Athenæum* l. x. p. 453. et in duobus codicibus. Nimirùm ἐγὼ οὔτ' rectius respondet sequenti οὔτε σ' ἀλγυνῶ· et passim occurrit ἐγὼ οὐ dissyllabum, uti monstravit idem vir doctissimus ex Œd. Col. 939. Antig. 458. et aliundè.

335. —ὀργάνειας,] gl. εἰς ὀργὴν κινήσειας.

336. Ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανεῖ;] Angl. *But wilt thou show thyself so harsh and obstinate?* ἄτεγκτος. gl. σκληρὸς, ἀμείλικτος· ἀτελεύτητος, ἄπρακτος, ἀκαμπής. Angl. *inflexible.* Caeterùm φανεῖ est Atticè pro φανῇ. et lectio est Eustathiana. Eodem modo βούλομαι, οἴομαι, in 2dâ personâ βούλει, et οἴει. et ὄπτομαι, ὄψομαι, ὄψει. Sed vide Porson ad Eur. Hec. præf. pp. iv. v.

337. Ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν·] Angl. *Thou findest fault with my temper.* Nam ὀργὴ hic ita significat.

341. Ἥξει γὰρ αὐτὰ,] γὰρ refertur ad aliquid subauditum,—Nihil opus est ut taceam de his, *apparebunt* [gl. παραγενήσεται, φανήσεται] *enim ultrò,*— De αὐτὸς in hoc sensu vide Vol. I. ad p. 204. n. 2. "Observent tirones, in hujusmodi responsionibus Anglicè reddendis, supplendam esse particulam "*nay* vel *yes.* *For* aut exprimi potest, aut non, sicut res "postulet et auris patiatur. Hic autem locus ita reddi "potest Angl. *Nay:* [you need not be so angry at my "silence; *for*] *the secret will find its own way to light,* "*let me be ever so silent.* In multis exemplis (infra v. v. "1000. 1017. 1029. &c.) ubi ex responsione oritur alia "interrogatio, idioma Anglicum postulare videtur *then.*" J. T.

342. Οὐκοῦν ἅ γ' ἥξει—] *Ergo quæ manifesta futura sunt, et te mihi par est dicere.* BRUNCK.

343. —πρὸς τάδ',] *Proindè*— θυμοῦ δι' ὀργῆς ἥτις [ἐστὶν] ἀγριωτάτη, *sævi iracundiâ atrocissimâ.*

345. —ὡς ὀργῆς ἔχω,] gl. ὡς διάκειμαι ἕνεκα ὀργῆς· alia—ὡς δυνατός εἰμι ὀργίζεσθαι. Neutraliter adhiberi ἔχω cum genitivo ostendi ad Comici Lysistr. 173. BRUNCK. Hoc est post adverbia, ὡς, ὅπως, πῶς, οὕτως, εὖ, καλῶς, et si quæ similia. [Vide Viger. c. v. § vii.] Non puto ἕνεκα vocem esse hic supplendam, quippe quæ in tali locutione nunquam appareat. Syntaxis potius eadem est ac—εἰς τόδ' ἀπορίας—ποῦ γῆς,—ἵν' εἶ κακοῦ.—Angl. *to this pitch of difficulty—to what place of the earth?—in what a state of evil you are!* So ὡς ὀργῆς ἔχω,—*considering the degree of passion in which I am!* Vel breviùs—*such is my present anger!* Τόδε, ποῦ. et ἵνα tanquam nomina haberi possunt. J. T. (ὀργῆς mihi videtur non ab ὡς regi, sed ab οὐδέν, μέρος subintellecto. Conf. Herod. ὁ δὲ Ἀρτεμβάρης ὀργῇ, ὡς εἶχε. G. D.)

346. —ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ—] Constructio potest suppleri hoc modo: ἴσθι—δοκῶν ἐμοὶ—εἰργάσθαι τι [κατὰ τοσοῦτον καθ'] ὅσον [τις] μὴ χερσὶ καίνων [δύναται λέγειν εἰργάσθαι τοῦτο.] *Idem.*

350. Ἀληθὲς;] gl. εἰρωνικόν. *Itane verò?* BRUNCK.

124. 355. —καί που—] Sic scribendum. Encliticum hic est που, non adverbium loci *quo*, ut malè vertit Johnson. *Idem.*

360. —ἢ 'κπειρᾷ λόγων;] λόγων est lectio Brunckiana, pro vulgatâ λέγειν, *aut sermonémne meum tentas?* i. e. *experirisne an iterùm eadem tibi sim dicturus?* Nullus tamen dubitat Brunckius, quin Sophocles scripserit, οὐχὶ ξυνῆκας; πρὸς τί μ' ἐκπειρᾷ πάλιν; Forsan tamen vulgata est vera lectio; *an tentas me loqui* ulterius? λέγων præfert BOTHE. P.

361. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν·] Ad priorem partem interrogationis respondet Œdipus, οὐχὶ ξυνῆκας; scilicet ξυνῆκα μὲν, ἀλλ' οὐχ οὕτως, ὥστε εἰπεῖν ἐγνωσμένον, ὅπερ ξυνῆκα. BRUNCK.

362. Φονέα σέ φημι τἀνδρὸς, οὗ ζητεῖς κυρεῖν.] οὗ relativum refertur ad antecedens φονέα, non ad ἀνδρὸς, et regitur in genitivo à κυρεῖν. Vel forsitan, ut putat T. Young, non minus rectè interpretatio vulgaris, *aio te interfectorem esse ejus viri, cujus interfectorem quæris.*

363. Ἀλλ' οὔ τι χαίρων.—] χαίρων est *impunè:* uti γεγηθὼς, infrà v. 368. Sic Longin. sect. xvi. Χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ. Ubi vide quæ annotavit vir doctus Joan. Toupius. πημονὰς, gl. λοιδορίας.

365. —ὡς μάτην εἰρήσεται.] ὡς μάτην, gl. ἐπεὶ ἀκαίρως. In usu sunt apud Homerum et alios Poëtas ἔρω et εἴρω, *dico*, undè in fut. 2. pass. εἰρήσομαι. Vide Iliad. ψ 795. In usu sunt etiam ῥέω, ἐρέω, et εἰρέω, undè in fut. 1. med. εἰρήσομαι.

366, 367. Λελῆθέναι σέ φημι—ὁμιλοῦντ',—] *Aio te non animadvertere te consuescere*, vel, *aio te inscium consuescere.* [Vide Vol. I. ad p. 86. n. 1. etiam Vigerum de Gr. Dict.

Idiotism. p. 252. Edit. Zeunii.] "σὺν τοῖς φιλτάτοις. Plurali 124.
"numero unam matrem innuit. Sic infrà 1184. Œdipus ait,
"ξὺν οἷς τ' οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, οὕς τ' ἔμ' οὐκ ἔδει κτανών· quorum hoc
"ad solum patrem, superiùs ad solam matrem refertur. Est
"hoc schema Tragicis valdè usitatum, de quo videndus Ga-
"takerus opp. T. i. p 351." Brunck. ἵν' εἶ κακοῦ— *quo tu statu miseriæ positus es!* Hîc et passim τὸ ἵνα denotat tàm statum, quàm locum. Burton.

374. Μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτὸς,] Id est, μία σε νὺξ τρέφει. gl. διόλου ἐν τῷ σκότει διατρίβεις, qui verus est horum verborum sensus. Nemo ignorat, quantum frequentet Sophocles verbum τρέφειν sensu τοῦ ἔχειν, quâ de re videndi Casaubonus ad Athenæ. p. 549. et Valckenarius ad Hippol. 364. ὥστε μήτ' ἐμὲ, μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὁρᾷ, βλάψαι ποτ' ἄν· *ita ut nec me, nec alium, qui lucem videat, lædere possis*. Brunck. In vulgatis legitur βλέψαι, errore typographico ortum ut videtur. In omnibus codd. teste Brunckio, legitur βλάψαι. Quod autem Tiresias respondet in vulgatis editionibus, judice eodem Brunckio, planè contrarium est illius, quod respondere debuit; οὐ γάρ με μοῖρα πρός γε σοῦ πεσεῖν. Imò, inquit hîc, σὲ γάρ τι μοῖρα πρός γ' ἐμοῦ πεσεῖν. In istis γὰρ refertur ad suppressam sententiæ partem, facilè supplendam: οὐδ' ἄν σε βλάψαιμ'· οὐ γὰρ μοῖρά ἐστι σὲ πρὸς ἐμοῦ πεσεῖν. Facilè, imperitis describentibus librariis, pronomina commutari potuerunt. τάδ' ἐκπρᾶξαι, gl. τάδε τιμωρῆσαι. Quid verò? *Scelus, cujus auctorem investigas, quodque te ipsum patrâsse ignoras.* Obscurè loquitur Tiresias, ita ut quod is cogitet, non statim adsequi possit Œdipus: sed nobis qui legimus, perspicua est sententia, modo ulcus lectionis sanetur. Hactenus Brunckius. Sed textum sine necessitate, imò cum magno sententiæ detrimento, ab eo hîc mutatum feliciter ostendit J. T. in literis ad me datis; qui hoc modo sensum poëtæ enarravit: Œd. *Thy blindness alone protects thee from harm, from my hand, or from any other's, who enjoys the blessing of sight.* We pity thy wretched state, and in that pity thou art safe. Tir. Nay; pretend not to make me the object of thy pity—and therefore claim credit for not injuring me. *I fear thee not. My skill in prophecy assures me thou canst do me no harm.* (v. 448. οὐ γάρ ἐσθ' ὅπου σύ γ' μ' ὀλεῖς.) *Apollo is all-sufficient to protect his servant—or to avenge him.* Thou darest not harm me. Quod ad τάδ' ἐκπρᾶξαι—attinet, τὰ κατ' ἐμὲ ἐκδικῆσαι—inquit Scholiastes. Eodem modo (vv. 402—3.) denunciat ei Œdipus quid ipse facturus esset, nisi Tiresias senex fuisset et cæcus, adeoque tutus ab injuriâ sub præsidio naturalis misericordiæ. In hoc totius dialogi cardo vertitur; (v. 363.) Ἀλλ' οὔ τι χαίρων— (v. 368.) Ἦ καὶ γεγηθὼς, &c. deindè

sequitur comminatio acerbissimè prolata; (v. 374.) Μιᾶς τρέφει, &c. denique, (v. 402.) —εἰ δὲ μὴ 'δόκεις γέρων &c. "Acutè et eleganter J. T. Sed non video cur in ultimis a "Brunckio discesserit. τάδ' ἐκπρᾶξαι, hæc tua scelera, de "quibus tam diu jurgamur, punire. Vide Brunckii notam." *Cantab. Anon.* (Nemo est qui mentem tenori Dialogi adhibeat, quin sententiam Brunckii veram putet. μιᾶς νυκτὸς ad τυφλὸς τά τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματ' εἶ, certissime refertur, et βλάψαι ad miserias quas Œdipo mox futuras esse Tiresias innuit. Hoc modo igitur interpreteris: Œd. You are involved in one *continued* night of darkness, so that you can never injure me, nor any one who sees the light. Tires. No; for it is not fated that you should perish by me, since Apollo is sufficient, whose concern it is to punish your crimes. G. D.)

380. —καὶ τέχνη τέχνης ὑπερφέρουσα] *et tu ars* [vel sapientia] *ista mea, quæ artem* [sapientiam] aliorum hominum *superat*— [alludit ad artem suam quâ ænigma Sphingis explicâsset] τῷ πολυζήλῳ βίῳ, *cum vitæ genere* conjuncta, *quod magno studio expetitur:* subauditur scil. τὸν [vitam regalem intelligit,] ὅσος &c. Angl. *what a store of envy is laid up with you!*

125. 390. Ἐπεί,—] *alioqui, si secus est.* gl. εἰ δὲ μὴ, ἄγε εἰπέ. Brunck.

391. —ῥαψῳδὸς κύων,] *perplexi carminis inventrix canis.* Dirissima quæque monstra *canes* appellant Græci poëtæ. Eurip. Herc. fur. 1277. τήν τ' ἀμφίκρανον καὶ παλιμβλαστῆ κύνα Ὕδραν φονεύσας. Harpyias Apollonius, ii. 289. appellat μεγάλοιο Διὸς κύνας. Brunck.

402. Ἀγηλατήσειν] Sententia est—*videmini sane tum et tu, et ille qui hæc unà confinxit* [nempe Creon] *non sine damno vestro aggressuri me tanquam piaculum regno expellere.* Burton. ἀγηλατήσειν. gl. ἐμὲ διελόντι, ὃν λέγεις φονέα εἶναι. Plerisque in Codd. ut in Aldinâ edit. tenui spiritu notatur. At meliùs asperatur. Eustathius ad Odyss. λ. p. 1704. τὸ ἀγηλατεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ· ἐκεῖνο μέν τοι καὶ δασύνεται παρὰ τὸ ἄγος. Brunck. Ita Grammatici, et forsitan rectè; sed vulgo etiam ἄγος cum leni spiritu scribitur. T. Y.

404. Ἡμῖν μὲν—] Observa hîc Chori opportunè moderantis officium: quale describit Horat. Art. Poëtic. v. 196. *Ille bonis faveatque et consilietur amicis, et regat iratos.* Burt.

408. —ἐξισωτέον τὸ γοῦν] Constructio est: τὸ γοῦν ἀντιλέξαι ἴσα ἐξισωτέον ἐστί μοι, quæ Brunckius benè reddidit; *æquum tamen mihi jus dictis tuis paria referre:* τοῦδε γὰρ, κ. τ. λ. *hoc enim ego etiam polleo.*

411. Ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι.] *quocirca nec*

Creonte patrono opus mihi erit. Brunck. Nimirùm alludit poëta ad veterem apud Athenienses morem, quo omnes *inquilini* μέτοικοι, sibi sumere debebant *patronum*. Vide Hesychium ad vocem προστάτου, p. 1051. edit. Alberti.

415. —καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὢν] *Non animadvertis te inimicum esse* [Vide suprà ad v. 366.] τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε, *tuis ipsius apud inferos*, &c.

417. —ἀμφιπλὴξ—] ἡ ἀμφοτέρωθι πλήττουσα ἐκ τοῦ πατρὸς καὶ 126.
μητρός. *Schol.*

418. Ἐλᾷ—] Mœris Atticista in *Dictionibus Atticis*; ἐλᾷ Ἀττικῶς· ἐλάσει Ἑλληνικῶς. Sic in Œdip. Col. v. 373. βιβῶν, pro βιβάσων. v. 398. κατασκιῶσι, pro κατασκιάσουσι. Burton. Vide Dawesii Miscellan. Critic. edit. Burgess. p. 77. et Villoison. ad Longum, p. 248. quem locum integrum protulit Burgessius in suis ad Dawesium doctissimis annotatt.

420—423. Βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν;] *tui autem clamoris qualis non erit portus*—vel receptaculum? i. e. uti reddidit Brunckius; *Quo autem non pervenient ejulatus tui?* ποῖος Κιθαιρὼν οὐχὶ τάχα [ἔσται] σύμφωνος [σοι,] ὅταν καταίσθῃ τὸν ἄνορμον ὑμέναιον, εἰς ὃν ἔπλευσας [ἐν] δόμοις, τυχὼν εὐπλοίας; *Quis Cithæron questus tuos brevi non recinet, quum conscius factus fueris hymenæi, cujus in importunam stationem domi tuæ appulisti, secunda navigatione usus?* Κιθαιρὼν, inquit Burtonus, pro monte quovis. Hic autem præcipuè nominatur Cithæron, ut præ cæteris maximè conscius malorum quæ Œdipo acciderant.

425. Ὅσ' ἐξισώσει—] Sic rectè Marklandus ad Suppl. 594. Vulgo ἅ σ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. Intelligerem quidem ἅ σ' ἐξισώσει τοῖς σοῖς τέκνοις. Verum ἅ σ' ἐξισώσει σοι absurdum mihi videtur. ἐξισώσει hic neutrum est, ut παρισώσει apud Comicum in Vespis 565. Brunck.

426. —καὶ τοὐμὸν στόμα προπηλάκιζε.] *et mea verba contumeliâ afficias.* Ubi observandum στόμα pro *verbis* vel *sermone* sæpè apud Sophoclem usurpari. [Vide inf. 671.] προπηλακίζω est *luto aspergere*, indè *contumeliâ afficio.* Vide Vol. I. ad p. 205. n. 3.

428. Κάκιον ὅστις—] Jac. Tate legendum proponit Ὅστις κάκιον—auctoritate munitus Porsoni monentis—"tutissimam "corrigendi rationem esse vocularum, si opus est, transposi-"tionem." Atqui non hic videtur *opus esse*: nam sensus optimè exprimitur per κάκιον hic adverbialiter sumtum: nec penultima vocis canonem illum violat, quem, labore tantùm non improbo déque cunctis doctoribus benè merito, nuper stabilivit scriptor quidam doctissimus anonymus, in his rebus apprimè sagax— [ἐν εἴκοσι πᾶσι κάθοις νιν.] *Monthly Review. Aug.* 1799. p. 427. "Adjectiva nimirum comparativi gra-

126. "dua in ΙΩΝ habere istud I penultimum breve in dialectis "Ionicâ et Doricâ, sed longum in Atticâ."

431. —ἄπει ;] εἶμι, eo, cum suis compositis, in formâ præs. sæpissimè habet fut. signif. [Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5. et p. 101. n. 1.] Confirmat quidem Dawesius verba ista apud Atticos re verâ futura esse. Miscell. Crit. p. 82. edit. Burgess.

433. Οὐ γάρ τι σ' ᾔδη μῶρα φωνήσοντ'] γὰρ refertur ad ἐκάλεσά σε, vel tale aliquid, subauditum :—Vocavi te, *non enim noveram te stulta locuturum*. Cæterùm ᾔδη, pro vulgari ᾔδειν, est ex conjecturâ Brunckii, qui hanc formam Atticam ubique retinuit: Nam ᾔδη est per contractionem ex Ionico ᾔδεα. Solent enim Attici [verba sunt H. Stephani, Append. p. 158.] plusquamperfecta Ionica desinentia in εα, factâque ex communibus terminatis in ειν, resolutione diphthongi, contrahere, et pro πεποιήκεα dicere πεποιήκη, itidemque ᾔδη pro ᾔδεα. Est autem hoc ᾔδη prima persona singul. præt. plusquamperf. med. ex themate εἴδω. Vide Aristoph. Nubes, 329. et quæ ibi annotavit idem vir doctus Brunckius, in suâ præstantissimâ poëtæ Comici editione. ᾔδη etiam Valckenaer ad Eur. Hippol. 792.

434. —ἐπεὶ σχολῇ σ' ἂν—] *alioquin ægrè te domum meam arcessivissem*. ἐστειλάμην. gl. μετεστειλάμην. Simplex pro composito. στέλλειν et στέλλεσθαι hoc sensu frequentat Sophocles. Vide infrà 860. Œdip. Col. 298. Antig. 165. Phil. 60. 495. BRUNCK.

436. —ἔμφρονες.] gl. φρόνιμοι. Pro εὔφρονες Brunckius restituit ex omnibus codd. et Aldinâ edit. ἔμφρονες.

438. —φύσει σε,] gl. δείξει σε, ὅθεν ἐγεννήθης.

440. Οὔκουν σὺ ταῦτ'—] Sarcasmus malignus, per quem alludit ad Œdipi sollertiam in solvendo Sphingis ænigmate. De voce ἴφυς vid. suprà ad v. 9.

441. Τοιαῦτ' ὀνείδιζ', οἷς ἐμ'—] Angl. Do—*reproach me with that in which thou shalt find my greatness consists.*

442. Αὕτη—; τύχη—] gl. αὕτη ἡ εὐδοκίμησις.

444. Ἄπειμι—] Vide suprà ad v. 431.

445. —ὡς παρὼν τά γ' ἐμποδὼν ὀχλεῖς,] Angl. *since thy presence disturbs the business in hand*, [τὰ ἐμποδὼν, i. e. τὰ ἐν ποσί.] συθείς τ' ἂν,—οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον, *and being gone thou wouldst give us no further trouble*. ὀχλεῖς, gl. ταράττεις. συθείς, πορευθείς. Cæterùm de voculâ ἂν tanquam verbi prænuntia, ejusdemque cum ipso verbo repetitione, vide Vol. I. ad p. 166. n. 2.

448. —πρόσωπον·] gl. ἀξίωμα. Atque ita reddidit Brunckius, *dignitatem* scil. Forsan εὖ δείσας τὸ σὸν πρόσωπον posset reddi Angl. *not afraid of thy look ; thy frown*. Οὐ γάρ ἐσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς, *for it is not in thy power to destroy me.*

456. Σκήπτρῳ προδεικνὺς,] Intellige τῇ βακτηρίᾳ προδεικνὺς 127. ἑαυτῷ τὴν ὁδόν. BRUNCK. Angl. *groping his way with a staff.*

459. —καὶ τοῦ πατρὸς ὁμοσπόρος] gl. ὁμόγαμος. Angl. *both a sharer of his father's bed*, &c.

462. —Φάσκειν—] Infinitivus pro imperativo, ut loquuntur Grammatici. Infin. potiùs per ellipsin τοῦ κελεύω σε, vel ἐξέσται σοι, vel cujusvis ejusmodi.

463. Τίς, ὅντιν'...] Τίς ἐστιν, ὃν λέγει ὁ Ἀπόλλων—τίς οὗτος ἐστὶν, ὅντινα ἐμφανίζει τὸ μαντεῖον; *Schol.* Pulchrè quidem exprimitur in hâc ode animi anxietas quâ laborat Chorus, orta ex præsenti rerum statu dubio ac difficillimo.

465. Ἄῤῥητ' ἀῤῥήτων—] *maximè nefanda*; ut in El. 849. δειλαία δειλαίων, *miserrima*; et alicubi ἔσχατ' ἐσχάτων κακὰ, *mala plusquam maxima*. BRUNCK.

467. Ὥρα νιν ἀελλάδων ἵππων] Quum quintus hic Strophæ versus, qui, in omnibus codd. et libris editis pro ἀελλάδων habet ἀελλοπόδων, neutiquam par esset, uti debuit, quinto sequentis Antistrophæ, qui Aldinâ editione sic se habet: Φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν· cum quo consentiunt omnes codices, excepto chartaceo Regio, qui exhibet ὑπαὶ, pro ὑπ', et hoc διὰ τὸ μέτρον, secundum Triclinii notam suprascriptam; [Turnebus autem mutavit istud ὑπαὶ in ὑπὲρ, ut videtur, sine ullâ auctoritate;] idcircò Brunckius, ut hanc inconcinnitatem tolleret, in textu suæ præstantissimæ editionis versus hosce duo sic constituerat:

Ὥρα νιν ἀελλοπόδων ἵππων.
Φοιτᾷ γὰρ ὑπαί τ' ἀγρίαν ὕλαν.

Quum autem idem vir doctus postea incidisset in lectionem Hesychianam prioris horum versuum, quæ exhibet ἀελλάδων· [Vide Hesych. Lex. p. 110. edit. Alberti:] hanc quidem in notis adoptavit, posterioris verò Aldinam et manuscriptorum restituit: et nullus dubitat quin Sophocles reliquerit:

Ὥρα νιν ἀελλάδων ἵππων.
Φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν.

Hanc igitur utriusque versûs lectionem, tanquam viro illi doctissimo unicè probatam, nobis visum est in textum hujus nostræ editionis recipere. Cæterùm ἀελλάδες ἵπποι sunt *equi velocissimi sicut procella.* Vide Henr. Steph. Thes. t. i, c. 1129. f.

472. —ἀπλάκητοι,] Codd. veteres omnes, ut Aldus, ἀναμπλάκητοι. Triclinius et Scholiastes ἀναπλάκητοι. Ad metri rationem legendum omninò ἀπλάκητοι, quæ vox extat Trach.

120. Brunck. ἀπλάκητον, ἀναμάρτητον. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Hesychius.

473. Ἔλαμψε γὰρ—] *Illustris enim nuper emissa est nivoso è Parnaso dictio, latitantem ut quisque virum investiget: namque agrestibus abdit se silvis.*—Brunck. χηρεύων, *viduus*, i. e. *solitarius, sine vaccarum armento.*

128. 480. Τὰ μεσόμφαλα γᾶς—] *edita terræ ex umbilico oracula ut effugiat:* Brunck. Apollinis intellige oracula è templo ejus, quod Delphis erat, edita: quam urbem in medio orbis terrarum sitam esse finxerunt veteres. Burton. Vide Eur. Med. 666.

481, 482. —τὰ δ' αἰεὶ ζῶντα περιποτᾶται.] *illa vero semper vigentia circumvolant.* Brunck.

485. Οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσκονθ'·] Angl. *while I neither give him credit, nor contradict him:* ὅ, τι λέξω δ' ἀπορῶ, *but am at a loss what to say:* πέτομαι δ' ἐλπίσιν, *and I flutter on the wings of expectation,* οὔτ' ὁρῶν [τὰ] ἐνθάδε, οὔτε [τὰ] ὀπίσω *seeing nothing clearly either respecting the present or the past.*

489—497. Τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις,—] Hæc et quæ sequuntur ad finem Strophæ nonnihil difficultatis habent; quæ hoc modo expediri potest: γὰρ ἔγωγε οὔτε πώποτ' ἔμαθον πάροιθεν, οὔτε [μανθάνω] τανῦν τί νεῖκος ἔκειτ' ἢ Λαβδακίδαις ἢ τῷ [υἱῷ] Πολύβου. Angl. *for never either at any time before did I learn, nor do I learn now, that any difference subsisted between the race of Labdacus* [Laius viz.] *and the son of Polybus,* [Œdipus viz. who was so reputed,] πρὸς ὅτου χρησάμενος δὴ βασάνῳ *from which having derived any solid argument,* [βάσανος, propriè *lapis Lydius*, quo aurum probatur: sed sensu latiori, pro *quovis indicio*, vel *argumento*, quo aliud probatur. Burton.] εἶμ' ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν [κατ'] Οἰδιπόδα, *I may be thereby induced to give credit to this domestic oracle* [the oracle viz. of Tiresias] *respecting Œdipus, and thus lend my aid in avenging the secret murder for the son of Labdacus.* Ubi observandum, 1. vocem χρησάμενος in versu undecimo hujus Strophæ ibi repositam esse à Brunckio, petitam è veteribus scholiis, versûs integritate sic postulante, ut congrueret cum eodem versu antistrophico; 2. εἶμι, vel ἔπειμι, futurum esse Atticum. Vide suprà ad v. 431. "Locus universus, inquit T. Young, corruptus esse videtur: minùs impeditus foret sensus, si v. 493, non χρησάμενος, sed μεμφόμενος reponeretur, —πρὸς ὅτου βασάνῳ εἶμι ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν, μεμφόμενος Οἰδιπόδα, Angl. *on the evidence of which I should agree with this new opinion, in condemning Œdipus.*

500. —ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις] Angl. *but that a prophet among men advances further in knowledge than I,* there is *no certain way of judging.*

506, 507. *μεμφομένων ἂν καταφαίην—*] i. e. *οὐκ ἂν καταφαίην* 129.
τῶν μεμφομένων τὸν μάντιν. *Non contradicerem illis, qui vatem incusârint,—flocci fecerint.* Hesych. *καταφάναι, κατειπεῖν. πρὶν ἴδοιμ' ὀρθὸν ἔπος, priusquam videro dictum eventu comprobatum.* Brunck. Brunckius mihi videtur sensum hujus loci malè cepisse. In proximè sequentibus sermo planè est de Œdipo; undè concludi licet, præsertim quoniam *αὐτῷ* usurpatur, sermonem in proximè præcedentibus quoque fieri de eodem Œdipo. Atque ita Scholiastes: *ἐγὼ δὲ οὐκ ἄν ποτε ἐπαινέσαιμι τοὺς μεμφομένους τὸν βασιλέα,* (inter quos vates priorem tenet locum) —*οὐδ' ὀρθὸν ἂν αὐτῶν τὸ ἔπος φαίην, πρὶν ἴδοιμι σαφῆ τὰ ἔργα καὶ τὴν ἀπόδειξιν.*. Lego igitur et interpungo hoc modo:

Ἀλλ' οὔποτ' ἔγωγ' ἄν, πρὶν ἴδοιμ',
Ὀρθὸν ἔπος μεμφομένων
ἂν καταφαίην.

Nec mihi apparet verbum *καταφημὶ* unquam, quemadmodum *κατηγορέω*, construi cum gen. personæ. Apud Aristotelem affirmationem denotat; et derivativum ejus *καταφατικὸς* apud Scholiasticos planè opponitur *τῷ ἀποφατικῷ*. Simplicior certè hæc interpretatio, et seriei sententiæ convenientior: Angl. *One man may surpass another in attainable,* i. e. in human *wisdom: but till I see, till I have sensible evidence* in the case, *never will I affirm that they are in the right, who accuse the king. For well did he approve himself the friend of this country in a crisis of danger before,* &c. J. Tate.

508. *πτερόεσσ'—κόρα—*] Sphingem intelligit.

509. *καὶ σοφὸς ὤφθη,*] *et sapiens ille* [Œdipus scil.] *visus est.* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 14.] *τε βασάνῳ ἡδύπολις, certaque probatione civitati dilectus. τῷ οὔποτ' ὀφλήσει κακίαν ἀπ' ἐμᾶς φρενός. quare, quantum ego judico, nunquam dignus erit qui malus habeatur.* De verbo *ὀφλισκάνειν*, vel *ὄφλειν*, vide Vigerum de præcip. Gr. Dict. Idiotism. annotante Zeunio, p. 265.

513. *δεῖν' ἔπη πεπυσμένος κατηγορεῖν μου—*] *ut audivi regem Œdipum contra me atrocia verba loqui. μου* scil. regitur à præp. *κατὰ* in compositione.

517. *εἰς βλάβην φέρον,*] i. e. *τι φέρον εἰς βλάβην,* Angl. *any thing tending to injure him.*

519. *Φέροντι τήνδε βάξιν·*] Angl. *while I am charged with this accusation. γὰρ ἡ ζημία τούτου τοῦ λόγου οὐ φέρει εἰς ἁπλοῦν μοι, ἀλλ' ἐς μέγιστον, for the injury done me by this language does not lead to what is trivial, but to what is of the utmost importance, if* viz. *I am at once to be called a traitor in the city,* &c. De phrasi *φέρει εἰς ἁπλοῦν*, et *φέρον εἰς βλάβην*, paulò suprà, vide doctissimum Marklandum, ad Eurip. Suppl. 295.

525. Πρὸς τοῦ δ' ἐφάνθη—] *Undenam apparuit,* [Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10.].—τοῦ pro τίνος.

528. Ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν—] *Oculisne rectis, rectaque mente hoc crimen proferebatur contra me?* οἱ γὰρ σώφρονες καθεστηκὸς ἔχουσι τὸ ὄμμα, οἱ δὲ μαινόμενοι παραπεπτραμμένον. *Schol.*

531. Αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη—] Chorus cùm Œdipum jam adesse cerneret, nihil ultrà respondet. Burton.

532. —τοσόνδ' ἔχεις τόλμης πρόσωπον,—] ἤγουν ὧδε θρασὺς καὶ ἀναιδὴς εἶ; Brunck.

534. τοῦδε τἀνδρὸς—] id est ἐμοῦ. *qui palàm me perimis,*— Sæpè ἀνὴρ ὅδε nihil aliud valet quam *ego* δεικτικῶς, ut apud Latinos Comicos *hic homo.* Sic in Trach. 305. Deianira se ipsam indicat his verbis, τῆσδέ γε ζώσης ἔτι, *me adhuc vivente.* Brunck. Vide infrà 815. et ad Eur. Med. 1334.

538. Η—ὡς οὐ γνωρίσοιμι—] Ista non amplius ad verbum ἰδὼν referri possunt, sed aliud ex analogiâ adsumendum est, ὑπολαβὼν, ἐλπίζων. *Idem.*

539. —κοὐκ ἀλεξοίμην μαθών;] ἤγουν καὶ, εἰ μάθοιμι, οὐ δυνηθείην ἀποσοβῆσαι, ἀμύνεσθαι. *Idem.*

130. 543. Οἶσθ' ὡς ποίησον;] Dedit Brunckius ποίησον, pro vulgari ποιήσεις, secundum formulam poëtis Atticis familiarem. De quâ videndus est idem vir doctus ad Aristoph. Aves, 54. item Muretus Var. Lect. L. iii. c. 12. et R. Bentleius, qui, in Emendationibus in Menandri et Philemonis Reliquias ex nuperâ editione Joannis Clerici, [sub nomine Phileleutheri Lipsiensis] pag. 126. edit. alterius, Cantab. 1713. hæc habet: "Οἶδ' ὅτι ποίησον—*Scio te facturum*—Inepta hæc scrip-"tura est, ne Græca quidem. Vera lectio est, Οἶσθ' ὅτι "ποίησον, *Scio* [lege *Scis*] *quid facies.* Ratio autem con-"structionis est, quia inverso ordine est accipiendum, *Fac* "*scis quid:* ut Latini dicunt *Faciam nescio quid.*" Vide etiam *Gisb. Kuen.* ad Gregor. de Dialect. p. 8. qui inter alia plura hoc profert: "Constructionis verè Atticæ difficultas, "quæ primo intuitu subesse videtur, evanescet, si οἶσθ' ὅ, τι "ποίησον; οἶσθ' ὃ δρᾶσον; cum similibus perpaucis posita ac-"cipiantur pro ποίησον, δρᾶσον, οἶσθ' ὅ; *fac, scin' quid?*" Cf. Porsonum ad Eur. Hec. 229.

545. —μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς—] οὔποτε μετ' εὐνοίας σοῦ ἀκούω διὰ τὴν δυσμένειαν. *Schol.*

547. Τοῦτ' αὐτὸ νῦν—] i. e. κατὰ τοῦτ' αὐτὸ—*quod ad hanc ipsam tuam accusationem attinet, audi quomodo respondeam.*

555. —ὡς χρεὼν] Aldus ὡς χρεία. Cod. August. ὡς χρή. Reliqui omnes χρεὼν ἦ, quæ omnes scripturæ perindè mendosæ sunt. Vide Dawesii Miscell. Crit. p. 332. Brunck. In quo Dawesii loco, hæc inter alia habet vir doctus: "Nempè ab aoristo indicativo ἔχρην notissimâ fluunt ana-

"logiâ χρὴ, χρεία, χρῆναι." p. 324. edit. Tho. Burgess: 130.
ubi vide plura, et quæ editor doctissimus mihique amicissimus ibi notavit.

557. —νῦν ἴσθ' αὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι.] i. e. νῦν εἰμι ὁ αὐτὸς τῷ β. *et nunc idem sum sententiâ.* h. e. *nunc eâdem sum sententiâ*, vel, *nunc mea sententia eadem est.* Hæc lectio ἴσθ' αὐτὸς, pro vulgari ἔτ' αὐτὸς, probata est Valckenario ad Phœn. p. 340. et in textum à Brunckio recepta. Cf. Porson. ad Hec. 299.

566. ἤρευναν—ἔσχετε—] gl. ζήτησιν ἐποιήσατε.

567. πῶς δ' οὐχί;] Angl. *and why should we not?*

570. Τὸ σὸν δέ γ' εἰσθα,] *quod ad te attinet*, vel *quod est propriè tuum.*—Innuit vatis subornationem, qui Œdipum accusârat. BURTON. Pro Τὸ σὸν δέ— Porsonus ad Eur. Med. 461. legit Τοσόνδε.—

572. Ὁθ' οὕνεκ'—] Sophocles pro οὕνεκα significante *Quia*, dixit ὅθ' οὕνεκα in Ajace [123. edit. Brunckii.] H. STEPHANUS. Atque ita in hoc loco. Ὁ μάντις, εἰ μὴ ἐλάμβανε σὲ κοινωνὸν τοῦ βουλεύματος, οὐκ ἂν ἐμὲ ἔφη τοῦ Λαΐου φονέα. *Schol.*

574, 575. —ἐγὼ δέ σου μαθεῖν δικαιῶ ταὔθ'—] *Ego autem* 131.
te percontari cupio itidem ut tu me modò. ταὔθ', i. e. κατὰ τὰ αὐτά. Vulgò malè rursus exhibetur ταῦθ', ut suprà, 284. BRUNCK.

576. ἁλώσομαι.] *deprehendar.* fut. 1. med. in sensu pass. ut sæpè observare est, apud Græcos scriptores. Vide Vol. I. ad p. 99. n. 1.

577. —γήμας ἔχεις;] Atticè idem ac ἔγημας. Angl. *Have you married*— Sic infrà 699. σήσας ἔχεις, pro ἔστησας, et 701. βεβουλευκὼς ἔχει, pro βεβούλευκε. item in Œdip. Colon. 1140. θαυμάσας ἔχω. ubi Scholiastes, ἀντὶ τοῦ ἐθαύμασα, Αττικῶς.

578. Αρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς.] Pro οὐκ ἔνεστιν Toupius [Emend. ad Suidam in not. ad fin. Part. ii.] legendum conjicit—οὐκ ἂν ἔστι—*negari non potest.* Ubi vide plura. Hæc autem viri acutissimi conjectura nullo modo admitti potest: nam, ut rectè affirmat eruditissimus Porsonus auctor *Notarum brevium* ad Toupii Emendat. [Vol. iv. p. 462. edit. Oxon. 1790.] "vocula ἂν præsenti indicativo nunquam "jungitur."

579. Αρχεις δ' ἐκείνῃ ταὐτὰ,—] *Et regnas pariter cum eâ*, γῆς ἴσον [μέρος] νέμων; *terræ æqualem portionem administrans?* Angl. *And do you reign with the same power, and over the same extent of dominion with her?*

580. Ἃ ἂν ᾖ θέλουσα,—] i. e. ἃ ἂν ᾖ θέλουσα, quod idem est ac ἃ ἂν— [vel ut *Schol.* ἅτινα ἂν] θέλῃ.

581—583. Οὔκουν ἰσοῦμαι σφῷν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;] *Nonne ego, qui tantum tertius sum, me æqualem arbitror vobis duobus?*

131. Quare hic ita arbitratur, infra enucleatè ostendit. Œdipus interea, qui minus rectè Creontem intelligit, temerè respondet, ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φανεῖ φίλος.—subauditur καλῶς εἶπας, ad quod refertur γάρ. [Vide Hoogeveen Doctrin. Partic. L. Gr. p. 183.] Pulchrè dixisti, *Nam in hoc quidem te etiam planè ostendis malum amicum.* Οὐκ ἂν φανείμην κακὸς φίλος, εἰ σεαυτῷ λόγον διδοίης, ὡς ἐγὼ ἐμαυτῷ δίδωμι. [Sic enim ellipsis a Scholiaste suppletur.] *Non* [inquit Creon] *me malum amicum ostenderem, si tecum rationem initurus esses, uti ego* mecum. διδόναι λόγον ἑαυτῷ est *secum ratiocinari, argumentari.* Locutionem ferè ejusmodi videre est Eur. Med. 1077, sqq. Nec multum absimilis est ista, quam notavimus in Herodoto; Vol. I. ad p. 26. n. 3.

588. —τύραννα δρᾶν,] gl. βασιλικὰ ποιεῖν, καὶ μὴ βασιλεὺς εἶναι, ὥσπερ αὐτὸς ἔχω νῦν. Primitivum pro possessivo;—*quæ regis sunt facere.* Brunck.

592, 593. Πῶς δῆτ'—] Constructio est: πῶς δῆτα τυραννὶς ἔφυ ἡδίων ἐμοὶ ἔχειν— De ἔφυ in præs. temp. vide suprà ad v. 9.

598. Τὸ γὰρ τυχεῖν—ἅπαντ'—] ἔνι [i. e. ἔνεστιν] αὐτοῖς ἐνταῦθα, ἤγουν ἐν ἐμοί. *Omnia quæ cupiunt ut consequantur, in me positum esse intelligunt.* τυγχάνω cum quarto casu construitur. Exempla passim obvia. Brunck.

600. Οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν.] *qui de felicitate suâ tam rectè sentit, non est quod ille tibi invideat vel insidietur.* Burton.

601. Ἀλλ' οὔτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν,] *Sed neque amator sum hujus consilii,* [de regnandi aucupio loquitur,] οὔτε ποτ' ἂν τλαίην [εἶναι] μετ' ἄλλου δρῶντος, *neque unquam potui tolerare, ut essem particeps talis incepti cum alio agente.*

603. Καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τοῦτο μὲν,—] ἔλεγχον, supple ἐπί. τοῦτο μὲν, Angl. *in the first place.* [Vide Vol. I. ad p. 6. n. 4.] Alii aliter legunt et distinguunt, sed omnium optima videtur hæc lectio Brunckiana. "Ἔλεγχος in casu nom. nullibi invenitur. Quare usurpandum est hîc in accus. subintellecto εἰς. Sic εἰς καιρὸν, vel καιρὸν, simpliciter." J. T.

132. 608. Γνώμῃ δ' ἀδήλῳ—] *incertâ autem suspicione ne me privatim accuses.*

616. Καλῶς ἔλεξεν—] [σοι] εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,— *Pulchrè locutus est, si tu caves ne labaris.*—

624. οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν.] Gl. in uno codice regio chartaceo optimè hoc exponit: οἷός ἐστιν ὁ ἐμὸς πρὸς σὲ φθόνος, *quum primum ostenderis, quæ mea sit erga te invidia.* Brunck.

626. —τὸ γοῦν ἐμόν.] Glossa supplet, συμφέρον εὖ φρονῶ. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐμὸν συμφέρον ἐξ ἴσου δεῖ φρονεῖν σε. *Idem.*

628. Εἰ δὲ ξυνίης μηδέν;] *quid si rem non intelligas?* Pro vulgari ξυνίης Brunckius reposuit ξυνιεῖς, 2. sing. præs. ind.

ἃ ξυνίεν antiqua est forma quâ sæpissimè utitur Homerus; 2. pers. imperf. scribitur ξυνίεις contractè pro ξυνίεες. [mavult Porsonus, ad Eur. Orest. 141. ξυνίης.] ἀρκτέον γ' ὅμως. *Nihilo tamen minùs imperandum est.*

629. Οὔ τοι κακῶς γ' ἄρχοντος—] Creontis sermonem abrumpit Œdipus: sententiam ille absoluturus erat, ὑπεικτέον, vel simile quid. Brunck.

632, 633. μεθ' ἧς τὸ νῦν, κ. τ. λ.] *cujus operâ rixam hanc componi oportet.* Brunck.

637. —εἶ—] gl. πορεύσῃ. Vide suprà ad v. 431. 133.

640. —δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν,] *è duobus malis alterum eligens.* Utrum è duobus malis rex eligeret, non dicit Creon; sed boni ominis, ut videtur, gratiâ, obscurè significat, quod suprà Œdipus apertè dixit: θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.— Cæterùm observanda rara synalœphe in δυοῖν, quod hìc monosyllabum est. Brunck.

643. Τοὐμὸν σῶμα] i. e. με. *Idem.*

644. Μή νυν ὀναίμην,] Angl. *may I not now prosper.* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 32. n. 9.] νῦν, *now, in this life.*

647. —τόνδ' ὅρκον—θεῶν,] *hoc jusjurandum, cujus testes deos advocat.*

652. Τὸν οὔτε πρὶν νήπιον,] *hunc neque unquam antea stultum, νῦν τε ἐν ὅρκῳ μέγαν, et nunc sanctitate juramenti munitum.* "Magna erat apud veteres jurisjurandi religio, quique "eâ se obstrinxisset, nefas erat illi fidem negare. Vide Eur. "Hippol. 1047." Brunck.

656. Τὸν ἐναγῆ φίλον—]Constructio est: μή ποτε βαλεῖν ἐν [vel ἐμβαλεῖν] αἰτίᾳ τὸν ἐναγῆ φίλον σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον. Sententia est, Anglicè expressa: *never to condemn and dishonour your friend, who is under so sacred an obligation, without clear evidence.*

660. Οὐ τὸν—] pro οὐ μὰ τὸν— Sæpissimè μὰ sic supprimitur, ut infrà 1088. Brunck.

662. Ἐπεὶ ἄθεος,—] Constructio est: ἐπεὶ ὀλοίμαν [καθ'] 134. ὅ τι [ἐστὶ] πύματον, ἄθεος, ἄφιλος, εἰ κ. τ. λ. *Sed miserrimè peream, diis hominibusque invisus, si, &c.*

667. —καὶ τάδ'—] idem ac καὶ ταῦτα— Angl. *and that too,—and especially,* εἰ τὰ κακὰ προσάψει σφῷν, [malè in quibusdam libris προσάψαντες,] *si mala a vobis orta accedant, &c.*

669. —ἴτω,—] ἀπελθέτω, ἴστω ἐλεύθερος, ἀπολελύσθω. *Schol.*

671. Τὸ γὰρ σὸν,—] γὰρ ἐποικτείρω τὸ σὸν ἐλεινὸν στόμα, οὐ τὸ τοῦδε, Angl. *for my pity is excited by your lamentable expressions, not by what he has said.* Vide suprà ad v. 426.

673. Στυγνὸς μὲν εἴκων δῆλος εἶ·] Fortassè vertendum: *Te horum precibus constat cedere irato, infenso etiamnum,*

134. *animo: hujus autem iræ pœnitebit*, (ita enim accipio βαρὺς δ', ἔση.) *cum sedatus fueris*. Burgess. δῆλος εἶ ἀηδῶς εἴκων· ὅταν δὲ ἐπὶ τὸ πέρας ἔλθῃς τῆς ὀργῆς, τότε βαρέως οἴσεις τὸ πρᾶγμα. *Schol.* (Βαρὺς, nunquam, ut opinor, significat *gravis sum mihi ipsi, sed alteri*. Significatio forsitan hæc est: *You evidently yield with a bad grace, and your harsh temper is seen when you go to the extremity of your passion*, i. e. *when you give the reins to your passion*. Sæpe vis substantivi in verbo latet et suum casum regit. G. D.)

677. Σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.] Ad verbum: *te expertus mei nescium, quum sim apud hos æqualis*. i. e. idem ac antea fui eorum existimatione. Benè Scholiastes: σοῦ μὲν μὴ ἐπισταμένου τὴν ἐμὴν προαίρεσιν, οἷον ἠγνοηκότος με· παρὰ δὲ τούτοις τῆς ὁμοίας δόξης, ἣν καὶ πρώην εἶχον περὶ ἐμέ. "En sen-"tentiam moderatè simul, et severè dictam, et hominis in-"nocentiæ et dignitatis conscientiæ consentaneam!—hæc "locutus *Creon* exit—neque rursus, nisi in fabulæ Exodo, in "scenam regreditur." Burton.

680. Μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη.] Glossa: κομίσω, γνοῦσα τίς ἐστιν ἡ κατέχουσα αὐτοὺς τύχη, ἤγουν ἡ μάχη. Angl. *I will conduct him in, when I have learned the nature of this calamitous incident.*

681. Δόκησις ἀγνὼς λόγων] Angl. *a strange suspicion arose from certain things that were said*, καὶ δὲ τὸ μὴ ἔνδικον δάπτει, *and what is unjust is also provoking*. Minùs distinctè in his et quæ proximè sequuntur loquitur Chorus, nolens culpæ arguere vel Œdipum vel Creontem.

686. —ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.] *ubi desiit contentio, ibi subsistere*. Brunck.

687. Ὁρᾷς ἵν' ἥκεις,—] Angl. *Dost thou see to what a length thou art come? honest as thou art in meaning, thus to abate and blunt the edge of my spirit*. Καρδία non significat *understanding*, sed *courage, spirit*: sic Med. καρδία γὰρ οἴχεται. v. 1058. Vid. ibid. v. 98. De ἀπαμβλύνω, vid. Valck. ad Hippoly. Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. v. 715. Glasg. edit. J. T. Rex Coryphæum alloquitur, propterea stomachatus, quòd hunc nimis favere partibus Creontis suspicatur: quam suspicionem ut à se amoveat Chorus, suam fidem inviolabilem erga regem in proximè sequentibus obnixè profitetur. Hæc omnia cupidiorem reddunt Jocastam in causam contentionis inter Œdipum et Creontem inquirendi; undè oritur sequens iste dialogus inter Œdipum et Jocastam, in quo poëtæ ars exquisita mirè elucet.

135. 690. Ἴσθι δὲ—] gl. ἴσθι δὲ δεδεῖχθαί με παράφρονα, ἀτυχῆ ἐπὶ τὰ συνετά, ἐάν σε παραλογίζωμαι, ὅστε τὴν ἐμὴν φίλην γῆν ἐν πόνοις ἀμηχανοῦσαν εὐόδωσας. Burtonus reddit: παραφρόνιμον, ἄπορον

ἐπὶ φρόνιμα—*omni sapientiâ destitutum, ita ut ad sanam men-* 135.
tem nulla restet via. Vide Vol. I. ad p. 4. n. 3.

694. Ὅς τ' ἐμὰν γᾶν φίλαν—] *qui caram meam patriam è calamitatis fluctibus emergere non valentem prospero cursu direxisti.* Brunck. ἀλύουσαν ἐν πόνοις est *vagantem in laboribus,* Angl. *when tossing* or *driving on a "sea of troubles."* οὐρίζω, est *secundo vento proveho;* ab οὖρος, *ventus secundus.* εὔρησας, quod quidam libri editi exhibent, versum jugulat; et præterea, si vocis genuinam significationem respicis, est planè absurdum. Vide οὐρίω in Lexicis: et, si plura vis, adi Brunckium ad Aristoph. Ranas, 94.

699. —στήσας ἔχεις] gl. ἔστησας. [vide suprà ad v. 577.] ἱστάναι μῆνιν, nihil aliud est quàm μηνίειν, quemadmodum Tragici dicunt ἱστάναι βοὴν pro βοᾷν. Brunck. Cæterùm ὅτου πράγματος reguntur ab ἕνεκα subintell.

700. Ἐρῶ· σὲ γὰρ κ. τ. λ.] *Dicam— (tibi enim à me major quam ab istis* [Chorum intelligit] *habetur reverentia,)* περὶ Κρέοντος—*de Creonte, qualia in me machinatus est.*

702. Λέγ', εἰ σαφῶς] Constructio est: λέγ' εἰ ἐρεῖς, σαφῶς ἐγκαλῶν τὸ νεῖκος [ἐκείνῳ.] Angl. *Say,—if you are to speak as laying the cause of the quarrel directly to his charge.* Or, *Say, whether you are to charge him directly with the cause of the quarrel.* σαφῶς, *manifestè, evidenter.* P.

703. Φονέα με—καθεστάναι.] *me esse peremptorem—* Nam καθίσταμαι sæpè redditur *sum.* Vide suprà v. 10.

705, 706. —ἐπεὶ, τό γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.] ὅσον κατὰ τὸ ἑαυτοῦ μέρος, [vel κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν,] ὁ μάντις πᾶσαν κακουργίαν λέγων ἀκρατῶς κινεῖ. *Schol.* στόμα hîc, ut centies alibi, *sermonem* significat. πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα, idem est ac κατὰ πάντα ἐλευθεροστομεῖ. Æschylus Prom. 180. ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς. Brunck. Reddi potest Angl. *Since he,* [viz. the prophet] *without restraint, never fails to bubble in a most licentious manner.* Observent tirones ἐλευθεροῖ esse præs. ind. contractè pro ἐλευθερόει.

707. —ἀφεὶς σεαυτὸν, ὧν λέγεις πέρι,] *omissâ omni de istis, quæ dicere instituisti, curâ,—* Brunck.

708. —οὕνεκ' ἔστι σοι.] De σοι, quod in hujusmodi locutionibus redundare dicitur, vide Vol. I. ad p. 56. n. 5.

716. —ἐν τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς.] *in quodam trivio.* καλῶς δὲ τὸν τόπον προστίθησιν, ἵνα εἰς ἀνάμνησιν ἀγάγῃ τὸν Οἰδίποδα. *Schol.*

717. Παιδὸς δὲ βλάστας,] Subauditur κατά. Angl. ad verbum, *And as to the birth of the child,* οὐ διέσχον ἡμέραι τρεῖς, καὶ ἐκεῖνος ἐνζεύξας νιν [κατ'] ἄρθρα ποδοῖν, *three days did not pass from that time, until his father having bound him by the ankles,* &c.

724. Ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν] *quarum rerum tu nullam ratio-* 136.

136. *nem habeas;* [sic Hom. Il. α, 160. τῶν οὔτι μετατρέπῃ.] Quæ proximè sequuntur, eorum difficultas, quam agnoscit etiam Brunckius, forsan expediri posset Anglicè hoc modo: γὰρ θεὸς αὐτὸς ῥᾳδίως φανεῖ [τὰ πράγματα,] ὧν χρείαν ἐρευνᾷ. *for the deity himself will easily manifest those things, whose utility he pursues,* i. e. *for wherever the deity has any useful purpose in view, he will himself make things manifest.*

728. —ὑποστραφείς—] gl. τῆς προτέρας ἐνστάσεως. id est: ὑπὸ ποίας φροντίδος στραφεὶς ἀπὸ τῆς προτέρας ἐνστάσεως τοῦτο λέγεις;

731. Ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτ᾽,] γὰρ refertur ad id quod reticetur: ἤκουσας, audivisti; *hæc enim dicebantur,* οὐδέ πω λήξαντ᾽ ἔχει. [i. e. ἔληξε. Vide suprà ad v. 699.] Angl. *nor has the report yet ceased.*

738. Ω Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι—] Ne utravis cæsura omninò exulet, versus hic scribi debet—Ω Ζεῦ, τί δρᾶσαί μου, κ. τ. λ. Vide suprà ad initium notarum in Œd. Tyr. J. T.

740. —φύσιν] gl. τὸν τοῦ σώματος ὄγκον. In fine seq. versus libri omnes habent ἔχων, ubi, si glossarum auctores audimus, subaudiendum ἦν vel ἐτύγχανε, quod prorsus est absonum.—Verbum εἶχε duobus substantivis sufficit; sed requiritur adverbium, quo quæstio ad definitum tempus restringatur. *Quâ erat ætate* TUNC, *quando civitati renuntiatum fuit, eum in trivio occisum fuisse?* BRUNCK.

742. Μέγας,—] Angl. *tall,* χνοάζων ἄρτι [κατὰ] λευκανθὲς κάρα, *having his head already silvered o'er with white hairs.*

744. —ἔοικ᾽ ἐμαυτὸν—] Ordo est: ἔοικα οὐκ εἰδέναι ἀρτίως προβάλλων ἐμαυτὸν εἰς δεινὰς ἀράς. Constructio apud Græcos scriptores usitatissima: *videor mihi inscientem modo objecisse meipsum atrocibus exsecrationibus.* Ejusdem syntaxeos exemplum occurrit suprà v. 658. Sed hoc etiam tironibus satis notum. Vide Zeunium ad Vigerum, p. 197, sqq. et D'Orvillium ad Chariton. p. 52.

749. —ἃ δ᾽ ἂν ἔρῃ, μαθοῦσ᾽ ἐρῶ.] Angl. *but what you shall ask, I'll tell, if I know it.*

137. 760. Ἐξικέτευσε,] Notent tirones ι in ἐξικέτευσε, ob augm. temporale, produci. T. Y. Vide Moor, Element. Gr. L. p. 129.

761. —σφι—] idem sæpè apud poëtas pro ἑ, vel αὐτόν.

765. πῶς ἂν μόλοι—] Lat. diceres; *utinam hic adesset*—quæ vis particularum πῶς ἂν et passim occurrit et satis patet unde gignatur. Vide infrà ad Med. 96. J. T. (Simplicius et rectius, ut opinor, *quomodo hic adveniret.* G. D.)

766. Πάρεστιν—] *Licet, Datur, Facultas est.* H. STEPH. Thes. t. i. c. 1235. c. gl. δυνατόν ἐστι τοῦτο. Schol. interpretatur ἐφίεται—ἐπιθυμεῖ, et ἐντέλλῃ. Si intelligitur ἐφίεται poste-

riore sensu, lectio rectè habet; sin priore, qui verior videtur, τοῦτο admitti non potest. Sed facilis mutatio in τοῦδ' ἐφίεσαι. J. Tate. (τοῦδ', certissime, nam ἐφίεσαι regit genitivum. G. D.) 137.

769. ἀξία δέ που μαθεῖν] Ordo est: δὲ καὶ ἐγὼ [εἰμὶ] ἀξία που μαθεῖν τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντα. gl. βαρέως διακείμενα.

771—773. ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων ἐμοῦ βεβῶτος·] Angl. *when I am arrived at such a pitch of* dreadful *expectation.* τῷ γὰρ ἂν λέξαιμι μείζονι ἢ σοὶ; *cui enim potiori indicarem quam tibi?* ἰὼν διὰ τοιᾶσδε τύχης· *quum hanc fortunam expertus sim:* seu potiùs, *quum in tali discrimine verser.* διὰ τύχης ἰέναι idem est quod ἐν τύχῃ εἶναι. Sic frequentant tragici δι' ὀδύνης βαίνειν, *in dolore esse, dolore adfici:* διὰ φόνου χωρεῖν—*necem intentare, dare:* διὰ πόθου, διὰ φόβου ἐλθεῖν, *desiderare, formidare.* Atque alia hujus generis multa. Brunck.

777. θαυμάσαι μὲν ἀξία,] *admiratione quidem digna,* [vide Coll Gr. Min. ad. p. 6. n. 5.] σπουδῆς γε μέντοι κ. τ. λ. *non tamen meâ* tantâ *sollicitudine digna.*

780. Καλεῖ—] Lege Ἐκάλει—Nam, ut affirmat Dawesius, "sermonis Attici ratio verborum augmenta prætermitti "vetat." Conf. Porsonum in præf. ad Eur. Hec.—πλαστὸς] πεπλασμένος υἱὸς, ἤγουν ὑποβολιμαῖος. *Sch.* Præs. pro præt. B.

788. ὧν μὲν ἱκόμην ἄτιμον ἐξέπεμψεν·] Subauditur περὶ. Angl. *dismissed me without honouring me with any response respecting the purpose of my coming:—* 138.

791. —χρείη—] Vide suprà ad v. 555.

794. —τὴν Κορινθίαν] τὴν Κορινθίαν γῆν κατὰ τὸ ἐπίλοιπον δι' ἄστρων μετρούμενος, ἤγουν μακρόθεν βλέπων, καὶ δι' ἄστρων συμβάλλων αὐτὴν, ἀπεδήμουν, κ. τ. λ. *Schol.* *Corinthiæ terræ valedicens, solisque ex astris posthac conjecturam facturus, quam longè ab eâ recessissem, fugere decrevi, donec eò pervenirem,* &c. Brunck. Ubi videtur vir doctus vocem ἐκμετρούμενος usurpâsse ut particip. fut. 2. med. vel fut. 1. med. Atticè pro ἐκμετρησόμενος.

805. —πρὸς βίαν] gl. βιαίως.

806. τὸν τροχηλάτην,] gl. τὸν ἡνίοχον.

808. —μέσον κάρα—] gl. κατὰ τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς.—Ordo est: τηρήσας, καθίκετό μου διπλοῖς κέντροις κατὰ μέσον κάρα.—καθικνεῖσθαι sensu feriendi semper cum genitivo construitur. Brunck. διπλοῖς κέντροισι· ἢ δύο πληγαῖς— ἢ μάστιγι δύο κέντρα ἐχούσῃ. *Schol. Triclinii.*

810. Οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν·] gl. ἴσην δίκην ἀπέδωκεν, ἀντέτισεν.

813. —τῷ ξένῳ] gl. τῷ φονευθέντι. *homini illi, mihi incognito.* Gallicè diceremus *cet inconnu.* Brunck. Angl. *if any relationship subsists between this stranger and Laius,* &c.

815. —τοῦδέ γ' ἀνδρός—] gl. ἐμοῦ ut suprà, 534. et mox, 829. ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ', ἐπ' ἐμοί. Brunck.

817. Ὧ μὴ ξένων—] Constructio est: ᾧ μὴ ἔξεστί τινα ξένων μήτ' ἀστῶν δέχεσθαί [με] δόμοις, μηδέ τινα προσφωνεῖν, κ. τ. λ. Mavult tamen Brunckius ut sit per hypallagen pro ὃν μή τινι ξένων ἔξεστι δόμοις δέχεσθαι. Quod absurdum est.

139. 824. —μή 'στι—] Hanc lectionem è duobus MSS. protulit Brunckius, quæ certè multò melior vulgatâ μήτι. εἴ με χρὴ φυγεῖν, καὶ μή 'στί μοι φυγόντι ἰδεῖν τοὺς ἐμοὺς, Angl. *Since I must become an exile, and in that situation debarred of the sight of my friends*, μήτ' ἐμβατεύειν [pro ἐπεμβατεύειν] πατρίδος· *and not suffered to revisit my native land; or I must*, &c.

828. Ἆρ' οὐκ ἀπ' ὠμοῦ—] Sic construe: ἆρ' οὐκ ἄν τις κρίνων ταῦτα [εἶναι] ἀπ' ὠμοῦ δαίμονος ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε [i. e. ἐπ' ἐμοὶ, vide suprà ad v. 534.] ὀρθοίη λόγον; quæ Brunckius ita reddidit: *Nonne, qui ab immiti dæmone hæc mihi destinata judicaret, rectè sentiret?* Simplicius autem erit, judice T. Young, si intelligas ὀρθοίη λόγον ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε.

833. Κηλῖδ'—ξυμφορᾶς—] Ἀντιστρόφως, συμφορὰν κηλῖδος καὶ μολυσμοῦ. *Schol.*

847. —εἰς ἐμὲ ῥέπον.] Ita rectè dedit Brunckius. Nam imperitè Triclinius substituerat ἡμᾶς pro ἐμὲ, omninò sine ullâ necessitate: ἐμὲ ante ῥ Iambus est. Nam "sermonis Attici" [ut rectè observavit doctissimus Dawesius, Miscell. Critic. p. 160. edit. Burgess.] "est proprium, omnibus omninò "verbis à ῥ, prout hodie scribuntur, incipientibus duplicis "consonantis vim perpetuam conferre." Hæc a Dawesio paullo temerius edicta esse me monuit J. T. qui provocat ad Simonidem, infra p. 312.

849. —ἐκβαλεῖν πάλιν·] gl. μεταβαλεῖν. De potestate adverbii πάλιν, vide Toupium ad Suidam iii, p. 4. Brunck.

140. 855. Καίτοι νιν οὐ κεῖνός γ' ὁ δύστηνός ποτε Κατέκταν',] *Atqui eum misellus ille neutiquam occidit.*—Brunck. De suo filio loquitur, quem interemptum putat infantem in τῷ ἀβάτῳ ὄρει. Vide suprà v. 719.

857. Ὥστ' οὐχὶ—] Constructio esse videtur: ὥστε ἐγὼ οὐχὶ ἂν βλέψαιμι οὔτε τῇδ' ἂν, οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον, οὕνεκα μαντείας γε, Angl. *I would not look this way or that, from respect to an oracle.* Hoc est impietas quam execratur Chorus. *Anonym. Cantab.*

860. —στελοῦντα.] gl. μετακαλεσόμενον, κομιούμενον, μεταστελοῦντα.

863. Εἴ μοι ξυνείη—] Εἰ idem quod εἴθε, *utinam*; et constructio est: Εἴθε μοῖρα ξυνείη μοι φέροντι [i. e. φέρειν, ut rectè Burtonus] τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν πάντων λόγων τε ἔργων [περὶ] ὧν κ. τ. λ. Angl. *May fate assist me* [or *may it be my happy lot*] *to preserve the venerable sanctity of all those words and deeds, respecting which the sublime laws are ordained, which have their origin in regions of celestial air*, &c. Horror scilicet

animum Choro subit, propter nefandam Jocastæ audaciam, quâ debitam deorum oraculis fidem elevare conata esset. Ipsius igitur impietatem perstringit in hâc sublimi cantilenâ, eâ qua decuit dignitate. Nam officium erat Chori à partibus stare virtutis et sanctimoniæ. Vide Horatii Art. Poët. 193. et quæ ibi disseruit vir admodùm Reverendus Richardus Hurd. 140,

867. —Ολυμπος] Olympus mons Thessaliæ altissimus: undè pro cœlo apud poëtas haud rarò accipitur. Hîc autem metonymicè *Olympus* vocatur Olympi habitator, i. e. Deus. BURTON.

873. Ὕβρις φυτεύει τύραννον] Velle videtur Brunckius hoc dictum per hypallagen pro ἡ τυραννὶς φυτεύει ὕβριν. Sed hoc non ferendum. [Vide Clarkium ad Iliad. α, 566. et ζ, 396.] Minor Scholiastes locum sic interpretatur: ὑπερηφανία, καταφρόνησις αὐξάνει, ἐπαίρει ἐν ἑαυτῇ τὸν βασιλέα. Ὕβρις, ἤν ποτε, ὁ τύραννος δηλονότι, πολλῶν ὑπὲρ τὸ μέτρον πληρωθῇ ματαίως, ἃ μὴ συμφέροντα αὐτῷ, ἀναβιβάσασα εἰς ἀκρότατον ἀποῤῥῶγα, ἔῤῥιψεν ἐκεῖθεν εἰς δυστυχίαν, ἔνθα οὐ πορείᾳ συμφερούσῃ καὶ ὠφελίμῳ χρῆται. Unde Brunckius verba poëtæ ita reddidit: —*rex ubi temerè multis se exsatiavit, quæ nec opportuna nec utilia sunt, illum injuria, summo et abrupto in fastigio impositum, in exitium impellit, undè frustrà conatur aufugere.* Post ὤρουσεν, quod Aldus, omnesque veteres codices exhibent, inseruit νιν. "Pronomen," inquit, "quod inserui, non minùs ad sen-"tentiæ quàm ad versûs integritatem necessarium est.—"Solus Triclinius ex conjecturâ ἀνώρουσεν, pessimè. ὀρούειν hic "transitivum est, ut præc. v. εἰσαναβᾶσ'." Sed utinam vir doctus exempla protulisset horum verborum in sensu transitivo. Nam non sufficit auctoritas Scholiastæ, qui intransitivum εἰσαναβᾶσα per transitivum ἀναβιβάσασα, et intransitivum ὤρουσεν per transitivum ἔῤῥιψεν interpretatus est. [Vide Vol. I. ad p. 168. n. 5.] Revocanda igitur lectio Tricliniana, et locus ita enarrandus: *Insolentia cum contumeliâ* [nam ὕβρις ita significat] hominem ei addictum *tyrannum facit:* i. e. facit eum multò magis κακὸν καὶ ἄνομον quàm antehac. Sed finem respice hujus Ὕβρεως, quo τύραννος quoque necessariò implicatur;—loquitur quidem Chorus paullò obscuriùs, non ita tamen ut non possimus hanc rem satis distinctè intelligere, saltem tàm distinctè quàm ipse Chorus voluit;—sed respice finem ejus,—(ut verbis utar Jac. Tate, qui opem suam ad hunc locum difficillimum expediendum benignè contulit,)—*It gluts its appetite with every deed of folly and wickedness, and in the madness and blindness of its passion, rushes up to the highest and craggiest steep of destiny, where one false step, easily made, plunges it*

into irretrievable ruin. Reddas igitur ab initio *Antistrophes* hoc modo: *Insolentia* cum contumeliâ conjuncta hominem *facit tyrannum: hujusmodi Insolentia, ubi temerè multis se exsatiaverit, quæ nec opportuna sunt neque utilia, postquam in abruptum verticem* [ἀκρότατον, supple πέτραν] *ascendit, præceps ruit in exitium inevitabile,* [*ubi utili pede non utitur,* i. e.] *undè frustrà conatur aufugere.* Triclinius hæc rectè cepisse videtur: ὑβρισταὶ καὶ ἄνομοι, ὁπόταν ἢ ἱκανῶς, αὐξηθέντες εἰς ἄκρον, ἔπειτα εἰς τὴν τοιαύτην ἀνάγκην πίπτουσιν, ὡς δυστυχῶς καὶ ἀθλίως τὸν αἰῶνα διάγειν.—Sed hæc omnia eruditi præceptoris judicii sunto.

879. —πάλαισμα] ἤγουν τὴν ζήτησιν τοῦ φόνου τοῦ Λαΐου. gl. ab Ant. Francino Scholiis addita. Jusserat Apollo, ut Laii occisor investigaretur. Ex Jocastæ verbis timere poterat Chorus, ne ab hâc investigatione rex desisteret, quod ne fieri sinat Deum precatur. BRUNCK.

141. 883. —ὑπέροπτα] καταφρονητικῶς. Neutrum plurale vice adverbii. *Idem.*

888—895. Δυσπότμου χάριν χλιδᾶς,—] Constructio est: εἰ, χάριν δυσπότμου χλιδᾶς, μὴ κερδανεῖ τὸ κέρδος δικαίως, *si, propter infaustas delicias, justis non studebit lucris,* καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, *nec à rebus impiis abstinebit;* ἢ [εἰ] ματάζων ἕξεται [περὶ] τῶν ἀθίκτων, *aut si demens hærebit non tangendis.* τίς ἀνήρ, [ἂν] ἐν τοῖσδ', ἔτι ποτὲ ἕξει [i. e. δυνήσεται, vel ἕξει τὴν δύναμιν. In vulgatis scribitur ἔρξεται, error manifestò ortus ex vicinis vocibus, refragantibus sententiâ ac metro. Brunckius dedit ἔρξει ex emendatione Heathii; posteà autem vidit scribi debuisse ἕξει, (præeunte tamen amico meo eruditissimo Burgessio,) quod in textum igitur recipi debuit.] ἀμύνειν βέλη ψυχᾶς θυμῷ; *Quis enim homo,* qui totus *in his* est, *ab animo suo conscientiæ stimulos unquam arcere poterit?*

898. Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν—] Vide infrà Eur. Med. ad v. 666.

899. —Ἄβαισι—] Abæ (quæ et Abantia) urbs Phocidis juxta Parnassum, Apollinis oraculo clara. BURTON.

901. Εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα, κ. τ. λ.] *nisi hæc oracula omnibus mortalibus probabuntur.* BRUNCK.

903. —εἴπερ ὄρθ' ἀκούεις,] *si rectè audis,* i. e. *si rectè vocaris*—

906. Φθίνοντα γὰρ—] γὰρ ἤδη ἐξαίρουσι παλαιὰ θέσφατα Λαΐου φθίνοντα, Angl. *for they are now subverting the credit due to the oracle rendered formerly to Laius, as if it were failing.*—

142. 911. Χώρας ἄνακτες,] Non soli reges, sed cujuscunque civitatis primores veteribus appellabantur ἄνακτες. BRUNCK. Sed honorifica hæc appellatio potiori jure Sacerdotibus

congruere videtur, quam Thebanis senibus quibuscunque. 142.
Burton. Tiresias suprà, 284. vocatur ἄναξ. De personis Chori vide suprà ad v. 147.

914. 'Υψοῦ γὰρ—] *Œdipus enim tenet animum nimis altè suspensum omnigenis curis; neque, ut virum cordatum decet, nova ex veteribus colligit.*—"hoc id ipsum erat quod suadere voluit *Jocasta;* ut hæc sit argumenti vis: cùm vaticiniis *præteritis* nulla habeatur *fides*, nulla itidem et his *recentibus haberi debet.*" Burton.

919. —Λύκει' Ἄπολλον,] Apollo Lycius dictus est à Lyceo juxta Athenas, quod primum ejus templum fuisse credebatur, uti refert Pausanias, [Lib. i. c. 19.] vel à Lycia in Asià inferiore, ubi apud Pataram sex mensibus hiemalibus agere solebat, ut responsa daret, sex autem æstivis apud Delum maternam. [Vide Heynii Excurs. ii. ad Lib. iv. Æneidos.] Apollinem Lycium vel Lyceum quoque dictum fuisse testatur idem Pausanias [Lib. ii, c. 9.] ex eo quòd Sicyonios docuit quo modo lupos, [λύκους] qui ovilia tantopere vexabant ut nullus ex illis fructus capi posset, interimerent. [Vide etiam Pausan. lib. ii. c. 19. item Schütz ad Æschyl. Septem advers. Thebas, v. 144—147.] Cæterùm Lyceus mons erat Arcadiæ, Pani Deo sacer; quod tirones meminisse debent. —ἄγχιστος γὰρ εἶ, *proximus enim es.* i. e. tuum enim templum proximum est.

924. Ἆρ' ἂν παρ' ὑμῶν,—] *Jocastæ* ad templa deorum properantis orationem abrumpit inopinata nuntii à Corintho venientis in scenam ingressio. Burton.

936. —τὸ δ' ἔπος—] subauditur κατά.

949. Πρὸς τῆς τύχης—] Angl. *in the common course of na-* 143.
ture. gl. ἀπὸ φυσικοῦ θανάτου, *by a natural death.*

959. —θανάσιμον βεβηκότα.] Suppl. ὁδόν.

960. —νόσου ξυναλλαγῇ;] Vide suprà ad v. 34.

963. Καὶ τῷ μακρῷ γε, κ. τ. λ.] Ita sanè, *et longo, quod vivendo emensus est, tempore.* Brunck.

966. —ὄρνις,—] contractè pro ὄρνιας, ab ὄρνις, -ιος, vulgò ὄρνιθας.

968. —ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε ἄψαυστος ἔγχους,] *at ego, qui hîc sum, ensem in eum non strinxi.* Brunck.

977. —ᾧ τὰ τῆς τύχης κρατεῖ,] Angl. *of whom fortune is the* 144.
sole director.

982. —ἀλλὰ ταῦθ'—] Ordo est: ἀλλὰ [ἐκεῖνος] παρ' ὅτῳ ταῦτά ἐστιν οὐδὲν, φέρει, κ. τ. λ. Vide Ciceron. de Divin. Lib. i. c. 29. "Sic construe: ὅτῳ ταῦτα παρὰ οὐδέν ἐστιν, *cui talia* "*nulli curæ sunt.* Hesych. παρ' οὐδέν. εὔκολον, εὐχερές. Eur. "Orest. 562. παρ' οὐδὲν αὐταῖς ἦν ἂν ὀλλύναι πόσεις. Soph.

"Antigon. 35. 466. H. Steph. Thes. t. iii. c. 45. c." *Cantab. Anon.*

987. Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς—] Angl. *And indeed your Father's death throws great light upon this.* "μέγας ὀφθαλ-"μὸς, malè quod ad quantitatem; μέγας γ'; Porson ad "Phœn. 1658. notante J. T."

993. ἢ οὐχὶ θεμιτὸν—] pro vulgatis ἢ οὐ, quæ apud poëtas Atticos semper sunt monosyllaba, (quod et agnoscit Triclinius) Brunckius reposuit ἢ οὐχί· rectè, ut opinor; nam media in θεμιτὸν nullo modo produci debet, ut putat Triclinius. Scandas igitur hoc modo: Ῥη- Spond. τόν; ἢ οὐ- Iamb. χὶ θεμι- Tribrach. &c.

1005. —ὅπως—εὖ πράξαιμί τι.] Sic Aristoph. Plut. 341. Pace 215. Eurip. Herc. Fur. 729. His omnibus in exemplis, quorum similia passim obvia, πράττειν sensu τοῦ πάσχειν adhibetur. Brunck.

145. 1007. Ἀλλ' οὔ ποτ' εἶμι—] *Sed nunquam ibo in eundem locum cum parentibus.* De εἶμι, et suis compositis in sensu futuro vide suprà ad v. 431.

1008.— καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς] Notus Græcismus. Angl. *It is plain that thou knowest not what thou art about.*

1014. πρὸς δίκης] gl. μετὰ δίκης. *Jure, meritò.* Brunck.

1017. —οὐ γὰρ Πόλυβος—] Angl. *Was Polybus then not my father?* Vide suprà ad v. 341. J. Tate.

1018. Οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τἀνδρὸς,] *non magis quam ego,* [vide suprà ad v 534.] ἀλλ' ἴσον, *sed æquè.*

1021. —παῖδά μ' ὠνομάζετο;] vi verbi reciproci planè idem est, quod ὠνόμαζέ με ὂν παῖδα. Brunck.

1035. Δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην.] Σπάργανα sunt Latinè *fasciæ;* item *monumenta, crepundia;* Angl. *tokens, badges;* quæ et interdùm vocantur γνωρίσματα. Nam, (ut observavit Lindenbrogius ad Terent. Eunuch. iv. 6. 15.) "infantes antiquitùs cùm alienæ misericordiæ exponebantur, moris erat ἐπισήμοις quibusdam donis muneratos, relinquere: quæ Græci γνωρίσματα, Latini *crepundia* vel "*monumenta* vocant." Ubi vide plura. Brunckius, qui solus interpretum sensum hujus loci rectè cepisse videtur, ita reddidit: *Monumenta sanè illa nactus sum, quibus non est quod glorier.* Angl. verò reddi potest: *I was sadly disgraced by my tokens,* or *badges.* σπαργάνων regitur ab ἀπὸ suppressâ.

1036. Ὥστ' ὠνομάσθης—] Οἰδίπους scil. quod ex οἰδέω et πούς.

1037. —πρὸς μητρὸς, ἢ πατρός;—] ἔπαθον τοῦτο, τὸ διατρυπηθῆναι τὰ ἄρθρα; *Schol.*

146. 1052. —κἀμάτευες] Attica crasis pro καὶ ἐμάτευες. Brunck.

1056. —τὰ δὲ ῥηθέντα—] Ordo est: μηδὲ δὲ βούλου μεμνῆσθαι τὰ ῥηθέντα μάτην.

1062. —οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης—] Vide Musgravium ad Eur. Andromach. 637. qui citans alia hujuscemodi exempla hæc addit: "Indicant hæc, ultimam apud Græcos ignobilitatis "notam fuisse, si quis à tribus retrò ætatibus ignobilis esset." Οἴεται δὲ, τὴν Ἰοκάστην δυσγένειαν αὐτῷ συνειδυῖαν, ἀποκρύπτειν καὶ κωλύειν τὴν ζήτησιν. *Schol.* Quæ confirmantur per ea quæ Œdipus dicit infrà. 1070, et 1078. sqq.

1072. —ἄλλο δ' οὔ ποθ' ὕστερον.] Hæc locuta exit è scenâ 147. Jocasta nunquam reditura.

1074. Ἄξασα] Perperàm Aldus ἀΐξασα, Turnebus αἴξασα. Brunck. Atticè, ᾄσσω, pro ἀΐσσω. P. à Br.

1076. Ὁποῖα χρῄζει ῥηγνύτω·] Angl. *Let what will break forth.*

1082. Τῆς γὰρ—] Rectè gl. ταύτης. Articulus ὁ pronominis vicem sustinet, pro οὗτος, quod quidem in feminino genere vitâsse poëtas Atticos Marklandus credidisse videtur ad Suppl. p. 251. Sed falsum eum fuisse hic locus ostendit: et infrà v. 1466. ταῖν μοι μέλεσθαι, id est τούτοιν. Brunck. Vide etiam ad v. 1457.

1083. —διώρισαν.] gl. ἔταξαν. Angl. *The congenial Months ordained me to be great as well as mean.*

1086. Εἴπερ ἐγὼ μάντις—] En plenum anxietatis intervallum Αναγνώρισιν præcedens, quæ jam illicò erat perficienda! totum hoc commodè occupat Chorus, qui uti semper in Œdipi favorem pronior rei adhuc incognitæ exitum felicem comprecatur. Burton. ὑπονοοῦσιν οἱ κατὰ τὸν χορὸν χρηστότερόν τι περὶ τοῦ Οἰδίποδος, ὅτι θειοτέρου γένους τυγχάνει ἀπό τινος τῶν ὀρείων Νυμφῶν. *Schol.* κατὰ γνώμην ἴδρις, ἔμπειρος κατὰ τὴν γνώμην, ὅ ἐστι συνετός. *Idem.*

1088. Οὐ τὸν Ὄλυμπον,] Οὐ μὰ τὸν Ὄλυμπον, ἄπειρος οὐκ ἔσῃ, ὦ Κιθαιρὼν, κατὰ τὴν αὔριον πανσέληνον ἡμέραν, ἤγουν πάνυ λαμπρὰν, τοῦ μὴ οὐκ αὔξειν, ἤγουν τιμᾶν σε ἡμᾶς, δηλονότι, καὶ ὁμοδίαιτον τοῦ Οἰδίποδος, καὶ τροφὸν, καὶ μητέρα, καὶ τιμᾶσθαι παρ' ἡμῶν, ὡς ἐπίηρα φέροντα τοῖς ἐμοῦ βασιλεῦσιν. *Schol.* Οὐκ ἔσῃ ἐς τὴν αὔριον ἀπείρατος τοῦ ἡμᾶς αὔξειν σε ὡς τροφὸν καὶ ματέρα τοῦ Οἰδίποδος. Alter *Schol.* *Non te Cithæron, Olympum testor, non te latebit, simul ac crastina dies splendidum extollet jubar,* [ut rectè Brunckius. Nam πανσέληνος est ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, et σέλας, *fulgor, lumen, jubar.* Mirè omnia turbavit in notâ suâ ad hunc locum Vauvilliers.] *nos extollere te tanquam popularem, et altorem, et parentem, Œdipi; teque à nobis nostris choreis celebrari, utpotè qui regibus nostris gratum feceris.* ἀπείρων. "Diversæ formæ," inquit Brunckius, "sunt ἄπειρος et ἀπεί"ρων, ut ὅμαιμος et ὁμαίμων, aliaque multa." ἐπίηρα φέρειν τινὶ, est *morem gerere, gratum facere alicui.* Vide Hom. Iliad. α, 572.

1094, Mirè grassatur Brunckii audacitas. Quantò rectius hic qui "nil molitur ineptè" ad Eur. Orest. 614.

Ὡς ἐπίηρα φέρον-	ων ἐπ' ἄκρων ὀρέων
τα τοῖς ἐμοῖς τυράννοις.	Εὕρημα δέξατ' ἔκ του
Ἰὴϊε Φοῖβε, σοὶ	Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων,
δὲ ταῦτ' ἀρέσ' εἴη.	Αἷς πλεῖστα συμπαίζει.
——— ναί-	*Anon. Cantab.*

1098. Τίς σε, τέκνον,] In re incertâ relinquitur conjecturæ locus: et fictio poëtica facilè aliquem Deorum τῶν μακραιώνων constituit Œdipi parentem, Pana, vel Apollinem, vel Mercurium, vel Bacchum. Burton.

148. 1100. —ὀρεσσιβάτα] Doricus genitivus, et redupl. σ, pro ὀρεσιβάτου.

1102. —θυγάτηρ] non semper relativè *filiam* significat: sed quandoque, ut hîc, absolutè *puellam*. Sic ἄλοχοι suprà 183. absolutè *mulieres*. [Vide etiam Musgravium ad Eurip. Helen. 1321. Androm. 1039.] τῷ γὰρ, i. e. τούτῳ, τῷ Ἀπόλλωνι, cujus proximè præcessit mentio, quique passim Νόμιος appellatur. Perperam in glossis τῷ Πανί. Brunck. Constructio est: ἄρα τις θυγάτηρ προσπιλασθεῖσά που [suppl. ἐγγύς. Vide Eur. Med. 100, ubi hoc adv. exprimitur cum genitiv. post πελάζειν, vulgò enim hoc verbum habet post se dativum.] Πανὸς ὀρεσσιβάτα, ἢ Λοξίου, [ἔτικτέ] γέ σε; τῷ γὰρ κ. τ. λ.

1104. —ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων,] Ὁ Ἑρμῆς. Cyllene autem mons Arcadiæ, ubi natus esse dicitur Mercurius. Burton.

1111. Πρέσβυ,] vulgo πρέσβεις.—Chorum quum adloquantur tragicæ personæ, numero singulari haud minùs sæpè utuntur quam plurali, ut suprà 658. 687. infrà 1321. passimque in quibuscunque dramatibus. Hoc librarius quum minus perspexisset, πρέσβεις intulit. Brunck. Μὴ συναλλάξαντά πω, τουτέστι, μὴ συντυχόντα, μὴ κοινωνήσαντα, μὴ εἰς ἀμοιβὴν καὶ ὁμιλίαν ἐλθόντα. Θεασάμενος δὲ ὁ Οἰδίπους τὸν πρεσβύτην ἐρχόμενον, ὃν μετεπέμψατο, στοχάζεται μὲν εἶναι αὐτὸν ἐκ τοῦ γήρως, καὶ τῶν ἀγόντων οἰκετῶν· τὴν δὲ ἐπιστήμην καὶ ἀκριβῆ γνῶσιν τῷ Χορῷ ἀνατίθησι. *Schol.*

1112. —ἔν τε γὰρ μακρῷ γήρᾳ ξυνᾴδει,] Præpositio ἐν hîc, ut sæpè alias, abundat. Suprà 821. Antig. 962. 1003. Phil. 1160. Ordo est: τῷ μακρῷ γήρᾳ ξυνᾴδει, καὶ ξύμμετρός ἐστιν ἀνδρὶ τῷδε, nempè τῷ Κορινθίῳ ἀγγέλῳ. Scribi etiam potuisset, nec fortè deteriùs, τῷδε τἀνδρὶ, sublatâ distinctione post ξυνᾴδει. Brunck.

1113. —τῷδε τ' ἀνδρὶ ξύμμετρος·] Lege σύμμετρος. Vide Porsonum ad Eur. Hec. 347. Canonem apud *The British Critic, Dec.* 1797. sic correctum do: "Quum versus Iam-"bicus in fine trisyllabus est, [vel quasi trisyllabus, ut ὦτε

« μὴ κλύων] pes penultimus rarissimè Spondæus est."—Facili negotio emendari potest Ionis versus initialis: Sic, Ἄτλας ὁ νώτοις χαλκέοισιν οὐρανόν. J. Tate. Vide ad init. notarum in Œd. Tyr.

1120. Ἡ τόνδε φράζεις;] Angl. *Dost thou mean this man?*

1121. —φώνει βλέπων—] Nos Angli exprimimus: *look up at me and tell me.*

1130. —ἢ ξυναλλάξας τί πω;] *Aut aliquid cum eo habuisse commercii?*—Continuatio est præcedentis interrogationis; ἆρ' οἶσθα τοῦτον τὸν ἄνδρα τῇδέ που μαθὼν, ἢ ξυναλλάξας τί πω; *Meministin' ergo hunc virum illic cognovisse, aut aliquid,* &c. Perperàm in impressis ἦ. Brunck.

1133. —ἀγνῶτ' ἀναμνήσω νιν·] non τὰ ἄγνωτα— sed ἀγνῶτα 149.
ab ἀγνὼς, *ignarus:—faciam,* &c. *ut ignarus ille reminiscatur.* Burton.

1136. Ἐπλησίαζεν—]' Sic legendum esse meridianâ luce clarius est: [vulgo ἐπλησίαζον] οἶδεν ὁπηνίκα κατὰ τὸν Κιθαιρῶνα ἐπλησίαζεν ἐμοὶ— Versus præcedens totus est διὰ μέσου, seu in parenthesi: supplendum vel σὺν, vel ἐπιστατῶν· nominativi sunt absoluti ὁ μὲν, ἐγὼ δ'— Brunck.

1136-7. —τρεῖς ὅλους—ἐμμήνους χρόνους·] i. e. *Per tres Menses,* Junium, Julium, et Augustum. εἰς ἀρκτοῦρον, *usque ad sidus Arcturi:* quod, Plinio dicente, (lib. 2. § 47.) undecim diebus ante æquinoctium Autumni exoritur; h. e. ut ille alibi (lib. 18. § 74.) seipsum explicat, *pridiè Idûs Septembris.* Burton.

1144. —τοῦτο τοὔπος—] *hanc rem.* Hoc sensu ἔπος apud Homerum frequens. Brunck.

1145. —ὦ 'τὰν,] Compellandi formula Poëtis et Oratoribus Atticis familiaris. Mœris in Diction. Attic. Ὦ 'τὰν, Ἀττικῶς· ὦ σὺ, Ἑλληνικῶς. Burton. H. Steph. in Thes. Voc. ἔτης, *Socius,* exhibet ἔταν ut Doricus Vocativus pro ἔτα. t. 1. c. 1282. e. Ubi vide plura; vide etiam, Vol. I. ad p. 186. n. 6.

1146. Οὐκ εἰς ὄλεθρον;] οὐκ εἰς φθορὰν, ἄπει δηλονότι; *Schol.* οὐ σιωπήσας ἔσει; ἔσει Atticè pro vulg. ἔσῃ et σιωπήσας ἔσῃ pro σιωπήσεις.

1158. Ἀλλ' εἰς τόδ' ἥξεις,] Angl. *But at any rate thou shalt come to this,* μὴ λέγων γε τοὔνδικον, *if thou dost not tell the truth.* Nam, ut observavit Brunckius, τὸ ἔνδικον est *justum,* id est *verum.* Hesych. ἔνδικον, ἀληθές.

1160. —ἐς τριβὰς ἐλᾷ.] Angl. *has recourse to delays, to procrastination.* ἐλᾷ, idem quod ἐλαύνω, sumitur hic, ut sæpè, in sensu intransitivo. Vide Vol. I. ad p. 38. n. 5.

1163. —ἐδεξάμην δέ του.] του pro τινος, Atticè; et regitur 150.
ab ἀπὸ subintellecto.

150. 1167. Τῶν Λαΐου τοίνυν τις—] *Ergo quidam erat ex familiâ Laii.* Brunck.

1168. Ἠ δοῦλος, ἢ 'κείνου—] *Num servus, aut quis erat ex illius genere? Idem.*

1169. —πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.] Angl. *I am on the point of (speaking) what is dreadful to speak.—And to me (it may be dreadful) to hear.* gl. καὶ ἐγὼ ἐπ' αὐτῷ εἰμὶ τῷ δεινῷ ἀκούειν. Vide Valck. ad Eur. Phœn. p. 140. T. Y.

1174. Ὡς πρὸς τί χρείας;] gl. ὡς ἐπὶ ποίᾳ χρείᾳ.

1178. —ὡς ἄλλην χθόνα—] Constructio est: ὡς δοκῶν [αὐτὸν] ἀποίσειν [τὸν παῖδα scil. εἰς] ἄλλην χθόνα, ἔνθεν αὐτὸς ἦν. "ὡς hîc non valet εἰς, quandoquidem ab Atticis eâ potestate non adhibetur, nisi rei animatæ junctum." Brunck. Vide Vol. I. ad p. 88. n. 3.

1181. —ἴσθι δύσποτμος γεγώς.] Nota Syntaxis Græca. *Scito te infelicem esse.*

1184. —ξὺν οἷς τ'—] i. e. τε πέφασμαι ὁμιλῶν σὺν ἐκείνοις, σὺν οἷς οὐ χρῆν μ' ὁμιλεῖν. Ubi notandum numerum pluralem poni pro singulari, ut sæpissimè fit apud Poëtas; Œdipúmque de matre suâ loquentem usurpare genus masculinum, ut in ejusmodi phrasibus, ubi sermo generalior est, interdùm etiam sit apud Poëtas. Vide Eur. Alcest. v. 384. et quæ ibi annotavit Barnesius.

1186. Ἰὼ γενεαὶ—] Choricum hoc canticum in duas strophas et totidem antistrophas, undenûm singulas versuum, divìdit Heathius: quod si absque ullâ interpolatione fieri posset, lubens admitterem. Sed eò minùs à codicum fide discedere volui, quò minùs intelligo, quid nostra intersit monostrophicane an antistrophica hæc sint. Brunck.

151. 1191. Ἠ τοσοῦτον—] Constructio plena videtur esse: ἢ τοσοῦτον ὅσον αὐτὸν δοκεῖν εἶναι εὐδαίμονα, Angl. *just as much as that he may seem happy,* καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι, *and that, having seemed so, he may then fall.* ἀποκλῖναι, πεσεῖν, ἢ ἀποβαλεῖν. *Schol.*

1195. Οἰδιπόδα,] Vocativ. Dor. ab Οἰδιπόδης, -ου, 1mæ, quod sæpiùs legitur Οἰδίπους, -οδος, 3tiæ, vel Οἴδιπος, -ου, 2dæ.

1196. Ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,] ὑπερβολικῶς εὐτυχήσας. ἐκράτησας, ἐγκρατὴς ἐγένου τῆς κατὰ πάντα εὐτυχοῦς μακαριότητος. *Schol.*

1198. Ὦ Ζεῦ,—] φεῦ· διὰ μέσου· γαμψώνυχα, τὴν ἀγκύλους ἔχουσαν ὄνυχας. *Schol.* ἤτοι τὴν Σφίγγα. ἰστέον δὲ, ὅτι ἡ Σφὶγξ εἶχε πρόσωπον καὶ κεφαλὴν κόρης, σῶμα κυνὸς, πτερὰ ὄρνιθος, φωνὴν ἀνθρώπου, ὄνυχας λέοντος. *Scholia Triclinii.*

1204. Τανῦν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος;] Angl. *but now who is to be heard of more wretched* than thou?

1205. Τίς ἐν πόνοις—] τὸ ἀθλιώτερος suprà ad singula sen- 151.
tentiæ membra adhibendum revocatur. BURTON.

1208. —λιμὴν αὐτὸς] Perperàm vulgò αὐτός. Glossa supplet ὁ, ut sit ὁ αὐτός. Vide v. 557. BRUNCK. *Cui idem portus* [ὅτι μήτηρ ἦν καὶ γυνὴ Ιοκάστη. ἣν λέγει λιμένα. *Schol.*] *sufficit ut in eum sponsus ingredereris, qui filius eras et pater.*

1210. —αἱ πατρῷαι—ἄλοκες] *paterni sulci*, quæ possunt reddi *paternus lectus*. ἐς τοσόνδε—supple χρόνον, *tamdiù*.

1214. Δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι] *damnat inauspicatas pridem nuptias genitoris simul et geniti.* BRUNCK. δικάζει, gl. καταδικάζει. Cæterùm ἄγαμος hîc est κακόγαμος.

1218. Ὀδύρομαι κ. τ. λ.] *te enim vehementer deploro magnis ejulatibus.* ἰαχαίων— Sic optimè codex regius bombycinus. Nomen est adjectivum ἰαχαῖος ab ἰαχὴ derivatum. In uno codice regio chartaceo ἀχέων. In reliquis ἰαχέων cum gl. φωνῶν. BRUNCK. ὡς περίαλλα, περιάλλως, ὑπερβολικῶς. *Schol.*

1223. Ω γῆς—] In scenam intrat ἐξάγγελος sive nuntius 152.
extraordinarius, ea palàm narraturus, quæ in scenâ ipsâ apertè exhiberi pudor vetat atque operis lex: nempè *Jocastæ* exitium suspendio vitam finientis, et *Oedipi*, manu sibi injectâ, oculos effodientis. BURTON.

1225. —ἐγγενῶς—] γνησίως. ἐντρέπεσθε, ἐπιστρέφεσθε, ἐπιστροφὴν ἔχετε. *Schol.*

1228. Νίψαι καθαρμῷ—] ἀποπλῦναι διὰ καθάρσεως. *Schol.* Sic ferè decus illud Angliæ Gul. Shakespeare:—*Will all great Neptune's Ocean wash this blood Clean from my hand? No.*—MACBETH, *Act* ii. *S.* 2.

1231. —αὖ 'ν φανεῖ αὐθαίρετα.] Nempè *Jocastæ* suspendium et *Oedipi* excæcatio. BURTON. Pro αὐθαίρετα legendum censet doctissimus Hemsterhusius αὐτάγρετα ad Callimach. Fr. cxx. à Bentleio.

1232. Λείπει μὲν—] Constructio est: οὐδ' [i. e. τὰ κακὰ,] ἃ πρόσθεν ᾔδειμεν λείπει μὲν τὸ μὴ οὐκ εἶναι βαρύστονα, *nihil deest malis ne illa quidem quæ antea noveramus, quo minùs sint luctuosissima.*

1234. Ὁ μὲν τάχιστος τῶν—] *Ut paucissimis et ego dicam, et vos intelligatis.* εἰπεῖν τε καὶ μαθεῖν. gl. εἰς τὸ εἰπεῖν ἐμὲ δηλοῦντι, καὶ εἰς τὸ μαθεῖν ὑμᾶς BRUNCK.

1237. —τῶν δὲ πραχθέντων—] Angl. *but the most grievous circumstances of this direful scene are wanting*; ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα, *for no one had an opportunity of beholding them.* πάρα pro πάρεστι. Nam non solùm Tragici, sed Historici, præsens tempus sæpè usurpant de præterito verba facientes.

1239. Ὅμως δ', ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι,—] Angl. *Nevertheless, as far as my memory serves,*— [ἔνι pro ἔνεστι,] πεύσει, *thou shalt hear*—Attic. pro communi πεύσῃ.

152. 1241. —ὀργῇ χρωμένη—] ὀργῇ ἀντὶ τοῦ λύπῃ. *Schol.*

1243. —ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς·] *Unguibus utrinque dextris*, id est, eâdem vi exsertis ac si utraque manus dextra esset. Heath. Exponit tamen Scholiastes simpliciter ἀμφιδεξίοις, per ἀμφοῖν χεροῖν.

1244. —ἐπιῤῥήξασ', ἔσω,] ἐπιῤῥήσσω est *cum fragore obdo.* Sic Hom. Iliad. ω, 454. et 456.

1246. Μνήμην παλαιῶν—] *antiquorum congressuum memoriam repetens, unde is ortus, à quo periisset ipse.* Brunck. δὲ λίποι τὴν τίκτουσαν [εἰς] δύστεκνον παιδουργίαν τοῖς οἷσιν αὐτοῦ, *reliquisset autem ipsam, quæ pepererat, ad infelicem procreationem liberorum suo ipsius filio—Laii* scil. *filio* ; quod Græca dant sine ambiguitate ; sed pluraliter, ut sæpè fit, ubi sententia numerum singularem requirit.

1250. Ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρα,] gl. ἐκ τοῦ Λαΐου τὸν Οἰδίποδα. In quibusdam codicibus et libris impressis legitur ἄνδρας, quod eodem redit. Mavult ἄνδρας J. T.

1252. —εἰσέπαισεν—] *irrupit.*

153. 1256. Γυναῖκά—] gl. δηλονότι ἐξαιτῶν ἀπὸ κοινοῦ. Possis etiam extrinsecùs arcessere verbum ex analogiâ : ἐξαιτῶν ἡμᾶς πορεῖν οἱ ἔγχος, καὶ δεικνύειν ὅπου κίχοι— Brunck.

1261. Πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ'—] *geminas fores insultat calcibus, funditúsque evellit cava claustra, atque in cubiculum irruit.* Brunck. κλῇθρα, aliter κλεῖθρα.

1263. Οὗ δὴ κρεμαστὴν—] Conf. omninò Æneid. xii. 595. sqq. ubi Poëta, summo cum judicio, mortem Amatæ, rebus leviter perstrictis quæ aliquid offensionis lectoribus parere possent, depingit. J. Tate.

1264. —ἐώραις ἐμπεπλεγμένην·] δεδεμένην, ἐγκεκλωσμένην κρεμάθραις. ἐώρα, διὰ τοῦ ε, ὅθεν καὶ μετέωρον, κρεμάθρα δι' οὗ κρεμᾷ τίς τι. *Schol. tortilibus suspendiis implicitam.*

1266. —ἐπεὶ δέ γ' ἡ—] Vulgata lectio est : ἐπεὶ δὲ γῇ ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν.— Mutatio Brunckiana ingeniosa est.

1268. Ἀποσπάσας—] Constructio est : γὰρ ἀποσπάσας ἀφ' εἱμάτων αὐτῆς χρυσηλάτους περόνας, αἷσιν ἐξεστέλλετο [τὰ εἵματα scil.] *Namque avulsis ab ipsius vestimentis aureis fibulis, quibus ornata erant ;—ἄρας—iis sublatis, feriit nervos oculorum suorum.* De περόναι, quæ et πόρπαι dicebantur, [vide Eur. Hec. v. 1160. edit. Porsoni.] ita Dacierius : L'ancien habit des femmes Grecques étoit l'habit Dorique ou Carien, qui s'attachoit avec des agraffes ; mais le mauvais usage, qu'elles firent de ces agraffes en quelque rencontre, obligea les Grecs à leur faire prendre l'habit Ionien. On peut voir sur cela Herodote, liv. 5. s. 87, 88.

1271. —Ὁθ' οὕνεκ'] ἀντὶ τοῦ ὅτι. *Schol.* ὅτι οὐκ ὄψοιντό νιν

οἷα ἔπασχεν, *quod nunquam visuri forent eum qualia passus* 153.
esset; i. e. *quod nunquam visuri forent qualia ipse passus esset*; [genus est locutionis scriptoribus Græcis perquam familiare, nec Latinis inusitatum.] —ἀλλὰ τὸ λοιπὸν ἐν σκότῳ ὀψοίατ' [ἐκείνους] οὓς μὲν οὐκ ἔδει [ὁρᾶσθαι,] *sed in posterum visuri forent in tenebris* [i. e. *non omninò visuri forent*] *eos quos non oporteret videre*, [liberos suos scil.] δὲ οὐ γνωσοίατο οὓς ἔχρῃζεν [γνῶναι·] *nec agnituri forent quos cuperet agnoscere.*

1275. —ἐφυμνῶν,] ἀνοιμώζων. *Schol.*

1278. ἀλλ' ὁμοῦ μέλας] Vulgata lectio est: ἀλλ' ὁμοῦ μέλας ὄμβρος χαλάζης αἵματος ἐτέγγετο· sensu, ut opinatur Brunckius, nullo, aut pravo, et metro vacillante. Duplex igitur remedium metri proposuit idem vir doctissimus, vel per verbum compositum ἀπετέγγετο pro simplice; vel inserendo voculam γ' [non τ', uti in uno MS. male] ante verbum simplex. Quorum tamen prius ille prætulit; et præterea pro χαλάζης dedit χαλάζης, dativ. scil. plur. pro χαλάζαις, quod quidem in quibusdam membranis invenit vir solertissimus. Sic autem verba ordinavit: ἀλλὰ μέλας ὄμβρος ὁμοῦ χαλάζαις αἵματος ἀπετέγγετο. "Diversa sunt, inquit, μέλας ὄμβρος, humor ex "oculis manans, et χάλαζαι αἵματος, *grandines sanguinis*, "i. e. *crebræ sanguinis guttæ*: opponuntur hæ ταῖς μυδώ-"σαις φόνου σταγόσι, quæ minus quid significant: *Nec lentam* "*tabi saniem emittebant, sed largifluo lacrimarum imbri* "*mistæ sanguinis grandines decidebant.* Venustum est hoc "schema, quo res augetur minoris negatione. Sic in Aj. "628." Hæc ille: Sed non, ut videtur, cum solitâ suâ felicitate. Atque displicere hanc interpretationem tum quibusdam ex doctis meis amicis, tum erudito cuidam Cantabrigiensi anonymo in literis ad me nuper datis, invenio: multòque magis textûs mutationem et explicationem quas olim proposuerat Gilbertus Wakefield, ὁ μακαρίτης, Sylv. Crit. P. i. p. 81. et quas in primâ hujus vol. edit. citaveram. Cæterùm omnium interpretum in hoc loco vexatissimo expediendo felicissimus mihi videtur amicus meus eruditus T. Young. "Sine tantis ambagibus," inquit ille, "legi potest cum co-"dice, —αἵματος τ' ἐτέγγετο, quod is facilè intelliget cui ocu-"li humores distillantes videre contigit: grandinis enim cum "sanguine mistæ satis exactè speciem ferunt." Vide M. R. Jul. 1799. p. 313. 324. An, μέλας ὄμβρος χαλάζης αἵματός τ'—ater imber grandinis et sanguinis, i. e. grandinis sanguineæ? P.

1280. —δυεῖν—] Atticum pro δυοῖν. Adhiberi autem solùm in casu genitivo docet Phrynichus p. 34. edit. Nunnesii. Burton. ἔῤῥωγεν—κακά· *exorta sunt mala.* Brunck.

154. 1296.—εἶτεν καὶ συγγοῦντ' ἐποικτίσαι.] gl. καὶ τὸν μισοῦντα ἐλεῆσαι.

1298.—ὅσ' ἐγὼ προσέχυρσ' ἤδη·] Resolvenda phrasis ad hunc modum: πρὸς ὅσα ἐγὼ ἤδη ἔκυρσα. Hesych. προσκύρει, προσεγγίζει. BRUNCK.

1301. μακίστων] Dorica μάσσων. μάκιστος adhibent Tragici pro μείζων, μέγιστος. Sic noster Phil. 849 Eurip. Hippol. 826. τὸ μάκιστ' ἐμῶν κακῶν. &c. BRUNCK. πρὸς τῷ κ. τ. λ. Subauditur ἐπέθηκε, vel tale aliquid. (Tragici nunquam μάσσων, μάκιστος, pro μείζων, μέγιστος, adhibent. μάσσων a μᾶκος, Doricè pro μῆκος, formatur. Vid. Blomfield. Gloss. in Pers. Æsch. v. 444. qui tamen ignorâsse videtur Scapulam in Lex. μάσσων et μάκιστος a μῆκος derivare. G. D.) μείζονα—μείζονας, &. an, κατὰ suo. P.

1310. πέτεται φοράδην;—] Vox mihi quonam avolat in auras sublata? BRUNCK. In aliis ἀναπέταται, repugnante metro.

1311. ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλου;] O fortuna, quonam evasisti? BRUNCK.

1313. ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπότροπον.] O tenebrarum mearum nubem detestabilem; ἐπιπλόμενον ἄφατον [ἐπερχόμενον ἄρρητον, Schol.] quæ me involvit infandum, ἀδάμαστόν τε καὶ δυσούριστον, indomabilem et interminatam!

155. 1326. —τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.] Ab ὁμὸς similis, idem, venit adverbium ὁμῶς. similitèr, pariter, æquè: Sic Il. α 1.6. Αμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσα—utrumque ex animo pariter amans—Scribitur et ὅμως, et vulgò redditur per conj. adversativam, tamen, attamen, &c. Nam cum ex duobus modis, in quibus res aliqua evenire potest, alter illi eventui plus quam alter, vel ei omninò, faveat; et ubi tamen, non negato posteriore eventûs modo, affirmatur rem, de qua sermo est, eventuram esse, vel jam evenisse, pariter ac in priore; inde fit ut ὅμως, rectè reddi possit, tamen, attamen, &c. Sic Nubila tempestas est, tamen ille veniet. —ὅμως ἐκεῖνος ἐλεύσεται, ille veniet pariter ac si esset serena. Quod linguâ vernaculâ dici potest, The weather is cloudy, but he'll come ALL THE SAME, [as if it were clear]—he'll come notwithstanding—for all that he'll come—he'll come nevertheless—in spite of that, &c. Vide Hoogeveen de particulis, voce ὅμως. JAC. TATE.

1332. —νιν] Dor. idem quod μιν, pro αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό. Usurpatur etiam interdum pluraliter ut hîc: nam hîc ad ὄψεις refertur.

1336. Ην ταῦθ',] idem quod ταῦτά ἐστι. Nam ἦν passim videre est pro ἐστί. Sic Horat. Lib. i. Od. 37. Tempus erat —pro tempus est. Vide Vigerum de Idiotism. Edit. i. Zeunii, p. 210.

156. 1347. Ὄλλυτε τὸν—] Subauditur ἕνεκα. Vide infrà ad Eur. Med. v. 95.

1349. ὃς ἀπ' ἀγρίας πέδας νομάδος—] quicunque me libe-

ravit sævo vinculo quod in pascuis pedes meos ligavit. πέδας
est gen. Dor.

1364. —τι πρεσβύτερον—κακοῦ κακὸν,] Angl. *any one evil
more inveterate than another,*—

1373. —οἶν ἐμοὶ—] Constructio est: οἶν δυοῖν ἔργ᾽ ἐστὶν εἰρ- 157.
γασμένα μοὶ κρείσσον᾽ ἀγχόνης· quorum sensum ita rectè dedit
minor Scholiastes: πρὸς οὓς ἀμφοτέρους ἔργα ἐστὶν ὑπ᾽ ἐμοῦ πε-
ποιημένα κρείσσονα ἀγχόνης, ἤγουν, μείζονος κακοῦ ἀξία ἢ ἀγχόνης,
πνιγμονῆς.

1374. —ἀγχόνης εἰργασμένα.] Notandum, per vocem ἀγχόνη,
non hîc intelligendum *pœnam lege sancitam*, sed *supplicium*
quod noxius *de seipso sumit*, ceu quod Jocasta fecerat, ani-
mum intolerabili miseriá aut noxâ liberandi gratiâ. Conf.
Eur. Alcest. v 229, sqq. Bacch. v. 246 —Acutè Scholias-
tes: —ἀγχόνης ἐπικρατέστερα· ἅπερ οὐκ ἦν ἰᾶσθαι οὐδὲ ἐν θανάτῳ.
διὰ τούτου οὖν ἀπολογεῖται. ὅτι μεῖζον κακὸν διεπράξατο εἰς ἑαυτὸν,
ἢ εἴπερ ἦν τελευτήσας. JAC. TATE.

1376. —Βλαστοῦσ᾽ ὅπως ἔβλαστε,] εἰς φῶς φανεῖσα ὅπως ἐφάνη.
Schol. ἤγουν, ἡ τῶν τέκνων θεωρία. *Id.* i. e. ἡ ὄψις. P.

1379. —τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ] Ordo est: τῶν ἐγὼ ὁ παντλή-
μων εἷς ἀνὴρ τραφεὶς ἐν ταῖς Θήβαις γε κάλλιστα ἀπεστέρησ᾽ ἐμαυτὸν,
quæ Brunckius sic reddidit: *quibus miserrimus ego, solus
virorum qui Thebis versantur, meipsum pulcherrimè privari.*
—"Pessimè Brunckius. Verte, *quibus miserrimus ego, unus
"apud Thebas* (antehac) *optimâ fortunâ usus.* [κάλλιστα τρα-
"φεὶς] *memet privari.* Deplorat scil. Œdipus fatum suum,
"qui πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου [v. 455.] factus sit." *Cantab. Anon.*

1389. —τὸ γὰρ] γὰρ τὸ τὴν φροντίδ᾽ οἰκεῖν— Schema ver-
borum Græcis Scriptoribus usitatissimum.

1394. —καὶ τὰ πάτρια λόγῳ παλαιὰ δώμαθ᾽,—] *et paterna,
ut dicta es, antiqua domus,* οἷον κάλλος ἆρα ἐξεθρέψατέ με ὕπου-
λον κακῶν, *qualem pulchritudinis speciem me enutriistis abdita
tegentem mala!*

1400. Αἳ τοὐμὸν—] τοὐμὸν αἷμα πατρὸς, est τὸ αἷμα τοῦ ἐμοῦ
πατρός.

1401. —ἆρ᾽ ἐμοῦ μέμνησθ᾽ ἔτι,—] *num mei adhuc meminis-
tis, quale facinus apud vos patraverim?* i. e. *num adhuc me-
ministis, quale facinus ego apud vos patraverim.* Quæ est
forma locutionis Græcis Scriptoribus usitatissima. [Vide
suprà ad ver. 1271.] ὑμὶν, gl. παρ᾽ ὑμῖν.

1403. —ὦ γάμοι,] Vide Longin. de Sublim. § xxiii. ubi 158.
criticus ille hunc locum citat et laudat.

1405. Ἀνεῖτε] 2. plur. aor. 2. ε in ει mutato, pro ἄνετε.
BRUNCK.—Nam ἵημι retinet vocalem brevem imperf. in aor.
2. ut bene nôrunt tirones.

1416. Ἀλλ᾽ ὧν ἐπαιτεῖς—] Ordo est: ἀλλ᾽ ὅδε Κρέων πάρεστιν
ἐς δέον, [εἰς] τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν, [περὶ] ὧν ἐπαιτεῖς· *Sed*

ipse Creon adest opportunum ad agendum et consultandum de iis quæ petis. ἐς δέον, εἰς τὸ ἁρμόζον τοῦ χρόνου, τουτέστιν, εἰς καιρὸν, εὐκαίρως. *Schol.*

1420. Τίς μοι—] τίς πίστις ἔνδικος φανεῖταί μοι—scil. παρ' ἐκείνου; Angl. *what credit can I reasonably expect to have with him?*

1427. —οὕτω δεικνύναι,—] Angl. *when you thus expose—*

1430. Τοῖς ἐν γένει—] Ordo est: γὰρ ἔχει εὐσεβῶς τοῖς μόνοις ἐν γένει μάλιστα ὁρᾷν τ' ἀκούειν τὰ ἐγγενῆ κακά.

1434. —πρὸς σοῦ γάρ,] *e re tuâ, non meâ. Dicam quæ tua magis quam mea intersit fieri.* Brunck.

159. 1438. —εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἄν,] Vocula ἂν emphasis gratiâ repetitur, subaudito, ex præcedente, ἔδρασα.

1442. —ὅμως δ', ἐν' ἵσταμεν χρείας,] *attamen, ut præsens est rerum status.* Brunck. ἵσταμεν, per syncopen pro ἑστήκαμεν.

1445. Καὶ γὰρ σὺ νῦν—] Subauditur μάλιστα, *maximè: etenim præsens tua fortuna facit ut deo fides habeatur.*

1449. Εμοῦ δὲ μήποτ'—] Ordo est: δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε πατρῷον ἄστυ τυχεῖν ἐμοῦ οἰκητοῦ ζῶντος. ἀξιωθήτω scil. sumitur impersonaliter.

1451. —ἔνθα κλῄζεται—] *ubi hic Cithæron meus celebratur.*

1453. —ζῶντι] Sic benè Toupius Cur. nov. in Suid. p. 103. Libri omnes mendosè ζῶντι. Brunck. ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον, *proprium sepulchrum mihi viventi constituendum curârunt,* ἵνα θάνω ἐξ ἐκείνων, οἵ ἀπωλλύτην με, *ut moriar ab illis, qui me perdebant,* i. e. *qui necem meam moliebantur.* Nam ea est vis temporis imperf. "Nescio an temp. imperfecti "solius. [Vide Brunck.] Valck. Phœniss. [1406, ubi vide "plur.] Quivis Scriptores antiqui conantibus effectum tri- "buunt." *Cantab. Anon.*

1456. —οὐ γὰρ ἄν ποτε—] Θνήσκων γὰρ, ἤγουν, εἰ ἐθνήσκον γὰρ, οὐ μήποτε ἂν ἐφυλάχθην ἐπί τινι τοιούτῳ δεινῷ κακῷ. *Schol.* Mihi hîc videtur poëta ad rumorem aliquem alludere de morte Œdipi modo extraordinario eventurâ, post ipsius secessum in furiarum nemus: quam quidem rem Sophocles argumentum postea selegit postremi illius, sed non admiratione indignissimi, suorum dramatum. [Vide Cic. de Senect. c. vii, 22.] Minimè hîc repræsentatur Œdipus tanquam omninò gnarus futuri sui fati: consequens tantùm, quod sibi videbatur verisimile ex rebus maximè portentosis anteactæ vitæ, deducit;—nimirùm, quoniam non vixerat, ita nec moriturum esse, quemadmodum cæteri mortales. Sensus totius loci à v. 1451. ita potest exprimi Angl. *Allow me to dwell on my own Cithæron;—my father and mother designed it to be my living tomb.*—Yes. *Allow me to inhabit that mountain, that I may at length find that dissolution which they intended for me. However, whether I die on Cithæron or not,*

one thing is certain, that neither disease nor any common cause will destroy me; for surely I should never have then been snatched from such imminent death, had I not been reserved for some signal disaster at last. JAC. TATE.

1458. —ὅπηπερ εἶσ',] Lege ὅπηπερ, ut Porsonus monuit. Sic ἐμποδὼν, quod est ἐν ποδοῖν. JAC. TATE. *quocunque ibit.* Angl. *whithersoever it will.* Vide suprà ad v. 431. ὅπῃ, Porson. Eur. Vide Indicem, Ed. Lips. P.

1463. Αἷν οὔ ποθ' ἡ 'μὴ—] Ordo est: αἷν ἡ ἐμὴ τράπεζα βορᾶς οὔ ποτ' ἐτάθη χωρὶς ἄνευ τοῦδ' ἀνδρὸς, [i. e. ἐμοῦ. Vide suprà ad v. 534.] *quibus mensa mea nunquam apposita fuit seorsùm à me,*

1466. Ταῖν μοι μέλεσθαι·] Sic benè scriptum in cod. Reg. chart. Glossa τούτων. Aldus et reliqui codd. mendosè αἷν. Vide suprà ad 1082. BRUNCK. Sed et ταῖν pro αἷν hîc legendum felici conjecturâ jampridem proposuisse doctissimum Burgessium invenio. Cæterùm μέλεσθαι regitur ab ὅρα, vel tali aliquo subaudito; sive est, ut loquuntur Grammatici, inf. pro imperativo.

1472. Οὐ δὴ κλύω που,] αἰσθάνεται τῶν θυγατέρων παρουσῶν. 160.
τοῖν μοι φίλοιν δακρυῤῥοοῦντοιν, ἀντὶ τοῦ, τῶν ἐμῶν θυγατέρων· δέον δὲ εἰπεῖν δακρυῤῥοούσαιν, ἀρσενικῶς ἐξήνεγκεν· ἔστι δὲ Ἀττικώτερον, ὡς τὸ, μὰ τὼ θεὼ, καὶ τὼ χεῖρε. Ita Scholiastes. Potest hîc autem subintelligi τέκνοιν. "τοῖν φίλοιν neutro genere dici videtur, ut, verbi causâ, Œdipus ille Coloneus, v. 1110. has ipsas filias τὰ φίλτατα vocat. Vide plura apud Valck. Phœn. p. 162. b." *Cantab. Anon.*

1475. Λέγω τι;] Angl. *am I in the right?* λέγεις, *you are.*

1477. —ἦ σ' εἶχεν πάλαι.] Sic scriptum reperit Brunckius in duobus MSS. Vulgata lectio est, ἐξ εἶχες, quam probam censet Burgessius, subintellecto, non διὰ, ut Heathius, sed ἐξ. In quibusdam scribitur ἣν εἶχες.

1478. —τῆσδε τῆς ὁδοῦ—] καί σε ἕνεκα ταύτης τῆς ὁδοῦ, ἧς ἔπεμψας δηλοῦντι τὰς κόρας. *Schol.*

1479. —φρουρήσας τύχοι] idem ferè quod φρουρήσαι. Vide suprà ad v. 699.

1482. Αἳ τοῦ φυτουργοῦ—] αἱ χεῖρες τοῦ πατρὸς, τοῦ φύσαντος ὑμᾶς, οὕτως ὁρᾶν ἦγουν τυφλώττειν, προὐξένησαν τὰ πρότερον λαμπρὰ ὄμματα. προὐξένησαν, εἰργάσαντο, αἴτιοι ἐγένοντο. *Schol.* Vide Porson. Supplement. ad præf. in Eur. Hec. p. xxxiv.

1490. —κεκλαυμέναι] *defletæ*—ἀντὶ τῆς θεωρίας, *vice spectaculi*—i. e. Vos ciebitis lachrymas populi sedentis in theatro vice tragœdiæ quam scena exhibuerit;—quo modo intellexerunt Heathius et Brunckius. Scholiastes autem aliter: ὅθεν οὐκ ἐπανήξετε πρὸς τὸν οἶκον κεκλαυμέναι ἀντὶ τῆς ἀπὸ θεωρίας τέρψεως; i. e. *undè non reversuræ estis domum lachrymis obrutæ pro voluptate spectaculi?* Rectè, ut opinor; nam κλαίω est non solùm *fleo, sed lachrymas moveo, facio ut*

160. *quis fleat.* Sic Plato in Phæd. sub fin. Vide Vol. I. ad p. 256. n. 1. et Viger. de Idiotism. p. 191. edit. 1. Zeunii.

1493. Τίς οὗτος ἔσται, τίς παραῤῥίψει, τέκνα,] Hic et sequentes duo versiculi omnium, quos continet hoc drama nobilissimum, mihi videntur expeditu difficillimi. "Pessimè," inquit Brunckius, "vertit Johnsonus, *Quis ille erit, qui ita abjiciet* "*liberos?* τέκνα vocativus est, et παραῤῥίψει neutraliter adhi-" bitum, ut ferè solet ἀναῤῥίπτειν, subaudito κίνδυνον." idemque reddit, "*Quis ille erit, quis audebit, ô gnatæ,*—" ἀναῤῥίπτειν quidem est *sursum* vel *in sublime jacere;* et cum κίνδυνον constructum, ut sæpè fit, tunc sonat *periculum temerariè adire.* [Vide H. Steph. Thes. ad vocem; ubi vir celeberrimus multus est etiam in explicatione phrasium ἀναῤῥίψαι κύβον, et ἀναῤῥίψαι μάχην.] Potest et παραῤῥίπτειν κίνδυνον idem significare ac ἀναῤῥίπτειν κίνδυνον, quanquam exempla vix occurrunt. Hactenùs igitur non malè processisse videtur Brunckius. Sed quum idem vir doctus nullum rectum sensum invenerit in duobus quæ proximè sequuntur versibus, quæ in omnibus impressis, et codd. sic se habent, τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς Γονεῦσιν ἔσται σφῷν θ' ὁμοῦ δηλήματα; de suo substituit,— ἃ τοῖς ἐμοῖς ἐστὶν, γονεῦσι σφῷν κ. τ. λ. atque ita reddidit,— *tot et tanta suscipere dedecora, quæ generi inhærent meo, parentibus vestris vobisque simul exitialia?* "Poëtæ," inquit, "manum restituisse mihi videor, "et sensum adsecutus fuisse: ἃ τοῖς ἐμοῖς ἐστὶν, nempè πράγ-" μασι, vel ἐγγενέσι: γονεῦσι σφῷν θ' ὁμοῦ δηλήματα, pro γονέων "καὶ σφῶν. Dativus pro genitivo, quod frequens est." Sed hîc, ut alibi interdum, [Vide Coll. Gr. Min. not. p. 81.] nimis videtur audax vir egregius. Sensum non aspernandum è vulgatâ lectione mihi videor elicuisse ope Scholiastæ, cujus verba hæc sunt: τίς λαμβάνων ὑμᾶς εἰς γυναῖκας, ὦ τέκνα, παρόψεται τοιαῦτα ὀνείδη, ἃ γονεῦσιν ὑμῶν, καὶ ὑμῖν ὁμοῦ ἔσται δηλήματα, ἤγουν βλάβαι, ἀτιμίαι; Ordo igitur sit: τίς ἔσται; τίς, τέκνα, λαμβάνων [ὑμᾶς] παραῤῥίψει τοιαῦτ' ὀνείδη, ἃ [ἃν] δηλήματα τοῖς ἐμοῖς γονεῦσι, [Schol. explicat γονεῦσιν ὑμῶν, *vestris parentibus.* Sed ἐμοῖς γονεῦσι satis rectè se habet: nam per ὀνείδη Œdipus seipsum intelligit, qui certè exitio erat tum Laio, tum Jocastæ.] ἔσται τε [δηλήματα] σφῷν ὁμοῦ; Angl. *Who will be the man? who, by marrying you, will overlook such infamy* [or, *a connection with such an infamous person*] *as proved the ruin of my parents, and will also prove yours?*

161. 1501. —ἀλλὰ δηλαδὴ χέρσους φθαρῆναι—ὑμᾶς χρεών.] *Sed profectò vos virgines innuptasque contabescere necesse erit.* χέρσους, παρθένους. *Schol.*

1505. —μή σφε περιίδῃς] Certissima est Dawesii emendatio, 161.
quem vide, [p. 265. edit. Burgess.] περιιδεῖν est *spernere, negligere*, quod flagitat sententia. Depravatè libri omnes παρίδῃς, claudicante versu, nec satis benè ad sententiam. Brunck. Affirmat tamen Porsonus, "Tragicos nunquam "in Senarios, Trochaicos, aut, putat, Anapæstos legitimos "περὶ admittere ante vocalem." Et in hac suâ doctrinâ stabiliendâ, [ad Eur. Med. 284. (286.)] addit paulò post: "Hinc etiam refellitur Dawesii emendatio ad Soph. Œd. "Tyr. 1505. μή σφε περιίδῃς pro μή σφε παρίδῃς. Quod "περιϊδεῖν tam sæpe occurrit apud Comicos, argumento est, "Tragicis eo uti non licere. Nisi statuere mavis, παρίδῃς "genuinæ vocis esse interpretamentum, lege, μὴ παρά σφ' "ἴδῃς." Vide infrà ad Eur. Med. v. 284.

1512. —τοῦτ' εὔχεσθέ μοι,] i. e. σὺν ἐμοί. *hoc mecum vovete, ut vivatis semper ubicunque opportunum sit, atque ut transigatis ævum*, &c.

1517. Οἶσθ' ἐφ' οἷς εἶμι;] *nostin' quibus conditionibus ibo?* Præs. verbi εἶμι, *eo*, sæpe sumitur sensu fut. Vide suprà ad v. 431. Sic Alcest. v. 382. [ut observavit J. Tate,] Ἐπὶ τοῖσδε, *on these terms*, παῖδας χειρὸς ἐξ ἐμῆς δέχου.

1519. —ἔχθιστος ἥκω.] idem quod ἔχθιστος εἰμί.—τοιγαροῦν τεύξει τάχα; *quarè voti forsan compos fies*. τεύξει, Att. pro communi τεύξῃ. Vide suprà ad v. 1239. et Porsonum in Præf. ad Eur. Hec.

1520. Φῂς τάδ' οὖν;] Angl. *but sayest thou so?* γὰρ οὐ φιλῶ, subauditur μάλιστα. *Yes: for I am not accustomed*, &c.

1523. Καὶ γὰρ ἁ 'κράτησας,—] i. e. ἃ ἐκράτησας— *Nam quæ obtinuisti antehac, te per vitam non comitabantur.* Planè persuasum habet Porsonus, non licuisse in Attico sermone augmentum abjicere. [Præf. ad Eur. Hec.] Neque hoc exemplum contradicit canoni; nam ἃ ἐ pronuntiatur ut una syllaba.

1526. Ὅστις οὐ ζήλῳ—] ὅστις, κράτιστος ἦν δηλονότι, οὐκ ἐπὶ εὐ- 162.
δαιμονίᾳ πολιτῶν καὶ εὐτυχίαις θαῤῥῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῇ, ἑαυτοῦ δηλονότι, ἀρετῇ. *Schol.*

1528. Ὥστε θνητὸν ὄντ',—] ἐπισκοποῦντα ἰδεῖν, &c. est is, puto, *qui expectet videre*, qui nondum viderit, *ultimam illam diem*. Locum ita verto, *Quarè mortalem, qui ultimam illam diem nondum viderit, neminem felicem judices, priusquam*, &c. Burgess. Rectè, ut opinor. Ante ὀλβίζειν subauditur δεῖ σε, vel δεῖν σε, vel tale aliquid. Cæterùm inter alios, qui hanc sententiam commendaverint, ita Ovidius, Metam. iii, 135.

——— *Ultima semper*
Expectanda dies homini: dicique beatus
Ante obitum nemo supremaque funera debet.

II. NOTÆ IN EURIPIDEM.

163. *Ex Euripide.] Euripides, Mnesarchi et Clitûs Atheniensium filius, celeberrimus poëta Tragicus, natus est Olymp. LXXV. 1. ante Ch. Nat. 480. in insulâ Salamine, eo ipso die quo Athenienses inclytam victoriam navalem Salaminiam de Persis reportârunt, non longè ab Euripi ostio: undè et Euripides nomen suum adeptus fuisse dicitur. Non solùm pater, sed et mater ejus, illustri erat familiâ Atheniensi: uti testatur Philochorus, Suidas, aliique. Apud Aristophanem quidem [Thesmoph. 387.] Euripides olerum venditricis filius vocatur; sed hoc more comico effutitum, nullo respectu veritatis habito. Eum pater vitæ Athleticæ assuefaciendum, Grammatices rudimentis imbuendum, atque Musicæ, Picturæque studio excolendum maturè curavit. In Rhetoricis Prodicum Chium; in Philosophiâ Anaxagoram audivit. Anno autem ætatis decimo octavo ad Tragœdias docendas animum applicuit: atque tantum profecit, ut victoriam in Tragico certamine sæpiùs reportaverit. Studium tamen philosophiæ minimè negligebat: undè Tragœdiæ ejus morum præceptis excellentissimi generis abundant; et ipse *Philosophus Scenicus*, sive Ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς φιλόσοφος passim appellatus fuit. Inter eum et Socratem, summum illum philosophum et optimum virum, arctissima intercedebat amicitia: ex quo apparet eum non nisi purissimæ philosophiæ fuisse amatorem. Ὁ δὲ Σωκράτης, inquit Ælianus, σπάνιον μὲν ἐπεφοίτα τοῖς θεάτροις· εἴποτε δὲ Εὐριπίδης, ὁ τῆς Τραγῳδίας ποιητὴς, ἠγωνίζετο καινοῖς Τραγῳδοῖς, τότε γε ἀφικνεῖτο. Καὶ Πειραιοῖ δὲ ἀγωνιζομένου τοῦ Εὐριπίδου, καὶ ἐκεῖ κατῄει· ἔχαιρε γὰρ τῷ ἀνδρὶ δηλονότι διά τε τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐν τοῖς μέτροις ἀρετήν. [Var. Hist. Lib. ii. c. 13.] Multò major numerus dramatum Euripidis, quàm Æschyli, vel Sophoclis, ad nos pervenit. Eorum enim novendecim adhùc supersunt; ex quibus merita Euripidis faciliùs æstimârunt eruditi. Vituperat in eo Aristoteles malam aliquot fabularum œconomiam; idem tamen fatetur omnium poëtarum Euripidem esse τραγικώτατον. Ὁ Εὐριπίδης, inquit, εἰ καὶ τὰ ἄλλα μὴ εὖ οἰκονομεῖ, ἀλλὰ τραγικώτατός γε τῶν ποιητῶν φαίνεται. [De Poëtic. p. 44. edit. Tyrwhitt.] De Tragœdiâ loquens Quinctilianus, "Sed longè." inquit, "clariùs illustraverunt hoc opus Sophocles atque Euripides, quorum in dispari dicendi viâ uter sit poëta melior,

"inter plurimos quæritur. Idque ego sanè, quoniam ad præ- 163.
"sentem materiam nihil pertinet, injudicatum relinquo. Illud "quidem nemo non fateatur necesse est, iis, qui se ad agen- "dum comparent, utiliorem longè Euripidem fore. Nam- "que is et in Sermone (quod ipsum reprehendunt, quibus "gravitas et cothurnus et sonus Sophoclis videtur esse sub- "limior) magis accedit oratorio generi; et sententiis den- "sus, et in iis, quæ à sapientibus tradita sunt, pænè ipsis "par; et in dicendo et respondendo, cuilibet eorum, qui "fuerunt in foro diserti, comparandus. In affectibus verò "cùm omnibus mirus, tùm in iis, qui miseratione constant, "facile præcipuus." [Inst. Orat. Lib. x. c. i.] "Cum "Sophocle igitur" (verbis nunc utor doctissimi Harlesii) "Tragœdiam Græcorum perfecit Euripides; atque illi du- "umviri id, quod Æschylus prudentur auspicatus erat, fe- "liciter sapientérque ad perfectionem perduxerunt." [In suâ edit. Fabr. Bib. Gr. Vol. ii. p. 238.] Propter odium in fœminas, quod Euripides in tragœdiis, et præsertim in suo Hippolyto, expressit, dictus fuit à veteribus Μισογύνης. Sed affirmat Sophocles, apud Athenæum, [Lib. xiii. p. 557.] Euripidem non nisi in scenâ ita adversus muliebre genus affectum fuisse; quod et ostendit Barnesius in vitâ Euripidis. [§ xix.] Unam quidem, alterámque deinceps uxorem habuisse fertur; sed utrasque nuptias infelices expertus est. Aristophanem aliosque poëtas comicos obtrectatores habuit infestissimos. Maledicta tamen, quibus isti eum prosequebantur, nullam fidem apud æquos rerum æstimatores meruerunt. Tandem, circiter septuaginta annos natus, in Macedoniam concessit ad regem Archelaüm, doctorum hominum egregium patronum, à quo munera anteà acceperat, et apud quem in magno honore habitus erat. In Macedoniâ aliquot annos commoratus luctuosâ morte periit, canibus regis infelici quodam casu discerptus; septuagesimo ferè quinto ætatis anno, Olymp. xciii, 3. eodem quo et Sophocles nonaginta annos natus obiit. Rex Archelaüs Euripidis interitum summo mœrore prosequebatur, atque ossa ejus, repetentibus Atheniensium legatis, ut in patrio solo tumularentur, Athenas mittere nolebat: sed in Macedoniâ ei magnificè parentandum, sepulchrúmque nobilissimum extruendum curavit. Cives verò sui, quum cineres ejus obtinere non possent, magnificum cœnotaphium ei condiderunt: quod Pausaniæ tempore adhuc durabat, atque hoc distichon exhibebat:

Οὐ σὸν μνῆμα τόδ' ἔστ', Εὐριπίδη, ἀλλὰ σὺ τοῦδε.
Τῇ σῇ γὰρ δόξῃ μνῆμα τόδ' ἀμπέχεται.

[Brunck. Analect. Vol. iii. p. 265.]

168. Refert idem Pausanias statuas Euripidis et Sophoclis in theatro Athenis positas fuisse. [In Atticis cap. 21.] Vitam Euripidis Græcè scripsere Manuel Moschopulus, Thomas Magister; et Latinè Josua Barnesius. Vide Fabr. Bib. Gr. Vol. ii. p. 234, sqq. edit. Harles. et *Voyage du Jeune Anacharsis en Grece*, ch. lxix.

EURIPIDIS EDITIONES PRÆCIPUÆ.

1. Euripidis Medea, Hippolytus, Alcestis, Andromache, Græcè. *Florentiæ*, apud *Laurent. Franc.* de *Alopa; in 4to.* [à *Jano Lascari* sub finem sæc. xv. curata, literis majusculis, neque tamen sine accentibus, descripta. Hæc est edit. omnium antiquissima, sed quæ non nisi quatuor tragœdias continet.]

2. Euripidis Tragœdiæ xix. in quibus præter infinita menda sublata, carminum omnium ratio hactenùs ignorata nunc primum proditur: operâ Guil. Canteri, Ultrajectini, Græcè. *Antwerpiæ, ex officinâ Christoph. Plantini*, 1571. *in* 12*mo.*

3. ——— Tragœdiæ quæ extant. Cum Latinâ Guil. Canteri interpretatione: et cum Scholiis Græcis ab Arsenio Monembasiæ Episcopo collectis. Accesserunt Jo. Brodæi, Guil. Canteri, Casp. Stiblini, Æmyl. Porti annotationes. Excudebat *Paulus Stephanus*, 1602. *in 4to.*

4. ——— quæ extant omnia, &c.—Operâ et studio Josuæ Barnes, S. T. B. *Cantabrigiæ*, 1694. *in fol.* [Hæc edit. olim maximi habita erat; sed nuper merita ejus rectiùs à viris doctis, qui in edendis operibus Euripidis sudârunt, æstimata sunt: neque tamen negandum Barnesium multa præstitisse.]

5. ——— quæ extant omnia. Tragœdias superstites, &c. recensuit:—interpretationem Latinam—reformavit: Samuel Musgrave, M. D. *Oxonii*, 1778, 4 *Vol. in 4to.* [Edit. omnium splendidissima, nec sine laude ab eruditis excepta.]

6. ——— quæ extant omnia. *Lipsiæ*, 1778—1788. 3 *Vol. in 4to.* [Exhibet hæc edit. Barnesianam recusam, sed ita, ut in duobus posterioribus tomis omnia, quæ præstiterat Musgravius, et optima quæque, quæ protulerant singularum tragœdiarum editores, possint inveniri, magnâ cum diligentiâ collecta et edita à viro doctissimo Chr. Dan. Beckio. Accedit index verborum copiosus et accuratus. Est igitur hæc edit. omnium, quæ adhuc lucem viderunt, longè utilissima.]

Singulæ Euripidis Fabulæ, vel earum quædam selectæ, sæpè à viris doctis editæ sunt: quarum vel magnum nume-

rum hîc recensere nimis foret longum. Optimæ notæ sunt sequentes. 1. Medea et Alcestis; cum interpret. Geor. Buchanani Scoti: *Edin.* 1722. *in* 12*mo.* 2. Hecuba, Orestes et Phœnissæ: à Jo. King. *Cantab.* 1726. *in* 8*vo.* 3. Eædem; curante Th. Morell, qui Alcestin adjecit. *Lond.* 1748. 2 *Voll. in* 8*vo.* 4. Phœnissæ, cum interpr. Hug. Grotii; edidit Lud. Casp. Valckenaer: *Franeq.* 1755. *in* 4*to.* 5. Hippolytus, cum interp. Geo. Ratalleri, edidit Lud. Casp. Valckenaer. *Lug. Bat.* 1768. *in* 4*to.* 6. Tragœdiæ quatuor; Hecuba, Phœnissæ, Hippolytus et Bacchæ. Curavit R. Fr. Ph. Brunck. *Argent.* 1780. *in* 8*vo.* 7. Supplices Mulieres. Edidit Jer. Markland. Accedit de Græcorum 5tâ Declin. imparisyllabicâ, &c. quæstio grammatica. *Lond.* 1775. *in* 8*vo.* [quæ est edit. altera.] 8. Iphigenia in Aulide, et Iphigenia in Tauris: recensuit et notulas adjecit Jer. Markland. *Lond.* 1771. *in* 8*vo.* 9. Burtoni Pentalogia: sive Tragœdiarum Græcarum Delectus: Editio altera; cui observationes, &c. adjecit Th. Burgess. *Oxon.* 1779. 2 *Voll. in* 8*vo.* 10. Hecuba, ad fidem MSS. emendata, et brevibus notis, emendationum potissimum rationes reddentibus instructa. In usum studiosæ juventutis. Edidit Ricardus Porson, A. M. Litt. Gr. apud Cantabrigienses Professor. *Lond.* 1797. *in* 8*vo.* Secutæ sunt Orestes, 1798, et Phœnissæ, 1799. et nuper, Medea, *Cantabr.* 1801, atque nuperrimè, Hecuba, iterum; cum supplemento ad Præfationem, quod continet doctissimi editoris expositionem præcipuorum metrorum Tragicorum. *Cant.* 1802.—Vide plures enumeratas, in Recensione Editt. 5tio tomo edit. Lipsiensis præfixâ: et in Fab. Bib. Gr. Vol. ii. p. 258, sqq. edit. Harles. 163.

ΜΗΔΕΙΑ.] Medea, filia Æetæ, regis Colchorum, ex 165.
Idyiâ conjuge, fœmina apud veteres poëtas celebratissima; a quibus describitur ut venefica, et incantatrix insignis. Jasonem ex Thessaliâ cum Argonautis profectum amavit, eumque docuit, quo modo draconem aurei velleris custodem interficeret, ipsóque adeò aureo vellere potiretur. [Vide suprà in Excerptis ex Apollonio Rhodio, p. 81, sqq.] In Græciam cum eo clàm navigavit; ubi postquam ei nupsisset, cumque eo complures annos vixisset, et ex eo aliquot filios suscepisset, visum est Jasoni illam repudiare; atque Glaucam, sive ut alii vocant Creüsam, Creontis Corinthi regis filiam ducere. Medea repudiata, "ferox invictaque," nil nisi ultionem spirat. Hujus ultionis modus argumentum dat sequenti eximiæ Tragœdiæ; in quâ poëta personam Medeæ

165. depingit tantâ ingenii vi, ut in scenâ vel veteri, vel recentiori vix aliquid excellentius invenire possis. De historiâ autem Jasonis et Medeæ consuli potest Diodori Siculi Biblioth. lib. iv. Apollodori Biblioth. lib. i. c. 9. et in eam doctissimus Heynius. Item Hygini Fab. xxi, sqq. Ovid. Epist. Medeæ Jasoni; et Metamorph. lib. vii, 1. sqq. atque propr. Nominum Lexica.

Ver. 1, 2. *Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς*—] Constructio est: *Εἴθ' ὤφελε σκάφος Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι κυανέας Συμπληγάδας ἐς αἶαν Κόλχων. Utinam navis Argo non volâsset per Cyaneas Symplegades in terram Colchorum.* Ubi notandum: 1, Aor. 2. verbi *ὀφείλω*, *debeo*, usurpari ad votum exprimendum, vel solum, vel cum *εἴθε*, *αἴθε*, aut *ὡς*. Sic, *εἴθ' ὤφελον ὀλέσθαι*, *utinam periissem! εἴθ' ὤφελες ὀλέσθαι*, *utinam periisses! εἴθ' ὤφελ' ὀλέσθαι*, *utinam periisset!* &c. [Vide Vigerum de Idiotism. edit. Zeunii, p. 267.] 2. Æquè rectè dici *σκάφος Ἀργοῦς*, *navis Argûs*, et *σκάφος Ἀργὼ*, *navis Argo*. Erat autem Argo navis illa celeberrima, quâ Jason cum suis heroibus, qui inde Argonautæ dicebantur, è totâ Græciâ delectis, navigavit in Colchida ad auferendum Aureum Vellus; sic dicta forsan ab adjectivo *ἀργὸς*, *velox*. [Vide Virg. Eclog. iv. 34.] *Κυανέαι*, scil. *πέτραι*, quæ erant parvæ insulæ saxosæ in mari Euxino haud longè à Bosphoro Thracio, parvóque distantes spatio; ex eo *Συμπληγάδες* dictæ, quòd navigantibus nunc disjungi, nunc collidi [*συμπλήττεσθαι*] viderentur. [Vide Apoll. Rhod. Argon. in ipso exordio, et ii. 317. Herodot. iv. 85.] *πλαγκταὶ* vocantur ab Homero, qui eas in Siculo mari collocat, cùm sint in Euxino. [Vide Odyss. *μ*, 61.] Cæterùm *διαπτᾶσθαι*, inf. à *διαπτάομαι*, *pervolo*, sumitur hîc metaphoricè. Negat tamen Porsonus existentiam verbi *πτάομαι*, *πτῶμαι*, et edidit cum Kustero, cui accedunt Lascaris et Eustathius, *διαπτάσθαι*, ut sit aor. 2. mediæ. Attici, ut ille arbitratur, in præs. adhibent *πέτομαι*, *πέταμαι*· nunquam verò *ἵπταμαι*, in præs. sed *ἱπτάμην*, in imperf. et *ἐπτάμην*, in aor. 2. nudè in inf. *πτάσθαι*. Hanc occasionem arripuit vir doctissimus usum accentuum juventuti studiosæ commendandi.

3—6. *Μηδ' ἐν νάπαισι*—] Ordo est: *πεύκη δὲ τμηθεῖσα ἐν νάπαισι Πηλίου μή ποτε πεσεῖν*, *et pinus secta in saltibus Pelii nunquam cecidisset*, *μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας ἀνδρῶν ἀρίστων*, *neque remis* [vel *remigando*] *exercuisset manus virorum præstantissimorum*, [nam *ἐρετμόω* est *remis instruo*, vel *remigando exerceo*; (sive ut Porsonus, *remigare cogere*, *remigio applicare*: *ἐρετμῆσαι*, est *remigare*.) atque ita videtur vocem intellexisse Scholiastes, *ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ὤφελε μὴ ἐρετμῶσαι ἡ Ἀργὼ* (potiùs ἡ *πεύκη*) *τὰς τῶν ἀρίστων χεῖρας*. Malè igitur interpretes Latini, *neque manus remigâssent*.] *οἳ μετῆλθον τὸ πάγχρυσον δέρος Πε-*

λίᾳ, Angl. *who went in quest of the golden fleece for Pelias.* 165.
Vide suprà ad Apoll. Rhod. i. 4. p. 31.

7, 8. —πύργους—] Supple εἰς. θυμὸν, supple κατὰ.

11. 12. —ἁνδάνουσα μὲν φυγῇ—] Sic Construe: [ἐν] φυγῇ μὲν ἁνδάνουσα πολίταις, [εἰς] χθόνα ὧν [πολιτῶν] ἀφίκετο, *in exilio quidem placens civibus, quorum in terram pervenerat:* vel ut optimè interpretatus est poëtarum sui sæculi facilè princeps Georgius nostras Buchananus: —*gentis cujus exul incolit Solum, favorem demereri sedula.* Pro φυγῇ legendum φυσεῖ, [*indole, naturâ, moribus*;] conjicit doctissimus Frid. Jacobs in Animadversionibus in Euripidis Tragœdias, quas ad me nuper è Germaniâ misit vir humanissimus, mihique amicissimus, Car. Aug. Boëttiger, qui has, omnesque adeò politiores Literas, Vimariæ ornat. Eandem quoque conjecturam in mentem venisse invenio erudito auctori Biblioth. Crit. Amst. Vide ejus operis Vol. ii. p. 40. "Si necesse esset "textum mutare, facilius esset hîc φυῇ quam φυσεῖ, ut apud "Pindarum, σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ· simili enim mendâ "in quibusdam Hesychii editionibus, pro φυὴ φυγὴ legitur: "dubitari potest an satis tragicum sit φυή· H. St. autem "in voce Euripidem citat." T. Young.

13. Αὐτή τε—] Proponit Jac. Tate —αὐτὴ δὲ, ut ritè respondeat ad ἁνδάνουσα μὲν suprà.

19. —ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.] *qui princeps est* hujus *terræ*. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 3.

21, 22. —ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς] Lego cum doctissimo Jortino, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς Πίστιν μεγίστην, ut δεξιᾶς sit genitiv. sing. quem regit Πίστιν μεγίστην. Angl. *and invokes the mighty faith of his pledged right hand.* Quod et Porsonus probavit et edidit.

24. Κεῖται δ' ἄσιτος,] Pulcherrima sanè descriptio! atque 166.
ad commovendos affectus aptissima.

26. —ᾔσθετ' ἠδικημένη,] Egregius Græcismus, ubi participium pro infinitivo ponitur; et nominativus participii usurpatur quandò sermo, ut hîc, manet in eadem personâ: *animadvertit se injuriâ affectam.* [Vide infrà v. 36, 38, 495, et 548.] Quum autem transitus fit ab unâ personâ ad alteram, participium cum alterâ hac personâ ponitur in accusativo: Sic ᾔσθετ' αὐτὸν ἠδικημένον, *animadvertit illum injuriâ affectum.* Vide Vigerum de Idiotism. p. 330. edit. Zeunii.

33. —ὃς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.] Sic Angl. *who now has disgraced her.* Vide suprà ad Œd. Tyr. v. 577. p. 131.— Versum in priore editione 41. [Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος·] cum Porsono hâc ejeci.

166. 43, 44. —οὔτοι ῥᾳδίως—] Ordo est: τις συμβαλὼν ἔχθραν αὐτῇ οὔτοι ᾄσεται καλλίνικον, *aliquis, suscepto cum illâ odio, nequaquam præclaram victoriam celebrabit.* Olim credidi poëtam, per οὔτοι—καλλίνικον οἴσεται, (vulgarem lectionem) intellexisse, *non quidem feret se pulchrum victorem, seu nequaquam præclarus victor evadet:* sed statim sentiebam Linguæ Gr. rationem, ut hoc rectè exprimeretur, necessariò postulare καλλίνικος. Barnesius, quamvis hic vulgarem lectionem probavit, et reddi posse credidit καλλίνικον *victoriam insignem*, ostendit tamen [ad Herc. Fur. v. 681.] καλλίνικον ἀείδειν notam esse locutionem pro *victoriam quamvis reportare*, subintellectâ voce μολπὴν aut ἀοιδήν. Muretus igitur hic legendum proposuit ᾄσεται· quod observo Porsonum edidisse et ingeniosè tuitum esse.

53, 54. Χρηστοῖσι δούλοις—] Sic construe: τὰ [πράγματα] δεσποτῶν κακῶς πιτνοῦντα ἐστὶ συμφορὰ χρηστοῖσι δούλοις, καὶ ἀνθάπτεται φρενῶν· *res adversæ dominorum calamitati sunt servis fidelibus, et tangunt* ipsorum *mentes.* ἅπτω, *necto;* ἅπτομαι, in voce med. *necto meipsum cum aliquo*, i. e. *tango:* ἀνθάπτομαι, *vicissim tango;* et habet post se gen. per notam syntaxin.

167. 56. —μ' ὑπῆλθε—] μ' pro μοι in priore editione cum μολούσῃ concordabat: ὑπέρχομαι vulgo habet post se accusat. interdum dativum. Verùm dubitat Marklandus, ad Iph. A. 492. ubi hujusmodi constructio occurrit,—Ἄλλως τί μ' ἔλεος τῆς ταλαιπώρου κόρης Εἰσῆλθε, συγγένειαν ἐννοουμένῳ,—an μ' poni possit pro μοι· quare proponit ἐννοούμενον. Et si verus est canon Dawesianus, [Vide Misc. Crit. edit. Burgess. p. 266, 473.] "Poëtis scil. Atticis non licere ullam dipthongum elidere," μ', i. e. με, hic necessariò postularet μολοῦσαν, quo modo et Porsonus edidit ex uno MS. &c. quamvis vulgatam putat confirmare videri Philemonem, Athenæi vii. p. 288. et exemplum illud ex Iph. A. Rectè conjecerat Jac. Tate, in literis ad me datis, ante editam à Porsono Medeam, criticum illum eximium μολοῦσαν prælaturum. "Nam cum," inquiebat idem J. Tate, "dativus nominis præcedit, sequi potest "accusat. adjectivi aut participii, ut infrà, v. 811, et 884, "et 1233—35. at non vice versâ." Quod quidem verum est tum apud Græcos, tum apud Latinos scriptores. Cæterùm—μεμίμηται, ut ait Scholiastes, τοὺς ἐν μεγάλαις δυστυχίαις ἐξεταζομένους· οὗτοι γὰρ σιωπᾷν τὰς συμφορὰς μὴ δυνάμενοι, καὶ λέγειν ἀνθρώποις φοβούμενοι, οὐρανῷ, ἢ ἡλίῳ, ἢ γῇ, ἢ θεοῖς ἄλλοις, διηγοῦνται.

59. Ζηλῶ σ'.] μακάριος εἶ τοιαύτην διάνοιαν ἔχων. Ἄλλως· θαυμάζω σε, πῶς, οὐκ ἔγνωκας. *Schol.* Vide Valck. ad Eur. Phœn. p. 150.

64. —πρὸς γενεῖον] Mos erat antiquissimis temporibus, ut supplices, quibus supplicabant, eorum alterâ manu genua, alterâ mentum vel barbam prehenderent, [Vide Iliad. α, 501. θ, 371. κ, 454.] undè hîc, ut videtur, nutrix pædagogum per barbam obsecrat. 167.

67. Πεσσοὺς] Rectè interpretatur Scholiastes de loco, ubi aleatores convenire solebant. MUSGRAVE. [Vide Gesneri Thes. Ling. Rom. Voce *Calculus.*] πεσσοὶ non est nomen loci, ubi talis luditur, sed sunt columellæ saxeæ, quibus area fontis et suggestus ejus, qui procul dubio fuit saxeus, cingebatur. REISKE. Se tamen optimè tuetur Musg. in notâ sequente: et auctores habet disertissimos, magnum Casaubonum ad Theophr. xiv. et quem citat Piersonum. *Cantab. Anon.*

72. —τόδε.] Hîc sanè τάδε prætulerim, ut vitetur homœoteleuton. PORSON.

84. Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν;] supple γιγνώσκει τόδε; *Quisnam mortalium hoc non novit? ἄρτι γιγνώσκεις τόδε, jamdudùm tu nôsti—* &c. Lectio vulgata est: Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν ἄρτι γινώσκει τόδε,— quam *Tatius* hoc modo posuit Anglicè, You find this out now, it seems. *But where's the man, who does not by this time know this plain truth, that every man loves himself better than his neighbour,* (*some* it is true in many cases *justly* enough, *others* basely *for their own interest,* violating every tie of duty and honour) *since even Jason* our master *can find in his heart, for the sake of marrying* with a princess, *to abandon these his* poor innocent *children—to* the bleak mercy of the world.

86. Οἱ μὲν δικαίως, &c.] Janus Gulielmius legendum putabat διὰ κλέος, *gloriæ causâ,* [Verisim. i. c. 16.] Mihi versus intercidisse videtur. Quare manum abstineo. MUSGRAVE. Idem tamen, ut observavit auctor doctissimus Bib. Crit. Amst. [Vol. ii. p. 44.] acutam et speciosam proposuit correctionem, in Supplem. Tom. iii. p. 341. Οὐ μὴν δικαίως οὐδὲ Κύπριδος χάριν, *Atque pudici matrimonii nullam Medeæ gratiam refert Jason, si quidem susceptorum liberorum amor novo matrimonio minuitur.* Brunckius autem hunc versum spurium esse judicat. Sed nihil mutandum nec rejiciendum, modò ponatur comma post χάριν, in v. 86. Sensum rectè vidit vir magnus Hugo Grotius, qui locum ita reddidit: *Adeóne morem seculi ignoras, sibi Ut quisque cupiat esse meliùs quam alteri, Pars jure, pars privata dum inhiant commoda, Quando iste sobolem posthabet lecto pater.* Excerpt. ex Trag. et Com. Græc. p. 190. Cæterùm de hoc versu 86. ita Porsonus: "Mihi videtur sententiam prioris versus "quodammodo mollire voluisse Euripides."

168. 89. Σὺ δ' ὡς—] E Florent. edit. rectè, ut opinor; nam nihil est in præcedente versu ad quod τι, quod Brunckius habet, referri potest; δὲ verò refertur ad μὲν subauditum, ut sæpè fit; quasi esset Ὑμεῖς μὲν— Σὺ δὲ— JAC. TATE. Atque ita Porsonus edidit.—ἐρημώσας ἔχε, idem quod ἐρήμωσον. Vide suprà ad v. 33.

95. —Δύστανος ἐγὼ,] Doricè pro δύστηνος. "Doricas formas "in impressis receptas non agnoscunt membranæ in his "Anapæstis." BRUNCK. In Anapæstis neque nunquam neque semper Doricâ dialecto utuntur Tragici. Ubi igitur in communi formâ MSS. consentiunt, communem formam retinui; ubi codex unus aut alter Dorismum habet, Dorismum reposui. PORSON, ad Hec. v 103. μελέα τε [ἕνεκα vel διὰ] πόνων.—Medea scilicet exauditur, scenam nondùm ingressa; quod ad animos audientium commovendos exquisitè est excogitatum. Carminis genus simul mutatur ex Iambico in Anapæsticum; quod terrorem auget.

101—104. —ἀλλὰ φυλάσσεσθ'—] *Sed cavete è sævo impetu et horribili naturâ animi contumacis.*

105. Δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον] Et hunc versum per figuram, quam Rhetores vocant ἀναστροφὴν, constituit Porsonus, et versum 1105. —Σώματά θ' ἥβην εἰσῆλθε τέκνων, propter numeros sedem præpositionis mutans, et ἀναστροφὴν faciens.

169. 119—121. Δεινὰ τυράννων λήματα,—] Pulchrè emendavit vulgarem hujus sententiæ interpretationem vir ornatissimus Sam. Clarke; [ad Il. α, 82.] *Terribiles sunt regum animi; quippe rarò admodum cedere, plerumque dominari soliti, difficulter iras deponunt.* Nimirùm ἄρχω in voce act. Lat. sonat *princeps sum;* ἄρχομαι autem in voce pass. *subditus sum.* [Vide Vol. I. ad p. 46. n. 1.] Ὀλίγα, *rarò,* πολλά, *multùm,* usurpantur adverbialiter.

122—130. Τὸ δ' ἄρ' εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν] Ita Porsonus cum Brunckio. [Vide suprà ad p. 86. v. 147.] Sic autem construe et interpretare: τὸ δ' ἄρ' εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν κρεῖσσον· Angl. *And after all, the habit of living upon a footing of equality is preferable:* εἴη οὖν ἔμοιγε— *may I then for my part be permitted*—εἰ μὴ μεγάλως, ὀχυρῶς γε, καταγηράσκειν, *to grow old, if not in magnificence, at least in security.* Quod nimirùm est aureæ mediocritatis. γὰρ, πρῶτα μὲν, εἰπεῖν τοὔνομα τῶν μετρίων νικᾷ, &c. Angl. *For in the first place, the very mention of the name of a moderate condition has a superior charm; and the experience of it is far the best state for mortals:* τὰ δ' ὑπερβάλλοντα δύναται βροτοῖσι οὐδένα καιρὸν, *immoderata autem nullo tempore efficacia sunt mortalibus;* ἀπέδωκε δὲ μείζους ἄτας οἴκοις, ὅταν δαίμων ὀργισθῇ, *afferunt autem* [τὰ ὑπερβάλλοντα scil.] *majores calamitates familiis, quando deus irascitur.*

[Aor. in hoc sensu tironibus notus.] Doctissimus Frid. Jacobs 169.
pro οἴκοις proponit ὄγκοις, ut sensus sit: *gravior instat magnis et elatis rebus à fortunâ pernicies.* Quam conjecturam eruditè tuetur. [Animadverss. in Eur. Tragœd. p. 23.] Cf. Horat. Lib. ii. Od. x.

138. Ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται.] *Quia minimè amica facta sunt.* Ita Brunckius, Beckius et Porsonus. Musgravius habet Ἐπεὶ μὴ φίλι' ἃ κέκ. &c. Vulgaris lectio est: ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται, *quoniam res infestæ sunt immistæ.* Sensus est: *Mihi nequaquam arrident dolores domûs, præsertim flagitiis inquinati.* κέκραται per Sync. pro κεκέρασται, à κεράννυμι, *misceo.* At κέκρανται à κραίνω, perf. pass. 3. sing. P.

139, 140. Οὐκ εἰσὶ δόμοι·—] Optimè ad numeros, non prorsus ex conjecturâ, hos duos versus restituit acutissimus Porsonus, sic:

> Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα γὰρ ἤδη
> Τάδ'· ὁ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων·

Quicunque verò has literas amat, leget cum voluptate Porsoni annotationem ad hunc locum; ubi vir egregius ansam arripiens ex repetitione τοῦ γὰρ intra tantillum spatium, (scil. γὰρ ἤδη, et, in versu sequente, γὰρ ἔχει,) aliquot exempla profert, ubi eadem particula itidem repetitur. Tum, nihil majus se habere quod agat, atque otio frui profitens, (quod de me utinam ex animo et ego possem prædicare!) longè, sed admodum eruditè, digreditur, ut ostendat quàm non paucis Poëtarum fragmentis ita citari acciderit, ut in hunc usque diem inter Scholiastæ verba latuerint.

144. Αἶ αἶ·] Vox Medeæ scenam nondùm ingressæ adhùc auditur; id quod ad animos audientium commovendos mirè est accommodatum.

146. Θανάτῳ καταλυσαίμαν,] *morte dissolvar*—Conf. Shakesperium, *Hamlet, Act* I. *Scen.* ii.

151. Τί σοι ποτὲ τᾶς ἀπλάστου—] ἔρος ἀπλάστου κοίτας pro 170.
ἄπλαστος ἔρος κοίτας· atque sic reddidit Buchananus: *Quod tandem immoderatum Thalami desiderium—?* In textu repone ἔρος. Τί τοι ποτὲ, Pors. Lips. An, τί σοί vel τοί ποτε; P.

153. Σπεύσει—] τὸ—σπεύσει θανάτου τελευτὰν, ἀντὶ τοῦ ἐπείξει, καὶ ἐμβαλεῖ σοι θάνατον. *Schol.*

157. —μὴ χαράσσου—] *ne irascere,* μὴ ὀργίζου. Hesychius, κεχαραγμένος, ὀργισμένος. Herodot. vii. 1. μεγάλως κεχαραγμένον τοῖσι Ἀθηναίοισι. Verum vix æquum erat à Medeâ, ut ne omninò irasceretur, exigere. Legendum igitur: Δεινῶς τοδὶ μὴ χαράσσου, *ne nimis vehementer ab hoc irascaris.* τοδὶ pro τόδε metri causâ. Sic ταυτὶ Supplic. 156. τῳδὶ Her. F. 667. MUSGRAVE. Legendum putat Brunckius: Κείνῳ

λίαν μὴ χαράσσου. Cujus proximè ad mentem corrigit Porsonus, κείνῳ τόσον μὴ χαράσσου.

158. συνδικάσει·] Fut. 1. à συνδικάζω penult. corripit. "Sensus est: in ulciscendâ hâc injuriâ Jupiter ipse feret "opem." BRUNCK. Dor. pro συνδικάσει à συνδικέω, patrocinor.

160 Δυρομένα τὸν εὐνέταν.] Sic Porsonus edidit pro Ὀδυρομένα τὸν εὐνέταν. Vide ad Hec. edit. nov. 785. Eustath. ad Il. β, p. 218, 19—165, 20. εὑρίσκεται δὲ καὶ τὸ ὀδύρεσθαι δύρεσθαι. Deinde εὐνέταν Brunckius.

170. Θέμιν εὐκταίαν—] quæ vota et imprecationes effectu carere non sinit. Firmat hanc interpretationem ὁρκίαν Θέμιν, quod mox legitur, v. 211. MUSGRAVE.

172. —ἔν τινι μικρῷ] Λείπει κακῷ· ἀλλὰ δηλονότι μέγα κατεπραξαμένη κακὸν, παύσεται τῆς ὀργῆς. *Schol.*

171. 184. —πρίν τι κακῶσαι τοὺς ἔσω·] κακόω duplicem accusat. habet post se.

190. Καίτοι τοκάδος δέργμα—] Λείπει τὸ ἔχουσα· καίτοι, φησὶν, ἡ δέσποινα δεινὸν ὁρᾷ τοῖς τολμῶσιν αὐτῇ πλησιάζειν, ἔχουσα λεαίνης τετοκυίας τὸ βλέμμα, καὶ ὅμως οὕτως ἐχούσης αὐτῆς θυμοῦ, εἰς τὴν χάριν εἰσελεύσομαι. *Schol.*

193—206. —Σκαιοὺς δὲ λέγων,—] Elegans locus, quem sic vertit celeberrimus Hugo Grotius: [Excerpt. ex Trag. Gr. p. 192.]

Nil me peccet judice, siquis	*Undè et mortes et funesti*
Proavos multum sapuisse neget,	*Casus totas vertêre domos.*
Placuit thalamos quibus et festas	*Atqui potiùs debuit istis*
Ornare dapes carmine, lætas	*Musa mederi: nam quid cœnâ*
Quod mulceret molliter aures;	*Ridente juvat tendere vocem,*
At multifidis nemo Camœnis	*Cum res per se sit grata satis*
Docuit Stygios sistere luctus,	*Dulcis mortalibus esca?*

Quæ et pulchrè reddidit Geo. Buchananus; sed Grotium in hâc parte præfert Barnesius. Tentavit et hunc locum non infeliciter celeberrimus Sam. Johnsonus. Vide *Johnson's Works, published by Murphy,* Vol. I. p. 161. ubi est etiam parodia Anglica horum versuum, haud pari successu facta. Conf. *Anecdotes of distinguished Persons,* Vol. IV. p. 182.

172. 208. Λιγυρὰ δ' ἄχεα—] Αὐτὰ τοῦ λιγυρῶς καὶ ὀξέως τὰ ἄχεα, φησὶν, ἡ μογερὰ Μήδεια βοᾷ. *Schol.* An, μογερὰ [κατὰ] ἄχεα; P.

211. Τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν,] τὰν scil. θυγατέρα Ζηνὸς—*Themidem, filiam Jovis, custodem jurisjurandi.* [Vide suprà ad v. 170.] "Τὴν Ζηνὸς (γυναῖκα.) Themis Cœli et Terræ filia, "Jovis pellex. Vide Apollodor. et Bos. ellips. voce γυνή." *Cantab. Anon.* Uxor apud Hesiod. Theog. 901. Heins. P.

212. Ἃ νιν ἔβασεν] *quæ ipsam ire fecit*—Meminerint juniores Doricum ἔβασεν pro ἔβησεν habere penultimam longam. α scil. in Dorico pro η semper longum. Transitiv. poet. P.

214. —ἅλα νύχιον—] dicit, quia contra Veterum morem 172. tam noctu quam interdiu navigabant. Val. Flac. vii. 175. *Indè diem noctemque volant.* πόντου κλῇδ'. Sic Theodorides, Antholog. H. Steph. p. 253. [Brunck. Analect. Tom. 2. p. 44.] Κληῗδες πόντου σε, καὶ ἐσχατιαὶ Σαλαμῖνος. κλῇς utroque loco *portam* vel *claustrum* significat, planè, ut apud Dionys. Perieg. v. 1036.—Intelligendum autem hoc loco de Bosphoro Thracio, quod claustrum erat Euxini. Hac enim Medea—à Colchis Thessaliam venit. ἀπέραντον interpretari licet, *qui claudi non potest.* πειραίνειν enim *claudere, obserare* sonat Orest. v. 1584. MUSGRAVE. Ingeniosa est et forsan melior interpretatio Brunckii: *per mare occidentale ad difficile transitu Bosphori claustrum.* Cæterum Porsonus hos tres versus ita dispertivit, quem ego hac editione secutus sum.

Δι' ἅλα νύχιον ἐφ' ἁλμυρὰν
Πόντου κλῇδ' ἀπέραντον.

216. Κορίνθιαι γυναῖκες,] Tandem in scenam progreditur Medea; cujus tota hæc oratio est pulcherrima, et poëtam sapit superioris ordinis. Prope exordium tamen quædam difficilia occurrunt; erant nempè à poëtâ exquisitiùs elaboranda, ut Medea, quo meliùs amicitiam captaret Chori, eidem se ostenderet gravem et sententiosam. *Corinthiæ,* inquit, *mulieres, exivi è domo, ne in aliquâ re me reprehenderetis.* "Antequam," inquit Jac. Tate, "sequentis loci difficillimi "conemur interpretationem, notandum est, locutionem ὀμμάτων ἄπο posse usurpari sive de iis, qui aliquo ministerio publico peregrè funguntur, seu de iis qui domi in studiis se abdiderunt. De hisce posterioribus non potest hìc intelligi, quia hi postea indicantur per τοὺς δ' ἀφ' ἡσύχου ποδός. "Nil igitur significare potest nisi exercituum et classium "præfectos, aut qui legationes publicas agunt apud exteras "gentes. Vocem quoque θυραῖος credo posse sumì de personis publicis; sed ab iis omninò diversis, qui domi manent "è conspectu civium remoti; et eos denotari qui in forum "prodeunt, atque in consiliis et concionibus coram populo "rempublicam tractant. Eorum utrique generi οἱ δ' ἀφ' "ἡσύχου ποδὸς opponuntur; illis scilicet, quia nullo publico "munere funguntur peregrè profecti; his autem, quia "quamvis in civitate degant, nunquam in publicum pro"deunt, neque rempublicam omninò gerunt. Construe igi"tur hoc modo et interpretare: οἶδα γὰρ πολλοὺς [μὲν] βροτῶν "—τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο, τοὺς δ' ἐν θυραίοις, σεμνοὺς γεγῶτας· τοὺς "δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς τὴν δύσκλειαν τῆς ῥαθυμίας κτησαμένους. [Sine "scrupulo resolvi οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς—ἐκτήσαντο, quæ per se

172. "est integra sententia, in τοὺς δὲ κατηγραμμένους· quia, ut notum, "exempla hujusmodi ἀνακολουθίας apud Græcos scriptores, et "apud scriptores in omni linguâ, præsertim in sententiis "longiusculis, sæpenumerò occurrunt.] *Nam bene novi* "*multos quidem mortalium ex eo quod personas publicas,* "*sive domi seu foris, gesserint, dignitatem et honorem sibi-* "*metipsis peperisse; eos autem, qui vitam clam, privatisque* "*studiis deditam, transegerint, inque publicum minus prodie-* "*rint, sibi comparâsse infamiam socordiæque crimen:* sed "iniquissimè; *namque aliquem damnare, ingenio ejus atque* "*indole parùm perspectis, summa certè est injuria.*" Hujus loci, quem valdè difficilem et intricatum agnoscit etiam Porsonus, alii alias interpretationes excogitarunt: sed omnium rectissimè sensum Poëtæ cepisse, ut suprà, videtur J. Tate; qui porrò observavit "Euripidem propriam personam, potiùs "quam Medeæ, hîc loci sustinuisse; atque, ut alibi inter- "dum, oblitum fuisse proprietatis temporum, hominum et "locorum, dum eos perstringere studet, qui minùs rectè "sentiebant de studiis philosophiæ et poëseos, quibus ipse "fuerit addictus. Vide infrà vv. 296, 303. vide et Hec. 257. "Iph. A. 339, 345. et multa alia id genus loca ethici nostri "Poëtæ, τοῦ ἐπὶ τῆς σκηνῆς φιλοσόφου." [Vide plura in Biblioth. Crit. Amst. Vol. ii. p. 51. ubi auctor doctissimus protulit versionem Ennii, quæ laudatur à Cicerone, Ep. ad Div. vii. 6. adjunxitque interpretationem H. Grotii.] (Neque mentem Poëtæ neque verborum constructionem, ut mihi saltem videtur, cepit Jac. Tate. τοὺς μὲν ἀπ' ὀμμάτων et τοὺς δ' ἐν θυραίοις æque ad πολλοὺς βροτῶν σεμνοὺς γεγῶτας referri debent, et sub verbis quoque οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς comprehenduntur. Duo genera hominum hic tantum indicantur, diversis quidem conditionibus; unum e conspectu degens, (eorum scil. qui raro in publicum prodeunt) alterum domi versans (i. e. muneribus et officiis privatis fungens,) utrumque autem placidam et minus ambitiosam vitam exercens, eoque δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥᾳθυμίαν, quippe qui, sibi conscii recti, nunquam hominibus sese commendare sedulò studeant. Ne sibi eandem invidiam pariat, Medea e domo prodit et causam diserte apud Corinthias mulieres dicit. G. D.) Cæterùm Chori officium optimè depingit Horatius, Art. Poët. 193. ad quem locum vide virum admodùm Reverendum Rich. Hurd, nunc episcopum Vigorniensem; item ad v. 200. ubi vir doctus ingeniosè admodum disserit de ipso hujus Tragœdiæ Choro.

221. Δίκη γὰρ οὐκ—] Quæ sic construe: γὰρ δίκη οὐκ ἔνεστιν ἐν ὀφθαλμοῖς [τινι] βροτῶν ὅστις, κ. τ. λ. *Justitia enim non inest oculis alicui mortalium cuicunque,* &c.

222. —ἐκμαθεῖν—] Eustath. ad Il. γ, p. 415, 12—314,

48. ἐκμάθῃ. Utraque lectio proba. Sæpè enim πρὶν cum 172.
subjunctivo jungunt Tragici, omisso ἂν, quod in sermone familiari semper requiritur. Porson.

228. —οἴχομαι δὲ,] Angl. *And I am fast going.*

230. —γιγνώσκεις καλῶς,] pro γιγνώσκειν καλῶς. Res enim ejusmodi est, de quâ ad testimonium Chori rectè provocari potuit. Cantero placet γιγνώσκω καλῶς, Reiskio γίγνεσθαι καλῶς. Musgrave.— γιγνώσκειν καλὰ edidit Brunckius. Simplicissimam Musgravii emendationem recepit Porsonus.

234. —χρημάτων ὑπερβολῇ—] χρημάτων λέγει τῶν εἰς τὴν φερνήν· τοῦτο δὲ ὁ Εὐριπίδης ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὸν συνηθείας λέγει· οἱ δὲ ἥρωες οὐχ οὕτως ἐποίουν τοὺς γάμους, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων αὐτοὶ ἐδίδοσαν, καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις παρίστησι· καὶ Ὅμηρος· [Iliad. λ, 244.] Πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλια—. ἔστι δὲ ἀναχρονισμός· οἱ γὰρ ἥρωες τὸ ἐναντίον παρεῖχον. *Schol.*

236. κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἔτ' ἄλγιον κακόν· Κἂν κ. τ. λ.] quæ vulgata lectio est a Porsono approbata. Γὰρ refertur ad aliquid subauditum: Quare autem hoc dico: Nam *adhuc gravius malum* est *hoc malo*, &c. Vide infrà ad v. 254.

238. οὐδ' οἷόν τ'—] Vide Vol. I. ad p. 5. n. 6. 173.

248. Η πρὸς φίλον τιν'—] "Ubi," inquit Porsonus, [ad Orest. 64.] "verbum in brevem vocalem desinit, eamque "duæ consonantes excipiunt, quæ brevem manere patian- "tur, vix credo exempla indubiæ fidei inveniri posse, in "quibus syllaba ista producatur." Qui Canon ne hic loci violetur, cavet Porsonus, pro ἥλικα, ἥλικας scribens; et scriptionem suam ita ingeniosè tuetur:—"Euripides, quo "judice, unus amicus μυρίων κρείσσων ὁμαίμων, (Orest. 796.) "amico æqualem non opponeret. Dedi igitur πρὸς ἥλικας, "*ad æqualium cœtum*, ut Phœniss. 1761. πρὸς ἥλικας φάνηθι "σάς." Cæterùm pro φίλων Brunckius è duobus MSS. φίλον, atque ita Porsonus.

250. Λέγουσι δ' ἡμᾶς,—] Notus Græcismus: ad verbum, *Dicunt autem nos quod periculorum immunem vitam agamus*, &c. Meliùs Latinè; *dicunt nos agere*, &c.

254. Ἀλλ' οὐ γάρ—] i. e. Ἀλλὰ διὰ τί οὕτω λαλῶ; γὰρ οὐ κ. τ. λ. Pro αὐτὸς, scribe cum Dawesio et Porsono αὑτὸς, nam est ὁ αὐτός.

259. Οἱ μητέρ',—] Ordo videtur esse: οὐκ ἔχουσα μητέρα κ. τ. λ. μεθορμίσασθαι [ἀπὸ] τῆσδε σ. *non habens matrem, &c. qui portum mihi præbeant ex hâc calamitate.*

264. —ἣν τ' ἐγήματο,] Quum γαμεῖν de viro, γαμεῖσθαι de feminâ vulgò dicatur, conjicit Porsonus, ut sarcasmo utatur Medea, legendum ἥ τ' (quod facilè in ἣν τ' transire posset) i. e. ἢ τ' ἐγήματο, *et illam cui ille nupsit*,—eodem modo quo Martialis: *uxori nubere nolo meæ.* Non negat tamen Por-

sonus benè etiam legi posse, ἥ τ' ἐγήματο, ut mox 290, τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμουμένην· ut sit, *et illam quæ nupsit ei.* Quod autem ad γαμοῦσα attinet, quod de se usurpat Medea, infrà 606. id mihi videtur ab illâ dictum, dum animo reputaret infandum facinus, quod in eam patraverat Jason; et proprietatem sermonis oblita, eum indignabunda interrogat: Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα,— *Quid faciens? Num alteri feminæ nubens*—cum dixisse debuit— *Num alteri viro nubens*, ut tu alteram feminam matrimonio duxisti?

265. Σιγᾶν·—] *ut taceas:* hoc est scil. quod à te consequi cupio. Alloquitur Chorum in sing. num. quod solenne apud poëtas Tragicos.

269. Δράσω τάδ'· ἐνδίκως γὰρ—] Vide Hurd. ad Hor. Art. Poët. ubi suprà.

174. 277. κοὐκ ἄπειμι—πάλιν,] *neque revertar*— De ἄπειμι in sensu fut. vide Vol. I. ad p. 50. n. 5.

280. Ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων,] *Num profectò inimici expediunt omnes funes.* ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν εὐρυοδρομούντων καὶ χαλώντων πρὸς τὸ πνεῦμα τοὺς ἀρτέμονας. *Schol.* ἐξιᾶσι pro ἐξιεῖσι, ab ἐξίημι, *emitto*, Atticè. BARNES. κάλων, accus. à nom. κάλως, *rudens*, gen. κάλω, dat. κάλῳ, more Attico. In usu est etiam κάλος, ου, ὁ. [Vide Odyss. ι, 260.] Utrumque significat *funis nauticus*—præsertim *quo velum ad antennam vel attrahitur vel demittitur.* Idem proverbium occurrit apud Aristoph. Equ. 756. Edit. Brunckii: νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξιέναι σεαυτοῦ, *nunc funes omnes tuas movere te oportet;* i. e. ut Dammius explicat, [in suo lex. voce κάλως,] *jam omnis conatus est tentandus.*

281. Κοὐκ ἔστιν—ἔκβασις.] *Non est littus, in quod effugiam.* Comparat se alicui in pelago versanti, inque hostis vel piratæ manus jamjam incidere metuenti. MUSGRAVE.

284. Δέδοικά σ'—μή δράσῃς—] Vide suprà ad v. 250.—περιαμπίσχειν Ald. et omnes editiones Brunckianam præcedentes, exceptâ Lasc. quæ παραμπίσχειν habet. παραμπίχειν A. Flor. παραμπίσχειν B. D. E. περιαμπίχειν Lib. P. παραμπίχειν rectè Beckius post Brunckium. Vulgatum, sed non audacter, defendit Toupius Addend. ad Theocrit. xxi, 26. cum putet idem juris esse liquidæ ante mutam, quod est mutæ ante liquidam. Nec mendosum esse credit Wyttenbachius p. 55. anapæstum fortassè in quartam sedem admitti posse judicans. Sed demus, anapæstos non vi ejiciendos esse, si omnes consentiant MSS. eos certè ubi plures tollunt, frustra retinere coneris. Præterea Tragici nunquam in Senarios, Trochaicos, aut, puto, anapæstos legitimos περὶ admittunt ante vocalem, sive in eadem, sive in diversis vocibus. Imò ne in melica quidem verbum vel substantivum hujusmodi

compositionis intrare sinunt; rarò admodum adjectivum vel adverbium. Porson Tum ingeniosè, ut solet, huic doctrinæ, quæ officere videantur, tollere pergit vir egregius; quem vide.

288. *Λυπεῖ—ἐστερημένη.*] Sic Porsonus dedit pro *λυπῇ—ἐστερ.* Vide Coll. Gr. Min. ad p. 31. n. 12.—infrà 452. &c.

296. —*ὅστις*] Subaùditur *ἐκεῖνον ἄνδρα* ut antecedens. Vide suprà ad v. 222.

297. *Παῖδας—ἐκδιδάσκεσθαι*—] *Liberos edocendos curare*— Nam ita interdùm significat vox media.

298. —*ἄλλης, ἧς ἔχουσιν ἀργίας,*] Pro *ἀργίας*, ingeniosè admodum legendum conjicit auctor doctissimus Bib. Crit. Amst. [Vol. iii. p. 56.] *αἰτίας*, ut sensus sit: *Nam præter aliam, in quam incurrunt, reprehensionem, invidiam sibi contrahunt.* "Posses," inquit Porsonus, "legere *αὐτῆς* pro "*ἄλλης*. Sin hoc displicet, sumendum est *ἄλλης πλεοναστικῶς*, "quod in locis quibusdam apud Nostrum videor legisse."

300. *Σκαιοῖσι μὲν*—] *δόξεις σκαιοῖσι πεφυκέναι ἀχρεῖος κ. τ. λ.* 175.
videberis stultis nequam esse, &c. De voce *ἀχρεῖος* et similibus, vide virum acutissimum Sam. Clarke, ad Iliad. *β*, 269. *πεφυκέναι. naturâ esse.* Sic *πέφυκας*, v. 287.

321. *Ῥᾷων φυλάσσειν,*] *φυλάσσειν*, est *observare*, ut rectè interpretatur D'Orvillius ad Chariton. p. 442. ubi vulgatam abundè contra Dawesium defendit. Musgrave. Vide Dawes Miscell. Crit. edit. alter. p. 99. et eruditissimum Th. Burgess ad locum. Vide etiam Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5. ubi quæ observata sunt benè hîc illustrantur à Scholiaste: *φυλάσσειν*, inquit ille, *ἀντὶ τοῦ φυλαχθῆναι καὶ τηρηθῆναι· ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ· τοῦτο δὲ ἔθος ὡς ἐπιτοπλεῖστον τοῖς Ἀττικοῖς.* Angli, in quibusdam vocibus, utuntur ex æquo activâ et passivâ formâ: *easy to watch*, or *to be watched*. *φυλάττομαι*, in voc. med. est *caveo*, uti etiam tironibus notum.

322. —*μὴ λόγους λέγε,*] Pro *λέγε*, Valckenarius ad Phœn. p. 181. proponit *πλέκε*. Sed nihil opus.

323. *Ὡς ταῦτ' ἄραρε,*] *Quoniam stat sententia. ἄρω, apto*, in perf. med. *ἦρα*, Atticè *ἄρηρα*. Porsonus, cum Ald. &c. *ἄραρε*, quod secundum producit. Vide quæ idem vir egregius de hoc Dorismo dixit, ad Orest. 26. 1323. Conf. Valckenaer ad Eur. Hippol. 1090.

325. *Μὴ πρός σε γονάτων,*—] *Per genua quæso, perque desponsam recens.* Buchanan. *σὲ* regitur à *λίσσομαι*, subaudito. Lectio in priore editione *μὴ πρὸς σὲ γονάτων* erat.

326. —*Λόγους ἀναλοῖς*] *verba consumis. ἀναλοῖς*, contractè pro *ἀναλόεις*, ab *ἀναλόω*, pro quo vulgò *ἀναλίσκω*.

327. *λιτάς;*] *Litas?* i. e. *preces. προσωποποιΐα.* Respicit

Homeri locum Iliad. ι, 498. Καὶ γάρ τε Λιταί εἰσι Διὸς κοῦραι, &c. BARNES. λίτας err. è 5tâ, rectè λιτάς. P.

328. Φιλῶ γὰρ] Supple μάλιστα,—ad quod refertur γὰρ—

330. Πλὴν γὰρ τέκνων,—] Sensus est: "Non equidem mi-"ror te patriæ recordari, *nam præter liberos patria mea* "*est mihi saltèm longè charissima.*" Fortiùs autem Cicero: [De Off. Lib. i. 17.] "Cari sunt parentes, cari liberi, pro-"pinqui, familiares; sed omnes omnium caritates patria una "complexa est; pro quâ quis bonus dubitet mortem oppete-"re, si ei sit profuturus?" Cæterùm pro πολὺ, Brunckius et Porsonus e tribus MSS. πόλις.

176. 332. Ὅπως ἂν οἶμαι—] οὗτος—φησί· μὴ καταμέμφου τοὺς ἔρωτας· ἔσθ' ὅτι γὰρ ἀγαθόν τι ποιοῦσιν, ἔσθ' ὅτι δὲ κακόν, ὡς ἂν ἡ τύχη παραγίνοιτο. *Schol.*

335. Πόνος μέν· ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρήμεθα;] *Molestia quidem est; at nos nonne in molestiis versamur?* πόνος subaudito ἐστι, ut κίνδυνος, Androm. v. 86. MUSGRAVE. Lectio vulgata, πονοῦμεν ἡμεῖς, κοὐ πόνων κεχρήμεθα, non debuit sollicitari. Rectè Buchananus: *Curæ premunt me, nec egeo curis novis.* Sensus est; "Tu jubes me liberare te curis meo exilio; sed ego op-"primor curis, non tu: nec opus est mihi aliis, quas scil. exi-"lium secum afferet." Χρᾶσμαι interdum significat *indigeo*: sic, Odyss. α, 13.—νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικός, *reditûs indigentem atque uxoris.* item ρ, 421. τ, 77. et alibi; ubi notandum, et in Eur. et in Hom. verbum in hoc sensu construi cum genitivo. Porsonus dedit et laudat, quam vocat certissimam Musgravii conjecturam; non, opinor, cum solito suo subacto judicio. "Tuis exemplis addo Eur. Cyclop. 88. "98. Verùm hic usus participii κεχρημένος proprius esse "videtur. Vide H. Steph. iv. c. 580. B. et Damm. qui, "auctoribus Eustathio et Budæo, a χρήζω deducit." *Cantab. Anon.*

336. ὠσθήσει—] Ita Porsonus pro ὠθήσῃ, secundum orthographiam, quam in hujusmodi secundis personis constanter servavit. Sic infrà, 340. ἀπαλλάσσει. 352. τεύξει. 355. θανεῖ. &c. Vide Præf. ad Hec.

339. Φευξούμεσθ'·] More Dorico, atque, ut videtur, Attico, pro φευξόμεθα. Vide infrà v. 342. et 347.

349. —ἔφυ—] *est.* Vide suprà ad Œd. Tyr. v. 9. p. 113.

350. Αἰδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα.] *Quin sæpè damno mihi meus pudor fuit.* BUCHANAN.

351. —ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων,] *equidem video me errare.* Vide suprà ad v. 288. et infrà 452.

356. —ἐφ' ἡμέραν—] Ita Porsonus pro ἐφ' ἡμέραν.

359. —τῶν σῶν ἀχέων.] Supple διά. Vide suprà ad v. 95.

177. 363. —κλύδωνα—κακῶν—] Sic incomparabilis Shakesperius: *a sea of troubles.*

365. —Κακῶς πέπρακται πανταχῆ·] Cf. *Thomson's Tancred and Sigismunda*, Act iii. Sc. 3. 177.

366. Ἀλλ' οὔτι ταύτῃ ταῦτα,] Rectè Musgravius: *Sed non sic hæc abibunt*, i. e. ταῦτα πράγματα οὐκ ἀποβήσεται ἐν ταύτῃ ὁδῷ Conf. Valckenaer. ad Eur. Hip. 41.

373. —ἐξὸν αὐτῷ—] *cum ipse posset.* ἐξὸν, particip. ab ἔξεστι, *licet*, absolutè sumitur. Sic παρὸν, infrà v. 449.

381. Σιγῇ δόμους—] Vide suprà v. 41. Valckenarius ad Phœn. p. 433. et hunc et versum 41 delet.

384. γέλων.] Accusat. à γέλως, ω, more Attico. Vulgò in gen. γέλωτος.

385. —τὴν εὐθεῖαν,] i. e. κατὰ τὴν εὐθεῖαν ὁδόν.

386. Σοφαὶ—] Meminerint tirones Dawesiani canonis: si mulier, de se loquens, pluralem adhibet numerum, genus etiam adhibet masculinum; si masculinum adhibet genus, numerum etiam adhibet pluralem. Porson, ad Hec. 515. Quod hìc non oblitus est vir accuratissimus, quippe σοφαὶ ille de toto feminarum genere intelligit: Tatius meus, cui et ego assentior, mallet σοφοὶ de unâ Medeâ dictum proponere. Sed vide infrà ad v. 849.

387. —καὶ δὴ τεθνᾶσι·] *et jam mortui sunt*, τεθνᾶσι per sync. pro τεθνήκασι. Angl. *And now suppose they are dead.* Vide Herman. ad Vigerum.

390. Οὐκ ἔστι·] Quàm mirè elucet per totam hanc orationem ferox quædam sublimitas, quæ optimè convenit cum personâ Medeæ.

399. Χαίρων—] *impunè.* Vide Toupii Notas ad Longinum, p. 318. edit. in 8vo. ubi vir acutus hanc significationem tuetur multis exemplis, ex quibus est hicce locus Euripidis. Long. S. xvi. P. 178.

402. —φείδου—βουλεύουσα] Vide suprà ad v. 351. Cæterùm Medea, per pulcherrimam apostrophen, seipsam alloquitur.

406. Τοῖς Σισυφείοις,] i. e. Creonti et illius familiæ; is enim erat filius prædonis Sisyphi: per contemptum autem vocat eos *Sisyphios*. Barnes.

408. Ἐπίστασαι δέ·] *Perita es ipsa.* πεφύκαμεν, *ita naturâ comparatæ sumus ut*, &c. πρὸς δὲ, *præterea*. P.

411. Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν—] παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐναντία γινομένων· κέχρηνται καὶ Αἰσχύλος καὶ Εὐριπίδης. Hesychius. οὐκέτι—δόλιαί εἰσιν αἱ γυναῖκες, ἀλλ' οἱ ἄνδρες. *Schol.* Conf. Hor. Lib. i. Od. 29. v. 10.

412. Χωροῦσι—] Porsonus, cum Heathio, in secundo antistrophes primæ, dedit λήξουσ' ἀοιδᾶν. Idem è duobus versibus in Strophe primâ, scil. octavo et nono, fecit unum; nec non in Antistrophe primâ. Atque tertium in Strophe

178. secundâ incipere fecit à διδύμους, eundemque in Antistrophe secundâ à μένει pro μίμνει. Cujus in v. primo, pro οὐδέ τ' αἰδὼς, dedit οὐδ' ἔτ' αἰδώς.

414. Θεῶν δ' οὐκέτι πίστις ἄραρε.] *Nec pacta fides Diis sat certa est.* BUCHANAN. Porsonus ἄραρε, pro vulgata ἄραρε, ut antea, v. 323.

416. Τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν—] Hæc ita construi possunt: δὲ φᾶμαι στρέφουσι τὰν ἐμὰν βιοτὰν ἔχειν εὔκλειαν· *fama autem convertit vitam meam* [i. e. *vitam muliebrem*] *habere* [i. e. *ita ut habeat*] *gloriam*. φᾶμαι plur. pro sing. num. ut sæpè apud poëtas.

421. Μοῦσαι δὲ—] Ordo est: Μοῦσαι δὲ, ὑμνεῦσαι [Dor. pro ὑμνοῦσαι] τὰν ἐμὰν ἀπιστοσύναν, λήξουσι παλαιγενέων ἀοιδᾶν [Dor. pro ἀοιδῶν.] *Musæ autem, quæ solebant celebrare meam* [i e. *mulierum*] *perfidiam, desinent priscorum carminum.* [Sic Hor. *desine querelarum.*] Conjicit Musgravius poëtam hîc alludere ad poëmata Archilochi, qui Euripidi παλαιγενὴς, 179. licet non Medeæ.

424. Οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ—] γὰρ refertur ad id quod subauditur: Nobis mulieribus non datum est memoriæ prodere perfidiam hominis, *nam*— Cætera benè explicantur à Scholiaste: οὐ γὰρ ἐν ἡμετέρᾳ γνώμῃ τὴν τῆς λύρας θέσπιν ἀοιδὴν ἐδωρήσατο Ἀπόλλων, οὐ δυνατὰ ἐσμὲν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ποιήματα γράφειν· ἐπεὶ τάχα ἂν αἱ γυναῖκες ἀντεκωμῴδουν τοὺς ἄνδρας, τὴν δὲ ἑαυτῶν φύσιν ἐπῄνουν, κατὰ τὸν τοῦ λέοντος μῦθον. Λέων γὰρ ἰδὼν λέοντα ὑπ' ἀνδρὸς ἀγχόμενον ἐν γραφῇ, εἶπεν, καὶ ἡμεῖς εἰ ᾔδειμεν γράφειν, ἢ πλάσσειν, ἔμπαλιν ἂν οἱ ἄνθρωποι ἐτίθεντο ἀγχόμενοι ὑπὸ λεόντων. Cæterùm ἀντάχησ' ἂν est ἀντάχησα ἂν, prim. pers. ut monuit vir egregius Th. Tyrwhitt. In quibusdam editt. malè scribitur ἀντάχησαν.

433. Διδύμους ὁρίσασα πόντου πέτρας·] ὁρίσασα ἀντὶ τοῦ διαστείλασα καὶ διεξελθοῦσα τὰς Συμπληγάδας· ἤτοι διαπλεύσασα καὶ διελθοῦσα. *Schol.* [Vide suprà ad v. 1, 2.] Ex hoc versu collato cum Æschyli Supplic. 555. crediderim ὁρίζειν idem aliquando significare quod περᾶν. MUSGRAVE.

435. —τᾶς ἀνάνδρου κοίτας ὀλέσασα λέκτρον—] Tales pleonasmi apud tragicos abundant et interdum reciprocantur, ut Noster Troad. 609. dixit θρήνων ὀδυρμοί. Sic κοίτας λέκτρον Med. 436. (441.) λέκτρων κοίτας Alc. 946. PORSON, ad Hec. 302. Angl. *having lost thy bed,* or *the enjoyments of thy bed, now widowed.*

439. Βέβακε δ' ὅρκων χάρις,—] *Periit reverentia jurisjurandi.* BUCHANAN.

442. Σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι—πάρα,] *Tibi autem non est paterna domus, misera,* μεθορμίσασθαι μόχθων, *in quam ceu portum fugias è curis,* τῶν δὲ λέκτρων ἄλλα κρείσσων βασίλεια ἐπέστα δόμοις,

thalami autem alia potentior regina præest huic *domui.* ἄλλα, 179.
Dor. pro ἄλλη, uti Heathius notavit. Porsonus οὔτι, non οὐδὲ, et πάρα, (i. e. πάρεισι) pro παρὰ, et τῶν δὲ pro τῶνδε. "Nihil," inquit, "in textu mutavi, præter accentus et distinctiones; totum verò locum ita legendum puto: Σοὶ δ' οὔτι "πατρὸς δόμοι, Δύστανε, μεθορμίσασθαι Μόχθων πάρα, σῶν τε λέκτρων "Ἄλλα βασίλεια—πάρα Lasc. μεθορμίσασθαι genitivum regit, "ut suprà 260. (262.) Alc. 809." Felicissima quidem emendatio! Item, ἄλλα pro ἀλλὰ. P.

447. Οὐ νῦν κατεῖδον—] Notus Græcismus, quasi dicas Latinè; *Non nunc primùm animadverti asperam iram, quàm intractabile malum sit;* pro eo quod est: *non nunc primùm animadverti, quàm sit intractabile malum aspera ira.* Vide suprà ad v. 2ɔ0. 180.

449. Σοὶ γὰρ παρὸν—] *Tibi enim cum liceret,*—Vide suprà ad v. 373.

452. Κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα·] ἐςὶ scil. *Et mea quidem nihil refert;* μὴ ποτὲ παύσῃ λέγουσ' ὡς, κ. τ. λ. *nunquam dicere desinas,* &c. [πρᾶγμ', ἃ μὴ π. π. Ed. Musgravii.] ἃ δ' εἰς τυράννους ἐςί σοι λελεγμένα, elegans locutio, quâ et Latini interdum utuntur: *dicta sunt tibi,* i. e. *dicta sunt à te.* πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ, *omne id lucrum esse putes te exilio tantùm puniri.* Hic usus participii post verbum, ubi Latini infinitivo utuutur, notus est Hellenismus. Sed notandum, participium post verbum poni tantùm in casu nominativo, ut hîc, quum sermo in eadem personâ manet; quum autem sit transitus à personâ ad personam, casus participii mutatur; sic, ἡγοῦ αὐτὸν ζημιούμενον, *putes eum puniri.* [Vide Vigerum, p. 330. edit. primâ Zeunii. vi. i. 13.] Cæterùm Porsonus retinuit vulgatam lectionem—οὐδὲν πρᾶγμα· μὴ κ. τ. λ. quam Musgravium sine causâ immutâsse putat.

460. Ὅμως δὲ κἀκ τῶνδ'—] *Attamen ne ex his quidem defessus amicis, venio,* &c. Quæ sic benè vertit Geo. Buchananus: *Nec ista amicos me movent ut deseram. Adsum, tuisque commodis, mulier, vaco, Ut ne recedas hinc inops cum liberis, Egensve rerum.* του, pro τινος, Atticè. Pro τὸ σόν γε, Porsonus, τοσόνδε.

466. —τοῦτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω—] Ordo est: γὰρ ἔχω εἰπεῖν σοι γλώσσῃ, τοῦτο μέγιςον κακὸν εἰς ἀνανδρίαν. Sensus est: *Num nihil aliud possum facere nisi linguâ proferre hoc maximum convicium in tuam ignaviam.* An, εἰπεῖν σε. P.

470. Φίλους κακῶς δράσαντ'—] Angl. *To look in the face friends whom thou hast injured.*

475. Ἐκ τῶν δὲ πρώτων—] Conf. Aristot. Poet. cap. 1. Vide et Iph. T. 1060. et Iph. A. 1148. 1194. 1392. et 349. Jac. Tate.

476. Ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν—] Crebra repetitio literæ σ in hoc versu Euripidem Comicorum risui fecit obnoxium Vide Mureti V. L. i. 15. *Transact. of the R. S. of Edinb.* Vol. ii. p. 140. Lit. Cl. et Porsonum ad hunc locum.

181. 486. Πελίαν τ' ἀπέκτειν',] Vide Ovid. Met. VII. 4 l. 297.

488. Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν—παθὼν,] *His tamen beneficiis à me affectus.* De verbo πάσχω vide Vigerum, Cap. v. Sect. IX. Reg. X.

491. —τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.] *quod hunc amâsses lectum.* Vide Vol I. ad p. 67. n. 2.

495. ξύνοισθά γ'—οὐκ εὔορκος ὤν.] Vide suprà ad v. 26.

500, 501. Δοκοῦσα μή τι—] *Existimans me nullum sanè beneficium à te accepturam.* μή τι recepi ex MSo in Biblioth. Reg. Paris. Vulgò μέν τι. MUSGRAVE. Ὅμως δ'. *Veruntamen:* supple κοινώσομαι, repetitum à v. 499. Vide suprà ad Œd. Tyr. 1326.

507. Ἐχθρὰ καθέστηχ'.] *invisa sum; invisa constituta sum.* Nam ita sonat καθέστηκα in perf. Act. Vide autem Vol. I. ad p. 130. n. 3.

511. —ἢ τάλαιν' ἐγὼ,] Tolle, cum Porsono, plenam distinctionem post ἐγὼ, et pone imperfectam; et in sequente versu scribe γε, non δὲ· atque plenè distingue post μόνοις, v. 513. et ita demùm sensum multò meliorem efficies.

182. 516. Ὦ Ζεῦ, τί δὴ—] Exclamatio admiranda! et ad personam loquentis, egregiè accommodata. Sic Shakesperius, notante Jac. Tate:

——— There is no art
To know the mind's construction in the face.
Macbeth.

522—525. Δεῖ μ', ὡς ἔοικε—γλωσσαλγίαν.] Hæc sic Latinè reddidit celeberrimus Geo. nostras Buchananus: *Me, ut video, oportet eloquendi esse haud rudem, Verùm gubernatoris instar callidi Effugere summâ linteorum margine Loquacitatem, mulier, istam futilem.* [Conf. Æsch. S. C Th. 62.] Ἐγὼ δ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν, *Ego verò, beneficium quandò nimium exaggeras,*— πυργόω,—ῶ, πυργώσεις, πυργοῖς.

526. Ἐγὼ δ',—] Lege è MSS. cum Porsono, Ἐγὼ δ'.—

529. —νοῦς λεπτὸς,] Hìc non reddi debet *mens subtilis,* sed *animus levis.* Exprobratio enim est merita Medeæ erga se minuentis. HEATH. Angl. *a fickle mind.* ἀλλ' ἐπίφθονος [ἂν εἴη] λόγος διελθεῖν, *sed invidiosus foret sermo percurrere,* &c. Negat tamen Jac. Tate vocem λεπτὸς id hic posse significare quod est *levis, fickle;* sed *acutus, sub-*

tilis. Nam Jason nec potuit nec voluit Medeam *levitatis* 182.
vel *inconstantiæ* postulare; sed hîc, et sæpius alibi, id ei laudi vertit si laus est, quod ea summo ingenii acumine prædita esset. Idem vir doctus arbitratur inesse in hac parte orationis Jasonis confusionem illam ac perturbationem, quæ semper eum comitatur, qui se aliquid sibi conscire sentit: atque hunc locum ille ita Angl. benè reddidit: *Since you thus exaggerate the service you did me, I must tell you at once, I believe myself more indebted to the love you felt for my person, than to any other cause. 'Tis true you are a subtle arguer, and speak well for yourself. But were it not for the odium of attempting to disparage a service performed, I could show by detail of argument, it was the love of me, which you could not withstand, that impelled you to preserve my life for your own sake. However to let that pass—as it is an ungrateful subject—the service you did me was not amiss. But then, I have more than repaid it since,* &c.

531. Τόξοις ἀφύκτοις] Edit. Ald. πόνων ἀφύκτων. "Alias "legitur τόξοις ἀφύκτοις. Vide Schol. sed et nostram lectio-"nem agnoscit: quæ certè longè potior. Et πόνων respi-"cit ad *Draconem* et *Tauros* flammivomos, et armatorum "segetem, à quibus Veneficiis suis *Medea Jasonem* eripuit. "Sin τόξοις legatur, ad Ερως referendum." Barnes.

538. —μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.] Pro χάριν Reiskius legit λαβεῖν, *non per violentiam aliena extorquere*, ut barbari faciunt. "Sed μὴ πρὸς ἰσχύος λαβεῖν non est Græcè loqui. "Proba est vulgata lectio: Angl. *to be governed by laws; "nor to let mere strength prevail.*" Jac. Tate.

540. —εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις] Sic Waller: *Song to a Rose.*

Tell her, that's young
And shuns to have her graces spy'd,
That hadst thou sprung
In deserts, where no men abide,
Thou must have uncommended died.

Conf. *Gray's* Elegy:
Full many a flower is born to blush unseen—Idem.

542. Εἴη δ' ἔμοιγε—] Conf. Tyrtæum, Coll. Gr. Min. I. 1. et Theocritum, infrà p. 231. Idyll. viii. 53.

548. —δείξω—σοφὸς γεγώς,] *monstrabo me prudentem fuisse.* 183.
[Vide suprà ad v. 26.] Hanc quidem locutionem Latini interdùm imitantur. Sic Virg. Æneid. ii. 377. *Sensit medios*

183. *delapsus in hostes.* Ubi vir celeberrimus, Chr. G. Heyne: "*sensit delapsus*, ᾔσθετ' ἐμπεσὼν, ut notum, ad formam Græ- "cam, *intellexit se in hostem incidisse.*"

550. —ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.] Vide suprà ad v. 38. 89.

555. —ἐχθαίρων λέχος,] ἐχθραίνων vulgò, sed ἐχθαίρων Brunckius ex A. Fl. Jam monui [ad Orest 292.] Tragicos semper ἐχθαίρω, nunquam ἐχθραίνω dicere. PORSON.

564. Εἰς ταυτὸ θείην,] *unum genus facerem.* ταυτὸ est τὸ αὐτὸ.

566. —λύει—] Hesychius: λύει, λυσιτελεῖ. Phavorinus: λύει, ἀντὶ τοῦ λυσιτελεῖ. Conf. Sophocl. Œd. Tyr. v. 317. ejusdem Electr. v. 1005, &c. MUSGRAVE. Med. 1109. 1359.

573. —χρῆν ἄρ' ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς] Hujusmodi sententiarum frequens repetitio [Conf. Hippolyt. 621.] videtur, nec immeritò, in causâ esse quare Euripides dictus esset veteribus Μισογύνης.

184. 577. —παρὰ γνώμην] *præter voluntatem.* Angl. *with reluctance.*

580. Εμοὶ γὰρ,—ὀφλισκάνει.] *Mihi enim quisquis injustus cum sit, est tamen sapiens in dicendo, dignus est in quem sæviatur.* De verbo ὀφλισκάνειν, adi Viger. de Idiotismis, Cap. v. Sect. ix. Conf. Sophocl. Œd. Tyr. suprà ad v. 509. p. 129.

592. Πρὸς γῆρας—] Cur πρὸς γῆρας: Credo quia ætate provecti non amore, sed ambitione, duci solent. MUSGRAVE.

607. Αρὰς—ἀρωμένη] *imprecationes —imprecans.* [Vide suprà ad Œd. Tyr. v. 2. p. 113. item Vol. I. ad p. 31. n. 11.] καὶ [ἐγὼ] τυγχάνω οὖσα ἀραία σοῖς δόμοις, *et ego diris devoveor in tuis ædibus.*

185. 625. ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,] *cum deo autem dicetur.* εἰρήσεται, sub formâ med. passivè significat: quod et aliis verbis usu venit; uti notavit doctissimus Kusterus, de vero usu Verb. Med. Sect. iii. Vide etiam Vol. I. ad p. 99. n. 1. et Porsonum ad Med. 336. (339.)

627. Ερωτες,—] Medeæ violentia ansam Choro præbet hujus cantilenæ pulcherrimæ. Strophe prima sic Latinè redditur à celeberrimo Hugone Grotio: *Quicunque modum non servat Amor, Hunc et Virtus et Fama fugit: At si veniat moderata Venus, Nulla est æquè pulchra dearum. Parce, auratos, dea, parce, precor, Arcus in me tentare tuos: Parce indomita stringere tela, Desiderii tincta veneno.* ἐπ' ἐμοὶ, est *propter me, mei causâ.* [Sic infrà, ἑτέροις ἐπὶ λέκτροις.] χρυσέων τόξων, supple ἀπὸ, *ab aureo tuo arcu.*

629. Οὐδ' ἀρετὰν κ. τ. λ.] E duobus versiculis feci unum hexametrum hîc, [Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν, εἰ δ' ἅλις ἔλθοι—] et infrà 637. [Μηδέποτ' ἀμφιλόγους ὀργὰς, ἀκόρεστά τε

νίκη,—] Objici quidem potest non rectè in tertio loco tertii versus Strophici positum esse dactylum, cum spondeus sit in tertiâ Antistrophici sede. Sed hanc legem sibi natam negant Tragici, præsertim in vulgatis versuum generibus; vide Androm. 135. 141. Deinde, ἐν interposito, ingratus duarum syllabarum concursus vitatur ἂν ἂν. Quam facilè syllaba ἐν excidere potuerit, nihil attinet dicere. Porson. 185.

684. —ἄφυκτον οἰστόν.] οἰστὸν est dissyllabon, ut semper apud Atticos. Vide egregiam Piersoni notam ad Mœrin, p. 275. *Idem.*

637—639. Μηδέποτ' ἀμφιλόγους—] Ordo est: μηδέποτε δεινὰ Κύπρις βάλοι [με] πρὸς ἀμφιλόγους ὀργάς τε ἀκόρεστα νείκη, ἐκπλήξασα θυμὸν ἐφ' ἑτέροις λέκτροις, κ. τ. λ. *nec unquam potens Venus impellat me ad ambiguas iras et insatiabiles rixas, animum percellens propter alium lectum; pacata autem conjugia venerans, sagax judicet de lectis mulierum.* Pro Προσβάλοι με, &c. Porsonus, è quibusdam MSS. dedit, 186.

Προσβάλοι δεινὰ Κύπρις, ἀ-
πτολέμους δ' εὐνὰς σεβίζουσ',
Οξύφρων κρίνοι, κ. τ. λ.

"Aptius," ait, "forsan metra congruerent, si legeremus, "ἀλλ' ἀπολέμους εὐνάς."

645. —ἀμηχανίας] Supple ἕνεκα, *ob consilii inopiam.*

652. —οὐκ ἐξ ἑτέρων μύθων ἔχομεν φράσασθαι·] Angl. *we have not to tell it to each other from hearsay.*

655. Ωκτισεν—] Ita Porsonus ex conjecturâ Musgravii. Mox πάρεστι et ἀνεῖξαντα membranæ.

658. —καθαρὰν ἀνοίξαντα κλῇδα φρενῶν] Conf. *The Progress of Poesy*, sublimem Oden poëtæ celeberrimi Thomæ Gray: *Thine too these golden keys, immortal Boy!* &c.

666. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς—] *Quare ad umbilicum terræ fatidicum ivisti.* ἐστάλης, aor. 2. pass. in med. sensu, ut sæpè fit, *misisti teipsum*, i. e. *ivisti.* [Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10. Significationis autem verbi στέλλω investigationem vide apud Vigerum, edit. i. Zeunii p. 303. V. xii. 6.] Cæterùm antiquissimi homines crediderunt oraculum Delphicum terræ umbilicum vel mediam partem esse. Vide suprà ad Soph. Œd. Tyr. v. 898. 187.

677. Ασκοῦ με τὸν προὔχοντα—] Oraculum hocce vel Davus explicare posset, neque opus esset Œdipo. Qui doctam ejus interpretationem, modestam non item, videre cupit, is adeat M. Ant. Mureti Var. Lect. Lib. iii. c. 14.

187. 684. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ] h. e. ὁ ἀνήρ. Nusquam ἀνὴρ priorem producit, nisi ubi ἀνέρος in genitivo facit. Cum verò ἀνέρος Attici nusquam in senariis, trochaicis vel anapæsticis usurpent, priorem vocis ἀνὴρ semper corripiant necesse est. Porson. ad Phœn. 1670. Vide etiam Phœn. 903.

685. —δορυξένων.] οἱ κατὰ τὸν πόλεμον πρὸς ἀλλήλους φιλίαν πεποιηκότες, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης. *Schol.*

687. —ὅδε ;] pro adverb. ὧδε. "Vel ὅδε χρὼς, *hic color*, "nempè *tuus color*." T. Young. συντέτηχ' ante vocalem asper. pro συντέτηκε, perf. med. *contabuit.*

694. —προτοῦ] est πρὸ τούτου, supple χρόνου. Vide Vol. I. ad p. 129. n. 7.

188. 695. —ἐρασθεὶς,] *captus amore* alterius,— Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2.

696. Μέγαν γ' ἔρωτα·] supple ἐρασθείς. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 12. et ad 37. n. 1.

702. —καὶ πρός γε—] scil. τούτοις, *et præterea.*

707. —πρὸς γενειάδος,] Vide suprà ad v. 64.

725. —Αὐτὴ—] Hîc, et infrà, v. 727. significat *tu ipsa*, i. e. *ultrò*, *sponte tuâ*. Vide inf. ad Theocriti Idyll. xi. v. 12. et Vol. I. ad p. 204. n. 2.

189. 731. Μῶν οὐ πέποιθας ;] *Annon confidis ?* Vide Vol. I. ad p. 27. n. 4.

734. —μεθεῖτ' ἂν] Porsonus cum Brunckio et nonnullis MSS. dedit μεθεῖ' ἄν, quod est μεθείῃ ἂν—pro μεθεῖς ἄν. Μεθίημι in voce act. accus. μεθίεμαι in med. cum genit. conjungi jamdudum monuit Dawesius, [Misc. Crit. p. 398. (258.)] confirmavit Valckenarius [ad Phœn. 522.] itemque Porsonus, qui Scholiasten laudat, ita hunc locum explicantem : ἄγουσιν ἐμὲ ἐκ γαίας οὐκ ἂν μεθεῖο, ἐμοῦ subaudito. Ubi vide plura. Ingeniosum est quod addit idem vir egregius. "Illud," inquit, "etiam observatu non indignum, non varias esse lectiones "μεθεῖτ' ἄν, μεθεῖς ἄν, sed veram lectionem leviter depravatam. "Si enim plenis literis scribas ΜΕΘΕΙΟΑΝ, videas quam facilè in ΜΕΘΕΙϹΑΝ transmutetur."

735. —ἀνώμοτος,] Ita, pro vulgari ἐνώμοτος, reposuit Musgravius ex conjecturâ Mureti, duobus MSS. confirmatâ : et in ver. 737. pro vulgari οὐκ, idem legendum proposuit ex propriâ conjecturâ ἄκ', i. e. ἄκων et locum ita reddit : Λόγοις δὲ συμβὰς, κ. τ. λ. *Verbis verò compositione factâ, et diis jurejurando non obstrictus, amicus fortè illis fias, et legationibus facilè obtemperes* :—Lectionem autem vulgarem sic reddit ac tuetur Heathius : *Cum verò et verbis disertis promiseris, et deorum jurejurando sis obstrictus, amicitiam non violabis illorum*, Creontis scil. et Peliadum domûs, *et simul legationibus me repetentibus non obtemperabis* ; hoc est, non necesse erit

tibi, amicitiam, quam cum illis coluisti, abrumpere, honestum 189.
habenti prætextum me non tradendi. Οὐκ ἂν πίθοιο MSS. edd. "Sed cum," inquit Porsonus, "negativa particula "sensui noceat, varias conjecturas proposuêre Viri docti. "ἆκ' Musgravius, sed hoc ne in melicis quidem, nedum in "senariis apud Tragicos comparet. σύγ' ἂν Brunckius edi-"dit, quod et nimis emphaticum est, et Ægeum ceteris ho-"minibus pejorem faceret. Quod conjecit Wyttenbachius, "[τάχ' ἂν πίθοιο·] edidi, ut verisimillimum. Ne Ægeum "offendat, timorem suum isto *fortasse* moderatur Medea."

739. —ἔλεξας, ὦ γύναι,] Valckenarius proposuerat ἔδειξας pro ἔλεξας. Porsonus ipse edidit ἔλεξας, ὦ γύναι, &c.

743. Τὸ σὸν τ' ἄραρε μᾶλλον·] *Et tua res magis stabilis est.* τὸ σὸν, supple πρᾶγμα. Porsonus ἄραρε, ut suprà. τὸ δὲ ἐξηγοῦ θεοὺς, ἀντὶ τοῦ ὀνόμαζε τοὺς θεοὺς, οὓς βούλει με ὀμόσαι. *Schol.* Sic Iph. T. 743. Ὄμνυ· σὺ δ' ἔξαρχ' ὅρκον, ὅστις εὐσεβής. atque ita porrò. Jac. Tate.

747. Μήτ' αὐτὸς—ἐκβαλεῖν] Nominat. cum infinitiv. more Græco, ubi Latini accusativo plerumque utuntur: *te neque me ejecturum*, &c.

751. —ἐμμένειν, ἃ σου κλύω.] i. e. μένειν ἐν τούτοις, ἃ κλύω ἐκ σοῦ.

757. Ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ—] ὁ Μαίας—Ἑρμῆς scil. ὁ υἱὸς Μαίας· πελάσειε, ad verbum, *faciat te appropinquare.* Vide Vol. I. ad p. 27. n. 11.

761. —δεδόκησαι.] *visus es.* perf. pass. regulariter à δοκέω. 190.
frequentiùs δέδοξαι, ab obsoleto δόκω. Vide infrà ver. 818.

766. —ἀνὴρ—] Vide suprà ad 684.

767. —πέφανται] *apparuit.* Perf pass. in med. sensu.

768. Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,] *Ex hoc suspendemus rudentem puppis,*—metaphoricè. ἀναψόμεσθα, pro ἀναψόμεθα, ut sæpè apud poëtas. Vide Iliad. α, 140. Theocr. Idyll. xvii. 1, &c.

775. Ὡς καὶ δοκεῖ—] Interpunctionem imperfectam à medio ad finem hujus versûs removit Porsonus, et omninò delevit versum qui sequebatur, quique abest à Flor. teste Valckenario ad Phœn. 1286.

776. —ἡγνισμένα·] vulgò εἰργασμένα.

779. —καθυβρίσαι,] Vide Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5. Versum 791 in priore editione cum Porsono delevi.

788. —κατακτενῶ] Porsonus semper mavult κτενῶ in fut. Vide ad Orest. 929. 1599. et infrà 1059.

791. Ἔξειμι γαίας,] *Exibo ex hac terrâ.* Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5.

796. —ἐξελίμπανον—] Vide Frag. Gram. Gr. p. 14. not. 191.

191. 808. Σύ τ' ὠφελεῖν—] Vide *Hurd's Commentary, &c. on Horace's Art of Poetry*, Vol. I. p. 138.

819. —γυνή τ' ἔφυς.] *et mulier es.* Vide suprà ad Œd. Tyr. v. 9. p. 115. "Hoc non ad Chorum dicitur, ut putat vir admodum Reverendus R. Hurd, sed ad nutricem." Jac. Tate. γόνη, Edin. corr. γυνή. P.

820. Ἐρεχθεΐδαι—] Chorus ab Athenarum Rege arripit occasionem Athenas à Sapientiæ et Poëticæ studio commendandi; et Medeam à cæde liberorum obnixè dehortatur. Barnes. Hoc simul argumento, quod non potuit non jucundum esse Atheniensibus, poëta eximius artificiosè suorum civium benevolentiam captat. Ἐρεχθεΐδαι,—ita appellantur Athenienses à vetere suo rege Erechtheo.

192. 822. Ἱερᾶς χώρας—] Constructio est: ἀφ' ἱερᾶς τ' ἀπορθήτου χώρας φερβόμενοι— *à sacrâ terrâ invictâque depascentes illustrissimam sapientiam.* Athenienses αὐτόχθονας se esse jactabant. [Vide Vol. I. ad p. 32. n. 6.]

825. —λαμπροτάτου—αἰθέρος] Idem observat Aristides in Panathenaico. Musgrave.

827. Ἔνθα ποθ' ἁγνὰς—] *Ubi castas quondam Pieridas Fama novem peperisse Narrat flavam Harmonien.* Buchanan. Βούλονται δὲ Ἀθηναῖοι καὶ ἄλλων θεῶν ἱερὸν εἶναι τὸν Εἰλισσὸν, καὶ Μουσῶν βωμὸς ἐπ' αὐτῷ ἐστιν Εἰλισσιάδων. Pausanias. [Lib. i. p. 45. edit. Kuhnii.] ξανθάν. ex hâc voce colligitur, Ἁρμονίαν nomen proprium esse. Musgrave. Est nimirùm pulchra προσωποποιΐα.

831. Τοῦ καλλινάου—] Constr. τε κλῄζουσι τὰν Κύπριν ἀπὸ τοῦ καλλινάου Κηφισοῦ ῥοὰς ἀφυσσαμέναν, πνεῦσαι μετρίας ἡδυπνόους αὔρας κατὰ χώρας. Sic autem initium hujus antistrophes constituit Porsonus:

> Τοῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς
> Τὰν Κύπριν κλῄζουσιν ἀφυσ-
> σαμέναν, χώρας καταπνεῦσαι, &c.

et observat in notâ: "τοῦ omittunt edd. pleræque, habent "A. Schol. Deinde ἀπὸ ex A. Brunckius, ut et ῥοὰς ex "ejusdem suprascriptâ lectione. (832.) Duplicavi σ, quod "in choricis licet."

842. Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν ἢ πόλις—] *Quomodo igitur sacrorum fluviorum aut urbs,* ἢ χώρα φίλων πόμπιμος, *aut regio amicorum deductrix,* [Athenas intelligit, quæ alluuntur à sacris fluviis Cephiso et Ilisso, et regionem Atticam,] ἕξει σε, *excipiet te,* τὰν παιδ. τὰν οὐχ ὁσίαν; *interfectricem liberorum et impiam?* σκέψαι μετ' ἄλλων πλαγὰν τεκέων, *considera unà cum aliis cædem liberorum,* &c. Ingeniosè conjicit doctissi-

mus Frid. Jacobs pro *μετ' ἄλλων* scribendum *μετ' ἀστῶν*, ut 192.
jungatur cum *ἕξει*, et sensus sit, *quæ regio civibus suis te ascribere poterit?* Animad. in Eur. Trag. p. 25. Hanc Jacobsii conjecturam observatu dignam putavit Porsonus.

848. —*αἰρεῖ.*] dedit Porsonus pro *αἰρεῖ* secundum quem *αἰρεῖ* est fut. 1. per crasin pro *ἀϊρῶ* vel *ἀερῶ* ex *ἀείρω*· quæ contracta sunt in *αἴρω*, f. *ἀρῶ*· *suscipio*, &c. P.

849. —*πάντες*] Vide canonem Dawesianum (ut benè exprimitur à Porsono ad Hec. 515.) citatum suprà ad v. 386. Barnesius idem ferè observârat, ad Eur. Alcest. 384. (390.) Vide Brunckium quoque ad Soph. Antigon. 926. 986. et ad Soph. Electr. 399. Conf. quæ idem vir acutus disseruit de masculino duali, quum sermo est de feminis, ad Soph. Electr. 977. Quod autem ad *πάντες* vulgatam lectionem attinet, pro eo J. Tate legendum proponit *πᾶσαι*· et Porsonus, qui observavit *πάντες πάντως* vulgò, et in tribus MSS. *πάντως πάντες*, edidit bis *πάντως*, ut duplicatur *θανάτῳ* suprà 648, (655.) uterque, puto, ut vitetur violatio canonis Dawesiani. Sed mihi vix ulla hîc videtur violatio. Notum est primariam Chori personam, quæ apud Tragicos vulgò loquitur, loqui indifferenter vel plurali vel singulari numero, sive Chorus ex viris constet seu ex feminis; nam Chorus spectatur nunc ut una dramatis persona, nunc ut plures: et, si ex feminis constat, spectari potest nunc ut una femina, nunc ut plures. Totus igitur femininus Chorus loquens, tanquam una femina, de se, si usurpat pluralem numerum, usurpet masculinum genus necesse est. *πάντες πάντως*, Edin. 5ta. P.

852. *Πῶς δὲ θράσος—*] Admodum explicatu difficilis est 193.
hæc Antistrophe; nec placent ullæ, quas viderim, criticorum hariolationes. Conemur aliquid et nos. "In re desperatâ," ait Porsonus, "paullò plus audaciæ condonandum est." Vulgaris lectio sic forsan ordinanda: *πῶς δὲ ἢ θράσος φρενὸς [ἔσται σοί,] ἢ [πῶς] λήψει τέκνων σέθεν χειρὶ τε καρδίᾳ, προσάγουσα δεινὰν τόλμαν;* *Quomodo verò aut animi confidentia erit tibi? aut quomodo prehendes liberos tuos manu, atque ex animo, infandam adhibens audaciam?* *πῶς δὲ—προσβαλοῦσα ὄμματα τέκνοις—σχήσεις ἄδακρυν μοῖραν φόνου;* *Et quomodo, oculis in filios conjectis, tenebis sortem cædis lacrymarum expertem?* *παίδων πιτνόντων ἱκετᾶν, οὐ δυνάσει τλάμονι θυμῷ τέγξαι χέρα φοινίαν* i. e. *ἐν φόνῳ.* *liberis supplicibus cadentibus,—non poteris audaci animo tingere manum cæde.* Pro *Σχήσεις; φόνου—* Porsonus dedit *Σχήσεις φόνου;* quod certè multò melius.

863. *Οὔ τ' ἂν ἁμάρτοις τοῦδέ γ',*] Ita Porsonus edidit, scil. *τ'* pro *τοι*, non ut possit elidi dipthongus in *τοι*, sed per crasin vocalem in *ἂν* longam efficit.

193. 866. —τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν Εἰκός σ',—] Ita Brunckius dedit.

867. —ὑπείργασται—] *præstita sunt*—Hoc verbum, vulgò deponens, sumitur hîc sensu passivo.

873. Γήμας τύραννον,] *ducens puellam regiam.* τύραννος, ὁ, ἡ.

876. —οἶδα δὲ χθόνα φεύγοντας ἡμᾶς,] Angl. *I am sensible that we fled from the* Thessalian *land.*—Ita Barnesius et Musgravius. Malè, ut opinor. De se solâ loquitur Medea, et in plur. masc. [Vide suprà ad v. 849. et 386.] Vertas igitur: *Novi autem me fugere hanc terram, et indigere amicis.* Vide infrà ad v. 930.

878. —ἠσθόμην—ἔχουσα,] Vide suprà ad v. 26.

194. 885. —οἷον ἐσμὲν, οὐκ ἐρῶ κακὸν,—] Sic Virg. Æn. iv. 569. *Varium et mutabile semper femina.*

900. Χρόνῳ—] *tandem, post longum tempus*—

902, 903. Κἀμοὶ κατ' ὄσσων—] Constructio est: Καὶ χλωρὸν δάκρυ καθωρμήθη [ἀπ'] ὄσσων μοι, *Et tenera lachryma erupit ex oculis mihi,* Καὶ μὴ προβαίη—*Atque utinam non evadat majus malum, quam nunc est!*

905. —ὀργὰς ποιεῖσθαι—]*iras concipere*— [Vide Vol. I. ad p. 130. n. 4.] πόσει γε παρεμπολῶντι ἀλλοίους γάμους, *in maritum saltèm qui alienas nuptias comparat.*

907. —μεθέστηκεν—] Tempus quod vocant præs. perf. et subauditur pron. reciprocum. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

908. —ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,] *Sed serò.*

195. 918. Αὕτη] Reiskius; quod recepit Porsonus.

924. Γυνὴ δὲ θῆλυ, κἀπὶ δακρύοις ἔφυ.] *Mulier verò est naturâ molle aliquid, et ad lacrymas proclive.* MUSGRAVE. Vide suprà ad v. 886. et ad Œd. Tyr. v. 9. p. 113.

929. —μεμνήσομαι.] Hâc formâ hujus verbi, ab Homero etiam adhibitâ Il. χ, 390. semper utuntur Tragici, μνησθήσομαι nunquam. Idem dici potest de κληθήσομαι et κεκλήσομαι. Sed βληθήσομαι et βεβλήσομαι promiscuè usurpant. PORSON.

930—933.] Constructio est: Ἐπεὶ δοκεῖ τυράννοις γῆς, ἀποστεῖλαί με, κἀμοὶ τάδε [scil. τὸ ἀποσταλῆναι ταύτης τῆς γῆς] ἐστὶ λῷστά μοι, ὅπερ γιγνώσκω καλῶς, καὶ τὸ μὴ ναίειν ἐμποδὼν σοί τε, τοῖς τε κοιράνοις χθονὸς, [ἐστὶ λῷστα,] κ. τ. λ. JAC. TATE.

943. —ἃ καλλιστεύεται—] h. e. ἃ τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποις ὄντων κατὰ πολὺ κάλλιστά ἐστι. VALCKENAER.

197. 977-8. Θήσει,—] Porsonus edidit, Θήσει τὸν Ἅιδα κόσμον αὐτά γ' ἐν χεροῖν λαβοῦσα. Ἀΐδης vel Ἅδης, δου, Ἀΐδας vel Ἅδας, δα, Dor. P.

980. Χρυσεότευκτον—] Hic versus non omninò cum strophico congruit. Scio quàm periculosum sit nova verba confingere, sed analogiæ conveniret χρυσεόπλεκτον. PORSON.

982. —ἄρκυς] *rete.* Hom. Od. χ, 469, &c. Musgrave. 197.
984. Προσλήψεται—] Porsonus dedit:

Προσλήψεται δύστανος, ἄ-
ταν δ' οὐχ ὑπεκδραμεῖται.

"ὑπεκφεύξεται edd. MSS. quod," inquit, "metrum apertè "vitiat. Dedi ὑπεκδραμεῖται, quod non semel occurrit apud "Euripidem. Alterum facilè pro interpretatione irrepere "potuit."

988. Παισὶν οὐ κατειδὼς—] Dixerat Jason, v. 562. se ideò Creontis filiam ambire, ut liberis ex Medeâ genitis lautioris vitæ subsidia compararet. Id igitur consilium quia ipsis in exitium versurum erat, meritò hîc exclamat Chorus: *at tu nescius Pueris exitiales facultates paras.* βιοτὰν, *opes, facultates,* ut βίοτον v. 1098. et v. 1104. Musgrave.

991. —μοίρας ὅσον παροίχει.] *quantum calamitatis ignoras!* i. e. præteris. P.

1000. —τἀκεῖθεν] *indè,* i. e. κατὰ τὰ πράγματα ὄντα ἐκεῖθεν.

1002. Τί συγχυθεῖσ' ἕστηκας,] Angl. *Why dost thou stand confounded?* 198.

1004. —Τάδ' οὐ ξυνῳδὰ—] Angl. *These things do not accord with,* &c.

1005. —Μῶν τιν'—] Constructio est: μῶν οὐκ οἶδα ἀγγέλλων τινὰ τύχην, δ' ἐσφάλην δόξης; *An aliquem casum insciens nunciavi, et opinione frustratus sum?* οἶδ' ἀγγέλλων, Græcismus tironibus satis notus. ἐσφάλην, *erravi, frustratus sum,* aor. 2. pass. in sensu med. σφάλλω, *supplanto:* σφάλλομαι, in voc. med. *erro, titubo.* δόξης—scil. τοῦ ἐμὲ εἶναι εὐάγγελον. Vide Vol. I. ad p. 24. n. 2.

1011. —κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.] Pulcherrrima est conjectura Musgravii, qui, pro κρατεῖς τοι καὶ σὺ, proponit κατάξῃ καὶ σὺ—i. e. *Bono es animo; reducta eris et tu in patriam à liberis.* Nam ita esse sensus hujus verbi apparet ex Thucydide aliisque Historicis. Laudat Musgravii conjecturam Porsonus; sed edidit—κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι. *Certè redibis ab exilio olim a liberis tuis deducta.* Et observat, voces κατιέναι, κατέρχεσθαι hoc sensu sæpissimè usurpari.

1015. Δράσω τάδ'.] Locutionis formula, apud poëtas Tragicos usitatissima, ad denotandum obsequium loquentis. Vide suprà v. 187. et alibi passim.

1037. Τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων;] *Cur arridetis extremo risu?* [Vide suprà Vol. I. ad p. 31. n. 11.] Cæterùm hîc in personâ Medeæ repræsentandâ summi poëtæ ingenium mirè elucet. 199.

199. 1040. Οὐκ ἂν δυναίμην·] *Non possem* consilium meum exequi: χαιρέτω—*valeant, abeant, consilia*— P.

1045. Καί τοι τί πάσχω;] Angl. *And yet what is my situation?*

1047. —ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,] *Sed meæ erat ignaviæ, etiam animo protulisse molles sermones.* κάκη, n. *ignavia,* &c. P.

1049. —ὅτῳ δὲ μὴ—] *Cuicunque verò non licet adesse meis sacrificiis, ipse viderit: non autem dextram meam hebetabo.* [Ad verbum:—*dextram meam non corrumpam* misericordiâ; ut pulchrè vidit et interpretatus est Musgravius.] Atrox autem mulier statim misericordiâ movetur, et animum suum alloquens hæc addit: μὴ δῆτα, θυμέ, κ. τ. λ.

1059. Ἡμεῖς—οἵπερ] De seipsâ loquens utitur plur. masc. ut expositum fuit suprà, ad v. 849. et 386. De Œdipo loquens Euripides, Phœn. 34. hac phrasi utitur:—τοὺς φύσαντας ἐκμαθεῖν θέλων, *parentes explorare volens.* Ad quem locum ita eruditissimus Valckenarius, "*Parentes,*" inquit, "plus semel Sophocli, sed apud Euripidem, quod memine-"rim, alibi nuspiam vocantur φύσαντες· *pater* ipsi φύσας, *ma-*"*ter* nunquam φύσασα dicitur vel φυτεύσασα· hujus appella-"tionis honorem μισογύνης cum muliere communicatum no-"luit; quæ secundum Euripidem tanquam *humus* conside-"rabatur, &c." Lectionem igitur præfert à Strabone conservatam, xvi. p. 1105. C. τοὺς τεκόντας. "Sed me 'qui-"dem," inquit Porsonus, "ne hoc reciperem, deterruit "locus Med. 1059. (1071.) ubi Medea de se solâ verbum "ἐξεφύσαμεν adhibet." At si Medea de se verba faciens adhibet genus masculinum, (quod necessariò facit plurali numero utens,) quidni etiam adhibeat verbum, quod maribus solùm conveniat? Immò genus hoc locutionis id omninò postulare videtur.

1063. Ἀλλ', —εἶμι γὰρ—] i. e. Ἀλλὰ διὰ τί οὔ; γὰρ, &c. Sed cur non? *ego enim vadam miserrimam viam,*—

200. 1072. —οὐκέτ' εἰμὶ—] οἵα τε προσβλέπειν ἐς ὑμᾶς,—Vid. Vol. I. ad p. 5. n. 6.

1075. Θυμὸς δὲ—] *Sed ira est potentior,* &c.

1077. Πολλάκις—] Chorus de incerto liberorum in hâc vitâ successu agit, conjugiique et cœlibatûs commoda inter se confert. Barnes.

1079. —ἣ χρὴ—] Ita optimè 1 MS. Bib. Reg. Par. Cæteri, ut vulgò, εἰ χρή. *Sæpè jam per subtiliores sermones ivi, et ad certamina majora veni, quàm quæ convenit genus muliebre investigare:* Musgrave. ἀλλὰ γάρ ἐστιν Μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ Σοφίας ἕνεκεν· *sed enim est et nobis Musa, quæ nobiscum versatur Sapientiæ causâ:* πάσαισι μὲν οὔ· *omnibus quidem non* versatur: γὰρ παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖς ἴσως ἂν εὕροις τὸ

[γένος θηλυτέροις] γυναικῶν οὐκ ἀπόμουσον. *namque exiguum sanè numerum in multis forsan invenies—numerum* scilicet *mulierum—non alienum à Musis.* γάρ ἐστιν. Med. Porson. et Edin. non pauca de encliticis habet à vulgatis diversa. P.

1097. —θρέψουσι—] θρέψουσι ediderunt Brunckius et Porsonus. Vide Dawes. Misc. Crit. pp. 229. 281. 201.

1104. Καὶ δὴ γὰρ ἅλις βιοτόν θ' εὗρον,—] *esto enim, victum affatim invenerunt, et corpora liberorum ad puberem ætatem pervenerunt, et hi frugi facti sunt:* εἰ δὲ κύρσει δαίμων οὗτος—Θάνατος φροῦδος προφέρων σώματα τέκνων ἐς Ἅιδαν. *si autem hicce dæmon occurrat, Mors* scilicet, *et evanidus ferat corpora liberorum ad Plutona.* Πῶς οὖν λύει, [i. e. λυσιτελεῖ. ut suprà v. 566] θεοὺς πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐπιβάλλειν θνητοῖσι τήνδ' ἔτι ἀνιαροτάτην λύπην ἕνεκεν παίδων; Ubi notandum πρὸς cum dat. significare Angl. *in addition to.*

1105. Σώματά θ' κ. τ. λ] Σώματά θ' ἥβην εἰσῆλθε τέκνων. Propter numeros sedem præpositionis mutavi et ἀναστροφὴν feci, qualis est suprà 105. Porson.

1114. Καραδοκῶ τἀκεῖθεν οἷ προβήσεται.] Anxiè *expecto ab illâ parte quò evasura sint.* δέδορκα, præs. perf. Angl. *I see.*

1116. —πνεῦμα τ' ἠρεθισμένον] Mutavi distinctionem, et pro Δείκνυσι δ' dedi δείκνυσιν,— Porson.

1120. Λιποῦσ'—] Quid sibi velit λιποῦσα, non video. Forsan αἰτοῦσα, *petens.* Nemo enim tibi vel navim vel currum commodabit. Jortin. Stare potest λιποῦσ', *nec omissâ navi, nec curru:* ait enim omnigenis vehiculis opus fore. T. Young. ναΐαν ἀπήνην, navalem currum, navem. *Int.* P.

1127. —τυράννων ἑστίαν ᾐκισμένη,] *quæ cum injuriâ afficiendos curaveris lares regios.* ᾐκισμένη, perf. part. pass. in sensu med. ut sæpè fit apud Scriptores Græcos. Sic Xen. Cyr. Lib. vi. haud longè ab init. ἀνακεκομισμένοι εἰσὶν εἰς ἐρύματα, *ea* [τὰ ἐπιτήδεια scil.] *in munitiones subvehenda curârunt.* Ibidem lib. vii. p. 529. Edit. Hutch. in 4to. ἤδη ἑστηκότα αὐτὸν καὶ ἐσπασμένον ὃν εἶχεν ἀκινάκην εὑρίσκουσι. Angl. *and they find him now standing, and having drawn his scimitar which he used to wear.* Vide Kuster. de Verbb. mediis. i. 56. 202

1131. Λέξον &c.] Scribendum è codice Flor. Λέξον δ' ὅπως pro λέξον δὲ πῶς. Valckenaer; quod recepit Porsonus.

1137. —νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρίν.] *diremisse priorem vestram discordiam.* σπένδω, *libo,* σπένδεσθαι, in voce med. *libare inter se:* quod facere solebant fœdus mutuò inituri; inde significabat id quod est Latinè, *fœdus inire, icere, vel ferire;* item *pacisci, amicitiam inter se contrahere,* &c. νεῖκος σπένδεσθαι est *litem* vel *discordiam dirimere,* quasi mutuò libando. Perf. autem pass. hîc sumitur in sensu med. uti suprà.

1140. Στέγας—] Suppl. εἰς.

1142. —τέκνων σῶν—ξυνωρίδα;] *tuorum liberorum gemina soboles.* Suprà v. 1133. dicuntur τέκνων δίπτυχος γονή. Et eadem phrasis extat Phœniss. v. 1092. Συνωρὶς autem *par quodvis* sonat. BARNES. *par tuorum liberorum. Int.* P.

1152. —ἐμὴν χάριν.] Suppl. εἰς· in *meam gratiam.* Exempla occurrunt passim.

1154. Ἀλλ' ᾔνεσ' ἀνδρὶ πάντα·] *Sed assensa est viro in omnibus:* κ) πρὸς πατέρα κ) παῖδας σέθεν ἀπεῖναι [κατὰ] μακρὰν [ὁδὸν] —Syntaxis nota tironibus.

203. 1161. —παλλεύκῳ ποδὶ,] *Pedem album* dixit Eur. de pede albis calceis ornato. Erant autem albi calcei mulieribus proprii, teste Polluc. ἡ. 92. Arnald. Animadvers. p. 20. Edit. Lips. 1788. "Somniâsse videtur Arnaldus: nam ut cætera "taceam, Pollux non mulieribus sed meretricibus albos cal-"ceos tribuit." T. YOUNG. τένων, *cervix,* Musgr. P.

1166. —καὶ μόλις φθάνει—] μὴ πεσεῖν χαμαὶ, Angl. *and with difficulty prevents herself from falling on the floor,* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 8.] ἐμπεσοῦσα θρόνοισι, *by falling into a seat.*

1169. —Πανὸς ὀργὰς,] Hinc Πανικὰ δείματα. BARNES. [Vide Vol. I. p. 350.] ἤ τινος θεῶν, hoc est, ἤ τινος ἄλλου θεοῦ, ut loquuntur optimi Scriptores. ARNALDUS.

1171. —ὀμμάτων τ' ἀπὸ—] Est hoc loco tmesis, pro ἀποστρέφουσάν τε κ. ο. *Et pupillas oculorum retorquentem.* HEATH.

1173. Εἶτ' ἀντίμολπον—] Angl. *then she* [γεραιὰ scil.] *uttered a dreadful lamentation responsive to her former shriek.* ἀντίμολπος, *sono diversus.* Interpretes. P.

1174. —εὐθὺς δ' ἡ μὲν—ἡ δὲ—] *Statim autem alia quidem —alia verò—*

1177. —δρομήμασιν.] Scripsi cum Porsono δρομήμασιν.

1178. Ἤδη δ' ἀνέλκων—] Ordo est: Ἤδη δὲ ταχὺς βαδιστὴς—ἀνέλκων κῶλον ἂν ἥπτετο τερμόνων δρόμου ἑκπλέθρου· *Jam verò velox cursor tollens pedem metam cursûs stadialis* [stadii, sex plethrorum] *attigisset.* Vulgò, κῶλον ἕκπλεθρον. Porsonus et alii, ἑκπλέθρου δρόμου· nempè, ut spatium temporis definiatur. Scholiastes: Ἤδη δὲ κ) ταχὺς βαδιστὴς τὸ ὑπέρμετρον ἑαυτῷ κῶλον ἀνέλκων, τῶν τερμόνων τοῦ δρόμου ἀνθήπτετο, ὡς ταχὺς βαδιστὴς ἵππος, τουτέστιν ἤδη ἡ ταχεῖα νόσος ὀξὺ καὶ ὑπέρμετρον ὑπερβαίνουσα τῶν μυελῶν αὐτῆς ἀνθήπτετο· ὁ δὲ νοῦς, ἤδη δὲ καὶ τὸ πῦρ τῶν ὀστῶν ἀνθήπτετο, ὡς ταχὺς βαδιστὴς ἵππος ταχέως ἀφίκηται εἰς τὸν καμπτῆρα.—πλέθρον δέ ἐστιν μέτρον γῆς· ἕκπλεθρον δὲ, μέγα πήδημα, καὶ ὑπερβαῖνον πλέθρου μέτρον.

1180. Ἡ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος—] Non opus est cum Barn. legatur ὄμματα. Æquè enim dicitur μύει ὀφθαλμὸς ac ἄνθρωπος τὸν ὀφθαλμὸν μύει. Hom. Iliad. ω, 637.

HEATH. *Illa autem ex mutâ, et clauso oculo.* Angl. *after being for some time silent, with her eyes closed.*

1184. —ἴειν—] Ab obsoleto ἰέω, pro quo ἵημι, mitto, est in usu in imperf. ἴεον, ἴεες, ἴεε· contract. ἴουν, ἴεις, ἴει uti in τιθέω, et aliis ejusmodi.

1189. —ἀλλ' ἀραρότως—] *Sed aurum* [i. e. corolla auro intexta] *firmiter tenebat redimiculum.*—Vinculum. P. 204.

1198. πλὴν τῷ τεκόντι—] Sensus est: Pater ipse vix potuisset dignoscere suam filiam, adeo scil. transformata erat.

1198. Γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων—] Ita varii MSS. quæ Reiskius sic reddidit: *mandibulis,* h. e. dentibus, *invisibilibus,* s. corrosione oculis non observandâ, *venenorum deliquabant.* Ed. Ald. γναθμῶν ἀδήλως φαρμάκοις, i. e. ἀπέῤῥεον γναθμῶν, ἀδήλοις φαρμάκοις. Ed. Lasc. γναθμοῖς ἀδήλων φαρμάκων.

1206. —γέροντα τύμβον] Alias unico verbo vocant τυμβογέροντα. BARNES. τύμβους δὲ καλοῦσι τοὺς γέροντας, παρόσον πλησίον εἰσὶ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου. *Schol. Quis me hunc senem capularem te orbat?*

1218. —ποθεινὴ δακρύοισι—] Angl. *a fit subject for tears.* Difficilem vocat Porsonus et impeditam sententiam.

1219. —τὸ μὲν σὸν] Supple σῶμα vel, ut Schol. τὸ σὸν ἀντὶ τοῦ σύ.—*Sit autem corpus tuum longè à meo sermone.* i. e. *Tu autem statim discedas procul à me. Extemplò capesse fugam.* Finitâ narratione, quam, rogante Medeâ, percurrerat, undè exorsus fuerat, eò regreditur. Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, κ. τ. λ. Γνώσει γὰρ— Et nihil opus est, ut ego tibi locum ad perfugiendum monstrem; nam tu ipse, &c.

1224. μεγίστης μωρίας ὀφλισκάνειν.] Angl. —are *guilty of the greatest folly.* Vide suprà ad v. 581. 205.

1225. Θνητῶν γὰρ οὐδείς—] Locus communis: Sic Iph. A. 161—163. Œd. Tyr. 1528—30. JAC. TATE.

1226. Ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντος,] *Opibus verò affluentibus,*—Notandum ἐπιῤῥυέντος part. aor. 2. pass. in sensu med. [et in verbis intransitivis vox act. et med. sæpè usurpantur sine discrimine,] à verbo obsoleto ῥυέω, pro quo ῥέω, *fluo.* Aor. 2. formâ pass. à ῥυέω, sæpè occurrit: Sic Herodot. viii. 138. ποταμὸς ἐῤῥύη· συῤῥυέω occurrit in plusq. aor. Xen. Anab. p. 362. edit. Hutch. 4to. εἰς τοῦτο πάντες συνεῤῥυήκεσαν,—*confluxerant.* Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 8. et de Aor. vide Vol. I. ad p. 19. n. 6. et ad p. 7. n. 10.

1236. —φονεῦσαι—] *interficiendos*— Vide Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5. Viger. V. iii. 4. 7.

1236.] Delevi cum Porsono e Valckenarii sententia duos versus, qui sequebantur, ex præcedentibus 1058, 1059, repetitos.

1237. Τί μέλλομεν—μὴ πράσσειν—] *quid cunctamur facere?* μὴ abundat Atticè. Vide Vol. I. ad p. 43. n. 4.

1241. —μηδ' ἀναμνησθῇς τέκνων,] ὡς φίλταθ' [ἐςί σοι] i. e. μηδ' ἀναμνησθῇς ὡς φίλτατα τὰ τέκνα ἐςί σοι. [Græcismus tironibus notus.] Angl. *Nor do thou remember how thy children are to thee the dearest of all things,* ὡς ἔτικτες, *since thou didst bring them forth.*

1246. Ἰὼ Γᾶ τε] Musgravio hanc Strophen et Antistrophen, partim ex MSS. partim conjecturâ, ita constituendas visum est, ut sibi invicem convenirent.

206. 1252. —ἔβλαστεν—] Dawesius canonem paullò temeriùs, ut solet, statuit, nullam syllabam à poëtâ scenico corripi posse, in qua concurrant consonantes βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν. Hæc regula, plerumque vera, nonnunquam ab Æschylo, Sophocle, Aristophane violatur, ab Euripide, credo nunquam. In Med. 1252. (1266.) si tamen sanus est, Choricæ licentiæ concedendum ἔβλαστεν. Porson. Hec. 302. —ἔβλαστεν—τέκνα scil. Aliter tamen censet Heathius, et putat Medeam ipsam, non liberos, hîc intelligi; sed, ut videtur, rationibus nimis argutis.

1256. —Ἐρινὺν ὑπ' ἀλαστόρων,] *furiam à malis dæmonibus agitatam.* Medeam scil. Angl. *this frantic fury!*

1259. —κυανεᾶν—] Dor. genit. Vide supra ad v. 2.

1262. Δειλαία, τί—] Pro vulgari δειλαία, τί—lego, sublatâ interrogationis notâ, δείλαιόν τι. *Miserum quiddam tibi accidit gravis hæc ira.* Juvat autem metrum non minùs quam sensum hæc emendatio. Musgrave. Metri nihil interest, producitur enim illud αι. T. Young.

1265. Χαλεπὰ γὰρ—] Ordo est: γὰρ ὁμογενῆ μιάσματα χαλεπά [ἐστί] βροτοῖς· *Nam scelera cædis cognatorum dira sunt hominibus;* ξυνῳδὰ ἄχη θεόθεν πιτνοῦντα ἐπὶ δόμοις αὐτοφόνταισι ἐπὶ γαῖαν. *justi dolores cœlitùs cadentes in domus interfectoribus in terrâ.* [Fors. nom. abs. Gr.] Porsonus edidit:

Χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ'·
Ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ξυνῳ-
δὰ θεόθεν πιτνοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

1268. —Οἴμοι τί δράσω;] Pueri audiuntur exclamantes extra scenam. *Ne pueros coram populo Medea trucidet.* Hor. Art. Poët. 185.

1272. Παρέλθω δόμους;—] Mallem sine interrogatione: *accedam in ædes. Let me go,* &c.

1276. —ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος,] *quàm es saxum:* ἦσθα, vel ἦς, idem hîc quod εἶς. Vide Vigerum, Edit. i. Zeunii, p. 210.

232. V. iii. 11. Confer Hor. Lib. i. Od. 37. prope init. ubi *erat* occurrit pro *est*.

1277. —ἅτις—] *quæ prolem, quam peperisti, parricidiali modo occides.* Nam ἄροτον τέκνων est *proles*.

1280. Γυναῖκ'—] Porsonus effecit versum qualis est 1271. 207.
sic, Γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις.

1281. Ἰνὼ μανεῖσαν—] Variè narratur Inûs historia. Sed hoc loco Poëta eam sequi videtur, quæ est apud Apollodorum, Lib. iii. c. 4. MUSGRAVE. Conf. Ovid. Met. Lib. iv.

1288. —φόνῳ τέκνων δυσσεβεῖ,] *cæde liberorum impiâ*, i. e. *dum liberos impiè trucidabat*, τείνασα πόδα ὑπὲρ ποντίας ἀκτῆς, *pedem supra marinum littus extendens*— Vel, uti reddidit Buchananus, *progressa littus ultra, in æquor decidens.*

1294. —αἰθέρος βάθος,] Sic celeberrimus Tho. Gray; *Progress of Poesy: —the azure deep of air.*

1299. Κείνην μὲν,—] *Illam quidem, quos læsit, punient.* ἔδρασαν, supple κακῶς ἔρξουσιν pro ῥέξουσιν, à ῥέζω, *facio.* δρᾶν, vel ῥέζω τινὰ κακῶς, *lædo* vel *punio aliquem.*

1301. Μή μοί τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,] i. e. μή οἱ προσήκοντες γένει, [τῇ νύμφῃ scil.] δράσωσί τι [αὐτοὺς—παῖδας nempè]—μοι autem dicitur à grammaticis παρέλκειν Atticè.— [Vide Vol. I. ad p. 56. n. 5.] ἐκπράσσοντες ἀνόσιον μητρῷον φόνον, *vindicantes impiam cædem à matre eorum patratam.*

1318. Τοιόνδ' ὄχημα—] Hæc referenda ad fabulam, quæ 208.
Medeam, junctis ad currum draconibus, ex avo Sole patri Æetæ datis, per aërem avectam aufugisse narrat. BARNES. ἐπὶ ὕψους γὰρ περιφαίνεται ἡ Μήδεια, ὀχουμένη δρακοντείοις ἅρμασι, καὶ βαστάζουσα τοὺς παῖδας. *Schol.*

1334. —ἀνδρὶ τῷδε,] *huic viro.* Scipsum intelligit. Vide suprà ad Œd. Tyr. 534. p. 129.

1340. Σκύλλης—] Vide suprà ad p. 65. v. 85.

1344. —πάρα—] Hic pro πάρεστι. 209.

1348. Μακρὰν γ' ἂν—] Ita Br. et Pors.

1351. Σὺ δ' οὐκ ἔμελλες—διάξειν—] Angl. *Thou wast not to lead*— Vide Vigerum, de verbo μέλλω, Cap. V. Sect. viii. Reg. 7.

1359. —λύει δ' ἄλγος.] λύει pro λυσιτελεῖ. Vide suprà ad v. 566. "Interpretantur Viri docti per λυσιτελεῖ, neque ego "repugno. Potest tamen etiam significare, MINUIT, LEVAT "*meum dolorem, si tu non irrides.*" PORSON. qui mox edidit μὴ 'γγελᾷς.

1363. —νεοδμῆτές γάμοι.] νεοδμῆτες Ald. νεόδμητοι Lasc. Utrumque rectum, sed illud facilius in hoc, quàm hoc in illud mutatur. Dicunt Attici sine discrimine, ἀμβλὼψ, ἀμβλωπὸς, γοργὼψ, γοργωπὸς, φλογὼψ, φλογωπὸς, ἀδμὴς, ἄδμητος,

ἄζυξ, ἄζυγος, νεόζυξ, νεόζυγος, (quin et νεοζυγὴς) εὔκρας, εὔκρατος, et similia. PORSON.

1368. Οἰδ' εἰσὶν, εἶμοι,—] *Capiti imminebunt vindices umbræ tuo.* BUCHANAN.

210. 1376. —Ἀκραίας θεοῦ,] Ἥραια πένθιμος ἑορτὴ παρὰ Κορινθίοις· Ἀκραία δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἱδρῦσθαι· τέλη δὲ λέγει τὰ μυστήρια καὶ τὰς τελετάς. *Schol.*

1381. —εἶμι—] Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5.

1384. Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ—] Ἱστορεῖται Ἰάσων τέλει τοιούτῳ χρήσασθαι· κοιμώμενος γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τὴν Ἀργὼ κατασαπεῖσαν ὑπὸ πολλοῦ χρόνου, μέρος τι ταύτης ἐκπεσὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀπέκτεινεν. Ἀργοῦς λειψάνῳ λέγει, ἀντὶ τοῦ μέρει τινὶ τῆς Ἀργοῦς. *Schol.* λειψάνῳ Ἀργοῦς, Angl. *with a remnant* or *fragment of the Argo.*

1389. —ξειναπάτα ;] Dor. gen. pro ξειναπάτου, à nominat. ξειναπάτης, *hospitum deceptoris.*

1393 Οὔπω θρηνεῖς· μένε καὶ γῆρας,] Proponit Brunckius Οὔπω θρήνει· γῆράς σε μένει. "Vulgatam θρηνεῖς," inquit, "minùs commodum sensum præbet, et clausula μένε καὶ γῆ-"ρας [lectio in priore editione] metro adversatur." Nimirum ας brevis est et τὴν συνάφειαν violat. [Vide p. 109. notar.]. Sed Οὔπω θρήνει non est Græcè loqui : οὐ negat, μὴ vetat et prohibet. Est quidem ubi μὴ vicem particulæ οὐ videtur obtinere ; sed id non potest esse hujus loci, et purus sermo postulâsset, ut Brunckii conjectura esset, Μή πω θρήνει· γῆράς σε μένει. "γῆρας, edd. MSS. contra metrum. Copulam ejicere vult Heathius, sed parœmiacus malè adhiberetur, ubi personæ singulos versus alternis loquuntur. Brunckius primò edidit, οὔπω θρήνει, qui solœcismus est : deinde γῆράς σε μένει, quasi iste hiatus tolerari posset. Addidi literam, [μένε καὶ γήρασκ'. *mane et senesce.*] Subauditur talis sententia, καὶ τότε θρηνήσεις." PORSON.

1395. —ἔκτας ;] Dor. pro ἔκτης. ab inusitato κτῆμι, *interficio.*

1396. —φιλίου χρῄζω στόματος—προσπτύξασθαι.] i. e. ut Porsonus, ὥστε προσπτύξασθαι, vel ut Jac. Tate, εἰς τὸ π. Angl. *I long for that dear mouth, to kiss and embrace.* Mirum est hanc constructionem torsisse atque elusisse Brunckium.

1405. —πάρα,] ut suprà ver. 1344.

211. 1410. ἀφελον,—] *quas utinam Nunquam ego genuissem, abs te ut cæsos Cernere cogerer*—BUCHANAN. Vide sup. ad v. 1.

1412. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς—] Hac sententiâ, satis quidem tritâ, Chorus pulcherrimum hocce drama concludit ; quæ est itidem conclusio Alcestidis, Andromaches, Baccharum, et Helenæ ; uti observavit Barnesius. Vide etiam Iph. A. 1610, 11.

William Ward Duffield

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

EXCERPTA EX POETIS BUCOLICIS.

I. NOTÆ IN THEOCRITUM.

* E THEOCRITO.] Theocritus, filius Praxagoræ ac Philinæ, et princeps Poëtarum Bucolicorum, natus est, ut vulgò putatur, Syracusis in Siciliâ; et floruit temporibus Ptolemæi Philadelphi Ægypti regis, qui regnare occepit circa Olymp. cxxiv. ante Chr. N. 283. Tradunt tamen nonnulli eum filium fuisse cujusdam Simichi aut Simichidæ; vel ipsum potiùs Simichidam, quia simus erat, interdùm dictum fuisse. Sed hoc nullis firmis argumentis nititur. [Vide Argum. Idyll. iii. et Fab. Bib. Gr. edit. Harles. Vol. iii. p. 766.] Neque eum Coum fuisse, ut alii volunt, nec Chium, ut alii, magis verisimile est: Sed Syracusanum esse confirmatur Epigrammate notissimo, Idylliis ejus plerumque præfixo, quod alii Theocrito ipsi, alii Artemidoro Grammatico adscribunt: 215.

> Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τάδ' ἔγραψα,
> Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων,
> Υἱὸς Πραξαγόραο, περικλειτῆς τε Φιλίνης·
> Μοῦσαν δ' ὀθνείην οὔ ποτ' ἐφελκυσάμην.

Alius est [Theocritus] *Chius: ego autem Theocritus, qui hæc scripsi, Unus ex plebe sum Syracusanâ, Filius Praxagoræ et inclytæ Philinæ: Musam verò alienam nunquam attraxi.*

De vitâ Theocriti admodum pauca memoriæ prodita sunt. Præceptores, Philetam Coum Elegorum, et Asclepiadem Samium Epigrammatum poëtas, habuisse fertur. Κατ' ἐξοχὴν ὁ βουκόλος veteribus dictus, quippe in hac genere omnium præstantissimus habitus est. Non tamen semper Bucolicus est: nam ex triginta quæ reliquit Idylliis decem tantùm rustici sive pastoritii generis habentur. Cætera sunt varii argumenti;

215. sed omnia poëtam indicant superioris ordinis. Supersunt quoque quædam elegantissima Epigrammata, quæ auctorem habent Theocritum. Scripsit dialecto Doricâ recentiori, et interdum Ionicâ, ut in Idyllio XII: quod tamen doctissimus Daniel Heinsius à Theocrito abjudicat. De Dorismo autem Theocriteo uberiùs disseruit Harlesius in commentatione editioni suæ præfixa. Præter Theocritum, apud Græcos quoque scripsêre quædam pastoralia carmina venusta et festiva Bion et Moschus, quæ ad nos pervenerunt. Apud Romanos autem imitatorem nactus est Theocritus elegantissimum Virgilium in Bucolicis; de quorum meritis eruditi homines judiciis diversis solent disceptare. Sed de hac re omnium rectissimè judicium tulisse videntur duo cultissimi ingenii viri Thomas Warton et Chr. Got. Heyne; dum uterque, de carmine Bucolico disserens, plus quidem artis in Virgilio, plus verò ingenii et naturæ in Theocrito invenit. "Virgilio," inquit Heynius, "elegantiæ laudem, dignitatis et doctrinæ "nemo invidebit; sed simplicitate et naturali aliquâ venu-"state rerumque copiâ et varietate non minùs cedit Theo-"crito, quàm ars naturæ, quam vincere quidem illa operosè "in singulari aliquâ re potest, sed in summâ rei iners et va-"na habenda est." Et paulo post: "Hoc unum monebo, "nisi memineris, in Virgilio plus artis, in Theocrito plus "nativæ elegantiæ, esse, non mirari non poteris, cum videas, "etiam præstantissimos ex hoc genere poëtas recentiorum "temporum Virgilium maluisse sequi quàm Theocritum. "Artis scilicet semper facilior imitatio; naturalem venu-"statem difficillimè assequare." [De Carmine Bucol. Eclogis Virg. præfix.] Sic autem elegantem suam Virgilii cum Theocrito collationem claudit Wartonus: "Ut dicam pau-"cis quod sentio. Similis est Theocritus amplo cuidam "Pascuo, per se satis fœcundo, herbis plurimis frugiferis "floribúsque pulchris abundanti, dulcibus etiam fluviis uvi-"do: similis Virgilius Horto distincto nitentibus areolis; "ubi larga florum copia, sed qui studiosè dispositi, curâque "meliore nutriti atque exculti diligenter, olim huc à pascuo "illo majori transferebantur." [De Poësi Bucol. Græc. edit. suæ Theocriti prefix. ubi vide plura.] Cæterùm de poësi Bucolicâ multi scripsêre. Est hoc quidem argumentum inter criticos satis tritum. Qui in eo versari cupit, præter has ingeniosas Wartoni et Heynii dissertationes, adire potest Rapin de Carm. Pastoral. *Dissert. sur l'Eclogue par Fraguier; Memoires de l'Acad. des Inscrip. Tom. II. p.* 132. *Pope's Discourse on Pastoral Poetry. The Rambler,* No. 36. *and* 37; auctore Sam. Johnson. Postea autem hicce vir celeberrimus se iniquissimum ostendit in hoc genus

poëseos in libro suo jucundissimo, *The lives of the English* 215.
Poets, ad fin. Vitæ *Joan. Gay*; et alibi passim. De ipso Theocrito vide plura Fabr. Bib. Gr. Vol. iii. p. 764, sqq. edit. Harles.

THEOCRITI EDITIONES PRÆCIPUÆ.

1. Theocriti Eidyllia: una cum Hesiodi Oper. et Diebus, et Orationibus Isocratis 18. *Mediolani*, 1493. *in fol.* [Edit. princeps, quæ est rarissima.]

2. ——— Eclogæ xxx.—Sententiæ septem Sapientum. —Theognidis sententiæ.—Aurea Carmina Pythagoræ, &c. Curâ et studio Aldi Manucii Romani; *Venet.* 1495. *in fol.*

3. ——— Eidyllia xxxvi, et Epigrammata xix, &c. edita à Zachariâ Calliergo, *Romæ*, 1515. *in* 8vo. [Vulgò vocatur Editio Romana, et particulatim describitur à Reiskio in præf. suæ edit. p. xii. sqq.]

4. ——— Idyllia, &c. inter principes Poëtas Græcos Heroici Carminis, ab Hen. Stephano; *Paris*. 1566. *in fol.*

5. ——— aliorumque poëtarum Idyllia: ejusdem Epigrammata: Simmiæ Rhodii Ovum, &c.—Excudebat *Henricus Stephanus*, 1579, *in* 12*mo.*

6. ——— Moschi, Bionis, Simmii quæ extant: cum Græcis in Theocritum Scholiis; Omnia operâ et studio Danielis Heinsii. Accedunt Jos. Scaligeri, Is. Casauboni, &c. Notæ et Lectiones. *E Bibliopolio Commeliniano*. 1604. *in* 4*to*. [Utilis quidem editio. Notandum est priorem Dan. Heinsii, 1603. erroribus scatere; ideoque suppressam fuisse.]

7. ——— Reliquiæ utroque Sermone, cum Scholiis et commentariis integris variorum virorum doctorum. Curavit hanc editionem—indicesque verborum Theocriteorum addidit Jo. Jacobus Reiske. *Viennæ et Leipsiæ*, 1765. 2 *Voll. in* 4*to*. [Multa fecit acutissimus Reiskius in hâc edit. sed eorum non pauca nimis audacter. Vide Vol. I. ad p. 192. n. 7.]

8. ——— Syracusii, quæ supersunt, cum Scholiis Græcis, &c.—Accedunt editoris et variorum Notæ perpetuæ. Epistola Joannis Toupii de Syracusiis, ejusdem Addenda in Theocritum, &c. Edidit Thomas Warton, S. T. B. Coll. SS. Trin. Socius. *Oxonii*, 1770. 2 *Voll. in* 4*to maj*. [Edit. omnium splendidissima; et celeberrimâ Academiâ Oxon. non indigna. Mihi juveni tam felici esse contigit ut clarissimum editorem, nunc defunctum, noverim, ejusque erga me benevolentiam expertus fuerim. Vir erat summæ modestiæ; sed inter amicos lepidus, facetus, jucundus: sive in soluto seu

215. adstricto sermone scriptor elegantissimus: in venustatibus Siculi aliorumque poëtarum sentiendis et enarrandis tantum Toupio et Valckenario anteferendus, quantum viris hisce doctissimis in investigandis et dijudicandis veris veterum Scriptorum lectionibus posthabendus.]

9. Theocriti decem Idyllia, Latinis pleraque numeris à C. A. Wetstenio reddita, in usum Auditorum cum notis edidit, ejusdemque Adoniazusas uberioribus adnotationibus instruxit L. C. Valckenaer. *Lugd. Bat.* 1773, *in* 8*vo.* [Adnotationes hæ in Adoniazusas amplam messem profundæ eruditionis, etiam post curas Toupianas in hoc quoque Idyllium impensas, continent.]

10. ——— Reliquiæ Græcè et Latinè; ex recensione et cum animadversionibus Theophili Christophori *Harles. Lipsiæ*, 1780, *in* 8*vo.* [Utilissima sanè editio: sed dolendum est sequentem Valckenarii editionem non nisi seriùs in manus venisse Harlesio; hujus enim textus, ut constitutus fuit ab editore, est, sine dubio, omnium præstantissimus.]

11. ——— Bionis, et Moschi Carmina Bucolica. Græcè et Latinè. Latino carmine pleraque reddita ab Eobano Hesso, nonnulla à G. E. Higtio subjecit, Græca ex Edd. primis, Codd. et aliundè emendavit, variisque lectionibus instruxit L. C. Valckenaer. *Lugd. Bat.* 1781, *in* 8*vo.* [Editio est hæc merè critica; et in genuinis lectionibus constituendis ferè solum versata. At in hoc genere vix aliud invenies præstantius.] Editionum autem Theocriti, quarum magnus fuit numerus, amplam enumerationem invenire licet præfixam editioni Harlesii; vel in Fabr. Bib. Gr. Vol. iii. edit. Harles. ubi suprà.

† Εἰδύλλιον α'.] *Idyllium I.* Ἰστέον ὅτι Εἰδύλλιον λέγεται τὸ μικρὸν ποίημα, ἀπὸ τοῦ Εἶδος, ἡ θεωρία· οὐκ Εἰδύλλιον παρὰ τὸ Εἰδῶ, τὸ εὐφραίνω. Ἄλλως. Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι εἶδός ἐστιν, ὁποῖόν ἐστι λόγος. ὑποκοριστικῶς λέγεται Εἰδύλλιον. *Schol. Eclogæ* quidem nomen, ut *Idyllii*, haud dubiè Grammaticis debetur. Heyne. Insignes Veneres, omnésque ferè quas Musa præ se fert Bucolica, complectitur hoc Idyllium. Varietate præcipuè, nec solummodò pastoralium imaginum suavitate, sed et affectuum veritate, commendari videtur. Warton. In pangendis versiculis cavisse videtur Theocritus, ut pes quartus esset dactylus; ita ut demptis duobus in fine pedibus tragicum Tetrametrum fiat.—Cujus constructionis sunt omnes Idyllii primi, exceptis viginti et septem. Omnes etiam secundi, præter novem. Ex hac circumstantiâ concludit Heinsius, illa carmina esse mera Bucolica: cum longè alius sit carminum cursus in Ptolemæo, verbi gratiâ, et Charitibus. Hac de re ita

etiam statuit Valckenarius, in eruditâ epistolâ ad M. Röve- 215.
rum: "Versum dactylicum dici debere Bucolicum, si, "duobus pedibus postremis recisis, remaneret tetrameter, "qui clauderetur dactylo, terminante partem orationis atque "adeò Alcmanicus." Porro laudatur Bucolicum carmen, certè numerosius erit, si primo loco sit dactylus, et pedem absolvat. *Idem*, in Diss. de Poës. Bucol. p. 36.

Ver. 1. Ἁδύ τι τὸ—] Ordo est: Αἰπόλε, καὶ τήνα ἁ πίτυς, ἁ μελίσδεται ποτὶ ταῖς παγαῖσι, [ἐστὶ] τι ἁδὺ [κατὰ] τὸ ψιθύρισμα· &c. *O pastor caprarie, et ista pinus, quæ modulatur juxta fontes est jucundum quid quod ad susurrum*:— vel, *habet quendam jucundum susurrum: et tu quoque suaviter fistulâ canis.* In Idylliis Theocriti diligenter observent tirones dialectum Doricam: Sic, ἁδύς. &c. pro communi ἡδύς· ἁ pro ἡ. Nam Dores sæpissimè mutant η in α. Τῆνος, τήνα, τῆνο, pro ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνο, *ille*, &c. ποτὶ, pro πρὸς. παγαῖσι, pro πηγαῖς, à παγὰ, ᾶς, ἁ, pro πηγὴ, πηγῆς, ἡ, *fons*. μελίσδεται, pro μελίζεται. 3. sing. præs. ind. med. verbi μελίζω, Dor. μελίσδω. Solenne est Doribus ponere σδ pro ζ. τὺ est pro comm. σύ· [indè Lat. *tu.*] item pro σὲ, in accus. sed hoc rarò. Συρίσδες, pro συρίζεις. Ubi notandum in 2. sing. præs. ind. act. Dor. terminationem esse ες pro εις. in præs. quoque infin. ι eliditur, sic συρίσδεν, pro συρίζειν. Vide infrà ad ver. 13.

4. Αἴκα τῆνος ἕλῃ—] i. e. εἴκε. vel, sequente vocali, εἴκεν, 216.
[quod poëticè pro εἰ ἂν] ἐκεῖνος ἕλῃ, &c. ἐς τὶ καταῤῥεῖ Ἁ χίμαρος· Angl. *the kid devolves to thee.* "ἐς τὶ, ab Apollo- "nio Dyscolo lectum: ἐς τὺ, usitatius Theocrito, prætulit "Brunck." VALCKENAER. Mox, ἔστε, *donec*, et κ', quoniam κε sive κεν à poëtis pro ἂν usurpatur, regit conjunctivum. HARLES.

7. —ἢ τὸ καταχὲς] Ordo est: ἢ τὸ τῆνο [nam τῆν' pro τῆνο, quod Dor. pro ἐκεῖνο] καταχὲς [Dor. pro κατηχὲς] ὕδωρ καταλείβεται ὑψόθεν ἀπὸ τᾶς [τῆς] πέτρας. "Sensus est: Car- "men tuum, ô pastor, dulcius est, quam aqua illa, quæ "cum sonitu per saxa defluit ex alto monte." HARLES. Atque ita Scholiastes Græcus: ἡδύτερον, ὦ ποιμὴν, τὸ σὸν μέλος, ἢ ἐκεῖνο τὸ ὕδωρ, ὅπερ ὑψόθεν ἀπὸ τῆς πέτρας καταφέρεται μετὰ ἤχου. Unde Virg. *Tale tuum carmen nobis, divine poëta, Quale sopor fessis*, &c. Ecl. v. 45. et —*nec quæ Saxosas inter decurrunt flumina valles.* Ecl. v. 84.

9. —οἴιδα—] οἶις, οἴιδος, idem apud Theocr. ac οἶς, οἰὸς, ἡ, *ovis*. Μῶσαι, Dor. pro Μοῦσαι.

10. Ἄρνα—σακίταν] σακίτας, α, ὁ, Dor. pro com. σηκίτης, ου, ὁ. epithetum agni apud Theocritum,—ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας· *Agnum tu saginatum*, [vel, *pinguem*] *accipies dono.*

216. Græcus Interpres ita scribit: σηκῖται δὲ ἄρνες, οὓς ἔτι γάλακτος δεομένους οἱ νομεῖς τῶν μητέρων χωρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ κλείουσι· σηκῖται *agni vocantur, quos lactis adhuc indigentes à matribus separant pastores, separatim pascunt, et in proprio stabulo claudunt.* ÆMYL. PORTI *Lex.* Dor.

12. Λῇς, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν,] *Vis, per Nymphas*— ποτὶ, Dor. pro communi πρὸς, cum genitivo posita, serviens obsecrationibus, et obtestationibus. ÆMYL. PORTUS. λάω, λῶ, *volo*, λάεις, contractè λᾷς, pro quo λῇς, uti in ζάω, *vivo*, διψάω, *sitio*, &c. Cæterùm τᾶν Νυμφᾶν est Dor. gen. plur. —τῷδε καθίξας, *hîc assidens.* τῇδε, Poët. Ion. et Dor. pro com. ἐνταῦθα, *hîc.* καθίξας, Dor. pro καθίσας, à καθίζω, *sedere facio:* in voce med. *sedeo;* sed ita interdum redditur vox act. subintellecto scil. pron. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

13. Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον,] ὡς intelligendum est εἰς aut πρὸς, non solùm ubi animatis sed etiam inanimatis rebus ὡς additur. Vide Ernesti ad Xenoph. Mem. ii. 7. et Klotz ad Tyrtæum pag. 81. HARLES. Γεώλοφον δὲ, ὁ ἐν τῷ ὁμαλῷ πέδῳ ὑπερανεστηκὼς ὄχθος, ὃς καὶ κολωνὸς καλεῖται. *Schol.* Ὡς τὸ, &c. Angl *near this sloping bank*, ᾇ τε μυρῖκαι, supple εἰσὶ, *where the tamarisks are.* ᾇτε, Dor. pro ᾗτε, *ubi*, i. e. ἐν τῇ χώρᾳ ἐν ᾗτε— Conf. Virg. Eclog. iv. init. Συρίσδεν, vide suprà v. 1.

15. —τὸ μεσαμβρινὸν,] Dor. pro τὸ μεσημβρινὸν vel μεσημέριον, hîc scil. adverbialiter sumto, Angl. *at noon.* Est idem ac κατὰ τὸν μεσημβρινὸν χρόνον. ἄμμι et ἄμμιν, Dor. pro ἡμῖν.

16. —τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες·] Angl. *We are afraid of Pan.* Nam δεδοίκαμες, Dor. pro δεδοίκαμεν, est temp. quod ritè vocant *præs. perf.* [Vide Vol. I. ad p. 27. n. 4.] Quidam legunt δεδοίκομες, pro δεδοίκομεν, 2. plur. præs. verbi δεδοίκω, quod formatur à perf. m. δέδοικα· [ut πεφύκω, à φύω, πεφρίκω, à φρίσσω, à perfectis scil. activis: et πεφράδω, κεκλήγω, ὀρώρω, à perf. mediis verborum φράζω, κλάζω, et ὄρω.] Sed nihil opus. "Cæterùm, meridiei quietem," ut observavit T. Warton, "Veteres attribuere solebant, quippe qui somnum "tunc temporis capere deos arbitrabantur." Hæc autem et quæ proximè sequuntur, ita enarrat Scholiastes: Οὐ πρέπον ἐστὶν, ὦ ποιμὴν, κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας τῇ σύριγγι χρῆσθαι. Τὸν Πᾶνα δεδοίκαμεν, ὄντως γὰρ πικρός ἐστιν, ἀντὶ τοῦ βαρὺς καὶ ὀργίλος· ἡνίκα ἀπὸ τῆς ἄγρας σχολάσας ἀναπαύεται, κεκοπιακὼς ἐν αὐτ— δηλονότι· καὶ ἀεὶ πρὸς τῇ ῥινὶ αὐτοῦ—δριμεῖα χολὴ κάθηται· τουτέστι, καὶ ἀεὶ ὀργίλος ἐστίν. Veteres nimirum sedem iræ in naribus collocârunt. ἐντί [Dor. pro ἐστί] γε πικρὸς, Angl. *he is peevish*, or *choleric.*

21. —τῶ τε Πριήπω] Dor. gen. pro τοῦ τε Πριάπου, i. e. *statuæ Priapi*, καὶ τᾶν κρανιάδων, Dor. pro τῶν κρηνιάδων, et

statuis *dearum fontium*, hoc est, *Naiadum*. κατεναντίον, *è regione*, ᾇπερ, *ubi*, &c. 216.

25. —αἲ δὴ κ' ἀείσῃς,] ἐὰν δὲ ᾄσῃς, ὥσπερ ᾖσας ποτὶ ἐρίζων πρὸς τὸν Χρόμιν τὸν Λιβύαθεν, τουτέστι τὸν ἀπὸ τῆς Λιβύης, αἶγά τέ σοι δώσω δίδυμα τετοκυῖαν, ὥστε μέχρι τρίτου ἀμέλξαι αὐτήν· ἥτις δύο ἔχουσα ἐρίφους, προσαμέλξεται, καὶ ἀμελχθήσεται εἰς δύο πέλλας. ποιμενικὸν δὲ ἀγγεῖον ἡ πέλλα. λέγεται δὲ οὕτω καὶ ἡ μέλαινα. *Schol.* ποταμέλξεται, i. e. προσαμέλξεται, *patietur, præter illud lac, quo nutrit duos hædulos, aliud adhuc sibi detrahi, quo duæ mulctræ impleantur.* Reiske. *Præterea mulgebitur in duas mulctras.*—Scholiastes rectè interpretatur ἀμελχθήσεται. Apud Atticos quidem ſrequentiùs, sed et apud quosvis Scriptores futura media quorundam verborum pro passivis adhibentur: Herodotus, Thucydides, Xenophon affatim dabunt exemplorum; Xenophon præ ceteris. Valckenaer. Vide suprà ad Med. Eur. 625. item Vol. I. ad p. 99. n. 1. Conf. Virg. Ecl. iii. 30. *Bis venit ad mulctram*, &c.

27. —κισσύβιον,] Luculenta sanè descriptio κισσυβίου, quod fuit amplissimi vasis pastoritii genus, quo illi se lacte, vino, aut quocunque alio potu ingurgitabant. Capacitatem ejus licet colligere ex cælaturæ multiplici argumento. Casaubon. Κισσύβιον poculum pastorale ex hederæ ligno primùm confectum: deinde pro quolibet poculo ligneo usurpatur.—Uberior autem hujus poculi descriptio non ideò culpanda ob nimium, qui videtur quibusdam, ornatum. Harles.

28. —ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον] *scalptoris munum*, sive *cælum*, h. e. sculpturæ instrumentum, *adhuc redolens*. *Idem.* ποτόσδον, Dor. pro προσόζον. κεκλυσμένον, an, *politum?* P.

29. Τῷ περὶ μὲν χείλη—] Τῷ dat. vel τῶ, Dor. gen. pro τοῦ, quod pro οὗ, et ordo est: περὶ μὲν χείλη τοῦ—κισσὸς μαρύεται ὑψόθι, Angl. *Around whose brim ivy winds aloft,*—Hanc autem descriptionem respexit Virgilius, [Eclog. iii. 36.]—*pocula ponam Fagina, cælatum divini opus Alcimedontis; Lenta quibus torno facili superaddita vitis Diffusos edera vestit pallente corymbos.* Ad quem locum vide quod annotavit vir egregius mihique amicissimus Chr. G. Heyne; cujus annotationis hæc est continuatio:—Erat in his ante oculos Maroni locus Theocriti i. 29. sqq. quem h. l. illustratum dabo: Ibi in cissybii, quod majus vas erat pastoritium, superficie tres sunt areæ: quarum prima mulierem sedentem inter duo amatores cum ipsâ amatoriè expostulantes exhibet, in alterâ piscator rete trahit mari, in tertiâ vinea est cum puero custode. Totum poculum ambit acanthus flexibus suis: ad summam oram hedera et helichrysus sunt implicitæ inter se mutuis nexibus: ex his expressit illa Maro; Τῷ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς, *ambit oram vasis he-*

216. *dera*, κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος, flore *helichryso* (de quo quomodo dubitare possunt qui Idyll. ii. 78. legerant ?) *vestita*, implicita, ἁ δὲ ἕλιξ ἀγαλλομένα καρπῷ κροκόεντι εἱλεῖται κατ' αὐτὸν, *hederæ autem racemuli*, corymbi diffusi hederæ, *fructu croceo seu baccis ornati* (conf. Bentl. ad Horat. Ep i. 19, 10.) *volvuntur circa illum* (helichrysum,) *florem eum implicant*. Heyne. Ἑλίχρυσος, -ον, est *Gnaphalium stœchas* Linn. Angl. *shrubby Everlasting*: Sic dictus ab ejus flore, qui aureum habet colorem. Vocabatur, teste Dioscoride, ab aliis χρυσάνθεμον, ab aliis ἀμάραντον, quia non exarescit; atque adeò in usu fuit ad ornandas statuas deorum. A quibusdam, sed incertâ auctoritate, sumitur pro Auripigmento, *Orpiment*; quod Dioscoridi semper est ἀρσενικὸν, quem secutus est Plinius. Κισσὸς, seu κιττὸς, est *Hedera helix* Linn. Angl. *common Ivy*. Magna erat hujus apud veteres varietas, à frondium colore orta, viridi, albo, vel utroque commixto, vel viridi flavoque commixto; quæ tamen varietas ad unicam speciem à neotericis refertur. Ejus autem præcipua distinctio est modus crescendi. Nam quando arboribus, muris, &c. adhærescens ascendit, caulem crassiorem acquirit, cum foliis ovatis sive rotundioribus, editque racemos seu *corymbos*; tum quidem propriè κισσὸς vocabatur. Quum verò humi serpit, caules ejus graciles sunt et lenti, folia tripartita, nec fructum edit; tunc ἕλιξ nominabatur: quæ vox igitur propriè sonabat *Hederæ viticula*, Angl. *a tender shoot of the Ivy*. Ἕλιξ quoque interdum denotabat *capreolum*, sive *claviculam*, [Angl. *the clasper*, or *tendril*,] per quam vites, aliæque id genus plantæ aliis robustioribus adhærescentes sustentantur.—Hæc autem, aliaque infrà ad rem Botanicam Historiamque naturalem pertinentia, debeo humanitati collegæ mei Danielis Rutherford, in hâc Acad. Med. et Bot. Prof. dignissimi, viri omnigenâ Scientiâ non leviter tincti sed penitus imbuti; multisque aliis nominibus mihi maximi faciendi, tum etiam quòd veteris doctrinæ cultoribus egregiè favet, ejusdem et ipse cultor eximius. κεκονισμένος, num, *conspersus h. flore*, Ang. *sprinkled*, i. e. *mingled*—? P.

32. —γυνὰ—τέτυκται,] *Mulier sculpta est*, τὸ δαίδαλμα θεῶν, *exquisitum quoddam opus deorum!* Poëticè dictum. Ασκητὴ, ἡ κεκοσμημένη πέπλῳ, τουτέστιν ἐνδύματι, καὶ περικεφαλαίᾳ, τοῦτο γὰρ τὸ ἄμπυκι. *Schol.* Cæterùm in plerisque codd. et primis editt. scriptum legitur Ε. δὲ γυνά τις. θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται. Præstat alterum. Valckenaer. θεῶν pro θεῖον. *Id.* P.

217. 34. Καλὸν ἐθειράζοντες—] Ηγουν, κόμην τρέφοντες· κομᾶν γὰρ καὶ ἐθειράζειν τ' αὐτὸ, πλὴν ὅτι τὸ μὲν κομᾶν ἐστὶ κοινὸν, τὸ δὲ ἐθειράζειν ποιητικόν. *Schol.* Scribendum videtur ἐθειράσδοντες, quod recepit Brunckius. Valckenaer.

35. —τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς.] Ταῦτα δὲ, ἃ αὐτοὶ φιλονεικοῦσι, ἤγουν, αἱ φιλονεικίαι δὲ αὗται καὶ ἔριδες, ἃς αὐτοὶ φιλονεικοῦσι περὶ αὐτῆς, τῆς φρενὸς αὐτῆς οὐχ ἅπτονται. *Schol.* Pictura vero probabilitatem poëticam et ingenium pictoris s. sculptoris mihi quidem videtur superare. Harles. In hac quoque censurâ consentiunt ὁ μέγας Casaubonus, [Lect. Theocr. c. I.] et doctissimus T. Warton, cui videtur omnino oblitus Theocritus se poculi cælaturam describere. Atqui, pace tantorum virorum, æquè absurdum foret credere vel poëtam oblitum esse se cælaturam tantum describere, vel voluisse sculptorem arte suâ posse eandem exhibere figuram nunc hùc nunc illùc volutantem oculos, vel positionem suam mutantem. Nam hoc omninò superare artem tàm sculptoris quàm pictoris benè notum est. Sed ars poëtæ hîc, ut alibi apud veteres Scriptores, venit subsidio sculptori; et Theocritus inducit caprarium suum pleniùs describentem id quod sculptor non nisi singulis figurarum positionibus repræsentare potuit. Quod quidem omni tempore iis usu venire solet, qui picturæ vel cælaturæ argumentum ignaris enarrare velint. Vide Cebetis Tab. passim. 217.

36. Ἀλλ' ὅκα—] Sic scribendum cum Heinsio, pro Ἀλλόκα, Brunckius ostendit. Valckenaer. Ἄλλοτε μὲν πρὸς ἐκεῖνον βλέπει ἄνδρα γελῶσα· ἄλλοτε δὲ πρὸς τοῦτον ῥίπτει τὸν νοῦν, ἤγουν τρέπει. *Schol.* ποτιδέρκεται, Dor. pro προσδέρκεται.

38. κυλοιδιόωντες] κοιλοιδιάω, et κυλοιδιάω, *habeo cavitates sub oculis tumentes:* à τὸ κοῖλον, aut ἡ κυλὰς, *cavitas illa sub inferioribus oculorum palpebris.* Damm. *Lex. Homer.* [κυλοιδιάων, contractè κυλοιδιῶν, et, reduplicato dimidio τοῦ ω, quod est ο, κυλοιδιόων, quæ mutatio solennis quoque Homero. Vide suprà ad Od. α, 25. p. 4.] ἐτώσια καὶ μάταια μοχθίζοντι· ἀντὶ τοῦ μοχθίζουσι καὶ κοπιῶσι· μοχθίζω, ποιητικὸν, μοχθῶ, κοινόν. *Schol.* ἐτώσια, scil. adverbialiter sumitur.

41. —κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.] Sic Virg. *Illum indignanti similem, similemque minanti, Aspiceres.*—Æneid. viii, 649. T. Warton. τὸ καρτερὸν, adverbialiter. P.

42. —γυίων—ὅσον σθένος—] pro κατὰ τόσον σθένος, ὅσον γυίων ἐστί. h. e. *omnibus membrorum viribus.* Harles

43. —Ὧδέ—] Idem quod οὕτως,—ἶνες οἱ ᾠδήκαντι [Dor. pro ᾠδήκασι] πάντοθεν κατ' αὐχένα, καί περ ἐόντι πολιῷ. *Adeò venæ ipsi tument undique in collo, quamvis cano.*

45. Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν,] i. e. κατὰ τοσοῦτον διάστημα ὅσον ἐστὶν ὀλίγον, *ad tantam distantiam quanta est parva, exinde,* h. e. *non procul ab,* &c.

47. —ἐφ' αἱμασιαῖσι—] Angl. *near an hedge— a wall.* P.

48. —ὁ μὲν ἀν' ὄρχως φοιτῇ.] i. e. ὁ μὲν φοιτᾷ ἀν' ὄρχους, Angl. *the one is in the attitude of going up and down the*

217. *rows of vines*, σινομένα τὰν τρώξιμον [τὴν σταφυλὴν τὴν εἰς βρῶσιν ἐπιτηδείαν. *Schol.*] *injuring the ripe grapes.* Conf. Cantic. Salamonis, ii. 15.

51. —πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.] ἀκράτιστον hic significat τὸν μηδενὸς ἐγκρατῆ, et derivatur à κρατέω, ut rectè interpretatur H. Stephanus, Thesauri Tom. II. col. 156. b. Brunck. τὸ ξηρὸν est, secundum eundem H. Steph. [Ibid. c. 1142.] *locus siccus*, seu *loca sicca*. Ernestius autem, [ad Callim. i. 253.] ξηρὸν *cibi vacuitatem* exponit. Hunc igitur locum, qui valdè vexavit editores, ita construe et interpretare: φησὶν οὐκ ἀνήσειν τὸ παιδίον, *ait se puerum non relicturum*, πρὶν πρὶν ἢ καθίξῃ [αὐτὸν] ἐπὶ ξηροῖς ἀκράτιστον, *priusquam ipsum sedere fecerit ad loca sicca*, [i. e. *cibo vacua*,] *nihil possidentem*. Locutio, sine dubio, proverbialis, pro eo quod est, *donec ipsum jentaculo* vel *prandio spoliaverit*. Verùm, præterquam quod ἀκράτιστος in hoc sensu [ab ἄκρατος, *merus*, scil.] antepenultimam habeat longam, ideoque in versu hìc stare nequeat; analogia linguæ, ut sensus sit *sine jentaculo*, ἀνακράτιστος postulat. [Conf. Toupium in Epist. de Syracusiis, ad v. 147. ubi vir acutissimus quædam rectè vidit, quædam non.] Quod autem ad ἀνάριστον, *impransum*, attinet, quod in uno codice repertum dicitur, ejus itidem antepenultima longa est. [Vide Sam. Clarke, ad Il. κ, 299.] Huic autem malo, monente quodam amico, medetur doctissimus Wartonus, legendo—πρὶν ἢ 'νάριστον· quod non improbat magnus Valckenarius. Verum utrovis modo interpretatus fueris, sensus eodem redibit. ἀκράτισμα, *jentaculum*, ab ἄκρατον. P.

52. —ἀνθερίκεσσι] Ἀνθέριξ est caulis asphodeli; ἀνθέρικος vel ἀνθέρικον ejus fructus vel flos, testibus Scholiast. Theocr. et Nicandr. nec non Dioscor. Asphodelus verò, qui hic intelligitur, is esse videtur, quem *Asphodelum ramosum* Linnæus nominat.—Quomodo verò ex his ἀνθερίκεσσι locustipulas suas construxerint veterum Græcorum pueri, nos jam latet. Schreber. Theocritus pro culmo frumentique calamo à radice ad summam usque spicam exporrecto sumit.—Homerus [Iliad. υ, 227.] accipit pro spicarum summitatibus. Conf. V. Æneid. vii. 809. Æ. Portus. Scholiastes in Theocritum significationem vocum Ἀνθέριξ et ἀνθέρικος minùs accuratè exposuisse videtur. Ad Idyll. i. illam pro cauli, hanc pro fructu τῆς ἀσφοδέλου sumit. Ad Idyll. vii. ver. 68. per posteriorem disertè caulem intelligit: Ἀσφόδελος δὲ βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται ἀνθέρικος. Hæ voces reverà usurpatæ videntur ad denotandum sine discrimine non solùm caulem, sed alias quoque partes, et totam interdum stirpem. Theophrastus et Hippocrates per ἀνθέρικον caulem tantùm volunt, iisque Plinius adstipulatur. Veterum Ἀσφό-

ὅλος vel -ον, est *Asphodelus ramosus* Linn. Angl. *Silver-rod*, 217.
vel *King's spear*. Latinis erat *hasta regia*, quia sceptro similis est florescens. A nonnullis etiam *albucum* nominabatur. Radix ejus constat ex plurimis oblongis massis carnosis; et non dissimilis est raphanorum crassorum et curtorum fasciculo. Radix à veteribus edebatur contrita cum ficubus ad moderandam, ut verisimile est, ejus acrimoniam. Semina quoque pro victu in usu erant; sed utraque, quod verisimilius quoque est, pro medicamentis adhibebantur. Ejus autem caulis tenax est, fractúque, vel sectu falce, difficilis; et siquando eo opus esset, tanquam linum radicitus evellere necesse erat. Undè ἀνθέρικας θερίζειν idem sonabat ac *operam perdere*, vel *absurdum aggredi*. Ad varios usus, tanquam vimina, fissus scil. et sole siccatus, olim adhibitus fuisse videtur, e. g. ad *nassas* conficiendas. Suadet etiam Hippocrates ut manducetur, ad indicandum rosione indè oriturâ utrum ossium capitis ulla sit necne fractura. Ἀκρὶς, undè ἀκριδοθήρα, est *Locusta* plerisque; *Gryllus* Linn. Angl. *Grasshopper*, or *Locust*. RUTHERFORD.

55. Παντᾷ δ' ἀμφὶ δέπας] Virg. *Et molli circum est ansas amplexus acantho.* Ecl. iii. 45. Per ἀμφὶ δέπας, pro quo substituit Virgilius *Ansas*, videtur noster intelligere *oras* sive *marginem* poculi. Totum vas intelligunt Scholiastæ.—Ὑγρὸς est *flexibilis*. WARTON. Vide infrà ad Pind. Pyth. I. 16. Ἄκανθος est *Acanthus mollis*, Linn. Angl. *Acanthus*, or *Bear's breech:* cujus folia sæpè sculpturâ imitabantur; et præcipuum quidem ornamentum sunt capitelli Corinthiaci. RUTHERFORD. *Acanthus*, or *Bear's foot*. P.

56. Αἰολικόν τι θάημα·] Rectè, quoniam nauta sive mercator, à quo suum illud poculum emerat aliquandò, tantum artis admirandæ prodigium, *ut Thyrsidis illud mentem stupefaceret*, fuit Calydonius sive Æolicus. Vide Schol. Casaub. et interpretes ad h. l. atque Hesych. sub h. v. ibique Alberti.—τὺ (Dor. pro σὺ) θυμὸν, (τὴν σὴν διάνοιαν explicat Scholiastes,) more Homeri aliorumque poëtarum dixit Theocritus. HARLES. θάημα, Dor. pro θέαμα.

57. Τῶ—] Dor. pro τοῦ, quod idem est hic ac τούτου, et subauditur ἀντὶ, quod vulgò fit in locutionibus emendi ac vendendi.

58.—τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·] τυρόεις est adjectivum, et supplendum ἄρτος· τυρόεις γάλακτος igitur non est *caseus lactis*, sed *placenta ex caseo et lacte mixtis confecta*. v. Valcken. HARLES. τυρόεντα, ἀντὶ τοῦ τυρὸν μέγαν, ἀπὸ γάλακτος λευκοῦ. *Schol.* quæ verior videtur, quia simplicior, interpretatio.

59. Οὐδέ τί πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν.—] i. e. Οὐδέπω ἔτι προσέθιγεν ἐμὸν χεῖλος, &c. Ad verbum ferè Maro: *Necdum illis labra admovi, sed condita servo*, Ecl. iii. 43. Hanc

217. lectionem alteri, Οὐδ' ἔτι πα. prætulit Valckenarius cum H. Stephano aliisque. πα Dor. pro πη.

60. —τῷ κέν τυ—] τῷ καί τυ præferunt aliquot Codices MSS. mihi placet lectio vulgata: τῷ κεν τυ μάλα πρόφρων ἀμειψαίμαν· *quo tibi dono lubentissimus gratificer*. In hunc sensum verbo ἀμείψασθαι aliquoties utitur Homerus. Valcken.

61. Αἴκεν μοι τυ—] Ordo est: εἴ τυ φίλος κεν [quod est ἄν] ἀείσῃς μοι τὸν ἐφίμερον ὕμνον. Ἐφίμερον ὕμνον, *carmen pastoribus amabile*, sive, ut Niclas, qui hanc lectionem defendit, probante Reiskio, vertit, *hymnum amatorium, desiderativum*. Harles. Τὸν ἐφ' Ἱμέρᾳ ὕμνον emendat D. Heinsius, i. e. carmen bucolicum de infortunato Daphnidis amore prope Himeram, fluvium in Siciliâ, primùm cantatum; vel quod ab Himeræo poëtâ primùm cantatum fuit. Quæ lectio Heinsiana valdè arridet doctissimo Valckenario.

62. Κοὔ τοι τι φθονέω·] Casaubono placuit: Κοὔτοι τὶ φθονέοις· *tu ne invideas hoc carmen, quod à te peto recitari*. Genuinum videtur quod legitur in Schol. in aliquot Codd. et Editt. primis, Κοὔτι τὸ κερτομέω· *nec sane hæc dico tui irridendi causa*. Valckenaer. —πόταγ', ὦ 'γαθέ· i. e. πρόσαγε, ὦ ἀγαθέ· *age ó bone*, vel *huc accede ó bone vir*. Æ. Portus.

63. —εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελαθόντα] ad *Plutonem qui oblivionem inducit*. ἐκλελάθω, est novum verbum à perfect. med. λέλαθα verbi λαθέω formatum; uti a κέκληγα, κεκλήγω; à πέπληγα, πεπλήγω, à πέφραδα, πεφράδω· et similia. Vide suprà ad ver. 16. ἐκλελαθόντα, aor. 2. Valck. ἐκλελάθοντα, præs. Br. P.

64. Ἄρχετε βωκολικᾶς,] Hinc Virgil. *Incipe Mænalios*, &c. Ecl. viii. passim.

65. —ἁδ' ἁ φωνά.] i. e. ἥδε ἐστὶν ἡ φωνή.

218. 66. Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ',—] i. e. Πῆ ποτε ἦτε, ὅτε Δάφνις ἐτήκετο; *Ubi tandem eratis, quandò Daphnis tabesceret?* "Utrum "ἦσθ' an ἦστ' scribatur, nihil interest. Nam ἦσθ' non est pro "Æolico ἦσθα, *eras*, sed pro ἦσθε, *eratis*, in imperf. med." Brunck. Conf. Virg. *Quæ nemora*, &c. Ecl. x. 9, sqq. et Miltoni Lycid. *Where were ye, nymphs*, &c. item Pop. Past. et Dom. Lyttleton Monod. Fuit autem Daphnis in vetustis carminibus pastoritiis celeberrimus; et herois loco inter pastores habitus; uti notavit doctissimus Heynius, [Virg. Ecl. v. Argument. quod vide.] "Addixerat se Daphnis" [verba sunt Brunckii, ad Anal. Vet. Poëtar. Græc. Vol. iii. p. 67.] "Nymphæ Echenaïdi, cui "juraverat se nunquam in alterius fœminæ amplexus iturum. "Irritum juramentum fecit regiæ cujusdam puellæ fraus, "quæ, quum pastorem deperiret, vino eum obrutum libidini "suæ morigerum habuit. Comperto furto Echenaïs in

"furorem acta amorem odio commutavit. At Daphnis, 218.
"qui datam Nymphæ fidem non sponte violaverat, ab ejus "amore non destitit, cujus vi tandem contabuit et periit. "Hæc est Cantici summa, quod canit Thyrsis." Eandem ferè historiam dedit Wartonus ex Æliano: atque ex ejus notitiâ pendet sequentis cantilenæ intelligentia. Qui de Daphnide plura velit, adeat Servium ad Virg. Eclog. viii, 68. Diodor. iv, 84. Ælian. Var. Hist. x, 18. et Dorvillii Sicula, p. 27. Vol. I.

67. Ἢ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα,—] Construe: ἢ [ἦτε] κατὰ καλὰ τέμπεα Πηνειοῦ, ἢ κατὰ [καλὰ τέμπεα] Πίνδου; *An eratis apud pulchra tempe Penei, vel apud* pulchra tempe *Pindi?* i. e. apud pulchra tempe quæ sunt ad fluvium Peneum, vel ad montem Pindum. Tempe in Thessaliâ, vallis amœnissima ad quam Poëtæ sæpissimè alludunt. [Vide ejus descript. ab Æliano Vol. I. p. 346.] Ejus medium Peneus perfluit. Pindus, mons inter Epirum et Thessaliam, Apollini Musisque sacer.

68. Ἀνάπω,] Dor. genitiv. Anapus, fluvius Siciliæ juxta Syracusas. Acis quoque amnis Siciliæ.

71. Τῆνον μὰν θῶες,—] Ἐκεῖνον οἱ θῶες, ἐκεῖνον οἱ λύκοι ὠρύσαντο, ἤγουν, ὠρυόμενοι ἐθρήνησαν. *Schol.* Θῶες—Mihi, collatis inter se veterum Scriptorum locis compluribus, verisimillimum videtur, per nomen θὼς intellectum fuisse *Canem aureum* Linn. Angl. *the Jackall.* RUTHERFORD.

72. Τῆνον χὡ 'κ δρυμοῖο—] i. e. Ἐκεῖνον καὶ ὁ ἐκ δρυμοῦ.

74. Πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες,] i. e. Πολλαὶ βόες παρὰ ποσί οἱ—Virg. *Stant et oves circum,* &c. Ecl. x, 16.—Quanta contractiora illa et frigidiora Virgilii, qui duntaxat unum genus animalium memorat, oves scilicet, quas tantùm dixit "stare "circum? Descriptioni certè et vis et pathos accessit ex enumeratione plurium diversorum animalium. WARTON; qui Theocritum contra Scaligerum [Poët. v. 5.] hîc benè defendit.

77. Ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος,] i. e. Ἑρμῆς ἦλθε πρώτιστος ἀπ' ὄρεος,—Virg. *Venit et upilio,* &c. Ecl. x, 19, sqq.

80. Ἦνθον τοὶ βῶται,—] i. e. Ἦλθον οἱ βοῦται—Βοῦται sive βουκόλοι, *bubulci,* honestissimi habebantur pastores: αἰπόλοι, *caprarii* fuerunt minimæ dignitatis. Medium inter illos, secundum quorundam sententiam, tenuerunt ποιμένες, *opiliones.*—Obtinuerat tamen usus, uti cel. Heyne ad Donati vitam Virgilii monet, ut βουκόλοι eodem modo quo ποιμένες, omninò de quocunque pastorum genere dicerentur. Adde Schol. item Warton in diss. de poësi bucolicâ, &c. et Hardion de pastoribus Theocriti, in Mem. de literat. des I. et B. L. Paris 1746. pag. 534, sqq. HARLES. An, de l' Acad.? P.

218. 81. —ἀνηρώτευν—] Pro communi ἀνηρώτουν, 3. pl. imperf. indic. ab ἀνερωτέω, ῶ, Ion. et Dor. pro ἀνερωτάω, ῶ, *interrogo. inquiro.*—ἦνθ' ὁ Πρίηπος, Κ᾽ἔφα. i. e. ἦλθε ὁ Πρίαπος, καὶ ἔφη. τί τὺ τάκεαι, i. e. διὰ τί σὺ τήκῃ: τήκομαι, *tabesco*, [a τήκω, *labefacio*] τήκεσαι, eliso σ, τήκεαι, et postea contractè τήκῃ, Dor. τάκεαι.

82. —ἁ δέ τι κώρα—Ζαλοῖσ'·—] Hemsterhusii lectionem cum Brunckio nunc cæteris præfero: in codd. leguntur Ζατεῦσα· Ζατεῦσα· Ζατεῦσ' ἆ. Heinsio placuit Ζατᾶσ' ἆ. VALCKENAER. Mihi placet conjectura Wartoni et Hemsterhusii Ζαλοῖσ'. ἁ [ζαλοῖσ'. pro ζηλοῦσα, à ζηλόω.] *quæ, æmulatione capta, suspectum habuit amatorem:* quam Brunckius quoque rescripsit. HARLES. Ζατεῦσ'· vel ζατεῦσα Dor. pro communi ζητοῦσα, *quærens*. Sed "non quærebat Nympha "Daphnin, in quem erat infenso animo, sed ut ejus aspe"ctum vitaret, longè a locis, in quibus degebat pastor, per "montes et sylvas aufugiebat. Scilicet Daphnis hic solitas "suas habitat sedes, Ætnam, ut ex cantici initio manifestum "est. Ibi ad eum facilè Nympha accessisset, si eum revera "quæsivisset, ut ei amoris inconstantiam exprobraret, nec illi "per avia montium et sylvarum discurrendum fuisset." BRUNCK. Scholiastes tamen legit ζατεῦσα, et putat ironicè dictum, quippe non Nympha Daphnin sed Daphnis ipse Nympham quærebat; vel Daphnin consolandi gratia dictum. εἰρωνεύεται δέ· ζητεῖ γὰρ αὐτὸς μᾶλλον, οὐ ζητεῖται ὑπὸ τῆς νύμφης· ἢ καὶ παρηγορητικὸς ὁ λόγος.—παραμυθούμενος δὲ αὐτὸν τοῦτο λέγει· δύσερώς τις ἄγαν εἶ, ἤγουν οὐκ εἰδὼς ἐρᾷν, οὐ καλῶς διοικῆσαι τὸν σαυτοῦ ἔρωτα δυνάμενος, καὶ ἀμάχανος, ἤγουν, ὑπ' οὐδεμιᾶς μηχανῆς μετριώτερος περὶ τὸν ἔρωτα γενέσθαι δυνάμενος. Ita Scholiastes; qui et notavit sequentia: τινὲς δέ φασιν ὅτι οὐ διὰ τὴν Νύμφην, ἀλλὰ διὰ τοῦ βασιλέως θυγατέρα δι' ἣν ἐπηρώτα. Quæ forsan verissima loci sententia: adeóque revocandum ζατεῦσα. Cæterùm ἀμάχανος est Dor. pro ἀμήχανος, et redditur ab Harlesio, *cujus inconstantia nullo modo mutari potest.* Mirum autem est hæc et sequentia verba à doctissimo D. Heinsio aliisque Nymphæ tribui. "Sunt," ut verbis utar acutissimi Brunckii, "ipsius Priapi, cujus personæ maximè conveniunt "quæ sequuntur, αἰπόλος ὄκκ' ἐσορῇ. Qui in animum inducit ta"lia Nympham locuturam fuisse, is neque Δρυάδα, nec Ναι"άδα, sed Πορνειάδα, Nympham è lupanari, sibi fingit."

86. Βώτας μὰν ἐλέγευ·] Dor. pro βούτης μὲν ἐλέγου. Vide suprà ad v. 80.

92. Τὼς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βουκόλος, &c.] i. e. ὁ βουκόλος ἐλέξατο οὐδὲν πρὸς τούς. Vel, ut Schol. πρὸς τούτους δὲ, οὕστινας ἄνωθεν εἴπομεν, ἤτοι τοὺς βούτας, τοὺς ποιμένας, καὶ τοὺς αἰπόλους, τὸν Πρίαπον, καὶ τοὺς λοιποὺς, οὐδὲν ἐφθέγξατο ὁ βουκόλος, ἤτοι ὁ Δάφνις· ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ ἔρωτα ἐπέραινε, καὶ διήνυε μέχρι καὶ τῆς μοίρας.

Valckenaer ita interpretatur :—*Sed suum tolerabat amorem* 218.
acerbum, atque, in illo fortiter ferendo, *vitam ad finem usque transigebat.*

95. Ἦνθέ γε μὰν ἁδεῖα—] Ἦλθέ γε μὴν καὶ ἡ Κύπρις ἡ ἡδεῖα γελῶσα, λάθρα μὲν γελῶσα, βαρὺν δὲ θυμὸν, ἤγουν, βαρεῖαν ὀργὴν ἀνέχουσα, τουτέστιν, ἀναδιδεγμένη. *Schol.* Ἦνθέ γε μὰν, &c. *Venit tamen etiam suavis Venus ridens,* λάθρη, &c. *occultè quidem ridens,* [risumque dissimulans] *gravem iram spirans,* vel *præ se ferens, graviter irata.* Æ. Portus. Pro vulgari λάθρη, quod est λάθρα, Valckenarius dedit λάθρια, quod eodem redit.

97. Κῆπτ', τὺ θὴν—] Καὶ εἶπε· σὺ δὴ, ὦ Δάφνι, κατεύχου, ἀντὶ τοῦ εὔχου, ἐκαυχῶ, λυγιξεῖν, ἤγουν λυγίσειν, καταπαλαίσειν τὸν ἔρωτα· ἆρ' οὐκ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀλγεινοῦ ἐλυγίχθης; *Schol.* Veneris amarulenta irrisio: *Gloriabaris nullum in te fore Cupidinis imperium : coëgit te tamen ad alios amores.* Brunck. Λύγος, οῦ, ὁ, *vimen,* ex quo torto vincula fieri solent: hinc, λυγίζω, f. σω, vel ξω, *viminibus,* sive *vimineis vinculis, ligo, vincio ;* et simpliciter *ligo:* indè *supero, vinco,* &c. κῆπτ', &c. *et dixit, tu sanè gloriabaris, Daphni, fore ut amorem vinceres : Ah non ipse à gravi amore victus es?*

102. Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ', ἅλιον ἄμμι δεδύκειν·] Hic 219.
locus mirè exercuit interpretes. Lectio nostra, quæ est Valckenariana et aliorum, sic reddi potest: *Odiosa Venus, Venus mortalibus infesta ;* γὰρ ἤδη πάντα φράζει ἥλιον δεδύκειν ἡμῖν· *omnia enim jam indicant solem nobis occidere :* i. e. *vitam meam ad finem jam appropinquare :* Δάφνις ἔσται κακὸν ἄλγος ἔρωτος καὶ ἐν ἀΐδᾳ, *Daphnis erit malus dolor amoris etiam apud inferos.* Vel ut Brunckius παραφράζει· "*Moritur* "*Daphnis, et apud inferos etiam gravi dolore Cupidinem* "*uret.* Scilicet *videbit Cupido me etiamnum apud inferos* "*Echenaïdem amare, quam revera amare nunquam desii.* "*Quam enim in me fraudem machinatus est, cujusque eum* "*nunc ex nutris Veneris verbis auctorem intelligo, ea re-*"*giam quidem puellam voti sui compotem fecit, sed animum* "*meum à Nymphâ non alienavit : non est ergo quod trium-*"*phum agat.*" Idem vir egregius dedit, post Toupium, [Animadversa. in Scholia] præeunte Scholiaste, Ἤδη ΓΑΡ φράσδει πάνθ' ἅλιος ἄμμι· δέδυκε Δάφνις,—*Odiosa Venus, tui* enim *pueri malas artes admoto lumine mihi patefacit Sol, quem nec tua furta scis olim latere sivisse. Moritur Daphnis,* &c. Opinantur viri hi doctissimi, Daphnidem tangere hîc Veneris cum Marte commercium, cujus Sol index fuit. Denique, elegans est conjectura Wassenbergii, quam protulit Valckenarius: Ἤδη γὰρ (nempè ἔξεστι) φράσδειν πάνθ'. ἅλιος ἄμμι δεδύκει. Δάφνις κεἰν ἀΐδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλγος Ἔρωτος.

105. Οὐ λέγεται—] *Abi ad montem Idam, ubi Anchises Ve-*

219. *nerem vel. tentâsse, et cum illâ rem habuisse* dicitur. Harles.

105. —τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος.] Duo vocabula τηνεὶ (Dor. pro ἐκεῖ.) et ὧδε non sunt inter se disjuncta, non *ibi* et *hic* significant: sed utrumque idem dicit, ibi, *ibi*, apud Anchisen puta, in monte Idâ. Locus est similis Idyll. v. 58. Reiske. Κύπειρος probabiliter *Cyperus longus* Linn. Angl. *long Cyperus*; stirpibus affinis gramineis seu junceis in locis paludosis crescentibus. Rutherford.

107. —βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι—] *susurrant ad alvearia.* βομβεῦντι pro βομβοῦσι, à βομβέω. ποτὶ σμάνεσσι, Dor. pro πρὸς σμήνεσι.

109. Ὡραῖος χ' Ὤδωνις.] i. e. καὶ ὁ Ἄδωνίς ἐστιν ὡραῖος. Virg. *Et formosus oves ad flumina pavit Adonis.* Ecl. x, 18. Toupius legendum conjicit Ὤρειος χ' Ὤδωνις. *Sed Anchises bubulcus, sed Adonis pastor, et uterque montes colebat.*

112. Αὖτις ὅπως στασῇ—] Αὖθις ὅρα ὅπως ἰοῦσα στῇς πλησίον τοῦ Διομήδους, καὶ λέγε, ὅτι τὸν Δάφνιν νικῶ τὸν βουκόλον· ἀλλὰ σὺ μάρναο, καὶ μάχου μοι. *Schol.* Venerem scilicet perstringit propter vulnus quod olim ad bellum Trojanum acceperat à strenuo Diomede. [Vide Iliad. ε, 335, sqq.] Cæterùm, uti notavit Harlesius, ἰοῖσα cum alio verbo junctum, contentionem, studium, festinationem significat: sic alia verba. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 13.

113. —ἀλλὰ μάχευ μοι.] Acerbissimo joco Venus, quia bubulcum Daphnin superaverat, læta nunc dicitur ad Diomedem, quem ante fugerat, accessura propius, et dictura, *quin tu nunc mecum pugna.* Pro μάχευ μοι, sincerâ scriptione, Juntæ Florentina dat Ed. μαχεῦμαι.—Monuit D. Heinsius p. 305. b. hoc in versu et paulò post v. 116, ut essent bucolici, syllabam in Δάφνιν à Poëta correptam. A Græcis sic Poëtis corripiuntur syllabæ in τέχνη· λάχνη· ἀκμή· τέκνον· πότμος· σταθμός· ῥυθμός· ἀριθμός· ἐρετμός· à Latinis etiam in *Procne, Daphne, Tecmessa,* similibusque. Valckenaer.

118. —Θύμβριδος] Fluvium Siciliæ hîc designari, veteres grammatici suspicantur. Casaubonus tamen, Toupius et Valckenaer montem hîc intelligendum esse arbitrantur. Harl.

120. Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος,] Quos versus, cum multò majorem simplicitatem habeant, mireris Virgilianis posthaberi: *hinc usque ad sidera notus,* epicum est, nec in pastoritio carmine satis placere potest. Heyne; ad Virg. Eclog. v. 43.

125. —Ῥίον,] Omne quidem promontorium dici potest ῥίον hoc verò loco accipiendum esse de *Rhio,* promontorio in eâ orâ Peloponnesi, ubi Helice fuit, jam monuit Casaubon. c. ii. Lect. Theocr. *Helice* autem urbs fuit Achaiæ, littoralis ad sinum Corinthiacum Peloponnesi. Idyll. xxv, 165. 180. cf. Spanhemium ad Callim. H. in Delum v. 100. sqq. Harles.

126. —Λυκαονίδαο,—] Mænali, filii Lycaonis, à quo mons Mænalus. *Schol.* 219.

127. Λήγετε—] Virg. *Desine Mænalios*, &c. Ecl. viii, 61.

128. Ἔνθ', ὦ 'ναξ,] i. e. ὦ ἄναξ, [Πὰν,] ἐλθέ. καὶ φέρε τήνδε καλὰν σύριγγα ἐξ εὐπάκτου κηροῦ μελίπνουν, *Veni, rex, et aufer hanc pulchram fistulam ex cerâ benè compactâ* factam, quæ *suavem edit sonum*, [*Schol.* uti notavit anonymus Cantab.] ἑλικτὰν περὶ χεῖλος, *circa labrum curvatam*. [Vide infrà ad Idyll. viii, 18. ad p. 230.] Eleganti judicio observat Wartonus, et ipse poëta eximius, quàm mirâ hîc suavitate, nec minùs παθητικῶς, fistulæ suæ valedicat pastor moriturus.

130. —ἐς Ἄϊδος—] δόμον scil. ut norunt etiam tirones.

132. Νῦν ἴα μὲν—] Virg. *Nunc et oves ultrò*, &c. Ecl. viii, 220.
52, sqq.

133. —νάρκισσος—] *Narcissus poëticus* Linn. Angl. *Narcissus*. ἄρκευθος, *Juniperus comm.* Linn. Angl. *Juniper*.

134. —ὄχνας ἐνείκαι,] *pira ferat*. ὄχνη propriè est *pirus sylvestris*. conf. Odyss. vii, 115, 120. Hîc pira in genere intelligi videntur. Schreber.

135. —ὥλαφος] i. e. ὁ ἔλαφος, *cervus*, ἕλκοι, *trahat captivas*; vel potius, uti vertit Harlesius, *distrahat et laceret*.

136. —σκῶπες—] *ululæ*. Præ aliis id nomen eam indicare creditur, quæ à Linnæo *Strix Scops* appellatur. Schreb.

139. —λίνα πάντα λελοίπει] Defecerant omnia fila, quæ nempè, nascente Daphnide, neverant Parcæ. καὶ ὁ Δάφνις ἔβα ῥόον, *et Daphnis transiit flumen* Acherontis. Warton.

147. ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα—] ἰσχὰς, -άδος, ἡ, *carica*. Angl. *dried fig*. Caricæ autem Atticæ, ex pago Ægilo, veteribus magni habebantur. Atque ita Schol. —ἀπ' Αἰγίλω εἶθε τρώγοις ἰσχάδα ἡδεῖαν, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς. Αἴγιλος γὰρ δῆμος ἐν ταῖς Ἀθήναις. Cf. Athenæum Deipnos. xiv, p. 652.

148. —τέττιγος ἐπεὶ τύ γα φέρτερον ᾄδεις.] *quoniam tu suaviùs canis quam cicada.* τύ γα, Dor. pro σύ γε. Sonus cicadæ veterum auribus gratissimum erat; ut benè notum. "Τέττιξ, "*Cicada* veterum est, ut verisimile videtur, *cicada orni* Linn. "Angl. *the Balm Cricket*. Una ex majorum horum insecto- "rum speciebus communis est in regionibus Europæ austra- "libus et alibi, cujus mares, per duas tenues membranas sub "pectus collocatas et vi resiliendi præditas, quas ad libitum "agitare vel vibrare possunt, sonum istum argutum edunt, "ob quem tam celebres sunt apud poëtas." Rutherford. Vide Iliad. γ, 152. et alibi passim.

149. Ηνίδε τοι τὸ δέπας] Ηγουν, ἰδοὺ τὸ δέπας, θᾶσαι, φίλος, ὅπως καλὴν ὀσμὴν πέμπει. *Schol.* ἠνίδε, Dor. pro ἰδοὺ, *en, ecce*. θᾶσαι, pro θέασαι.

220. 150. Ὡρᾶν πεπλύσθαι νιν—] Δοκοῦσι, ἤγουν δόξεις, νομίσεις πεπλύσθαι αὐτὸ ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τῶν Ὡρᾶν· οὕτως ἐστὶ θαλλοντι ὡραῖον. *Schol.* Elegantissima quidem phantasia; sed à pastoritio scribendi genere non aliena. Cæterùm, uti observavit doctissimus Wartonus, omnibus rebus ornandis adhibentur HORÆ: omnibus gratiam atque elegantiam conciliare dicuntur. [Vide Idyll. xv, 105.] Hinc ὥρα est *pulchritudo*; ὡραῖος, *pulcher*. Vide suprà vers. 109.

151. —Κισσαίθα,] *Cissætha*, nomen capræ, quæ ter erat mulgenda Thyrsidi.

---

221. *ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.] -ας, ἡ. *Venefica*, sive *saga*. *Idyllium II.* Ita hoc Idyllion inscribitur, quia in eo inducitur mulier quædam, Simætha nomine, quæ magicis incantationibus, animum viri, à quo spernabatur, ad sui amorem revocare conatur. Ob hanc quoque causam Virgilius Eclogam suam octavam eodem titulo insignivit, cujus nimirum pars posterior in simili argumento versatur. Ad nos aûtem ideo præcipuè commendatur hoc carmen Theocriteum, quod multas res continet de superstitione veterum, quas nobis operæ pretium sit cognoscere.

Ver. 1. Πᾷ μοι ταὶ δάφναι;] *Ubi mihi* sunt *lauri? affer Thestyli; ubi verò* sunt *philtra?* Πᾷ Dor. pro Πῇ; *quâ viâ*, item, *ubi?* ταὶ *pro* αἱ. φίλτρον est propriè, *poculum amatorium*; indè in genere sumitur de *omnibus iis quæ amorem conciliant.*

2. —τὰν κελέβαν—] κελέβη, *pila* in qua aliquid pinsitur. WARTON. Angl. *a mortar*. φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ, *præstantissimâ ovis lanâ*. ἄωτον propriè *flos*, deinde translatè, pro quovis optimo et præstantissimo;—h. l. *lana egregia*, ut Homer. Il. ν, 599.—v. Græviam ad Hesiod. Theog. 449. et Lambert. Bosii Observat. miscell. c. 19. HARLES. Virg. *Molli cinge hæc altaria vittâ*. Ecl. viii, 64.

3. Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα—] *Ut virum dilectum, nunc mihi gravem, flectere sacris magicis experiar.* VALCKENAER. εὖντα, Dor. pro ἐόντα. καταθύσομαι, non fut. ut putat Harlesius; sed pro καταθύσωμαι, aor. 1. subj. m. atque ita Scholiastes, ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, ὡς ἐν τῷ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω; Hom. Iliad. α, 363. Verùm displicet interpretatio Valckenariana uni ex doctis meis amicis, Thomæ Falconer, A. M. qui hunc locum ita reddi debere arbitratur: *Ut virum dilectum, nunc mihi gravem, immolem*, vel *mactem*, vel *deo alicui offerendum curem*. Quem sensum, et veram significationem vocis καταθύομαι postulare, et sequentem narratiunculam firmare, censet. "*When any person supposes himself* HIGHLY INJURED, *it is*

"not uncommon for him to repair to some church dedicated 221.
"to a celebrated saint, as Llan Elian in Anglesea, and Clynog "in Caernarvonshire, and there, as it is termed, OFFER HIS "ENEMY. *He kneels down on his bare knees in the church, "and offering a piece of money to the saint, utters the most "virulent imprecations, calling down curses and misfortunes "upon the offender and his family for generations to come."* Bingley's Tour round N. Wales.

4. Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἥκει,] δωδεκαταῖος, eleganter hîc, et v. 157. et pari modo v. 119. pro δώδεκα ἡμέραι εἰσί. HARLES. Sed hæc idem valent, ac si diceres in solutâ oratione, ὃς ἤδη δώδεκα ἡμέρας ἀπ' ἐμοῦ ἄπεισι· τοσαῦται γάρ εἰσιν, ἀφ' οὗ πρός με οὐδέ ποθ' ἥκει. Æ. PORTUS. Cæterùm —λας in τάλας hîc brevis est, at Doricè; uti ostendit Magnus Bentleius, in admirandâ illâ de Phalaridis Epistolis Dissertatione, p. 136, sqq. ubi de Anapæstis disputans Boylæum ad incitas redegit.

6. —ἦ ῥά οἱ ἄλλᾳ—]. Ordo est: ὅ τε Ἔρως ἔχων ταχινὰς φρένας οἱ, ἅ τε Ἀφροδίτα, ᾤχετο ἄλλᾳ [ὁδῷ.] h. e. *Amor et Venus habentes levem ejus animum abibant aliò.* Pro ἔχων, D. Heinsius legendum proponit ἄγων, quod probat Valckenaer. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 13.

8. Βασεῦμαι ποτὶ—] Dor. pro βήσομαι πρὸς—

10. —νιν ἐκ θυέων καταδήσομαι.] *ipsum magicis sacris incantabo.* Virg. *Conjugis*, &c. Ecl. viii, 66. Vide suprà ad v. 3.

11. —τὶν γὰρ ποταείσομαι ἅσυχα,] Dor. pro σοὶ γὰρ προσᾴσομαι ἥσυχα, *tibi enim carmina mea canam quietè.* Cæterùm Lunam vel Hecaten præesse rebus magicis bene notum est.

12. —σκύλακες τρομέοντι,—] Egregia quidem pictura Hecates illius infernalis; quam canes etiam pavent, cujusque aspectum fugiunt, quoties incedit, horribili ritu, per mortuorum sepulchra, nigrumque sanguinem, sive tabum. Ità mirè veneficiis suis horrorem poëta noster conciliat. WARTON. Ejusmodi horrorem feliciter assequutus est quoque nostras Allanus Ramsay in Dramate suo pulcherrimo, cui titulus *The Gentle Shepherd*, Scoticâ dialecto conscripto; *Here Mausy lives, a witch that for sma' price*, &c. Act. II. Sc. ii. Conf. quoque veneficas Shakesperianas, in dramate *Macbeth*, passim. [Vide D'Orvillium ad Chariton. p. 376. 378. et Il. κ, 298. 492.] τρομέοντι Dor. pro τρομέουσι. ἠρία, *sepulchra.*

14. Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι,] δασπλῆς, -ῆτος, ὁ· et δασπλῆτις, -ιος, ἡ, *graviter et vehementer appropinquans et percutiens.* Est à πλήσσω, præpositâ particulâ intensivâ δα, inserto σ ob euphoniam. DAMM. *Salve Hecate! terrorem incutiens.*

17. Ἴυγξ.] Propriè est avicula, quæ *torquilla* vocatur, Angl. *wry-neck*. Hoc nomine quoque dicitur omne id, in quo est aliquid ἑλκυστικὸν, [uti observavit Salmasius ad Solinum p. 662. ubi vide plura;] vel quod animum ad desiderium et amorem pelliciat, quoniam veneficæ eâ aviculâ usæ sunt ad irretiendos animos. Denique, uti notavit Harlesius, ponitur, ut hoc loco, pro *rhombo* seu *trocho*, quem veneficæ versare solent ad amasios ad amorem inflammandos, quia aut avicula illa, aut ejus viscera, rotulæ adligata, carmine quodam magico adhibito, circumagebantur. [Vide Ernest. ad Xenoph. Memor. iii. 11, § 17.] Virgilius, in suâ hujus loci imitatione, adhibuit *mea carmina* in genere: *Ducite ab urbe domum, mea carmina, ducite Daphnin.* Ecl. viii, 68.

222. 18. Ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται·] τὸ τάκεται, ἐπὶ κηροῦ καὶ χιόνος, καὶ τῶν τοιούτων λέγεται, τῶν κατ' ὀλίγον ἀναλισκομένων· ἐνταῦθα δὲ ἁπλῶς, ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκεται, καὶ φθείρεται. *Schol.* Ab hoc versu, qui exordium est et inchoatio rei magicæ (reliqua enim fuerunt τῆς προλογιζομένης Σιμαίθας) usque ad illum, ver. 33. quatuor proponuntur simulationes. Prima constat ex sale, quod spargitur; secunda ex lauro, quæ uritur; tertia è cerâ, quæ liquefit; quarta ex trocho, qui torquetur.—Res similes sunt ἅλες, δάφνη, κηρὸς, ῥόμβος· qui assimilatur, Delphis. D. Heinsius. Sparsum salem, sive molam, cujus etiam mentio fit infrà, v. 21. non omisit Virgilius: *Sparge molam*, Ecl. viii, 82. Quin et laurum, ceramque adhibuit, ut postea videbimus. Warton. Denique ἀλλ' pro ἀλλά, *quin age*, benè tuetur Casaub. habet enim vim hortandi, ut suprà v. 10. Vide Lamb. Bos. Observ. Miscell. c. 19. qui reddit *quare*. Harles.

19. —πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;] Subaud. κατὰ, *Quo avolâsti* quod ad *mentem?* i. e. *Quo mens tibi avolavit?* ἐκπεπότασαι est perf. pass. ab ἐκποτάομαι, -ῶμαι.

20. Ἦ ῥά γέ τοι,—] *Ah verò, scelerata, tibi quoque ludibrio sum?* τὶν pro σοὶ Dor. τέτυγμαι, [perf. pass. à τυγχάνω, τεύχομαι,] sæpè redditur simpliciter *sum:* est scil. præs. perf. Vide Vol. I. ad p. 27. n. 4.

21. Πάσσ', ἅμα καὶ—] Elegans est conjectura D. Heinsii, qui legit: Πάττ' ἅλα, καὶ λ. vulgatam præfero. Valckenaer.

23. Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν·] Virg.—*Fragilis incende bitumine lauros.* &c. Ecl. viii, 82.

24. —χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα, καππυρίσασα,] *et sicut illa ardens valdè crepat*, χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ, Dor. pro καὶ ὡς αὐτὴ λακεῖ. καππυρίσασα, pro καταπυρίσασα, ex κατὰ et πυρίζω, *ardeo.*

25. Κἠξαπίνας ἅφθη,] i. e. Καὶ ἐξαπίνης ἥφθη, *Et subitò conflagravit*, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς· i. e. καὶ οὐδὲ σ. εἴδομεν αὐτῆς.

26. —ἀμαθόνει.] ἄμαθον ποιήσαι, ἀφανίσαι· ἄμαθος γάρ ἡ κόνις. Schol. 222.

28. —σὺν δαίμονι—] *bono cum deo, auxiliante deo;* quæ obvia significatio, nec cum Heinsio sollicitanda. Virg. *Limus ut hic durescit, et hæc ut cera liquescit*, &c. ibid. 80.

30. —ῥόμβος] Vide suprà ad v. 18.

31. —ποτ' ἁμετέρησι θύρῃσιν.] Dor. pro πρὸς ἡμετέραις θύραις.

33. —τὺ δ', Ἄρτεμι,—] Sensus videtur esse: *Tu autem, ó Diana*, vel *Luna*, [Nam, ut rectè Schol. Ἄρτεμις ἡ αὐτὴ τῇ σελήνῃ·] καί ῥα κινήσαις τὸν ἀδάμαντα ἐν ᾅδῃ, *et eum apud inferos, qui insuperabilis est*, [Plutonem scil.] *flecteres*, καὶ εἴ τί περ ἄλλο ἐστὶν ἀσφαλὲς, *et siquid aliud ibi durum est.* Vel, *et siquis præterea alius ibi sit durus et severus.* Nam, uti notavit Harlesius, ἀσφαλὴς est σκληρὸς, *durus:* tum ἄλλο h. l. neutrum adjectivi designat homines. Cæterùm, ἀδάμας, Hesychio, non solum est ὁ λίθος, Latinè quoque *adamas;* sed ἀγνώμων, *improbus, malignus, illachrymabilis;* ἀπειθὴς, *contumax;* ἀθαμβὴς, *impavidus;* ἰσχυρὸς, *validus:* ex α priv. et δαμάω, *domo.* Rectiùs, inquit Valckenarius, illud ῥ' omitteretur: *Plutonem* designavit per τὸν ἐν ᾅδᾳ ἀδάμαντα.

36. Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι·] *Diana Trivia* adest. Ita scilicet dicta est Diana, quod triviis præesset, propter quod tres facies habere fingebatur, quæ etiam ad triplicem illius personam pertinent, quod Luna s. Phœbe in cœlo, Diana venatrix, et apud inferos Hecate est, s. Proserpina. Gesner. ἠχεῖν h. l. significat ictu, perculsu, conquassatione ad tinniendum impellere. Sub deæ verò adventum, universim præsentibus diis, aut summis poëtis carmina decantantibus, ex sententiâ veterum, mare et ventus silere, loca à Valckenario adscripta abundè testantur. Harles. Cæterùm canes Hecatam ululantes comitari dicebantur. Notum illud Virgilii :—*visæque canes ululare per umbram, Adventante deâ.* Æneid. vi, 257. ad quem locum vide præstantissimum Heynium: item ad Tibull. i. 2. 52.

38. —σιγῇ μὲν πόντος, σιγῶντι—] Conf. suavissimam atque notissimam descriptionem: *Nox erat*, &c. Æneid. iv, 522. et quæ ibi annotavit Heynius. [Vide suprà ad Apoll. Rhod. v. 744. ad p. 100.] σιγῶντι, Dor. pro σιγῶσι.

41. —ἦμεν.] pro εἶναι. Dorum est ἦμεναι, vel ἔμμεναι· undè ἦμεν, ἔμμεν, et ἦμεν.

48. Ἱππομανὲς] Vox Ἱππομανὲς plantam denotans non invenitur apud ullum veterem scriptorem Botanicum vel Medicum, nisi in uno loco Theophrasti [Lib. ix. c. 15.] ubi, si sana lectio est, quod tamen dubitant optimi interpretes, denotare oportet partem aliquam vel præparationem plantæ *Tithymalli*, Angl. *Spurge.* Si Theocritus reverâ de plantâ

222. loquitur, quod admodum dubium est, species ejus nunc non potest indicari. Nonnulli recentiorum in fraudem, ut videtur, inducti à Scholiaste, per ἱππομανὲς hîc intellexerunt *Daturam stramonium* Linn. Angl. *the Thorn apple*; quod tamen à veteribus semper alio nomine insignitur; neque ei unquam tribuitur portentosa illa vis, quæ ἱππομάνει hîc inesse dicitur; alioquin non prætereunda fuisset Plinio, qui rebus hujusmodi narrandis gaudet. RUTHERFORD. Ἱππομανὲς vulgò est caruncula, fronti (et linguæ) pulli recens editi innasci, et ab equâ enixâ statim devorari credita. Vide Heynium ad Virg. Geor. iii, 280. et auctores ab eo ibi indicatos. —τῷδ' ἔπι πᾶσαι—μαίνονται—*gustandæ illius insano ardore perciti feruntur.* ἐς τόδε δῶμα περᾶσαι, *in has ædes venire.* HARLES. Pro περῆσαι scribendum censet Valck. περᾶσαι. L. φυτόν ἐστι. P.

223. 54. Ὡ' γὼ νῦν τίλλοισα—] i. e. ὃ ἐγὼ νῦν τίλλουσα καταβάλλω ἐν ἀγρίῳ πυρί.

58. Σαῦραν] *Lacertam.* Angl. *the Lizard.*

59. —λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ',—] *tu capiens hæc venena* vel *medicamenta*, [θρόνον, ου, τὸ, *flos, pigmentum.* Theocriti Schol. annotat θρόνα Thessalos vocare τὰ πεποικιλμένα ζῶα, *animalia variegata*: Cyprios, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια, *floridas vestes*: Ætolos, φάρμακα, *medicamenta, venena*, &c. H. STEPHANUS, [*Thes.*] ὑπόμαξον καθυπέρτερον τᾶς φλιᾶς ἐκείνου, *illinc supra limen ejus*; ἇς [Dor. pro ἧς] i. e. ἀφ' ἧς ἔτι καὶ νῦν δέδεμαι ἐκ θυμῶ, *ex quo* limine *nunc adhuc toto animo affixa pendeo.*

62. Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα,] *Et dic inspuens.* ἐπιφθύσδοισα, Dor. pro ἐπιφθύζουσα, *inspuens*; vel, ut quidam reddant, *insusurrans*: vel, ut Schol. ἡσύχως ἐπᾴδουσα.

64. —μούνα ἰοῖσα] pro μόνη οὖσα. Dimissa verò est Thestylis, et Simætha secum de origine amoris sui instituit sermonem. HARLES.

66. Ἦνθ' ἁ τῶ Ὑβούλοιο] h. e. Αναξὼ κανηφόρος ἡ [θυγάτηρ] τοῦ Ὑβούλου ἦλθε ἡμῖν, ἐπ' ἄλσος Αρτέμιδος. Vel, ut Schol. ἦλθεν ἡ τοῦ Εὐβούλου θυγάτηρ Αναξὼ κανηφοροῦσα τῇ Αρτέμιδι, καὶ πομπὴν ἀγομένη τῇ θεῷ. Ubi Vide plura.

67. —τᾷ δή ποκα—] *Cui*, [Dianæ scil. nam τᾷ est Dor. pro τῇ, quod pro ᾗ] *aliquando quidem*, [ποκὰ Dor. pro ποτε] πολλὰ ἄλλα θηρία πομπεύεσκε [pro ἐπόμπευε] *multæ aliæ feræ cum pompâ incedebant*, περισταδὸν, *in orbem*, ἐν δὲ [αὐτοῖς] λέαινα, *et in illis leæna.*

69. Φράζεο—] vel φράσδεο, quod magis Dorum est: φράζεσο, eliso σ, φράζεο, et contractè φράζου. *Dic amorem meum undè venerit*, &c. "Interpres," inquit Palmerius, [Exercitatt. p. 794.] "sic vertit, sed meliùs meo judicio fecisset, si in-" terpretatus fuisset, *Adverte undè amor meus venerit.* Sic

"enim ubique *φράζεο* accipitur apud Chresmologos pro *ad-* 223.
"*verte, curam adhibe,* atque aliquandò *cave.* Tum Poëtæ "sæpè hortantur Musas dicere, quæ dicturi sunt, nunquam "verò Lunam, quæ non præest poësi. Rogat igitur Simæ-"tha lunam, quæ præest magicæ arti, ut advertat dum ei "narrat quomodo amor suus cœperit, ut ei medeatur." [Vide suprà, ad p. 104. 1026.] Mavult tamen Wartonus communem hujus loci interpretationem. "Longè frigidior "est," inquit, "ne dicam quod minùs magicus, Palmerii "sensus." *φράζω, dico; φράζομαι,* m. *animadverto.* Vide infrà v. 84. suprà. p. 62. Hom. Od. *δ'*. 71. Eur. Med. v. 56. P.

70. —*ἁ Θευχαρίλα, Θρᾷσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις,*] *Theucharila, nutrix Thressa, beatæ memoriæ.* Ita scil. loqui solebant de defunctis. Conf. D'Orvillii Criticam Vannum, p. 147.

72. —*θάσασθαι.*] à *θάομαι,* quod apud Theocritum idem est ac *θεάομαι, specto.* Vide suprà, Idyll. i. v. 149.

74. *Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα*—] *Et indutâ xystide,* &c. *ξυστὶς γυναικεῖόν τι ἔνδυμα πεποικιλμένον. Schol.* Juvenalis: *Ut spectet ludos conducit Ogulnia vestem.* Sat. vi.

76. —*τὰ Λύκωνος,*] *τὰ* scil. *δώματα.* Nugantur qui plur. numerum hic indicare domum amplam putant. In ejusmodi locutionibus poëtæ numero plurali et singulari sine discrimine utuntur; ut benè notum. *ᾇ, ᾗ, ubi.* P.

78. —*ἑλιχρύσοιο*] Vide suprà ad Idyll. i. v. 29.

80. —*λιποῖσι.*] Dat. plur. part. aor. 2. et concordat cum *Ταῖς δ'* suprà. In quibusdam libris legitur *λιπόντων.* Cœterum, ut benè observavit doctissimus D'Orvillius, [ad Chariton. p. 17.] à veteribus primi amantium congressus sæpè fingebantur in solemnioribus deorum festis.

82. *Χ' ὡς ἴδον,*—] i. e. *καὶ ὡς ἴδον, atque ut vidi, ὡς ἐμάνην, ita statim insanii, ὡς θυμὸς μοῦ δειλαίας περιϊάφθη, ita animus mihi miseræ malè affectus est.* Virg. *Ut vidi, ut perii,* &c. Ecl. viii, 41. ad quem locum ita Heynius: cum vidi, tum statim amore exarsi. *ὡς—ὡς* pro *ὡς—οὕτως* seu *ὥς· ut—ita.*

84. —*ἐφρασάμαν,*—] *animum adverti*—Vide suprà ad v. 69.

88. —*θάψῳ*] *θάψος, χλωρὸς, ξανθός· θάψος γάρ ἐστι ξύλον τι,* 224.
ὃ καλοῦσι σκυθάριον, ἤγουν σκυθικὸν ξύλον, ὥς φησι καὶ Σαπφώ· τούτῳ δὲ τὰ ἔρια βάπτουσι, καὶ ποιοῦσι μῆλινα, καὶ τὰς τρίχας ξανθίζουσιν. ἔστι δὲ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον χρυσόξυλον. Schol. *Θάψος,* lignum vel radix pallido-flavi coloris, olim usurpata ad dandum hunc quoque colorem lanæ vel capillis. Sunt qui putant hanc vocem denotâsse radicem *Glycyrrhizæ glabræ* vel *echinatæ* Linn. Angl. *the root of the common or prickly headed Liquorice.* Sed multæ aliæ stirpes æquè convenient cum omnibus quæ de eâ tradiderunt veteres. Rutherford. Cf. Wolf. ad Sapphûs fragm. p. 249.

224. 89, 90. —αὐτὰ δὲ λοιπὰ—] Ordo est: αὐτὰ δὲ λοιπὰ ἔτι ἦν ὀστέα καὶ δέρμα· Angl. *and all that was left of me was skin and bone;* or, *and nothing was left of me but skin and bone.*

92. Ἀλλ' ἧς οὐδὲν ἐλαφρόν—] ἧς Dor. pro ἦν, ut suprà. Angl. *but there was no remedy.* ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων, *tempus autem citò fugit,* aut *fugaciter præteriit.* Genus locutionis haud infrequens apud Græcos scriptores.

94. Χ' οὕτω τᾷ δώλᾳ—] i. e. Καὶ οὕτω τῇ δούλῃ, &c.

100. Κἤπεί κά νιν—] Sic construe: Καὶ ἐπεί κε μάθοις νιν ὄντα μόνον, νεῦσον ἥσυχα, καὶ εἰπὲ, &c.

106. —ἐκ δὲ μετώπω—] *Ex fronte verò meâ sudor stillabat, similis australi rori.* κοχύεσκε verbum poëticum: νοτίαισιν ἐέρσαις, pro νοτίαις ἕρσαις.

109. Κνυζεῦνται—] κνυζάομαι, ῶμαι, *gannio.* Propriè verò *gannire* de vulpium voce dicitur; et impropriè de infantum vagitu. κνυζεῦνται φωνεῦντα, &c. *ganniunt* [Angl. *whimper*] *clamantes dilectam ad matrem filii.* ÆMYL. PORTUS. φωνεῦντα, Dor. pro φωνοῦντα.

110. —δαγῦδι—] Δαγὺς est vocabulum rarissimum. Sic verò dicebantur puellarum ludicra, imagunculæ ex cerâ, gypso, vel ære factæ. Atticis κόραι *vocantur.* HARLES. Angl. *dolls.* ἀλλ' ἐπάγην (κατὰ) καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα δαγῦδι, *but my whole body was all over stiff like a doll, like a figure of wax.*

114. Ἠ ῥά με—] Ordo est: Σιμαίθα, ἦ ῥα με καλέσασά με εἰς τόδε τὸ σὸν στέγος, [πρὶν] ἢ με παρεῖναι, ἔφθασας [ἐμὲ] τόσον, ὅσον ἐγὼ θήν ποτε πρώαν ἔφθασα τὸν χαρίεντα Φιλῖνον τρέχων, *Simætha, enimvero, quum me ante vocâsti in has ædes tuas, quàm ego adessem* mea sponte, *tantùm me prævertisti, quantùm ego nuper aliquandò præverti venustum Philinum cursu.*

118. Ἦνθον γὰρ κἠγὼν—] i.e. γὰρ ἐγώ κε [quod est ἂν] ἦνθον, &c. *Venissem enim ego,—*

225. 119. Ἢ τρίτος ἠὲ τέταρτος ἐὼν φίλος—] i. e. ὢν φίλος ἢ τρίτος ἠὲ τέταρτος, ad verbum, *existens amicus vel tertius vel quartus,* i. e. *cum duobus vel tribus amicis,* αὐτίκα νυκτὸς, i. e. νυκτὸς αὐτίκα οὔσης, *simul ac advesperâsset.* Per μᾶλα Διωνύσοιο, Wartonus intelligit non aliquod Mali peculiare; sed mala in genere, quæ, cum cæteris arboreis fructibus, invenisse Bacchus traditur. Μᾶλα Διωνύσοιο sunt, judice amicissimo meo Doct. Rutherford, fructus *mali cydoniæ,* Angl. *the Quince;* quæ à Baccho inventa est.

121. —λεύκαν—] *populum albam, Herculis ramum sacrum,* πάντοσε, &c. *undique purpureis vittis obvolutam.*

124. —τάδ' ἧς φίλα—] *hoc gratum fuisset.* ἧς pro ἦν, et subauditur κε vel ἂν, ut in ejusmodi locutionibus, ubi præcedit hæc vocula cum verbo priore. Subauditur etiam ad prius verbum, quando exprimitur unà cum posteriore; uti

in versu sequente: Εὕδειν δὴ, εἰ μόνον κε ἐφίλατα, &c. Porrò 225.
subauditur eadem particula semel atque iterùm, imò ter, in duobus versibus sequentibus: nec opus est mutando καὶ πελέκεις in κεν πελ. uti proposuit Harlesius. Cæterùm mos iste quo amatores amicarum postes frangere, vel fenestras quatere solebant, invaluisse videtur etiam apud Romanos: Sic Hor. —*quatiunt fenestras Ictibus crebris juvenes protervi.* Lib. i. Od. 25. Conf. Tibull. Lib. i. El. i. 73, &c. Vide plura apud Wartonum.

126. —τεῦς—] idem quod τεῦ, est ex edit. Flor.

133. Αὔτως ἡμίφλεκτον] *hoc modo semiustum.* —Λιπαραίου— Ἁφαίστοιο—*Liparæo Vulcano.* Vulcanus sæpè sumitur pro ipso igne; atque idem *Liparæus* vocatur à *Liparâ*, insulâ inter Siciliam et Italiam, principe septem illarum, quæ vulgò dicuntur *Æoliæ*, quæ ab ignibus eructatis etiam vocantur *Vulcaniæ*, uti notavit Harlesius.

144. —μέσφα—] Poëticum adverbium, pro communi μέχρι, vel μέχρις, *usque ad.* μέσφα τοι ἐχθὲς, *usque ad heri*, i. e. *usque ad hesternum diem.* Æ. Portus. Scribunt Grammatici μέσφά τοι· libri impressi ferè semper habent μέσφα τοι, nempè ubi syllaba prior positione longa est. T. Y. ἐχθὲς h. l. *nuper.* Harles.

145. —ἀλλ' ἦνθέ μοι ἁ τε Φιλίστας—] *Sed venit ad me mater Philistæ meæ tibicinæ*, ἅ τε [μάτηρ] Μελιξοῦς, *eademque mater Melixûs.* Doctissimus Valckenarius legendum conjicit,—ἄγε Μελιξοῦς— et putans φιλίστας non esse nomen proprium sed adjectivum, sic vertit: *venit ad me mater carissimæ meæ tibicinæ, meæ*, inquam, *Melixûs.*

147. —ἵπποι,] Ἡλίου scil.

156. —ὄλπαν.] *ampullam oleariam*, quâ utebantur in palæstrâ.

158. Ἡ ῥ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει,] *nonne manifestum est, eum alias delicias habere?*

164. —ὤνπερ ὕπεσταν.] est, *ut promisi:* sin admiseris vulga- 226.
rem versionem, *sicut suscepi*, legendum esse videtur Valcken. ὧνπερ ὑπέσταν, *cui me subjeci.* ἄντυξ, h. l. *currus.* Harles.

---

* ΑΙΠΟΛΟΣ, &c.] *Caprarius*, sive *Amaryllis*, seu *Commissator.* *Idyllium III.*

Ver. 1. Κωμάσδω—] τὸ κωμάζειν λέγεται ἐπὶ τῶν κατὰ νύκτα εἰς τὰς ἐρωμένας ἀπερχομένων.—Ἀπέρχομαι πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα ἀποπειρασόμενος αὐτῆς δι' ᾠδῶν καὶ λόγων τῶν ἐπὶ τοῦτο συντεινόντων. *Schol.* Κωμάσδω hoc loco significat, *Eo Bucolicè tripudi-*

226. *aus et cantans.* Isthoc Idyllium ΚΩΜΟΣ inscribitur in codicibus apud me pluribus. Quod ad Κῶμος attinet, significat sensu magis generali, *convivium, cantum, tripudium, deum festivitatis;* sæpissimè *Festivitatem* sonat. WARTON. —ταὶ δέ μοι αἶγες— Sic Virg. *Tityre, dum redeo, brevis est via, pasce capellas,* &c. Ecl. ix, 23. Conf. *Shenstone's Pastoral Ballad,* init. *Ye Shepherds so chearful and gay,* &c.

3. —τὸ καλὸν—] Idem quod καλῶς. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 76. n. 1.] τὸ καλὸν πεφιλημένε, Angl. *much loved.*

4. καὶ τὸν ἐνόρχαν—] *et caveto à cnucone (luteo) Libyco isto integro* vel *testiculato hirco,* μή κορύξῃ σε, *ne cornu te petat.*

227. 6. Ω χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί,] *Comi* principium, qui aliquoties postea interrumpitur à Caprario, hic est. HEINSIUS.

8. —ἦμεν,] et ἦμες, Dor. pro εἶναι.

9. —ἀπάγξασθαι—] Virg. *mori me denique coges.* Ecl. ii, 7.

10. Ηνίδε] Dor. adverb. pro comm. ἰδού, *ecce.* Æ. PORTUS.

12. —αἴθε γενοίμαν Ἁ βομβεῦσα μέλ.] Angl. *O if I were the humming bee!* &c. —καὶ τὰν πτέριν— [Πτέρις, propriè *Polypodium filix mas* Linn. Angl. *male fern.* RUTHERFORD.] *and the fern,* ᾇ τὺ πυκάζῃ, *with which thou art thickly covered.*

15. Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα·] Virg. *Nunc scio, quid sit Amor:* &c. Ecl. viii, 43. ad quæ ita Heynius: *Nunc scio,* serò scil. Ex Theocr. hæc Idyll. iii, 15, sq. sed multò is modestiùs et ex imperiti pastoris personâ decentius. Conf. Tibull. iii, 4. 72. Bion. Idyll. xvii. et Moschi i. Virg. Æneid. iv, 365, &c.

21. Τὸν στέφανον—] Ordo est: ποιησεῖς με αὐτίκα κατατίλαι τὸν στέφανον εἰς λεπτά.

23. —καλύκεσσι—] Κισσοῖο κάλυκες, *flores hederæ nondum aperti.* Σέλινον, *planta* dubia, videtur esse *apium graveolens* Linn. *Celeri* Ital. et nostrum, quod hoc ipso nomine Græci hodierni colunt. Bellon. SCHREBER. Σέλινον, vulgò *apium petroselinum,* Angl. *common Parsley;* mihi potiùs videtur *apium graveolens* Linn. Angl. *Smallage.* RUTHERFORD.

24. —τί πάθω;] *quid agam?* est formula eorum, quos invitos natura vel fatum, vel quæcunque alia cogit necessitas. Vide Valckenaer, ad Eur. Phœniss. 902.

25. —βαίταν] *pellem.* h. e. amictum pastorum. HARLES.

26. Ὤπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται—] Thynnorum piscatores olim in altas rupes, mari imminentes, soliti speculas collocare, ut indè Thynnos observarent: sicut auctor est Strabo, qui θυννοσκοπεῖα vocat. CASAUBON. Hanc etiam fuisse ratio-

nem Thynnos explorandi tradit Oppianus Halieut. iii, 637. 227.
—Ab eodem quoque discimus, crebram copiosamque fuisse apud Siculos thynnorum capturam. Ibid. 627. Warton. Virg. *Præceps aërii speculâ de montis in undas Deferar.*— Ecl. viii. 59.

27. Κἤκα μὴ 'ποθάνω,] i. e. Καὶ εἴ κε μὴ ἀποθάνω, Angl. *and though I should not succeed in dying*, τὸ τὶν ἡδύ γε μὰν τέτυκται, *yet thy delight would no doubt be obtained,—yet thou wouldst no doubt be delighted.* Notandum, in hujusmodi locutionibus non opus esse ut particula κε vel ἂν, quæ verbum prius comitatur, cum posteriore repetatur. τέτυγμαι, præs. perf. Angl. *I am*, τέτυκται, *he, she*, or *it—is.* [Vide Vol. I. ad p. 122. n. 6.] ἁδὺ, ἰος, Dor. pro ἡδὺ, quod hic pro ἡδονή. V. 28.—μεμναμένω, *quærente me.* Interp. P.

29. —ποτιμαξάμενον πλατάγησεν,] In Scholiis, in Codicibus aliquot, etiam in Parisino, repertum, pro vulgatis ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα, cum Reiske et Brunck recepi. Valckenaer. Sententia est: *crepuit folium illud ad digitos allisum.* Sæpè media et passiva inter se significationes alternant: προσμαξάμενον idem est, atque προσμεμαγμένον aut προσμαχθέν. Reiske. Forma quidem media et passiva eadem sunt in præs. et imperf. et nemo est Græcè vel mediocriter doctus, qui non novit aoristos passivos, et interdùm perf. passivum, sumi sensu medio. [Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10.] Sed utinam vir eruditus exempla quædam protulisset, in quibus aor. 1. med. sumatur in sensu passivo. Nam si hoc unquam fit, rarissimè equidem crediderim. Quare vel legendum ποτιματτόμενον· vel vulgaris reponenda: scil. —ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα. Quæ Scholiastes sic exponit; πλατάγημα δὲ τὸ πλαταγώνιον. ποτεμάξατο δὲ, ἤγουν, προσῆψατο ἐξ αὐτοῦ τυπτόμενον ψόφον. Cæterùm μάσσω, [unde ποτιμάττω, vel προσμάσσω,] propriè significat, *tangendo adlino* vel *adfrico*, inde *tergo.* "Amantes verò "ex folio papaveris et anemones, pollici et digito indici ma-"nus sinistræ imposito et adversâ manu percusso, conjicie-"bant an ab amasiis amarentur. Si enim clarum sonum "edidit, amari se putabant; sin secus, contra judicârunt: "uti Suidas sub voce πλαταγὼν memorat. In humero etiam "cubitove et ex colore conjecturam fecerunt. Vide Jul. "Polluc. ix. sect. 122. et 127. et Potteri Archæol. lib. ii. "cap. 18. p. 352." Harles. *Telephilon* hîc absque dubio petalon floris papaveris, quo ad prognosticanda erotica utebantur veteres.—Secundum Scholiasten planta quædam magica, ut videtur leguminosa, hoc nomine etiam appellata fuit. Schreber.

31. —κοσκινόμαντις,] ἡ διὰ κοσκίνου μαντευομένη. *Schol.* Vide Potteri Archæol. L. ii. cap. 18. Vol. i. 352. (40 .)

227. 32. Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα—] ποιολογεῖν est simpliciter *spicas excipere, legere et componere*: ἡ καρπαιβάτις, quod est vox Dorica, est *quæ messores sequitur*, uti Scholiast. Valcken. et Toup benè explicant. Harles. ἁ πρὰν ποιολογεῦσα, Dor. pro ἡ πρώην ποιολογοῦσα.—οὕνεκ' ἐγὼ μὲν Τὶν ὅλος ἔγκειμαι, *quoniam tibi totus incumbo*. τὶν Dor. pro σοί. ουνεκα pro ὅτι. P.

35. —ἁ Μέρμνωνος Εριθακὶς—] Subauditur θυγάτηρ. *Erithacis* est nom. propr. ἡ μελανόχρως. Angl. *the brown, the swarthy*. Magnus Hemsterhusius legendum conjicit, μελανόφρυς, *cui nigra sunt supercilia*. Vide v. 18. Conf. Virg. Ecl. ii, 43.

37. Ἄλλεται—] *The palpitation of the right eye was a lucky omen*. Potter. Archæol. l. ii, 17. Vol. i. p. 338. (391.)

228. 40. Ἱππομένης—] Hippomenes ope malorum à Venere acceptorum Atalantam vicit cursu, et duxit. V. Schol. et Hygin. Fab. 185. ibique Muncker. Harles.

42. Ὡς ἴδεν,—] Vide ad Idyll. ii, 82.

43. Τὰν ἀγέλαν—] Scil. Iphicli. Totam fabulam copiosè enarrat Schol. *Othrys* est mons Thessaliæ. Mater Alphesibœæ fuit *Pero*, tantâ venustate, ut pater Neleus eam illi soli promitteret, qui boves ingentes ex Iphicli (al. Herculis) custodiâ eriperet. Melampus, ut Bias, frater, illam acciperet, periculo se exposuit: et à pastoribus Iphicli captus, in vincula conjectus est: è quibus arte suâ vaticinandi liberatus, bovibus acceptis et Neleo traditis, Pero Bianti paravit, Conf. Propert. ii, 3. 51. sqq. Harles.

49. Ζαλωτὸς—] Endymioni, famoso illi Lunæ amatori, æternum somnum immisit Jupiter, quòd illius amore capta fuit Juno.—ἄτροπος ὕπνος est durus, h. e. *gravis* somnus.—Ad Jasionem dormientem venit Ceres, et ex eo peperit Plutum. Cereris autem mysteria profanis, h. e. haud initiatis, fuerunt incognita. *Idem.*

53. Κεισεῦμαι—] et κεισοῦμαι, Dor. pro κείσομαι. Κεισεῦμαι ἀλιπεσὼν, *protentus jacebo*. —ἔδονται, *comedent*, fut. 2. est ἔδομαι, ἔδῃ, ἔδεται, &c. pro ἐδοῦμαι, ἐδῇ, ἐδεῖται, &c. ut πίομαι, et φάγομαι· εδοντι, pro ἐδοῦσι, quod in vulgaribus est editionibus, rarò, si unquam, alibi occurrit.

---

229. * ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.] *Bucolici carminis Cantores. Idyllium VIII.* Dominatur in hoc Idyllio suavitas illa, quæ bucolicis carminibus unicè convenit. Tum crebræ submiscentur notæ, quibus in hoc Siculo nostro versando, tantoperè delectari solemus. Warton.

Ver. 2. ὡς φαντὶ,] Pro ὡς φαντὶ, quod est, ὡς φασὶ, legen- 229.
dum conjicit Piersonus Διόφαντι· quasi poëta Idyllium inscripsisset Diophanto cuidam amico. Sed nihil opus.

4. Ἄμφω—] Ita Virg. *Ambo florentes ætatibus, Arcades ambo, Et cantare pares, et respondere parati.* Ecl. vii, 4. —ἤτην πυῤῥοτρίχω, *erant rufo capillo,* ἄμφω ἀνάβω, *ambo impuberes;* ἄμφω δεδ. συρίσδεν [Dor. pro συρίζειν,] ἄμφω ἀείδεν. [Dor. pro ἀείδειν] *ambo fistulam inflandi, ambo cantandi periti.*

5. Πρᾶτος δ' ὦν—] Dor. pro πρῶτος δ' οὖν. Harum autem particularum vis dilucidiùs apparebit si, cum doct. Hoogeveen, eas exhibemus hoc modo: Πρῶτος δὲ Μενάλκας ἠγόρευεν ἠγόρευεν οὖν οὕτως. *Prior vero Daphnin intuens cecinit. Cecinit ergo hoc modo.* Doctr. Part. 14. 5. 5. p. 273.

11. Χρῄσδεις ὦν ἐσιδεῖν;] *Vis ergo videre?* Virg. *Vis ergo, inter nos,* &c. Ecl. iii, 28. χρῄσδεις καταθεῖναι ἄεθλον; Angl. *will you stake a prize?*

13—θησεύμεσθ',] θησεύμεσθα, Dor. pro θησόμεσθα, quod Poë- 230.
ticè pro θησόμεθα. Vide suprà ad p. 81. v. 1.

15. Οὐ θησῶ—] Virg. *De grege non ausim,* &c. Ecl. iii, 32.

18. Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,—] *Fistulam quam feci pulchram ego novem vocibus,*—Hujusmodi σύριγγα, sive fistulam pastoriam, quâ utebantur olim pastores Siculi aliique, instrumentum adhuc usitatissimum esse rusticis circa Hellespontum testatur amicus summus meus et quondam condiscipulus Robertus Liston, nuper legatus Regius ad *Portam Osmaneam;* qui nunquam nostræ amicitiæ non memor, earum unam è Troade secum attulit, mihique dono dedit, unà cum aliis rebus à se ibidem collectis, cùm nuper inclytam istam regionem, meo rogatu, post ingeniosum Chevalierium, lubens visebat. [Vide suprà ad Idyll. i. v. 129.] "Neque apud "nos hodiè ignoratur syrinx illa, quæ nomine vix recepto "*Pan's pipes* dicitur: quinetiam in plateis Londinensibus "quotidiè auditur. Hujus autem instrumenti adeo frequen-"ter occurrit mentio apud poëtas, ut operæ pretium fuerit "huic loco paululùm immorari. Fistulam accuratè descri-"bit Pollux, iv. 9, 5. ubi forsan, pro ἀφιστάμενοι, ἀνισούμενοι "legendum, aitque eam è calamis fieri, linóque et cerâ com-"pingi: dein aliud fistulæ inversæ genus describit, quod "tibiam tyrrhenam appellat, quamque vel follibus, vel aquæ "ope inflari dicit: quæ descriptio cum monumento quodam "antiquo optimè consentit, hoc organum cum follibus suis "exhibenti: miniméque dubium relinquit, quin veteribus "notum fuerit nobile illud instrumentum, multò ante Juliani "tempora. In fistulâ autem ceræ usus præcipuus erat, ut

230. "ad debita sonorum intervalla reducerentur calami, quod "hodiè subere fit, magis minúsque altè intruso. Aristoteles "Probl. xix. 23. *Οἱ τὰς σύριγγας ἁρμοττόμενοι εἰς μὲν τὴν ὑπάτην ἄκραν τὸν κηρὸν ἐμπλάττουσι, τὴν δὲ νήτην μεχρὶ τοῦ ἡμίσεος ἀναπληροῦσιν·* quod rectè ait octavæ intervallum constituere, "longitudine dimidiatâ; erat autem hypate quæ hodiè in- "fima chorda diceretur. Quod autem ad sonorum numerum "attinet, fertur Hermem sub Osiride lyram tribus chordis "instructam invenisse. Citantur ab Euclide Terpandri ver- "sus, *Ἡμεῖς τοι τετράγηρυν ἀποστέρξαντες ἀοιδὰν, Ἑπτατόνῳ φόρμιγγι νέους κελαδήσομεν ὕμνους·* chordam octavam addidisse "Pythagoram refert Nicomachus; alii equalem ejus Simoni- "dem. Ait autem Plinius, vii. 56. *Citharam Amphion* (inve- "nit:) *ut alii, Orpheus: ut alii, Linus. Septem chordis ad- "ditis Terpander. Octavam Simonides addidit: nonam Ti- "motheus.* Erat igitur cithara jam *ἐννεάφωνος*, ut fistula à "Bartholino delineata, de Tib. Vet. p. 379; neque usus vul- "garis multò longiùs processisse videtur; quamquam theo- "retici, quidamque etiam citharistæ brevi multa utrinque ad- "diderint. Hodie fiunt fistulæ *δυοκαιδεκάφωνοι* et ultra. Fuis- "se autem videntur intervalla eadem quæ in genere hodierno "molli seu minori, ut dicitur: quod plerisque gentibus in- "cultioribus usitatum est, Scotis veteribus, Hibernis, Borussis; "Interque novem sonos media fuisse tonica, ad quam ait Aris- "toteles omnes bonas melodias sæpè recurrere; extrema u- "trinque, quinta ab eâ: Simonidi defuisse extremarum gra- "viorem, Terpandro etiam acutiorem, vel secundum alios "tertiam à tonicâ, relicto octavæ intervallo. Simpliciorem "fuisse veterum musicam certum est, nisi quod à doctis can- "toribus exquisitissimâ arte variabantur melodiæ; probabile "autem non est diversas melodias simul cantari solitas esse: "citharam tamen voci multiplicem harmoniam addidisse pro- "cul dubio testatur Platonis locus, de Legg. vii. p. 812; ne- "que minùs certum est tibias vel pares vel impares genuinum "sonum emisisse. Apuleius Florida I. Primus Hyagnis duas "tibias uno spiritu animavit; acuto tinnitu, gravi bombo, "concentum musicum miscuit. Adde Horat. Epod. ix. "*Sonante mistum tibiis carmen lyrâ, Hac Dorium, illis "Barbarum*;—etiam Longin. § xxviii. Cicer. lib. ii. de rep. "fr. Plutarch. de Mus. Macrob. Proœm. qui etiam de vo- "cibus gravibus, acutis, mediisque concinentibus loquitur. "Neque quicquam facilius est quàm apud aures mediocriter "doctas, etiam hodiè mirificos illos musices effectus ciere, "per diligenter excultam melodiam et vel modicâ vel nullâ "harmoniâ suffultam; quod adeo notum est, ut nonnulli "omnem concentum è musicâ expellere conati sint." T. Y.

21. Η μάν τοι κἠγὼ—] *Imo verò et ego*, &c. 230.

26. Τῆνόν πως ἐνταῦθα—] Mallem cum Reiskio πῶς cum accentu circumflexo, ut sententia sit interrogativa: πῶς ἐὰν καλέσωμεν ἐκεῖνον τὸν αἰπόλον, ᾧ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ πρὸς τοῖς ἐρίφοις; Angl. *What if we should call that goatherd, whose white dog is barking beside the kids?*

30. —ἰϋκτὰ—] pro ἰϋκτὴς, h. e. ὁ συρικτὴς, ὁ λιγύφθογγος. Harles. Sic συρικτὰ pro συρικτὴς, quod genus vocum sæpè occurrit apud Homerum, ut μητίετα, νεφεληγερέτα, &c.

35. —ἐκ ψυχᾶς—] Vernaculè —*to their heart's content*— μηδὲν ἔλαττον ἔχοι, *let him fare as well.*

49. —ὦ βάθος ὕλας Μυρίον,] Supple ἐστί· *Ubi altitudo sylvæ est immensa.* ὦ Dor. pro οὗ, *ubi*. Constructio est: Ω τράγε, ἀνὴρ τῶν λευκῶν αἰγῶν, ὦ σιμαὶ ἔριφοι, δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ, οὗ βάθος ὕλας ἐστὶ μυρίον. 231.

51. Εν τήνῳ γὰρ τῆνος,] i. e. γὰρ ἐκεῖνός ἐστι ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ· ἴθ' ὦ κόλε, *abi, cornibus mutilate*,—alloquitur scil. unum è hircis. [Sed pro ὦ κόλε, legendum conjecit Hugo Grotius ὦ 'πόλε, pro ὦ αἰπόλε. Reiskius autem habet Κόλε pro nomine servi.] καὶ λέγε Μίλων' pro Μίλωνι. Cæterùm quum hæc, quæ de Milone dicta sunt, minùs conveniant personæ Menalcæ, viri doctissimi Reiskius et Brunckius vers. 49—52, Daphnidi, vers. verò 53—56, Menalcæ tribuendos esse censent; atque ita eos in suâ editione constituit Brunckius.

53. Μή μοι γᾶν Πέλοπος,—] *Non mihi terram Pelopis*, [i. e. Peloponnesum,] *non mihi aurea talenta contingat habere*, &c. Pro χρύσεια τάλαντα, vir doctissimus Piersonus legendum conjicit Κροίσοιο τάλαντα, Reiskius autem χρυσεῖ' Αταλάντας, scil. μᾶλα, *aurea poma Atalantæ*. [Vide Idyll. iii, 41.] Sed inutilis videtur utraque correctio. Vide Porsonum ad Eur. Med. 542.

55. —ἀγκὰς ἔχων τυ,] *ulnis complectens te.* Σύννομα μᾶλα, *greges ovium simul pascentium.*

57. Δένδρεσι μὲν χειμὼν—] Virg. *Triste lupus*, &c. Eclog. iii, 80.

60. —ἠράσθην—] *amavi.* Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2.

66. Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι—] Homer. Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. Iliad. β, 24. 232.

68. οὔτι καμεῖσθ', &c.] *non defessi eritis, nondum abstinueritis, cum ea* [herba scil.] *iterum erit renata.* T. Young. ὄκα et ὄκκα, Dor. pro ὅτε, et ἄδη pro ἤδη.

69. Σίττα] est vocabulum quo pastores greges ad festinandum incitant. Harles.

70. —ἄ'ρνες ἔχωντι.] i. e. οἱ ἄρνες ἔχωσι.

71. —ἀνεβάλλετ' ἀείδειν] ἀναβάλλεσθαι de præludiis in cantando eleganter adhibetur.

232. 72. —σύνοφρυς κόρα] *junctis superciliis puella.* Juncta supercilia inter præcipuas vultûs formosi veneres ponebant Antiqui. WARTON. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 83. n. 6.] Constructio autem hujus loci hæc est; Καὶ κόρα σύνοφρυς, ἐχθὲς ἐκ τοῦ ἄντρου ἰδοῦσά με παρελάοντα [vel παρελαύνοντα] τὰς δαμάλας, ἔφασκέ [με] εἶναι καλὸν, καλόν. Οὐ μὴν ἀπεκρίθην οὐδὲ τὸν πικρὸν λόγον αὐτῇ. Et sensus est, interprete Wartono; *Puellæ me, dum præterirem, protervè compellanti,* vel *mihi illudenti, nihil retorsi; ne quidem acerbum aliquid respondi.* Quod, eodem judice, miram simplicitatem rusticitatemque redolet. Præsertim si spectes quæ sequuntur. Cæterùm quod ad quantitatem in penultimâ vocis καλὸν attinet, vide acutissimum Sam. Clarke, ad Hom. Iliad. β, 43.

76. Ἁδεῖ' ἁ φωνὰ—] Vide Miltoni *Paradis. Amiss.* indicante Wartono: *Sweet is the breath of morn,* &c. Lib. iv, 641.

79. Τᾷ δρυῒ—] Cf. Virg. *Vitis ut arboribus,* &c. Ecl. v, 32.

84. Λάσδεο—] i. e. λάζου τὰς σύριγγας, et non, ut Valckenarius aliique volunt, τᾶς σύριγγος, nam earum duæ erant, Menalcæ scil. et ipsius, ei victori accipiendæ. Edin. gen. P.

88. Ὡς—οὕτως,—] inter se permutavit interpres. Sed obtinent etiam hoc loco ista verba consuetam suam vim, ὡς *quemadmodum,* οὕτως *sic.* Pari modo ver. 90. ὣς, cum accentu, est *sic:* et ver. 91. ὡς, sine accentu, *quemadmodum.* WARTON.

91. —γαμηθεῖσ'] Versus legendum postulat γαμεθεῖσ'· quomodo et nonnulli dederunt. γαμηθεῖσ', Valck. Edin. P.

93. —ἀκρήβος—] Vel Dor. ἀκράβος, *qui est in primâ pubertate,* vel *qui primam pubem habet.* v. Warton. Secundum Sositheum apud Scholiasten fuit Nympha Thalia, quam valdè adolescens et jam quasi puer uxorem duxit. HARLES. Non autem hîc intelligendus est idem Daphnis, de quo in Idyll. I. Daphnis enim sæpè est nomen merè pastorale.

---

233. * ΚΥΚΛΩΨ.] CYCLOPS, *Idyllium XI.* Cum idiotismi elegantia, et simplicitas, quâ usus est noster, mirifica sit in omnibus poëmatis, in quibus hactenus versati sumus; tum verò in nullo magis quam in CYCLOPE. Quod mirum non est. Loquitur enim ut ΑΥΤΟΧΘΩΝ, et ex ipsâ insulâ oriundus. HEINSIUS. Egregium judicium. Et profectò miror idem non sensisse Vavassorem [de Ludicr. Dict.] WARTON. Vide Cyclopa Homericum, quem hîc, quasi prologi vice, protulit Wartonus, suprà p. 34. Od. ι, 182. In cod. Vatic. 3. hæc est inscriptio Κύκλωψ Καὶ Γαλάτεια. Πρὸς Νικίαν ἰατρὸν ὁ Θεόκριτος διαλέγεται. Milesius erat ille Medicus.

Ver. 1, 2. Οὐδὲν ποττὸν—] Per ἔγχριστον, intelligendum est *unguentum*; et per ἐπίπαστον, *pulvis* vel *pulvillus inspersilis*, ut vocant: quasi dicas Angl. *moist or dry dressings*. RUTHERFORD. Ordo autem est: Νικία, οὐδὲν ἄλλο φάρμακον πεφύκει πρὸς τὸν ἔρωτα (δοκεῖ μοι) οὔτ' ἔγχριστον, οὔτ' ἐπίπαστον, ἢ αἱ Πιερίδες. 233.

10. Ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις.] Sensus est: *Cyclops ille non exprimebat amorem suum, quemadmodum vulgò solent amatorculi, missitando ad suam puellam rosas, mala, cincinnos, atque alia hujuscemodi, lepida quidem munuscula. Non hæc erant ejus elegantiæ. Talia mittere dona, vel ita amare, non conveniebat homini vasto atque inculto. Omnia furiis agebat noster amator. Etiam in amore ejus quædam fuit immanitas.* WARTON.

12. —αὐταὶ ἀπῆνθον] *ipsæ*, i. e. *suâ sponte*, *redibant.*— Sic Virg. *Huc ipsi potum venient per prata juvenci:* Eclog. vii. 11. et *Ipsæ lacte domum referent distenta capellæ Ubera.* Ecl. iv, 21. Vide Vol. I. ad p. 204. n. 2.

14. Αὐτῶ ἐπ' ἀϊόνος—] est *in solo littore*. Virg. *Te* SOLO IN LITTORE *secum*, *Te veniente die*, *te decedente* CANEBAT. Geor. iv, 465. Ad Theocritum manifestò respexit Maro. TOUP. Sed vulgatum αὐτῶ Doricum utique est, pro αὐτοῦ, *ibi*. KOEN, ad Gregor. de dial. p. 161. Et præterea in sensu, quo locum intellexit Toupius, μόνος fem. gen. postulâsset αὐτᾶς, ut rectè observavit Brunckius.

15. —ὑποκάρδιον ἕλκος] Sic Virg. —*et tacitum vivit sub pectore vulnus.* Æneid. iv, 67.

19. Ὦ λευκὰ Γαλάτεια.] Conf. Virg. Ecl. ii, 6. item Ovid. Metam. xiii, 789. sq. V. 20. πακτᾶς, πηκτῆς, h. l. *curd*. P.

21. —φιαρωτέρα ὀμφακὸς ὠμᾶς.] *Splendidior uvâ immaturâ.* 234. Hesych. φιαρὸν, λαμπρὸν, καθαρόν. Verùm uva nondum matura splendere non ineptè dici potest. γαῦρος, *sportive*. P.

22. —αὖθ' οὕτως—] est pro αὐτὸ οὕτως, quod alii enuntiare solent αὐτὸ τοῦτο, *illud ipsum, quod aio: prorsùs ita ut affirmo.* REISKE. Vir autem acutus Gilb. Wakefield [Sylv. Crit. P. I. § xxvii.] affirmat αὖθ' [quod hic pro αὖθι ante vocal. aspirat.] idem significare quod εὐθὺς, ut Eur. Orest. v. 1400. et οὕτως reddit *idcirco*—*ob hanc causam*—nempè *quod sis acerbior* uvâ immaturâ: potiùs, ut opinor, *quod sis vitulo lascivior*. Idem, in versu sequente, pro —ἐοῖσα, ὄκα, legit ἰοῖσ', ὄκκα, ut duo versus sibi mutuò respondeant. φοιτάω, est *ito*, *ventito*, et de iis sæpè dicitur qui Scholas frequentabant, uti observavit Wartonus. αὖθι pro ἐνταυθοῖ, *huc?* P. à Br.

23. Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα,] *Statim verò celeriter abis.* Vide Coll. Gr. Min. ad p. 56. n. 13.

25. Ἠράσθην—] Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2. Vulgaris lectio est Ἠράσθην μὲν ἔγωγε, κόρα, τεῦ,—τεῦ scil. pro σοῦ· τεοῦς

234\. est in codd. Florent. et Vatican. Sed rarius certè vocabulum. Virg. *Sepibus in nostris*, &c. Ecl. viii, 37.

26\. —ἱμᾶ σὺν ματρί.] Conjicit Auratus ἰᾶ σὺν μ. quod probârunt Brunck et Valckenaer.

28\. Παύσασθαι—] Ordo est: δ' ἐσιδών σε [οὐκ ἐδυνάμαν] καὶ ὕστερον ἐξ ἐκείνου [χρόνου,] οὐδέτι πω νῦν δύναμαι παύσασθαι· *Et cum vidi te, etiam posthac ex illo* [tempore non poteram,] *neque adhuc nunc possum—quiescere.* Scholiastes hoc modo: Οὐ δύναμαι παύσασθαι ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν εἶδόν σε, οὔτε μετὰ τοῦτο, οὔτε μέχρι τοῦ νῦν.

31\. Οὕνεκά μοι λασία—] Conf. Virg. Ecl. viii, 33.

32\. —θὤτερον—] θὤτερον Brunck. cum MSS. rectiùs. T. Young. ὦς Dor. pro οὖς, ὠτὸς. P.

34\. Ἀλλ' ὠὑτὸς, τοιοῦτος ἐὼν,—] *Sed ipse, talis quamvis sim,*— ὠὑτὸς Dor. pro ὁ αὐτὸς. Conf. Virg. Ecl. ii, 19. sq. et clarissimum Heynium ad locum.

39\. ἀμᾶ—] Scribe rectiùs ἀμᾶ, pro ἅμα. T. Young.

40\. —ἕνδεκα νεβρὼς Πάσας ἀμνοφόρως,] *undecim cervas, omnes fœtas.* Sed νεβρὸς est *hinnulus*: et ἀμνοφόρος, ου, ὁ, est propriè *ovis agnum in utero ferentis* epitheton: quare legunt nonnulli μαννοφόρως, *maculis quibusdam, tanquam torquibus, ornatos.* Sic Virg. *Capreoli, sparsis etiam nunc pellibus albo.* Eclog. ii, 41. Scholiastes autem, μάννος, inquit, ἐστὶν ὁ περιτραχήλιος κόσμος, τὸ λεγόμενον μαννάκιον. Angl. *a collar.* Reiskius legendum conjicit μανοφόρως, *quæ maculas, lunam imitantes, in pelle habent.* Nam μήνη, Dor. μάνα, est *lunula.* Conf. Hom. Iliad. ψ, 455.

42\. Ἀλλ' ἀφίκευ—] i. e. Ἀλλ' ἀφίκου σὺ πρὸς ἡμᾶς, *Sed veni tu ad nos.* Conf. Virg. Ecl. ix, 39. sqq.

43\. —ὀρεχθεῖν.] Pro ὀρεχθεῖν scriptum fuit ex Codd. Valck.

49\. —τῶνδε] Subauditur ἀντὶ. An (,) 49, (;) 50? P.

50\. Αἰ δέ τοι—] Sensus est; "Etsi tibi videar hirsutus et "squallidus, attamen abundo multis vitæ commoditatibus: "Sunt mihi querna ligna, et in antro perpetuus est ignis." Eodem modo, paulò suprà, v. 33. seq. corporis sui deformitati copias suas et divitias opponit. Warton. Cf. Hom. Od. ι, 219, 225, 233, 237. υ, 123. et Virg. Æn. v, 680.

52\. Καιόμενος—] Possit hic alludere Cyclops, ad oculi sui combustionem, ab Ulysse faciendam: quam prædixerat ei Telemus; quamque memorat ipse, Idyll. vi, 22. Ut sensus sit: "A te Galatea, pati possem illud quod mihi in fatis est; ut etiam mihi comburatur oculus, quem tanti facio, imò animam etiam à te comburi paterer." A mentione ignis sui, videtur hanc transitionem facere. Warton. Sensus est: *Paterer, ut et anima mea, et ille unicus oculus mihi gratissimus à te combureretur.* Conf. Odyss. ι, 501. sqq. Harles.

Cæterùm ordo est: δ' ἀνεχοίμην καιόμενος ὑπὸ τεῦ καὶ [κατὰ] τὴν ψυχὴν, καὶ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν, οὗ οὐδὲν [ἐστι] γλυκερώτερόν μοι. Angl. *And* I love thee so much, that *I could suffer to have not only my soul burnt by thee, but even this single eye of mine, which to me is the dearest of all things.* —ὑπὸ τεῦς— Ex edit. Flor. pro τεῦ, τεῦς hîc, et v. 55. fuit receptum à Valckenario.

54. Ὤμοι, ὅτ' οὐκ ἔτικεν—] *Hei mihi, quod mater non pe-* 235 *perit me habentem branchia, ὡς κατέδυν ἐπὶ τοὶ, ut descenderem ad te.*— Ante κατέδυν, subintelligitur particula ἂν· item ante ἔφερον, in versu sequente. Vide Hoogeveen de Particulis, p. 93. Conf. Virg. Ecl. ii, 45.

59. Ὡς' οὐκ—] Sensus est: "Vellem afferre tibi lilia "et papavera, simul, uno eodémque tempore: Hoc autem "minùs possem, quoniam illa in æstate, illa hyeme nascun-"tur et crescunt." In quibus mira est et jucunda simplicitas. Warton.

61. Αἴκα τις—] Sensus est: "Natare discam, siquis "hospes huc fortè adveniens, *me natare doceat.*" *Idem.* Vide Odyss. ι, 125. sqq.

66. —τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.] Angl. *putting in the sharp runnet.*

68. Οὐδὲν πᾶ—] Ordo est: εἶπεν οὐδὲν πῆ ποθ' ὅλως φίλον πρὸς τοὶ ὑπὲρ μεῦ. *Neque ullâ viâ, ullo modo prorsùs unquam aliquid dixit,* &c. πᾶ Dor. pro πῆ. retinet h. l. accentum, quanquam non est interrogativum, sed encliticum. V. Hoogev. de particulis Græcis, p. 1056. sqq. Harles.

72. Ω Κύκλωψ,—] Vide suprà ad Idyll. ii, 19. Virg. *Ah Corydon!* &c. Ecl. ii, 69. et 71, sqq.

73. —θαλλὸν ἀμάρας] Θαλλὸς ἁπλῶς λέγεται, πᾶν τὸ τεθηλός· κυρίως δὲ ὁ τῆς ἐλαίας βλαστός. *Schol.* ad Idyll. iv, 45. Quicquid *herbarum*, vel *fruticum viret*, Θαλλὸν vocant Græci. Toup. ἀμάρας non tam *metens* verterem, quam potiùs *colligens*, (quæ est prima illius verbi significatio,) aut *secans*, *decerpens.* V. Dorville ad Chariton. p. 366. sq. Harles.

75. —παρεοῖσαν] Subintellige *vaccam*, aut *ovem*: est proverbium pastorale: Ama, quæ tibi à fortunâ offertur. *Idem.*

76. Εὑρήσεις—] Virg. *Invenies alium, si te hic fastidit, Alexim.* Ecl. ii, 73.

78. Κιχλίσδοντι—] Dor. pro κιχλίζουσι, *suaviter rident.* Vide Casaub. Lect. Theocr. cap. xiii.

79. —ἐν τᾷ γᾷ—] Δηλονότι καὶ ἐγὼ φαίνομαι εἶναί τις ἐν τῇ γῇ. "Aliquis sum in Siciliâ. Puellæ me non prorsùs ne-"gligunt; sed multæ adsunt de nocte, cachinnantes, et me-"cum colludere cupientes, &c." Warton.

80. —ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα, Μουσίσδων·] *cantillando fallebat amorem suum.* Post ὡ supple εἰ. et ante ἤνυεν subaudi τις.

Harles. Redde potiùs: *quam si remedia auro coëmisset.* T. Young.

---

236. * ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.] i. e. Syracusiæ, *sive* Adonidis festum *celebrantes. Idyllium XV.* Est hoc Idyllium mihi quidem, pro sensu meo, ita suave et festivum, ut in Theocriteis pauca videantur esse cum eo ad suavitatem et festivitatem comparanda. Lectorem poëta manu quasi præsentem in rem ducit; et digito, quæ geruntur, singula quæque demonstrat; et garrulitatem, levitatem, ineptias, superbiam, malignitatem, importunitatem mulierculaurm, vivis coloribus depingit. Reiske. Carmen longè suavissimum, et quo nihil festivius, aut quod vernilitatem sapiat magis. Est autem scriptum in honorem Ptolemæi Philadelphi, et sororis suæ Arsinoæ, *Quæ nunc sorore dulcior.* Nam Ptolemæus, quod Alexandrinis jucundum scilicet et solenne, in matrimonio habuit, ut Jupiter Junonem, sororem suam αὐταδέλφην. Toup. Scena verò Alexandriæ figenda est: Syracosiæ hîc colloquuntur mulieres de plebe, non primi ordinis matronæ,—quæ in Ægyptum, Alexandriam, commigrârant, et hîc habitantes maritos quæque suos, liberos et servos, ancillas certè habuerant. In Alexandrinis autem Adoniis, à Cyrillo, archiepiscopo Alexandrino [in Comment. in Ies. cap. 18. opp. tom. ii. p. 275.] latiùs descriptis, [v. Valck. p. 192, sq.] mos fuit, exornare semidei signum, atque illud sequentis forsan diei summo mane, comitantibus primariis matronis, iisque piis, præ ceteris, cultricibus, ad mare deducere abluendum. Conf. Bion. Idyll. i. Harles.

Ver. 1. Ενδοῖ Πραξινόα;] Supple ἐςί; —Γοργοῖ, ex codd. dedit Valck. pro vulgari Γοργώ· qui et hîc induxit ipsam Praxinoam statim loquentem, pro Eunoâ ancillâ, quam [vide v. 27. 54. 67.] ut κωφὸν esset πρόσωπον fecit, instar Thestylidis in Pharmaceutriâ, Eutychidos et Phrygiæ in hoc carmine. [v. 42. 67.] Idem putat et ista v. 3. Εχει κάλλιςα, in codd. Eunoæ absurdè dari. —ὡς χρόνῳ— alii dant χρόνω, ut fit Dor. gen. h. e. ὡς διὰ πολλοῦ χρόνου ἦλθες, *quàm diu expectata post longum tandem tempus venisti! ἐνδοῖ· quinimo domi sum.* Fatetur tamen Valck. ὡς χρόνῳ; ἐνδοῖ, fores aperienti ancillæ non disconvenire; sed ancillam à januâ expectantem alloquutæ mox ex domunculâ (Ἰλεὸν οὐκ οἴκασιν, vocat v. 9.) respondisse ei videtur Praxinoë.—Proxima autem, ἦνθες in ἔνθον mutato, Wartouus vult tribui Gorgoni, Θαῦμ', ὅτι

καὶ νῦν ἦνθον· tum sequentia iterum Praxinoæ; ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ· quod non improbat Valckenarius.

2. ὅρη δίφρον—αὐτᾷ·] See *for a chair*, *Eunoa*. Quod amicitiæ et observantiæ signum. Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον, *And get a* cushion *too*. Quod mollitiei et elegantiæ muliebris est. Toup.

4. —ἀδαμάτω—] Hoc pro vulgari ἀδμάτου, vel Dor. ἀδμάτω, dedit Valck. et Brunck. è codd. Ω τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· Angl. *what a stout heart have I!*

5. —πολλῷ μὲν ὄχλω,] Gen. Dor. supple ὄντος.

7. —ἄτρυτος·] *via est molesta, quæ euntem defatigat, atque* 287.
longa. Hoc verò voc. malè tentatum, h. l. servandum esse, ait Valck.—Quia voc. ἑκαστοτέρω incognitum est et barbarum, Valcken. emendat ἑκαστέρω ἄμμιν ἀποικεῖς, ut Brunck. probat scribitque. Harles. Ita E. 5ta. P.

8. Ταῦθ᾽—] Supple διὰ— i. e. διὰ ταῦτα—ὅπως, *ideò—quòd*—πάραρος— Scribe ὁ πάραρος, *homo fatuus et immorigerus*. Idem Πάραρος et Πάρηρος, Παρήορος et Παρῄορος. Ἀπὸ τοῦ Αἰωρεῖν scilicet; de quo Schol. ad Il. π, 156. ψ, 603. Toup; apud quem [in Epist. ad Wart.] vide plura; item apud Valck. [in annot. ad Adoniazus. p. 239. sqq.] Cæterùm, ut notavit Dammius, παρήορος, Ion. pro παράορος, *juxta adjunctus*; propriè dicitur de equo, ὁ παραζευγμένος, i. e. ὁ ἐγγὺς ὢν τῶν ζυγιτῶν ἢ τῶν ζυγίων· nam οἱ ζυγῖται ἢ ζύγιοι sunt duo illi equi, qui temonem currûs inter se habent: si his adjungitur tertius ad latus alterius, is tertius est παρήορος ἵππος.—et ejusmodi equus capite suo quidem adjunctus erat jugali equo, sed posterior ejus pars erat libera, nec ad currum trahendum adjuncta: hinc sæpè posteriori suâ parte evagari in transversum et lascivire poterat. Addebant autem sæpè talem equum, ut haberent, si jugalium unus periret, quem in locum ejus subderent. Deindè per metaphoram hoc nomen notat *ineptus, præter rem vagus, exsolutus*, ἔκλυτος, quasi à παρὰ et ἀείρω, *apto*, Lex. Homer. p. 2157. Appositè Eustathius: Ὁ δέ γε παρὰ Θεοκρίτῳ πάραρος δηλοῖ μὲν ὅπερ καὶ ὁ ἐνταῦθα παρήορος, γίνεται δὲ οὐ παρὰ τὸ ἀείρω, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἄρω, τὸ ἁρμόζω, οἷον εἰ ὁ παρηρμοσμένος· ὁ μὴ συνέχειαν ἔχων· ὁ μὴ πυκινὸς· ὁ μὴ φρενήρης· ὁ ἀραιὸς τὸν νοῦν· [ad Iliad. ψ, 1319. 11.] "Quod sequitur," inquit Toupius, "ἔσχατα γᾶς, est *extrema pars urbis, et ab* "*aulâ remota; a remote and unfrequented part of the town.*" Atque ita H. Steph.—"respondet hyperbolæ nostræ pro-"verbiali in eadem re: *Il est venu demeurer au bout du* "*monde*, de eo qui ædes habet in ultimâ parte urbis." Aliter doctissimus Valck. qui locum ita reddit: "Huc mecum "*in extremum orbis terrarum cum venisset, hanc iste fatuus* "*emit* (vel *conduxit*) *ædiculam*, à tuis adeò ædibus remo-

237. 'tam, *ut ne nos essemus vicinæ*, ὅπως μὴ γείτονες ὦμες." Ἰλεὸν, οὐκ οἴκησιν· Angl. *a den, not a dwelling.*

10. —ποτ᾽ ἔριν, φθονερὸν κακὸν, αἰὲν ὅμοιος.] Dicitur πρὸς ἔριν, ut πρὸς χάριν, πρὸς ὕβριν, πρὸς ὀργὴν· et siquæ alia. Sensus est: *Id verò agebat scilicet homo invidus, ne mihi morem gereret, et ut in omnibus molestias crearet.* TOUP; qui pro ὅμοιος legit ut in vulgatis, ἐμεῖο. Valck. admisit ὅμοιος ex edit. Florent. et codd. Sensus est Angl. *out of mere spite, an envious pest, never otherwise.*

11. Μὴ λέγε—τεὸν ἄνδρα,] Angl. *My dear, don't talk thus of your husband Dino, while the child is here:—See, woman, how he stares at you.* τεὸν Dor. pro σόν· τῶ μικκῶ, pro τοῦ μικροῦ. Ὁρῆ, pro ὁρᾷ, quod contractè pro ὁράει· ποθορῆ, pro προσοράει, contr προσορᾷ. Cæterùm pro Δείνωνα τοιαῦτα, vulgò legitur τοιαῦτα, Δίωνα· reclamantibus Toup. Brunck. et Valck. et reponentibus uti nos dedimus.

13. —οὐ λέγω ἀπφῦν.] Angl. *I don't mean Papa.* Ἀπφῦν· οὕτω τὸν πατέρα καλοῦσιν ἀφ᾽ οὗ τις πέφυκεν· λέγεται δὲ ὑποκοριστικῶς. *Schol.* Vide Vol. I. ad p. 215. n. 6.

14. —ναὶ τὰν πότνιαν·] *Per Proserpinam:* nam πότνια hîc vult *Proserpinam;* per quam, et Cererem, jurare solebant mulieres. Pro vulgari πότνιαν, πότνιαν recepit Valck. cum Brunck. ex tribus saltem codd. Sed nihil opus ut prima censeatur brevis, ut Valck. putat; nam νιαν efferri debet ut una syllaba. —καλὸς ἀπφῦς, *pretty Papa!*

15. Ἀπφῦς μὰν τῆνος] *Pater quidem ille nuper* [loquitur nempè de marito suo, quasi non esset pater puelli adstantis,] —*(quæ autem dicimus omnia quidem nuper evenerunt,) nitrum et fucum ex tabernâ emens, venit ferens salem nobis, homo tredecim cubitorum.* Observent discipuli voces Doricas, quæ non quidem difficiles sunt: ut πράαν pro πρώην, λέγομες pro λέγομεν, &c. "Praxinoë nitrum et fucum sibi "emi volebat, quo formam interpolaret, in publicum prodi-"tura. Ad *malam rem muliebrem* (ut Terentius vocat "Heaut. ii, 3. 48. ubi videndus Bentleius) non minus *ni-*"*trum* pertinet, quam fucus.—At maritus, homo antiquus "et frugi, pro nitro et fuco, salem attulit, tacitè monens "uxorem, necessaria ad victum emenda esse, non nugas mu-"liebres." RUHNKENIUS, apud Valckenaer. Erat Νίτρον quod hodiè voce barbarâ *natron* dicitur, seu *soda*, quæ et ad saponem conficiendum et sola saponis vice usurpatur. Bonus autem maritus salem nescius pro *sodâ* emerat; quæ enim sequuntur non avaritiam sed stultitiam ei objiciunt. Herodotus II. 86, 87, de mumiâ, ταριχεύουσι λίτρῳ, quod Atticum pro νίτρῳ· τὰς δὲ σάρκας τὸ νίτρον κατατήκει, quod non fecisset nitrum nostrum, *kali nitratum*, seu *nitras potassæ;* quinetiam

in mumiâ ipsâ sodam invenit Blumenbachius. Fusè de nitro Plinius 31. 10.; unde colligitur *kali* è cineribus quercinis aliquandò pro *sodâ* substitui solitum esse. Adde Ovid. de Medicamine Faciei, v. 85. 237.

Thus ubi miscueris radenti tubera nitro;

ut fieret sapo fuscus. Est locus Plinii 36. 26, ubi primo aspectu videtur nitrum hodiernum significari, nempe "glebis nitri accensis;" id autem de liquefactione solâ intelligendum est; nam si detonatio illa nitri veteribus nota fuisset, nunquam eam reticuisset Plinius.—Ait autem Bellonius se, in libello de medicato funere, ostendisse nitrum veterum non esse salem petræ; traditque Pometus, nitrum Ægyptiacum, è Nili aquis paratum, ante centum annos lavatricibus Parisiensibus vulgatissimè usurpatum esse. Vide etiam Wallerii Mineralogiam. T. Young. Sensus sic Angl. potest exprimi: *That very father, of whom I was speaking, when lately (for I mention only what happened lately,) he went to a shop to buy soda and paint*, instead of those *brought me salt—the huge booby!* Reiskius constituit hunc locum paulò aliter; de quo Valckenaerius, "Hinc versum orsus, Reiskius verbum ἴζα, "aptissimum, adjiciebat: hoc admisso, et ἀγοράσδων, vel ἀγοράζων, in ἀγοραξῶν mutato, aptè ad hæc respondebit in v. "seq. Κῆνθι φέρων ἅλας ἄμμιν· *vadebat nitrum et fucum ex "institoris pergulâ emturus; et domum venit adportans nobis salem.*—Hæc nuper ut Theocritea vulgare ausus est "Brunckius."

18. Χὠμὸς—] i. e. Καὶ ὁ ἐμὸς—ταὐτά γ' ἔχει—Sic scribendum cum Reiskio et Toupio. Valcken. *Ita quoque se habet noster Dioclides. My husband is as great a fool as yours.* Toup. —φθόρος ἀργυρίω, [Dor. gen.] *pecuniæ pernicies.* φθόρος graviter pro φθορεὺς, *qui rem perdit*, pecuniâ nescit rectè uti, ex sententiâ stolidæ mulieris, quæ ornatum muliebrem in diei pompam maluerat. Harles.

19. Ἑπτὰ δραχμῶν,] Si voces separatim essent scribendæ, δραχμᾶν requireretur. In codd. et edd. primis legere licet, ἑπτὰ δραχμῶν, vel ἑπταδράχμως; postremum, à Bentleio probatum, [vide *Diss. upon Phalaris*, p. 444. edit. 1mæ,] et Wesselingio, recepit in suam edit. Reiskius: ἑπτὰ δραχμᾶν legebat Toupius: ego scribendum arbitror ἑπταδράχμω, quod sit ab ἑπτάδραχμον. Valckenaer. Sic construe et interpretator Angl. ἐχθὲς ἔλαβε πέντε πόκως [ἀνθ'] ἑπτὰ δραχμῶν, κυνάδας,—It was but *yesterday he purchased five fleeces for seven drachms, dog's hair*, [*vellera non ovina*, sed si diis placet—*canina*, ut rectè Toupius.] —ἀποτίλματα γραιᾶν πηρᾶν, *the pluckings of old maimed ewes.* ["Edit. primæ," inquit

237. Valck. "et codd. collatorum plerique præbent— γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν· πηρᾶν admisi, repertum in duobus saltem "Theocriti codd. servatum etiam in Scholiis MSS. in Hermogenem, ubi hæc laudantur Theocritea.—Vocem γραιᾶν "rectè Schol. interpretatur προβάτων γεγηρακότων. *Velleraque significantur ovibus vetulis mutilisque vi avulsa*, atque "adeò *lacerata*." P. 316. ubi vide multa plura.] ἄπαν ῥῶπον, *mere trash*, ἔργον ἐπ' ἔργῳ, *toil and trouble*. Cæterùm putat Valck. κυνάδας, in sensu Laconico, posse reddi *quisquilias*, quales canibus projiciebant; sive vellera tantum digna, quibus, mox abjiciendis, manus abstergerent, quæque usum adeò τῶν κυνάδων præstarent. Sed de his, aliisque huc pertinentibus, vide notas Wartoni, Toupii, Valckenarii, &c.

21. —τὠμπέχονον,] ἀμπέχονον, *peplus* aut *palla*, mantile; περονατρὶς, vestis interior, aut Dorium muliebre vestimentum, ad pectus fibulis astrictum. HARLES. λαζεῦ. Scripserat, ut opinor, λάσδευ. VALCK. Annon saltem λάζευ; P.

22. Βᾶμες—] *Eamus ad* aulam *divitis regis*, &c. [Θασεύμεναι, &c. Observent discipuli voces Doricas.] Nempè manè istius diei ædibus quæque suis exierant, atque ante medium diem elapsum redeunt domum; vide v. 7—10, 43, 147, et Valck. p. 190. HARLES.

24. —Ἐν ὀλβίω—] Rectius est quam ὀλβίῳ, vel ἐνολβίῳ Toupii. VALCK. Subauditur οἴκῳ.

25. Ὢν εἶδες, χ' ὢν εἶπας, ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.] Ἀντὶ τοῦ ἐξ ὧν εἶπες, καὶ ἐξ ὧν ἐθεάσω, ἐκ τούτων διηγήσαιο ἂν τῷ μὴ θεασαμένῳ. *Schol.* Hic locus mirè vexat interpretes. Forsan tamen nil mutandum, atque, quandò Gorgonem jam olim vidisse pompam fingamus, interpretandum erit, et *narra*, διηγήσαιο, cum Scholiaste supplendum; Gorgone quæ festinat, orationem interrumpente: "tu verò, quum jam vidisses pompam, ea, quæ "vidisti, et quæ te vidisse dixisti, mihi" (τῷ universaliter, ex communi loquendi ratione,) "ea nondum videnti narra." HARLES. Nimis longum foret hîc recensere omnes interpretum hariolationes, præsertim quum non multum prosint ad sensum proferendum. Wassenbergius sic corrigendum censet; Ὢν ἴδες, ὡς εἴπαις ἂν ἰδοῖσά τι τᾷ μὴ ἰδοίσᾳ.

26. Ἕρπειν—] apud antiquissimos scriptores, dein apud Dores, significat *ire*, *abire*. Sic quoque v. 136. intelligendus est. HARLES. Quod sequitur adagium, si seorsùm spectetur, ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά, in istum certè sensum adhiberi potuit, quo cepit Erasmus in Adag. *Ignavis semper feriæ sunt*; quo hîc sensu ponatur à Gorgone Theocriteâ non satis liquet.—Reiskius sententiam illinc effecit satis probabilem: "Nos—nunc non sumus otiosæ, sed vel maximè nego-

"tiosæ; quare istas sermonum epulas alii tempori magis va- 237.
"civo reservemus." Valck.

27. Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα,—] Angl. *Eunoe, lift the water,* αἰνόδρυπτι— [Koehler vertit; *perditè delicata:* in cod. Par. explicatur κατέδοξι ἐπὶ κακοῖς. Valckenarius conjicit (quod αἰνόδρυπτι unus codex Vatican. habet) οἰνόδρυπτι, *nimio vini usu debilitata* vel *fracta.* αἰνόδρυπτι edit. Florent. duoque codd. Harles.] *delicate,—saucy jade! and set it down in the middle again.*— [Hera scil. imperat miseræ ancillæ, ut festinet aquam manibus lavandis tollere ex angulo et in medium ponere. Muliercu'æ ipsius properantia, omnesque adeo ejus gestus ita ad vivum depinguntur, ut nihil possit suprà.] αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄζοντι καθεύδειν, proverbium est, quo utitur Praxinoë de ancillâ Eunoë, Gorgonem alloquens. Doctissimus Toupius sic optimè reddit: *The cat likes fish, but is afraid to wet her feet.* "Quod salsum," inquit, "et ad "Eunoam referendum, hominem mollem. delicatulam, otio "atque inertiæ deditam. Nam *feles* molles et ignavæ." [Epist. ad Wartonum, p. 332. ubi vide plura.] γαλέαι sunt et *mustelæ.* "Rapaces mustelæ, ut et feles, celeriter correptis "muribus, vel quacunque tandem prædâ raptâ, exsaturatæ, "diu segnes et otiosæ. quàm molliter ament cubare, domes- "tica quemvis docet his in oris, ubi mustelæ sunt raræ, nec "sanè aluntur, in felibus experientia: segnem, et tamen "etiam rapacem, ancillam suam amicæ voluit expictam: ut "amant inter se simul garrientes mulierculæ, amabant ætate "certè Theocriti, sibimet ipsæ stulto quidem, humano tamen, "ignoscentes amore, ancillæ quæque suæ vitia retegere Hic "proverbii Syracusani, hoc uno in loco lecti, sensus mihi esse "videtur." Valck.

29. Κινεῦ δή,—] Hæc ad personam loquentis mirè accom- 238.
modata. Angl. *Prithee bestir thyself. bring the water quickly: I want water first. How awkwardly she brings the water!* &c.

32. —ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.] Ad verbum: *lota sum tantum quantum videbatur diis.* Angl. *I am washed as well as it pleased the gods I should be:—I am washed as well as the adverse gods thought fit.* Proverbium esse videtur, cujus vis genuina nunc deperdita est.

35. —πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ;] *quanti descendit tibi à jugo telæ?* Angl. *how much did it cost you from the loom?*

36. πλεῖον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν ἢ δύο·] *It cost me more than two minæ of pure silver.* [Now a Mina was a Pound weight of Silver, and consequently equivalent to Three Pounds Sterling. Bentley's *Dissert. upon Phal.* p. 443.] τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα. τὴν ψυχὴν τοῖς ἔργοις προσ-

238. *θεῖναι*, est *Animam suam in opere ponere;* sive, *ita se cruciare et fatigare, ut vitam suam periclitetur.* Quare dixit Praxinoë: *Ita me totam dedi telæ detexendæ, ut pænè animam meam in opere posuerim. It cost me more than two minæ, and my life almost into the bargain.* Toup; apud quem vide plura. ποτέθηκα, Dor. pro προσέθηκα.

38. Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.] *Sed laborem nunc compensat voluptas animi, qua frueris tam elegantér ornata.* Valck. Πᾶ ποκ' ἔλειπες—sunt ex emendatione Eldikii, approbante Valcken. pro vulgatis—Ναί· καλὸν εἶπας.

39. —θολίαν—] τὸ σκιάδιον, τὸν πέτασον. *Schol. won parasol.* Longepierre. *une caleche.* Brunck. V. *Petasus.* P.

40. —μορμω, δάκνει ἵππος·] Angl. *bugbear!—horse bites!* Quàm convenienter ad personam! Quod genus locutionis olim, ut videtur, invaluit, ut hodiè invalescit. Quæ sequuntur sunt facilia, nec longo neque operoso commentario egent.

41. Δάκρυ' ὅσσα θέλεις·] Lege cum Porsono, ad Med. 1218, sic pro Δάκρυε ὅσσ' ἐθέλεις· nam δακρύω secundum producit: non item δάκρυα, *lacrymæ.* Ita E. 5ta. P.

44. Ω θεοί.—] Nova incipit quasi scena, et poëta ad ipsum transit spectaculum ante regis aulam: exeunt mulieres, conspectâque infinitâ multitudine hominum, quos concursare dicunt instar formicarum numero modóque carentium, exclamant: *Quanta turba est! quomodo et quandò hoc malum superare poterimus, quomodo transibimus?*—Χρὴ h. l. significat *licet.* Harles

49. —ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,] *homines* fraudulenti, *ex dolis conflati*, atque ad nequitias pravaque facinora exercitati: metaphora sumta à ferro aliisque metallis, quæ crebris ictibus contunduntur et conflantur: quod etiam κροτεῖν et συγκροτεῖν dicebatur.—Eleganter hìc, εὐφήμως, παίσδειν ponitur pro *furari:* Græci sic inter se furunculi pro κλέπτειν dicebant παίζειν, ut in vitâ quotidianâ, sic in scenâ. Valck. Toupius autem conjungit ἐξ ἀπάτας ἔπαισδον, et reddit: *dolo malo ludebant.*

50. —κακὰ παίγνια,] *mali scurræ.* πάντες ἐρειοί. Pro voce vitiosâ Scaligero venerunt in mentem ἐριμβοί· Casaubono, ἄρειοι· Toupio ἀεργοί· Wartono, ἀραῖοι· mihi olim ἔλειοι· Musgravio, ἀγρεῖοι. Versum sic corrigendum suspicatur Eldikius: Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ, κακὰ παίγνια παῖσδεν ἄρεσοι. Valckenaer; cui tamen, præ cæteris, arridet illud Toupii: πάντες ἀεργοί· *a parcel of idle rascals.* ἐρειοὶ, *contentiosi.* Interpp.

53. —ἴδ' ὡς ἄγριος· κυνοθαρσής—] Vulgò junguntur ἄγριος, κυνοθαρσής. Εὐνόα, &c. et defendit hanc interpretationem Warton, vertens: *vide modo, quàm ferox et intractabilis sit,*

n. rufus ille equus. Meliùs verò Reiske, Valcken. et Brunck: post ἄγριος ponunt punctum, et κυνοθαρσὴς [*impudens, canem impudentiâ et temeritate imitans,*] construunt cum Εὐνόα, ita ut domina Eunoen, quæ paullò inconsideratiùs equo feroci- enti nimis propinqua adstabat, impudentis nomine insigniret, et suis ad Gorgonem media quædam interjiceret. Harles.

55. Ωνάθην] Verum puto quod Hemsterhusius adscripsit, Ωνάμην· sive potiùs, Ωνάμαν. Pro ἔνδοι, scripsi ἐνδοῖ. Valck.

57. Τοὶ δ' ἴδον ἐς χώραν.] Non *processerunt in campum;* 239.
sed *in suum quisque locum recesserunt. Idem.*

62. Καλλίστα—] est dualis: *ô vos puellarum pulcherrimæ.* Harles.

64. Πάντα—] Hunc versum cum Brunckio tribui Praxi- noæ. Valck.

68. —ἀποὶξ ἔχειν,] *firmiter adhæreto nobis.*

69. —τὸ θερίστριον—] Vestis æstatis tempore sumta.—ποτ- τῶ Διὸς, i. e. πρὸς τοῦ Διός.

70. —εἴτι γένοιο—] Angl. — *bless you, man! take care of my cloak.* Οὐκ ἐπ' ἐμὶν—*it does not depend upon me.* Vide Vol. I. ad p. 85. n. 9. εἴτι—melius ad verbum. P.

73. Ωθεῦνθ' ὥσπερ ὕες.] i. e. Ωθοῦνται, &c. Angl. *They shove one another like* [so many] *hogs.*

74. Κεὶς ὥρας,—] *Et hunc annum et plures fortunatus* 240.
sis, qui nostrûm curam geris! Hanc formulam benè precan- di, eique contrariam uberiùs illustrârunt Casaubonus et Valck. Harles.

75. —χρηστῶ—ἀνδρός.] Subaudi ἔργον· quod idem est, ac si dixisset, ἐν ᾧ ποιεῖς ἔργον ἀνδρὸς χρηστοῦ· *qua in re partes agis viri probi atque misericordis.* Reiske.

76. Φλίβεται] Pro Θλίβεται restitutum ex Cod. Vatic. et Eustathio. Valck.

77. —ὁ τὰν νυὸν εἴπ' ἀποκλάξας.] Ὡς παροιμίας οὔσης, ἀπο- κλείσας τὴν νύμφην τις, καλῶς τά γε ἔνδον ἡμῖν ἔχει, φησὶ, διὸ καὶ ἡ Γοργὼ οὕτως ἐφθέγγετο. *Schol.*

78, 79. —πέπλα' ἴδε·] Vide supra ad Idyll. i. v. 62. ποικίλα, *picta et arte textoriâ distincta.* Harles. —θεῶν πε- ρονάματα φασεῖς. Reiskius corrigebat ingeniosè: θεῶν περ νά- ματα (περονάματα est in Cod. MS.) φασεῖς. Legendum puto —θεᾶων νήματα φασεῖς. Ruhnkenio in mentem venêre θεῶν γε ποιήματα. Wassenbergio, θεᾶ γε π. *ipsius Deæ Palladis.* Valck.

80, 81. —Αθηναία·] Minervam, quæ horum operum stu- dium istis indiderat textricibus, invocat Praxinoë. —ἔριθος, *lanifica.*—Ποῖοι ζωγράφοι, &c. *quales pictores adcuratas istas pinxêre picturas,* sive *opera picta.* Conf. Anacr. Od. xxviii. Harles.

240. 82. Ὡς ἔτυμ' ἐράκαντι,] *Quàm vera sunt!* [ἐράκαντι Dor. pro ἐράκασι, quod idem est hîc ac εἰσί.] καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι, *et quàm verè movent se!* ἐνδινεῦντι pro ἐνδινοῦσι, et subauditur ἑαυτά.

83. —Σοφόν τι χρῆμ'—] Vide Vol. I. ad p. 7. n. 9.

87. —ἀνάνυτα κωτίλλοισαι—] Angl. *prating incessantly like turtles.* ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι. [pro ἐκκναισοῦσι, quod ab ἐκκναισεω vulgò formant, *odiosè strido.* Mutandum vult Valck. in ἐκκνυσδοῦντι, pro ἐκκνυζοῦσι, ab ἐκκνυζέω, *rado*, inde *fœdo, corrumpo.*] "Sensus est: *ore suo patulo garrientes omnia deformant et corrumpunt:* quoniam ore Dorico Sicularum mulierum deformata delicatas hominis Alexandrini aures radebant." Harles. Valck. addit in 2dâ edit. fortè quis præferat ἐκκναίοντι. Angl. *They grate the ears, speaking every thing so broad!*

89. Μᾶ,] Vocabulum increpantis, indignantisque est. Harl. Μᾶ, tentari non debuerat.—Septem versus seqq. Praxinoæ tribuuntur in edit. Brunckii. Valck.

90. Πασάμενος] Angl. *When thou hast got us into thy possession*— or, *when thou art our master.* à πάομαι, *possideo.*

91. Κορίνθιαι—] Κορινθίων γὰρ ἄποικοι οἱ Συρακούσιοι, ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. *Schol.* λαλεῦμες, Dor. pro comm. λαλοῦμεν.

93. Δωρίσδεν—] τὴν—Πελοπόννησον ᾤκησαν οἱ Δωριεῖς οἱ σὺν Ἡρακλείδαις. *Schol.*

94. —Μελιτῶδες,] quasi *mellita.* Sic dicta erat Proserpina; testibus Schol. et Porphyrio. Μὴ φυῇ—ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη, πλὰν ἑνός. *Non oriatur, qui nobis imperet, uno excepto.* [per *hunc unum*, maritum intelligit.] Angl. *I should never wish to see more than one Lord and master.* Quæ sequuntur mirè exercuerunt interpretes. Doctissimus Toupius punctum ponit post εἴη· et sequentem versum sic legit: Πλὰν ἑνὸς οὐκ ἀλέγω, μή μοι KONIAN ἀπομάξῃς. "De veste sua," inquit, "ne quid detrimenti capiat scilicet, sollicita est, ut suprà, Praxinoa. Quare ad hominem se convertit et dicit: *Unum tantùm metuo, ne* pulverem *in me abstergas.* Quod verum videtur. Idem κόνιν, κονίαν, et κονιορτόν. Huc egregiè facit Lucas x. 11. Καὶ TON KONIOPTON τὸν κολληθέντα ἡμῖν ἐκ τῆς πόλεως ὑμῶν ΑΠΟΜΑΣΣΟΜΕΘΑ ΥΜΙΝ. Quod planè geminum germanum est." Undè Harlesius—" Forsan μοι," inquit, "quod sæpiùs fit, παρέλκει, et locus, voc. κονίαν recepto, *ne pulverem ejicias, excutias*, ita intelligendus est: *non curo*, scil. te; *noli pulverem ejicere*, i. e. operam frustraneam impendere, et imperare, quæ non in tuâ, sed in mei mariti sim manu ac potestate." Vulgata interpretatio est: μή μοι κενεὰν, &c. *ne mihi alapam impingas.* —Sed nolo ulteriùs prosequi quæ commentati sunt ad hunc

locum diversi interpretes; ne mihi reverâ usu veniat, quod sibi venire posse suspicatur, post doctam suam enarrationem, Valckenarius, ut Lector scilicet incertior hinc abeat, quam venerit. (Lamb. Boss. post κενεὰν supplet χοίνικα et ita reddit, *non vereor ne mihi vacuam (chœnicem) abstergeas.* h. e. *ne demensum ad tuum libitum mihi præbeas.* Vid. Ellip. p. 247. 8vo. G. D.) κενεὰν, sub. χεῖρα. Vulg. P.

98. Ἅτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε·] *Quæ in canendo Sperchide, quod carmen lugubre est, primas tulit.*—Sperchis est nomen *ialemi*, sive carminis lugubris, quod in honorem *Sperchidis*, qui se Persæ pro patriâ interficiendum obtulerat, cantabatur. Toup. Vide plura apud Valckenarium. 241.

99. —διαθρύπτεται—] Hoc facere dicitur cantrix Argiva, dum vel motu quodam petulanti, vel præludiis vocis ad canendum se componit, et cantilenam Adonideam incipere parans quasi lascivit. Harles.

100. —Γολγώς—] reposuit Valck. Dor. accusat. plur. à nominat. Γολγοί. Vulgat. est Γολγόν. Golgi autem et Idalium urbes fuerunt Cypri. Idalium tamen, ut observavit Harlesius, mons quoque fuit et nemus, vel lucus, urbi vicinus, Veneri sacer. Eryx mons Siciliæ; undè Venus vocabatur à Horatio, *Erycina ridens.* χρυσῷ παίσδοισ', *auro ludens, aurea, splendida.* παίσδοισα Dor. pro παίζουσα.

103. μαλακαίποδες—Ὧραι·] μαλακοὺς δὲ ἔχειν πόδας ἔφη τὰς ὥρας, ἐπεὶ τὸ ἔαρ μαλακόν. *Schol.* Potiùs quia earum progressus levis est et quasi mollis.

107. —Βερενίκαν,] τὴν τοῦ Σωτῆρος γυναῖκα, μητέρα δὲ τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Αρσινόης. *Schol.*

109. Τὶν] Dor. pro comm. σοί.

110. Ἁ Βερενικεία θυγάτηρ,] Vide suprà ad Œd. Tyr. v. 267. ad p. 121.

113. —ἁπαλοὶ κᾶποι,] Adonidis κῆποι, sive horti, apud veteres celeberrimi erant. De iis vide Toupium ad hunc locum, in Epist. ad Wartonum; Meursium in Græciâ Fer. in v. Αδώνια, Wyttenbach. in Plutarch. de ser. Num. vind. p. 79. et Potter Archæol. B. ii. c. 20. Sic autem Schol. Εἰώθασιν ἐν τοῖς Αδωνίοις πυροὺς καὶ κριθὰς σπείρειν ἔν τισιν ἀγγείοις, καὶ τοὺς φυτευθέντας κήπους Αδώνιδος προσαγορεύειν. Emend. à Valck. P.

117. —τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,] Præter fructus nimirum aderant cujuscunque generis placentæ, Adonidis imagini adpositæ, à pistricibus dulcinariis sic artificiosè effictæ, ut animalium quorumvis figuras exprimerent.—ἑρπετὰ Dor. dicuntur quævis animantia, quæ pedibus incedunt.—τᾷδε, *hic*, ad Adonidis imaginem. Harles. Vs. 121. ἀηδονιδῆες, Valck. P.

124. Αἰετὰ—] Ὡς πεποικιλμένων αἰετῶν ἐλεφαντίνων, καὶ βαστάζοντων τὸν Γανυμήδην. *Schol.*

241. 125. Πορφύρεοι—] Toupius construit ἄνω cum μαλακώτεροι. "Tapetes," inquit, "ex aliâ parte ψιλοὶ, ex aliâ *villosi*. "hinc ἄνω μαλακοὺς *supernè molles* vocat Poëta." Admodum autem placet doctissimi Valckenarii hujus loci interpunctio et constructio:

> Πορφυρέοις δὲ τάπησιν ἄνω (μαλακωτέρος ὕπνω
> Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων)
> Εστρωται κλίνα· τῷ Αδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
> Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Αδωνις.

Supra purpureis tapetibus (quos molliores somno Milesius dixerit et Samius,) stratus est lectus; alius Adonidi formoso: Illum quidem Venus tenet; hunc verò lectum roseus occupat Adonis. Observandum tamen supervacaneam esse reduplicationem τοῦ ρ ante ῥοδόπαχυς. Nam "Sermonis Attici proprium est omnibus omninò verbis à ρ prout hodiè scribuntur incipientibus duplicis consonantis vim perpetuam conferre:" uti observavit Dawesius Misc. Crit. p. 160. edit. Burgess. ubi vide plura. Vide etiam suprà ad Œd. Tyr. v. 847. p. 139. (Non nisi cum vocalis brevis pedem claudat. G. D.) Cæterùm Dor. dici potest in accus. plur. μαλακωτέρως vel μαλακωτέρος, pro μαλακωτέρους.

242. 130. —ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά.] i. e. [τὰ μέρη] περὶ χείλεα ἔτι [ἐςὶ] πυῤῥά· *loca circa labra ejus adhuc sunt flava*, vel *flava lanugo adhuc cingit labra.* Valckenarius legendum proponit: ἔτι οἱ περὶ χείλη ἴουλος· quod eodem ferè recidit.

133. —κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα·] *fluctus qui se in littus evomunt.* T. Young.

141. —Δευκαλίωνες,] Aut Deucalionis filios; Hellena et Amphictyonem, aut Deucalionem ipsum solum hâc voce posse significari, doctissimè ostendit Valckenarius.

143. Ἵλαθι νῦν,—] *Sis mihi nunc, ô Adoni, atque in posterum propitius.* Valck.

145. —τὸ χρῆμα σοφώτερον·—] *Res hæc est elegantior*, quam ut scil. verbis à me possit exprimi. ἁ θήλεια—γλυκυφωνεῖ. Tantundem ista, ni fallor, significant, ac si mulier dixisset Attica: τὴν θήλειαν ἔγωγε τῆς ἐπιςήμης μακαρίζω, καὶ πάνυγε δὴ ζηλῶ τῆς γλυκυφωνίας. *Argiam equidem istam fortunatam judico, quæ tam sit perita, et vehementer cantum ejus mirata dulcissimum collaudo.* Idem.

147. Ὥρα ὅμως κ' εἰς οἶκον·] *Tempus tamen est domum redeundi*, ἀνάριςος Διοκλείδας· *nihil gustavit*, vel *adhuc jejunus est Dioclidas.* Toupius reddit: *My husband has had no meat for the day.* Vide Toupium ad locum; et cf. suprà ad Idyl. i. v. 51. ad p. 217.

148. Χὡνὴρ ὄξος ἅπαν·] Pro vulgari ἄγαν, reponit Valck. ἅπαν ex duobus codd. ὄξος idem quod ὀξύς· *et vir meus totus*

quantus merum est acetum. [Sic Lucret. *tota merum sal.* uti notatum invenio manu amici mei doctissimi T. Burgess, in margine sui exemplaris Valck. Theocr. x. Eidyll. quod mihi utendum misit vir humanissimus.] πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθῃς, Dor. pro πεινῶντι δὲ μηδὲ προσέλθῃς. *Sed esuriens, vel imprimis evitandus.* 242.

☞ Quicunque plenissimam, operosissimam et eruditione refertissimam hujus Idyllii enarrationem videre cupit, is adeat doctissimi Valckenarii Adnotationes in Adoniazusas Theocriti: quæ comitantur *Theocriti decem Idyllia*, &c. Lugd. Bat. 1773. 8vo. Conferat Epistolam Joannis Toupii de Syracusiis, quæ extat in edit. splendidissimâ Theocriti, quam procuravit Th. Warton. Oxon. 1770. 2 voll. in 4to.

---

* ʽΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.] *Idyllium XVIII.* Inscribitur hoc Idyllion *Epithalamion Helenæ*, id est carmen nuptiale. Introducuntur autem duodecim primariæ puellæ ex urbe Spartanâ, quæ in die nuptiarum vespere ante thalamum Menelai et Helenæ sponsæ hoc carmen canere finguntur. Primùm autem jocis nuptialibus ludunt: deindè sponso gratulantur, quod solus inter tot principes procos nuptiis talis sponsæ potitus, et jam Jovis gener factus sit. Postea Helenam laudant, atque in eo loco nonnihil immoratur Poëta. In fine, sicut fieri solet, bene precantur sponso et sponsæ. Erant autem duo genera Epithalamiorum: alterum accinere solebant vespere; cum sponsa in thalamum duceretur: quod κατακοιμητικὸν vocabant: alterum mane sub aurorâ canebatur; idque διεγερτικὸν, i. e. *excitatorium*, vocabatur. *Anon.*

Ver. 1. Ἐν ποκ᾽ ἄρα Σπάρτᾳ,] *Spartæ quidem olim,*—ἄρα, h. l. haud superfluum esse videtur, sed habetur officium superioribus connectendi inferiora, ita ut vices gerat τοῦ, μὲν οὖν, vel μὲν δὴ, respondeat δὲ, v. 7. Conf. Hoogeveen de part. Græcis, p. 126. Harles. ποκ᾽ est Dor. pro ποτ᾽.

2. —θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον—] Intelligo coronas ex hyacintho. Virgines enim hyacintho florente redimitæ choreas instituerunt. v. Paschal. Coronis lib. iii. cap. 10. Harles.

3. —νεογράπτω—] *picti nuper thalami. Idem.*

4. —μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,] Locutio quæ idem sonat ac *egregiæ Lacænæ.* Vide Hoogeveen ad Vigerum, c. iii. § xiii. r. 2. Λακαινᾶν Dor. pro Λακαινῶν.

5. Ἀνίκα—] Dor. pro ἡνίκα [θυγατέρα] Τυνδάρου κατεκλείσατο τὴν ἀγαπητὴν—

7. —ἐγκροτέοισαι] Pro ἐγκροτέουσαι, *pulsantes* terram, ποσσὶ 243.
περιπλίκτοις. *pedibus numerosis.* πλίσσω, [undè περιπλίκτοις] est

243. *attollo pedes cum decore et pulso terram numerosè*, vel *tolutim incedo*, ut interpretatur Dammius; dicitur enim de equis et mulis gradientibus. Vide Hom. Od. ζ. 318. Vulgata lectio hîc est, περιπλέκτοις, de quo Reiskius, "Pedes" inquit, "*tum* "sunt inter se περιπλεκτοι, *circumplicati*, vel *perplexi*, cum "magna hominum multitudo saltans in numeros pedes eos-"dem pariter tollitque ponitque, et eodem momento supplo-"dit. Pedes enim tunc inter se ita implicantur, ut fila inter "texendum, modo horsùm, modo prorsùm agitantur."

9. Οὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες,] *An igitur tam maturè cubitum ivisti?* Gall. *es tu donc allé coucher si tôt?* Æ. Portus. πρώϊζα est. *prematurè, ante tempus*, &c.

12. Εὕδειν μὰν χρῄζοντα—] Formas Doricas, Εὕδεν μὰν χρῄσδοντα, restituendas rectè monuit Toupius. Valck. Ordo autem est: ἐχρῆν σε, χρῄζοντα εὕδειν καθ' ὥραν, [εὕδειν] αὐτὸν, Angl. *If thou hadst a desire to sleep betimes, thou shouldst have slept* [*by thyself*] *alone.* Brunckius rescripsit: Εὕδεν μὰν χρῄσδοντα, καθ' ὥραν εὕδεν ἐχρῆν τυ,—audacter nimis.

14. —βαθὺν ὄρθρον·] βαθὺς ὄρθρος est *profundum diluculum*, quum videlicet noudum illuxit. Gall. *la plus petite pointe du jour.* Conf. Plat. Crit. sub init. Vol. I. p. 235. De voce autem ἔνας ita Reiskius —"ἔνας," inquit, "Ald. et Flor. "quod revocavi: cæteræ ἔναι. V. Hesych. v. ἔνη et ἔνας, *die* "*tertio post:* subauditur ἐπί. Sententia est: Siquidem et "die tertio post, usque ad extremam auroram, et totis po-"stea annis continuis tua erat futura." τεὰ νυὸς, *tua sponsa.* τεὸς, ά, ὸν, Dor. pro σὸς, σὴ, σόν. "Simplicior," inquit T. Young, "videtur interpretatio, *et vesperi et manè*, scil. ἔνας, "*die senescente;* nam ἔνη apud Aristophanem manifestè est "*vetus.*"

16. —ἀγαθός τις—] Angl. *Some worthy person sneezed good luck to thee when setting out for Sparta, that thou mightest make out this match for thyself, where there were other rival princes.*

22. —ᾇς δρόμος ὠυτὸς] i. e. αἷς δρόμος ὁ αὐτὸς—*quibus idem cursus est, postquam nosmet unxerimus ad fluenta Eurotæ, more virorum.* "Hic memoratus puellarum Lacænarum "δρόμος propriâ quadam appellatione designabatur à Lace-"dæmoniis. Hesych. Ἐνδρομίδας, δρόμος παρθένων ἐν Λακεδαίμονι. "Sed quid ista sibi vox velit, latet." Valckenaer. Vide Spanhemium ad Call. Lav. Pall. v. 13.

26, 27. Αἵ γ' ἀντέλλοισα—] Brunckius, Heinsium et Toupium sequutus, versum 27 versui 26 præfixit. At in constituendis corrigendisque duobus his versibus recentiores interpretes valdè dissentiunt. Reiske pro καλὸν, quod est in omnibus libris, τεὸν reposuit.—Mihi quidem placet Koehleri emenda-

tio : Πότνια νὺξ, ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος, Ἀὼς ἀντέλλοισα 243.
καλὸν τοι ἔφαινε πρόσωπον, Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα, &c. *Quemadmodum, veneranda Nox, vere ineunte, oriens aurora pulchrum tibi ostendit vultum : sic et aurea Helena elucebat inter nos.* HARL.

29. Πιείρᾳ μεγάλα—] Ordo est: ἅτε μεγάλα κυπάρισσος ἀνέδραμε κόσμος πιείρᾳ ἀρούρᾳ ἢ κάπῳ· ἢ Θεσσαλὸς ἵππος [ἐστὶ κόσμος] ἅρματι· Ὧδε, &c.

32. Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ—] *Neque ulla quasillo conglomerat talia opera,* [πανίσδεται, Dor. pro πηνίζεται] Οὔτε συμπλέξασα κερκίδι πυκινώτερον ἄτριον ἐνὶ δαιδαλέῳ ἱστῷ ἔταμε ἐκ μακρῶν κελεόντων, *neque, quum texuit radio elegantius textum in exquisito jugo, scindit de longis pedibus textoriis.* Κελεόντων est ex codd. pro vulgari κανλεόντων. Vide Lexica. P.

39, 40. Αμμες δ' ἐς δρόμον—] Variæ prostant conjecturæ legentium ἐς δρυμόν· ἐς δρόσον· ἐς ῥόδον. Mihi placet ἐς δρόσον. VALCKEN. Forsan tamen vulgata lectio ἐς δρόμον servari et locus ita exponi potest: *Citò abibimus ad flores colligendos.* ἔρπειν est *ire*—ὄρθρι denotat *manè, tempore matutino.* HARL. Ἑρψεῦμες, Dor. pro ἕρψομεν· δρεψεύμεναι, pro δρεψόμεναι.

41. Πολλὰ τεοῦς, Ἑλένα,] Sic erat ex codd. restituendum, 244.
pro vulgatis, Πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα. VALCK. Vide suprà ad Idyll. xi, 25. p. 234.

43. —λωτῶ χαμαὶ—] Vide Coll. Gr. Min. ad p. 78. (104. 3.)

47. —γεγράψεται] Vulgò vocatur hoc tempus *paulo post fut.* Sed forsan nihil aliud est quam reduplicatio fut. 1. med. pro γράψεται· et occurrit hoc temp. sæpissimè in sensu pass. ut benè notum. [Vide suprà ad Eur. Med. ver. 625. p. 185.] "Ἀννείμῃ, custoditum in Ed. Flor. à Toupio affirmatum, omninò restituendum erat pro Ἀγνοίῃ" VALCK. Verbum, Ἀγνοίῃ, quod nemo vidit, est purum putum glossema, quod ex margine libri, ut fieri solet, in textum irrepserat.—Hesych. Ἀννέμειν, ἀναγινώσκειν. Suidas, Ἀνανέμειν, ἴσον τῷ ἀναγινώσκειν. &c. TOUP. Σίβειν, et ἐμμί. Br. Doricè. P.

56. Νεύμεθα—] Dor. pro νεόμεθα. Cæteræ voces Doricæ, quæ hic occurrunt, faciles sunt.

56. —ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς—] *Ubi primus gallus è cubili suo* [Angl. *his roost*] *insonuerit*, &c.

58. Ὑμὴν, ὦ Ὑμέναιε,] tentari non debent.—*Hymen, o Hymenæe*, in Catulli carmine lx. sæpè recurrunt. VALCK.

• ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.] *Favorum fur. Idyllium XIX.* Notissimum est, inter Anacreontica reperiri carmen ejusdem argumenti. Carm. 40. An illud scripserit Anacreon, an hoc Theocritus, æquè dubitari potest: Recensetur à Stobæo tanquam Theocriti, cap. 63. WARTON. Ut Theocriteos, hos

octo versus Stobæus exhibet, qui tamen Bionis esse videntur. Valckenaer. Vide Coll. Gr. Min. p. 86. (112.)

---

245. * ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.] *Bubulcus. Idyll. XX.* Pastor quidam, qui inter ruricolas suos eximiè pulcher sibi videbatur, in urbem venit. Ubi cum conspicatus fuisset puellam urbanam, inusitatâ formâ perculsus ad eam accessit, et rusticè cum eâ ludere, eamque osculari voluit. Illa verò hominis habitum ac mores rusticos detestata, à se illum rejecit. Conqueritur ergo miser in hoc Idyllio, de insigni contumeliâ quâ affectus sit, deque fastu ac superbiâ urbanæ puellæ. *Atque in fine commemorat etiam Dearum exempla, quæ pastorum amore arserint.*—*Anon.*

Ver. 5. Μὴ τό γά μευ κύσσῃς—] Pro Μὴ τύ γέ μευ κύσῃς, emendavit Toupius: quia verbum κύσαι primum semper corripit. Vide Hom. Od. π, 15. supra, p. 58.

7. Ὡς τρυφερὸν λαλέεις,] Elegans mihi conjectura videtur Eldikii, legentis: Ὡς τρυφερὸν γελάεις.—hoc illi non venisset in mentem, nisi legisset v. 6. ἀστεῖα λαλεῦς, cui supposuit in suâ ed. Brunck. ἀστεῖα φιλεῦς. Valck. Ironicè, sicut illa Milonis, Idyll. x. 38. Warton. γελάεις, Edin. 5ta. P.

9. Χείλεά τοι νοσέοντι,] *Labra tibi sunt* velut *ægroto.* "Potius νοσέοντι pro νοσεῦσι sumendum." T. Young.—ἐντὶ non solum pro ἐσὶ, sed etiam pro εἰσί.

12, 13. —συνεχὲς εἶδεν Χείλεσι μυχθίσδοισα,] Hæc, distinctione sublatâ, sic jungenda videbantur ad mentem Hemsterhusii. In edd. legebatur μυθίζοισα· in illâ Wintertoni, μυθίσδοισα· μυχθίζοισα emendârunt T. Hemst. Toupius et Reiskius: ejus loco scripsi μυχθίσδοισα. Valckenaer. *adducto naso*, vel etiam, *excusso per nares spiritu irridens, mussitans surdo murmure.* Harles. —τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον, ut facere solebant superstitiosi μαινόμενόν τε ἰδόντες ἢ ἐπίληπτον, teste Theoph. Char. 16. Vol I. ad p. 327. n. 4. h. op.

14. —καί τι σεσαρὸς Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν.] *et quodammodo fastidiosè ac superbè me irrisit.* σεσαρὸς, Dor. pro σεσηρὼς, est perf. part. med. à σαίρω, *verro, orno*—à quibusdam redditur, *aperto ore hiare.*

23. —σίλινα] Vide suprà ad Idyll. iii, 23. p. 227.

246. 28. —σύριγγι] Vide suprà ad Idyll. viii, 18. αὐλὸς, *tibia:* δόναξ, *arundo:* πλαγίαυλος, "*fistula obliqua*, tibiæ genus, "quæ fiebat ex loto, et Apollinis* inventum, teste Bione, iii, "7." Harles. Fabricabantur tibiæ, secundum Pollucem, ex arundine, ære, loto, buxo, cornu, osse cervi, lauro. Veri-

simile est diversæ magnitudinis ac formæ fuisse quæ è ligno, quæque ex arundine fiebant: hinc opponuntur αὐλὸς et δόναξ· πλαγίαυλος collum ad latus flexum habebat, cujusmodi subindè in monumentis cernere licet: foramina erant in initio quatuor, postea plura; horum situs diversus diversitatem instrumenti atque nominis efficere poterat. Erant autem γλῶσσαι, seu lingulæ, arundinaceæ, longitudinis manûs latæ, fissurâ sæpius instructæ, secundum Theophrasti descriptionem, quam Plinius pessimè corrupit: usu facilè exolescebant; quamobrem accuratè in γλωττοκομείῳ servabantur. Hinc, et aliundè, satis patet tibias, saltem vulgares, neutri hodierno *flauto* similes fuisse: propius autem ad ea instrumenta accessisse, quæ *hoboe* et *clarinetto* appellantur; quod celeberrimum Burneium latuisse videtur. Longitudo earum et infra pedalem et supra bipedalem fuisse videtur, itaque intervallorum seriem satis amplam præbere poterat. T. Young. *Panis. Vide p 251. P. 246.

31. —ἁ δ' ἄσυκα οὐκ ἐφίλασεν,] Dubitant critici, sitne singularis an pluralis τὰ δ' ἄσυκα, ut subaudiatur, κοράσια, &c. Steph. vult χίλια. Warton.

39. Λάτμιον ἀννάπος] Conjunxit Hemsterhusius malè distracta in edd. ἂν νάπος. [ἀννάπος, i. e. ἀνὰ νάπος.] —εἰς ἕνα— Placet mihi quidem Heinsii correctio legentis, εἰς ἅμα παιδὶ κάθευδε. Valck.

40. —τὸν βουκόλον·] Bubulcus hic memoratus fuit *Atys*, de quo superstitio diversas sparsit fabulas. Harles.

41. —ἐπλάγχθης;] Vide suprà ad Od. α, 2. ὄρνις, pro vulgari αὐτὸς, est lect. Vaticani codicis.—tanquam *ales*.

44. Μηκέτι μηδὲ σὺ—] In his versibus allusio est ad Veneris et Adonidis amores, et μήτε κατ' ἄστυ intelligendum de Adonidis festo. *Non itaque, Venus, dulcem tuum Amasium osculère ampliùs, nec in urbe, nec in montibus, solaque dormias, siquidem indecorus est bubulci amor.* Hac ironiâ fastidiosam urbanam puellam dimittit. Brunck.

---

* ἩΡΑΚΛΙΣΚΟΣ.] Herculiscus. *Idyll. XXIV.* Hoc Idyllium totum est διηγηματικόν. Primùm enim commemorat, quomodo Hercules puer, decem tantùm natus menses, duos immani magnitudine dracones, nocturno tempore, ut ipsum interficerent, immissos à Junone, manibus eliserit ac laceraverit. Deinde vaticinium Tiresiæ refertur. Sequitur postea pulchra distributio, quibus præceptoribus Hercules, quaque in arte, usus fuerit. Ait, Linum illi præceptorem in literarum ac doctrinæ studiis fuisse: ab Eumolpo verò musicam ipsum didicisse: ab aliis porro belli artes, et rei militaris scientiam,

246. Pars ultima, quâ vitæ ac victûs ratio exponitur, intercidit. Mancum itaque seu mutilum hoc Idyllion, fine præciso, habemus: sicut et sequenti Idyllio caput seu initium deest. Est verò imprimis illustris ac venusta in principio hujus Idyllii imago, quum Alcmena pueros Herculem atque Iphiclum in scuto æreo, quod hosti occiso maritus ademerat, ponit, scutumque ceu cunas movet: et precationem addit, ut pueri feliciter dormiant. Dulcis hic est scuti usus, et jucundus post res bello gestas finis, pacata educatio sobolis. *Anon.*

Ver. 1. —Μιδεᾶτις] Midea seu Persepolis urbs erat è cujus ruinis postea crevit Argos. Vide Stephanum Byzantinum et Pausaniam. T. YOUNG.

7. Εὕδετ', ἐμὰ βρέφεα,] Votum matris suavissimum numerosis valdè mellitisque versiculis exprimitur. Eâdem ferè næniolæ formulâ Danaë utitur in eximio fragmento Simonidis apud Dionys. Hal. edit. Upton. p. 261. WARTON. Vide infrà p. 259.

247. 11. —ἄρκτος] Vide Coll. Gr. Min. ad p. 76. n. 11. (102. iii, 2.) Ἆμος—τᾶμος, i. e. ἦμος—τῆμος, *quando—tunc.*

17. —ἐξειλυσθέντες] Ex edit. Flor.—Reiske et Brunck è Roman. prætulerunt ἐξειλυσθέντε.

32. Αψ δὲ πάλιν διέλυον,] *Mox verò rursùs spiras solverunt,* ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας, *cum defatigati essent spinas* dorsi.

35. Ανσταθ',—Ανστα,] Dor. pro comm. ἀνάστηθι, *surge.*

38. Οὐ νοέεις—] Conf. Odyss. τ, 39. νυκτὸς ἀωρὶ, *nocte intempestâ*— Vide suprà Idyll. xi, 40.

42. Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος,] Angl. *He immediately went in quest of his exquisitely made sword.*— [Vide suprà ad Apoll. Rhod. v. 4. p. 81.] ὁρρ' οἱ, i. e. ὃ ῥα αὐτῷ. Pro ὁρρ' οἱ scribi mavult Br. ὅ ῥ' οἱ. VALCK. Vide suprà ad p. 241. v. 125. 128. ὥρμησε μετὰ—*properabat ad*—Int. P.

248. 44. Ἦτοι ὅγ' ἀριγνῶτο—] *Profectò hic exporrectâ manu patebat recens contextum lorum.* ὀριγνάω, ab ὀρέγω, *porrigo.*

45. —μέγα λώτινον ἔργον] *magnum è loto opus.* Λωτὸς, undè λώτινος, est *Celtis* Plin. *Celtis australis* Linn. Angl. *European Lote or Nettle tree.* Lignum ejus firmum est, compactum, et durabile. Tibias ex eo conficere solebant; atque ex ejus radice gladiorum et cultrorum capulos, &c. RUTHERFORD.

49. —ἀνακόψαντ' ὀχῆας·] Vide Anacreont. Carm. iii, v. 7.

56. Ἑρπετὰ δεικανάασκεν,] *Serpentes ostendebat,* vel *porrigebat.* [δεικανάασκε, more Ion. pro ἐδεικάνα, 3. sing. imperf. ind. verbi δεικανάω, idem quod δείκνυμι, *ostendo.*] "Præclara imago," inquit Wartonus, "Herculis infantuli, belluas illas "mortuas patri blandè porrigentis, et cum risu puerili pro-

"jicientis ad ejus pedes. Quæ quidem et terrorem, et leni- 248.
"ores illos affectus, unà excitat."

65. —χρίος κατέλεξε—] Τέρας, quod est in cod. Vat. recepit Brunckius: mihi χρίος genuinum videtur, et adscriptum instar Scholii τέρας. VALCK.

68. —καὶ ὡς οὐκ ἔστιν—] Ordo est: καὶ, Μάντι Εὐηρείδα, διδάσκω σε μάλα φρονέοντα, ὡς οὐκ ἔστιν ἀνθρώποις ἀλύξαι ὅ, τι μοῖρα κατεπείγει [διὰ] κλωστῆρος. *atque, Vates Eueride, ego doceo te admodum sapientem* [i. e. tametsi admodùm sis sapiens] *non licere hominibus evitare id quod Parca urget per filum* suum. "Apud Theocritum," [verba sunt Dammii, Lex. voce Τειρεσίας] "Id. 24. 70. dicitur Tiresias, μάντις Εὐηρείδης, quasi "pater ejus fuerit ὁ Εὐηρεὺς, ἢ Εὐήρης, εος." Vide infrà Callim. Lav. Pall. p. 304. v. 79. p. 305. v. 104. P.

73. Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος] *Per meum dulce lumen*, &c. Tiresias, vates Thebanus, quod Pallada in lavacro se lavantem adspexit, oculis privatus est. v. Callim. H. in Lav. Pall. 70. sqq.—Aliam tamen cæcitatis rationem attulit Ovid. Met. iii. 323. adde Hygin. fab. 75.—De jurejurando per oculos conf. Idyll. xi, 53. HARLES. Ναὶ sc. pro Καί. P.

74. Πολλαὶ Ἀχαιϊάδων—] *Multæ Achaiades molle stamen circa genua manu versabunt.*— Sermo hìc videtur esse de nendo colu et fuso. Appositè Ovid. *Teretem versabat pollice fusum.* Met vi. 22. Cf. Tibull. i. 3. 86. ii. 1. 63. Pro κατατρίψοντι, quod est κατατρίψοντι, vulgares editt. καταστρίψοντι.

77. Τοῖος ἀνὴρ—] Conf. Xen. Mem. ii, 1. de Hercule. 249.

80. Δώδεκα—] Constructio est: πεπρωμένον ἐστί οἱ τελέσαντι δώδεκα μόχθους οἰκεῖν ἐν [δώματι] Διός.

81. —πυρὰ Τραχίνιος—] est *rogus Thessalicus.*—In summo autem vertice Œtæ, montis Thessaliæ, Hercules crematus: et *Trachinius* idem est ac *Thessalus*, à *Trachine*, civitate Thessaliæ;—indè Sophoclis Tragœdia, *Trachiniæ*, nomen duxit.—Sensus est: *quidquid mortale est Herculi, id in rogo Thessalo*, h. e. *in monte Oetâ, consumetur et comburetur.* HARLES.

82. —κεκλήσεται,—] Vide suprà ad p. 244. 47.

84. —ἐπανίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ—] Ista stylo prophetico, velo obducto allegorico, quasi μυστικῶς enuntiantur. Anne hæc è Sacris? Vide Is. xi, 6. lxv, 25. WARTON. καρχαρόδων, *dentes asperos et serræ similes habens*; apud Hom. est καρχαρόδους, οντος, Il. κ, 360. et ν, 198. HARLES.

87, 88. Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ'—] *Et ligna arida aspalathi.* Ἀσπάλαθοι frutices spinosi quinam sint, definiri vix potest. Videntur inter Rhamnos, Genistas, Tragacanthas et affines plantas, quarum plures Tournefortius in itinere orientali reperit, magis minúsve spinosas, quærendæ. Παλίουρος est

249. *Rhamnus Paliurus* Linn. Βάτος est *Rubus*, et quidem præcipuè *fruticosus* Linn. Ἀχερδον explicatur per ἀγριαπίδιον, *parvum pirum sylvestrem*.—Legitur etiam apud Homerum, Od. ξ, 10. SCHREBER. Ἀσπάλαθος, frutex admodùm spinosus; cujus autem species ignota est Παλίουρος, *Rhamnus Paliurus* Linn. Angl. *common Christ's thorn*. Ἀχερδος, species quoque fruticis spinosi, sed nunc ignota. Falsò putatur idem esse ac id quod est Angl. *the wild Pear*; Gr. ἀχράς, άδος. RUTHERFORD. Antiqua nomina praeferenda. P.

90. —κανῆν—] Dor. pro κανεῖν à καίνω, *interficio*.

91. Ἠρι—] *manè, tempore matutino*. Vide suprà Idyll. xviii, 32.

93. —ὑπὲρ οὔριον] οὔριος, ου, ὁ Poët. *ventus secundus*—Idem autem est ac οὖρος, ου, ὁ. undè deductum, et substantivè sumitur. Alias adjectivè, subaudito nomine ἄνεμος· ὑπὲρ οὔριον, *in secundum ventum*. Æ. PORTUS. ὑπερούριον in unum vocabulum contraxerunt Brodæus, Reiske et Brunck, probante Valck. ὑπὲρ οὔριον, vel, cum spiritu leni οὔριον, edd. vett. apud Reiske, qui contractum vocabulum pro ὑπερόριον sumit, et explicat, *ultra terminos ditionis tuæ ejice*. Vide Lomeier de lustrationibus Veterum, cap. 6. In ejusmodi autem lustrationibus vetitum fuit *respicere*. Virg. *Fer cineres*, &c. Ecl. viii, 101. HARLES; apud quem vide plura. —ἂψ δὲ νέεσθαι ἄστρεπτος, Angl. *and let her return without looking back*. Inf. pro Imperat. ut loquuntur Grammatici.

105. —ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν,] Angl. *to be dextrous in shooting arrows*.

250. 109—113. Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων] ἑδροστρόφος est, *qui versat nates inter luctandum*, Angl. *he who twists, writhes or contorts his haunches* or *hips in wrestling*: [*wrestlers*.] Ordo est: ἔμαθε πάντα, ὅσα ἄνδρες Ἀργόθεν ἑδροστρόφοι ἀπὸ σκελέων σφάλλουσιν ἀλλήλους παλαίσμασι, ὅσα τε πύκται δεινοὶ ἐν ἱμᾶσι [ἐξεύροντο,] τε παλαίσματα σύμφορα τέχνῃ ἃ πυγμάχοι ἐξεύροντο προπεσόντες ἐς γαῖαν. δεδασκόμενος παρὰ, &c. παμμαχοι, Br. V. 114. Φανοτῆι, Valck. Br. P.

118. —τροχῷ σύριγγα φυλάξαι,] *modiolum rotæ salvum conservare*. REISKE.

125. —λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι] *agmen* sive *aciem hostilem metiri*. Vide Toupii Addenda. HARLES.

127. Κάστωρ ἱππαλίδας—] Castor vulgò ἱππόδαμος, hìc ἱππαλίδας dicitur; quæ vox singularis lexicis deest. T. YOUNG. ἔδαεν hìc sonat *docuit* in sensu transitivo. Vulgaris significatio verbi δαέω est *disco*. At verba hujusmodi nonnunquam induunt sensum transitivum. Sic, *to learn* est etiam Vernaculè *to teach*. Vide Burgess. adnot. ad Dawes. Misc. Crit. p. 495.

128. Ὁππόκα—] i. e. ὁπότε, &c. *quo tempore.* 250.

135. —μέγας ἄρτος Δωρικὸς,] Panis ille Doricus fuit vilioris generis, et pro pane crasso nec delicato ponitur. v. Schol. ad Apollon. Rhod. i, 1077. et Warton, qui præterea usum frequentem voc ἐν κανέῳ. *in canistro*, fusè illustrat, et de Hercule edace ac bibace doctè disserit. Quendam Phryga edacissimum *quatuor fossorum* cibos comedisse, ait Alciphr. iii. Epist 39 p. 357. Harles.

137. —τυννὸν—] idem ac τυννοῦτον, i. e. μικρὸν, *parvum* —τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον· *parvam sine igne sumebat cœnam:* pro *tenuem sine lucernâ sumebat cœnam.* Æ. Portus. Δόρπον sæpiùs idem valet ac δεῖπνον· hîc autem aliud, ut apud Æschylum: Αριστα. δεῖπνα. δόρπα, θ' αἱρεῖσθαι τρίτα. T. Young. ἐπ' ἤματι est, Angl *at the close of day.*

138. Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ—] ἀσκητὸς propriè de vestibus *splendidis, elegantibus.* v. Homer. Iliad. ξ, 179. et Warton. Harles.

II. NOTÆ IN BIONEM.

*E Bione.] Bionis præcipuum Idyllium est *Epitaphium Adonidis;* è quo excerptum dedimus in Coll Gr. Min. quod vide; etiam Idyll. ii. et vi. unà cum Notitiâ brevi de Bione, &c. 251.

† Εἰδύλλιον γ'.] *Idyll. III.* In hoc Idyllio vis Amoris lepidissimâ fabulâ pulchrè describitur.

3. Ἐς χθόνα νευστάζοντα] *In terram caput demittentem*, quod de iis dicitur, qui pudore vel mœstitiâ afficiuntur. νευστάζω est *nuto*, item *caput demitto.* Vide Odys σ, 153.

7. —πλαγίαυλον] *tibiam obliquam*, —αὐλὸν, *tibiam rectam*, —χέλυν, *testudinem*, —κίθαριν, *citharam.* Vide suprà ad p. 246. v. 28, 29

13. —ἐδιδάχθην] *doctus sum, didici.* Cæterùm voces Doricæ. quæ hic occurrunt, nequeunt difficiles esse discipulis, qui non sunt omninò tirones.

* Εἰδύλλιον δ'] *Idyll. IV.* Musæ favent amatoribus. 252.

7. —ὅτι μῦθος ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής.] *quòd hoc verbum verum sit omnibus*, i. e. *hoc verbum verum esse omnibus.* De ἔπλετο, vide suprà ad Od. α, 225. p. 10.

9. Βαμβαίνει μευ γλῶσσα] Angl. *my tongue falters.* "βαμβαίνω est," inquit Dammius, "verbum fictum ex sono

252. "eorum, qui loqui conantur cum valdè algent, et cum tremore maxillarum loquuntur. *Conor loqui sed impedior tremore.*" [Vide Il. κ, 375.] Vulgaris lectio est Καμβαίνει, quam vitiosam censet celeberrimus Valckenarius. Pro φίλα, in versu ultimo, idem vir præstantissimus prætulisset αὐδὰ, quod dat edit. Ursini, si Codices exhibuissent.

† ιϛ'.] Hos versus, inter Moschi carminum reliquias absque ullâ auctoritate vulgatos, ut Bionis exhibet Stobæus *Gesn.* p. 388. *Grotii*, p. 245. Valck. Continent hymnum ad Hesperum.

1. Ἕσπερε.] Infima est quinque errantium, terræque proxima, stella Veneris, quæ φωσφόρος, Latinè Lucifer dicitur, quum antegreditur solem: quum subsequitur autem, Hesperus. Cicero, de Nat. Deor. lib. ii. c. 20. Cf. Il. χ, 317. Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι, &c. et Æn. viii, 590. χρύσεον φάος τᾶς ἐρατᾶς Ἀφρογενείας, *aureum lumen blandæ Veneris* —Ἀφρογένεια, eadem quæ Ἀφροδίτη, utraque scil. ab ἀφρὸς, *spuma*; sed hæc de Veneris genere absurda fabula temporibus Homeri ignota. ἱερὸν ἄγαλμα κυαν. ν. *sacrum decus cæruleæ noctis.* —ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι, vide suprà, ad Theocr. Idyll. xviii. 26. p. 243. —iii, 1. p. 226. P.

6. —οὐκ ἐπὶ φωρὰν ἔρχομαι,] *non ad furandum eo.* Imitatus est anonymus Anglus, quem et Græcè et Latinè expressit vir summi ingenii Gulielmus Jones; [Append. ad Poës. Asiat. Comm. pp. 509. 530.] qui quæ Græcè composuit, ea nec elegantiâ carent, nec ubique erroribus libera sunt. Cf. Philodemi epigr. vii. in Br. Annal. tom. ii. p. 84. T. Young.

8. —καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι.] *pulchrum autem est amatori mutuum amorem sentire,—vicissim experiri amorem.* Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2.

‡ ιζ'.] Ad Venerem querimonia.

1. Ἄμερε Κυπρογένεια,] Insula Cyprus, ut benè notum, Veneri sacra erat. Undè hæcce dea vocabatur ἡ Κύπρις. Κυπρία, et hîc Κυπρογένεια. Venus autem repræsentatur nunc ut filia Jovis et Diones; nunc quasi ex æquoreâ spumâ generata; hîc autem à Bione tanquam filia Jovis et Maris. Vide Cic. de Nat. Deor. iii, 23. ἄμερε, Dor. pro ἥμερε.

3. Τυτθὸν ἔφαν] *summissâ voce dixi;*— domitus scil. ab amore. τυτθὸς, propriè est *infans lactens*, à τιτθὸς, *mamma*: inde *parvus*, &c. Conf. Iliad. ω, 170; ubi τυτθὸν φθεγξαμένη, est *summissâ voce loquens.*—ἦ τί νυ αὐτὰ, &c. *et quid tandem ipsa adeò* infensa es *ut Amorem tantum malum omnibus peperis?*—Pro vulgato τίνα ταῦτα Scaliger posuit τί νυ αὐτὰ.

III. NOTÆ IN MOSCHUM.

*E Moscho.] *Amorem fugitivum*, atque partem aliquam *Epitaphii Bionis*, jam dedimus in Coll. Gr. Min. quæ præstantissimus Valckenarius pronuntiavit *pervenusta* poëmata. Visum est hîc adjungere quædam ex Moschi Minoribus Idylliis. 253.

† Εἰδύλλιον ε.] *Idyll. V.* Terra mari præfertur.

1. —ἄνεμος ἀτρέμα βάλλῃ,] —*ventus leniter ferit*, ἐρεθίζομαι κατὰ, &c. —ποτάγει [i. e προσάγει] πολὺ πλέον ἄμμε [Æol. pro ἡμᾶς, quod hîc pro ἐμὲ] γαλάνα, *attrahit me multò magis tranquillitas* H. Steph. in suis Stobæi exemplaribus invenit, ποθέει δὲ πολὺ πλέονα μεγάλαν ἅλα. Undè Valckenarius: "Προσάγειν, quo sensu hîc esset capiendum, Græcè non adhibetur: mihi ποθέει genuinum, et sic ista scripsisse videtur "Poëta: Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, (οὐδ' ἔτι μοι γᾶ Ἐντὶ "φίλα,) ποθέει δὲ πολὺ πλέον ἅδε γαλάναν· *desiderat verò illa* "(nempè ἁ φρὴν ἁ δειλὰ] *multò magis mitem undarum tranquillitatem.*" προσάγω tamen est *adduco*; et προσάγει hîc non malè reddi possit, *adducit, attrahit.*—Hæc autem ita pulchrè interpretatus est numeris Latinis celeberrimus Hugo Grotius.

Cum placido pelagus mulcet levis aura susurro,
Pectus amat tentare vagum mare: nec mihi dulcis
Terra, sed in mites votis feror omnibus undas.

5. Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ.] *agitatum spumat.*—κυρτὸς, *curvus, gibbus, convexus*; Homerus habet κύματα κυρτὰ, *fluctus tumidi*, Il. ν, 799. conf. δ, 422, 426. item Virg. Geor. iii, 237. μαίνομαι, *furo*; undè perf. med. μέμηνα, in subj. μεμήνω, &c.

7. —τάχα δάσκιος εὔαδεν ὕλα,] *statim placet opaca sylva,*—de εὔαδεν vide supra ad Apoll. Rhod. iii, 1083. p. 106.

8. —ἁ πίτυς ᾄδει.] Vide Theocr. Idyll. i. init. p. 215.

* Εἰδύλλιον ς'.] *Idyll. VI.* Procax amor. 254.

1. Ἤρα Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείτονος,] *Pan amabat Echo vicinam,* —ἐράω. cum genitivo. Ἀχῶς Dor. pro Ἠχοῦς, &c. —Σκιρτητᾶ Σατύρω. Dor. pro Σκιρτητοῦ Σατύρου. Angl. *a frisking satyr.*

4. —ἴσως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ.] *amor autem flagrabat vicissim*, i. e. ordine, non reciprocatione.

6. —πάντχι δ' ἄποινα.] In Cod. Leid. legitur πάντχι δ' ἃ ποίει.— Dat quidem illud sensum commodum, sed eundem

254. præbet elegantior lectio vulgata: *πάσχε δ' ἄποινα, justam pœnam patiebatur.* ἄποινον æquè ac ἀμοιβὴ vox est μέση. VALCK.

† Εἰδύλλιον ζ'] *Idyll. VII.* Cupidinis potentia

1. Ἀλφειός.] Nota est fabula de Arethusâ fonte Siciliæ, ejusque cum Alpheo, flumine Elidis, intercursu. Vide Æn. iii, 694. *Alpheum fama est,* &c. et Ecl. x, 1. annotante summo Heynio. conf. Ovid. Met. v. s. 8, 10. μετὰ Πίσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὁδεύῃ. *relictâ Pisâ, quum per mare profectus esset,* —ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ, *ducens oleastrum ferentem aquam,*— κόνιν ἱρὰν, *pulverem sacrum,* ad *pulverem* nempè *Olympicum* alludit.

5. —κοὐ μίγνυται—] Conf. Il. β', 753.

7. Κῶρος δεινοθέτας,] *Puer* ille *maleficus,* &c.

8. —κολυμβῆν.] Mavult Heskinus κολυμβᾶν, utpote Δωρικώτερον· malo quidem augurio: nam κολυμβᾶν non omninò Doricum. Angl. *to dive.* P.

*** Perductis jam ad finem hisce notulis in Poëtas Bucolicos, rem non ingratam ingenuæ Juventuti facturos existimavimus, si Meleagri Gadareni venustissimum *Idyllium in Ver* hic apponeremus, desumtum è Brunckii Analectis Vet. Poët. Græc. tom. 1. p. 31.

Εἰς τὸ Ἔαρ. Εἰδύλλιον.

ΧΕΙματος ἠνεμόεντος ἀπ' αἰθέρος οἰχομένοιο,
Πορφυρέη μείδησε φερανθέος εἴαρος ὥρη.
Γαῖα δὲ κυανέη χλοερὴν ἐστέψατο ποίην,
Καὶ φυτὰ θηλήσαντα νέοις ἐκόμησε πετήλοις.
Οἱ δ' ἁπαλὴν πίνοντες ἀεξιφύτου δρόσον Ἠοῦς
Λειμῶνες γελόωσιν, ἀνοιγομένοιο ῥόδοιο.
Χαίρει καὶ σύριγγι νομεὺς ἐν ὄρεσσι λιγαίνων,
Καὶ πολιοῖς ἐρίφοις ἐπιτέρπεται αἰπόλος αἰγῶν.
Ἤδη δὲ πλώουσιν ἐπ' εὐρέα κύματα ναῦται
Πνοιῇ ἀπημάντῳ Ζεφύρου λίνα κολπώσαντες.
Ἤδη δ' εὐάζουσι φερεσταφύλῳ Διονύσῳ
Ἄνθεϊ βοτρυόεντος ἐρεψάμενοι τρίχα κισσοῦ.
Ἔργα δὲ τεχνήεντα βοηγενέεσσι μελίσσαις
Καλὰ μέλει, καὶ σίμβλῳ ἐφήμεναι ἐργάζονται
Λευκὰ πολυτρήτοιο νεόῤῥυτα κάλλεα κηροῦ.
Πάντη δ' ὀρνίθων γενεὴ λιγύφωνον ἀείδει·
Ἀλκυόνες περὶ κῦμα, χελιδόνες ἀμφὶ μέλαθρα,
Κύκνος ἐπ' ὄχθαισιν ποταμοῦ, καὶ ὑπ' ἄλσος ἀηδών.
Εἰ δὲ φυτῶν χαίρουσι κόμαι, καὶ γαῖα τέθηλε,

Συρίζει δὲ νομεὺς, καὶ τέρπεται εὔκομα μῆλα,
Καὶ ναῦται πλώουσι, Διώνυσος δὲ χορεύει,
Καὶ μέλπει πετεηνὰ, καὶ ὠδίνουσι μέλισσαι,
Πῶς οὐ χρὴ καὶ ἀοιδὸν ἐν εἴαρι καλὸν ἀεῖσαι;

NOTÆ IN MELEAGRI IDYLLIUM.

Ver. 2. Πορφυρέη—] *Cum se purpureo vere remittit humus.* [*hyems.*] Tibull. iii, 5. 4. Conf. Oppian. Hal. L. i, 458. Jacobs.

4. —ἐκόμησε—] ἀ κομάω, est lectio Huetii, quam confirmavit Cod. Planud. regius, ubi ἐκόμασε exhibetur. Vulgò ἐκόμισσε. Vide Hor. Carm. i, 4. 1.

10. Πνοιῇ ἀπημάντῳ] *aurâ leni*— Nam ἀπήμαντος, quod vulgò redditur *illæsus, incolumis;* significat etiam, ut hîc, *innoxius*, indè *mitis. lenis.* Angl. *gentle.*

11. Ἤδη δ' εὐάζουσι—] Ordo est: ἤδη δ' ἐρεψάμενοι [βακχεύοντες scil.] τρίχα ἄνθεϊ βοτρυόεντος κισσοῦ, εὐάζουσι φερεσταφύλῳ Διονύσῳ· *et jam* Bacchantes *tecti crines flore bacciferæ hederæ, clamant uvifero Baccho.* ἔργα δὲ καλὰ τεχνῶντα μέλει βουγενέεσσι μελίσσαις. [De voce βουγενὴς, vel βουγενὴς, ita Hesychius: ἡ μέλισσα βουγενὴς, ὅτι βοείων ὀστέων γεννᾶται.] —ἐν σίμβλῳ ἑζόμεναι, *et alveari insidentes*, ἐργάζονται λευκὰ νεόῤῥυτα κάλλεα πολυτρήτοιο κηροῦ· *elaborant puras recenter fluentes pulchritudines multas-cellas-habentis ceræ*, i. e. *ceram fabricant puram, pulchram, recenter fluentem, et multas cellas habentem.* Conf. Georg Lib. iv. 149. sqq.

19. Εἰ δὲ φυτῶν—] *Quod si ramorum comæ gaudent*, i. e. *si frondent lætæ sylvæ*, καὶ γαῖα τέθηλε, *et floret terra*, &c. —καὶ μέλισσαι ὠδίνουσι, *et exercentur apes*, &c. Appositè Virg Ecl. iii, 56. *Et nunc omnis ager*, &c.

*** Egregiè laudatur et citatur hoc Idyllium à celeberrimo Gul. Jones, Poës. Asiat. Comm. p. 411. "Tanquam "venerandæ antiquitatis pretiosissimum monumentum, à se "recens detectum, eruditorum admiratione venditavit Jo. "Baptista Zenobetti, sub titulo: *Ver Idyllium Meleagri è* "*Cod. Vat. Msc. editum et illustratum.* Romæ 1759. 4. "Errorem editoris detexit Vir D. in *Journal de Trevoux*, "1760. *Mars.* p. 763. Idem carmen separatim exhibuit, "prolixo commentario instructum, *Meinecke* Goettingæ "1788. 8. Habet hoc Idyllium, quo se commendet; vix "tamen dignum iis laudibus, quibus nonnulli id cumulave"runt." Jacobs.

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

EXCERPTA LYRICA.

I. NOTÆ IN ODAS.

257. * ODÆ.] Carmen omne cantioni destinatum, sive assâ voce sive fidibus conjunctis canendum, Græci ᾠδὴν appellant. —Est Ode poëmatis species omnium maximè *suavis*, venusta, elegans, varia, sublimis; quorum singula ferè in ordine, sensibus, imaginibus, dictione, numeris, cernuntur. In rerum ordine ac dispositione posita est prima ac maxima quidem Odæ venustas; quæ cum facillimè sentitur, difficillimè tamen explicatur: hoc enim habet vel præcipuum, quod viâ et præceptis certâque partium descriptione minimè continetur. Est enim læta, soluta, libera; in elatiore argumento exultans, audax, et nonnunquam penè effrænis: sed et hîc etiam, sempérque aliàs, nisi per totum regnet quædam facilitas, quæ negligentiæ cujusdam minimè affectatæ speciem habet, naturam non artem præ se ferens; quæque cernitur maximè in exordio obvio, nec nimis exquisito, et in ipsam plerumque rem protinus incurrente; in serie rerum per jucundam varietatem subtiliter et artificiosè, sed quasi sponte, deductâ; in clausulâ sine ullo acumine leni quodam lapsu in loco forsan minimè expectato, et nonnunquam veluti *fortuitò* cadente: nisi sit totius habitus quidam suus et forma peculiaris, in rebus ipsis, in ordine et dictione, non in metri genere posita, quæ hanc præcipuè atque unicè deceat; fiet quidem poëma cætera forsan probabile, minimè autem erit elegans Ode. LOWTH, de Sacrâ Poës. Heb. Præl. XXV.

---

† ΕΚ ΤΩΝ ΣΑΠΦΟΥΣ—] *E carminibus Sapphûs quaedam reliquiae.* [" Vellem profectò non intercidissent tot et " tam divina Sapphûs carmina. Quæ supersunt (ut ipsius " poëtriæ utar verbis) sunt *auro ipso magis aurea.* [Χρυσοῦ " χρυσότερα. Sapph. apud Demetr. Phal.] Et notabile est " Demetrium, Hermogenem, Dionysium Halicarnasseum, et " reliquos artis oratoriæ magistros, illam perpetuò citare, " cùm de *venusto* genere dicendi loquantur." GUL. JONES, Poës. Asiat. Comm. p. 258.] Sappho, celeberrima Poëtria

Lyrica, nata erat Mitylenis, quæ urbs fuit in Lesbo insulâ 257.
clarissimâ, ab Æolibus habitatâ, non longè ab Hellesponto. Quo anno in lucem edita fuerit incertum est. Alcæi fuit æqualis; et verisimillimum est natalem ejus incidisse circiter Olymp. xxxvi. vel xxxvii. A. M. 3368, vel 3372. ante Chr. N. 636, vel 632. [Vide Wolfii Sapphûs Vitam, p. iv.] Nomen patris Scamandronymus, matris Clis, Κλεῖς, seu Cleïs fuisse dicitur. Inventrix erat ejus generis carminis quod Sapphicum vocatur; et tanti æstimata erat poësis ejus à Veteribus, ut *Musa decima* diceretur. Sed nimis erat amatrix, et voluptatibus dedita. Quæ tamen de nefandis ejus amoribus memoriæ prodita sunt, ista quidem nullis argumentis validis niti videntur. Sed utrum vera sint vel omninò ficta et falsa, non est hujus loci disquirere. Satis sit de eo, quod vix negari potest, insano scilicet, quo capta erat, Phaonis amore, mentionem facere. Fuit is Lesbius quidam juvenis admodum formosus. Eum Sappho deperibat. Sed adeò ei, quæ neque inter pulchras neque inter deformes sui sexûs numerari posset, non amore mutuo ille respondebat, ut, ejus vitandæ causâ, in Siciliam se contulerit. Illûc eum sequuta est infelix Sappho; cujus rei memoriam asservavit marmor illud vetus Parium, quod hodiè extat Oxonii, inter marmora Arundeliana. [Vide Prideaux Marmora Oxoniens. p. 166. et *Hewlett's Vindication of the Parian Chronicle*, &c.] Ibi omnia, sed frustra, tentabat ut Phaonem suum ad se pelliceret. Est prope sinum Ambracium in Epiro mons, seu promontorium, Leucates nomine, ubi Apollo Leucadius religiosissimè colebatur. Inde desperabundi amatores desilire solebant, se hoc modo remedium amoris inventuros credentes. Hunc *Saltum amantium* experiri volens misera Sappho, è Leucate in mare se præcipitem dedit; atque unâ eademque operâ finem vitæ et amoris invenit. In illâ Ovidii epistolâ celeberrimâ, quæ inscribitur *Sappho Phaoni*, nonnulli docti homines putârunt poëtam Romanum imitatum esse quoddam lepidissimum Sapphûs ipsius carmen, nunc deperditum, quo Phaonem fugientem prosequuta est. Credit doctissima Dacieria *Oden ad Venerem* scriptam esse, postquam Phaon in Siciliam profectus esset. Ex Sapphûs carminibus nihil nunc restat nisi hæc Ode, quam nobis servavit Dionysius Halicarnassensis; et carmen illud alterum, quod videre est, sed imperfectum, in Longini de Sublimitate commentario, § x. cum quibusdam aliis fragmentis, hinc indè à doctis viris collectis, atque sæpissimè editis. Ampliorem de Sappho notitiam cupientibus dabit vel indicabit Fabr. Bib. Gr. Vol. ii. p. 137. edit. Harles. 1791. Iidem videant Hor. L. ii. Od. 13, 24. sqq. L. iv. Od. 9, 10, sqq. et quæ ibi annotavit doctissimus Jani.

EDITIONES SAPPHUS.

257. Extat Ἀσμα εἰς Ἀφροδίτην in omnibus editt. Dion. Halicarn. in istâ Reiskii, Vol. v. p. 173, sqq. et Πρὸς γυναῖκα ἐρωμένην, Long. de Subl. § x. Utrumque, ex emend. Is. Vossii, extat in suâ Catulli edit. p. 113, sqq. Cum cæteris quoque fragmentis inter *Carmina novem illustrium Feminarum*, edit. Fulvii Ursini, *Antv.* 1568, 8*vo.* Adjecta sunt in multis Anacreon. editt. Extant etiam in Maittaire Dialectis Ling. Gr. et in Brunckii Analect. Vet. Poët. Gr. T. i p. 54, sqq. Plenissima autem est edit Wolfiana, sub hoc titulo :—

Sapphûs, Poëtriæ Lesbiæ, Fragmenta et Elogia, cum virorum doctorum notis integris, cutâ et studio Jo. Christiani Wolfii, in Gymnasio Hamburgensi Professoris Publici Qui Vitam Sapphûs et Indices adjecit. *Hamburgi*, 1733, in 4*to.*

*** Nos sequuti sumus edit. secundam Brunckii, quæ prodiit minori formâ, cum Anacr. Carm. *Argent.* 1786.

Ver. 1. Ποικιλόθρον',] i. e. ἔχουσα ποικίλους θρόνους, *habens varios thronos;* epitheton scil. Veneris, ob imperium quod ubique gentium exercet. Sunt tamen qui interpretantur ποικιλόθρονον, *floridam et variâ veste utentem;* nam θρόνα, secundum Hesychium est ἄνθη καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα· et Venus, inquit Harlesius, ipsa est Natura, præsertim veris, quo flores vestiunt agros et omnia revirescunt.

5. τυίδε] *huc.* Æolica sunt τυί et τυίδε Hesych: τυί. ὧδε. Κρῆτες. Idem: κἀτεροῦτα, καὶ ἄλλοτε, Æolicum est pro καὶ ἑτέρωθι. Vide Hesych edit. Alberti, vocibus τυί et κἀτεροῦτα.

6. Τᾶς ἐμᾶς αὔδας—] Hæc Æolica sunt. Ordo est:— ἀΐουσα τῆς ἐμῆς αὐδῆς ἔκλυες πόλυ. λιποῦσα δὲ χρύσεον δόμον πατρὸς ὑποζεύξασα ἅρμα ἦλθες, καλοὶ δὲ ὠκέες στροῦθοι δινεῦντες [pro δινοῦντες] πύκνα πτέρα ἦγόν σε ἀπ' οὐρανοῦ περὶ μελαίνης γῆς, δὲ ἐξίκοντο αἶψα διὰ μέσου αἰθέρος. "Passim," inquit Is. Vossius, "γαῖα μέλαινα, estque perpetuum epitheton."

11. —ὠρανῶ, αἰθέρος] Sic scribi debuit. ω αι in unam syllabam coalescunt, ut infrà η ου, quod sollenne est. Brunck.

258. 14. —ἀθανάτῳ προσώπῳ,] Æol. Gen. et subauditur διά. Sin ι subscribitur, ut in multis exemplaribus est, σὺν subintelligi potest.

15. Ηρε',] pro ἤρεο, et hoc Ion. pro ἤρου, *interrogabas.* Harles. Ordo est: Ηρεο ὅ ττι γ' ἦν τὸ [i. e. ὃ] πέπονθα, καὶ [δι'] ὅ ττι δὴ κάλημμί σε, κὴ ὅ ττι μάλιστα ἐθέλω γενέσθαι [περὶ] ἐμῷ μαινόλᾳ θύμῳ, *Interrogabas quidnam tandem esset quod passa fuerim, et quare invocarem te, et quidnam præcipuè vellem*

fieri de furenti meo animo, [Eustath. ad Hom. Il. κ, 125. 258. Τοῦ δὲ καλέμεναι ποιητικοῦ ῥήματος τὸ θέμα ἢ καλαίνω ἐστὶν, ἢ κάλημι. Observandæ autem voces Æolicæ, ὄ ττι pro ὅ ττι, quod pro ὅτι, et ἐμῷ μαινόλᾳ θύμῳ, pro ἐμοῦ μαινόλου θύμου.] τίνα δ' αὖτε τὰν σαγηνέσσαν φιλότατα πείθω· *quem autem irretientem amorem allicere coner*. Sensus hîc admodùm est obscurus, et vera lectio omninò incerta. [πείθω τὰν σ. Edit. quinta; πείθω-μι σ. priores editiones.] σαγηνέσσαν pro σαγηνεύουσαν, à σαγηνεύω, *irretio*: est enim à σαγήνη, *sagena*, *verriculum*. Amor autem dicitur metaphoricè *irretire homines*. φιλότατα, Æol. pro φιλότητα. Varii interpretes hunc locum tentârunt, sed omnes, ut mihi videtur, infeliciter. Vide Wolfii edit.

20. ἀδικεῖ σε;] Vulgata lectio est, ἀδικεῖ; quæ ideo respuenda meritò videtur Brunckio, quod penultima, quæ brevis est, hîc necessariò producenda sit. Verùm ὑβρίζει, quam ille putat certissimam emendationem, nimis audax videtur. "Hîc," inquit Portus, "τὸ ἀδικεῖ syllabam δι, propter an-"cipitem τοῦ ι naturam, habet productam." Vocalis ancipitis naturam non intellexit Portus: facilior autem esset mutatio ἀλιύει; *quis te vitat?* vel τίς σοι ἀεικής; *quis tibi durus?* ἀεικὴς, ὁ μὴ εἴκων, Etymol; vel denique τίς σοι ἀΐτας; *quemnam deperis?* quæ vox Thessalica Alcmani Theocritóque usitata est. T. Young Inepta admodum est Porti observatio; neque media in ἀδικεῖ ullâ unquam licentiâ produci potest. Tales nugæ mentionem non merentur, nisi exsibilandi gratiâ.

——— τίς σ', ὦ
Σαπφοῖ, ἀδικεῖ;

versum nullo modo efficere possunt; atque Brunckii emendatio non solùm nimis audax, sed supervacua est Τίς ἀδικεῖ σε; formula est loquendi in locis hujusmodi non infrequens: sic, Iph. A. 382. Τίς ἀδικεῖ σε; τοῦ κέχρησαι; *Quis te injuriâ afficit? qua re indiges?* Scribendum est igitur, levissimâ transpositione ac voculæ non necessariæ omissione;

——— τίς. Σαπ-
φοῖ, ἀδικεῖ σε;

atque hanc lectionem eò confidentiùs propono, quod apud *The Monthly Review*, [*Jan.* 1798. Vol. xxvi] sequentem canonem sine controversiâ à doctissimo Censore stabilitum video: "In carminis Sapphici structurâ, vox ita dividi potest, "ut prior ejus pars maneat ad finem versûs tertii, et poste-"rior transeat ad initium quarti, quem Adonium vocant. "Quæ quidem divisio nunquam apud veteres poëtas in fine "versûs primi, nec secundi, nec quarti invenitur." J. Tate.

258. 24. Η οὔ κεν ἐθέλλοις.] Ja. Upton in Dion. Halicarn. lib. de Struct. Orat. legit ἢ οὐκὶ ἐθέλλοις, nec aliter Isaacus Vossius in commentar. ad Catullum, quæ scriptura mendosa mihi videtur. Particula potentialis salvo sensu abesse vix potest. Lego ἢ οὔ κεν ἐθέλλοις, *aut nolueris.* BRUNCK. Potius: etiam *si tu nolueris.* Nam ἢ Æol. pro εἰ, *si.* Angl. *even if thou shouldst not choose it.* In sequentibus, observent discipuli voces Æolicas: χαλεπᾶν pro χαλεπῶν, &c.

☞ Cui debemus hujus carminis conservationem, idem magnus criticus Dionysius Halicarn. id pulchrè enarravit. [Vide Vol. v. p. 179, sqq. edit. Reisk.] Id numeris Latinis Sapphicis reddidit Elias Andreas: nec non Sam. Birkovius: quorum interpretationes videre est in Editione Wolfianâ. Imitatus est Latinè celeberrimus Gul. Jones, *Append. Poës.* Asiat. Comm. p. 527. Lectoribus Anglicis bene nota est ejus versio poëtica, quæ auctorem habet Ambrosium Philips; quamque vir elegantissimi ingenii Jos. Addisonius magnoperè laudavit. *Spectator*, Vol. III. No. 223. Ubi vide quoque quædam de Sappho. Conf. *Akenside's Ode on Lyric poetry.*

Ver. 1. Φαίνεταί μοι κῆνος—] Notandæ voces Æolicæ: κῆνος, pro ἐκεῖνος· ἔμμεν, ὤνηρ, Ισδάνει, πλασίον, ἄδυ φωνᾶσι, pro εἶναι, ἀνὴρ, quod est ὁ ἀνὴρ, Ἱζάνει, πλησίον, ἡδὺ φωνούσης.

5. Καὶ γελάϊς ἱμερόεν] γελάϊς infinit. est formæ Æolicæ. Vide Gregorium p. 294. § liii. Duo infinitivi φωνᾶσαι, pro φωνῆσαι, et γελάϊς pro γελᾶν ab uno verbo pendent ὑπακούει. Catullus: *Qui sedens adversus identidem te spectat, et audit dulce ridentem.* BRUNCK. τό μοι 'μὰν Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν.] quod cum non caperent imperiti, reponebant τό μοι τάν. Atqui illud μοι eleganter παρέλκει.—Verbum autem ἐπτόασεν usitatissimum in rebus hujusmodi.—Rectè etiam scripsimus με φωνᾶς οὐδὲν ἔτ' ἴκει. MSS. ferè omnes εἴκει, quod Æolicè dicitur pro ἥκει. Sed ἥκει nullum locum hîc habet. Quare nullus dubito, quin scripserit Sappho ἴκει· quod secundum morem atque consuetudinem Æolum est, qui leni spiritu gaudent. TOUP. βροχέως. Æolicè pro βραχέως, ἐν βραχεῖ, *citò.* BRUNCK. Meliùs φωνάσας ὑπακούει καὶ γελάσας ἱμερόεν· nam γελάϊς, in hoc loco nullâ nititur auctoritate; et multò pulchrior illa constructio. T. YOUNG.

9. καμμὲν γλῶσσα ἔαγε·] Tmesis est: κατέαγε μὲν γλῶσσα. Malè et prorsùs ἀμέτρως, legitur in quibusdam editionibus γλῶσσ' ἔαγε. In hoc aoristo media corripitur, quæ in præterito ἔαγε longa est. BRUNCK. —*lingua* mea *debilitata est,* αὐτίκα δὲ λέπτον πῦρ ὑποδεδρόμακεν χρῷ, *et statim subtilis ignis*

subiit cutem. —διδρόμακι, Æol. pro δεδρόμηκε, quod formari 258.
videtur ab obsoleto verbo δρομέω, et hoc à δέδρομα, perf. med. à δρέμω, pro quo in usu τρέχω.

11. Οππάτεσσιν] Æol. pro ὀμμάτεσσιν, quod poëticè pro ὄμμασι. ὄρημι, pro ὁράω· ut in Odario præcedenti, κάλημι pro καλέω. —βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι·] Sic legendum, metro et sententiâ flagitante. Catullus: *Sonitu suopte tinniunt aures.* Brunck.

13. Καδδ'—] i. e. κατὰ δὲ. κατὰ disjungitur à χέεται, 259.
per tmesin.

15. —τεθνάκην] Æol. pro τεθνήκεναι, vel τεθνάναι, et ὀλίγω 'πιδεῦσα pro ὀλίγου ἐπιδεύουσα, *et quum parùm absum quin moriar*, φαίνομαι ἄπνους, *videor exanimis.*

17. Ἀλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα—] *Sed omne audendum, quoniam pauperem*—desunt cætera.

*** Hoc exquisitissimum odarion Wolfius in suâ editione oneravit annotationum farragine tam immensâ, ut lectori fastidium pariat. "In his reliquiis," inquit Toupius, vir acutissimus, "quos magis magisque corruperunt viri docti "et indocti, nihil certi definiri potest." Pulchra est hujus fragmenti imitatio Catulliana, ad Lesbiam: *Ille mi par esse deo videtur*, &c. et Gallica celeberrimi Boilavii: *Heureux! qui près de toi*, &c. nec non Anglicana Ambrosii Philips: *Blest as the immortal gods is he*, &c. quas omnes, et plura quoque de Sappho, videre est in libro notissimo, *The Spectator*, No. 229. Vide etiam Longinum, de Sublimitate, ubi servatum est hoc fragmentum, [Sect. x.] Οὐ θαυμάζεις, κ. τ. λ. et quæ viri docti, præsertim Pearcius Toupiusque, ibi annotârunt. Cf. celeberr. Gul. Jones, Poës. Asiat. Comm. p. 258. sqq.

---

* ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΥ—] *Simonidis Ceii fragmentum.* Simonides Ceius, sive ex insulâ Ceâ, Philosophus et Poëta, natus Ol. LV. 2. ante Chr. N. 577. [Vide *Bentley on Phal.* p. 41, sqq. et 242.] Vocales longas η, ω, et duplices consonantes ψ, ζ, Græcorum Literis addidisse; artemque memoriæ primus protulisse fertur. [De quo vide Ciceron. de Orat. ii. c. 86. cf. Quinctil. x. c. 1.] Athenis Hipparcho jucundus erat; dein Spartæ cum Pausaniâ versatus est: denique in Siciliam vocatus à Hierone, Syracusis mortuus est et sepultus. Vide Xen. Hiero. conf. *Spectator*, No. 209. 531. Hoc autem fragmentum servavit Dionys. Halic. de Structurâ Orat. p. 252. edit. Jac. Upton; cujus paucula habet Athenæus, p. 396. E. Vide Brunck. Lectt. ad Analect. p. 17. Danaë Acrisii regis Argivorum filia, à Jove, ut narrant poëtæ, in

259. auri imbrem converso compressa, [Vide Ovid. Met. iv, 610. et Hor. L. iii. Od 16.] ex illo concubitu Perseum peperit. Hanc cum ejus infante Acrisius in arcam [λάρνακα] inclusam truci pelago commiserat. In hoc fragmento venustissimo, Danaë, dum per mare vehuntur, infortunium suum ad infantem dormientem deplorat.

Ver. 3 Δείματι ἔριπεν.] Ad Danaën refertur, cujus facta mentio in proximè præcedentibus versibus, qui desiderantur; non ad λίμνα. BRUNCK. λίμνα τε κινηθεῖσα ἔριπεν [in vulgatis est ἔρειπεν] δείματι, *et mare commotum* eam [Danaën scil.] *timore perturbaverat.*

6. —τὺ δ' ἀωτεῖς,] *tu autem suaviter dormis,* ἀωτέω propriè est, *florem carpo: undè optimo somno frui.* Vide suprà ad Theocr. Idyll. ii. prope init. Cæterùm δ' ἀωτεῖς est ex felicissimâ conjecturâ Casauboni pro δ' αὖτε εἶς.

8. —νυκτιλαμπεῖ,] Νυκτιλαμπὴς est cognomen Dianæ vel Lunæ. [Horat. Lib. iv. Od. 6. *Noctiluca.*] "Vel potest "νυκτιλαμπὴς idem valere ac ἀλαμπής." T. YOUNG. Subintelligit hìc Uptonus ἐν· et potest reddi—Quanquam *sub lunâ*, vel *imminente Lunâ*, *in atrâ* tamen *caligine*, quippe in arcâ inclusus.

9. —τὺ δ' αὐαλέαν—] *Tu porrò siccam supra tuam longam cæsariem assilientem undam nil curas,—*

13. πρόσωπον καλόν.] *infans pulchro vultu:—ô pulchrum caput! beautiful babe!*

14. Εἰ δέ τοι—] Angl. *But if this calamity were a calamity to thee, thou also wouldst have applied thy little ear to my words;* but as it is, *sleep on, my child, I exhort thee; let the sea too sleep,—*

18. Ματαιοβουλία—] *Irritum autem factum sit hoc consilium, Jupiter pater, à te: quod forte audaciùs sit dictum, filii operâ precor mihi vindicatum iri.*

*** Hoc fragmentum pulchrè reddidit Latinè vir eruditissimus Joan. Jortin; pulchriùsque imitatus est vir summè Rev. Gul. Markham, nunc Archiepiscopus Eboracensis; uti disertè ostendit amicus meus spectatus, Alex. Fraser Tytler, de Woodhouselee, in hac Acad. Hist. Civ. olim Prof. dignissimus; nunc in supremâ apud Scotos curiâ civili Senator; in eleganti opusculo, à se nuper iterùm edito, cui titulus, *Essay on the Principles of Translation*, p. 152, sqq. Cæterùm hoc carmen aliter constituit Hermannus, de Metris, p. 452.

---

260. * ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ—] *Bacchylidis Fragmentum.* Bacchylides è Iulide civitate Ceus,—Pindari æmulus, à quo hinc

inde perstringitur in suis ad Hieronem Odis, siquidem apud 260.
illum in gratiâ fuisse Bacchylidis Musa dicitur.—Usus est dialecto Doricâ, ut Pindarus et Simonides, licet non essent Δωριεῖς φύσει.—Fab. Bib. Gr. T. ii. p. 114. edit. Harles. ubi vide plura. Conf. *Bentley's Diss. on Phal.* p. 40.

Ver. 2. —μελιγλώσσων ἀοιδᾶν ἄνθεα·] Angl. *the flowers of the sweet-voiced bards.* μελιγλώσσων, E. μελιγλώσσων, Br. P.

6. Ἐν δὲ σιδαροδέτοισι—] Angl. *In the buckles which bind the iron shields the webs of the black spiders exist.*

8. —χαλκέων] Tibullus, I. i. 4. *Martia cui somnos classica pulsa fugent.* ubi Heynius Bacchylidis versus sic constituit:

> Χαλκέων δ' οὐκέτι σαλπίγγων κτύπος· οὔτε
> συλᾶται μελίφρων ὕπνος ἀπὸ βλεφά-
> ρων, ἀμὸν ὃς θάλπει κέαρ.

Conf. Hor. Epod. ii. 5. Jacobs. ἀμὸν, i. e. ἡμέτερον.

12. Παιδικοί θ' ὕμνοι φλέγονται.] Angl. *And the hymns of the youth resound.* Vide suprà ad Œd. Tyr. v. 187. Cæterùm juvat hîc apponere horum versuum pulcherrimam interpretationem Latinam, à celeberrimo H. Grotio; quæ sic se habet:

PAX alma res fert maximas mortalibus,
Illa ministrat opes,
Blandosque lusus carminum.

Tunc lætus ignis in Deorum altaribus
Lanigeras pecudes,
Cæsasque consumit boves.

Gratus palæstræ tunc juventutem labor,
Sertaque juncta mero
Et tibiæ exercet sonus.

Tunc inter ipsa fibularum vincula,
In clypeique sinu
Araneæ texunt opus:

Hic hasta, et illic ensium mucro jacet:
Cordis amica quies
Nullo fugatur classico:

Sed altus hæret et sui juris sopor:
Carminibus resonat
Vicinia, et festâ dape.

260. † ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ—] *E Carminibus Anacreontis quædam.* Selectiora Anacreontis Carmina jam dedimus in Coll. Gr. Min. cum Auctoris brevi notitiâ, quam vide. Conf. *Akenside's Ode on Lyric Poetry:—I see Anacreon smile and sing.—Away, deceitful cares, away, And let me listen to his lay:* &c.

‡ ιζ'. Εἰς ποτήριον—] XVII. *In poculum argenteum.* Poculum sibi faciendum curat, quidque in eo cupiat incidi, cælatori exponit.

2. Ἥφαιστε,] Ἥφαιστος, *Vulcanus* hic ponitur pro artifice, quem Anacreon alloquitur. τορεύων ποίησόν μοι, arte tuâ cælandi.

261. 14. —Μαινάδας τρυγώσας·] Hesych. Μαινάδες· αἱ Βάκχαι. Τρυγᾶν est *uvas decerpere.*

16. —χρυσέους] *aureos*— Vide suprà ad p. 58. Odyss. ζ, 232. Nempè ex argenteo poculo aureæ prominebant imagines. Extat autem hoc odarium integrum apud Gellium, xix, 9. utinam reliqua paris essent elegantiæ. T. Young. πατοῦντες sunt *torculatores,* sive calcatores uvarum, qui et ληνοβάται vocantur. Born.

* ιθ'. Εἰς τὸ δεῖν πίνειν.] XIX. *In necessitatem bibendi.*

3. —ἀναύρους,] ἄναυρος est propriè *torrens,* i. e. fluvius ex imbribus et pluviis collectus et in valles ruens. Born.

5. —σελήνη.] Luna scil. mutuatur suum lumen à Sole.

† λ'. Εἰς Ἔρωτα.] XXX. Lepidissima descriptio Cupidinis à Musis, quas lacessiverat, vincti.

5. Ζητεῖ λύσασθαι τὸν Ἔρωτα, φέρουσα λύτρα.] *Quærit liberare Cupidinem. ferens pretium redemptionis.* Conf. Iliad. α, 13.

9. Δουλεύειν δεδίδακται.] Angl. *he is inured to servitude.*

‡ λα'. Εἰς ἑαυτόν.] XXXI. Potando et bacchando delectatur.

1. Ἄφες με τοῖς θεοῖσι] pro ἄφες με, τοὺς θεούς σοι, restituit vir doctus in Miscell. Observ. T. x. p. 422. Brunck.

2. —ἀμυστί·] *uno hausto,* nec respirante, nec labiis admotis, à μύειν, *labia comprimere.* Born.

262. 5. —λευκόποδας] Credo λευκόποδα, itidem ut ἀργίποδα, tam *celeritatem* quam *candorem* pedum significare posse, et respexisse poëtam ad Orestis errores, quum à Furiis exagitatus, totam ferè Græciam pervagatus est. Brunck. λευκόπους, *albos pedes habens,* deindè *pulcher.* Born.

* λε'. Εἰς Εὐρώπης εἰκόνα.] XXXV. Tabulam pictam aspicit poëta, et alloquitur puerum.

2. Ζεύς τις—] Quasi dicas Angl. *a Jupiter.* Cæterùm fabula Jovis et Europæ satis nota.

8. —ἀγέλης] hîc primam malè producit. Horum quædam non puto genuina Anacreontis. T. YOUNG.

* λϛ'. Εἰς τὸ ἀνειμένως ζῆν.] XXXVI. *Remissè vivendum esse.* 268.

1—4. —νόμους—] νόμοι, *leges* sunt hoc loco *scientia juris,* jurisprudentia. ἀνάγκη dicitur omne quod cogit. ῥητόρων ἀνάγκαι sunt ergo omnia *argumenta, quibus oratores cogunt auditores ad adsensum,* vel *etiam præcepta artis dicendi,* hoc est, eloquentia. τί δ' ἐμοὶ, subaudi ὄφελος· *quo mihi,* &c. *quid lucri mihi afferent,* &c. λόγοι videntur esse *quæstiones et disputationes philosophorum.* Ita ut sensus sit: *Quid mihi jurisprudentia proderit? quid eloquentia? quid philosophia?* BORN. Hoc autem odarium planè cum Tzetzæ versibus politicis numerandum est. T. YOUNG.

10. Δὸς ὕδωρ,] nempè ad vinum diluendum. Solebant enim veteres vino uti temperato aquâ. Plerumque cum duabus portionibus vini miscebant tres aquæ, quod dicebatur κεκραμένον τρία καὶ δύο. cf. Schol. ad Arist. Equit. 1184. et Suidas in voce πόμα κεκραμένον. Hinc οἶνος φέρων τὰ τρία est *vinum præstans. Idem.* Hunc autem Veterum morem laudabilem quam jucundum erat videre senem illum verè venerabilem, νῦν δὴ μακαρίτην, *Jacobum Burnett de Monboddo,* ipsum usurpantem, eundémque audire cæteris commendantem, quandò essent ipsius—φίλαι Ανδρες ἀμφὶ θαμὰ Τράπεζαν.

---

† ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ.] *Pindari Olympia.* Pindarùs, Lyricorum Poëtarum princeps, natus est Thebis Bœotiæ, Olymp. LXV. 1. ante Chr. N. 520. Patrem habuit Daïphantum, vel, ut alii volunt, Scopelinum, Matrem Myrto vel Myrtidem nomine. Pater, quocunque nomine dictus, artem tibicinis exercuisse dicitur; quam et filium, adjuvante matre, docuit. Inde Lyrâ quoque à Laso Hermionensi instituebatur; quâ quidem brevi adeo inclaruit, ut hoc nomine ab Alexandro Amyntæ filio, rege Macedoniæ, inter eos quos propter Musicæ peritiam princeps iste carissimos habuit, magno cum honore exceptus fuerit. Præceptorem quoque habuit Simonidem Ceum, qui eo tempore primas inter Lyricos obtinuerat. Et ipse quidem maturè excelluit inter hujus generis poëtas. A Corinnâ tamen poëtriâ quinquies victus fuisse dicitur. Has autem victorias magnâ ex parte Corinna eximiæ suæ pulchritudini debuisse creditur. Porro, hoc accidisse videtur, quum Pindarus esset admodum juvenis. Postea enim, Xerxe ab Atheniensibus pugnâ Salaminiâ pro-

263. fligato, quadraginta annos natus, teste Diodoro Siculo, —τῶν μελοποιῶν Πίνδαρος ἦν ἀκμάζων κατὰ τούτους τοὺς χρόνους. [Lib. ix. p. 425. Tom. i. edit. Wesseling.] Quamdiu vixerit minùs constat inter auctores. Secundum Suidam obiit quinquaginta tantùm et quinque annos natus. Sunt tamen qui eum ad annum sexagesimum sextum, vel octogesimum, vel etiam nonagesimum pervenisse credunt. Eum. et in vivis et post mortem, magno honore prosequebantur non solùm cives sui, verùm etiam exteri. Monumentum ejus Thebis in Hippodromo, ante portam Prœtidem, stadii ab urbe intervallo positum fuit, ut narrat Pausanias. Alexander ille Magnus, quum Thebas funditùs everteret, solam Pindari domum stare, ejusque familiæ et penatibus parci, jussit. Apud veteres carmina ejus summam admirationem excitâsse videntur. *Nobile de eo* Horatii judicium junioribus etiam discipulis satis notum, ex illâ Ode pulcherrimâ, quæ incipit: *Pindarum quisquis studet æmulari.* &c. [Lib. iv. 2.] "Novem," inquit Quinctilianus, "Græcorum Lyricorum Pindarus princeps, spiritu, magnificentiâ, sententiis, figuris: beatissimus rerum verborumque copiâ et velut quodam eloquentiæ flumine, propter quæ Horatius nemini credit eum imitabilem."* [Inst. Orat. Lib. x. 1. 61.] Scripsit varia, eaque omnia dialecto præcipuè Doricâ: Sed hujus poëtæ μεγαλοφωνοτάτου, ut eum vocat Athenæus, [xiii p. 564.] præter fragmenta quædam, extant tantùm carmina integra 45 epinicia Lyrica, quæ Strophis, Antistrophis et Epodis constant; scripta in Ὀλυμπιονίκαις 14; Πυθιονίκαις 12; Νεμεονίκαις 11; et Ἰσθμιονίκαις 8; quæ certè multa indicia exhibent sublimis ingenii atque mentis divinioris; nec non oris magna sonantis. Dubitârunt tamen nonnulli an quæ Pindari habemus satis mereantur tantas laudationes, quantis eum prosequuti sunt Horatius, Quinctilianus, aliique. Sed scripserat quoque Dithyrambos, Pæanas, Encomia, &c. veteribus benè nota, atque ad laudes auctoris sui multum sine dubio conferentia; nunc autem deperdita et neotericis nunquam visa. In argumentis Odarum Pindari quæ supersunt magna est, nec vitanda, similitudo; quæ res poëtam varietatem quærere coëgit ex digressionibus, quibus carmina quibusdam nimis abundare videntur. Sed de digressionibus Pindaricis consulendus est doct. Rob. Lowth, de Sacrâ Poësi Hebræorum. [Prælect. xxvi.] Et qui plura velit de Pindaro aliisque Græcorum Lyricis vatibus, adeat Fabr. Bib. Gr. Lib. ii. c. 15. p. 57, sqq. Vol. ii. Edit. Harlesii. *Alia est lectio, at idem fere sensus, in editt. &c. Quinct. quæ adsunt. P.

PINDARI EDITIONES PRÆCIPUÆ.

[Quicunque videre cupit plenam hujus Poëtæ editionum enumerationem, adeat finem alterius partis editionis primæ Heynianæ mox nominandæ, p. 105, sqq. et Præf. secundæ, p. 36, sqq. Idem consulat Fabr. Bib. Gr. ubi suprà.] 265.

1. Πινδάρου Ὀλύμπια. Πύθια. Νέμεα. Ἴσθμια.—*subjecto Callimacho, Dionysio de situ orbis et Lycophronis Alexandria.* (omnia Græcè) *Venetiis in Ædib. Aldi et Andreæ Asulani soceri, mense Januario,* 1513. 8. *fol.* 373. [Quæ est editio princeps.]

2. Πινδάρου Ὀλύμπια, κ. τ. λ. μετὰ ἐξηγήσεως παλαιᾶς πάνυ ὠφελίμου καὶ σχολίων ὁμοίων.—Operâ et industriâ Zachariæ Calliergi Cretensis —*Romæ.* 1515. 4. [Hanc editionem omnium reliquarum esse fundum, argumentis innumeris constare vidimus. Heyne.]

3. *Pindari* ——— *cæterorum octo lyricorum carmina, Alcæi, Sapphus, Stesichori, Ibyci, Anacreontis, Bacchylidis, Simonidis, Alcmanis, nonnulla etiam aliorum. Omnia Græcè et Latinè. Pindari interpretatio nova est eaque ad verbum.* Excudebat *Henric. Stephanus* (Parisiis) anno 1560. octonis minoris formæ, seu 16. [Ex officinâ Stephanorum prodierunt sex ad minimum Pindari editiones.]

4. ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΕΡΙΟΔΟΣ, *hoc est,* Pindari Lyricorum principis plus quam sexcentis in locis emaculati, &c.—*Opera Erasmi Schmidii Delitiani, Græc. et Math. P. P.* (Vitebergæ) 1616. 4. [Schmidium vocat Heynius editorum Pindari facilè principem.]

5. ——— *Jo. Benedictus, M. D. et in Salmuriensi Acad. R. Linguæ Gr. Prof. Salmurii,* 1620. 4*to.*

6. *Pindari Olympia. Nemea, Pythia, Isthmia.* Una cum Latinâ omnium Versione Carmine Lyrico per *Nicolaum Sudorium* (le Sueur.) *Oxonii,* 1697. fol. [Hæc est splendidissima editio Oxoniensis, quam curârunt *Rich. West* et *Rob. Welsted.* "Modestiam," inquit Heynius, "et æquitatem virorum doctorum facilè probes; etiamsi doctrinæ subtilitatem, criticum acumen, et subactum in admittendis vel rejiciendis interpretationibus et lectionibus æstimandis desideres ingenium.—Repetitus est contextus poëtæ ex hâc editione, primum edit. Glasg. 1744, cum interpretat. Lat. et Græcè 1754. 24. tribus voll. nitidissimis." Tum Gr. et Lat. Lond. apud Bowyer, 1755. 8*vo.*]

7. Pindari Carmina, *cum Lectionis varietate; curavit* Christian. Gottlob Heyne. *Gottingæ,* 1773. 8*vo.* et 4*to.* [Adjecta est interpret. Latina Koppii. curante Heynio.

263. Editio quidem præstantissima; ad quam ADDITAMENTA sua edidit idem vir celeberrimus, eadem formâ, *Ibidem*, 1791. pp. 160. quorum exemplar ad me nuper muneri misit auctor amicissimus, quod maximi facio.]

8. PINDARI CARMINA SELECTA.—Cum scholiis *selectis* suisque notis in usum Academiarum et Scholarum *edidit Fridericus Gedike.—Berolini*, 1786, 12*mo*. [Utilissima quidem editio, cum notis doctis simul et elegantibus.]

9. PINDARI CARMINA, *cum Lectionis varietate et Adnotationibus: iterum curavit* CHR. GOTTL. HEYNE. iii. *Voll. Gottingæ*. 1798. 8*vo*. Adjecta est huic edit. Godofredi Hermanni Commentatio de Metris Pindari. Ad quam, et ad Oxoniensium Pindari Editorum desideratæ ἀκριβείας specimen, in R. Dawes. Misc. Crit. p. 33—68. [edit. *Burgess*. p. 37.] illum. qui de hac re penitiùs disquirere velit relegamus.

*** Quatuor præcipui et maximè solennes Græciæ ludi fuerunt, Olympii. Pythii, Nemei et Isthmii. Olympii in honorem Jovis: Pythii verò Apollinis: Nemei, initio Archemori, postea Jovis: Isthmii Palæmonis initio, postea Neptuni, fuerunt celebrati. Priores duo tetraëterici, seu quarto quoque anno elapso: posteriores duo trieterici, seu tertio quoque anno præterito, fuerunt celebrati. Olympici victores oleâ, vel, ut alii volunt, oleastro: Pythici lauro: Nemei apio: Isthmici pinu coronabantur.—Sed de Olympiis cæterisque ludis, nimis longum foret hîc disserere. Vide Schmidii Prolegomena, ad suam Pindari editionem: *West's Dissertation on the Olympic Games*, interpretationi suæ Anglicæ quarundam ex Odis Pindari præfixam: item Fabr. Bib. Gr. loco suprà citato; ubi plures de hâc re scriptores indicatos invenies.

‡ Εἶδος ά.] *Olymp. I.*—Nominat Pindarus hujus operis poëmata omnia, Εἴδη, i. e. *Species* seu *formas* poëmatum: cujus Diminutivo usus Theocritus, sua ἀσμάτια εἰδύλλια inscripsit. Solebant autem hujusmodi Lyricorum εἴδη præcipuè in ternas partes seu terna μέλη dispesci, videlicet in Στροφὰς, Αντιστροφὰς, et Επῳδούς. Et Στροφὴν quidem appellant primum μέλος, seu primam partem, quam in choris cantantes, à dextris ad sinistra se circa aras vertebant. Αντιστροφὴν verò, secundum μέλος, seu secundam partem, quam canentes, à sinistris ad dextra se circa aras movebant. Ipsa verò cantio ᾠδὴ et ἀντῳδὴ dicebantur. Τὴν Επῳδὸν denique appellabant tertium μέλος, seu tertiam partem, quam canentes ad aram in medio consistebant. SCHMIDIUS; p. 46. ubi vide plura. Idem fit hodiè apud Gallos quoties occurrit *le grand rond*. T. YOUNG.

|| ʽΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ Κέλητι.] i. e. Hieroni Syracusano *equo celete victori. κέλης, ητος, ὁ, equus ad currendum cum sessore suo adhiberi solitus:* Angl. *a race horse.* Subauditur hîc νικήσαντι. Erat autem Hiero rex seu tyrannus Syracusanorum in Siciliâ, filius Dinomenis, et non confundendus cum altero Hierone, Hieroclis filio, qui regnavit etiam Syracusis, sed ducentis fere annis recentior. Equo celete victor Olymp. LXXIII. à vetere grammatico traditur; perperam, uti censet celeberrimus Heynius; nam Syracusanus certè adscribi non potuit ante Olymp. LXXIV, 1. qua Gelon frater Syracusas occupavit, Gelæ dominatione Hieroni relictâ. Videtur adeo Olymp. LXXV. victoria hæc Olympiaca reportata esse. Eam porrò non curulem fuisse, ut volunt nonnulli, ex ipso carmine satis manifestum est. Nam non nisi unius equi unquam mentio fit. Præter Gelonem natu maximum, cui in imperio Syracusarum successit, alios habuit fratres Polybulum, vel Polyzelum, et Thrasybulum. Refert Ælianus [Var. Hist. iv, 15. ix, 1.] eum initio fuisse ἀμουσότατον, postea liberalem, fortem, et eruditorum amantem. Quod autem memoriæ prodidit Diodorus Siculus, (qui tamen de naturæ ipsius ac ingenii in melius mutatione reticuit,) de eo vide infrà ad Pyth. i. v. 169. 176. 263.

ARGUMENTUM.

Hæc Ode in laudem Hieronis est conscripta. Poëta celebrat illius justitiam, sapientiam; præterea equum, quo vicerat, et locum, ubi Olympiaca certamina instituebantur. Ab eo loco, nempè *Peloponneso*, occasionem arripit digrediendi ad vulgatam de Tantalo et *Pelope* fabulam, undè ad Hieronem regressus, felicitatem, quæ sequitur Olympionicas, describit. Postremò concludit carmen voto, ut deus gloriam Hieronis conservet. Gedike.

Ver. 1—4. Ἄριστον μὲν ὕδωρ] Ὁ νοῦς τοῦ προοιμίου ὅλου τοιοῦτος· ὥσπερ τὸ μὲν ὕδωρ τῶν ἄλλων στοιχείων—. ὁ δὲ χρυσὸς τῆς λοιπῆς ὕλης προτιμότερος, οὕτω καὶ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν προτιμότερος τῶν ἄλλων. *Schol.* Exordii thesis est: *Ludi Olympici reliquis omnibus præstant.* Hanc triplici comparatione illustrat: Ut aqua elementis reliquis, ut aurum metallis reliquis, ut sol stellis reliquis præstant. Sed comparationem ut poëta lyricus expressit, omissis conjunctionibus et comparationis particulis. Aquam ἄριστον vocat, nempè inter elementa.—Hausit hoc poëta ex antiquissimis cosmogoniis, imprimis autem ex philosophiâ Thaletis. Gedike. Construe: ὁ δὲ χρυσὸς διαπρέπει μεγάνορος ἔξοχα πλούτου, ἅτε πῦρ αἰθόμενον [διαπρέπει ἐν] νυκτί.

263. *et aurum fulget eximiè inter magnificas divitias. velut ardens ignis in nocte.* ἔξοχος construitur cum genit. et ἔξοχα hic sumitur adverbialiter.

5—17. Εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν ἔλδεαι.—] Γαρύεν—φωνεῖν, καταλέγειν, ὑμνεῖν· Δωρικῶς δὲ, τὸ γαρύειν. τοῦ ι ἐκλειψαντος. *Schol.* ἔλδομαι, *cupio*, ἔλδεσαι, eliso σ ἔλδεαι, et post contractè ἔλδῃ. φίλον ἦτορ, *o meum cor, mi anime*; nam φίλος, ut benè notum, sæpissimè redditur ut pronomen possessivum. ἐρήμας δι' αἰθέρος, *serenum per ætherem*, vacuum scil. omnibus stellis, nubibus aut nebulis. —ἀγῶνα φέρτερον Ὀλυμπίας, i. e ἀγῶνα φέρτερον τοῦ ἀγῶνος Ὀλυμπίας· quæ species est locutionis solennis apud Græcos scriptores orationis tam solutæ quam adstrictæ. [Vide Vol. I. ad p. 72, n. 1.] Quæ sequuntur ita possunt construi et reddi: Ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται μητίεσσι σοφῶν, [αὐτοὺς vel ὥστε αὐτοὺς] κελαδεῖν παῖδα Κρόνου, ἱκομένους ἐς ἀφνεὰν μάκαιραν ἑστίαν Ἱέρωνος· *Unde* [i. e. ex quo certamine Olympico] *celeberrimus hymnus adornatur—contexitur ab ingeniis poëtarum.* [ἀμφιβάλλεται explicatur à Schol κοσμεῖται καὶ περιλαμβάνεται, πλέκεται· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν στεφάνων —ἀμφιβάλλεται μητίεσσι, ut πεποίηταί μοι, *factum est à me*, et similia. σοφοὶ sunt hic *poëtæ*, ut alibi apud Pindarum.] *ut canant filium Saturni, accedentes ad opulentam beatam domum Hieronis*: pro ἱκομένους, quod concordat cum αὐτοὺς subaudito ante κελαδεῖν. quidam legunt ἱκόμενοι. ut referatur ad εὐδάτομεν· et reliqua in medio posita sint: sed hoc, ut mihi videtur, minùs concinnè. ἱκόμενοι, Heynius, Beckius. P.

264. 18—21. Θεμιστεῖον] τὸ δίκαιον· ἀμφέπει δὲ, τὸ περιέπει, οἱονεὶ θεραπεύει.—Δρέπων] ἀπανθιζόμενος πασῶν ἀρετῶν τὸ τέλειον· οἱονεὶ, ἀφ' ἑκάστης τὸ ὠφέλιμον καρπούμενος. *Schol.*

22 —Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ Μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ,] Intelligunt nonnulli, ipsum Hieronem Musices peritum laudari. Rectiùs ita: *ornatur musices flore.* i. e. celebrari solet cantibus. Gedike. De ἀώτῳ. vide suprà ad Theocr. Idyll. ii, 2.

24—26. Οἷα παίζομεν—] Solebant in conviviis lyram circumferre et hospitibus offerre, et qui ruditatis notam vitare volebat, ei tum fidibus canendum erat.—Cogitandus h. l. est poëtarum in conviviis consessus. Plures enim præter Pindarum in aulâ habere solebat Hiero. e. g. Simonidem, Bacchylidem, Æschylum Gedike. Vide suprà ad p. 260.

27—31. —Δωρίαν] ὅτι Δωρικῇ ἁρμονίᾳ ἥρμοσται τῷ Πινδάρῳ ἡ λύρα· ἁρμονίαι δὲ πλείονες· Δώριος, Φρύγιος, Λύδιος. Δώριον δὲ μέλος σεμνότατόν ἐστι. πασσάλου δὲ. ὅτι ἐπὶ πασσάλων ἔκειντο αἱ κιθάραι. —Πίσας] τόπος ἐν Ἤλιδι ὑπὸ ὑψηλῶν ὄχθων περιεχόμενος· ἔνιοι δὲ ὑποσυγχέουσι τὴν Πίσαν καὶ τὴν Ἦλιν. οὐκ ὀρθῶς δὲ· διέστηκε γὰρ ἀπ' ἀλλήλων τὰ χωρία σταδίοις πεντήκοντα —Φερενίκου] ὄνομα τοῦ νικήσαντος ἵππου. Ἀναλαμβάνει, ὦ Πίνδαρε, τὴν Δ. φόρμιγγα, καὶ ὕμνει τὸν

Φερένικον, ἵππον τοῦ Ἱέρωνος, καὶ τὴν Πίσαν, εἰ ἄρα σοι ἡ τούτων 264.
χάρις τὸν νοῦν ηὔφρανεν. *Schol.* χάρις apud nostrum sæpissimè est *gloria*. Pisa h. l. pro Olympia: Stephanus Byz. Ὀλυμπία ἡ πρότερον Πίσα λεγομένη. Gedike.

32—34. —παρ' Ἀλφεῷ] ἐν Ἤλιδι· ὁ γὰρ Ἀλφειὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ τὰς πηγὰς ἔχει. καὶ ἀπ' αὐτῶν ἀρχόμενος περιβρεῖ καὶ τὴν Ἦλιν.—σύτο] ὥρμα πρὸς τὸν δρόμον. —Ἀκέντητον] τὸ ταχὺ καὶ πρόθυμον τοῦ ἵππου δηλοῖ· οὕτως ὥρμησεν ὡς μὴ δεῖσθαι κέντρου καὶ μάστιγος. —κράτει] ἤγουν τῇ νίκῃ. *Schol.* σύτο sine augmento pro ἐσσύτο.

35. —λάμπει δέ οἱ] αὐτῷ, ἤτοι τῷ ἵππῳ, ἢ τῷ Ἱέρωνι, ὃ καὶ βέλτιον. *Schol.* [Imò *Hieroni* sine omni dubitatione.] ἀποικίᾳ τοῦ Πέλοπος· τουτέστιν, ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. *Schol.*

38. —τοῦ μεγασθενὴς] Factâ mentione Pelopis, digreditur 265.
nunc in ejus historiam: ubi primùm breviter fabulosa de eo narrat. Deindè in vanitatem fabularum invehitur. Denique veriora de eo se dicturum promittit, sicut et statim laudes Pelopis subjicit. τοῦ Ionicè et Poëticè pro οὗ. Articulus præpositivus pro subjunctivo. Schmidt. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 4. Ποσειδᾶν, Heynius, &c. P.

40—42. Ἐπεί νιν καθαροῦ] Fabula sic habet: Tantalus diis adeò charus initio fuit, ut ad mensam eorum adhiberetur. Quum autem vellet illis retribuere, vocatis ad suam domum Pelopem filium mactatum et coctum apposuit. Quum verò reliqui omnes dii funestas epulas aversarentur, sola Ceres, ab inquisitione filiæ reversa, avida et ignara humerum comedit. Dii verò frusta omnia in lebetem conjecerunt, et Pelopem vivum reddiderunt, et pro comesto humero eburneum substituerunt. Schmidt. κεκαδμένον, Æol. pro κεκασμένον, à κάζω, *orno*. Φαίδιμον ὦμον, supple κατά.

43—47. Ἦ θαύματα πολλά·] Poëta, in memoriam revocans antiquitatis miracula, exclamat: *Multa sanè miracula* (olim facta sunt:) καὶ μῦθοι δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις, ἐξαπατῶντι (pro ἐξαπατῶσι) βροτῶν φρένας, πού τι καὶ ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον. *Sed fabulæ—decipiunt hominum mentes*, eásque commovent *magis interdum quàm ipsa veritas.*—Hoc deindè Pelopis historia comprobat. Gedike.

48—52. Χάρις δ',] ἡ δὲ χάρις τῆς ποιητικῆς γραφῆς καὶ τῆς κατὰ τὸν μῦθον ψυχαγωγίας, ἥτις καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἅπασιν εἶναι ἡδέα τὰ πράγματα κατασκευάζει, τὴν παρ' ἑαυτῆς τιμὴν καὶ χάριν ἐπιφέρουσα, πολλάκις καὶ τὸ ἄπιστον πιστὸν νομισθῆναι παρεσκεύασεν. *Schol.* ἐμήσατο καὶ ἄπιστον πιστὸν, *efficit etiam quod incredibile est credibile.* De aor. in hoc sensu vide Vol. I. ad p. 19. n. 6. μήδομαι, unde ἐμήσατο, *excogito, efficio, prudenter propono.* Pro ἔμμεναι τὸ, Gedikius proposuit ἔμμεναί τι— quod probavit Heynius.

57. —μείων γὰρ αἰτία.] *minor enim sic est culpa* (fingere.) Koppius. Sensus est: Si quis bona et honesta de diis lo-

265. cutus est; *minor* erroris *culpa est*, si fortè in iis, quæ dixit, erraverit. Gedike. μείων αἰτία, usu loquendi Pindarico, ὀλίγη, et hoc pro οὐδεμία, *ita in nullam reprehensionem incurrit*. Ita P. i, 159. et P. xi, 45. Heyne. ἔστι δὲ εἰκὸς ἀνθρώπῳ, εὔφημα περὶ θεῶν λέγειν, καὶ μὴ βλασφημοῦντα λέγειν αὐτοὺς ἀνθρωποφάγους καὶ γαστριμάργους. *Schol.*

58—68. Υἱὲ Ταντάλου,] Sequentia sic jungenda: φθέγξομαι— Αγλαοτρίαιναν—ἁρπάσαι σε, ἀν' ἵπποις τε μεταβᾶσαι. Heyne. *Fili Tantali, dicam, contra priores poëtas, tridente inclytum* deum, *domitum mentem amore, quando pater tuus, vicissim præbens cœnam diis*, eos *vocaverat justissimas ad epulas suamque ad Sipylum, tunc rapuisse te. aureóque curru transtulisse supremam ad domum multùm venerandi Jovis.* —εὐνομώτατον] δικαιότατον, ἐπεὶ ἀντίδοτις ἦν ἂν ὑπὸ θεῶν ἀγαθῶν ἔπαθεν. —ἔρανον] ἤγουν τὴν ἀμοιβαίαν δεξίωσιν. —Σίπυλον] οἱ μὲν πόλεως ὄνομα· οἱ δὲ ὄρος περὶ τὴν Λυδίαν, ὅθεν ὁ Πέλοψ. —Αγλαοτρίαιναν] τὸν Ποσειδῶνα, τὸν τῇ λαμπρᾷ τριαίνῃ χρώμενον. *Schol.*

266. 71. —ταῦτ' ἐπὶ χρέος.] *idem ad ministerium*— pocillatoris scil.

77—81. Ὕδατος ὅτι τε—] τε Dor. pro σε. Ordo est: ὅτι ἔταμόν σε μαχαίρᾳ κατὰ μέλη ἀμφ' ἀκμὰν ὕδατος ζέοντος πυρὶ, [i. e. εἰς ὕδωρ ἀκμαίως ζέον, *Schol.*] *quod dissecuerunt te cultro membratim circa vehementiam aquæ ferventem igne*, i. e. *quod dissecuerunt te*, &c. *postquam elixus fueris aquâ vehementer fervente ad ignem*, τε διεδάσαντο δεύτατα κρεῶν σεῦ ἀμφὶ τραπέζαις, κὴ ἔφαγον, *atque distribuerunt frusta carnium tuarum circa mensas et comederunt.* " Vulgò ἀμφιδεύτατα sine sensu. ἀμ" φὶ δεύτατα Athenæus [14. 11.] habet, de *secundis mensis* intel" ligens; præterea codd. nonnulli et ed. Ald. Unus ex Schol. " δεύτατα—τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι habet, ut legisse videatur " δευτὰ τὰ κρεῶν, ἃ δεύειν. Pauw emendat ἀμφίδευτα τὰ κρεῶν, " quod explicat *lebeti immersa*. Equidem, cum Heynio, " τραπέζαις ἀμφὶ jungo, et δεύτατα κρεῶν de *extremis partibus* " intell. quum humerus tantùm consumtus fuerit." Gedike.

82—85. ἄπορα.] ἀντὶ τοῦ ἄπορον, *fieri nequit.* —γαστρίμαργον] ἀκρατῆ τῆς γαστρός. —Αφίσταμαι] μακρὰν καὶ πόρρω γίνομαι τοῦ τοιαῦτα περὶ θεῶν λέγειν. —Ακέρδεια] οἱ κακήγοροι τῶν ἀνθρώπων πυκνᾶς ἐν ἀκερδείᾳ εἰσίν· ἀκέρδεια δέ ἐστιν ἡ βλάβη. —κακαγόρας] Δωρικὴ ἡ ἀνάγνωσις· ἀεὶ γὰρ ἡ αἰτιατικὴ παρ' αὐτοῖς κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ Υ λαμβάνεται, διὰ μόνου τοῦ Ω. *Schol.*

86, 87. Ολύμπου σκοποὶ] Οἱ ἔφοροι τοῦ οὐρανοῦ, τουτέστιν, οἱ θεοί. —καταπέψαι] ἀντὶ τοῦ, διοικῆσαι ἐπ' ὠφελείᾳ ἑαυτοῦ.

89—94. —κόρῳ] τῇ ὕβρει καὶ ἀλαζονείᾳ· διὰ τοῦ κόρου, φησὶ, προσείληφε τὴν ἄτην, ἀδυνατήσας κατασχεῖν τὴν εὐδαιμονίαν. —ὑπέροπλον] ὑπερβολικὴν καὶ ἀμήχανον. —Τάν οἱ π.] τὴν ἄτην, φησὶν, ὑπερεκρέμασεν αὐτῷ· ἄταν δὲ εἶπε τὸν λίθον. —Πατὴρ] ὁ Ζεύς. —Τὸν

—μενοινᾶν] ὅντινα λίθον ἐπιθυμῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἀπώσασθαι καὶ 266.
μὴ δυνάμενος εὐφροσύνης ἀλᾶται· ἀντὶ τοῦ, ἐν πόνοις ἐςὶ, προσδοκῶν ἀεὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ βληθήσεσθαι. Περὶ δὲ τῆς τοῦ Ταντάλου κολάσεως ἕτεροι ἑτέρως λέγουσιν· οἱ μὲν γὰρ αὐτὸν φασιν ὑποκεῖσθαι Σιπύλῳ, τῷ Λυδίας ὄρει. Ὅμηρος δὲ αὐτὸν ἑτέρως ὑποτίθησι τιμωρεῖσθαι. Ἑσταότ' ἐν λίμνῃ. ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ, Στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι—καὶ τὰ ἑξῆς [Odyss. λ, 582, sup. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 2.] πλὴν εἰ μὴ κατὰ Αρίσταρχον νόθα εἰσὶ τὰ ἔπη ταῦτα. Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμὰν λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ. *Schol.* Locum hunc corruptum censet præstantissimus Heynius. Vide Additamenta ejus ad Pindarum; et vide ad init. Eur. Orest. annotante Porsono.

95—97. —ἀπάλαμον] δεινὸν, περὶ οὗ οὐδεὶς δύναται αὐτῷ κατὰ 267.
χεῖρα ἐπαγαγεῖν βοήθειαν. —ἐμπεδόμοχθον] διηνεκῶς μοχθηρόν. —Μετὰ τριῶν τ.] ἢ ὅτι ἐν ᾅδου μετὰ τριῶν τέταρτος κολάζεται, Σισύφου, Τιτυοῦ, καὶ Ἰξίονος· ἢ ὅτι μετὰ τριῶν, τοῦ πεινῆν, διψῆν, ἑςάναι, τέταρτον πόνον τοῦτον ἔχει, τὸ τῷ λίθῳ κολάζεσθαι. *Schol.* Ill. Heyne explicat: *continuum laborem, quartum post tertium, sine ullâ intermissione.* Nec tamen prorsùs absurda videtur antiqua explicatio, quæ poëtam ad tres punitiones socios respexisse ponit. Gedike.

99—103. Ἀλίκεσσι] pro ἥλιξι, ab ἧλιξ, *æqualis, sodalis,* &c. Θέσσαν, pro θέσαν· λασέμεν, pro λάσειν. Sed hæc nota ferè tironibus. λαθέμεν, pro λήθειν, præfert Heynius, at non legit. P.

109—114. —εὐάνθεμον] τὸ τῆς ἀκμῆς ἀνθηρὸν λέγει· ὁ δὲ λόγος οὕτως· πρὸς τὴν ἀνθηρὰν ἐλθόντι αὐτῷ ἡλικίαν, ὅτε καὶ αἱ τρίχες αὐτοῦ ἔρεφον τὸ γένειον (— μελαίνονται,—) ἀντὶ τοῦ, ὅτε ἀνδρώδης καὶ τέλειος γέγονεν. *Schol.* Πρὸς εὐάνθεμον φυὰν, *ad plenè floridam et virentem ætatem,* ὅτι λάχναι ἔρεφόν νιν [κατὰ] μέλαν γένειον, *quum lanugo coronabat nigrum ejus mentum,* ἀνεφρόντισεν γάμον ἑτοῖμον σχεθέμεν [pro σχέθειν] εὔδοξον Ἱπποδάμειαν παρὰ Πισάτα πατρὸς, *animo volutavit paratas nuptias, ut* scil. *obtineret illustrem Hippodamiam à Pisata Patre.* Ἑτοῖμον, quia propositæ erant hæ nuptiæ vincenti, ut mox videbimus; vel ut Schol. ἀπὸ τῶν μοιρῶν αὐτῷ ἡτοιμασμένον.—Πισάτα, Dor. pro Πισάτου, à Πισάτης, i. e. Œnomai regis Pisæ.

116. Ἄπυεν] ἐφώνει, προσεκαλεῖτο· βαρύκτυπον δὲ εἶπε τὸν Ποσειδῶνα ἀπὸ τοῦ κτύπου τῆς θαλάσσης. *Schol.*

119—123. —φίλια—] εἰ τὰ φίλια δῶρα Κύπριδος τέλλεταί [σοι κατά] τι ἐς χάριν, h. εἰ χαριεντά ἐςι. *Si—fuit aut tibi quidquam dulce meum.* Æn. iv, 317. τέλλεται nostro est pro γίνεται, ut infrà Ol. xi, 5. δῶρα Κύπριας manifestè sunt *gaudia rapta, fructus venereus,* ut infrà Nem. viii, 12. Heyne. —πέδασον—] Ἱςορία. Οἰνόμαος, ὁ πατὴρ Ἱπποδαμείας, οὐ θέλων ἐκδοῦναι ταύτην εἰς γυναῖκα τινὶ, προὐκαλεῖτο πάντας εἰς ἅμιλλαν δρόμου, τοὺς θέλοντας αὐτὴν ἐγγυήσασθαι, θαῤῥῶν τῷ αὐτοῦ ἅρματι,

ταχυτάτῳ ὄντι, καὶ μηδένα οἰόμενος ὑπερβαλέσθαι ἂν αὐτὸν δυνηθῆναι. οὕτω δὲ ἐποίει τὴν ἅμιλλαν· τῷ μὲν μνηστῆρι ἐδίδου τὴν Ἱπποδάμειαν ἐν τῷ αὑτοῦ ἅρματι φέρειν, καὶ προηγεῖσθαι τοῦ δρόμου· αὐτὸς δὲ ὄπισθεν ἰὼν, καὶ τῇ χειρὶ φέρων ἔγχος, ὁπότε ἔμελλε τὸν μνηστῆρα παρελθεῖν, ἔβαλλέ τε τῷ ἔγχει, καὶ ἀνῄρει. τρεῖς οὖν πρὸς τοῖς δέκα ἀπολεκὼς, ἡττήθη ὑπὸ Πέλοπος. ὁ γὰρ ἡνίοχος αὐτοῦ τοῦ Οἰνομάου Μυρτίλος ἐφθάρη χρήμασιν ὑπὸ τοῦ Πέλοπος, ἵνα περὶ τὰς χοινικίδας τοῦ ἅρματος πανουργεύσῃ τὶ, καὶ τὸν Οἰνόμαον ἐν. εὐθὺν ἡττηθῆναι παρασκευάσῃ· οὗ γενομένου, Πέλοψ Ἱπποδάμειαν ἔσχε. *Schol.*

268. 136. Πρᾶξιν φίλαν] ἀντὶ τοῦ, ἀπόβασιν πράξεως προσφιλῆ. *Schol.* Δίδοι, Dor pro δίδου.

137, 138. —οὐδ' ἀκράντοις—] οὐδ' ὧν [pro οὖν] ἐφάψατ' [αὐτοῦ] ἀκράντοις ἔπεσι. *neque tetigit* eum, Neptunum scil *irritis verbis.*

140. ἐν πτεροῖσιν—ἵππους.] ὑποπτέρους, ἀντὶ τοῦ. ταχυτάτους· οὐ γὰρ πτερωτοὶ ἦσαν. Ἰστέον ὅτι τὸ μὲν ἅρμα Πέλοψ πρῶτος ἔδειξεν, ἐκ Ποσειδῶνος λαβών. *Schol.* Sunt tamen qui hoc non metaphoricè intelligunt, sed propriè. Vide Pausan. V. 17. Cæterùm ἐν interdùm redditur *cum.*

142, 143. Ἕλεν—] οὐ πρὸς τὸ παρθένον κατὰ κοινοῦ εἴποις· ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν, ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν, ἐρεῖς· πρὸς δὲ τὸ βίαν, ἀντὶ τοῦ ἐκράτησε καὶ ἐνίκησε. *Schol.* Οἰνομάου βίαν, i. e *ipsum Œnomaum.* Sic apud Hom. βίη Ἡρακλῆος est *ipse Hercules:* Πριάμοιο βίην, *ipsum Priamum*, ut benè notum.

144, 145. —λαγέτας ἓξ] ἡγεμόνας τῶν λαῶν ἡγουμένους *Schol.* Ἀρεταῖσι μεμαλότας, *virtutum alumnos.* μέμαλε [Dor. μέμαλε] per sync. pro μεμέληκε.

146. —αἱμακουρίαις] Βοιωτικὴ ἡ φωνή. Βοιωτοὶ γὰρ αἱμακουρίας, τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα λέγουσιν· ὁ δὲ νοῦς· ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος ὁ Πέλοψ ἐναγισμοῖς καὶ θυσίαις τελευτήσας τιμᾶται, παρὰ τοῖς τοῦ Ἀλφειοῦ ῥεύμασι, περίσημον ἔχων μνῆμα, παρὰ τῷ πολυξένῳ βωμῷ. *Schol.* Pausanias scribit [V. 13.]: Olympiæ intra Altin, i. e. lucum Jovis Olympii, aream fuisse, Pelopi multâ religione consecratam, quàm Πελόπιον appellârunt, et Eleos omninò præ cæteris heroïbus Pelopem tàm coluisse, quàm præ reliquis diis Jovem. Vox αἱμακουρία, quam Schol. Bœoticam esse dicit, incertæ originis est. Alii derivant ab αἷμα et κόρος, *satietas*; alii à κοῦρος, *adolescens.* quia quotannis adolescentes ad sepulchrum Pelopis usque ad sanguinem flagris cædebantur. Sed præstat [cum Guieto ad Hesych.] derivari à κουρὰ, quod captivorum *sanguinem*, et detonsos *capillos* suos, in rogum injicerent. Notandus locus Plutarchi in Aristide, p. 332. παρακαλεῖ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποθανόντας, ἐπὶ τὸ δεῖπνον καὶ τὴν ἈΙΜΑΚΟΥΡΙΑΝ. Hesych. αἱμακουρίαι, τὰ ἐναγίσματα τῶν κατοιχομένων. Gedike. τύμβος ἀμφίπολος, *qui undique patet, vel ambitur.* Koppe, Benedict. P.

151. —τὸ δὲ κλέος] Sic interpungo: τὸ δὲ κλέος τηλόθεν δέδορκε. τᾶν Ολυμπιάδων ἐν δρόμοις Πέλοπος, ἵνα—θρασύπονοι. ὁ νικῶν δὲ—ἔνεκεν. Antea ille dictus erat inferiis impertitus esse, ἐμμέμικται, h. ἐντυγχάνει, αἱμακουρίαις, κλιθεὶς [παρὰ] πόρῳ Αλφεοῦ. Nunc τὸ κλέος Πέλοπος δέδορκε τηλόθεν, *lucet è longinquo, longè coruscat, ἐν δρόμοις τᾶν O. inter certamina Olympica:* quippe quæ in vicinis locis habentur: ut Ol. x, 29. ἀγῶνα ἐξαίρετον, ὃν ἀρχαίῳ σάματι πὰρ Πέλοπος βίᾳ Ἡρακλέος ἐκτίσσατο. conf. Pausan. V. 13. &c. Heyne. Egregia ac certissima interpretatio! ubi vide plura.

154—156. —ἵνα] *ubi*, &c. —ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι, *et vigores roboris indefessi.* 269

159—165. —τὸ δ' αἰεὶ παράμερον ἐσλὸν,] *Atque hæc constanter permanens felicitas,* [ἐσλὸν Dor. pro ἐσθλὸν, *bonum*] ἔρχεται ὕπατον π. β. *venit summa,* i. e. *summa est quæ contingat ulli mortali.* Ἐμὲ, &c. *Me autem oportet illum* [Hieronem scil.] *coronare equestri lege* [i. e. quo modo decet illum qui victoriam equestrem reportaverit coronari] *Æolico carmine.* Sic Horat. —*Æolium carmen ad Italos deduxisse modos.* Lib. iii. Od. 30. v. 13. Ad quem locum ita doctissimus Jani: *Æolium carmen,* h. poësin lyricam; quia primi apud Græcos magni poëtæ lyrici, quos imprimis imitabatur noster, Lesbii, Æolicâque dialecto usi. Conf. Lib. ii. Od. 13. v. 24. iv. 3. 12. et iv. 9. 12. item i. 1. 34. Sic etiam T. Gray, poëta vere sublimis, in ipso init. primæ Odes suæ Pindaricæ: *Awake, Æolian lyre, awake,* &c. ubi vide notam ipsius auctoris; et quæ ad locum annotavit Gul. Mason, et ipse eximius poëta.

165.—170. —πέποιθα δὲ] Ordo est: πέποιθα δὲ δαιδαλωσέμεν κλυταῖσι πτυχαῖς ὕμνων μή τινα ἄλλον ξένον τῶν γε νῦν [κατ'] ἀμφότερα, [μᾶλλον] ἴδριν τι καλῶν, ἢ κυριώτερον [κατὰ] δύναμιν. *Mihi autem persuadeo me celebraturum inclytis hymnorum strophis nullum alium hospitem eorum qui nunc sunt,* quod ad horum *utrumque* attinet, nimirùm *aut peritiorem rerum honestarum, aut præstantiorem potentiâ.* Non hîc sibi respondere putat Heynius τὶ et ἢ. Interdùm tamen invenimus pro ἢ—ἢ, *καὶ—καὶ—aut—aut:* Undè colligimus eodem modo usurpare licere τε—ἢ. Idem vir celeberrimus ante ἴδριν subintelligit μᾶλλον.

171—174. Θεὸς ἐπίτροπος—] Constructionem insolitam esse putat Heynius —μήδεται τεαῖς μερίμναις· nam μήδεσθαί τι vulgò dicitur, ut sæpè apud Homerum. Proponit igitur: Θεὸς ἐπίτροπος ἐὼν τεαῖς μερίμναις, μήδεται [αὐτῶν.]

174—179. —εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι] scil. σὲ ὁ Θεὸς, i. e. si tibi favere pergit deus, &c. Gedike, probante Heynio. κεν ἔλπομαι κλεΐξειν [σὲ] σὺν Θοῷ ἅρματι, [δι'] εὗ σὺ δηλόνοτι νικήσεις,

ταχυτάτῳ ὄντι, καὶ μηδένα οἰόμενος ὑπερβαλέσθαι ἂν αὐτὸν δυνηθῆναι. οὕτω δὲ ἐποίει τὴν ἅμιλλαν· τῷ μὲν μνηστῆρι ἐδίδου τὴν Ἱπποδάμειαν ἐν τῷ αὐτοῦ ἅρματι φέρειν. καὶ προηγεῖσθαι τοῦ δρόμου αὐτὸς δὲ ὄπισθεν ἰὼν, καὶ τῇ χειρὶ φέρων ἔγχος. ὁπότε ἔμελλε τὸν μνηστῆρα παρελθεῖν, ἔβαλλέ τε τῷ ἔγχει, καὶ ἀνῄρει. τρεῖς οὖν πρὸς τοῖς δεκα ὀλωλεκὼς, ἡττήθη ὑπὸ Πέλοπος. ὁ γὰρ ἡνίοχος αὐτοῦ τοῦ Οἰνομάου Μυρτίλος ἐφθάρη χρήμασιν ὑπὸ τοῦ Πέλοπος, ἵνα περὶ τὰς χοινικίδας τοῦ ἅρματος πανουργεύσῃ τὶ, καὶ τὸν Οἰνόμαον ἐν τοῦθεν ἡττηθῆναι παρασκευάσῃ· οὗ γενομένου, Πέλοψ Ἱπποδάμειαν ἔσχε. *Schol.*

268. 136. Πρᾶξιν φίλαν] ἀντὶ τοῦ, ἀπόβασιν πράξεως προσφιλῆ. *Schol.* Δίδοι, Dor. pro δίδου.

137, 138. —οὐδ᾽ ἀκράντοις—] οὐδ᾽ ὦν [pro οὖν] ἐφάψατ᾽ [αὐτοῦ] ἀκράντοις ἔπεσι. *neque tetigit* eum, Neptunum scil *irritis verbis.*

140. ἐν πτεροῖσιν—ἵππους.] ὑποπτέρους, ἀντὶ τοῦ. ταχυτάτους· οὐ γὰρ πτερωτοὶ ἦσαν. Ἰστέον ὅτι τὸ μὲν ἅρμα Πέλοψ πρῶτος ἔδειξεν, ἐκ Ποσειδῶνος λαβών. *Schol.* Sunt tamen qui hoc non metaphoricè intelligunt, sed propriè. Vide Pausan. V. 17. Cæterùm ἐν interdùm redditur *cum.*

142, 143. Ἕλεν—] οὐ πρὸς τὸ παρθένον κατὰ κοινοῦ εἴποις· ἀλλ᾽ ἐνταῦθα μὲν, ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν, ἐρεῖς· πρὸς δὲ τὸ βίαν, ἀντὶ τοῦ ἐκράτησε καὶ ἐνίκησε. *Schol.* Οἰνομάου βίαν. i. e *ipsum Œnomaum.* Sic apud Hom. βίη Ἡρακλῆος est *ipse Hercules:* Πριάμοιο βίην, *ipsum Priamum*, ut benè notum.

144, 145. —λαγέτας ἕξ] ἡγεμόνας τῶν λαῶν ἡγουμένους *Schol.* Ἀρεταῖσι μεμαλότας, *virtutum alumnos.* μέμηλε [Dor. μέμαλε] per sync. pro μεμέληκε.

146. —αἱμακουρίαις] Βοιωτικὴ ἡ φωνή. Βοιωτοὶ γὰρ αἱμακουρίας, τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα λέγουσιν ὁ δὲ νοῦς· ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος ὁ Πέλοψ ἐναγισμοῖς καὶ θυσίαις τελευτήσας τιμᾶται, παρὰ τοῖς τοῦ Ἀλφειοῦ ῥεύμασι, περίσημον ἔχων μνῆμα, παρὰ τῷ πολυξένῳ βωμῷ. *Schol.* Pausanias scribit [V. 13.]: Olympiæ intra Altin, i. e. lucum Jovis Olympii, aream fuisse, Pelopi multâ religione consecratam, quam Πελόπιον appellârunt, et Eleos omninò præ cæteris heroïbus Pelopem tàm coluisse, quàm præ reliquis diis Jovem. Vox αἱμακουρία, quam Schol. Bœoticam esse dicit, incertæ originis est. Alii derivant ab αἷμα et κόρος, *satietas*; alii à κοῦρος, *adolescens*, quia quotannis adolescentes ad sepulchrum Pelopis usque ad sanguinem flagris cædebantur. Sed præstat [cum Guieto ad Hesych.] derivari à κουρὰ, quod captivorum *sanguinem*, et detonsos *capillos* suos, in rogum injicerent. Notandus locus Plutarchi in Aristide, p. 332. παρακαλεῖ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποθανόντας, ἐπὶ τὸ δεῖπνον καὶ τὴν ΑΙΜΑΚΟΥΡΙΑΝ. Hesych. αἱμακουρίαι, τὰ ἐναγίσματα τῶν κατοιχομένων. GEDIKE. τύμβον ἀμφίπολον, *qui undique patet, vel ambitur.* Koppe, Benedict. P.

151. —τὸ δὲ κλέος] Sic interpungo: τὸ δὲ κλέος τηλόθεν δέδορκε. τᾶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις Πέλοπος, ἵνα—θρασύπονοι. ὁ νικῶν δὲ—ἕνεκεν. Antea ille dictus erat inferiis impertitus esse, ἐμμέμικται, h. ἐντυγχάνει, αἱμακουρίαις, κλιθεὶς [παρὰ] πόρῳ Ἀλφεοῦ. Nunc τὸ κλέος Πέλοπος δέδορκε τηλόθεν, *lucet è longinquo, longè coruscat*, ἐν δρόμοις τᾶν Ο. *inter certamina Olympica:* quippe quæ in vicinis locis habentur: ut Ol. x, 29. ἀγῶνα ἐξάσιμον, ὃν ἀρχαίῳ σάματι πὰρ Πέλοπος βίᾳ Ἡρακλέος ἐκτίσσατο. conf. Pausan. V. 13. &c. Heyne. Egregia ac certissima interpretatio! ubi vide plura.

154—156. —ἵνα] *ubi*, &c. —ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι, *et* 269
vigores roboris indefessi.

159—165. —τὸ δ' αἰεὶ παράμερον ἐσλὸν,] *Atque hæc constanter permanens felicitas*, [ἐσλὸν Dor. pro ἐσθλὸν, *bonum*] ἔρχεται ὕπατον π. β. *venit summa*, i. e. *summa est quæ contingat ulli mortali.* Ἐμὲ, &c. *Me autem oportet illum* [Hieronem scil.] *coronare equestri lege* [i. e. quo modo decet illum qui victoriam equestrem reportaverit coronari] *Æolico carmine.* Sic Horat. —*Æolium carmen ad Italos deduxisse modos.* Lib. iii. Od. 30. v. 13. Ad quem locum ita doctissimus Jani: *Æolium carmen*, h. poësin lyricam; quia primi apud Græcos magni poëtæ lyrici, quos imprimis imitabatur noster, Lesbii, Æolicâque dialecto usi. Conf. Lib. ii. Od. 13. v. 24. iv. 3. 12. et iv. 9. 12. item i. 1. 34. Sic etiam T. Gray, poëta vere sublimis, in ipso init. primæ Odes suæ Pindaricæ: *Awake, Æolian lyre, awake*, &c. ubi vide notam ipsius auctoris; et quæ ad locum annotavit Gul. Mason, et ipse eximius poëta.

165.—170. —πέποιθα δὲ] Ordo est: πέποιθα δὲ δαιδαλωσέμεν κλυταῖσι πτυχαῖς ὕμνων μή τινα ἄλλον ξένον τῶν γε νῦν [κατ'] ἀμφότερα, [μᾶλλον] ἴδριν τε καλῶν, ἢ κυριώτερον [κατὰ] δύναμιν. *Mihi autem persuadeo me celebraturum inclytis hymnorum strophis nullum alium hospitem eorum qui nunc sunt*, quod ad horum *utrumque* attinet, nimirùm *aut peritiorem rerum honestarum, aut præstantiorem potentiâ.* Non hìc sibi respondere putat Heynius τε et ἢ. Interdùm tamen invenimus pro ἢ—ἢ, *καὶ—καὶ—aut—aut:* Undè colligimus eodem modo usurpare licere τε—ἢ. Idem vir celeberrimus ante ἴδριν subintelligit μᾶλλον.

171—174. Θεὸς ἐπίτροπος—] Constructionem insolitam esse putat Heynius —μήδεται τεαῖς μερίμναις· nam μήδεσθαί τι vulgò dicitur, ut sæpè apud Homerum. Proponit igitur: Θεὸς ἐπίτροπος ἐὼν τεαῖς μερίμναις, μήδεται [αὐτῶν.]

174—179. —εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι] scil. σὲ ὁ Θεὸς, i. e. si tibi favere pergit deus, &c. Gedike, probante Heynio. κεν ἔλπομαι κλεΐξειν [σὲ] σὺν θοῷ ἅρματι, [δι' οὗ σὺ [illegible] [illegible],

Schol.] εὑρὼν ἔτι γλυκυτέραν ὁδὸν λόγων, ἐπίκουρον, *sperem me celebraturum te cum quadrigâ celeri*, [multò enim nobilior et illustrior erat victoria curulis quam equestris. Gedike.] *nactum viam adhuc jucundiorem verborum adjuvantem* me. Alii interpretantur aliter. Vide Heynii Additamenta. τὸ δὲ Κρόνιον, ἀκρωτήριον τῆς Πίσης· περὶ γὰρ τὸν Κρόνιον λόφον ἄγεται τὰ Ὀλύμπια. *Schol.*

179, 180. —ἐμοὶ μὲν ὦν—] *Mihi quidem igitur Musa validissimum robore telum servat.* Loquitur de *vi poëticâ*, quam cum telis comparare solet. Gedike.

270. 181, 182. —τὸ δ' ἔσχατον—] *supremum autem fastigiatur regibus.*

182—188. μηκέτι—] μηκέτι περίβλεπε καὶ ζήτει τῆς οὔσης εὐδαιμονίας ἐν σοὶ μείζονα· ἔχεις γὰρ τὸ τέλειον, βασιλεὺς γενόμενος. —Εἴη σέ] ὁ νοῦς· εἴη δὲ σὲ μὲν τοῦτον τὸν χρόνον, ὃν ζῶμεν, ἐν ὕψει καὶ εὐδαιμονίᾳ διαζῆν, ἐμὲ δὲ τοσαῦτα τοῖς νικηφόροις προσδιαλέγεσθαι τοῖς ἐγκωμίοις, προφανῆ καὶ ἐπίσημον ὄντα διὰ τὴν σοφίαν ἐν τοῖς Ἕλλησιν. *Schol.* Novissimis verbis non satis confido. 184, sqq. Vellem τοῦτον commodè pro τοιοῦτον dici posse, nec ambiguitatem propter χρόνον oriri. τοῦτον χρόνον, substituunt scholia ὃν ζῶμεν. At ex sententiarum nexu hoc non conficitur; esset potiùs *ad tempus illud, quo victoriam curulem consequuturus es.* Hoc tamen parùm placere potest. Expectes πάντα χρόνον. τοσσάδε grammaticè non potest esse nisi vel τοιούτως, vel pro τοσοῦτο, *eousque, ad illud usque tempus.* Heyne. *Noli spectare ulterius. Utinam et tu talis in sublimi diu incedas; et ego inter tantos victores verser, conspicuus canendi arte inter Græcos ubique.* Koppe. Conf. Horat. Lib. i. Od. i. in fine.

---

* ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ, Ἅρματι.] *Olymp. II.* Theroni Agrigentino *curru victori.* Γέγραπται Θήρωνι Ἀκραγαντίνῳ, ἅρματι νενικηκότι τὴν ἑβδομηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα. ἦν δὲ ὁ Θήρων ἀνέκαθεν ἀπὸ Οἰδίποδος. ἐκήδευσε δὲ Γέλωνι τῷ τυράννῳ, ἐπιδοὺς αὐτῷ τὴν θυγατέρα Δημαρέτην, ἀφ' ἧς καὶ τὸ Δημαρέτειον προσωνομάσθη νόμισμα. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Θήρων τὴν Πολυζήλου τοῦ ἀδελφοῦ Ἱέρωνος ἔγημε θυγατέρα, καθ' ἅ φησι Τίμαιος. ἦν δὲ ὁ Θήρων υἱὸς Αἰνησιδάμου. *Schol.*

Argumentum.

Laudatur Theron Agrigentinus tyrannus à victoriâ, quam quadrijugo curru in Olympiis est adeptus; item à justitiâ, liberalitate, fortitudine, et majorum claritudine; quorum fortunam occasione sumptâ attingit. Tum digressiones ad

Semelen, Junonem, Peleum, Achillem, aliosque intertexit: atque obiter loca Beatorum, et Damnatorum apud inferos designat. Tandem concludit Odam sui carminis et Theronis liberalitatis laude. *Edit. Oxon.* 1697. *fol.*

Ver. 1. Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι,] οἱ τῆς φόρμιγγος ἀνάσσοντες. πρῶτον γὰρ τὰ ᾄσματα συντίθενται· εἶθ' οὕτω πρὸς αὐτὰ καὶ ἡ λύρα ἁρμόζεται. *Schol.* Est autem ἀποστροφὴ ad ipsos hymnos, vel potiùs ad Musam, hoc est, δύναμιν ποιητικὴν, cujus beneficio componebat hymnos, quos excitare studet. Sicut etiam Horat. Lib. i. Od. 12. hæc imitatus, ad Clio accommodavit; *Quem virum, aut heroa, lyrâ vel acri Tibiâ sumes celebrare Clio, Quem deum?* &c. ubi inverso ordine, ponit *Virum, Heroa, Deum*; contra quam Pindarus, θεὸν, ἥρωα, ἄνδρα, Schmidt. Vide doctissimum Jani, ad locum Horat. citatum.

7. Ἀκρόθινα πολέμου·] πρὸς Αὐγέαν πολεμήσας, τῆς Ἤλιδος τύραννον, καὶ νικήσας, ἐκ τῆς λαφυραγωγίας τὰς ἀπαρχὰς τῶν λαφύρων προσαγαγὼν ἔκτισε τὸν ἀγῶνα. *Schol.*

15. Καμόντες—] οἱ πρόγονοι τοῦ Θήρωνος πρῶτον μὲν ἦλθον εἰς Γέλλαν· κἀκεῖθεν εἰς Ἀκράγαντα. *Idem.* 271.

23—25. Ἕδος Ὀλύμπου νέμων,] οἰκῶν τὸ ἔδαφος τοῦ οὐρανοῦ, ἤγουν τὸν οὐρανόν· καὶ τὴν κουφὴν τῶν ἄθλων, τουτέστι καὶ τὰ ἐξαίρετα ἆθλα τὰ ἐν Ὀλυμπίᾳ διδόμενα· καὶ τὸ ῥεῦμα τοῦ Ἀλφειοῦ, ἤγουν τὸν Ἀλφειόν. *Schol.* Alpheus enim præ ceteris fluminibus Jovi curæ cordique esse credebatur. Vide Paus. V. 13. Gedike.

29—33. Τῶν δὲ πεπραγμένων—] Hæsi in prioribus, quod justè et *injustè* facta de Theronis majoribus (nam de his agit. cf. c. 15.) prædicat. Verùm video interpungendum esse aliter et ἐν δίκᾳ καὶ παρὰ δίκαν referendum ad sqq. *Ex præteritis mutari potest nihil ullo modo, nec per fas nec per nefas*: ὁ χρόνος οὐ δύναιτο ἐν δίκᾳ καὶ παρὰ δίκαν θέμεν ἀποίητόν τι τῶν πεπρ. ἔργων. Heyne.

39. Ἕπεται δὲ λόγος—] οὗτος ὁ λόγος ἀκολουθεῖ, ἤτοι ἁρμόζει, ταῖς τοῦ Κάδμου κόραις· μεγάλων γὰρ κακῶν τυχοῦσαι, (Ἰνώ, Σεμέλη, Αὐτονόη, Ἀγαυή,) πάλιν ἐκ μεταβολῆς μεγάλων ἀγαθῶν ἐκοινώνησαν. εὖ δὲ τῶν Κάδμου θυγατέρων τὸ παράδειγμα φέρει, ἐπεὶ ὁ Θήρων ἄνωθεν Θηβαῖος, εἰς Λάϊον ἀνάγει τὸ γένος. *Schol.* εὐθρόνοις, i. e. quæ meliori antea fortunâ usæ, quasi in *solio felicitatis* collocatæ erant.—Sed possit etiam epitheton hoc referri ad præsentem filiarum Cadmi conditionem, vel ad earum divinitatem. Gedike.

44—50. Ζώει μὲν—] Primum exemplum Semeles, filiæ Cadmi, quæ fulmine interempta, in Divarum numerum fuit relata. Vide Ovid. Met. lib. 3. 259. Schmidt. παῖς ὁ κισσοφόρος] ὁ Διόνυσος. *Schol.* 272.

51. Λέγοντι—] i. e. Λέγουσι— Secundum exemplum Inûs, alterius filiæ Cadmi, quæ furore correpta in mare se præcipi-

272. tavit; sed in Nereidum numerum recepta est, et nunc Leucotheæ nomen habet. Vide Homer. Odyss. ε, 333. et Ovid. Met. lib. 4. 542. SCHMIDT.

55—61. Ητοι—] Sic construe: Ητοι πεῖρας θανάτου βροτῶν οὔ τι κέκριται, *Certè terminus mortis* [i.e. mors] *mortalium non omninò cognitus est*, οὐδὲ [κέκριται] ὁπότε τελευτάσομεν ἡσύχιμον ἡμέραν, παῖδ' ἁλίου, σὺν ἀτειρεῖ ἀγαθῷ, *neque cognitum est quandò finiemus diem tranquillum, filium Solis, integro cum bono.* παῖδα δὲ ἡλίου— inquit Scholiastes, τὴν ἡμέραν καλεῖ, ἐπεὶ ὁ ἥλιος τὴν ἡμέραν γεννᾷ ἀνατέλλων.

63, 64. Εὐθυμιᾶν] Dor. gen. pl. pro εὐθυμιῶν. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι οὐχ οἷόν τέ ἐστιν ἀνθρώπους ὄντας ἀεὶ ἐν εὐθυμίᾳ διάγειν, ἀλλὰ πάντας καὶ ἀτόποις ἐντυγχάνειν ἀνάγκη. *Schol.*

65. Οὕτω δὲ—] *Atque sic Parca, quæ tuetur paternam eorum lætam fortunam, cum divinâ opulentiâ conjunctam, eos ducit ad aliquam contrariam cladem alio tempore.* Pro ἄγει Heynius legendum conjicit ἄγεν, ut sit temporis præt. imperf. —μόριμος υἱὸς, *fatalis filius*— Œdipus scil. Vide Soph. Œd. Tyran.

273. 74. ἀλλαλοφονίᾳ] Ετεοκλῆς γὰρ καὶ Πολυνείκης ἀλλήλους ἀνεῖλον. *Schol.*

78. Νέοις ἐν ἀέθλοις] non accipiam nisi de *certaminibus juvenum*; nam oppon. μάχαι πολέμου. Locus omninò Epigonos respicit: in quorum laudibus etiam ἀγῶνες, ut in laudibus etiam τῶν ἑπτὰ fuere.—Vide νέα, Eurip. Med. 47. HEYNE.

82—86. Ὅθεν σπέρματος ε. ρ.] ἀφ' οὗ γένους τοῦ Θερσάνδρου ἔχουσι τὴν ῥίζαν οἱ περὶ Θήρωνα. τὸ δὲ γένος Λαΐου καὶ Οἰδίποδος ὁ Θήρων οὕτω κατάγει· Λαΐου Οἰδίπους· τούτου Πολυνείκης· οὗ Θέρσανδρος· οὗ Τισαμενός· οὗ Αυτεσίων· οὗ Θήρας· οὗ Σάμος. οὗτος ἔσχεν υἱοὺς δύο, Τηλέμαχον καὶ Κλύτιον· ὧν ὁ μὲν Κλύτιος ἔμεινεν ἐν Θήρᾳ τῇ νήσῳ· ὁ δὲ Τηλέμαχος κατῴκει ἐν χώρᾳ, ὅθεν συλλέξας δύναμιν ἔρχεται εἰς Σικελίαν, καὶ κρατεῖ τῶν τόπων· ἐξ οὗ Χαλκιοπεύς· οὗ Αἰνησίδαμος· οὗ Θήρων. *Schol.*

87—93. Ολυμπίᾳ—] ἀντὶ τοῦ, ἐν Ολυμπίᾳ ἐνίκησεν. ἔσχε δὲ καὶ κοινὰς πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ξενοκράτην νίκας. ἐν Ισθμῷ καὶ Πυθοῖ. —Ὁμόκλαρον] ἤτοι διὰ τὴν συγγένειάν φησιν, ἢ ὡς ὁμοῦ ἱπποτροφούντων αὐτῶν καὶ ἀγωνιζομένων, καὶ ὁμοῦ νικησάντων τεθρίππῳ. —Ανθεα] τὰ ἄνθη τῶν στεφάνων. —Δυωδεκαδρόμων] δωδεκάκις γὰρ περιήρχετο τὸν δρόμον τὰ τέλεια ἅρματα. *Schol.* Ordo est: [ἐν] Πυθῶνι δέ τ' Ισθμοῖ κοιναὶ χάριτες ἄγαγον [i. e. ἦγον] ἐς ἀδελφεὸν ὁμόκληρον ἄνθεα τεθρίππων δυωδεκαδρόμων. Cæterùm ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν, *consortem in fratrem*, dicitur quia, ut rectè observat Schmidius, victorias has, Pythicam et Isthmiacam Thero cum fratre Xenocrate habuit communem, eo quod communibus equis vicerunt.

98—100. —τὸ δὲ τυχεῖν—δυσφρόνων.] Sententiam habent, quam aliquoties repetit: *summâ voluptate frui victorem in certaminibus*, ut jam Olymp. i, 157. 8. 9. et universè Olymp. v, 34, sq. *παραλύεσθαι τᾶν δυσφρόνων*, *à sollicitudine et ærumnâ liberari*, pro *frui gaudio*: ut solet poëta à contrariis rem designare; tum τὰ δύσφρονα, τὸ δύσφρον, pro δυσφροσύνη. Heyne. Ὁ πλοῦτος μὰν ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος, *opulentia virtutibus ornata*, φέρει καιρὸν τῶν τε καὶ τῶν, *suppeditat occasionem nunc his nunc illis*, ὑπέχων βαθεῖαν μέριμναν ἀγροτέραν, vulgò interpretantur: *sustinentes profundam curam indagatricem* et venatricem, artium bonarum scil. nam hanc curam probè suffulcit et ornat ὁ πλοῦτος—Atque ita Schol. συνεχῆν ἔχων τὴν φροντίδα πρὸς τὸ ἀγορεύειν [leg. ἀγρεύειν] τὰ καλά. Et addit: τῶν τε καὶ τῶν] ἀορίστως ἀντὶ τῶν πάντων. —ἀγροτέραν] τουτέστι ἀγρευτικὴν τῶν καλῶν. Hujus loci agnoscit difficultatem Heynius. "Potest," inquit ille, "pro suo quisque sensu varia afferre: quod verò "rem in liquido constituat, nondum vidi." 273.

102—106. εἰ δέ μιν ἔχει τις, οἶδεν τὸ μέλλον,—] Hæc referenda sunt ad notionem non minùs obviam in poëtâ: *magnas opes, imprimis in civitate liberâ.* plerumque *comitatur* ὕβρις, quam h. l. designat voce ἀπάλαμνοι φρένες· *quicunque* (εἴτις pro ὅτις) *dives est virtute instructus, qua ad res præclaras gerendas uti possit, intelligit sibi abstinendum esse ab injuriâ, quia post mortem*, κατὰ γᾶς, ἐν Ἅδου, *pœnas injustos manent*; (ἔτισαν pro τίνουσι. [Vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.] τὰ δὲ pro τὰ γάρ.) Heyne. Q. d. Si quis πλοῦτον habet, eumque virtutibus exornat, ille plus aliis pietati studet: quandoquidem ex scriptis eruditorum quasi in futurum prospicit, et novit impiorum scelera, dum adhuc vivunt, condemnari, ubi verò mortui sunt, apud inferos graviter puniri. Quod nos in sacrâ scripturâ veriùs et rectiùs scimus. Schmidt. τῷ "ἀπάλαμνοι φρένες" συναπτέον τὸ ἐνθάδε, ὅτι τῶν ἐνταῦθα ἀδίκων ἀπάλαμνοι φρένες αὐτίκα καὶ εὐθέως τιμωρίας καὶ ποινὰς ἐκεῖ δεδώκασιν. —ἀπάλαμνοι, ἀδιόρθωτοι, αἱ ἀπαιδαγώγητοι. *Schol.* 274.

106. —τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ—] *Namque delicta in hoc Jovis imperio*— i. e. *in hac vitâ*; nam ut Neptuno maris, Plutoni inferorum, ita Jovi cæli et terræ imperium Poëtæ attribuunt. Schmidt.

117—119. —παρὰ μὲν τιμίοις θεῶν] non cum Schol. intelligo *de Plutone et Proserpinâ*, ut sit pro τιμίοις θεοῖς, sed potiùs de *amicis deorum, Æaco, Minoë, Rhadamantho.* Gedike. εὐορκίαις] τουτέστι τρόποις εὐσεβέσι καὶ δικαίοις. *Schol.*

121. τοὶ δ'—] ἄγουσι οἱ τῆς ἑτέρας μερίδος, οἱ κακοὶ δηλονότι, καὶ ἀπαιδαγωγήτους ἔχοντες γνώμας, πόνον ὀκχέοντι, τουτέστιν ὑφίστανται. *Schol.* ὀκχέοντι, Dor. pro ὀχέουσι, inserto κ ob metrum.

274. 123—127. Ὅσοι δ' ἐτόλμασαν,—] Insulæ beatorum sitæ sunt in *oceano*, [hinc v. 129. ὠκεανίδες αὖραι,] et illis tantummodo patent, qui, iteratâ Palingenesi tribusque in terrâ vitis peractis, omnem vitiorum labem exuerunt, eoque quasi in *heroum* numerum sunt recepti.—Scio equidem, à plurimis veterum scriptorum *insulas beatorum* non distingui solere ab *Elysio*. Sed Pindarus omninò h. l. distinguit, illasque altiorem felicitatis post mortem gradum, pluribus demùm in Orco purgationibus commerendum, continere innuit.—Legatur imprimis vir summus Heyne in doctissimis Excursionibus ad Virg. Æn. vi.—ἔτειλαν, *perfecerunt*. Hesych. τέλλεται, ἀνύεται· et τέλλον, ἐποίουν. GEDIKE. ὅσοι δὲ ἐκαρτέρησαν μέχρι τριῶν ἐμψυχώσεων εἰς ἑκάτερα τὰ μέρη, εἴς τε τὸν ἐν ᾅδου μετὰ θάνατον, εἴς τε τὸν τῆς ζωῆς χρόνον, δίκαιοι γενέσθαι, καὶ τὴν ψυχὴν ὁσίαν φυλάξαι, οὗτοι ἐτέλεσαν εἰς ἣν ἔταξεν ὁ Ζεύς· ὅ ἐστιν. εἰς τὰς μακάρων νήσους, ἔνθα Κρόνος ἔχει τὴν ἐκεῖ κατοίκησιν· ἐν αἷς νήσοις. πλησίον οὔσαις τοῦ ὠκεανοῦ. αἱ πλεῖσται καὶ ἥδισται αὖραι τέρπουσι πνέουσαι· καὶ τὰ ἐν αὐταῖς ἄνθη ὡς χρυσὸς στίλβει· τὰ μὲν ὄντα ἐκ τῆς γῆς· [τὰ δὲ ἐν τῶν δένδρων τῶν ἐν τῇ χέρσῳ·] τὰ δὲ ἐκ τῆς τῶν ὑδάτων ἀποῤῥοίας τρεφόμενα, οἱονεὶ ῥόδα, ὑάκινθοι. ἴα ταῦτα γὰρ ὕδατι τρέφεται· ἐξ ὧν ἀνθέων οἱ δίκαιοι ταῖς ἑαυτῶν χερσὶν ὅρμους πλέκουσι καὶ στεφάνους. ἐνδείκνυται δὲ τὸ ὑπερβάλλον τῆς τέρψεως. τὴν δὲ τῆς μετεμψυχώσεως γνώμην Πυθαγόρας πρῶτος εἰσηγήσατο· ᾧ νῦν ὁ Πίνδαρος ἀκολουθεῖ. *Schol.* Κρόνου τύρσιν, *ad Saturni arcem*. seu *regiam*. Saturnus igitur h. l. contra vulgarem Mythographorum opinionem fingitur supremus insularum beatorum [non Elysii] Præses. GEDIKE.

275. 130. —ἄνθεμα δὲ] Sane ἄνθεμα possint ad duo tantum genera revocari, arborum et aquaticarum plantarum; meliùs tamen θ' apponas post δενδρέων, ut sit: τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων θ', ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει· mutatâ orationis formâ pro τὰ μὲν ἐκ χέρσου seu γῆς. τὰ δὲ ἀπὸ δενδρέων, τὰ δὲ ἐξ ὕδατος. Heyne.

149—154. —Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος—] Longâ digressione usus tandem ad Theronis laudes regreditur, quas ut pluris Thero faciat, prius sua carmina commendat, ut intelligat ille, se non à vulgari poëtâ laudari. Comparat carmina sua cum sagittis, quæ allegoria satis frequens est apud nostrum. ὑπ' ἀγκῶνος. Eodem sensu apud Theocr. 17, 30. ὑπωλένιος φαρέτρα. GEDIKE. —φωνᾶντα [contractè pro φωνάεντα, quod Dor. pro φωνήεντα—] συνετοῖσι· ἐς δὲ τὸ πὰν, ἑρμηνέων χατίζει, *sonantes intelligentibus; ad vulgus autem interpretibus indigent.* Quibus verbis designandas voluit duas suas odas nobilissimas Pindaricas, poëta præstantissimus Thomas Gray.

276. 154—159. —σοφὸς—φυᾷ·] ἀντὶ τοῦ φύσει, τουτέστιν ἀπὸ φύσεως· οἱ μαθόντες δὲ, ἀντὶ τοῦ οἱ ἀπὸ μαθήσεως δὲ εἰδότες καὶ οὐκ ἀπὸ φύσεως, πρὸς τὸν ἔχοντα δηλονότι τὴν ἰσχὺν ἀπὸ φύσεως, ὥσπερ κόρακες, λά-

βρως γαρύετον. —*Schol.* —Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον. *Pindar compares himself to the eagle, and his enemies to the ravens, that croak and clamour in vain below, while it pursues its flight, regardless of their noise.* Gray; ad oden suam, [v. 115.] quæ inscribitur: *The progress of Poësy.* Observandum γαρύετον esse dualis numeri et κόρακες pluralis; quod rectè quod ad sensum habet, si cum scholiaste intelligere licet *Bacchylidem* et *Simonidem.* "Malo," inquit Heynius, "cum "Dawesio stare Misc. crit. p. 52. [Edit. Burgess.] in resti- "tuendo γαρυέμεν, et loca, in quibus dualis de pluribus dictus "occurrit, aut corrupta aut aliter interpretanda putare: "Etsi contra sentiunt viri docti, ut Ern. ad Il. α. 566. Len- "nep. ad Greg. Cor. p. 97." [Vauvill. ad Soph. Antigon. p. 55. et Burgess ad hunc Dawes. locum. Vide suprà p. 24. ad Od. θ, 35.] "Erit sic: μαθόντες δὲ, *(qui non ingenio "eve*cti, sed mero studio et usu progressi ad artem lyricam)* "εἰσὶ λάβροι γαρυέμεν [σὺν] παγγλωσσίᾳ, ὡς κόρακες [scil. λάβ- "ροι εἰσὶ γαρύειν] ἄκραντα πρὸς ὄρνιχα θεῖον Διός." 276.

161. Τίνα βάλλομεν] τουτέστιν ἐγκωμιάζομεν. —μαλθακᾶς] τοῦτο εἶπε θεραπεύων τὸ σκληρὸν τοῦ λόγου· τὸ γὰρ ἀπὸ τόξου βαλεῖν, ὥς φησι, δύσφρονές ἐστι κατὰ τοῦ βαλλομένου. *Schol.*

164. —ἐπί τοι—] Ordo est: τοι τανύσαις [Dor. pro τανύσας] ἐπ' Ακράγαντι αὐδάσομαι ἐνόρκιον λόγον ἀλαθεῖ νόῳ, *Sanè, in Agrigentum intendens, proferam jusjurandum veraci mente,* &c. —ἄνδρα πραπίσι μᾶλλον εὐεργέταν φίλοις ἀφθονέστερόν τε [κατὰ] χέρα Θήρωνος. Possint et φίλοις πραπίσι conjungi.

173. —Ἀλλ' αἶνον ἔβα κόρος,—] Κάπυς καὶ Ἱπποκράτης Θήρωνος ἦσαν ἀνεψιοί· οὗτοι πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντες, ὡς ἑώρων ηὐξημένην αὐτοῦ τὴν τυραννίδα, φθονοῦντες πόλεμον ἤραντο πρὸς αὐτόν· ὁ δὲ, συμβαλὼν αὐτοῖς περὶ τὴν Ἱμέραν, ἐνίκησεν. —αἶνον] τὸν ἔπαινον τὴν δοξαν τοῦ Θήρωνος. Κόρος δὲ, ὕβρις· αἰνίττεται δὲ καὶ τὴν γινομένην πρὸς Ἱέρωνα ἔχθραν. —λαλαγῆσαι] θορυβῆσαι λόγῳ. —κρύφον] κρύψιν. *Schol* ἔβα pro ἐπέβα. *Gloriam ejus invasit furiosorum hominum insolentia, injustè se opponens, eumque impugnans, cupiens obstrepere et egregia Theronis facinora pravis factis* [e. g. calumniis] *obscurare* atque obterere. In τὸ λαλαγῆσαι vitium latere videtur. Gedike.

178. —ἐπεὶ ψάμμος—] ὥσπερ ἡ ψάμμος οὐκ ἂν ἀριθμῷ περιληφθείη, οὕτως ἀμέτρητος Θήρων ταῖς εὐποιΐαις. *Schol.*

---

* ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΑ.] *Pindari Pythia.* Πύθια μὲν οὖν ἐκλήθη ὁ ἀγὼν ἀπὸ τοῦ τόπου· τῷ δὲ τόπῳ ἦν τὸ ὄνομα Πυθώ, ἤτοι παρὰ τὸ 277. πυνθάνεσθαι τοὺς ἀφικνουμένους, ἢ παρὰ τὸ σήπεσθαι τὸν Πύθωνα ἐν

277. αὐτῇ ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Νάπη· εἶτα Πετρήεσσα· εἶτα Κρίσσα· εἶτα Πυθώ. *Schol.*

† 'ΙΕΡΩΝΙ—] *Pyth. I.* HIERONI ÆTNÆO SYRACUSANO *curru victori.* Γέγραπται μὲν ὁ ἐπινίκιος Ἱέρωνι· ὁ δὲ Ἱέρων τὴν Κατάνην ἀνακτίσας, ὁμωνύμως τῷ παρακειμένῳ ὄρει Αἴτναν προσηγόρευσε, καὶ Αἰτναῖον ἑαυτὸν, κατὰ τοὺς ἀγῶνας νικῶν, ἀνεκήρυξεν. Ἅρματι] ἐνίκησε δὲ ὁ Ἱέρων τὴν μὲν εἰκοστὴν ἕκτην Πυθιάδα καὶ τὴν ἑξῆς κέλητι· τὴν δὲ εἰκοστὴν ἐνάτην ἅρματι, εἰς ἣν ὁ ὑποκείμενος ἐπινίκιος τέτακται. *Idem.*

ARGUMENTUM.

Proxima hujus carminis occasio et causa fuit Hieronis victoria curulis, Pythicis ludis (Pythiade XXIX. i. e. *Olymp.* LXXVII. 3.) reportata. Regreditur tamen poëta ad anteriora Hieronis facta et fata. Evenerant enim non multò antè, quæ in carmine ad Hieronis laudem composito omitti nec poterant nec debebant. Etenim Hiero paucis ante annis (Ol. LXXVI. 1. ut ex Diodoro Sic. apparet l. xi. c. 49.) priscos urbis Catanæ incolas expulerat, novamque, quam in eorum locum deduxerat coloniam, è Peloponnese præcipuè conscriptam, Ætnam vocaverat, monti, cui subjacebat, cognominem. Hinc urbs ista Hieroni adeo cordi fuit, ut *in* illius gloriam in victoriâ hac Pythicâ Ætnæum se proclamari juberet. Quare non alienum erat, historiam recentis coloniæ adeò à conditore dilectæ carmini huic inserere. Porrò, vix dum deductâ coloniâ,* Ætnæorum ignium eruptio evenit, quæ, quamquam urbi tunc non ut postea (Ol. LXXXVIII. 3. vid. Thucydid. lib. iii. ad fin. et 631. A. U. C. vid. Oros. lib. v. 13.) perniciosa fuit, poëtam tamen non poterat non permovere, ut terribilem istam naturæ vim et impetum vivis pingeret coloribus, Deosque rogaret, ut Catanam monti ignifero adeo vicinam, in posterum quoque tueri vellent. Tandem Hiero tertio anno Ol. LXXVI. (Diod. xi. 51.) hinc quinto anno ante Pythicam victoriam hoc carmine celebratam, prælio navali viceret Hetruscos, Cumæis, quos illi oppresserant, opitulatus. Id quoque poëta non poterat prætermittere, non magis quam cruentam victoriam, quam pauld ante (Olymp. LXXV. 1. conf. Diod. xi. 20. sqq.) Gelo, qui tum præerat Syracusis, cum fratre et successore Hierone, de Carthaginiensibus reportârat.

* Eo ipso nimirum anno, quo colonia erat deducta, vel uno tantum anno post. Id apparet ex Thucydide, qui (lib. iii. c. ult.) eruptionem Ætnæ commemorat ad finem tertii anni Olympiadis LXXXVIII. factam, simulque mentionem facit prioris eruptionis anno ante illam quinquagesimo factæ, i. e. Olympiadis LXXVI. vel primo anno, quo ipso Ætnam coloniam Hiero constituerat, vel saltem altero, si de anno quinquagesimo vertente necdum completo locum interpretari malis.

Hæc si teneantur, non obscurus erit carminis nexus. Incipit à laude lyræ Apollinis (præsidis ludorum Pythicorum,) ejusque vim exemplo comprobat Musarum, Jovis, aquilæ ejus, Martis, denique Typhoei, quem non, ut illos, voluptate sed terrore compleat deorum in Olympo concentus. Sic transit ad consummatissimam Ætnæ ardentis terrorum imaginem (cum quâ conferenda imprimis Virgilii descriptio Æn. iii, 571, sqq. quam ex Pindaro Romanum poëtam hausisse censent Macrobius Sat. v. 17. et Gellius xvii. 10. Idem porrò argumentum præter multos alios tractavit Æschylus, qui, quum in Prometheo ver. 351, sqq. Ætnæ vim describit, ad eandem eruptionem, præsertim ver. 367, respexisse videtur, quam hoc carmine Pindarus spectavit.) Jam facilis transitus erat ad urbem Ætnam, et ab hac ad conditorem coloniæ, Hieronem, ejusque in Pythicis ludis reportatam victoriam, cum quâ satis aptè cohærent laudes, quæ ceteris illius rebus gestis, ad quas deinde digreditur, tribuit. Tum hortatur, ut pergat gloriosâ, quam ingressus sit, viâ; vota denique ac preces addit, quibus à diis petit, ut et in posterum Ætnam, Hieronis coloniam, ipsumque Hieronem curâ suâ amplecti ejusque gloriam augere velint. Gedike. 277.

Ver. 1—3. Χρυσέα—] Longum foret doctorum virorum in hac sententiâ ordinandâ enumerare discrepantias; verus ordo videtur esse: Χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων Μουσᾶν σύνδικον κτέανον! *O aurea cithara, Apollinis et Musarum violaceos-crines-habentium adjutrix possessio!* quod ornatè dictum putat Heynius pro simplici: φόρμιγξ σύνδικος Ἀπόλλωνος καὶ Μουσᾶν. Angl. *O Lyre, associate of Apollo and the Muses!*

4—7. Τᾶς ἀκούει μὲν βάσις,—] ἕπεται ὁ τῶν χορευτῶν ῥυθμός. *Schol.* τᾶς, Dor. pro τῆς. quod pro ἧς. —ἀγλαΐας ἀρχά] ἀμφίβολον, πότερον ἡ βάσις ἀγλαΐας ἀρχὴ οὖσα, ἢ σὺ, ὦ κιθάρα, ἀγλαΐας τυγχάνεις ἀρχή. *Schol.* Prior interpretatio sic se habet Angl. —*whom the step, ushering in the festive joy, obeys:* posterior, quæ forsan vera, sic: *whom the step obeys, O thou Sovereign of the festive joy: the Singers too obey thy notes, whenever, gently touched, thou performest the preludes of the choir-leading hymns.* φροίμιον, quod pro προοίμιον, uti rectè observavit Gedikius, pro toto hymno sumitur. ἀμβολὰς, pro ἀναβολάς. Hæc autem optimè illustrant sequentia præstantissimi poëtæ Lyrici Anglicani: *Thee the voice, the dance, obey, Temper'd to thy warbled lay.* Gray's Progress of Poesy. I. 3. ὁ δὲ νοῦς· ἧς (σοῦ, ὦ κιθάρα) κατακούει μὲν ἡ τῶν ποδῶν κροῦσις, τῆς εὐφροσύνης καὶ τῆς διαχύσεως ἀρχὴ οὖσα· πείθονται δὲ καὶ οἱ ἀοιδοὶ τοῖς σοῖς συνθήμασιν, ὅταν τῶν προοιμίων, τῶν ἡγουμένων

277. τῶν χορῶν, τὰς προαναφωνήσεις καὶ κρούσεις διακινουμένη κατασκευάζῃς. *Schol.*

8. Καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις ἀενάου πυρός.] Poëticè pro ἀέναον πῦρ τοῦ αἰχματοῦ κεραυνοῦ. Sensus est: Jupiter ipse cantu Musarum delinitus in dulcem quasi soporem solvitur, ita ut fulmen excidat manibus et extinguatur. αἰχματὰς κεραυνὸς est *fulmen cuspidatum*. Gedike.

9—14. Αενάου πυρός.] τὸ ἀέναον κυρίως ἐπὶ τῶν ὑδάτων τίθεται. καταχρηστικῶς δὲ ὁ Πίνδαρος νῦν καὶ ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ τάττει, ἀντὶ τοῦ ἄσβεστον. σκάπτῳ Δωρικῶς, τῷ σκήπτρῳ. —Διὸς αἰετὸς] πάνυ γὰρ διετύπωσεν, ὅτι δὴ ὁ ἀετὸς ἐπικαθήμενος τῷ τοῦ Διὸς σκήπτρῳ, καὶ κατακηλούμενος ταῖς Μουσικαῖς ᾠδαῖς εἰς ὕπνον κατάγεται, ἀμφοτέρας χαλάσας τὰς πτέρυγας, καὶ ταλαντευόμενος καὶ ζυγοστατούμενος. —v. 14. κατέχευας, φησὶν, ὦ κιθάρα, ἁπαλὸν καὶ ἡδὺ κλεῖθρον κατὰ τῶν βλεφάρων, ἀντὶ τοῦ, εἰς ὕπνον καταφερόμενος ὑπὸ σοῦ, ὦ κιθάρα, ὁ ἀετὸς αἰωρεῖται τὸν νῶτον ἐπὶ θάτερα ῥέπων. *Schol.*

10. —ἀνὰ σκάπτῳ—] Nihil hoc loco expressius cogitari potest ad vim Musices declarandum. Aquila, Jovis sceptro insidens, obdormiscit alis utrinque pendentibus, et nutat in sceptro.—Aquila Jovis, plerumque Jovis pedibus astans, aut propter eum volans fingitur. Aquilam sceptro insidentem sumsit forsan poëta ex aliquo simulacro Jovis. Sed magis verisimile est, Phidiam in simulacro Jovis Olympii fingendo, præter notum illum Homeri locum (Il. α, 528, sqq.) respexisse quoque hunc nostrum locum. Finxit enim aquilam sceptro Jovis insidentem. [Vide Pausan. L. v. c. 11.] ὁ δὲ ὄρνις ὁ ἐπὶ τῷ σκήπτρῳ καθήμενος, ἐστὶν ὁ ἀετός. Gedike. χαλάξαις, pro χαλάξας, quod Dor. pro χαλάσας, à χαλάω, *laxo, remitto*.

13—16. —κελαινῶπιν—νεφέλαν—] De *somno* loquitur, quem cum *atrâ nebulâ* comparat. Κελαινῶπις fem. à masc. κελαινώπης, quod non solùm est *nigris oculis præditus*, sed etiam *niger aspectu*, ut h. l. Gedike. [κατέχευας, *offundis*. De aor. in hoc sensu vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.] ἀγκύλῳ κρατὶ intelligunt vulgò de *rostro adunco*, sed melius de aquilæ dormientis *inflexo et nutante capite*. ἀδὺ κλαΐστρον βλεφάρων. Vulgare est: oculi *clauduntur* somno, pro quo lyricâ audaciâ ipse somnus dicitur *dulce palpebrarum claustrum*. Est autem κλαΐστρον Doricè dictum pro κληΐστρον, et hoc pro κλεῖστρον aut κλεῖθρον, à κλείω, pro quo Doricè κλᾳίω. Gedike.

16—18. —ὁ δὲ κνώσσων—] κνώσσειν—ὑπνοῦν, καθεύδειν, κοιμᾶσθαι. Hesychius. ὑγρὸν νῶτον. [Vide suprà ad Theocr. Idyll. I. v. 55.] Per se et origine suâ τὸ ὑγρὸν nihil aliud aut fuit, aut esse potest, quam *humidum, liquidum*. Accessêre indè notiones, ut fit, ab adjunctis; ut sit *molle*, hinc ut sit *flexile, mobile*, ferè quod Latinorum *lubricum*. Etiam h. l.

νῶτον ὑγρὸν, per se, et vi vocis, nihil aliud esse potest, quam 277.
flexile, inflexum. Nam quod *intumuit*, addunt viri docti tacitè ex alterâ voce αἰωρεῖ. Heyne. ῥιπαῖσι] ταῖς βολαῖς· λέγει δὲ, τοῖς μέλεσιν. γραφικώτατα δὲ συνδιατιθέμενον τῇ ἡδονῇ καὶ θελγόμενον τὸν ἀετὸν ὑπετύπωσε. *Schol.* Ὁ δὲ κνώσσων, &c. Angl. *But he slumbering heaves his flexile, his fluctuating back, subdued by thy strokes:* i. e. interprete Gedikio, *tuis* (lyræ Apollinis) *ictibus*, i. e. sonis et modis, *delinitus.* Hæc numeris nobilissimis adumbravit Graius:—*Perching on the scepter'd hand Of Jove, thy magic lulls the feather'd king, With ruffled plumes, and flagging wing: Quench'd in dark clouds of slumber lie The terror of his beak, and lightning of his eye.* Progress of Poesy, I. 2. Cf. *Akenside's hymn to the Naiads*, v. 265, sqq.

18—21. βιατὰς Ἄρης.] Angl. *the impetuous Mars.* —λιπὼν, &c. ὁ γὰρ ἰσχυρότατος Ἄρης τὴν τραχυτάτην τῶν δοράτων ἀκμὴν καταλιπὼν, τουτέστι τὸν πόλεμον, εὐφραίνει τὴν καρδίαν. *Schol.* κῶμα, κοίμησμα, ὕπνος λήθαιος, καταφορὰ ὕπνου βαθέος. Hesych. Non tamen de ipso *somno* intelligo, sed de quadam mentis ecstasi et languore cum summæ voluptatis sensu conjuncto. Fingitur igitur h. l. Mars mollissimo et dulcissimo Musarum cantu quasi consopitus, ita ut hasta manu excidat. Gedike. *On Thracia's hills the Lord of War Has curb'd the fury of his car, And drop'd his thirsty lance at thy command.* Gray's Progress of Poesy, ubi suprà.

21—24. κῆλα—] κῆλα δὲ, τὰ ὑπὸ τῆς μουσικῆς θέλγματα. 278.
Schol. Equidem ita jungo: κῆλα δὲ (sc. τεὰ) θέλγει καὶ δαιμόνων φρένας ἀμφὶ σοφίᾳ Λατοΐδα τε Μοισᾶν τε. *Tela* (tua sc. lyræ) *deliniunt Deorum quoque mentem* (ut h. l. Jovis et Martis) *per artem Apollinis et Musarum.* ἀμφὶ enim nostro interdum dicitur pro διά. Sic Pyth. 8, 47. Gedike. βαθύκολπος à quibusdam redditur *sinuosâ pallâ induta.* Sed præstat, judice Gedikio, de *mammosis* intelligere, ut dicatur pro *pulcra, et in flore ac vigore ætatis constituta.* Forsan Angl. *ample-bosomed.* Vide Anacr. V. 14.

25—28. Ὅσσα δὲ—] Respicit locum hunc Plutarch. [Opp. Tom. ii. p. 1095. E.] Sensus: πάντα τὰ θεομισῆ κατὰ γῆν, καὶ κατὰ πόντον, καὶ κατὰ Τάρταρον, ἀτύζεται ἀΐοντα βοὰν Πιερίδων. (Respondet v. 56. *Absit a me, ut* θεομισὴς *sim:* εἴη, Ζεῦ, τὶν ἀνδάνειν.) Itaque v. 29. καὶ ἀτύζεται ὁ Τυφώς Heyne.

29—33. Ὅς τ' ἐν αἰνᾷ—] Contradicere sibi videtur poëta, quum statim eundem Typhoëum sub Ætnâ jacere fingat. Sed utrumque idem est. Nam ἐν Ταρτάρῳ nihil aliud est, quam penitus sub terrâ. Scholiastes Æschyli ad Prometh. 351. de Typhoëo scribit, αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ περὶ τὴν Αἴτνην τῷ Ταρτάρῳ

278. ἐκρύβη. Gedike. Ὅς τε κεῖται ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ, &c. Et præsertim ille *qui jacet in horrendo Tartaro, Deorum hostis, Typhos centiceps*: Nomen scribitur vel Τυφὼς, ῶ. vel Τυφὼν, ῶνος. vel Τυφάων, ονος. vel Τυφωεὺς, έος. ὁ. —ἑκατοντακάρανος] οὐκ ἀριθμητικῶς, ἀλλ' ἀντι τοῦ πολυκέφαλος. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀτύζεται· ἀποστρέφεται, φησι, καὶ ὁ Τυφων τὴν μουσικὴν. ὁ ἐν τῷ Ταρτάρῳ κείμενος. —στασιάζεται δὲ ἡ περι τοῦ Τυφῶνος ἱστορία· οἱ μὲν γὰρ αὐτὸν ὄρει τῆς Βοιωτίας ὑποκεῖσθαι ἔφασαν. καὶ ὡς εἰσὶν αὐτόθι πυρὸς ἀναδόσεις· οἱ δὲ, ἐν Φρυγίᾳ· ἕτεροι δὲ, ἐν Λυδίᾳ. Αρτέμων δε τις ἱστορικὸς πιθανώτερον λογοποιεῖ· καθάπαξ γάρ. φησι, πᾶν ὄρος, ἔχον πυρὸς ἀναδόσεις, ἐπὶ Τυφῶνι καλεῖται. ἔστι δὲ τὸ πιθανὸν ἐξ αὐτῆς τῆς τοῦ ὀνόματος ἱστορίας· τύφειν γὰρ τὸ καίειν. ὁ δὲ Πίνδαρός φησι τὸν Τυφῶνα ἐκ Κιλικίας τεθράφθαι, ὡς καὶ Ὅμηρος.—πολυώνυμον δὲ, ἀντὶ τοῦ πολυθρύλλητον, διὰ τὸ ἀνατραφῆναι ἐν αὐτῷ τὸν Τυφῶνα. *Schol.* Κιλίκιον] Hinc Pyth. 8. 20. Typhoeus dicitur Κίλιξ ἑκατόγκρανος, et Æschylus [Prom. 351.] eundem vocat Κιλικίων οἰκήτορα ἄντρων· et Schol. Æschyli ad h. l. ἱστέον δὲ ὅτι ἐν Κιλικίᾳ μὲν ἐγεννήθη ὁ Τυφὼς, ἐκολάσθη δὲ ἐν Σικελίᾳ. Ipsa autem celebrata Arima Homeri [Il. β, 783. εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς·] Ciliciæ jam olim assignata sunt. vid. Strabo lib. xiii. Steph. Byz. in v. Αριμα. Mihi quidem εὐναὶ Typhoëi apud Homerum nihil aliud significare videntur quam h. l. ἄντρα, ita ut Homeri quoque locus non de sede Typhoëi devicti et puniti, sed de pristinâ illius habitatione, priusquam à Jove debellatus esset, intelligatur. Gedike. Cf. Apollodor. 1. 6. et ibi Heynium: itemque hujus viri doctissimi Excurs. ii. ad Virg. Æneid. Lib. ix. nec non Jani, ad Hor. Lib. iii. Od. 4. ver. 53.

34—39. Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας—] Nullum dubium est, poëtam dicere voluisse Typhoëum, immanis staturæ gigantem, non solum sub Ætnâ jacere, sed pertingere usque *ad campos Phlegræos* et ad *Vesuvium*, qui propè Cumas, eique qui [ut noster h. l.] ex Italiâ ad Siciliam versus tendit, *supra Cumas*, positi sunt. Sed respicitur omninò h. l. ad omnem illum Italiæ tractum circa Cumas, ignibus subterraneis æstuantem. Gedike: apud quem vide plura. Sapienter poëta in obscuro positum reliquit phantasma, ne in cogitationem admittas, quomodo eidem monstro Italia supra Cumas (h. e. Campi Phlegræi) cum Siciliâ imposita esse possit: etsi caput campis illis, pectus Ætnæ subjectum fingere liceat. Heyne. Cæterùm Κύμας h. l. est genitiv. sing. non accus. plur. Est enim vel Κύμη, vel Κύμαι. ἁλιερκέες] ἤτοι αἱ τὴν ἅλα ἕρκος ἔχουσαι, ἢ τῆς ἁλὸς αὐτῆς ἕρκος οὖσαι, διὰ τὸ μὴ συγχωρεῖν ἐπίπροσθεν φέρεσθαι τὰ κύματα. *Schol.*

36—38. —κίων δ' οὐρανία] ἡ Αἴτνη, τὸ ὄρος· ἣν οὕτως ὠνόμασε, διὰ τὸ ὕψος ὑποστηρίζουσαν τὸν οὐρανόν. ὁ δὲ νοῦς· ἡ δὲ οὐρανία κίων συνέχει τὸν Τυφῶνα, ἡ κατὰ πᾶσαν ὥραν ἔτους χιονιζομένη καὶ τῆς ὀξείας

χιόνος τροφὸς οὖσα· ἄγουν ἡ Αἴτνη. ἐξεῖπεν δὲ τὴν χιόνα φησὶν παρὰ 278.
τὴν ψυχρότητα, ὅτι οἱ ἐφαπτόμενοι ὅμοιόν τι πάσχουσι τοῖς κεντουμένοις. *Schol.* Vide *Brydone's Tour in Sicily*. Vol. i. p. 249, sqq. et alibi passim.

40—42. Τᾶς ἐρεύγονται—] Ordo est: τᾶς [i. e. ἇς—Ætnæ scil.] ἐκ μυχῶν παγαὶ ἁγνόταται ἀπλάτου πυρὸς ἐρεύγονται, *cujus ex cavernis vel crateribus fontes purissimi ingentis ignis eructantur.* ἄπλατος, Dor. pro ἄπλητος, *cui appropinquare impunè nemo potest:* ex α priv. et πελάω, vel πλάω, *appropinquo. Inaccessi ignis.* Koppe. P.

42—46. —ποταμοὶ—] *fluviique interdiu profundunt fluxum fumi candentem; sed in tenebris rubicunda flamma volvens saxa in profundum defert maris æquor cum fragore.* Sic Strabo: νύκτωρ μὲν οὖν καὶ φέγγη φαίνεται λαμπρὰ ἐκ τῆς κορυφῆς· μεθ' ἡμέραν δὲ καπνῷ καὶ ἀχλύϊ κατέχεται. Lib. vi. p. 420. B. (274.) De Ætnâ interdiu fumum et caliginem, noctu etiam flammas, per tenebras scilicet sub conspectum venientes, eructante, res nota est. Heyne. Conf. Virg. Æn. iii, 571, sqq. et quæ protulit idem vir optimus in Exc. xv. Cæterùm hunc locum Pindari planè respexit Longinus, περὶ Ὕψ. Sect. xxxv. sub fin. quod mirum est Pearcium ignorâsse.

47, 48. Κεῖνο δ' Ἁφαίστοιο—] Gedikius jungit Ἁφαίστοιο κρουνοὺς, [Angl. *torrents of fire,*] approbante Heynio. κεῖνο ἑρπετὸν Angl. *that reptile*— Typhoëum intelligit. *Bellua.* Kopp. P.

49—55. τέρας—] θαυμαστὸν μὲν ἰδεῖν, θαυμαστὸν δὲ καὶ τῶν 279.
παριόντων καὶ ἑωρακότων ἀκοῦσαι. *Schol.* παριόντων regitur ab ἐκ subintellectâ. Sensus est, interprete Gedikio, non solum qui ipsi adfuerunt hasque regiones lustrârunt, stupent, sed illi etiam, qui ex peregrinantium narrationibus Ætnæ terrores noverunt. Quod et antea viderat et comprobaverat celeber. Heynius, idemque comprobavit etiam in Addit. —ἐν μελαμφύλλοις] — πολυδένδροις. Ζητητέον δὲ, πῶς φησὶ τὸν Τυφῶνα ἐνδεδέσθαι ταῖς τῆς Αἴτνης κορυφαῖς, ὃν φησιν ὑπ' αὐτῇ κεῖσθαι; Ῥητέον δὲ, ὅτι ὑπόκειται μὲν αὐτῷ τὸ ἔδαφος ὑπὸ τὸν νῶτον, ἐπίκειται δὲ τῷ στήθει ἡ Αἴτνη ὥσπερ δεσμὸς καὶ σχοινίον ἐν μέσῳ αὐτὸν συνέχουσα. (Verba poëtæ possunt optimè atque simplicissimè hoc modo reddi: Οἷον [ἑρπετὸν scil. vel τέρας] ἐνδέδεται μελαμφύλλοις [vel δέδεται ἐν μελαμφύλλοις— nam notum est ἐν sæpissimè construi cum dat. modi vel instrumenti] κορυφαῖς καὶ πέδῳ Αἴτνας· Angl. *what a tremendous monster is bound down by the woody tops and by the foot of Mount Ætna:* i. e. *by the whole of Mount Ætna from top to bottom: by the whole weight of Mount Ætna.)* Χαράσσοισα] ἐπιξέουσα, ἐπινύττουσα· τὸ μὲν κεκλιμένον νῶτον κεντεῖ ἐπιξέουσα ἡ ὑποκειμένη τοῦ ἐδάφους πετρώδης στρωμνή. *Schol.*

279. 56—60. νῦν, Ζεῦ, τὶν εἴη ἁνδάνειν,] Vide suprà ad v. 25—28. Ἐπειδὴ τὸν περὶ τοῦ Τυφῶνος λόγον ἐκίνησε, καὶ τὰς τιμωρίας αὐτοῦ διεξῆλθεν, ὥσπερ φόβῳ διατεθεὶς πρὸς τὰ διηγήματα, κατεύχεται τὸν Δία ἔχειν εὐμενῆ. Ὁ δὲ νοῦς· εἴη σοὶ, φησὶν, ὦ Ζεῦ, ἀρέσκειν, ὅστις τοῦτο τὸ ὄρος περιέπεις, τὴν Αἴτνην, ἥ ἐστι τῆς εὐκάρπου Σικελίας πρόσωπον· ἤτοι διὰ τὸ ἐπιφανὲς, ἢ διὰ τὸ ὕψος· τιμᾶται δὲ κατὰ τὸ ὄρος τῆς Αἴτνης ὁ Ζεύς. —Τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν] τούτου οὖν τοῦ ὄρους τὴν ὁμώνυμον πόλιν Αἴτνην ὁ ἔνδοξος οἰκιστὴρ Ἱέρων ἐδόξασεν, ἀνακηρύξας κατὰ τὰ Πύθια. *Schol.* Ορος, εὐκάρποιο γαίας μέτωπον. Fertilitas Siciliæ ubivis decantata: [vid. Ol. i. 19.] Mons Ætna dicitur *frons* Siciliæ, quatenus longè eminet et procul conspicitur. [Vide *Brydone's Tour*, Vol. I. p. 247.] Οἰκιστὴρ, *coloniæ deductor*. Non enim Catanam primus condidit Hiero: erat enim ea Naxiorum, deducta jam circa Ol. 13. vide Thucyd. vi, 3. Hiero tantùm expulsis pristinis incolis novam illuc coloniam duxerat. Gedike.

61—64. —ἀνέειπέ νιν—] Angl. *proclaimed it, while he announced Hiero illustrious victor in the chariot race.*

64—67. Ναυσιφορήτοις—] Sensus est: ut gaudent naviganteś, si statim ab initio cursûs secundo vento feruntur, eoque ad spem felicis reditûs excitantur, ita quoque Ætna [urbs] recens condita hac primâ certaminum solemnium gloriâ, qua eam ornavit Hiero, ad spem plurium victoriarum erigitur. Gedike. Si ἀρχομένοις legitur, constructio est: πρώτα χάρις ἐς πλόον, πομπαῖον οὖρον ἐλθεῖν ἀρχομένοις [πλόου.] Sin ἐρχομένοις, constructio postulat ἐρχομένοις ἐς πλόον. uti observavit Heynius. Cæterùm ἐοικότα, supple ἐστὶ, plur. idem est ac ἐοικός ἐστι. —Ἐοικὸς γὰρ καὶ πρέπον φησι, τὸν ἐξ ἀρχῆς ἀγαθῆς ἀρξάμενον, τοῦτον καὶ τέλους ἐνδόξου τεύξεσθαι· οὕτως οὖν καὶ τὴν Αἴτνην ἐκ πρώτης ἀρξαμένην ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἐπίδοξον εἶναι ὑπολαμβάνω, καὶ διηνεκῶς εὐπραγήσειν. *Schol.*

69—73. Ὁ δὲ λόγος—δόξαν φέρει,] *Ratio autem fert opinionem*, i. e. *et meritò quis opinari potest*, hanc urbem, *propter hos eventus, in posterum fore inclytam coronis et equis* [i. e. *coronatis equis*] *et dulcisonis* victorum *conviviis celebrem.*

74. Λύκιε—] Apollini Ætnam commendat, quippe qui hanc *Pythicam* victoriam ei largitus erat. Ταῦτα i. e. vota, paulò antè proposita. Hæc, ipsamque urbem ut Apollo menti quasi infigat, precatur. Referenda enim εὔανδρον χώραν non minùs quam ταῦτα ad νόῳ τιθέμεν. Gedike. Δάλοι', Δάλοιο. Heynius, Δάλου. P.

280. 79—82. Ἐκ Θεῶν γὰρ—] ἐκ θεῶν γὰρ, φησὶ, ταῖς ἀνθρωπίναις ἀρεταῖς πᾶσαι μηχαναὶ δωροῦνται· κατὰ δαίμονα γάρ τινα σοφοὶ, καὶ ταῖς χερσὶν ἀνδρεῖοι, καὶ ἄγαν εὔγλωσσοι καὶ δυνατοὶ κατὰ τὸ λέγειν ἐγένοντο. *Schol.* ἐκ θεῶν—ἔφυν, [pro ἔφυσαν] *à diis proveniunt.* De ἔφυν in præs. sensu vid. suprà ad Œd. Tyr. 9. p. 113.

82—86. —Ἄνδρα δ' ἐγὼ—] Hinc novum sententiarum ordinem orditur Pindarus. Heyne. Ordo est; ἐγὼ δὲ, μενοινῶν αἰνῆσαι ἐκεῖνον ἄνδρα, ἔλπομαι, δονέων παλάμᾳ ἄκοντα χαλκοπάραον, μὴ βαλεῖν ὡσεί τε ἔξω ἀγῶνος, *Ego autem, cupiens laudare illum virum, spero me, vibrantem manu jaculum ferrea cuspide, non id præter scopum jacturum*, ῥίψαις [Dor. pro ῥίψας] δὲ μακρὰ, ἀμεύσασθαι [lege ἀμεύσεσθαι] ἀντίους· *sed jaculatum longè, superaturum adversarios.* "Usitata nostro "*carminum* cum *telis* comparatio. ἔξω ἀγῶνος, i. e. *præter* "*scopum*; nam ἀγὼν h. l. est *locus certaminis.* Suidas: "ἀγῶνα Ὅμηρος τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται, φησί. [e. g. Odyss. "Θ, 260. Iliad. Ψ, 451.] Sic et Pyth. 9. 202. —ἀντίους, "intellige alios poëtas in aulâ Hieronis commorantes. ἀμεύ"σασθαι, vel, ut in alio cod. est, ἀμεύσεσθαι, *transiturum*, i. e. "*superaturum* me credo. De voce hac v. Hesych. Ἀμεύσα"σθαι, ἀμείβεσθαι, διελθεῖν, περαιώσασθαι." Gedike. ἔξω, *out.* 280.

87, 88. Εἰ γὰρ—] *Utinam tempus ei semper ita* [sicuti nunc, ad gloriam et victorias] *divitias opùmque munera dirigat et deducat. Idem.* Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4.

89. —καμάτων δ' ἐπίλασιν παράσχοι.] καμάτων, φησὶ, τῶν συνεχόντων τὸν Ἱέρωνα ἐκ τοῦ νοσήματος τῆς λιθουρίας. φησὶ γάρ που καὶ Ἀριστοτέλης, ἐν τῇ τῶν Γελώων πολιτείᾳ, Γέλωνα τὸν τοῦ Ἱέρωνος ἀδελφὸν ὑδέρῳ νοσήματι τὸν βίον τελευτῆσαι, αὐτὸν δὲ τὸν Ἱέρωνα, ἐν τῇ τῶν Συρακουσίων πολιτείᾳ, δυσουρίᾳ δυστυχῆσαι. *Schol.*

91—96. Ἦ κεν ἀμμνάσειεν—] Quæ sequuntur usque ad v. 108. subnata è memoratione ærumnarum, καμάτων, in parenthesi posita sunt; redit v. 109. ad eadem vota, in quibus v. 87—90 substiterat. Lux hinc toti loco affunditur. Heyne. Ἦ κεν ἀμμνάσειεν, per sync. pro ἀναμνήσειεν [ἑαυτὸν sc. Hiero.] *Velim profectò, ut* [morbi doloribus jam oppressus] *recordetur fortitudinis et constantiæ*, quam olim *in bello* præstitit; eademque etiam nunc morbi impetum debellabit.—Omninò autem respicit poëta ad pugnas mox commemorandas, contra Hetruscos et contra Pœnos. —παλάμαι ex egregiâ Heynii emendatione,—ut sit: παλάμαι (Ἱέρωνος) εὑρίσκοντο θεῶν τιμάν. [Ut Pyth. iv. 91.] Vulgò omnes παλάμαις, et subaudiunt aut *Hiero cum fratribus*, aut, ut Heyne in edit. *Siculi* in genere. At hæc admodum dura, et, quum de Hieronis solius rebus gestis sermo sit, ad sensum non satis commoda sunt. πλούτου στεφάνωμα, i. e. Hieronis gloria bellica divitiis ejus coronam quasi imponit, nobilioremque illis splendorem conciliat. Gedike.

96, 97. Νῦν γε μὰν—] ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος, τὸν Φιλοκτήτου τρόπον ὁ Ἱέρων μετερχόμενος, ἐστρατεύθη καὶ τὴν μάχην ἐνίκησε. φορείῳ δὲ φερόμενος ὁ Ἱέρων διὰ τὴν λιθουρίαν κατηγωνίζετο τοὺς ἐναντίους. παραβάλλων δὲ αὐτὸν τῷ Ποίαντος Φιλοκτήτῃ παρείκασε. *Schol.*

280. Morbo laborantem Hieronem effinxere nobis Grammatici ex Philoctetis memoratione. Verba suppeditant tantùm hæc: *Hieronem ab iis, qui alienis fuerant animis, ut iis auxilium ferret, arcessitum esse. Ad Philoctetis ille exemplum arma sumsit; quem inimicus* (Ulysses) *necessitate urgente, superbi alioquin animi, blandis verbis demulsit. Narrant scilicet*, &c. Νῦνγε· ergo hoc diversum à superioribus bellis. Sequor in hac interpretatione morem poëtæ in digressione per fabulas ad comparationem memoratas. Heyne. Δίκη inpr. apud Homerum sæpè est *mos, ritus*. Et noster Pyth. 2, 155. λύκοιο δίκαν, *lupi more*. Ergo h. l. *Philoctetæ morem secutus*, i. e. Phil. similis. Gedike. Vide Vol. I. p. 304. l. 5.

98—100. Σὺν δ' ἀνάγκᾳ] Mirum nullum interpretum vidisse, non ad Hieronem sed ad Philocteten hæc spectare; quorsùm enim alias φαντὶ δὲ, h. e. φασὶ γάρ. Heyne. —τὶς ἐὼν μεγαλάνωρ est *Ulysses*, quippe *fati necessitate* (σὺν ἀνάγκᾳ) coactus, quo sine Herculis telis Trojam capi non posse constitutum erat. Simul tamen respicitur h. l. ad ipsum Hieronem ejusque inimicos. Innuit enim poëta, Hieronem, quamvis morbo oppressum, ceteris Siciliæ tyrannis atque civitatibus tamen formidabilem manere. Et revera sicut Philoctetæ olim auxilio egebant Græci, sic ad Hieronem multæ civitates confugiebant, e. g. Cumæi, quibus contra Hetruscos auxilium tulit, Sybaritæ, Himerenses, Agrigentini, vid. Diod. Sic. xi, 48 et 53. Forsan crudelis Agrigenti tyrannus, Thrasydæus, patris Theronis successor, amicitiam Hieronis captaverat. Is enim biennio ante victoriam hoc carmine celebratam imperio potitus erat. (Ol. 77, 1. vid. Diod. xi, 53.) Hinc μεγαλάνωρ proxime quidem ad Ulyssem, sed simul etiam ad quempiam inter Hieronis æquales principem spectat, sive Thrasydæum, sive ipsum Theronem, cui Olymp. 76, 1. ob Himerensium rebellionem opus fuerat amicitiâ Hieronis, (Diod. xi, 48.) vel denique Anaxilaum, Rheginorum tyrannum, qui quum Locros Epizephyrios bello petere vellet, Hieronis metu deterritus amicitiam illius petere coactus est. Gedike.

100—104. φαντὶ δὲ—] Ordo est: φασὶ δ' Ἥρωας ἀντιθέους ἐλθεῖν μεταλλάσσοντας [lege μεταλάσσοντας, à μεταλάζω, ex λάζω, λάζομαι, quia versus respuit duplex λ.] Λαμνόθεν Ποίαντος υἱὸν τοξότην, ἕλκει τειρόμενον. *Dicunt enim heroas divinos* [Ulyssem scil. et Neoptolemum] *venisse ut secum abducerent è Lemno Pœantis filium sagittarium, ulcere tabescentem*, Philocteten scil. Simplex λ, E. 5ta. P.

281. 105. Ὃς Πριάμοιο—] ὅστις Φιλοκτήτης τὴν Ἴλιον ἐπόρθησε, καὶ ἐπὶ τέλος ἤγαγε τοῖς Ἕλλησι τοὺς πόνους· ἀνεῖλε γὰρ τὸν Πάριν ἀσ-

θνησῖ μὲν καὶ ἀδυνάτῳ σώματι βαδίζων, ἀλλὰ μεμοιραμένον ἦν τὸ τὴν 281.
Ἴλιον ἁλῶναι τοῖς Ἡρακλείοις τόξοις. *Schol.*

109—111. Οὕτω δ' Ἱέρωνι—] οὕτω δὲ, φησὶ, τῷ Ἱέρωνι ὁ θεὸς ὀρθωτὴρ καὶ ἰατὴρ γένοιτο, ὡς καὶ τῷ Φιλοκτήτῃ. φησὶ γὰρ Διονύσιος, χρησμοῖς Ἀπόλλωνος ἀπολουσάμενον τὸν Φιλοκτήτην ἀφυπνῶσαι, τὸν δὲ Μαχάονα ἀφελόντα τοῦ ἕλκους τὰς διασαπείσας σάρκας, καὶ ἐπικλύσαντα οἴνῳ τὸ τραῦμα, ἐπιπάσαι βοτάνην, ἣν Ἀσκληπιὸς εἰλήφει παρὰ Χείρωνος, καὶ οὕτως ὑγιασθῆναι τὸν ἥρωα. οὕτως οὖν καὶ τῷ Ἱέρωνι ὁ θεὸς ὑγιείας αἴτιος γένοιτο, εἰς τὸν ἐσόμενον χρόνον, ὧν ἐπιθυμεῖ, εὐχέρειαν παρεχόμενος. *Schol.* Sed vide suprà ad v. 91.

112—121. Μοῖσα, καὶ πὰρ Δεινομένει] *Musa, obtempera mihi ut canas etiam apud Dinomenem* ποινὰν τεθρίππων, *præmium victoriæ quadrijugo curru* ab Hierone partæ. νικηφορία δὲ πατέρος ἐστὶ χάρμα οὐκ ἀλλότριον, *victoria enim patris* est *gaudium non alienum* à filio. [Refert Scholiastes, ex Philisto et Timæo, Dinomenem filium fuisse Hieronis è Nicoclis Syracusani filiâ susceptum; (è priore enim uxore Anaxilai filiâ, et Theronis consobrinâ, nulli erant ei liberi;) undè etiam nomen filii idem erat ac avi: Dinomenes enim erat pater Hieronis.] *Age*, nunc cane laudes Hieronis; *deinceps gratum excogitemus hymnum* ipsi Dinomeni *Ætnæ regi, cui urbem illam, divinâ libertate donatam, Hyllicæ normæ legibus Hiero condidit.* [ἀνακτίσας τὴν Κατάνην ὁ Ἱέρων καὶ Αἴτνην μετονομάσας, διοικεῖν Δεινομένει τῷ υἱῷ δέδωκεν, ἐν νόμοις τῆς Δωρίδος στάθμης. Τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ στρατηγὸν αὐτῆς κατέστησεν αὐτὸν, ἐλευθέρους ἀφεὶς τοὺς Αἰτναίους, καὶ τοῖς Λακωνικοῖς τρόποις ἢ νόμοις χρωμένους. *Schol.*] Concesserat sine dubio Hiero novis colonis, ut antiquis legibus uterentur, ἐν νόμοις Ὑλλίδος στάθμας, i. e. *ad normam* legum Hyllicarum. Leges Hyllicæ sunt in genere Peloponnesiacæ, et in specie Spartanæ, siquidem Hyllus, Herculis filius, primus olim dux fuerat Heraclidarum, qui cum Doribus Peloponnesum quartâ demum ætate expugnabant. GEDIKE.

121—125. Θέλοντι δὲ—] Ordo est: ἔκγονοι δὲ Παμφύλου καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν, ναίοντες [ἐν] ὄχθαις ὑπὸ Ταϋγέτου, θέλουσιν αἰεὶ μένειν Δωριέες ἐν τεθμοῖσιν Αἰγιμιοῦ. *Posteri autem Pamphyli, atque etiam Heraclidarum, qui* olim *habitabant in oris sub Taygeto, cupiunt semper manere Dorienses in legibus Ægimii.* Nam, ut rectè observavit Gedikius, Παμφύλου καὶ Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι sunt h. l. recentes Ætnæ incolæ, ex Peloponneso deducti. Doriensium nepotes, (verba sunt ejusdem viri doctissimi) quamdiu in ipsâ Peloponneso à majoribus expugnatâ habitabant, Dorienses manere, mirum non erat. Sed transgressos in Siciliam quoque, Dorienses tamen manere et antiquis legibus uti voluisse, id quidem omninò memorabile erat. *Taygetum* et *Amyclas* commemorando videtur poëta

281. regionem, undè Ætnæ coloni venerint, accuratiùs denotare. Δωριεῖς pro Δωριέες. Notandum, non solum eos Ætnæ incolas, qui ex Peloponneso migraverant, Dores fuisse, sed Syracusanos quoque, ex quibus dimidia colonorum pars conscripta erat; siquidem et Syracusæ olim à Peloponnesiacis, hinc à Doribus erant extructæ. *Ægimius*, Doriensium rex et legislator, Herculis æqualis, qui ei contra Lapithas auxilium tulit. v. Apollod. bibl. 2, 7. Hujus postea filii Pamphilus et Dymas Heraclidas Peloponnesum expugnaturos comitabantur. Apollod. 2, 8. Cæterùm, uti Heynius notavit, ναίοντες non est *habitantes*, sed *qui olim habitârunt*, οἱ νασάμενοι· per enallagen temporis, ut ille: sed potiùs imperf. participii, cujus forma eadem est ac præsentis: saltem ita grammatici.

125. —ἔσχον—] *Tenuerant*— vi plusquamperfecti: nam ad colonorum, qui ex Peloponneso venerant, majores hoc spectat. Heyne. Ἔσχον δ' Ἀμύκλας—] κατέσχον τὴν Σπάρτην· ἀπὸ μιᾶς γὰρ πόλεως τὴν πᾶσαν ἐμφαίνει Λακωνικήν. *Schol. Tenuerant vero Amyclas beati, è Pindo profecti, albis-equis-vectorum Tyndaridarum celeberrimi accolæ, quorum hastæ gloria floruit.* Πινδόθεν] λέγει, ὅτι οἱ Δωριεῖς, διὰ Πίνδου τὴν κάθοδον ποιησάμενοι, εὐχερῶς τῆς Πελοποννήσου ἐγένοντο ἐγκρατεῖς. Πίνδος δὲ Περῥαιβοίας ὄρος. —Τυνδαριδᾶν γείτονες] ἔδει σύνοικοι εἰπεῖν. ἀλλὰ ῥητέον, ὅτι ἱστοροῦσι τινὲς τοὺς Διοσκούρους μετῳκηκέναι εἰς Ἄργος· γειτνιᾷ δὲ τὸ Ἄργος τῇ Λακεδαίμονι. *Schol.* Περῥαιβίας al. P.

282. 130—136. Ζεῦ, τέλει—] Locus impeditus, in quo expediendo nec olim feliciter versatus sum, nec nunc mihi satisfacio.—Conjicere licet multa: verum hariolari non est emendare, nec interpretari. Heyne: Additament. Verba sic forsan construi possent: Ζεῦ δὲ τέλει, ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων αἰεὶ διακρίνειν τοιαύταν αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν παρ' ὕδωρ Ἀμένα [Dor. pro Ἀμένου à nominat. Ἀμένας.] *At O Jupiter, perfice ut* recta et *vera ratio hominum semper dijudicet* et intelligat, i. e. [uti Dammius interpretatur] ut quivis sanæ mentis agnoscat *in civibus et regibus eandem beatam sortem apud Amenam* Ætnæ fluvium. [Quæ Heynius ita olim reddidit:—*hanc conditionem (fortunam) semper præsta civibus et principibus, seu regibus, ut justitiam colant.* Et addit: ἔτυμος λόγος, δίκαιος λόγος, διακρίνειν τὰ δίκαια, nota sunt. Priori tamen interpretationi favet Scholiastes: ὦ Ζεῦ, τέλει διὰ παντὸς τοῖς Αἰτναίοις τοῖς περιοικοῦσι τὸν Ἀμένη ποταμὸν, τοιαύτην μερίδα βασιλεῦσί τε καὶ δημόταις παράσχων, ὥστε τὸν τῶν ἀνθρώπων λόγον διακρίνειν τοῦτο καὶ ἀληθὲς ἀποφαίνειν, ὅτι ἐν ἐλευθερίᾳ εἰσί.] Σὺν τὶν [τὶν Dor. pro σοὶ, *tibi*: τοι particula.] ἡγητὴρ ἀνὴρ γέρων ἐπιτελλόμενος υἱῷ, τράποι τε [αὐτὸν] τε δᾶμον ἐπὶ σύμφωνον ἡσυχίαν. *Te quidem favente, senex rex Hiero filio suo* Dinomeni *præcipiens*, [ὁ τῆς Σικελίας ἡγητὴρ, ἤγουν βασιλεὺς, Ἱέρων, τῷ ἑαυτοῦ υἱῷ

Λαοῖσί τε ἐπιτελλόμενος, *Schol.*] *ipsumque populumque convertat ad concordem tranquillitatem!* Hærent præcipuè viri docti ad Υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος δᾶμόν τε. Sed si subauditur αὐτὸν, quod videor mihi colligere è priore voculâ τε et ex δᾶμον in accusativo, tunc non malè procedere videtur sententia. Vel cum Pauwio lege υἱὸν, et constructio sit: ἀνὴρ ἡγητὴρ ἐπιτελλόμενος πράττοι υἱόν τε δᾶμόν τε ἐφ' ἡσυχίαν σύμφωνον. "Videtur enim," inquit Heynius, "Hiero filium Dinomenem novæ coloniæ "præfecisse, ut ipse olim à fratre Gelone Gelæ, Thrasydæus "à patre Therone, tyranno Agrigentino, Himeræ, præfecti "fuerant; filium adeo in potestate retinere sibique certâ ra"tione obnoxium habere et potuit et debuit. Obvia est "causa cur υἱὸν abierit in υἱῷ, propter ἐπιτελλόμενος." 282.

137—141. Λίσσομαι—] Ordo est: Κρονίων, νεῦσον, λίσσομαι, ὄφρα ὁ Φοίνιξ, ὅ τε ἀλαλατὸς Τυρσανῶν ἔχῃ [ἑαυτὸν] ἥμερον κατ' οἶκον, ἰδὼν τὴν ὕβριν ναυσίστονον πρὸ Κύμας. *Saturnie, adnue, precor, ut Phœnicius Tyrrhenorumque strepitus contineat se tranquillum in domo, intuitus cladem navalem ad Cumas.* Gedikius, cum Schol. refert ἰδὼν ad Κρονίων. *Videbas olim, Jupiter, Tyrrhenorum ad Cumas cladem.* Aliter Heynius, "Cur ἰδὼν," inquit, "ad Jovem nollem referre, erat, quod "mihi videbatur hoc otiosum esse; at hostes à novâ expedi"tione deterreri poterant recordatione cladis prioris accep"tæ. ὁ Φοίνιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς mihi dictus videbatur "pro *copiis navalibus et terrestribus Carthaginiensium et* "*Etruscorum; eæ viderant* cladem ad Cumas acceptam." Precatur poëta ut in posterum Hieronis imperium tutum sit à *Tyrrhenis* (devictis ab Hierone) et *Carthaginiensibus* (devictis à Gelone.) Locus ab interpretibus antiquis et recentioribus ante Heynium turbatissimus. Malè enim confuderunt Hieronis res gestas, et Gelonis præclara facinora, quibus poëta comparat Hieronis res gestas. Gedike.

142—147. Οἷα Συρακοσίων—] Suspicabatur Heynius copulam excidisse —Οἷα Συρακοσίων τ' ἀρχῷ δαμασθέντες πάθον ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν ὅς σφιν &c. ut sequentia penderent à superioribus: ὄφρα ὁ ἀλαλατὸς ἰδὼν ὕβριν, οἷά τε πάθον. ἀλαλατὸν v. 139. pro exercitu poni, nihil habere posse, existimat idem vir summus, quod mirationem faciat: est enim perpetuum hoc poëtarum, ut θόρυβον, κυδοιμὸν, et similia,—pro pugnâ et pro acie pugnantium memorent. Construe igitur hoc modo: —οἷά τε ἔπαθον δαμασθέντες ἀρχῷ Συρακοσίων, *et qualia passi sunt victi à* Gelone *duce Syracusanorum,* ὃς ἔβαλετο ἡλικίαν σφιν ἀπ' ὠκυπόρων ναῶν, ἐξέλκων Ἑλλάδα βαρείας δουλείας. *qui dejecit juventutem ipsorum in mare à velocibus navibus, Græciam extrahens à gravi servitute.*

282. 147—154. —*Αἰρέομαι*—] Hæc sic explicavit in alterâ suâ edit. Heynius: *Atheniensium laudem* (si Atheniensium laus mihi celebranda est) *præfero* (αἱρέομαι, præ omnibus aliis laudo) *decus* (χάριν) *ex pugnâ ad Salaminem; Spartanorum verò*, (ἐν Σπάρτᾳ, pro τῶν Σπαρτιατῶν) *celebrabo pugnam ad Platæas: at Dinomenis liberis à pugnâ ad Himeram laudes sunt petendæ.*—μισθὸν dixit pro præmio, laude ex victoriâ, ut Nem. vii, 93. &c. τελέσαις aut universè dixit secundâ personâ, pro τελέσαι ἄν τις, uti statim v. 157. εἰ φθέγξαιο, vel ut seipsum alloquatur, uti sæpè facit. Hactenùs ille. [Vel est τελέσαις pro τελέσας, (vide συντανύσαις infrà v. 158.) ut rectè exponit Scholiastes: neque nimis refragatur temporis aoristi usus. T. Young.] τὰν πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν intellige *pugnam Platæensem.* Platææ enim prope montem Cithæronem sitæ erant. Μήδειοι sunt *Persæ*, ut antea Φοίνικες, *Carthaginienses.* ταῖσι (scil. μάχαις.) Nam χάρις suprà pro μάχῃ. Gedike. Referendum autem ad sensum, de duplici victoriâ, non grammaticè exigendum, ταῖσιν. Heyne.

283. 157—161. Καιρὸν εἰ—] Sententiarum ordo sic decurrere videtur: *Laudes adhuc Hieronis percurri; molestas quidem auditu invidis; enimvero summâ brevitate usus sum.* Hac se, insigni cum arte, uti, poëta aliquoties declarat: v. Pyth. iv, 439, sqq. ix, 133, sqq. qui locus prorsùs cum hoc convenit. Heyne. Poëta sentiens, se in nimis latum campum laudum Hieronis deferri, revocat sese, sibique sufficere ait, quod præcipua quasi capita ex illius historiâ delibaverit. Addit rationem. Κόρος γὰρ ἀπαμβλύνει, &c. *Ingrata enim satietas* (i. e. laus nimis diffusa et singula quævis copiosè enarrans) *obtundit celeres* (i. e. ad finem quasi properantes) *animos* (auditorum et lectorum.) Gedike. Καιρὸν εἰ φθέγξαιο] οἱ μὲν φασι τὴν Κατὰ πρόθεσιν λείπειν· ἵν' ᾖ, κατὰ καιρὸν εἰ φθέγξαιο. —ὁ δὲ νοῦς· εἰ τὰ καίρια λέγεις τῶν πολλῶν εἰς ἓν συντεμὼν καὶ συμπλέξας, οὐκ ἀκολουθήσει μέμψις, οὐδὲ φθόνος· ὁ γὰρ αἰανὴς κόρος, ἤγουν αἰώνιος καὶ διηνεκὴς, καὶ ἡ μακρολογία ἀμβλύνει τὰς τῶν ἀκουόντων ταχείας ἀπάδις, ἀντὶ τοῦ διανοίας. Schol. Εἰ φθέγξαιο [κατὰ] καιρὸν, συντανύσαις [Dor. pro συντανύσας] πείρατα πολλῶν ἐν βραχεῖ, *Si locutus fueris opportunè, multarum rerum summas complexus brevi in sermone*, μείων μῶμος ἀνθρώπων ἕπεται, *minor reprehensio hominum sequitur*, γὰρ κόρος, &c. uti suprà. ἀπάδις, contractè pro ἀπάδιας, ab ἄπαδις, ιος, ἡ, *mens, cognitio.*

162, 163. Ἀστῶν δ' ἀκοὰ—] *Civium autem gloria clam premit* et pungit (invidorum) *mentem, sed magis etiam* id fieri solet *in meritis* et laudibus *peregrinorum*, sicut Hieronis. Hiero autem Syracusis natus non erat, sed peregrinus, quippe Gelæ natus. Gedike.

165—168. νώμα δικαίῳ—] —τὸν νῦν τεταγμένον σοι δῆμον 283.
δικαίῳ καὶ ἀγαθῷ κυβέρνα πηδαλίῳ· τὸ νώμα γὰρ αντὶ τοῦ κυβέρνα.
—Ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι] ἄκμονα τὸ στόμα ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν
χαλκευόντων ἔφη. πρὸς ἄκμονα δὲ ἀψευδῆ χάλκευε τὴν γλῶσσαν· ὃ
ἐστι, φιλαλήθης ἴσο, ἤτοι, ἀλήθευε. ἴσως δέ τι ἐπηγγείλατο τῷ Πινδάρῳ
ὁ Ἱέρων. Schol. χάλκευε γλῶσσαν πρὸς ἀψευδεῖ ἄκμονι est,
ad verbum, *forma linguam in incude veraci*; quod poëticè
dictum pro *veritati stude; veritatis amantissimus esto*. Angl.
form thy tongue on the anvil of truth.

169—171. Εἴ τι καὶ—] —Παραιθύσσει, quod et Gedik.
V. C. sensit, videtur adhuc ad eandem metaphoram spectare,
à scintillis petitum, quæ cudendo ferro emicant. Potest autem
esse vel εἴ τι φλαυρὸν παραιθύσσει πὰρ σέθεν, vel εἰ ἡ γλῶσσα
παραιθύσσει τι, transitivè, —μέγα φέρεται, πὰρ σέθεν, *quia à te
profectum illud est* Desciverat autem Hiero ab candore et
integritate fratris Gelonis: Diod. xi, 67. Heyne. Φησὶ δὲ,
μεγάλα εἶναι τὰ τῶν ἀρχόντων ἁμαρτήματα, κἂν εὐτελῆ τυχ χάνῃ εἰ
καί τι οὖν εὐτελὲς ἁμάρτῃς, καὶ τοῦτο μέγιστον ἔσται. Schol.

171. —πολλῶν ταμίας ἐσσί] Sic Eurip. Med. sub finem:
Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ.

172. —πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.] *multi testes sunt
utrisque rebus* (benè maléque gestis) *fide digni*. Koppius.

173—175. Εὐανθεῖ—] εὐγενεῖ δὲ, φησὶ, τρόπῳ περιμένων, εἰ
δή τι φιλεῖς τὴν ἡδεῖαν τῶν ἐγκωμίων ἀκοὴν, μὴ ἀπόκαμνε πρὸς τὰς
δαπάνας. Schol. ὀργῇ, παρὰ Θουκυδίδῃ, ἀντὶ τοῦ διανοίᾳ, τρόπῳ,
σκόπῳ. Suidas. Vide suprà ad Œd. Tyr. v. 337.

176—183. Ἐξίει—] ὥσπερ δὲ κυβερνήτης ἄριστος. ἵα πρὸς πνεῦμα
τὸ ἱστίον. Schol. Μὴ δολωθῇς εὐτραπέλοις κέρδεσι. Sensus est:
Cave decipiaris aulicorum urbanâ et blandâ astutiâ. Κέρδεα
enim h. l. non sunt lucra, sed *astutia*, &c.—quo sensu ea vox
sæpissimè apud Homerum occurrit. Gedike. Concinit
Diod. xi, 67. *Qui successerat* Geloni, *Hiero fratrum natu
maximus, non eandem imperandi rationem sequutus est*, ἦν γὰρ
φιλάργυρος καὶ βίαιος, καὶ καθόλου τῆς ἁπλότητος καὶ καλοκαγαθίας
τἀδελφοῦ ἀλλοτριώτατος. Heyne. Ὀπιθόμβροτον αὔχημα, &c.
Famæ gloria homines sequens post mortem, in scriptis *tum
historicorum tum poëtarum sola defunctorum virorum veram
vitæ rationem indicat*. λόγιος est *historicus*. Vide Hesychium
in voce. V. 178. κέρδεσιν εὐτραπέλοις. Heynius, Beckius, Benedictus,
&c. εὐτραπέλοις κέρδεσσ'. Edin. Oxon. P.

187—190. Ἐχθρὰ—φάτις·] Angl. *An odious character* 284.
attaches itself universally to the cruel Phalaris. (De Phalaridis
tauro æneo satis notum.) Οὐδέ μιν φόρμιγγες] οὐδὲ αὐτὸν,
φησὶ, τὸν Φάλαριν αἱ ἐπουκίδιαι κιθάραι παρὰ συμποσίοις καὶ δείπνοις
εἰς κοινωνίαν ἡδεῖαν δέχονται.—Τοῖς τῶν παίδων ὕμνοις· τουτέστιν,
οὐδέποτε τὸν Φάλαριν ἐν συμποσίοις παῖδες ὑμνοῦσιν. Schol.

284. * ΗΡΙΝΝΗΣ ΩΔΗ εἰς τὴν ῥώμην.] fragmentum hoc servavit Stobæus tit. pro ἀνδρεία, accipiens, quomodo accipi d Lesbia Uden hanc fecit. Finis deside dicis in penult versu est ὅπως ἀνεῖσα, c tè, ne sensus in perfectus videretur. extaret, dijudicari posset, utrum *fort* laudetur, ad quam omnia satis benè refe ERINNA Lesbia, æqualis, ut aiunt, Sap admodum juvenis, vix nata annos und Gr. Lib. ii. c. 15. ubi vide plura.

Ver. 2. —δαΐφρων ἄνασσα,] *regina* Ολυμπον σεμνὸν ἐπὶ γᾶς αἰὲν ἄθραυστον, *qua nificum in terrâ semper stabilem.*

6. Κῦδος βασιλῆον ἀρχᾶς ἀῤῥήκτω] est *perpetuum.* BORN. βασιλῆον, Aeol. pro pro ἀῤῥήκτου.

7. Οφρα—] Ordo est: ὄφρα ἔχοισα μονιόης, *ut excellenti robore prædita g*

9. —σδεύγλα] Aeol. et Dor. pro ζεύ *lata*, quibus equi collum religatur ad j Sensus est: *virtute animóque omnia te tur et coërcentur.* BORN.

285. 15. Σοὶ μόνα—] *Tibi soli ventum p mutat.* Παντα δὲ, &c. Celeberrimus totam hanc Uden numeris Sapphicis I optimè dedit sequentia;

Ipsa, quæ gaudet dare cunct
Resque transformans hominu
Implet æternùm tua sola ven
Regna secundis.
Namque præ cunctis sobolem
Procreas, bellis habilem: fer
Non Ceres spicis magis, ips
Prole virorum.

---

* ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.] *In mor* grammatici Theocriteis Idylliis adscri Sed non esse Theocriti, cum metri ra minis indoles, haud obscurè demons Veneris amasio Adonide, deque mor

aprugnis morsus scil. junioribus etiam discipulis satis notum. Neque est quod huic poëmatio immoremur. Est merus, ut Galli vocant, *jeu d'esprit.*

Ver. 7. —ποτανοὶ] Dor. pro ποτηνοὶ, ut *volucres.*

32. Καί μευ κατεσίναζε.] *Et mihi admodum nocebat.* Valck. 286.
in priore suâ edit. dedit—φιλᾶσαι, Καί μευ ἔσινε κραντήρ. *et meus dens eum lædit.* Sed hanc vulgatam lect. postea prætulit.

46. Εκαιε τὰς ἔρωτας.] Stephanus observat primùm, à quodam duo postremos versus, in quodam vetere cod. non repertos fuisse: deindè legere mavult ἔκλαιε· *Suorum amorum miserias deplorabat:* aut si ἔκαιε vera esset lectio, ἔρωτας interpretatur τοὺς ἐρωτικοὺς ὀδόντας. Dorville [ad Charit. p. 431.] ἐρῶντας, [*amatorios dentes*] probat. Hæc lectio mihi quidem unicè placet; at tunc πῦρ de arâ Veneri in luco fortè quodam aut alibi dicatâ, ubi ignis lucebat, intelligo: quasi aper dentes tanquam sacrificium et piaculum in aram, ubi ignis ardebat, projecisset, quo suum expiaret delictum. Harles.

---

* ά. ΒΑΣΙΛΙΟΥ.] Quis fuerit Basilius iste, cui tribuit hoc odarium codex Vaticanus, et quandò vixerit, omninò latet. Born. 287.

3. Οναρ—] i. e. κατ' ὄναρ, *in somnio,* λέγων προσεῖπε, *dicens alloquutus est* me.

5. Περιπλάκην] Sine augm. aor. 2. pass. in med. sensu, ut sæpè fit; à verbo περιπλέκω. *osculatus amplexus sum eum;* i. e. *eum amplexus osculatus sum.*

11. Ὁ δ'—] Ερως scil. ἐξελὼν ξίφος καρήνου [Ανακρέοντος] δίδωσι μοι.

14. Εγὼ δ' ὁ μωρὸς] Angl. *And I, the fool that I was,*—

† β'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ—] *Ejusdem. Ad Pictorem.*

1. Αγε, ζω—] Bacchius malè pro anapæsto. T. Young.

2. Λυρικῆς—] Ordo est: ἄκουε ἑτεροπνόους ἐναύλους λυρικῆς Μούσης τε φιλοπαίγμονος Βάκχου. *audi alternatim flantes tibias Lyricæ Musæ et Bacchi jocos amantis.*

5. —πόλεις—Ἱλαρὰς—] *urbes*— i. e. *incolas urbium hilares et ridentes.*

7. Ὁ δὲ κηρὸς—] Nam veteres tabulæ fiebant ex cerâ, quæ cum coloribus inurebantur; quæ pingendi ratio dicebatur encaustica. [cf. Plin. H. N. xxxv. 11.] νόμοι hoc loco sunt *modi musici,* carminis modulationes, vel *cantilenæ.* Νόμοι φιλεόντων sunt ergo *cantilenæ amantium, carmina amatoria et*

nuptialia. Born. Est hoc odarium, ut videtur, dithyrambici generis.

288. * γ'. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ—] Lepidissimum hoc odarium, in quo ostenditur Amorem Bacchi comitem assiduum esse, vulgò adscribitur Juliano præfecto Ægypti sub Imp. Justino; cujus carmina videre est in Brunckii Analect. ii. p. 493.

3. Καὶ τῶν πτερῶν κατασχών] Angl. *And having caught him by the wings*, &c.

6. Καὶ νῦν ἔσω—] *Et nunc intra pectus meum alis suis me titillat.*

II. NOTÆ IN SCOLIA.

289. * ΔΙΑΦΟΡΩΝ—] *Diversorum Poëtarum Cantica sive Scolia.* De hujusmodi Scoliis, [Angl. CATCHES. *Bent. Diss. on Phal.* p. 374.] quæ in conviviis cantare solebant Græci veteres, vide Athenæum, Lib. xv, p. 695. Frid. Jacobs Animadversiones in Epigrammata Anthologiæ Græcæ, Vol. I, Par. i, p. 291. et Klotz. ad Tyrt. Dissert. ii, p. 237, sqq. Cf. *Hurd's Notes on the Art of Poetry of Horace*, ad v. 219.

† PITTACI MITYLENÆI. I. 3. Πιστὸν γὰρ οὐδὲν—] Paulo impeditior sententia corruptelæ suspicionem movet. Gilb. Wakefield in Syl. crit. Tom. v, p. 25. corrigit: πιστὸν γὰρ οὐδὲν γλώσσῃ διὰ στόματος λαλεῖ Διχόμυθον ἔχουσα κραδίῃ νόημα. *Animus duplex nihil, cui confidas, linguâ effatur.* JACOBS. Vide Diogenem Laert. I. p. 49.

---

290. * SOLONIS ATHENIENSIS.] Ecce vobis SOLON, vir sanctissimus, legum lator sapientissimus, poëta optimus: qui si quid in reip. administratione ardui objiceretur, ad poëticam facultatem semper confugiebat. LOWTHUS ubi suprà. Vide Fabr. Bib. Gr. Vol. i. p. 735, sqq. edit. Harles.

Ver. 1. Πεφυλαγμένος—] Hoc Scolion servavit Diogenes Laertius in Solonis vitâ. BRUNCK.

3. —φαιδρῷ—] Ad sensum facit Lucian. T. iii. p. 153, 20. προσίεται μὲν καὶ —προσμειδιᾷ τοῖς χείλεσιν ἄκροις, μισεῖ δὲ, καὶ λάθρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει. et mox: ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐνὶ φρεσὶ, ἄλλα δὲ

λέγοντα, καὶ ὑποκρινόμενον ἱλαρῷ καὶ κομικῷ προσώπῳ, μάλα περιπαθῆ καὶ πένθους γέμουσαν τραγῳδίαν. Pro ἔγχος in v. 2. ἔχθος Casaubono placebat. JACOBS.

5. —μελαίνας—] *mentem nigram et improbam.* Illustrat Gataker. ad M. Antonin. iv, p. 115, sq. *Idem.*

---

† CALLISTRATI, I. Ἐν μύρτου κλαδὶ—] Erat hoc Σκολιὸν Athenis ita celebre, ut in omnibus conviviis cantari solitum esset :—Liquet autem ex ipso Σκολιῷ, conjuratos, cum Hipparchum adorirentur, pugiones suas abdidisse in illis myrti ramis, quos, opinor, solenne erat gestari ab omnibus, qui Sacrificio Panathenaico interessent: quod etiam disertè testatur Aristophanis Scholiastes. LOWTH, Præl. i. ubi vide plura.

---

* HYBRIÆ CRETENSIS, I. Ἔστι μοι πλοῦτος—] Vide Athen. p. 695. F. Eustath. ad Odyss. p. 276. 47. Klotz. ad Tyrt. Dissert. ii. p. 238.—Vir fortis et generosus, qui hîc loquitur, omnes suas divitias in armis positas esse ait, quibus sibi omnia, quæ ad vitam sustentandam opus sint, comparet.—λαισήϊα secundum Eustath. ad Il. μ, p. 874. 47. ex pellibus non mollitis, ἐξ ἀκατεργάστων βυρσῶν, fiunt. Herodot. vii, 91. p. 547. 71. λαισήϊα εἶχον ἀντὶ ἀσπίδων, ὠμοβοΐης πεποιημένα. —Τούτῳ—αρῶ. Horum armorum præsidio tutus, quæ alii labore parant, ipse possideo. His igitur aro, messem facio, vinum torqueo. JACOBS. 291.

5—7. μνοίας—] οἰκετείας. Hesych.—Imperfecta est oratio in verbis πάντες γόνυ πεπτηῶτες, ubi sine dubio legendum est —ἐς γόνυ, κ. τ. λ. *Idem.* Versus aliter disposuit Hermannus de metris, p. 338. Hoc σκολιὸν citavit celeberr. Gul. Jones, Asiat. Poës. Comm. quia veterum Arabum poësi sit persimile. Versus tamen et ille aliter disposuit.

---

† ALPHEI MITYLENÆI, I. Οὐ στέργω—] *Auream quisquis mediocritatem Diligit,* &c. Hor. Lib. ii. Od. 10.

2. —ὅσα Γύγης.] De Gygis historiâ adi Herodot. Lib. i. Latinis versibus ita olim adumbravit hoc poëmation Georg. Buchanan, Scotus :

Non agros cupio mihi feraces,
Non aurum veluti Gyges : sed illum

291. *Qui mi sufficiat, Macrine, victum.*
Illud Nil nimiùm nimis juvat me.

Ita verò, H. Grotius, Batavus:

Non quæro segetis feracis arva,
Nec Gygis rutilum potentis aurum;
Æquo quod satis est, amo, Macrine,
Nam mi nil nimis, ah nimis probatur.

Atque ita nupèr Sam. Johnson, Anglus:

Nunquam jugera messibus onusta, aut
Quos Gyges cumulos habebat auri;
Quod vitæ satis est, peto, Macrine,
Mi, nequid nimis, est nimis probatum.

---

‡ ΑΔΕΣΠΟΤΑ.] Non multum est in hisce Scoliis anonymis, quod moræ aliquid discipulis superioris classis inferre possit.

I. 1. Εἴθ' ἐξῆν—] Ordo est: Εἴθ' ἐξῆν, διελόντα τὸ στῆθος, γνῶναι ὁποῖός τις ἕκαστος ἦν, ἔπειτα ἐσιδόντα τὸν νοῦν, πάλιν τε κλείσαντα, νομίζειν φίλον ἄνδρα ἀδόλῳ φρενί. Sed γνῶναι à Brodæo additum est. Quare ita Hermannus: "In hoc scolio non "erat necesse, ut γνῶναι adderetur. Rectè enim sic legitur "apud Athenæum:"

Εἴθ' ἐξῆν, ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος,
Τὸ στῆθος διελόντ', ἔπειτα τὸν νοῦν
Εἰσιδόντα, κλείσαντα πάλιν,
Ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί.

"Illa, ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος, ad ἐσιδόντα pertinent, sed ita, ut, "quasi eorum oblitus, rem repetat his verbis, τὸν νοῦν. Ne"que à vetere Latino sermone alienum est ista sic verti: "*utinam*, qualis *quisque esset*, *postquam pectus aperuisses*, *tum* "*demùm mentem liceret cognoscere.*" De Metris, p. 415.

292. II. 1. Παλλὰς Τριτογένει',—] Hermannus legit, Ἀθανᾶ, atque ex tribus postremis versibus duos fecit:

Ἄτερ ἀλγέων καὶ στάσεων
Καὶ θανάτων ἀώρων, σύ τε καὶ πατήρ.

de Metris, p. 414. ubi vide quæ vir doctissimus tradidit de metri genere in his et quibusdam aliis scoliis.

III. 1. Ὅστις ἄνδρα—] Rectè in duos Choriambicos digerit Valckenarius, Hippol. p. 160. C. *Anon. Cantab.*

Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν, μεγάλην ἔχει
Τιμὰν, ἔν τε βροτοῖς, ἔν τε θεοῖσιν, κατ' ἐμὸν νόον.

IV. Σύν μοι πῖνε,—] Athen. p. 695. C. Hinc Eustath. Od. 7. p. 277. 10.—Valckenarius ad Phœniss. p. 146. veterem scripturam fuisse putat hanc: Σύμμοι μαινομένῳ μαίνεο, συσσώφρονι σωφρόνει. Quod ex parte probat Hermannus, qui hic metrum choriambicum agnoscens, p. 319, corrigit:

Σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, συστεφανηφόρει.
Σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, σὺν σώφρονι σωφρόνει.

Theognis v. 306. Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι, ἐν δὲ δικαίοις Ἀνθρώπων πάντων εἰμὶ δικαιότατος. JACOBS.

III. NOTÆ IN PÆANAS.

*PÆANES.] Παιὰν erat hymnus in laudem Apollinis (nec non Dianæ secundum alios) qui canebatur ad amoliendum et propulsandum aliquod malum, sive morbi, (ac præsertim pestis) sive belli. Sed et partâ victoriâ, aut in prælii congressu canebatur: à verbo παύω, quasi παυάν. Generaliùs autem παιὰν de hymno qui canebatur et alii cuilibet deo. Quinetiam plurali numero παιᾶνες generaliter cantilenæ et hymni deorum, nec non εὐφημίαι et κῶμοι, ut Hesych. exponit. H. STEPHANUS. Apollinis cognomen primùm fuisse videtur; et nonnulli deducunt ἀπὸ τοῦ παίειν, sive à percutiendo Pythone, sive à sanando morbos. [Vide suprà ad Œd. Tyr. v. 152—166.] Est et παιὰν, ᾠδῆς εἶδος. Vide *Schol.* ad Hom. Il. α, 473. Eustath. ibid. p. 137. 293.

---

† ARIPHRONIS SICYONII, 1. Ὑγίεια,] Hymnus venustissimus ad Hygieiam, Æsculapii filiam, deam sanitatis. Extat apud Athenæum, Lib. xv, p. 702. item apud Laertium in vitâ Aristot. Latinis Iambicis vertit Cælius Calcaginus, in Delit. Poëtar. Italor. p. 546. Vide plura Fabr. Bib. Gr. Vol. II. p. 111. edit. Harles. Conf. *Armstrong's Art of preserving Health.*

4. Σὺ δ' ἐμοὶ—] *Tu mihi propitia habites.* JACOBS.

6. Τᾶς ἰσοδαίμονός τ'] Citat Porsonus (Præf. ad Eur. Med. supplem. p. xxx.) Τᾶς τ' εὐδαίμονος ἀνθρώποις βασιλητίδος ἀρχᾶς. *Anon. Cantab.*

7. —ἃ πόθων—] *furtiva voluptas, quam adeo furtivis Veneris retibus venamur. Idem.*

10. —πόνων ἀμπνοὰ] *à laboribus respiratio.* ἀμπνοὰ, pro ἀναπνοή.

---

294. * Aristotelis Pæan.] Hoc celebre est illud Scolium, sive, ut alii volunt, pæan, seu potiùs hymnus, de Virtute, quod Aristoteles in Hermeam Atarnensium tyrannum conscripsit. Extat apud Athenæum, Lib. xv. cap. 16. Laertium in vitâ Aristot. et Stobæum, p. 6. edit. Grotii. Occurrit etiam in Lib. i. c. 44. Poëtices Jul. Cæs. Scaligeri, cui ita arridebat, ut is lectorem cupiat perpendere, "quantus "vir Aristoteles fuerit in poësi, neque ipso Pindaro minor." Maittaire in Carm. Misc. p. 34. *Hurd on Hor. Art of Poetry*, &c. Singulari dissert. illustravit Koëppen, *Hildesiæ*, 1784. et post illum Cludius in Bibl. L. et Art. Fasc. iii. p. 33, sqq. Criticis notis instruxit Buhle in Aristotelis Opp. Tom. I. pag. 32, sqq. uti notavit Jacobs. De isto autem Hermeâ, ita Strabo. Ἦν δ' Ἑρμείας εὐνοῦχος τραπεζίτου τινὸς οἰκέτης· γενόμενος δ' Ἀθήνησιν ἠκροάσατο καὶ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους· ἐπανελθὼν δὲ, τῷ δεσπότῃ συνετυράννησε, πρῶτον ἐπιθεμένῳ τοῖς περὶ Ἀταρνέα καὶ Ἄσσον χωρίοις· ἔπειτα διεδέξατο ἐκεῖνον, καὶ μετεπέμψατο τόν τε Ἀριστοτέλην καὶ Ξενοκράτην, καὶ ἐπεμελήθη αὐτῶν· τῷ δ' Ἀριστοτέλει καὶ θυγατέρα ἀδελφιδοῦ [i. e. υἱοῦ τοῦ ἀδελφοῦ] συνῴκισε. Μέμνων δὲ ὁ Ῥόδιος ὑπηρετῶν τότε τοῖς Πέρσαις καὶ στρατηγῶν, προσποιησάμενος φιλίαν καλεῖ πρὸς ἑαυτὸν ξενίας τε ὀνόματι καὶ πραγμάτων προσποιητῶν χάριν· συλλαβὼν δ' ἀνέπεμψεν ὡς τὸν βασιλέα, κἀκεῖ κρεμασθεὶς ἀπώλετο· οἱ φιλόσοφοι δ' ἐσώθησαν φεύγοντες τὰ χωρία ἃ οἱ Πέρσαι κατέσχον. [Lib. xiii. p. 610.] Ejus quoque mentionem faciunt Diod. Sic. Lib. xvi. et Laertius, ubi supr. Cæterùm, quoniam in plerisque hujus odarii exemplaribus, quæ in libris editis occurrunt, nonnulla est diversitas; hîc sequi visum fuit lectionem, quam vir admodum Reverendus Richardus Hurd, à quodam docto amico acceptam, in notis suis ad Hor. Art. Poët. edidit, quamque probavit Brunckius in Lectt. ad sua Analecta.

Ver. 2. Θήραμα κάλλιστον βίῳ,] Angl. *the noblest pursuit in life*, or *among men*. Vide Davisium ad Max. Tyr. p. 539. et Reizium ad Lucian. T. ii. p. 710. Credidit T. Young, se alicubi melius legisse: Ἀρετὰ πολύμοχθε, γένει βροτείῳ—

θήραμα κάλλιστον βίου, *the most valuable prize of life.* Postea 294.
invenit in Anthologiâ secundâ Westmonast. Θήραμα κάλλιστον βίω. atque hanc esse correctionem Sylburgii testatur Jacobs.

4. —θανεῖν—] πότμος θανεῖν, *sors moriendi.* ζηλωτὸς [ἐστὶν] ἐν Ἑλλάδι, Angl. *to die is in Greece an enviable lot.*

8. Χρυσοῦ τε κρέσσω καὶ γονέων,] γονέων de majoribus generisque nobilitate accipiendum est. Jacobs. κρέσσω pro κρείσσω, quod contractè pro κρείσσονα, ut norunt tirones.

9. Μαλακαυχητοῖο—] μαλακαυχητὸς est *dolores leniens:* à μαλακὸς et ἄχος.

10. Σεῦ δ' ἕνεχ'—] Ita Hor. *Hâc arte Pollux, et vagus Hercules Innixus. arces attigit igneas.* Lib. iii. Od. 3.

13. Σοῖς τε πόθοις—] Angl. *from an ardent love for thee.*

15. —φιλίου μορφᾶς—] *eu forma quâ amicitiam refers, nempè propter amicitiam.* T. Young. Forsan perstringit hîc Aristoteles simulatam illam amicitiam, quâ Hermeam amplectebatur Memnon ille Rhodius, (de quo Strabo, ut supr.) et quæ causa erat ipsius mortis. Αταρνέως ἔντροφος, *Atarneôs alumnus, Hermeas* scil. Erat autem Atarneus locus Mysiæ è regione Lesbi situs. Vide Herodot. Lib. i. 160.

17. Ἀελίου χήρωσεν αὐγάς.] Hic χήρωσεν absolutè ponitur, quod singulare videtur. Vide infrâ p. 326. iii. Ὁ πρὶν ἐγὼ, κ. τ. λ. ubi χήρωσέ με ἠελίου est *privavit me sole.* Nonne igitur hic legendum χηρώσατ' αὐγᾶς, *deprived himself of the light of the sun.* et, ni fallor, αὐγὴ potius quam αὐγαὶ usurpatur. Hom. Il. ρ, 371. αὐγὴ ἠελίου. T. Young. Usurpatur utroque modo apud Homer. Sic, β, 456. θ, 480. σ, 609, &c. quæ satis confirmant ingeniosam viri amicissimi conjecturam. Maittaire quoque conjecit αὐγᾶς, sed retinuit χήρωσεν, et stare potest subaud. pron. recipr. —χηρεύω, *viduus sum, privor, careo:* χηρόω, *viduum reddo, privo.* Buhle praefert χήρωσεν αὐγὰς, et interpretatur, *Solis viduavit lumen (Hermias)* i. e. sui conspectu. P.

19. —αὐξάνοντι—] αὐξάνειν pro *celebrare* apud Pindarum frequenter obvium. Jacobs.

21. Διὸς Ξενίου σέβας αὔξοντες.] *Jovis hospitalis venerationem augentes,* cujus cultum nimirùm violaverat iste Memnon.

298. 28. —σώματος ἡδέα ἔργα,] Angl. *sensual pleasures.* Inter hanc et versum sequentem interposita invenio in Fulvii Ursini edit. hæc verba —ἐπ' ἄλλοτε δ' ἄλλα φέροντες— Dolendum est sensum hîc quoque mutilum videri.

30. Ἀλλὰ Ζεῦ πάνδωρε,—] *But O Jupiter, dispenser of every gift,* &c. Quæ sequuntur omninò sunt admiranda.

37. —ἢ κοινὸν—] Angl. *than properly to celebrate the universal Law forever.*

---

* ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ—] *Callimachi Cyrenæi Hymnus* IN JOVEM Callimachus, Grammaticus et Poëta egregius, fuit ex urbe Libyæ notissimâ Cyrene. Battiades interdum vocabatur, non à nomine patris, ut quidam putant, sed à Batto Cyrenes vel Cyrenarum conditore. Claruit circiter Olymp. cxxxiii. ante Chr. N. 247. Hermocratis grammatici Jasii discipulus fuit; et literas publicè docuit in Eleusine Alexandriæ vico. Postea accitus est in Museum Alexandrinum, ubi plures eruditi homines regiis sumtibus alebantur; ibique diu vixit Ptolemæo Philadelpho ejusque successori Euergetæ carus. Inter discipulos suos habuit Apollonium Rhodium, [de quo suprà ad p. 81.] è discipulo tandem inimicum factum, quemque famoso carmine, cui titulus *Ibis*, diris devovit. Multa scripsit Callimachus sermone tum soluto tum astricto: sed pleraque breviora opuscula; quia dicere solebat, [ut narrat Athenæus, init. lib. iii.] μέγα βιβλίον ἴσον εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ad nos tantùm pervenerunt 6 Hymni, 72 Epigrammata, et multa Fragmenta. Quod de eo judicium tulit Ovidius à quibusdam habetur nimis severum: [Amor. Lib. i. 15, v. 13, 14.]

Battiades semper toto cantabitur orbe;
Quamvis ingenio non valet, arte valet.

Nam et fautores suos habet Callimachus; quos inter numeranda est doctissima femina Dacieria, ejusque pater Tanaquillus Faber; à quo methodus ipsius scribendi suavis et polita judicatur, sæpiúsque Catullo et Propertio adumbrata. Hymnorum Callimachi extat quoque felicissima imitatio, numeris Anglicis suavissimis expressa, à poëtâ doctissimo, atque enthusiasmo verè Græcanico afflato. Vide *Akenside's Hymn to the Naiads.* Plura de Callimacho desideranti indicabit Fab. Bib. Gr. Edit. Harlesii Vol. iii. p. 814, sqq.

CALLIMACHI EDITIONES PRÆCIPUÆ.

1. *Florentina*, Editio princeps sex hymnorum prodiit, studio Lascaris, literis majusculis, Græcè, sine indicio loci et anni. Constat tamen *Florentiæ* excusam, ante ann. 1500. *in 4to.* 298.

2. *Stephaniana* prior; inter H. Stephani poëtas principes heroici carminis. *Paris*, 1566, *in fol.*

3. *Stephaniana* posterior; cum Schol. Gr. &c. *Genevæ.* 1577. *in 4to.*

4. *Parisina;* cum notis Annæ Tanaquilli Fabri filiæ, &c. 1675. *in 4to.*

5. *Ultrajectina;* ex recensione Theodori Grævii, cum notis Rich. Bentleii, et commentario Ezech. Spanhemii, &c. 1697. 2 *Voll. in 8vo.*

6. *Glasguensis;* apud Rob. et And. Foulis, 1755, *in 4to.*

7. *Lugdunensis;* cum variorum notis, et commentario Ezech. Spanhemii. Curavit Jo. Aug. Ernesti. *Lugd. Bat.* 1761. 2 *Voll. in 8vo.*

8. *Florentina;* curavit Ang. Mar. Bandinius, J. U. D. *in 8vo.*

9. *Lipsiensis;* repetitio textûs Ernestiani, sine notis, cum indice, curâ Christ. Frid. Loësneri; 1774. *in 8vo.*

10. In Brunckii Analectis Veterum Poëtarum Græcorum, *Argentor.* 1772, *in 8vo.* Vol. I. p. 423—475.

11. *Bodoniana;* cum vers. Pagnini, literis majusculis, in aliis exemplaribus literis minusculis. *Parmæ*, 1792. *in fol. et in 4to.* [Vide plura in Fab. Bib. Gr. ubi supr.]

Ver. 1. ΖΗΝΟΣ ἔοι—] Ordo est: τί ἄλλο κεν ἔοι [Poët. pro εἴη] λώϊον ἀείδειν παρὰ σπονδῆσιν Ζηνός, ἢ θεὸν αὐτὸν, &c. Πηλαγόνων [à nominat. Πηλαγὼν, ονος.] restituit Callimacho ex Etymol. magno, pro vulgato Πηλογόνων, vir summus R. Bentleius. Cæterùm Πηλαγόνες, παρὰ τὸ ἐκ πηλοῦ γενέσθαι, sunt *gigantes.* [Conf. Hor. lib. iii. Od. 1. 7.] —δικασπόλον οὐρανίδῃσι; *jura dantem cœlicolis?*

4. ΔΙΚΤΑΙΟΝ—] Κρῆτα· Δίκτη γὰρ ὄρος Κρήτης. ΛΥΚΑΙΟΝ —Αρκάδα· Λυκαῖος Αρκαδίας ὄρος. *Schol.*

5. ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.] *quoniam de loco generis controversum est.* Nam γένος est hîc, *locus natalium* vel *patria.*

6. Ιδαίοισιν—] Ιδη ὄρος Κρήτης καὶ Τροίας· νῦν δὲ τὸ Κρήτης φησί. *Schol.*

8. Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται·] Conf. Pauli Epist. ad Tit. i. 12. Citat hæc Paulus è Poëtâ Cretensi Epimenide. 299.

10. —Παῤῥασίῳ] Ορος Αρκαδίας τὸ Παῤῥάσιον, ἀπὸ Παῤῥάσου τοῦ Λυκάονος. *Schol.* Εν δέ σε— verte: *In Parrhasio verò te Rhea*

299. *peperit, qua parte mons* iste *maximè densus* [densissimus] *est virgultis.* Cæterùm Arcadia ipsa interdum dicitur Parrhasia.

12—14. —οὐδέ τι μὴν—] Ordo est: οὐδὲ μήν τι ἑρπετὸν κεχρημένον Εἰλειθυίης, οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται· *neque profectò aliqua fera indigens Luciná,* [i. e. ullum pregnans animal,] *neque mulier adit.* Pro ἐπιμίσγεται vulgaris lectio est ἐπινίσσεται, quod vocabulum magnus Bentleius nunquam alibi legisse meminerat; ideoque alterum illud prætulit ex editt. Aldi et Frobenii. Occurrit tamen apud Hom. non solùm νίσσομαι, sed et μετανίσσομαι, [Vide Iliad. μ, 119. π, 779. et alibi:] item προτινίσσομαι, quod est προσνίσσομαι. [Il. ι, 381.] Vide νίσσετο infrà v. 25. De κεχρημένον vide suprà ad Odyss. α, 13. De ἑρπετὰ appositè Didymus: ἑρπετὰ κυρίως μὲν οἱ ὄφεις· καταχρηστικῶς δὲ νῦν πάντα θηρία. Atque Th. Græviüs, ex patris observatione, "Callimachi est," inquit, "sententia, nullum "aliud in illo loco, ubi natus est Jupiter, animal, nullam "mulierem peperisse. ἕρπειν apud Dores, ut sæpissimè apud "Theocritum, est *ire, incedere,* ut non mirum ἑρπετὰ dici "animalia non modò quæ serpunt, sed incedunt." ἀλλά Ἀπιδανῆες καλέουσι ἑ ὠγύγιον λεχώϊον Ῥείης. *Sed Apidanes* [i. e. veteres *Arcades,* sic dicti à quodam Apide qui in Peloponneso olim regnaverat] *vocant eum antiquum Rheæ parientis lectum.* Ὠγύγιος hîc significat *antiquus,* ab Ogyge scil. rege antiquissimo. λεχὼ, *puerpera;* undè λεχώϊος, *ad puerperium pertinens.*

15. —μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων.] i. e. ἐθήκατο ἀπὸ μεγάλων κόλπων, *deposuit ex magno utero,* περιφραστικῶς pro ἔτικτε.

17. Λύματα—] Καθάρματα· τὸ δὲ χυτλώσαιτο, ἀντὶ τοῦ ἀπολούσαιτο. *Schol* Conf. Il. α, 312. Ordo est: ἐνὶ ᾧ κε χυτλώσαιτο λύματα τόκοιο, λοέσσαι δὲ τεὸν χρῶτα. λοέω, [idem quod λούω] f. λοέσω, in 3. sing. aor. 1. opt. λοέσαι, et redupl. σ, λοέσσαι.

21—24. —τημόσδε,] Conjunctio poëtica, *tunc;* ὅτε Ῥείη ἐλύσατο μίτρην, *quandò Rhea solvit zonam,* quod apud veteres bis fieri solebat; "semel," ut observavit Meursius, "virgini "in primo cum marito concubitu; iterùm mulieri sub primi "partûs tempus." [Vide Apoll. Rhod. Lib. i. 288.] ἦ ὑγρὸς Ἰάων ἤειρεν πολλὰς σαρωνίδας ἐφύπερθε, *sanè aquosus Iaon efferebat multas quercus desuper,* i. e. locus, ubi postea fluebat Iaon, multas produxit quercus, —πολλὰ δὲ κινώπετα ἐβάλοντο ἰλυοὺς ἄνω Καρνίωνος, περ ἐόντος διεροῦ, *et multæ feræ construxerunt lustra supra Carnionem, quamvis nunc flumen:* νίσσετο δ' ἀνὴρ—*ibatque vir aliquis,* &c.

26. —πολύσιόν τε Μετώπην] *Scruposámque Metopen*—Vitiosam putat πολύσειον vulgarem scripturam Brunckius, quæ ex eo originem habet, quod librarii sæpissimè ι longam per ει scribebant.

33. —Νέδη] Ὄνομα νύμφης Ὠκεανίνης, θρεψαμένης τὸν Δία. *Schol.*

34. Κευθμῶν' ἐς Κρηταῖον,] Non dubitat Ernestius hanc veram esse lectionem, pro vulgari Κευθμὸν ἴσω Κρ.

35. Πρεσβυτάτη Νυμφέων,—] Nedæ *maximè venerandæ Nympharum,*— [Hesych. Πρεσβυτάτη, ἐντιμοτάτη.] *quæ ipsi* [Rheæ scil.] *obstetricatæ sunt.* Quidam tamen contendunt μιν ad Jovem referri, et μαιώσαντο hîc reddi debere *nutriebant.*

38. —τὸ μὲν πολὺ] Vocem πολὺ non pro ποτὲ accipio, id est, *olim*, sed pro πον, quam παραπληρωματικὸν esse notum est. STEPHANUS. πολὺ, si genuinum esset, nemo dubitat quin pro πον positum est Plus quam παραπληρωματικὸν est. Suspicor, legendum τὸ μὲν μάλα πουλὺ— adjectivum πολὺς, ubicunque intenditur significatio, comitem ferè habet μάλα. BRUNCK.

40. —Νηρῆ] Νηρεύς, -έος, Ion. -ῆος, Deus maris, hîc pro ipso mari. Uxor ejus erat Doris, filiæ autem Nereides. Quæ sequuntur sic construe cum H. Steph. Υἱωνοὶ δὲ Λυκαονίης ἄρκτοιο πίνουσί μιν—παλαιότατον ὕδωρ. *Nepotes autem Lycaoniæ ursæ potant illum fluvium—aquam antiquissimam.* Cæterùm de Lycaoniâ ursâ ita Schol. Τῆς πρώην λεγομένης Καλλιστοῦς, Λυκάονος δὲ θυγατρὸς ἐξ ἧς καὶ Διὸς μεταβληθέντος εἰς Ἄρτεμιν, γεννᾶται ὁ Ἀρκὰς, ἀφ' οὗ οἱ Ἀρκάδες. 300.

44. Τουτάκι] Τὸ τηνικαῦτα. *Schol.* ὀμφαλὸς ἀπέπεσέ τοι, *omphalus* [i. e. *umbilicus* seu *funis umbilicalis*] *tibi decidit.*

46—48. —Κυρβάντων ἕταραι] Socias Corybantum appellat Melias, quia Meliæ dicuntur arborum nymphæ, quæ utique in sylvestribus degunt locis, non secùs ac ipsi Corybantes. ROBORTELLUS Προσεπηχύναντο, εἰς τοὺς πήχεις ἔλαβον.—Ἀδρήστεια, ἀδελφὴ Κουρήτων—Λίκνῳ ἐνὶ, ἐν γὰρ λίκνοις τὸ παλαιὸν κατεκοίμιζον τὰ βρέφη. πλοῦτον καὶ καρποὺς οἰωνιζόμενοι· λίκνον οὖν, τὸ κόσκινον, ἢ τὸ κοννίον, ἐν ᾧ τὰ παιδία τιθέασιν. *Schol.* σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν, &c. *tu autem suxisti pingue uber*— θάω, f. θήσω, *præbeo et porrigo aliquid fruendum;* undè in voce med. *sugo.*

49. —Ἀμαλθείης,] Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αἲξ τὸν Δία θρέψασα, λέγεται δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ ἑνὸς κέρατος ἀμβροσίαν ῥεῖν· ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου νέκταρ. *Schol.* [Cf. Ovid. Fast. lib. v. 115.] ἐπὶ δὲ βρως δὲ, &c.

50. —ἐξαπιναῖα] Τουτέστιν, ἐξαίφνης ἐγένετο ἡ Ἴδα πλία μέλιτος. *Schol.* Cæterùm his verbis τά τε κλείουσι Πάνακρα, ostendit, undè apem vocaverit Panacridem.—Existimo autem Πάνακρα ὄρη dicta, à summâ altitudine, ut πᾶν hoc in nomine sit augentis, sicut in aliis quibus est præfixum. STEPHANUS.

52. Οὖλα] Adverbialiter hic sumitur. Videtur autem esse ab οὐλὸς, *perniciosus:* unde reddi potest *vehementer, strenuè.* —Κούρητες ὠρχήσαντο πρύλιν περί σε. *Curetes saltârunt pyrricham circa te.* "Πρύλις," inquit Meursius, "Cypriorum "linguâ saltatio armata dicebatur, quæ alias πυῤῥίχη.—sanè

300. "πρύλιν Hesychius quoque πυρρίχην interpretatur. Pyrricha "verò saltatio apud veteres nobilissima erat, memineruntque "ejus auctores plurimi." Vide Coll. Gr. Min. ad p. 94. n. 4.

55. —ἠέξευ.] Idem quod ηὔξου, imperf. ab ἀέξομαι, *cresco*, in act. voce ἀέξω, idem quod αὐξάνω, *augeo*. —ἔτραφες *autem* hic sumi videtur in sensu intransitivo, Angl. *didst thrive*. Putant tamen viri eruditissimi vocem esse activam pro passivâ positam, ἔτραφες scil. pro ἐτράφης, *nutritus es*; et citant ex Hom. Il. ε, 555. ἐτραφέτην ὑπὸ μητρί, et Odyss. γ, 28. τραφέμεν, idem scil. ac τραφεῖν. Est verò ἐτραφέτην ὑπὸ μητρί. Angl. *thrive under their mother*; ubi sermo est de pare leonum; et aor. in sensu maximè indeterminato reddi postulat per tempus præs. ut notum: et præterea, si ἐτραφέτην esset pro ἐτραφήτην, præp. ὑπὸ, ni multùm fallor, genitivum adscisceret. In loco etiam citato Odysseæ—γενέσθαι τε τραφέμεν τε possunt reddi *natumque esse atque crevisse*. Opinatur doctissimus meus amicus Th. Burgess, probabile esse istum activæ formæ usum vetustissimis temporibus creberrimum fuisse. [Append. ad Dawesii Miscell. Crit. p. 388. ubi vide plura.] Quæ idem vir egregius tradidit infrà [p. 493, sqq.] de verborum sensu neutro, deque pronomine reciproco subaudito, lectu sunt dignissima: quibus, si vis, quæ et nos breviter notavimus potes adjungere, Vol. I. ad p. 3. n. 7. p. 39. n. 4. p. 86. n 8.

56. —ἀνήβησας,] *Αὔξεσθαι vel infantem* refero, τρέφειν ad *puerum*, ἀνηβᾷν ad eum *qui ad pubertatem contendit*; et sequentia *puberis facti* sunt signa. Optimè ἀν-ήβησας, *pubertatem assecutus es*, *puber es factus*; nec abundare videtur ἀνὰ, sed eam vim habere, quæ significatur nostro, *grown* UP. Burgess.

57. —ἐφράσσαο πάντα τέλεια] *excogitasti omnia perfecta*, i. e. ut Steph. interpretatur, *cogitasti omnia tanquam adultus:* vel ut Ernestius, *virilem animum habuisti*. φράζομαι in voc. med. est *excogito*, *delibero*, aor. 1. med. ἐφρασάμην. ἐφράσασο, eliso σ ἐφράσαο, redupl. σ more poët. ἐφράσσαο, post contractè ἐφράσσω.

59. —ἐπιδαίσιον] Vis verbi Ἐπιδαίσιος omnes fefellit. Est autem οἶκος ἐπιδαίσιος, *domus ad epulandum accommodata*, *sive ad vitam beatè et hilariter transigendam*. Quod dii scil. faciunt. Toup. Emendatt. in Suid. p. iv. ubi vide plura.

60. —Δηναιοὶ] *Prisci*, &c. Vide Il. ε, 407.

61. Φάντο πάλιν—] Ordo est: ἔφαντο πάλαι διανεῖμαι δώματα Κρονίδῃσι τρίχα, *dixerunt sortem divisisse sedes Saturnidis trifariam*.

64, 65. —τὰ δὲ—] Sic construe: τὰ δὲ διέχουσι τόσον ὅσον [ἐστὶ] πλεῖστον, *illa autem differunt tantum quantum est plurimum*, i. e. *maximè*. Vide suprà ad p. 217. v. 45. ψευδοί-

μεν, &c. cum Ernestio sic interpretare: Si mentiri vellem, 300.
tamen *mentirer, quæ probabilia essent auribus:* hæc autem nullam verisimilitudinis speciem habent.

66. —ἰσσῆνα] Ἐσσὴν κυρίως ὁ βασιλεὺς τῶν μελισσῶν· νῦν δὲ ὁ τῶν ἀνδρῶν. *Schol.*

70. Εἵλεο δ' αἰζηῶν ὅ τι φέρτατον] *Delegis autem quodcunque præstantissimum est juvenum*, i. e *præstantissimos juvenum.* Sic Iliad. β. 660. —ἄστεα πολλὰ διοτρεφέων αἰζηῶν. Ad quæ Eustath. Τὸ δὲ διοτρεφέων αἰζηῶν, ταυτόν ἐστι τῷ βασιλικῶν ἀνδρῶν, οἷς δηλαδὴ πόλεις ἀνάκεινται. Et observavit doctissima Dacieria, Hesiodum hominem quadragenarium αἰζηὸν vocare, L. ii, 59.

72. Ἀλλὰ τὰ μὲν—] *Sed hæc quidem diis minoribus permisisti alia aliis curanda.*— ὀλίζων, Æol. compar. ab ὀλίγος. ἀντιπαρῆκας. sic pro vulgato αὖθι παρῆκας dedit Valck. ad Eur. Hipp. p. 178.

75. —τι δ' οὐ κρατέοντος ὑπ' ἰσχύν;] Sic solent aulici adulari 301.
reges.

76, 77. Αὐτίκα] *Exempli gratiâ.* [Vide Ernestium ad Xenoph. Mem. iv. 7. 2.] —ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης Ἀρτέμιδος, *venatores autem Chitones Dianæ.* Diana dicta Χιτωνη, ἀπὸ τοῦ δήμου Ἀττικῆς, ejus nominis; ubi statua lignea ei posita erat.

80—84. —τῷ καί σφι τεὴν ἐκρίναο λῆξιν·] *Quare et illos tuam delegisti sortem: ipse autem sedes in summis urbibus inspector* —τε [τῶν] οἵ ἰθύνουσι λαὸν ὑπὸ σκολιαῖς δίκαις, τε [τῶν οἳ ἰθύνουσι λαὸν] ἔμπαλιν. *et eorum qui regunt populum iniquis judiciis, et qui contrà:* ἐπόψιος hic activè sumitur, *inspector;* apud Hom. verò passivè, *qui conspicitur.* Il. γ. 42.] ἐν δ' ἄλις δὲ εὐηφενίην ἐν σφίσιν, &c *et illis largiris divitias et opes affatim;* ubi notandus aor in sensu maximè indeterminato. Vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.

85, 86. —ἔοικε δέ—] Licet autem *hoc conjicere in nostro rege;*—[Ptolemæo scil. illo Philadelpho] *is enim longè alios prætergressus est.*

87. —τά κεν ἦρι νοήσῃ·] *quæcunque manè excogitaverit:* [Ita legendus hic locus, pro τά κεν ἠοῖ νοήσῃ· quæ versum pessundant; ut dudùm viderunt eruditi, approbante Brunckio, confirmante Toupio, in Addendis ad Theocr. pag. 401.] Quæ autem sequuntur sic construe: ἑσπέριος [τελεῖ] τὰ μέγιστα [τά κεν νοήσῃ ἦρι] δὲ [τελεῖ] τὰ μείονα εὖτε νοήσῃ. *Vesperi perficit maxima,* quæ cogitaverit manè. perficit *autem minora, statim ac ea excogitaverit.* Οἱ δὲ [τελέουσι] τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' οὐχ ἑνί. *Ii autem perficiunt alia quidem anno, alia autem non uno anno:* ἀπὸ τῶν δ' αὐτὸς πάμπαν ἐκόλουσας ἄνην, *ab aliis ipse omninò adimis effectionem,* ἐνέκλασσας δὲ μενοινήν, *et eorum frangis animi impetum.* ἐνέκλασσας scribi debuit cum duplice σ, ut Brunckius rectè monuit. Vide Od. ζ, 128.

93. Οὐ γίνετ', οὐκ ἔσται·] Pravâ interpunctione laborat hic versus. Scr. Οὐ γίνετ', οὐκ ἔσται, τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείσει. τὶς positum est pro ὃς, quo de videndus Bentley ad Callimachi ipsius Epigr. xxx. editionis Ernesti. Brunck. Vide quoque doctissimum Burgess, ad Dawes Misc. Crit. p. 393. sqq.

95. —Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ—] Similis sententia sæpè occurrit apud veteres.

---

302. * ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ—] In Lavacrum Palladis. Ἐν τινι ἡμέρᾳ ὡρισμένῃ ἔθος εἶχον αἱ Ἀργεῖαι γυναῖκες λαμβάνειν τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ τὸ Διομήδους, καὶ ἄγειν ἐπὶ τὸν Ἴναχον, κἀκεῖ ἀπολούειν. Schol. Hoc poëmatium Doricè scriptum est, quia tunc Argis erat Callimachus: ideoque cuncta illi gratificari volens ejus dialecto utitur: neque enim perpetuò Ægyptum aut Cyrenen incoluit; nam et in Siciliâ vixit. Dacieria.

Ver. 2, 3. —τᾶν ἵππων—] *equos sacros jam hinnientes audiri*, τᾶν φρυασσομέναν, &c. Dor. pro τῶν φρυασσομένων, &c. καὶ ἁ θεὸς εὔτυκος ἕρπει, *et dea benè ornata incedit.* De ἕρπω vide suprà ad Theocr. Idyll. xviii, 40. p. 244.

4. Σοῦσθέ νυν,] Ὁρμᾶτε. Schol. σοῦσθε pro σεύεσθε, à σέω, *servo*, *in fugam verto.* νυν, sine accentu circumflexo, idem quod δή.

5. —μεγάλως απενίψατο πάχεις,] *amplos lavit lacertos.* μεγάλως Dor. pro μεγάλους. Observent discentes aor. med. in sensu maximè indeterminato. Πάχεις, inquit Schol. ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον.

6. —ἱππειᾶν] Dor. pro ἱππείων.

7, 8. Οὐδ' ὅκα δή,—] *Ne tum quidem* [lavit lacertos scil.] *cum cruore fœdata omnia ferens arma, ab impiis rediit gigantibus.* [λύθρῳ πεπαλαγμένα Homerica sunt, Il. ζ, 268.] Vide Hor. L. iii. 4. 53, sqq. et ibi doctissimum Janium.

10—12. —παγαῖς ἔκλυσεν—] *undis abluit Oceani sudorem et guttas*, i. e. sudorem stillantem: [ἔκλυσεν à κλύζω, *abluo.* Ὠκεανῶ genit. Dor. ἱδρῶ per apocop. pro ἱδρῶτα.] ἐφοίβασεν δὲ πάντα παγέντα ἀφρὸν ἀπὸ χαλινοφάγων στομάτων. Angl. *and washed away all the clotted foam from their bit-champing mouths.* ἐφοίβασεν, Dor. pro ἐφοίβησεν, à φοιβάω.

17. —κάτοπτριν] Nescio undè petita sit hæc lectio, quam meritò damnat Spanheim. Ad manum nunc habeo editiones Ang. Politiani, Aldi Manutii et Benenati, in quibus omnibus κάτοπτρον, quod procul dubio reponendum. Brunck. —ὄμμα τὸ τήνας, i. e. τὸ ὄμμα ἐκείνης.

18—20. Οὐδ' ὅκα—] *Nec quandò in Idâ Phryx judicavit litem,*— [Ἴδᾳ pro Ἴδαν, est ex conjecturâ R. Bentleii. Ju-

dicium Paridis etiam pueris notum.] μεγάλα θεὸς ἔβλεψε οὐδ' 302.
ἐς ὀρείχαλκον, οὐδ' ἐς διαφαινομέναν δίναν Σιμοῦντος, *magna dea inspexit vel orichalcum, vel pellucidum vorticem Simoëntis.* Orichalcum æris genus pallidius fuit, ut è Virgilio colligendum est. Æn. xii, 87. [ubi vide Heynium; item ad Ecl. ii, 25.] Apud Græcos et Romanos antiquissimos laudatissima erat speculorum materies. ἔβλεψεν, Ern. ἔβλεψε, Br. P.

23—26. 'Α δὲ,—] *Ipsa autem*, διαθρέξασα δὶς ἑξήκοντα διαύλως, οἷα τοὶ Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες παρ' Εὐρώτᾳ, λαβοῖσα λιτὰ χρίματα, ἔκγονα τᾶς ἰδίας φυταλιᾶς, ἐτρίψατο ἐμπειράμως, *emensa bis sexaginta diaulos*, [δίαυλος *duplex stadium*, eundo scil. et redeundo. Dacieria.] *sicut ad Eurotam Lacedæmonia sidera*, [οἱ Διόσκουροι scil. quos vocat Hor. *lucida sidera*] *assumtis puris unguentis, natis in proprio horto*, [i. e. assumto puro oleo, &c. Olea nempè Palladi sacra.] *infricat scilè*. Conf. Iliad. ξ. 170, sqq.

27, 28. —τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε.] *rubor autem ei recurrit*, [ἐκείνῃ ἐχούσῃ τοίαν] χροίαν οἵαν ἢ ῥόδον πρώϊον, ἢ κόκκος σίδας ἔχει, habenti talem *colorem qualem aut rosa matutina, aut granum mali punici habet*.

29. —ἄρσεν—ἔλαιον,] *masculum oleum*, ita hîc appellatum, 303.
quo fricantur et simul validiores redduntur athletæ. Spanh.

34. —Ἀκεστοριδᾶν.] Ἀκεστορίδαι, φυλὴ ἐπίσημος ἐν Ἄργει. *Schol.*

35—39. Ὦ 'θάνα,] i. e. Ὦ Ἀθάνα.—φέρεται δὲ καὶ ἁ Διομήδεος ἀσπὶς, &c. Ex hoc loco apparet, apud Argivos, una cum Palladis simulacro mos fuisse ut *Diomedis Clypeus* ad Lavacrum seu Inachum fluvium, ibi quoque abluendus, stato ac solenni die deferretur: uti notavit doctissimus Spanhemius. —τεὶν Ion. et Poët. pro σοί. —τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα— Vide Heynii Excurs. ix. ad Æn. lib. ii.

41, 42. —ἀποῤῥάγεσσιν—ἐν πέτραις,] Ἐν πέτραις ἐῤῥηγμέναις. *Schol.* Παλλατίδες— à recondito nempè ibi Minervæ simulacro, seu *Palladio*, id nomen in posterum hic Argolidos scopulus nactus. Spanheim.

45. —μὴ βάπτετε·] Intellige κάλπιδας εἰς Ἴναχον. Ernesti.

47, 48. —Φυσάδειαν—Ἀμυμώνην] δύο κρῆναι, quarum posteriorem poëta vocat, τὰν Δαναῶ, *filiam Danai.*

50. —φορβαίων—ἐξ ὀρέων,] *è montibus pabulo lætis, pascuis abundantibus.* Dacieria.

52. —Φράσδεο,] *Cave*,— Vide suprà ad Theocr. Idyll. ii, 69. p. 223.

54. Τὤργος ἐσοψεῖται] i. e. Τὸ Ἄργος ἐσόψεται.

69. Καίπερ—ἐοῖσαν—] *quamvis esset dilecta sodalis Minervæ.* ἐοῖσαν pro οὖσαν. 304.

70. —λυσαμένα—λῶντο·] λυσαμένα dualis est numeri, quia construitur cum λῶντο.—Legendum est λῶτο, nam in superiori

304. versu est λυσαμένα περόνας, nisi λυσαμένα sit in duali; nam tunc λῦντο retinendum, quod pro ἐλύοντο, λύοντο. λῦντο. Dacieria. Ἵππω ἐπὶ κράνᾳ, i. e. ἐφ' Ἱππουκράνᾳ, in *Hippocrene*— Post hunc versum, inquit Brunckius, insertum legitur vulgò distichum manifestò spurium.

72. —μεσαμερία—] Vulgò μεσαμβρινά· sed corripitur ι in μεσαμβρινά. Vide Theocr. i, 15. Contra apud eundem vii, 21. legitur Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις: Distichon autem, quod omisit Brunckius, ineptum quidem est; tamen in hoc poëmate repetitio ejusmodi sæpè occurrit. T. Young.

76. —τὰ μὴ θέμις ᾖς.] ᾖς pro ἦν Dor. Vulgò τα μὴ θεμιδις.

89. δόρκας ὀλέσσας—] *pro damis amissis et paucis capreis lumina pueri habes.* V. 88. παριτὸ, παςιτὸς, *adeundus.* P.

91—93. Πάχεσιν—] Sic construe: μάτηρ μὲν περιλαβοῖσα φίλον παῖδα ἀμφοτέραισι πάχεσιν ἔσχε οἶτον γοερᾶν ἀηδονίδων. *mater quidem amplexa suum filium utrisque brachiis, habuit infelix fatum flebilium lusciniarum;* "hoc est," ut observavit Th. Græviu, "lugubri conquestione filium deplorans ad instar "lusciniæ. Cantus enim lusciniæ apud veteres proverbio "locum dedit, quo utuntur de maximè tristibus." Pro Πάχεσιν ἀμφοτέροισι, lectio vulgata est Ἁ μὲν ἐπ' ἀμφοτέραισι, quam doctissimus Valckenaer corrigendam proposuit; et ἔσχε pro ἄγε est Brunckii ex loco Homerico, Iliad. ι, 559.

305. 98—100. —Κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι·] *Sed Saturniæ leges ita declarant:* [λέγοντι Dor. pro λέγουσι.] —μισθῷ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλῳ, Angl. *that the sight costs him dear.*

106. Πόσσα δ' Ἀρισταῖος,] Ακταίων, υἱὸς Αὐτονόης κ̀ Ἀρισταίου. οὗτος ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν ἐσπαράχθη. διὰ τὸ τὴν Ἄρτεμιν ἰδεῖν λουομένην. *Schol.* Autonoë autem filia erat Cadmi, ideoque Cadmeïs dicta. Vide Coll. Gr. Min. p. 21.

112. —ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα—] *Sed ipsæ dominum antè suum canes tum comedent:*—De canibus loquentes Græci vulgò utuntur fem. gen. ut notum. δειπνασεῦντι Dor. pro δειπνήσουσι, ut ῥυσεῦνται paulò suprà pro ῥύσονται, et infrà λεξεῖται pro λέξεται, *colliget;* vulgò δεξεῖται, *accipiet.*

118. —μενεῦντι] Dor. pro μενοῦσι.

121. —ὅς αἴσιος,] *quicunque faustus est,* [ales scil.] οἵ τε πέτονται ἤλιθα, *et quicunque volant temerè.* ἤλιθα Schol. μάτην.

124. —Λαβδακίδαις.] Vide suprà ad Soph. Œdip. Tyr.

306. 129. —Αγεσίλᾳ.] Eadem significatione, quâ Αγεσίλαος dicitur etiam Αγεσίλας: quæ terminatio magis convenit linguæ Doricæ. Stephanus. μεγάλῳ Αγεσίλᾳ, *magno populorum ductori,* Diti scil.

131. —πατρώϊα πάντα φέρεσθαι.] *ut communia omnia cum patre haberet.* Vide Iliad. α, 526.

133. —μάτηρ δ' οὔτις ἔτικτε θεάν] undè et ἀμήτωρ dicta est. Vide Coll. Gr. Min. p. 48.

135. Ψεύδεα—θυγάτηρ.] Lacuna est in hoc disticho. MSS. Codd. addiderunt ψεύδεα, cætera è conjecturâ supplevit Brunckius. 306.

138. —σὺν τ' ὀλολυγαῖς.] cumque vociferationibus. κάδευ, Dor. pro κήδου, à κήδομαι, curo.

141. —καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.] *et Danaorum fortunam omnem conserva.* σάω per apocop. pro σάωζε.

*** Hanc elegantem Callimachi hymnum versibus Glyconiis Latinè adumbravit celeberrimus Gul. Jones, anno ætatis decimo septimo, priusquam Politiani Miscellanea legerat, qui versibus elegiacis eundem quoque Latinè reddiderat. Vide Poës. Asiat. Comm. App. p. 532.

II. NOTÆ IN SENTENTIAS.

*Sententiæ.] Hæ γνῶμαι, sive *Sententiæ*, desumtæ sunt 307.
ex Poëtis Græcis, qui vulgò vocantur *Gnomici*; et à quibus vitæ præcepta utilissima traduntur, formâ orationis brevi ac simplici, nec tamen invenustâ. Harum reliquiarum, tametsi sæpiùs typis descriptæ sint, quum Brunckius vir doctissimus editionem accuratam et venustam nullam viderat, veteris sapientiæ, Græcæque elegantiæ studiosis gratum se facturum quid putavit, si eis enchiridion nitidiùs ornatum traderet. In his igitur Excerptis editionem Brunckii [*Argentorati*, 1784. *in* 12*mo.*] sequendam præ cæteris duximus.

---

† ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ—] Mimnermus è Colophone, Ioniæ oppido, Solonis æqualis, clarus erat poëta elegiacus, et inventor habitus carminis pentametri De eo parùm constat; et nihil ejus, nisi pauca fragmenta, restat.

I. 1. Τίς δὲ βίος,—] Horum versuum interpretatio celeberrimi Hugonis Grotii sic incipit: *Vita quid est, quid dulce, nisi juvet aurea Cypris? Tum peream, Veneris quum mihi cura perit.* Ad hunc locum respexit Hor. *Si, Mimnermus uti censet*, &c. Lib. i. Epist. vi, 65. Venustam hujus fragmenti versionem Gallicam vide in Brunckii Notis; et in Actis Par. Acad. Tom. x. p. 294.

II. 1. Ἡμεῖς,] Sic construe: Ἡμεῖς ἴκελοι τοῖς [φύλλοις] οἷά τε φύλλα πολυάνθεμος ὥρα ἦρος φύει, ὅτ' ἄψ— In vulgatis et in Br. Analect. est αἶψ', i. e. αἶψα, *statim, subitò*. ἄψ, quod Br. dedit in Poët. Gnom. est *rursùs*.

308. 11. οἶκος τρυχοῦται,] domus, i. e. tur. τρυχόω est attero, absumo, exha

III. 1. Αὐτίκ' ἐμοί.—] Hujus frag desunt in Stobæo. Eos è Theognide

IV. 1. Αἲ γὰρ—] Distichon hoc l in Solonis vitâ. Idem. Αι γὰρ, Utin 70. n. 4.

V. 1. Δεινοὶ—] Idem occurrit in I p. 70. quod sic interpretatur celeber

Omnes viris solemus excell
Livere vivis, mortuis laud

---

309. * ΣΟΛΩΝΟΣ—I. 1. Ἰσόν τοι πλουτ Theognideis vulgò leguntur, ad ver. stat, Plutarchi testimonio, qui part illius vitæ. Brunck. *Ex æquo san* ἄργυρός ἐστι, &c. is scil. *cuicunque*, & *et is cui hæc sola adsunt*— παθεῖν ἁβ καὶ ποσὶν, παῖδός τ' ἠδὲ γυναικὸς, *lautu liberi quoque et uxor : idque quum h simul pubertas fuerit congrua ;*—

5. —ὅταν δέ γε—] Hæc ita verti *quum maturuit ætas, et vita in medi has solas homo sentit opes.*

II. Hos Solonis versus servavit P Extant etiam apud Clementem Alex. 1. —ἕρκος ὀδόντων φύσας,—] ἕρκος esse *labia*, ut vulgò redditur apud H Angl. *After once exhibiting teeth*, c *during his first seven years.*

5. Τῇ τριτάτῃ—] Supple ἑβδομάδι, *years.* [ἑβδομὰς est *numerus septenari* γυίων ἀεξομένων, χροιῆς ἀμειβομένης ἄνθο *ens, while his limbs are growing str its florid down* (for a manlier clothin

9. Πέμπτῃ—] Scil. ἑβδομάδι, ὥριον

11. Τῇ δ' ἕκτῃ—] Angl. *And in th years* [i. e. from 35 to 42] *the mind*

every thing, οὐδὲ θέλει ἔτι ὁμῶς, &c. *but does not incline, in the same manner* as formerly, *to do trifling things.* 309.

13. Ἑπτὰ δὲ—] Ordo est: ἐν ἑπτά τι ὀκτὼ ἑβδομάσι [ἐςὶ] μέγ' ἄριςος [κατὰ] νοῦν καὶ γλῶσσαν, &c.

15. μαλακώτερα δ' αὐτοῦ—] Secundum lectionem Brunckianam, quæ est σώματι καὶ σοφίῃ, supple τὰ ἔργα— Angl. *but his* feats, *with respect to great activity*, are *feebler* both *in body and in understanding*:— sed hujus vulgata scriptura— σῶμά τι καὶ σοφίη—ita reddi debet: *but both his body and understanding are feebler with respect to any great exertion.*

18 Οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν—] *Quum non sit immaturus, sortem mortis obeat.* Vel potiùs: *Non esset ei immaturum mortis sortem obire.* 310.

III. Hoc fragmentum apud Diog. Laërt. p. 30. et in Plutarchi Solone extat: sed apud neutrum integrum. Brunck.; cujus in Analect. sic inscribitur: Ἐξ ἐλεγείας τινὸς περὶ τῆς τοῦ Πεισιστράτου τυραννίδος.

IV. Πρὸς—] Vide suprà p. 308. IV. Quatuor primos versus exhibet Diog. Laërt. Ultimum distichon laudat Plutarchus in compar. Solonis et Publicolæ. Brunck. Et sic redditur à celeberrimo H. Grotio:

Ne mihi sit lethum planctu sine: sed mea tristes
Funera amicorum condecorent lachrymæ.

V. 1. Πολλοὶ γὰρ—] In Poëtis Gnomicis, ubi hoc epigr. inseritur, p. 77. Brunckius pro γὰρ edidit μὲν. Sed γὰρ forsan rectiùs, et merum esse fragmentum indicat. Pro ἐςι, in fin. v. 3. idem Br. scribendum proposuit αἰεί. Theognis, 315.

2. διαμειψόμεθα τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον] Sic Hor. *Cur valle permutem Sabinâ Divitias operosiores?* Lib. iii. Od. i, 47.

---

* ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ—I.] Vulgò inscribitur: Εἰς τῶν θνητῶν βίον. 311.

1. Οὐδὲν—] Primus hujus carminis versus omissus in Stobæo. Integrum carmen legitur in appendice Anthologiæ. Brunck. Elegiæ videtur particula. Vituperat mortales, qui rerum humanarum mutabilitatem non reputent. Jacobs.

2. Χῖος—ἀνήρ] Homerus scil. Vide Theocr. Idyll. vii, 47. et suprà ad p. 3. Versus hic laudatus occurrit apud Iliad. ζ, 146. Vide etiam suprà, Mimnerm. II. p. 307. Cf. Hor. Art. Poët. 60, sqq.

7. —ὄφρα τις ἄνθος ἔχῃ—] Dum juventutis flore fruimur, mentis levitas multa designat non habitura exitum. Jacobs.

311. 14. τῶν ἀγαθῶν—] Supple τινα, *genio quæ juvant indulgens.* T. You tuum reputans, usque ad vitæ termi mumque bonorum fructu impertire n

II. Vulgò inscribitur: Εἰς βίον ἀνθ
5. —ἐκτελευτήσει—] Sic codex be λευτήσῃ. Brunck.
6 —κἀπιπειθείη—] ἐπιπειθείη, *fidi* augeri possunt. *Idem.*
7. Ἀπρηκτον ὁρμαίνοντας] *temerè c*
11. Φθάνει—] Ordo est: ἄζηλον δ μὲν πρὶν, &c.
312. 17. Θνήσκουσιν,—] Hunc versum est. T. Young.
18. Οἱ δ' ἀγχόνην ἧψαντο—] Ad v *dium sibi*, i. e. *mortem sibi consciscu et sponte suâ*—
20. Οὕτω κακῶν ἄπ' οὐδέν] ἄπ' pr
23. —ἐρῶμεν,] Optativ. est. Per scripto, et αἰκιζόμεθα vel αἰκιζώμεθα. αἰκιζοίμεθα. ἔχοντες neutraliter hi Brunck.

III. 1. Γυναικὸς οὐδὲν—] Dixerat,

Οὐδὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ λ
Τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆ

Ita rectè memoriter citavit T. Youn v. 702.

---

* ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ] P Pythagoras, ex insulâ Samo oriundu quissimus et celeberrimus. Sed de vixerit non convenit inter eruditos; re diversas sententias non est hujus celeberrimum illud ingentique erudi gni Bentleii, *A dissertation upon th* p. 49, sqq. item *Jackson's Chronolo* p. 374. *Dodwell* de Cyclis, p. 1 opinio est eum vixisse inter Olymp. inter annum ante Chr. N. 568, et nostri natura nos patitur de doctrin rere. [Studiosa Juventus adeat libru *mary of Geography and History, bo by Alexander Adam, LL.D.* p. 12,

hæcce *Aurea Carmina* attinet, quæ sub nomine Pythagoræ 312.
circumferuntur, quoniam ipse nihil à se scriptum reliquerit, ea vel uni alicui ex ejus discipulis, qui doctrinam à Pythagorâ acceptam in hisce versiculis exprimere potuisset; vel cuivis alii vetusti ævi attribuenda sunt. Utcunque sit, propter excellentiam, appellationem *aureorum* haud immeritò consecuta videntur. Cæterùm eorum tantus est ubique proventus editionum, ut nec vacet nec operæ pretium foret eas hic recensere. Plenissima sunt—Jo. Adam Schier, *Lipsiæ*, 1750, *in* 8*vo*. et Eberhard Gottlob Glandorf, cum præf. Ch. G. Heyne, *Lipsiæ*, 1777, *in* 8*vo*.

Ver. 1. —νόμῳ ὡς διάκειται,] *ut lege constitutum est.*

7. Μηδ'—] *Et non*— ὄφρα δύνῃ, *quoad poteris*, ἔχθαιρε, *oderis*— &c. Ignoscendum amicis, quantum potes. Nam facultas vicina est necessitati, h. e. neque enim semper potes: nam sæpè facultas impeditur necessitate. Marcilius.

16. Χρήματα δ'—] *Pecunia verò interdùm acquiri solet,* 313.
interdùm amitti. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5.] Vel ut T. Young, *Pecuniam verò aliquando acquirere, aliquando perdere posse disce.*

18. Ἣν ἂν μοῖραν ἔχῃς,] *Quam sortem obtinueris, eam fer æquo animo.*

28. Δειλοῦ.—] Πρὸς δειλοῦ ἀνδρός, Est *stolidi hominis*,—convenit *stolido homini*,—

44. —ἐπιπλήσσειο·] *te reprehende.*

47. Ναὶ μὰ—] *Juro per eum qui animas nostras tradidit,* 314.
h. e. docuit, nempè Pythagoras, per quem jurârunt ejus discipuli, *quaternarium*, h. e. deum. Alii aliter. Vide Moshem. ad Cudworthi Systema Intellectuale, p. 451.* Quaternarium quidam putant, esse ignem, terram, aërem, aquam, prima elementa è quibus omnia profluunt: denarium esse naturæ totius Universitatem, &c. Harles. Vide Porson. ad Eur. Med. v. 629. p. 50. * C. iv. 20. p. 375. ed. Birch. P.

51. —ᾗ τι ἕκαστα διέρχεται,] Marcilius interpretatur: *quatenùs quidque progreditur*, ab imperfectis naturis ad stirpes, à stirpibus ad pecudes, et deinceps ad homines, heroes, et superos: *quatenùs quidque coërcetur*, h. e. retrò contráque superatur à cœlestibus heroum genus, et sic deorsùm usque ad stirpes imperfectáque delabuntur. Conf. Ovid. Metam. xv. Fab. 3. *Idem.*

52. —ᾗ θέμις ἐστί.] *quatenùs fas est. Idem.*

57. —ὡς δὲ κύλινδροι—] *instar cylindrorum in aliud atque aliud corpus feruntur.* De hac animorum migratione multi multa scripsêre. Vide Schier. ad h. l. *Idem.* Hic autem

314. de migratione non agitur; tantùm de instabilitate animi. T. Young.

59. —ἔρις—] Sermo est de contentione rationis et appetitûs. λέληθε βλάπτουσα, *clam, latenter nocet. Idem.* Vide Vol. I. ad p. 87. n. 1.

61. —ἦ πολλῶν κε—] Salmasius ita reddit: *revera multis malis hominum mentes liberares, si omnibus monstrares, quali quisque genio*, i. e. *animo utitur.*

64. —ἱερὰ—φύσις—] h. e. τὸ θεῖον sive deus, ἕκαστα, h. e. τὰ δέοντα, *omnia quæ necessaria sunt* ad animi sui notitiam.

66. Εξακέσας,] *Remedio adhibito.*—

67. Αλλ' εἴργου βρωτῶν,] *Sed abstine cibis, quos diximus, cum in purgationibus tum in animi solutione dijudicans.* Totum hoc alludit ad placita Pythagoræa. Vide Bruckeri Hist. Philosophiæ.

69. —γνώμην—ἀρίστην.] *rationem optimam*—

---

315. * ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ—] Theognidis poësis quæ superest, non est continuum opus, sed ex fragmentis constat e variis illius hominis elegiis aut poëmatibus excerptis. Brunck. Erat autem Theognis Megarâ, in Achaiâ, ortus: et floruit circiter Olymp. LVIII. ante Chr. N. 544. Ex ejus Sententiis, quæ adhuc restant, Brunckius dedit 1182. Eorum, quæ sunt apud Stobæum, Latinis versibus reddita sunt ab Hugone Grotio.

Ver. 1. —εὐσεβέων—] Participium. Sic Ald. et codd. Perperam in sequioribus editt. εὐσεβέως. Brunck. Η πλουτεῖν, i. e. μᾶλλον ἤ—

5. Κτήσασθαι·] Hanc lectionem Xenophontis apud Stobæum, edit. Gesneri, p. 499. vulgari βήσεσθαι meritò prætulit Brunckius.

13. Αὐτός—] Ordo est: Αὐτός τοι ἔνδοξος ἄγεται εἰς οἴκους ταύτην κακόδοξον, εἰδὼς ἐοῦσαν κακόπατριν, πειθόμενος χρήματι, ἐπεὶ κρατερὴ ἀνάγκη, ἥτε θῆκε νόον ἀνδρὸς τλήμονα, ἐντύει μιν.

21. Οἱ κακοὶ—] *Mali non omninò mali ex utero nati sunt*, &c. egregiam sententiam exhibent hi quatuor versiculi.

316. 35. Ασπάλαθοι—] Vide suprà ad Theocr. Idyll. xxiv, 87. p. 249.

---

* ΕΚ ΤΩΝ ΑΜΦΙΔΟΣ.] Amphis Amphicratis filius, Atheniensis, poëta veteris Comœdiæ. Fabr. Bib. Gr. Vol. ii, p. 410. edit. Harles.

† —ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.] Antiphanes, vulgò Rhodius, mediæ Comœdiæ poëta, Alexandri temporibus clarus. *Ibid.* p. 414.

---

‡ —ΕΥΒΟΥΛΟΥ.] Eubulus, mediæ Comœdiæ poëta dicitur Ammonio. Dramata 34 ei tribuit Suidas, 50 Athenæus. Vide Fabr. Bib. Gr. ubi suprà, p. 442. item *Bent. on Phal.* p. 110.

8. Ἕκτος δὲ κώμων—] *Sextus nequitiæ; sugillarum septimus: Octavus revocatoris: nonus bilis est: Decimus furoris, tela ut mittantur quoque. Nam Liber multus parvo infusus vasculo Suos potatores facilè evertit è gradu.* Grotius. 317.
Grotius dedit ἀνακλήτορος. Sed quum ebrii sæpè non uni tantùm injuriam faciant, et à pluribus in jus vocentur, ἀνακλητήρων malui. Brunck.

---

* —ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.] Philemon, Solis in Ciliciæ oppido natus, teste Strabone; sed Suidas eum Syracusanum facit. Novæ erat Comœdiæ poëta, Menandro paulò antiquior. Vide Fabricium, ubi suprà, p. 476, sqq.

---

* —ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.] Menander Atheniensis, novæ Comœ- 318.
diæ poëta longè omnium celeberrimus; cujus quædam tantùm fragmenta ad nos pervenêre. De eo vide Fabric. Bib. Gr. Vol. ii, p. 454, sqq. edit. Harles.

---

* —ΚΛΕΑΡΧΟΥ.] De Clearcho hoc poëtâ Comico parùm 319.
constat. Erat alter ejusdem nominis, Aristotelis discipulus. Vide Fabricium ubi suprà, p. 428. et lib. iv, cap. xi. Hoc fragmentum è fabulâ, cujus titulus Κορίνθιοι, servatum est ab Athenæo, p. 613.

2. —πιεῖν] Alii punctum ponunt post πιεῖν, et forsan rectiùs. T. Young.

---

† —ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ.] Pauculæ hæ *Sententiæ singulis versibus contentæ*, desumtæ sunt ex iis quas dedit Brunckius, et quas primus vulgaverat Aldus Manutius. In iis nihil videtur inesse difficultatis, quod discipulus, qui non est prorsùs tiro, proprio Marte non poterit expedire.

III. NOTÆ IN EPIGRAMMATA.

321. *Epigrammata.] Varia Epigrammata Græca, quorum in unum fasciculum collectio Anthologiæ nomine vulgò denotatur, primùm collegit Meleager, dein Philippus, Agathias, Constantinus Cephalas, denique Maximus Planudes.

Vixit Meleager ante Chr. N. circiter annos 150; natione Syrus, oppido Gadarenus; et in insula Co mortem obiisse fertur. Ex diversis totius Antiquitatis sex et *quadraginta* scriptoribus Epigrammatum decerpsit flores, et *inde volumen* confecit, quod nomine Στεφάνον, seu *Coronæ, insignivit.* Huic Coronæ addidit quædam ipsius cultissima carmina, quorum ferè centum et triginta ad nos pervenerunt.

Philippus, qui hunc secutus est, Thessalonicensis fuit; eumque Augusti temporibus vixisse verisimile est. Is, quum novam contexuisset Anthologiam ex poëtis, qui post Meleagrum floruerunt, librum quoque suum, adjectis etiam propriis non paucis carminibus, et ipse poëta, *Coronam* appellavit.

Quingentis et amplius post Philippum annis, sub finem scilicet seculi VI. regnante Justiniano, vixit Agathias; qui recentiorum poëtarum carmina et sua in unum corpus collegit; parvi quidem facienda, si eum illis prioribus conferantur, sed ad seculi istius ingenium magis accommodata. His igitur in locum illorum suffectis, neglectæ jacuisse videntur veteres illæ Coronæ; nec earum exempla ampliùs *describebantur;* adeo ut periculum fuerit ne penitùs perirent, nisi circiter medium seculum X. ortus fuisset vir quidam doctus Constantinus Cephalas, qui multis ex illis Coronis, pluribus ex Agathiæ collectione, et nonnullis aliundè desumtis, novam tandem Anthologiam condidit, quâ solum literati homines, quinque ferè seculis, usi sunt.

Denique, ineunte seculo XIV. visum est Maximo Planudi monacho Constantinopolitano, Cephalæ collectionem instaurare, eamque, Agathiæ exemplo, in septem libros denuò distribuere, multis carminibus omissis, obscœnioribus ejectis vel interpolatis: neque tamen eo consilio, ut nihil nisi pura in collectionem suam admitteret, sed, quatenùs conjicere liceat, ut in epitomen majora illa collectanea redigeret. Nam quædam dedicatoria summæ elegantiæ et minimè impudica rejecit; atque, dum multa Meleagri et Philippi obscœna repudiaret, non pauca ejusdem vel pejoris farinæ è scriptoribus

recentioris ævi recepit. Hæc omnia in capita per communes 321.
locos digessit; neque ullam aliam, quam hanc Planudis Anthologiam, ante annum 1772, typis vulgatam vidit Respublica Literaria.

Veteres illæ Meleagri, Philippi et Agathiæ jam penitùs interciderant memoriâ: eadémque Cephalæ collectioni futura fuisset fortuna, nisi unum ejus exemplum asservâsset Bibliotheca Palatina, quæ erat Heidelbergæ. In hunc Thesaurum, qui aliis doctis hominibus vix, ac ne vix quidem, notus erat, forte fortunâ, dum alios ejus Bibliothecæ codices perlustraret, incidit celeberrimus Claudius Salmasius. Quid verbis? eum descripsit juvenis eruditissimus; consilium ejus edendi cepit; postea abjecit: quò verò pervenerit istud exemplar Salmasianum non ampliùs constat. Cum amicis tamen quædam ex eo excerpta communicaverat Salmasius; immò totum quibusdam eorum mutuum dederat. Undè varia facta sunt apographa, minùs tamen accurata, et minimè conferenda cum ipso Palatino codice, qui Romam posteà ablatus, nunc in Bibliothecâ Vaticanâ asservatur. Atque hæc est illa adhuc non vulgata seu inedita Anthologia, cujus quædam epigrammata hinc indè inter animadversiones doctorum hominum lucem aspexerunt. Quod autem consilium Salmasius abjecerat, id posteà inter alios resumsit vir eruditissimus Jac. Phil. D'Orville; sed mors interveniens labores ejus nondùm confectos abrupit.

Tandem in publicum prodierunt *Analecta Veterum Poëtarum Græcorum*, editore Rich. Fr. Phil. Brunck; quibus vir ille Græcè doctissimus omnia hæc Epigrammata tam edita quam non edita, quotquot reperire poterat, complexus est; et omnia novâ serie, observato tempore quo, se judice, quisque Scriptor vixerit, ordinavit: opus sanè egregium, per quod vir sagacissimus viam munivit ad famam, quam postea, aliis hujuscemodi operibus, sed imprimis suo Sophocle, meritò adeptus est. Dolent tamen eruditi quædam adhuc impedire, quo minùs hoc opus ad laudem Anthologiæ omnibus numeris absolutæ aspirare possit. Nam codicem Palatinum nec ipse Brunckius inspexerat, nec ope alienâ accuratè conferendum curârat; desunt idonei indices, qui sunt pars istiusmodi operis omninò necessaria;* atque editor eruditissimus

* Cum hæc scriberem, nondum mihi in manus venerat *Anthologia Græca*—ex recensione Brunckii: cum Indicibus à Friderico Jacobs. *Lipsiæ*, 1794–5, *in 8vo.* Quinque priora volumina, quæ continent textum et indices, jam edita sunt. Voluminis quoque primi partem priorem Animadversionum in Epigrammata, secundum ordinem Analectorum Brunckii, [Lips. 1798.] jam possideo. Nescio an auctor doctissimus plura adhuc ediderit. [Idibus Jun. 1802.]

821. suarum annotationum nimis fuit parcus. Laudandus quidem est, quòd perpetuam interpretationem Latinam ad verbum factam respuerit; nec ei vitio vertendum, quòd nunquam tam felici esse contigerit, ut manuscriptam Hugonis Grotii interpretationem, nisi paucorum epigrammatum, videret. *Hic* enim vir eximius, cujus varia opera in soluto scribendi genere nomen ejus per totum orbem literatum tam clarum reddiderunt, Musas quoque, non invitâ Minervâ, subindè colere solebat; uti interpretationes ejus pulcherrimæ Excerptorum ex Tragœdiis et Comœdiis Græcis, atque Dictorum poëtarum ex Stobæo testantur. Inter Anthologiæ quoque studiosos idem vir magnus meritò censendus est; quippe qui non solùm selecta quædam epigrammata, sed etiam totam collectionem Planudeam versibus Latinis adumbraverit. *Hæc* Grotii interpretatio, quanquam ab ipso viro celeberrimo ad prelum subeundum parata esset, nondum lucem aspexerat, nec Brunckio unquam visa fuit. Ipsam autem possederat D'Orvillius; cujus post mortem ad hæredes ejus in Angliam transiit; à quibus doctissimus P. Burmannus Secundus veniam impetravit, ut totam suâ manu describeret. Hoc autem exemplar Burmannianum ad virum doctum Hieronymum de Bosch pervenit, qui nuper ex Ultrajecto consilium suum de edendâ *Anthologiâ Græcâ, ab Hugone Grotio Latinis versibus redditâ*, per totam Europam vulgavit. Et prodiere jam [Id. Jun. 1802.] hujus operis pretiosi tria Voll. *Ultraj.* 1795-7-8. *in 4to.* Hæc breviter de Anthologiarum historiâ. Qui plura vult, adeat Fab. Bib. Gr. lib. iii. c. 28. *Boivin le Cadet Remarques sur Anthologie*, &c. *Memoires de l' Academie des Inscripp.* &c. Tom. ii. p. 347. Brunckii Præf. ad sua Analecta. Biblioth. Crit. Vol. I. part. 2. et Hieron. de Bosch. Descript. edendæ Anthol. Græcæ. Adeat autem præcipuè Præfationem et Prolegomena ad Friderici Jacobs Animadversiones in Epigrammata Anthologiæ Græcæ, &c. *Lipsiæ*, 1798, *in 8vo.*

EDITIONES ANTHOLOGIÆ.

1. Prima Jani Lascaris, literis Græcis capitalibus. *Florentiæ*, 1497. *in 4to.*
2. Ex recensione Scipionis Carteromachi. *Venetiis, apud Aldum*, 1503. *in 8vo.* [Scil. Aldina prima.]
3. Florentina, *apud hæredes Phil. Juntæ*, 1509. *in 8vo.*
4. Aldina secunda. *Venetiis*, 1521. *in 12mo.*
5. Parisiensis, *apud Jodocum Badium*, 1531. *in 8vo.*

6. Cum notis Joannis Brodæi Turonensis. *Basil*, 1594. *in fol.* 321.
7. Cum nonnullis epigrammatis recens inventis. *Venetiis, apud Aldi liberos*, 1550. *in 8vo.*
8. Editio Henr. Stephani, magno epigrammatum numero aucta, &c. —— 1566. *in fol.* [Editio pulcherrima.]
9. Editio Wecheliana, cum annotationibus Joannis Brodæi, et Vincentii Obsopœi in lib. i, ii, iii, et iv. *Francofurti, apud Andreæ Wecheli hæredes*, &c. 1600. *in fol.* [Editio præstantissima, cujus mihi facta est copia ex instructissimâ Bibliothecâ Facult. Jurid. Edinb.]
10. Cum versione prosariâ Eilhardi Lubini. Extat in corpore Poëtarum Græcorum, &c. part. ii. p. 494. *Coloniæ Allobrogum*, 1614. *in fol.*
11. Analecta Veterum Poëtarum Græcorum. Editore Rich. Fr. Phil. Brunck. 3. Voll. *Argentor.* 1772—1776. *in 8vo.* [In quibusdam exemplaribus titulus præ se fert—*Editio quarto Volumine aucta.* 1785. Nondùm autem videtur hoc quartum Vol. lucem aspexisse.]
12. Anthologia Græca, sive Poëtarum Græcorum Lusus. Ex recensione Brunckii. Indices et commentarium adjecit Fridericus Jacobs. 12 Voll. *Lipsiæ.* 1774—1803. *8vo.*
13. Anthologia Græca, cum Versione Latinâ Hugonis Grotii. Edita ab Hieronymo de Bosch. 3 Voll. *Ultrajecti*, 1795-7-9, *in 4to.*

*** Sæpè edita sunt Selecta Epigrammata Græca. Sed nimis foret longum ejusmodi Editiones recensere. [Vide Fabric. Bib. Gr. ubi suprà.] Quæ autem hic exhibentur decerpta sunt ex Brunckii Analectis à *Thomâ Young*, viro planè egregio, et qui juvenis adhuc dignus habitus fuit, qui in Societatem Regiam Londinensem cooptaretur.* Quum is nuper in hac Academiâ studiis operam daret,† omnibus, qui consuetudine ejus utebantur, propter ingenii acumen et variam doctrinam, mihi imprimis ob vitæ integritatem et insignem Literarum Græcarum peritiam, maximi habitus; ego, variis laboribus Academicis implicitus otióque minus abundans, eum rogavi ut ex immensâ Brunckii collectione ea seligeret Epigrammata, quæ ad propositum hujus poëtici nostri Delectûs maximè conferrent. Neque meo desiderio (quæ

* Circiter annum 1794.

† Anno 1794-5.—Post autem peregrè profectus, M. D. creatus est ab inclytâ Acad. Georgiâ Augustâ, quæ Gottingæ est, anno 1796. Domum regressus, Cantabrigiæ per aliquod tempus studiis vacabat. Nunc [Id. Jun. 1802.] honorifico nomine Physices, sive Philosophiæ Naturalis, Professoris in Regio Instituto Britannico Londini fungitur.

321. fuit ejus erga me voluntas) defuit juvenis eruditus et in poëtis Græcis apprimè versatus. Quæ hîc recepimus, eorum pleraque ille humanissimè indicavit; quin et propriâ manu nitidissimè descripsit, mihique tradidit *Corollam* variis flosculis pulcherrimis à se contextam; quam si vidisset illustrissimus Comes de Chesterfield, non ita pridem defunctus, Græca Epigrammata universa sine discrimine notho suo filio contemnenda non propinâsset. [Vide *Chesterfield's Letters to his Son*, Vol. i. Let. 73. Conf. *Mason's Life of Gray*, p. 336.] Sunt et nonnulla hinc indè adspersa, quæ placuêre duobus optimis mihique familiarissimis viris, ingenii et doctrinæ laude florentibus, Jacobo Gregory et Dugaldo Stewart, huic Ethices, illi Medicinæ Practicæ, in hac Academiâ Professoribus.

ERINNES—I. Νύμφας Βαυκίδος—] Idem nomen est Βαυκὶς, Βαυκίδος, et Βαυκὼ, Βαυκοῦς. REISKE. εἰμί scil. τύμβος. T. YOUNG. In hoc sepulchrali epigrammate monumentum ipsum loquitur: hoc autem symbolis erat ornatum, quibus sepultæ mulieris mors ipsas consecuta nuptias significabatur. Hinc intelligendus v. 3. τὰ δέ τοι καλά μευ ποθορῶντι—*pulchra hæc mea ornamenta inspicienti tibi crudelissimum Bauconis, seu Baucidis, nuntiant casum.* BRUNCK. ποθορῶντι Dor. pro προσορῶντι.

3. τὰ—καλὰ—ἀγγελέοντι] Notandum hîc neutrum plurale cum verbo ejusdem numeri. T. YOUNG. [Vide Coll. Gr. Min. ad Anacr. Od. iii. v. 5. et ADDENDA ad Eur. Hec. v. 1149. edit. 2dæ Porson.] Cæterùm ἀγγελέοντι est Dor. pro ἀγγέλλουσι. An, pro ἀγγελοῦσι, fut. P.

5. Ὡς τὰν παῖδ'—] Ordo est: ὡς κηδεστὴς ἔφλεγε ἐπὶ πυρκαϊᾶς τὴν παῖδα τῇδε [πεύκῃ] ὑφ' ἧς πεύκης ὁ Ὑμέναιος ἤγετο [αὐτὴν] δόμον. "καδεστὰς, (sic perspicuè codex) hîc est *mari*"*tus.* Etymol. M. κηδεσταὶ λέγονται ὅ τε πατὴρ τῆς γεγαμημένης, "καὶ αὐτὸς ὁ γαμῶν." BRUNCK.

7. μολπαῖαν ἀοιδὰν] Codex, teste Brunckio, habet μολπαίαν. Non invenio hanc vocem in Lexicis: potes tamen reddere μολπαῖαν ἀοιδὰν, *jucundum carmen.* Pro μολπαῖαν Reiskius, ex conjecturâ, reposuit χαρίεσσαν. "Reddi potest "Angl. *Thou, O Hymen, hast changed the melodious nuptial* "*hymn into the mournful notes of the funeral dirge.*" T. YOUNG.

8. —μεθηρμόσαο.] *mutasti.* Aor. 1. M. μεθηρμοσάμην, μεθηρμόσασο, eliso σ, μεθηρμόσαο, ut hîc: et postea, μεθηρμόσω, ut in Grammaticis. Vide in Iliad. α, 401. ὑπελύσαο· et in locis aliis innumeris. Cæterùm conjicit Reiskius aliquid in fine epigrammatis deesse, quia particulæ μὲν in versu penultimo non respondet δὲ sequens: nisi malit quis μευ pro μὲν legere.

Simonidis—I.] Extat hæc epigraphe apud Thucydidem, 322.
[Hist. lib. vi. cap. 59.] qui nobis narrat Hippiam, maximum scil. natu Pisistratidarum, Æantidæ, Hippocli Lampsacenorum tyranni filio, Archedicen suam filiam, quod Lampsacenos apud regem Darium auctoritate multùm pollere sciret, nuptum dedisse: ac Archedices monumentum Lampsaci exstitisse, cum hâc inscriptione. Ordo est: ἥδε κόνις κέκευθε Ἀρχεδίκην [τὴν θυγατέρα] Ἱππίου ἀνδρὸς ἀριστεύσαντος τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ ἐν Ἑλλάδι,— [τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ, Angl. *his contemporaries.*] ἥ τε οὖσα— *et quamquam illa esset patris*, &c.

3. —τυράννων,] *qui reges erant*— Sigei scilicet: non enim potiti sunt rerum Athenis Hippiæ liberi. Sed Hegesistratus, Hippiæ filius, fuit tyrannus Sigei, ut docet Herodotus lib. v. Palmerii Exercitation. p. 53. Hudson. Hegesistratus Pisistrati filius nothus. Herod. v. 94. P.

4. —ἄρθη νοῦν] i. e. κατὰ νοῦν. Cæterùm hoc epigramma Simonidi adscribit Aristot. Rhet. lib. i. c. 9.

II, 1. Πραξιτέλης—] Extat hoc epigr. apud Athenæum p. 591. ubi v. 3. φίλτρα δὲ βάλλω, quod alteri lectioni præferendum mihi non videtur. Hos versus ait à Praxitele basi Cupidinis insculptos fuisse, quod ita à nemine acceptum iri puto, ut Praxiteles elegorum auctor sit censendus. Illius tamen potiùs fuerint quam Simonidis, cujus ætas cum Phrynes ætate non congruit. Brunck. De hoc Praxitelis Amore, quem inter præstantissima sua opera ipse censebat artifex, vide Pausan. i, 20. p. 46.—*Ver.* 1. Argumentum hoc: Praxiteles Amorem, cujus telis flagrabat, repræsentavit ita, ut ejus speciem ad exemplum, suo animo impressum, adumbraret. Hanc sententiam expressit Julian. Ep. xii. Αὐτὸν γὰρ τὸν Ἔρωτα τὸν ἔνδοθι κευθόμενόν με Χαλκώσας, Φρύνῃ δῶκε γέρας φιλίης. Phryne ipsi vicissim pro Amore amorem rependit.—Ipse deus loquitur.—Amor desiderio et cupidine implet pectora intuentium. ἀτενιζόμενος. Qui rectis oculis aliquid intuentur, ἀτενίζειν dicuntur. Jacobs. Hoc epigramma sic vertit Hugo Grotius:

Quàm benè Praxiteles finxit, quem sensit, Amorem?
De corde exemplar sumserat ipse suo.
Meque mei pretium Phrynæ dedit: indè sagittis
Nil opus est: videor si modo, sat ferio.

Simmiæ—1. Ἠρέμ'—] *Sensim*, ἑρπύζοις, *repas*, &c. Alloquitur scil. poëta hederam. Elegantissimum epigramma, "et "potiùs (ut observavit Vincentius Obsopœus) ad lyram ca-"nendum, quàm vertendum; propterea quod ei verso idem

322. "accidit quod aulæis et tapetibus, qui si vertuntur, fiunt de- "formiores: est enim summus et inimitabilis lepor in eo."

3. —ἥ τι φιλοῤῥὼξ ἄμπελος,] ῥὼξ, ωγὸς, ἡ, est *fissura*. Sed, secundum H. Stephanum, idem quoque significat quod ῥὰξ, *acinus:* hinc φιλοῤῥὼξ, *amans acinorum;* "itidem (inquit idem Steph.) vitis epithetum in epigr. de Soph." Sed veram significationem istius epitheti non explicavit. Forsan nihil aliud est quam *acinis vel uvis abundans.* [Atque vocem ita quoque intellexisse Jacobsium invenio. "Vitis," inquit, "φιλοῤῥὼξ, *acinis plena.* ῥὼξ de acino uvæ usurpare non dubi- "tarunt veteres, quanquam invitis Grammaticis."] ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη, κ. τ. λ. *humidos circa palmites fundens, gratiâ doctrinæ prudentis, quam ille mellitus coluit, unà cum Musis et Gratiis.* εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, [Angl. *on account of the exquisite skill,*] dicta videntur propter doctam et eximiam illam artem, quâ Sophocles in compositione fabularum suarum cæteros poëtas Tragicos superaverit.

*** Vide *Elegant Extracts in Verse*, Lond. apud Rivingtons, &c. Vol. ii. p. 304. ubi hoc epigram. aliquis ita benè reddidit Anglicè, uti notavit T. Young.

Wind, gentle evergreen, to form a shade
Around the tomb where Sophocles is laid:
Sweet ivy, wind thy boughs, and intertwine
With blushing roses and the clust'ring vine:
Thus will thy lasting leaves, with beauties hung,
Prove grateful emblems of the lays he sung:
Whose soul, exalted like a god of wit,
Among the Muses and the Graces writ.

Platonis—I, 1. Ἡ σοβαρὸν—] Constructio est: [Ἐγὼ] Λαΐς ἡ γελάσασα σοβαρὸν καθ' Ἑλλάδος, ἡ ἔχουσα ἑσμὸν νέων ἐραστῶν ἐνὶ προθύροις, [ἀνέθηκα] τὸ κάτοπτρον τῇ Παφίῃ· ἐπεὶ τοίη [οἵη νῦν εἰμὶ] οὐκ ἐθέλω ὁρᾶσθαι· [τοίη] δὲ οἵη ἦν πάρος οὐ δύναμαι [ὁρᾶσθαι.] De Laïde vide propriorum Nominum Lexica. "Imitatus est "hoc Matt. Prior: *Venus take my votive glass;*" &c. T. Young.

323. III, 1. Ναυηγοῦ τάφος εἰμί·] Hoc ita reddidit celeberrimus Sam. Johnson:

Naufragus hic jaceo; contra, jacet ecce colonus!
Idem orcus terræ, sic, pelagoque subest.

Elegans distichon, cui comparandus præclarus apud Petronium locus p. 404. edit. Hadrian. *Sed non sola mortalibus,* &c. Jacobs.

Mnasalcæ—1. 'Αδ' ἐγὼ ἁ—] Parodia alius epigrammatis in Ajacis sepulchrum. T. Young. En Epigramma, ad quod alludit vir doctissimus. Occurrit inter additamenta epigrammatum in edit. Wechelianâ, p. 6. et in Brunckii Analect. Tom. i. p. 178. ubi rectè adscribitur Aristoteli; auctoritate Porphyrii in Homerum Comment. Vide Eustath. in Hom. p. 285. edit. Rom. 323.

> 'Αδ' ἐγὼ ἁ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῷδε κάθημαι
> Αἴαντος τύμβῳ, κειραμένα πλοκάμους,
> Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα· ὡς παρ' Ἀχαιοῖς
> 'Α δολόφρων Ἀπάτα κρέσσον ἐμοῦ κέκριται.

Argumentum scilicet sumitur à certamine inter Ajacem et Ulyssem de armis Achillis, in quo πολύτροπος Ὀδυσσεὺς reportaverat præmium. Cæterùm ἡ Ἀπάτα κέκριται κρέσσον, et ἡ Τέρψις κέκριται κρεῖσσον, dicuntur eodem modo quo apud Virgilium: *Triste lupus stabulis.* Ecl. iii, 80. et *Varium et mutabile semper Femina.* Æn. iv, 569.

Anytes—1. Μάνης οὗτος—] In servi tumulum. Nomen Μάνης servis proprium. Jacobs. Hoc ita reddidit celeberrimus Sam. Johnson:

> *Qui jacet hîc, servus vixit, nunc, lumine cassus,*
> *Dario magno non minus ille potest.*

Leonidæ Tarent.—I, 1. Μὴ σύ γ'—] Loquitur Pan vel Mercurius. ἐπ' οἰονόμοιο— *in illo loco ubi pascunt oves,* —ἰλύος χαραδραίης, *luti ex torrente,*—θερμὸν, subaudi ὕδωρ. Brodæus. Mihi arridebat hoc epigr. ob benevolentiam et imagines pulchras. T. Young. δαμαλήβοτον, Brunck. Lex. Const. Steph. &c. δαμαλίβατον, Edin.—Jacobs. non vidi. P.

II, 1. Ἴξαλος—] Ordo est: Ἴξαλος εὐπώγων πόσις αἰγὸς, *Salax barbatus maritus capræ*— Secundum Brunckium ad Simmiæ Rhodii I. ἴξαλος αἲξ est *Ibex*, seu *caper montanus*, Gallis *Bouquetin*, Angl. *a wild goat*, masc. generis. Cui interpretationi hic locus favere non videtur. Malo vulgarem: Angl. *The wanton well-bearded husband of the she-goat.*

3. —κεῖρε,] Sic Ovidius: [Fast. Lib. i, 357.] 324.

> *Rode, caper, vitem; tamen hinc, cum stabis ad aram,*
> *In tua quod fundi cornua possit, erit.*

III, 1. 'Ολκάδα—] Sic construe: πῦρ ἀνέφλεξέ με ὁλκάδα μετρήσασαν πόντῳ ἅλα, [ἀνέφλ. με] ἐν χθονὶ τῇ κειραμένῃ πεύκας εἰς

4. ἐμὲ, ἣν πέλαγος διέσωσεν ἐπ' ἠϊόνος· ἀλλὰ εὗρον τὴν [χθονὰ scil.] γεινομένην ἐμὲ ἀπιστοτέρην θαλάσσης. Quæ sic vertit H. Grotius:

Mensa diu pelagus pereo face navis, in illâ,
Quæ mihi materiam tonsa creavit, humo.
Atqui reddiderant me terris æquora: vincis
Sic mea tu genetrix æquora perfidiâ.

Theocriti—1. A δείλαιε τὺ—] *Ah miser tu Thyrsi! quid prodest, si contabefacias lacrymis geminos oculos lugendo?* [διγλήνους ὦπας, *geminas pupillas habentes oculos.* Æmyl. Porti Lex. Dor. ubi vide plura.] Plorat nimirum Thyrsis capellam suam à lupo abreptam.

3. Οἴχεται—] Οἴχομαι frequens verbum est de mortuis. Harles.

4. Τραχὺς—] Angl. *for the fierce wolf hath grasped it in his claws.* αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· *the dogs are barking.*

6. Οστέων οὐδὲ τέφρα—] *ne cinis quidem ossium.* Reiskii conjecturam Brunck. in textum recepit. Harles. Vulgaris lectio est —ἀστέων οὐδὲ— Observet discipulus sequentes voces Doricas: τὺ pro σύ· καταταξεῖς pro κατατήξεις· ἁ pro ἡ· κλαγγεῦντι, pro κλάζουσι· ἁνίκα pro ἡνίκα· τήνας pro ἐκείνης· οἰχομένας pro οἰχομένης. κλαγγεῦντι, an à κλαγγέω, à κλάγγω; P.

Callimachi—II, 1. ϛ Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος,] Scriptum videtur hoc epigramma de quodam obscuro homine brevis staturæ; cujus epitaphium laudem quoque brevitatis affectat. Tumulus igitur ita loqui fingitur: "*Theris Aristæi filius* "*Cres sub me jacet.*" Respondet viator:—"*Etiam hoc* "*longum*—in hominem scil. de quo scire nil mea refert." Cui autem displicet hæc explanatio, is meliorem inveniat, si poterit, inter nugas interpretum, quas videre liceat ad Callimachum ex recensione Ernesti, Vol. I. p. 286. Pro δολιχὸν restituit Brunckius ex MS. δολιχὸς, quod rectum putat, et ad τίχος referri. Noster T. Young illum mavult; cui facile assentior. Idem δευτέραις φροντίσι sic ad me scripsit: "Non "puto σύντομος de brevi staturâ dici posse: potiùs vult, ser-"monem ejus concisum fuisse; potiúsque δολιχὸν hæc innuere "videtur, nomen ejus solum laudi sufficere; non quod negem "alteram interpretationem veram esse posse; hoc amici, illud "inimici." Quod autem ad literulas ϛ Ϛ attinet, "harum "usum," inquit H. Stephanus, [post titulum suæ edit. Anthologiæ, Anno 1566.] "non excogitavi, sed potiùs "amissum revocavi. Has enim literulas in plurimis antiquis-

325. II, 1. Μή σοι τοῦτο,—] In mulierem Ægyptiam, quam fatum in Cretâ oppressit, ubi sepulta fuit. Ἐλευθέρνα, urbs Cretæ. Ineptè antea legebatur v. 3. ἀλλά σ' ἐλευθερίης ἴδ' ἔχει τάφος. V. 1. codices omnes, quos vidi, Florentina et Aldina prima ἐπικαίριον ἔστω, unde feci ἐπικήριον. Vide Hesych. in κηραίνει. Brunck. τοῦτο μὴ ἔστω λίην ἐπικήριόν σοι, Angl. *let not this too much afflict thee.*

---

326. Antipatri—I, 1. Ἑπτὰ πόλεις—] Vide Cicero. pro Archiâ poëtâ, cap. 8. et Leonem Allatium de patr. Homeri: item suprà in notit. Homer. ad p. 3.

II, 3. Ἤμβροτε δ' ἀμφοτέρων] *amisit autem utramque.* ἤμβροτε, non à verbo ficto ἀμβροτέω, (ut vulgò putant,) sed aor. 2. pro ἥμαρτε, ab ἁμαρτάνω, *à scopo aberro*, item *perdo*. Sæpè occurrit apud Homerum. Vide Iliad. χ, 279. π, 336. et alibi. ἀμνὴν λύκος, i. e. λύκος ἔκτανε ἀμνὴν, κ. τ. λ. πενίης ὤλετο βουκόλιον, *periit armentum paupertatis*, i. e. *pauperis*.

5. Πηροδέτῳ—] Ordo est: ὁ δέ γε οἰκτρὸς λυγώσας ἅμμα κατ' αὐχένος ἱμάντι πηροδέτῳ, Angl. *and the miserable man having made a noose at his neck with the thong of his wallet*, or *with his belt*, κάτθανε παρ' ἀμυκήτῳ καλύβῃ, *died in his hut, where no lowings were heard.*

III, 1. Ὁ πρὶν ἐγὼ—] De Alcimene aucupe, qui dum fundâ petit aves, in altum speculatus, ictus à dipsade periit. *Qui prius*, inquit, *ego Alcimenes et sturnum* (ψὴρ, ψηρὸς) *et rapacem arcebam*, abigebam, *à semine altivolantem Bistoniam*, id est, Thraciam, *gruem*, (est enim Bistonia urbs Thraciæ) *corii* seu *lori*, χερμαστῆρος, *sustinentis saxum, tortilia membra* [κῶλα, *brachia, habenas*. Brodæus.] *tendens*, *volucrum arcebam procùl nubem*, id est, multitudinem. καί τις οὐτήτειρα διψὰς ἔχιδνα παρὰ σφυρὰ ἐνεῖσα ἐκ γενύων τὸν πικρὸν χόλον σαρκὶ χήρωσέ με ἠελίου, *cum quæpiam lethifera dipsas vipera juxta talos immittens ex mandibulis amaram bilem meæ carni, privavit me sole.* Obsopoeus.

Theodoridæ—1. Ναυηγοῦ τάφος εἰμί·] Hoc ita Latinum fecit celeber. Sam. Johnson:

Naufragus hic jaceo; fidens tamen utere velis,
Tutum aliis æquor, me pereunte, fuit.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.] *Meleagri* poëmata, quæ Brunckius operis initio tradidit, huc in ordinem temporis reduximus: in cæteris ejus ordinem secuti sumus, qui non multum à temporum ratione abest. T. YOUNG. 327.

I, 1. Εὔφορτοι νᾶες—] In hoc epigrammate auctor, qui natione Syrus erat, sed tunc temporis peregrè profectus ad Hellespontum, naves alloquitur, quæ velis ferebantur ex Euxino per Hellespontum, secundum oram Asiæ inferioris, usque ad Syriam. Ejus amica Phanium, quæ ad oram Cariæ degebat, ex adverso Coûs insulæ, ibi Meleagrum suum Hellesponto redeuntem anxiè expectabat. Nam, ut rectè observavit T. YOUNG, "potuit Meleager prope Hellespontum "esse, undè navibus præter Coa ituris secundus esset Bo- "reas: quod autem pedes iturus esset, intelligi potest vel fi- "gurâ poëticâ ob amoris violentiam, vel ut non ab Helles- "ponto navigaret, sed majorem viæ partem pedes iret." —Immò totam viam, si Phanii domicilium non in insulâ Co esset, sed in continente ex adverso. His ita intellectis totum epigr. rectè procedit; nec opus est ut, cum doctissimo Brunckio, indignabundi respuamus πιζοπόρον, quo pro πειζοπόρον reposito, nihil, illo judice, juvatur sensus. "Quî enim," interrogat ille, "è Tyro, aut altero quovis continentis loco, "in insulam pedestri itinere pervenire poterat?" Quæ jam diximus continent responsionem. Quin et ipse Brunckius addit: "Profectò non è Tyro mandata hæc dedit; nam è "Syriâ vela in Hellespontum facientibus secundus ventus "non est Boreas, quo flante illis in portu subsistendum est." Quidni igitur mandata hæc dare potuisset ad Hellespontum? Εὔφορτοι νᾶες πελαγίτιδες, *Veloces naves per mare transeuntes*, [εὔφορτος et πελαγίτις rarò occurrunt, eorum autem origo satis obvia est.] πόρ☉ Ἕλλης est *Hellespontus.*—ἤν που ἴδητε ἐπ' ᾐόνων κατὰ Κῴαν νᾶσον Φανίον δερκομένην ἐς χαροπὸν πέλαγ☉, *sicubi videretis in littoribus è regione Coæ insulæ Phanion aspicientem cæruleum mare.* Eandem hujus loci expositionem in mentem venisse Mansoni, apud Jacobs [Animadvers. p. 95.] observo. "Manso," inquit hic, "ut difficultatem, "à Brunckio motam, expediret, interpretatur de Phanio *in* "*littoribus insulæ Coo oppositis*, h. e. in littoribus Cariæ, "fortasse Halicarnassi sedente:"—quamquam aliter ipse arbitratur; et in sequentibus nihil vidit nisi hyperbolicam desiderii significationem. Sed ad priorem meam interpretationem adhæreo, suffragante nunc Mansone; cujus nuperam Carminum Meleagri editionem [*Jenæ*, 1789. *in* 8*vo.*] nondum vidi.

327. 7. Εἰ γὰρ τοῦτ' εἴπειτ',] si diceretis—vult autem si dicatis. nonne ἂν εἴπητ'; Vide Dawes Misc. Critica. T. Young.

₊ Placet autem hic adjicere elegantem hujus epigrammatis interpretationem viri eruditissimi Bernardi Monetæ, quam non anteà vulgatam protulit Brunckius in Emendationibus ad sua Analecta, Vol. iii. p. 313. et in quâ poëtæ sententia optimè redditur, nisi in v. 3. ubi Phanion, quæ in continente esse debetur, ponitur in insulâ.

Velivolæ pinus, quæcunque Aquilonis egentes
Hellespontiacum finditis ære salum,
Si mea se vobis in Coo Phanion offert
Littore, venturas prospicit undè rates,
Hæc illi pro me vos pauca: Quid anxia nautam
Expectas? peditem dux tibi sistet Amor.
Nulla mora, his dictis, Boreas à puppe secundus
Flabit, et ad portum lintea vestra feret.

II, 1. Δάκρυά σοι—] Est hoc epigr. carmen elegiacum in Heliodoram mortuam, quam Meleager perditè amâsse videtur: (uxorem ejus putat Obsopœus; filiam Valckenar. ad Phœn. p. 33. amasiam Jacobs, p. 118.) et in hoc genere pulcherrimum quidem est. Ἡλιοδώρα, δωροῦμαι δάκρυά σοι νέρθε διὰ χθονὸς, κ. τ. λ. *Heliodora, dono lachrymas tibi infrà per terram,* &c.—νᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας, *fluentum amoris, monumentum amicitiæ.* [vulgò dicitur μνᾶμα in utroque loco.]—οἰκτρὰ sumitur adverbialiter.—ἐν φθιμένοις, *in mortuis.* —ποῦ [ἐστι] τὸ ποθεινὸν θάλος ἐμοί; *ubi est amabile meum germen?* —κόνις ἔφυρε ἀκμαῖον ἄνθος, *pulvis inquinavit hunc vigentem florem.* ἀλλά σε γουνοῦμαι, κ. τ. λ. *At, O mater Terra! quæ cuncta alis, te supplex oro, leniter amplectare tuo gremio hanc omninò flebilem.*

III, 1. Οὐ γάμον,—] In Clearisten, quæ primâ nuptiarum nocte obiit, et accepit eosdem tibicines ac tædas et faces ad lectum conjugalem et sepulchrum. *Non nuptias, sed orcum sponsalem Clearistе accepit, virginitatis vincula cum solveret. Nuper enim vespertinæ tibiæ* [de voce λωτὸς vide suprà ad Theocr. Idyll. xxiv, 45. p. 248.] *præ foribus nymphæ sonabant, et thalamorum* (pro thalami) *plaudebant postes. Matutinus autem ululatus vociferabat, ἐν δ',* *quin etiam* (hac particulâ utimur rem aliquam exaggerantes) *Hymenæus sedatus silentio in lugubrem cantilenam mutatus est. Eædem autem piceæ,* i. e. *tædæ* vel *faces lucem prætendebant,* (δᾳδουχεῖν est *prælucere,* vel *facem* sive *funale præferre*) *juxta thalamum, et mortuæ ad inferos ostendebant viam.* Obsopoeus; mutatis mutandis. Cæterùm ejusdem ferè generis est istud

Shakesperii :—*the funeral baked meats Did coldly furnish forth the marriage tables.* Hamlet, Act. i.

Archiæ—1. Θρήϊκας—] Narrat Herodotus morem esse apud Trausos, Thraciæ populum, ut simulac natus esset infans, propinqui eum circumsedentes ploratione prosequerentur, propter mala quæ vitam ingressus passurus esset, humanas omnes calamitates recensentes: hominem autem defunctum lusu atque lætitiâ iidem inhumarent, quod malis liberatus in omni futurus esset felicitate. Lib. v. 4. 328.

4. Ἀπροϊδὴς—Μόρος] *improvisa mors,* λάτρις Κηρῶν ἥμαρψε, *ministra Fatorum abstulit.* Hoc autem epigr. sic reddidit Hugo Grotius:

Thracum facta probo, qui tunc sua pignora lugent,
Cum primùm cernunt de genetrice diem.
Contra felices celebrant, è limine vitæ
Quos improviso turbine Parca rapit.
Innumeris nam vita malis fons est et origo:
At mors innumeris est medicina malis.

Antipatri Thessalon.—1. Ἴσχετε χεῖρα—] Pulcherrimum est epigr. Antipatri, quod ad ista mundi tempora alludit, quandò homines convivium apparare solebant, haud multò laboris impenso. Taylor's *Elements of the Civil Law*, pag. 452. De inventione molarum undis motarum agit Salmasius, [ad Script. Hist. Aug. T. i. p. 857.] statuitque eam Antipatro, carminis auctori, Thessalonicensi puta, hoc est Ciceroni æqualem. Reiske. *Cohibete manum molæ, ó pistrinariæ,*—Δηὼ γὰρ— *Ceres enim commisit labores manuum Nymphis,* —&c. ὁ δ', *is autem* [axis scil.] *radiis suis tortilibus contorquet cava pondera quatuor lapidum molarium.*

Alphei—1. Χειμερίοις—] Omnibus animantibus amorem et curam quandam eorum quæ procreârunt esse innatam, quam philosophi στοργὴν φυσικὴν appellant, Alpheus docet exemplo gallinæ, quæ hyberno tempore nive prorsùs obruta, tamdiu pullos suos alis texit et fovit, donec frigore est exanimata. —παλλευκοῖσιν, *dealbata.* τιθὰς ὄρνις, *mansueta avis,* i. e. *gallina.* εὐναίας, *soporiferos.* μέσφα— *donec ipsam cæleste frigus peremit. Siquidem permansit aëris reluctatrix cælestium nubium,* id est, *è cælestibus nubibus provenientis.* Obsopœus. Nam pro Αἰθέρος ἠδ' αἰνῶν, vulgò legitur Αἰθέρος οὐρανίων.

329. 5. *Πρόκνη*—] Ἡ μὲν τὸν Ἴτυν σφάξασα τὸν παῖδα, ὀργιζομένη τῷ πατρί· ἡ δὲ Μήδεια τοὺς παῖδας, διὰ Ἰάσονος γάμον. *Schol.* Increpat Procnen et Medeam, quæ omni naturali affectu et benevolentiâ exutæ, suos filios crudeliter occiderunt. Obsop.

Apollonidæ—1. Ἰχθυοθηρητῆρα] Menestratus piscator captam Phycidem cum dentibus occidere vellet, uti piscatorum mos est, exiliēns piscis, gutturique illapsus hominem suffocavit. Huetius. Hoc epigramma ideò potissimum elegi, quòd duo ultimi versiculi narratiunculam miram continent de quodam piscatore, qui à pisciculo, quem morsu interficere conabatur, suffocatus est; quódque alias ejusmodi historias recentiores, firmâ satis auctoritate comprobatas, inveneram. Casûs hujusce, hodiernis temporibus non ignoti, extat, præter alia, exemplum in celeberrimi Monroi Musæo Anatomico in Academiâ Edinburgensi, ubi Solea asservatur, quæ hujusmodi mortem intulit. T. Young. Ordo est: ἄγρα ἑλκομένη ἐκ ἱππείης τριχὸς δούνακος ὤλεσε ἰχθυοθηρητῆρα Μενέστρατον, *Præda, [i. e. piscis quem capiebat] dum trahebatur setâ equinâ calami, perdidit piscatorem Menestratum,* ὅτ' ἐρυθρὴ φυκὶς πλάνος ἀμφιχανοῦσα φόνιον εἶδαρ ὀξείην πάγην ἔφριξεν *cum rubra phycis erratica hiatu complectens lethalem escam, acutum laqueum, cohorruit*; ἀγρυμένη δ' ὑπ' ὀδόντι κατέκτανεν, *et, dum dentibus ejus captabatur, ipsum interfecit,* [ἀγρυμένη, quod poni videtur pro ἀγρευομένη, Brunckius solus edidit; cæteri quos viderim libri ἀγνυμένη vel ἀχνυμένη exhibent, sed nullo idoneo sensu.] δυσαμένη λάβρῳ ἅλματι, *quum saltu violenti subiisset,* [Angl. *having entered, with a sudden spring or jerk,*] ἐντὸς ὀλισθηρῶν φαρύγων, *intra lubricum guttur.* Cæterùm de hoc pisce ita Plinius: "Mutat colorem *Phycis*, reliquo tempore candida, vere "varia. Eadem piscium sola nidificat ex algâ, atque in "nido parit." Ad quem locum ita observavit annotator Parisiensis: "Piscis est *percis* simillimus: unde et à venditoribus perperam *Perche* nominatur." Tom. ii. p. 316. Edit. Paris. 1685.

*** Extat aliud Epigramma similis argumenti, auctore Leonida Tarentino, [Br. Analect. Vol. i. p. 244] quod, quia rem tam mirificam magis confirmat, hîc apponendum curavimus: una cum explicatione Vincentii Obsopœi, qui et addidit exemplum casûs haud dissimilis, qui suis temporibus in Germaniâ accidit.

Πάρμις ὁ Καλλιγνώτου ἐπακταῖος καλαμευτὴς
Ἄκρος, καὶ κίχλης καὶ σκάρου ἰχθυβολεύς,
Καὶ λάβρου πέρκης δελεάρπαγος, ὅσσα τε κοίλας
Σήραγγας, πέτρας τ' ἐμβυθίους νέμεται,

Αγρης ἐκ πρώτης ποτ' ἰουλίδα πετρήεσσαν 329.
Δακνάζων, ὀλοὴν ἐξ ἁλὸς ἀράμενος,
Εφθιτ'· ὀλισθηρὴ γὰρ ὑπ' ἐκ χειρὸς ἀΐξασα
Ωχετ' ἐπὶ στεινὴν παλλομένη φάρυγα.
Χὼ μὲν μηρίνθων καὶ δούνακος ἀγκίστρων τε
Εγγὺς ἀπὸ πνοιὴν ἧκε κυλινδόμενος,
Νήματ' ἀναπλήσας ἐπιμοίρια· τοῦ δὲ θανόντος
Γρίπωνος γριπεὺς τοῦτον ἔχωσε τάφον.

In Parmidem piscatorem, qui iulide pisce arundine extracto, et mordicùs apprehenso, ac lubricitate in guttur illapso præfocatus est. *Parmis* (inquit) *Callignoti* filius, *littoralis, summus piscator*, κίχλης, i. e. *turdi piscis*, καὶ σκάρου, *et scari*, [quem ex omnibus piscibus Oppianus libro primo, et ruminare, et vocalem esse testatur. Plura super hoc pisce vide in annotationibus Francisci Massarii Veneti.] —καὶ λάβρου πέρκης, *et impetuosæ percæ*, δελεάρπαγος, *escam rapientis, et quæcunque cava antra petrasque submersas depascunt, capturâ ex primâ, quando iulidem saxatilem mordicùs apprehendens, exitiosam è mari sustulisset, periit. Lubrica enim quum è manu erupisset, intravit in angustum guttur, vibrando*, scil. se. *Et ille quidem prope funiculos, et arundinem, et hamos expiravit* (ἀπὸ ἧκε πνοιὴν) *dum volveretur*, vel *volutatus, fila quum complevisset fatalia: illo autem mortuo piscatore, piscator hoc aggessit sepulchrum.* Non dissimili fato consumptus ante annos aliquot in Germaniâ quidam sacrificus piscandi et natandi peritissimus, qui quum in manu in quodam profundo gurgite percam cepisset, orique inseruisset, ut ad sodales enataret, perca in gulam illapsa, miserum sacrificulum in manibus sodalium nihil non tentantium exanimavit. Obsopoeus. Κίχλη est *labrus turdus* Linnæi; σκάρος *labrus scarus*; πέρκη *perca marina*; ἰουλὶς *labrus iulis*. T. Young.

Crinagoræ—I, 1. Εἴαρος—] Crinagoras hic rosas inducit blandè alloquentes formosam quandam anonynam, die ejus natali, appropinquantibus nuptiis, tempore hyberno; et gaudentes tunc potiùs calyces suos rumpere, foliisque suis pulcherrimæ mulieris tempora ornare, quàm vernum expectare solem.

3. Σοὶ ἐπιμειδήσαντα,] Constructio est: ἄσμενα σοὶ ἐπιμειδήσαντα τῇδε γενεθλίῃ ἠοῖ ἀσσοτάτῃ νυμφιδίων λεχέων. *libenter tibi arridentes tuâ hac aurorâ natali, lecto geniali proximâ.*

II, 1. Οθρυάδην,] Præponitur hoc epigrammate fortitudo cujusdam Itali Othryadæ Spartano et Cynegiro, et omnibus

329. bellicosis; quod in Germaniâ ereptam signifero aquilam, iterùm hostibus extorserit, adversario interfecto. OBSOPOEUS. κάλει Οθρυάδην, κ. τ. λ. *Vocato, si vis, Othryaden Spartæ magnum decus, aut Cynegirum navalem pugnatorem, aut omnium res gestas bellicas.* Omnia nimirùm exsuperat fortitudo Arrii.

5. Αἰετὸν—] ὡς ἴδε αἰετὸν φίλον στρατοῦ— *ut vidit aquilam sui exercitûs,* &c. —αὖτις ἄνθορεν— *rursùs exsiluit è mortuis in bello interemptis; et quum interfecisset illum qui eam ferebat, suis recuperavit ducibus, solus invictam consequutus mortem.* Cæterùm de Othryadâ vide Herodot. Lib. i. 82. et Suidam in voce. De Cynegiro, Justin. Lib. ii. et Herodot. Lib. vi. 114. uti indicavit Obsopœus. Scr. αὖτις—Br. P.

III, 1. Αἶγά με—] Verba sunt capræ, quæ Cæsari lac præbuit, in hoc imitata capram Amalthæam Jovis alumnam. OBSOPOEUS. Sic autem construe: Καῖσαρ γνοὺς ἀμέμπτοις με τὴν εὔθηλον αἶγα πολυγαλακτοτάτην πασῶν, ὅταν εὔθετα ἀμολγεὺς ἐκένωσεν, κ. τ. λ. *Quum Cæsar me gustâsset capram mammosam, omnium lacte abundantissimam, quarumcunque ubera mulctrale evacuavit; postquam dulcem sicut mel pinguedinem* lactis *intellexit, me etiam comitem in navi adhibuit. Forsan et ego ad astra statim veniam; cui enim uber meum præbui, ille minor ne tantillum quidem est Ægiocho Jove.*

*** Imitatus est clarissimus Sam. Johnson, de caprâ Josephum Banks (qui in historiam naturalem ejusque studiosos insignia beneficia et contulit et confert) in longis navigationibus comitatâ. T. YOUNG. En versiculos, ad quos alludit amicus noster ingeniosus, ex operum Johnsoni editione, quam procuravit Arthurus Murphy, [Vol. i. p. 185.] desumptos:

VERSUS, collari capræ Domini BANKS inscribendi.

Perpetui ambitâ bis terrâ præmia lactis
Hæc habet altrici capra secunda Jovis.

---

330. LOLLII BASSI—1. Μήτε με—] Laudes mediocritatis, ubi sententiæ occurrunt ferè eædem atque in Ode illâ notissimâ Horatii, quæ inscribitur, Ad Licinium. *Rectius vives,* &c.

4. Καὶ μάλα—] *et maximè mensuram quæ sufficit ego amplector.* De Aor. vid. Vol. I. ad p. 19. n. 6.

6. Εἰσὶ τινὲς—] Totum epigramma est exquisitum; sed huic ultimo versiculo inest aliquid, quod animum mirè permulcet.

GÆTULICI—1. Παῖδα πατὴρ—] πατὴρ Ἀλκων ἀθρήσας παῖδα σφιγχθέντα, κ. τ. λ. *Pater Alcon filium conspicatus constrictum,* &c.

5. —παρὰ δεινὶ] ἔθηκε φαρέτρην κ. τ. λ. *posuit pharetram prope hanc quercum, monumentum et bonæ fortunæ, et in jaculando peritiæ.* 330.

Antiphili—I, 1. Ἡ πήρα,] Vulgò inscribitur hoc epigr. Εἰς Διογένη. celeberrimum scil. philosophum, cujus historia satis nota.

2. Μᾶζα,] πιληθεῖσα ὕδατι, *maza subacta aquâ.* Erat autem μᾶζα, farina ex hordeo imprimis tosto, subacta humore aliquo, aquâ scil. vel oleo, vel lacte, &c.—hîc aquâ, ad denotandam paupertatem Diogenis. [Vide Vol. I. ad p. 49. n. 1.] Mavult Brunckius φυραθεῖσα quàm πιληθεῖσα.

3. —σοφῷ κυνὶ—] *sapienti cani,* i. e. Diogeni philosopho cynico, μέτρα ἄρκια βίοιο, *quod satis est vitæ.* κὴν [i. e. καὶ ἐν] τούτοις— *sed etiam in his,* &c. Τί καὶ σὲ μάτην, ὄστρακον, ἠχθοφόρουν; *Quid, testa, mihi opus erat te onus supervacaneum portare?*

II, 1. Α κυλὸν,] ἆ adverbium admirantis. Apes poëta alloquitur admirans earum in conficiendo melle industriam et dexteritatem. Obsopoeus.

2. Ἄπλαστοι] Codices omnes et editiones antiquæ αἱ πλαστοὶ χειρῶν. Primus Stephanus κηρῶν. Aliam emendationem tentavi. ἄπλαστοι χειρῶν, *manibus hominum non fictæ, sed quas sibi ipsæ construunt apes, cellæ.* Brunck.

5. —τέθι—] *ubi apis suavem fontem distillat*— δαψιλὴς ἐξ ὀλίγου σκάνευς, *abundè è parvo umbraculo.* [σκάνευς, Dor. pro σκήνεος, à σκῆνος.] χαίροιτ'— *gaudete sanctæ, et in floribus pascimini, volucres nectaris ætherei confectrices.* 331.

Leonidæ Alexandrini—1. Μάντιες,] Vituperat Leonides astrologos, tanquam vanos et falsa prædicentes, quorum obstetrix fuerit insipientia, mater vero audacia, quippe qui propriam ignobilitatem perspectam non habeant. εἰκαίης, *vanæ* μαιώσατο, *obstetricata est.* Obsopoeus. ἀκλείην, *dedecus et infamiam vestram.* Brodæus.

Aristonis—1. Αμπελὶς—] In hoc epigrammate describitur quædam vetula vinosa baculo innixa, quæ quum clam appropinquâsset ad lacum musti, poculum ingens secum afferens, quo vinum ex illo hauriret, ad poculum implendum se inclinans, præceps in lacum volvitur et extincta est. Αμπελὶς, nomen proprium, ἡ φιλάκρητος, *meri amans,* ἤδη ἐρειδομένη τὸ 332.

332. σφαλερὸν γῆρας ἐπὶ, κ. τ. λ. *jam labas*
stentans baculo viæ duce, ἦλθε λαθριδ
Βάκχοιο, *ivit clam ad recens express*
[Angl. *went secretly to the newly p*
vat,] πλησομένην κυκλωπείην κύλικα· *imp*
Brunckius edidit— ἀπὸ ληνοῦ—Πῶμα
λικα· et sic ad locum annotavit; " I
" distichon, quod, etiamsi scripseris
" undequaque emendatum erit. Sc
" κύκλῳ πιεῖν. In his ulcus est i" —q
sanavit, reponendo κυκλωπείην, [Ang
quod in lectionem codicis, κύκλῳ πι
sus, facilè mutari posse putavit. κ
Vide Theocr. xi, 7. et Aristoph. Nu
rùm πῶμα, quod vulgo *operculum* sc
πῶμα, *potus, liquor, latex:* uti oste
πόμα· quod et ex analogiâ verum:
pass. est πέπομαι vel πέπωμαι.

5. Πρὶν δ' ἀρύσαι—] *Sed anteq*
manus defecit, atque illa, tanquam v
rum subiit profundum. Euterpe aut
pus defunctæ mulieris sub sepulchru
apricis vinum redolentibus, i. e. *vic*

Argentarii—II, 1. Ηράσθης π.
fuisti dives, Sosicrates. Ubi notanc
ἐράω, *amo,* significare (non *amor* se
Vol. I. ad p. 67. n. 2. et Coll. Gr.
autem hæc Latinè facit celeberrimu

Dives eras, et amator eras: nu
Es liber, præsens ó Medicin
Quæ te delicias dulcemque voc
Menophile, nomen nunc roga
Qui genus? undè domo? jam
Quod cui res deerit, nullus a

Æmiliani—1. Ἕλκε τάλαν—]
jugulata, infantem filium ad suger
miselle, à matre, quam non ampliùs
hito postremam scaturiginem mortu
cit spiritus, sed matris charitas et i
vel *curare didicit.* Ohsopoeus. Se
glica laudatur in libello eleganti su
Principles of Translation, p. 156.

Suck, little wretch, while yet thy mother lives,
Suck the last drop her fainting bosom gives!
She dies:—her tenderness survives her breath,
And her fond love is provident in death.

Apollinarii—1. Αἱ μὲν ἀπόντα—] Hic significat adulatorem in os aliquem laudantem, plus detrimenti afferre, quam detractorem. Notabis autem loquutionem Græcam, ἴσθι κακῶς με λέγων. Obsopoeus. —οὐδὲν ἀδικεῖς με· Durissima cæsura,— quid substituam nescio. T. Young. H. Grotius sic vertit: 333.

Si de me absenti loqueris malè, nil nocet: at si
Præsentem laudas, te malè scito loqui.

Onestæ—1. Ἀμβαίνων Ἑλικῶνα—] Commendationem laboris et sedulitatis hoc epigr. complectitur: quod arduus labor sapientiæ, dulcissimum fructum hominibus non instrenuis retribuat. Versiculi juvenibus diligenter discendi, quos sic transtulimus:

Fessus es ascendens Helicona, sed indè repletus
Dulcia Pegasei pocula fontis habes.
Est sophiæ via dura: sed alta cacumina nactus,
Tandem Pieridum munere grata feres. Obs.

Sic Hesiodus: Oper. et D. 287, sqq.

Τὴν μέντοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἐστιν ἑλέσθαι
Ῥηϊδίως· ὀλίγη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν,
Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι,
Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει χαλεπή περ ἐοῦσα.

Luciani—II, 1. Παῖδά με—] Puer loquitur, vetans ne quis ipsius mortem defleat, propterea quod tametsi parùm temporis vixerit, parùm etiam malorum hujus ærumnosæ vitæ gustaverit. Est epigramma multæ elegantiæ. Obsopoeus.

Lucillii—I, 1. Πανὶ φιλοσπήλυγγι,] In Marcum venatorem, qui, nullâ prædâ captâ, ipsos canes Pani et Nymphis suspensos dedicavit. φιλοσπήλυγγι, *amatori cavernarum.* οὐρεοφοιτάσι, *frequentantibus montes.* συοφόντισι, *quibus apri interfecti sunt. Idem.* 334.

II, 1. Ῥύγχος ἔχων—] *Tale quum rostrum habes*, &c. Angl. *With such a snout as that, do not thou go*, &c

3. —ὡς Νάρκισσος,] De Narcisso vide Coll. Gr. Min. ad p. 30. n. 22. Lepidissimum quidem epigr. Narcissus se in fonte conspicatus mortuus est: tu quoque, si idem facis, morieris, sed ob causam toto cœlo differentem.

IV, 1. —ὁ κλινικὸς—] *Medicus Marcus heri tetigit lapideum Jovem, et quamvis lapis et Jupiter est, hodiè effertur.* Contumelia acerba in malos Medicos. κλινικὸς, etiam *ægrotus*. Infra, IX. *Magnus*, medicus. Br. Ana. ii. p. 304. P.

---

335. Cerealii—1. Οὐ τὸ λέγειν—] Auctor hoc epigrammate carpit et deridet quendam rhetorculum, verba *inusitata, obscura* et obsoleta affectantem, dicens hanc non veram esse rationem declamandi; sed oportere mentem verbis subjicere, et phrasin communiorem facere, ut quæ dicat ab audientibus intelligantur. Nam παράσημα, non *insignia* hoc loco *verba* intelligenda sunt, sed *monstrosa* potiùs, et *ignota*, et à quotidiano sermone abhorrentia. Obsopoeus.

2. —μελετᾷν·] Hujusmodi infinitivos sine ι subscripto scribi volunt Grammatici quidam, inter quos doctus Gallicus Nov. Methodi auctor, [p. 227. edit. Paris, 1754.] quia χρυσοῦν, non χρυσοῖν. Sed libri omnes impressi contra hoc faciunt. T. Young. εὐζήλως μελετᾷν, est *felici aliorum imitatione declamare*. κάρκαιρε, κοναβεῖ, σίζει, κελάρυζε, verba sunt Homerica; et ponuntur hìc, ut loquuntur Grammatici, materialiter. Obsopoeus. Hoc epigr. sic imitatus est H. Grotius:

Itala protuleris si quinque recondita verba,
Non ideo prudens atque disertus eris:
Nec Maro continuò fiet qui dicat aquaï,
Et cujum, quianam, forsit, *et* indigetes.
Mentem præcipuè poscit sibi pagina; verba
Talia, quæ possint absque labore capi.

Nicarchi—1. Εἰς Ῥόδον—] De quodam quærente ex vate Olympico, num feliciter sit in Rhodum navigaturus. Responsio satis evidens est; et continet salsam vituperationem astrologorum.

---

336. Palladæ—II, 1. Ὁ Ζεὺς—] Hoc ita reddidit H. Grotius:

Ab Jove pro flammâ data nobis altera flamma est
Femina, at ô si non illa, nec illa foret.
Sedari tamen illa potest citò; femina nunquam,
Undique inardescens, undique semet alens.

III, 1. Πᾶσαν Ὅμηρος—] Ita hoc vertit H. Grotius : 336.

Femineum genus omne nocens. Ita censet Homerus :
Grande malum mæcha est, grande pudica malum,
Multas esse neces Helene dat adultera ; verùm
Casta dat et multas Penelopea neces.
Ilias immensum carmen versatur in unâ ;
Unaque Odysseæ femina materia est.

VI, 1. Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος,] Ita hoc expressit Sam. Johnson : 337.

Vita omnis scena est ludusque ; aut ludere disce
Seria seponens, aut mala dura pati.

VII, 1. Ἐλπίδος] Expressum videtur ex anonymo. Br. 639. T. Young. Distichon anonymi sic se habet :

Ἐλπὶς καὶ σὺ Τύχη, μέγα χαίρετε· τὸν λιμέν' εὗρον·
Οὐδὲν ἐμοὶ χ' ὑμῖν, παίζετε τοὺς μετ' ἐμέ.

Quod quidam sic Latinè reddidit :

Inveni portum ; Spes et Fortuna valete :
Nil mihi vobiscum ; ludite nunc alios.

Agathiæ—I, 1. Σπεύδων εἰ φιλέει—] Simulato quodam discessu, dicit cognôsse se amari ab amicâ suâ, his verbis. *Properans num amaret me perdiscere pulchra oculis Ereutho, tentabam cor illius figmento astuto.* Obsopoeus. *Ibo in peregrinam quandam, dixi, regionem. Mane autem, pulchra puella,* [ἄρτιπος Salmasius reposuit, è Vat. procul dubio, membranâ. Vulgò legitur λίξω· et in versu præcedenti τινά που χθόνα, pro τιν', ἔφην, χθόνα. Brunck. ἄρτιπος, per Systolen pro ἀρτίπους, est epitheton pulchritudinis, quasi dicas, *integer pedibus.* Sic Odyss. Θ, 310. καλός τε καὶ ἀρτίπος, *pulcher et sanus pedibus.* Sermo est de Marte, in opposito ad claudum Vulcanum, et minùs formosum.] *nostri recordationem habens amoris.* Vel, ut T. Young, *Mane integra, nostrique amoris memor.* 338.

6. — εὐπλέκτου βότρυν ἔρηξε κόμης,] ἔρηξε, licentiâ pro ἔρρηξε. T. Young. *et benè compositæ cincinnum discerpsit comæ.*

7. —ἐγὼ δέ—] *ego autem,* τις ὡς βραδυπειθὴς, *ut qui ægrè persuasus fuerim.* [Sic Theocr. i, 85. —δύσερώς τις—καὶ ἀμάχανος ἐσσί.] ὄμματι θρυπτομένῳ— *oculo delicato annui me mansurum. Felix quod ad amorem sum :* γὰρ δέδωκα εἰς μεγάλην χάριν τοῦτο, τὸ πάντων ἱμείρων ἀνύσαι. [Brunckius ante πάντων, subaudit μᾶλλον.] Angl. *For I granted, as a great favour, what of all things I was eager to accomplish.*

338. II, 1. Σοὶ, μάκαρ—] *Tibi, beate capripes, in locum editum prope littus, hircum hunc* aliquis dedicavit, *O duplicis dux venationis*, marinæ scil. et terrestris. ἀγῖτα, Dor. pro ἡγῖτα, ab ἡγέτης, *dux*.

2. Τὸν τράγον,] Hoc ex certissimâ emendatione viri longè omnium doctissimi R. Porson reposui. MS. τὸν τεάγον ο οις σᾶς ἄγιτ' ἀθηλοτόνας. Br. τὸν τράγον ἐκ δισσᾶς ἄνθετο Ξηροτόνας. Subauditur autem ἀνέθηκέ τις— nempè *in littore suspendit*. T. Young.

3. —καστορίδων—] καστορίδες sunt *canes Spartani, canes Amyclæi*; nam Amyclæ urbs Laconica in quâ educati Castor et Pollux. εὔαδε est vox Homerica; 3. sing. aor. 2. inserto υ, pro ἔαδε, Æol. et mutato spiritu pro ἧδε, à verbo ἁδέω, unde ἀνδάνω, *placeo*. [Vide. Iliad. ξ, 340. ο, 648. et Odyss. π, 28.] ἐν ῥοθίοις, *in undis*. καλαμευτῆς κάμνων, *piscator laborans*. τεῖσμα μογιζῶν σαγηνοβόλων, *funis eorum qui cum ærumnâ jaciunt sagenam*.

7. Ανθετο δὲ Κλεόνικος,] *Cleonicus autem ille* erat qui *dedicandum curavit*— hircum scil. supradictum; [ἄνθετο sine augm. pro ἀνέθετο· et in in voce med. ἀνατίθεμαι reddi potest *dedicandum curo*,] ἐπεὶ καὶ ἤνυε πόντιον ἄγραν, *quoniam ille perfecit venationem marinam, et lepores sæpè sectabatur.*

Pauli Silentiarii—I, 1. Οὔτε ῥόδον—] Pulcherrimè Propertius: [Lib. i. Eleg. ii.] *Quid juvat ornato procedere vittâ capillo? Et tenues Coâ veste movere sinus? Aut quid Orontéâ crines profundere myrrhâ?* &c. T. Young Et pulcherrimè Thomsonus: [Autumn, v. 204.] —*Loveliness Needs not the foreign aid of ornament, But is, when unadorn'd, adorn'd the most.* Quod putat T. Young è Plauto expressum: *Pulchra mulier nuda, erit quàm purpurata pulchrior.* Most. Act. i. Sc. iii. 131.

2. —λιθοβλήτων,] λιθόβλητοι κεκρυφάλαι sunt *vittæ* vel *redimicula lapidibus pretiosis*, seu *gemmis, ornata.* Vide Vol. I. ad p. 99. n. 5.—κεκρύφαλοι, Lexica. P.

3. —οὐδὲ—] Ordo est: οὐδὲ χρυσὸς κομίζει ἀγλαΐην σῆς ἀπεκτήτου τριχός.

339. 5. —ὑάκινθος] *hyacinthus*, nomen floris et herbæ, est etiam, ut hìc, nomen gemmæ coloris hyacinthini. Ινδὸς ὑάκινθος, *Indica gemma:* de qua vide Plin. xxxv. cap. 6.

6. —τεῶν] Pro σῶν. λογάδες, *oculi.* Vide Suidam et Hesychium hac voce. Brunck.

8. —κεστὸς ἔην Παφίης.] *Cestus est Veneris.* Vel *sunt Cestus Veneris*, i. e. hæc quæ proximè memorantur eandem habent potestatem quam Cestus Veneris; vel revera sunt quæ Ho-

merus hoc nomine appellat. [Vide Iliad. ξ, 214.] De ἶφυ, vides uprà ad Œd. Tyr. v. 9. p. 113. ἦθος, *indoles, mores*. P. 339.

9. Τούτοις πᾶσι—] *Omnibus hic ego opprimor: oculis tuis solis demulceor, in quibus blanda quædam spes degit.* Hæc autem ita optimè reddidit H. Grotius:

Nec sertis rosa dulcis eget; nec veste decorâ,
Gemmiferis opus est nec tibi reticulis.
Candidior rubri baccá tu littoris: aurum
Provocat impexæ gratia flava comæ.
Ardentes spargit radios hyacinthus, ab Indis
Qui venit: est oculis sed minor ille tuis.
Corporis ætheriam compagem et roscida labra,
Hæc Veneris cestum, si voco, jure voco
Omnibus his pereo. Sed enim solantur ocelli;
Constituit sedem spes ubi blanda suam.

II, 1. Παίγνια—] Hic vita hominum eleganter comparatur ludo talario, vel ejusmodi cuivis. *Omnia hæc quidem lusus sunt. At Fortunæ diversus impetus temerariis his jaculis ruit,* &c. An, —*temerariis his jactibus similis est.* P.

5. Αἰνέομεν δὲ—] Angl. *Truly that man is entitled to our praise, who, both in Life and at play, sets proper bounds to his joy and his grief.* Hæc ita interpretatus est H. Grotius:

Lusus, ais, sunt hæc: sed in his fortuna triumphat,
Nec quàm tesserulæ plus rationis habet:
Aspice humanæ casus in imagine vitæ;
Tam subitò victor, tam citò victus eris.
Magnus is, in vitá pariter lusuque, dolori
Ponere qui novit lætitiæque modum.

III, 1. Καλὰ τὰ παρθενίης—] Ita hoc reddidit H. Grotius:

Virginitas pretiosus honos; sed vita periret,
Si foret in cunctis virginitatis amor.
Legibus uxorem socia tibi: sic dabis orbi
Pro te hominem, purus turpis adulterii.

Atque ita Sam. Johnson:

Pulchra est virginitas intacta: at vita periret,
Omnes si vellent virginitate frui.
Nequitiam fugiens, servatá contrahe lege
Conjugium, ut pro te des hominem patriæ.

IV, 1. Οὔνομά μοι.] τί δὲ τοῦτο; an ut intelligatur—δεῖ λέγειν; T. Young. Certè, vel tale aliquid. Silentiarius hìc bene deridet vanas et magnificas inscriptiones, quæ sæpè adhærent "saxis cinerum custodibus" obscurorum hominum. Vide suprà ad p. 324.

339. V, 1. Ἐνθάδε Πιερίδων—] In hoc epigrammate poëta alludit ad Sarcophagum, qui cineres Homeri continere dicebatur; et qui tunc temporis, imperante scil. Justiniano, in insulâ Io adhuc existere credebatur. Cujusdam Sarcophagi reliquiæ in urbe Petropoli hodie asservantur, nuper illùc à Classe Russicâ ab insulâ maris Ægæi advectæ, quæ hujus ipsius Sarcophagi putantur. Vide suprà Notarum, p. 10. 11.

3. Εἰ δ' ὀλίγη] *Et si insula, quum sit parva, tantum cepit virum,* [χάδε, sine augm. pro ἔχαδε, aor. 2. à χανδάνω, capio.] *ne hoc mireris,* &c. *etenim errans soror quondam Delos* [Vide Coll. Gr. Min. p. 46.] *excepit Apollinem Latonæ filium, è doloribus Matris.* Cæterùm lubet hìc adjicere ἐλεγεῖον istud, quod in Homeri honorem, diu post mortem ipsius, Iûs incolæ scripserunt. [Vide Vitæ Homeri Herodoto vulgò adscriptæ cap. 12.] Br. Ana. T. III. Anon. 500. 501. P.

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει,
Ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα, θεῖον Ὅμηρον.

NOTÆ IN EPIGRAMMATA ANONYMA.

340. I, 1. Καλλιόπη—] In cæteris quos vidi libris editis, post versum septimum, inseritur alius, viz. Ἁρμονίην πάντεσσι Πολύμνια δῶκεν ἀοιδαῖς· quod supervacaneum est: nam videtur fuisse consilium auctoris, quicunque fuerit, singularum Musarum inventa singulis versibus absolvere.

III, 1. Μὴ μύρα—] χαρίζομαι hìc regit accusat. cum dat. et simpliciter significat δωροῦμαι. Vide H. Steph. ad vocem.

3. Ζῶντί μοι, εἴ τι σχεῖς,] In lapide legitur: εἴ τι σχεῖς. Sed σχέω vix in usu est nisi in aor. Satius mihi visum reponere εἴ τί γ' ἔχεις. Brunck. Sed γε otiosum videtur; quare malo lapidis lectionem. T. Young. τέφραν—] *cinerem autem inebrians,* nihil aliud nisi *lutum facies.* Sic, in Evang. Joan. ix, 6. ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος. Vide Coll. Gr. Min. p. 78. (104.) Anacr. iv.

IV, 1. Ἡ ῥὶς—] De quodam, qui habuit valdè grandem nasum, quem ad multos usus idoneum instrumentum esse dicit. Extat dialogus in puerilibus colloquiis ab Erasmo ex hoc epigrammate lepidè et jocosè formatus, ex quo facilè hæc verba intelligis. Obsopoeus. Hoc epigr. satis quidem ridiculum, ita vertit H. Grotius:

Castoris est nasus lituus cum stertit, et idem
Cum metitur falx est, cum foditurque ligo.

Anchora navigiis, vertendo vomer in arvo,
Hamus apud pisces, fuscina carnipetis.
Indè dolabra rates pangentibus, ascia fabris.
Marra est agricolis, marculus ante fores.
Castore viventum nemo est instructior, unus
Cui suus officium nasus ad omne valet.

V, 1. Ἱρὰ θεῶν—] *Templa deorum aperta sunt bonis hominibus*, [ἀναπέπταται, pro ἀναπεπέτασαι. Vide Vol. I. ad p. 214. n 10. χρειὼ. όος. contr. οῦς. Vox ion. idem notans, quod ἡ χρεία.] 341.
2. τῆς ἀρετῆς—] οὐδὲν ἄγος ἥψατο τῆς ἀρετῆς, *nullum scelus tangit virtutem.* De ἅπτομαι, *tango*, Vide Vol. I. ad p. 39. n. 8. et de aor. in hoc sensu, ad p. 19. n. 6.
3. Ὅστις ὁ' οὐλοὸν ἦτορ.] ἔχει scil. T. Young modestè proponit: ὅτινι δ' οὐλοὸν—quod minimè aspernandum.
4. —σῶμα διαινόμενος.] Angl. *by sprinkling thy body.*

IX, 1. Λάδας τὸ στάδιον—] In Ladam cursorem, cujus tanta vel tam divina erat celeritas, ut dicere impossibile esset utrum saltavit an volavit per stadium.
3. Ὁ ψόφος—] Distichum hoc posterius restitui ex duobus parodiis, Nicarchi xxvi. Br. T. ii. p. 355. et Incert. Br. cvi. ἔδραμεν, è conjecturâ. T. Young. Ingeniosè admodùm. Hoc Incerti sciptum est in quendam Periclem cursorem, cujus tanta erat segnities, ut incertum esset utrum moveret an sederet. *Strepitus ad carceres audiebatur, alius victor coronabatur, et Pericles ne digitum quidem progressus erat.* Quod hyperbolicè dictum. Græca sic se habent:

Τὸ στάδιον Περικλῆς εἴτ' ἔδραμεν, εἴτ' ἐκάθητο,
Οὐδεὶς οἶδεν ὅλως· δαιμόνιος βραδυτῆς.
Ὁ ψόφος ἦν σάλπιγγος ἐν οὔασι, καὶ στεφανοῦτο
Ἄλλος, καὶ Περικλῆς δάκτυλον οὐ προέβη.

Visum est adjungere istud quoque Nicarchi: lepidissimum quidem id, et ridiculum satis: mediocriter autem Græcè docto non egens interpretis.

Ἰντεὺς τὴν γραῦν εἴτ' ἔκλυσεν, εἴτ' ἀπέπνιξεν,
Οὐδεὶς γινώσκει· δαιμόνιον τὸ τάχος.
Ὁ ψόφος ἦν κλυστῆρος ἐν οὔασι, καὶ στεφανοῦτο
Ἡ σορὸς, οἱ δ' ἄλλοι τὸν τάφον ηὐτρέπισαν.

XV, 1. Ἦν νέος ἀλλὰ πένης·] Hoc ita vertit S. Johnsonus: 342.

Me miserum sors omnis habet: florentibus annis
Pauper eram, nummis diffluit arca senis:
Queis uti poteram, quondam Fortuna negavit.
Queis uti nequeo, nunc mihi præbet opes.

XVI, 1. Οἶνος καὶ—] Hujus epigrammatis duplicem paraphrasin lubet apponere; indicante T. Young. *Balnea, vina, Venus corrumpunt corpora nostra. Sed faciunt vitam balnea, vina, Venus.* Martialis. *Wine, women, warmth, against our lives combine. But what is life without warmth, women, wine.* Darwin. Vide *Blackwell's Enquiry into the Life and Writings of Homer*; Vol. I. p. 10. et Vol. II. p. 51.

343. XVII, 1. Πᾶν τὸ περιττὸν—] Ita Sam. Johnsonus:

Quod nimium est, fit ineptum: hinc, ut dixére priores,
Et melli nimio fellis amaror inest.

XX, 1. Ζεῦ βασιλεῦ,] Vide Vol. I. ad p. 208. n. 4.—καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις, Angl. *whether we pray for them or not.*

XXII, 3. Οὐκ' ὄνομ'—] Extat, inter multa splendidissima antiquæ artis monumenta, apud Carolum Townley, Homeri caput Baiis effossum eximiæ pulchritudinis. Basi recentiori inscripta est pars hujus epigrammatis. T. Young. Μή ποτε σῶν— *Nunquid tuorum carminum gloriam Homerus habet?*

XXIII, 1. Τοῦτό τοι—] Putat vir egregius T. Burgess, doctissimum Joannem Jortin [cujus vide Lusus Poëticos] respexisse hoc venustum epigramma in parte posteriore sequentis inscriptionis pulcherrimæ:

Quæ te sub tenerâ rapuerunt, Pæta, juventâ
O, utinam me crudelia fata vocent:
Ut linquam terras invisaque lumina solis:
Utque tuus rursùm corpore sim posito.
Te sequar: obscurum per iter dux ibit eunti
Fidus Amor, tenebras lampade discutiens.
Tu cave Lethæo contingas ora liquore;
Et cito venturi sis memor, oro, viri.

Penultimum autem distichon posui ultimum, ad mentem ejusdem laudati amici: quod, sine dubio, effectum auget elegantissimi poëmatis. Vide *An Essay on the Study of Antiquities.* 2d *Edit.* p. 59.

344. XXIV, 1. Οὐκ ἔθανες, Πρώτη—] Apud Gruterum, p. 703. Gorium Tom. ii. p. 119. Epitaph. est puellæ octennis. Brunck.

5. Οὐ χειμὼν—] Ita apud Shakesperium: *Fear no more the heat of the sun, Nor the furious winter's rages.* T. Young.

*** Non ægrè feret Lector benevolus, si hisce in Epigrammata notulis adjecta invenerit duo poëmatia ejusdem amici, qui plerosque horum flosculorum ex Anthologiâ Brunckianâ decerpendi laborem in se humanissimè suscepit. Prius expressum est è dramate nobilissimo Shakesperii, [*King Lear*, Act. i.] *Hear, Nature, hear* ; &c. nuperque in opere eleganti editum. Johannis Hodgkin Calligraphiâ Græcâ. *Lond.* 1794. Posterioris argumentum sumitur à re levioris generis; sed utrum vera an ficta nil interest. Elegans est epigramma, et ab auctore conscriptum, dum apud Caledonios degeret: quorum quidem regio—" *Cirrhâ procul et Permesside lymphâ.*" Musis vero non ignota.

ΘΩΜΑ ΝΕΟΥ.

I.

ΑΛΛ' ὦ νέμουσα τῶν βροτῶν κράτη Φύσις,
Ακουε δὴ νῦν τασδε πατρῴας ἀράς·
Ω δαῖμον, εἴγε προυτίθου βλάςας ποτὲ
Εκ τοῦδε τέρατος ἐξαναςήσειν τοκου,
Γνώμην μετάςησον δ', ἐπιςαγοῦσ' ἀπαιδίαν·
Αὔαινε κῶλα τεκνοποιὰ νηδύος,
Εχοι δὲ μήποτ' ἐξ ἀπευκτοῦ σώματος,
Τέκνον πεφυκὸς γηροβοσκὸν εἰσιδεῖν·
Ει δ' ἐςτ' ἀναγκη τήνδε τεκνοῦσθαι βρέφος,
Αςοργον αἰεὶ καὶ πικρᾶς χολῆς γέμον,
'Ρυτίδας ἀώρους ἐγχαραττέτω ταχὺ
Μητρὸς μετώπῳ, πανταχοῦ λυπην φέρον.
Δακρυα δὲ θέρμ' ἀπ' ὀμμάτων ςαζοντ' ἀεὶ
Αλοκας βαθείας ἐντάμοι παρῄσι·
Κηδῶν δ' ἁπάντων, τῶν τε μητρῴων πόνων
Καταφρονείτω και καταγελατω τεκος·
'Οπως ἐπαυρῇ τησδε τῆς ἁμαρτιας,
Παθοῦσα τ' ὀψέ περ, σαφῶς ποτ' ἐκμάθῃ
'Οσῳ ταθεῖμ' ὀξύτερον ἐςι δήγματος
Φονίου δράκοντος, ἡ τέκνων ἀχαριςία.

II.

Χθὶς μέλι μοι προφέρεσκε Καληδονὶς ἡ χαρίεσσα.
Τουτου μὲν μελιτος μηδὲν, ἔφην, ἐθέλω.
Αλλ' ἀπὸ σῶν χειλῶν ἐθέλω μέλι· κἀτ' ἐφίλησα,
Κἦν γλύκιον τὸ φίλημ' εἰκοσάκις μέλιτος.

FINIS.

EXCUDEBANT ACAD. CANTAB. N. ANG. TYPOGRAPHI.

CORRIGENDA,

quæ notavimus.

Vol. I. pag. 28. lin. 28. pro ἐν δὴ lege ἐν δὲ—4 κῦται—44. 4. γινέσθαι l. γινέσθαι—45. Quinct. vid tur.—48. 32. τὶ ὁμῶσε l. τὸ ὁμόσε—93. 11. ἀρπάζεθ —132. 21. lege Ἥκων—138. 17. τοίνων l. τοίνυν— μηδὶν—211. 2. γνώμην l. γνώμων—lin 10. ὀφροῦσι l. ὀ σκοπεῖ l. σκέπει—275. Quinta l. Quarta.

Notarum p. 67. ad p. 99. n. 4. medo l. medio— *Moore's* l. *Dr. Moor's*—

Vol. II. Not. p. 67. sub fin. Jo. Ger. Vossius l. sius—189. ad Eur. 848. αἱρεῖ est l. αἱρῶ est—adde 2. pers. sing.

Cætera, pleraque de accentibus, præeunte fere tor candidus et expertus facile condonabit et c multa esse notanda speramus.